

BOŽJE DOMAĆINSTVO

Jakob Lorber

Naslov originala:
Dei Hashaltung Gottes

Prvi put izdata 1852, godine.

Preveo na srpsko-hrvatskom jeziku:
Ilija P. Petrović

Sadržaj:

Prva Knjiga:

Od postanja do Gospodnjeg ponovnog ukazivanja

1. Opšti uvod – Ljubav u Božanstvu – Iskonski duhovi – Tajne tvorevine
Postanje – Adam – Prvorodni greh – Zastupništvo ljubavi – Ponovni greh
Izgon iz raja – Kajinov zločin strana 1

2. Hanoh strana 59

3. Lameh strana 83

4. Adamova pripovest – Henohovo priznanje - Kainov san
Gospodnje Prisustvo (*Devetsto dvadesete godine Adamove*) strana 137

Druga Knjiga:

Gospodnje prisustvo drugog dana strana 186

Treća Knjiga:

Gospodnje prisustvo trećeg dana

Gospodnje prisustvo trećeg dana (*Šabat*) strana 423

(*Po zavasku sunca*) strana 576

Četvrta Knjiga:

Gospodnje prisustvo četvrtog i petog dana

Gospodnje prisustvo četvrtog dana strana 663

(*Oko podneva*) strana 685

(*Za zalaskom sunca*) strana 704

(*Oko ponoći*) strana 747

Gospodnje prisustvo petog dana strana 751

Peta Knjiga:

Gospodnje prisustvo šestog dana strana 753

Šesta Knjiga:

Poslanstvo vesnika u Dubini

1. Poslanstvo strana 801

2. Lamehovo pokajanje strana 818

3. Početak gradnje Hrama strana 861

4. Uspeće na očišćeno brdo
Henahov dolazak strana 867

5. Gospodnje prisustvo strana 883

6. Gospodnje povovno prisustvo strana 924

7. Odlazak vesnika strana 956

Jakob Lorber – BIOGRAFIJA

Jakob Lorber se rodio u selu Kanjiža između Maribora i Šentilja, 22. Juna 1800. godine na lijevoj obali rijeke Drave među vinogradima, gdje je njegov otac, Miša Lorber, radio na svojoj maloj farmi.

Zasigurno nije bila slučajnost to što je Jakob Lorber odrastao u siromašnom seoskom okruženju, premda u domu koji je bio otvoren za umjetnost i religiju. On od svag oca nije samo naslijedio mnogostrane muzičke talente već je od njega primio i početne instrukcije na violini, klaviru i orguljama.

Kada je došlo vrijeme da Lorber upiše gimnaziju u Mariboru na Dravi, on je potrebnu količinu novca za upis već zaradio kao svirač orgulja u jednoj od lokalnih crkava. On je diplomu nastavnika u višoj školi primio 1829. godine u Grazu, glavnom gradu Štajerske, Austrija. U to vrijeme nije mogao pronaći odgovarajuće zaposlenje što ga je prisililo da nastavi sa svojim muzičkim naučavanjem, koje se sastojalo od komponovanja, učenja violine, pružanja setova pjevanja te povremenog nastupa na koncertima.

Prateći svoju sklonost Jakob Lorber se u tim godinama, na svam putu prema 'unutrašnjostima' duboko zadobio u duhovno. Proučavao je djela Justinusa Knera, Jung-Stilinga, Emanuela Svedenborga, Jakoba Boehmea, Johanna Tennhardta. No Biblija je, ipak, bila njegov stalni pratioc te je do samog kraja svog života ostala izvor njegovog nadahnuća.

Uprkos njegovim mnogostrukim talentima i sposobnostima, Lorber je, sve do onog trenutka dok mu nije bilo ponuđeno mjesto dirigenta Opere u Trstu, jedva 'preživljavao'. Idok se sprema prihvatiti tu poziciju kojom bi služio ovom svijetu, on dobi nalog da će biti 'Božji Pisar'. U rano jutro 15. Marta 1840. godine, završivši upravo jutarnju molitvu, on začu jasan glas u predjelu srca koji mu naredi: **'Ustani, uzmi svoje pero i piši!'**

On je odmah obustavio sve pripreme za put, te se poslušno sjeo za stol i zapisao na papir što mu je tajnoviti Glas diktirao. Bio je to uvod za njegovo prvo djelo, **'Božje Domaćinstvo':** ***Ovako govori Gospod svakome, i to je istinito, vjerodostojno i izvjesno: Ko hoće razgovarati sa Mnom, neka Mi priđe, i Ja ću položiti odgovor u njrgovo srce. Ali, samo će***

oni čisti, čije je srce puno poniznosti, čuti zvuk Mog glasa. I sa onim kome sam draži nigo li ceo svijet, i ko Me ljubi kao nježna vjerenica svoga verenika, ću ići ruku pod ruku. Takvo ljudsko biće će Me uvijek vidjeti kao što brat gleda na brata i kao što Sam ga Ja vidio još od vječnosti prije nego što je postojao.'

Od tog trenutka, trenutka u kojem je od Gospoda primio svoj prvi diktat, Neočekivano i Nečuveno je silno ušlo u život Jakoba Lorbera. Lorber će bez oklijevanja odbiti ponuđeno zaposlenje i sledećih dvadeset i četiri godine, sve do svoje smrti u 1864. godini, će svakodnevno pisati bez prekida, ne konzultirajući ni jednu knjigu i ne poznavajući mnogovrsna znanja koja su tekla kroz njegovo pero kroz Unutrašnju Riječ. Sve što je ispunjavalo njegov život je bila jedino poslušnost tom Unutrašnjem Glasu.

Čovjek bi mogao govoriti u superlativima da bi izrazio ko je uistinu bio Jakob Lorber. Ako bi ga smatrali za književnika, onda bi on prevazišao sve aurote, pjesnike, i mislioce svih vremena. Gdje se može pronaći takvo sveobuhvatno znanje: tumačenja takve dubine, preciznije znanje o zemljopisnim, povijesnim, biološkim i prirodnim naukama, stvarnosti ili činjenicama koje datiraju još od početka svemira, nego u njegovim djelima? Ta djela se sastoje od 25 tomova od kojih svaki ima 500 stranica, ne uključujući i ostale manje zapise. A ako ga smatramo za genija, onda on prevazilazi sve poznate posvećenike. Riječ kojom bi ga opisali još nije pronađena, a ako je on sebe nazvao 'Božjim Pisarom', to je uistinu bilo u skladu sa njegovim poniznim zaposlenjem.

Jakob Lorber je umro 24. Avgusta 1864. Predvidio je svoju smrt. Njegova je misija bila ostvarena. Na grublju Sv. Leonharda u Grazu, na njegovoj nadgrobnoj ploči, stoje zapisane Pavlove riječi: **'I ako živimo i ako umiremo, Gospodu pripadamo'.** (Rimljanima 14:8)

JAKOB LORBER

PRVA KNJIGA

Od postanja do Gospodnjeg ponovnog ukazanja

**1. Opšti uvod - Ljubav u Božanstvu - Iskonski duhovi
Tajne tvorevine – Postanje - Adam Prvorodni greh - Zastupništvo
Ljubavi - Ponovljen greh - Izgon iz raja - Kajinov zločin**

1 Poglavlje

*(Ovako je Gospod rekao meni i u meni za svakoga,
i to je istinito i verno i pouzdano)*

1 Ko hoće da govori sa Mnom, neka Mi dođe, i Ja ću mu položiti odgovor u njegovo srce; ali samo će čisti, čije je srce puno poniznosti, čuti zvuk Moga glasa. **2** I sa onim kome sam draži negoli sav svet, koji Me ljubi kao nežna nevesta svoga mladoženju, ići ću ruku pod ruku; gledaće Me uvek kao brat brata, kao što sam ga Ja gledao odveka pre no što je postao. **3** A bolesnima reci: U svojoj bolesti neka se ne žaloste, nego neka Mi se ozbiljno obrate i neka Mi potpuno veruju; Ja ću ih tešiti, i reka skupocenog melema izliće se u njihova srca, i nepresušni izvor večnoga života otkriće se u njima; ozdraviće i oporaviti se kao trava posle olujne kiše. **4** Rec i onima koji Me traže: Ja sam istiniti Svugde i Nigde. Svugde sam gde Me ljube i drže Moje zapovesti, a nigde gde Mi se samo mole i obožavaju Me. Nije li ljubav iznad molitve i držanje zapovesti iznad obožavanja? Zaista, zaista, kažem ti: Ko Me ljubi, u duhu Mi se moli, i ko drži Moje zapovesti, u istinu Me obožava. Moje zapovesti pak ne drži niko drugi do onaj koji Me ljubi, a ko Me ljubi, nema zapovesti do jednu da ljubi Mene i Moju živu reč, koja je istini večni život. **5** Slabima objavi iz Mojih usta: Ja sam jak Bog, zato obratite Mi se svi, i Ja ću vas usavršiti. Ako ko hvata muve, krotiće lavove, a plašljivci će uništiti svet, i svetske moćnike raspršiću poput pleve. **6** Plesačima i plesačicama reci bez ustručavanja da ih je Sotona grdno obuzeo. Sve ih hvata za noge te se okreće s njima u vihoru da im se sasvim zavrti u glavi da ne bi ni stajali, ni išli, ni sedeli, ni spavali, ni odmarali, ni gledali, ni čuli, ni osećali, ni mirisali, ni kušali, ni opipavali, jer su kao mrtvi; nema njima

saveta ni pomoći; da Mi se i obrate, bilo bi im kao kada jak uhvati nekog za noge i zavrti se s njim u krug; da i pogleda k nebu, ne bi video sunce, već jedino svetao luk koji bi ga oslepeo da sasvim zatvori oči i više ništa ne vidi. **7** Čije je telesno oko slepo, još mu je duhovni vid moguć, no čiji duh oslepi, ostaje večno slep. **8** Kockarima reci da će najpre prokockati život pa sve ostalo uz njega, jer kocka je bunar pun otrovna izmeta. Kockari pak misle da je to skriven izvor zlata, zato svaki dan prevrću i kopaju, srću dah kuge kroz nozdrve ne bi li se sasvim zatrovali pa pronašli mesto tobož zlata večnu duhovnu smrt. **9** Oni koji imaju Pismo, ali ga ne čitaju, liče na žedna kraj studenca gde ima čiste vode, koje, pak, neće da piju; neće zbog posebne duhovne bojazni pred vodom kao ludi psi, koji umesto da njuške turnu u vodu i ozdrave – grizu o tvrd kamen kako bi ugasili žarku žeđ, ili najpre zato što su mlaki i lenji i radije dopuštaju iskvaranim slugama da im gase žeđ smrdljivim blatom iz obližnje kaljuge da svi grdno stradaju. **10** Bludnicima pak reci: Ko hoda u puti, hoda u smrti i njegova žudnja će se brzo pretvoriti u hranu za crve. Samo ko hoda duhom, dospeva do svetlosti, izvora svega života; njegov udeo će postojati i zauvek se povećavati. **11** Pomodarima reci ozbiljno da goli stoje pred svojim pravednim sudijom. Njihova raskoš nestaće nalik peni. Njihovo vlastoljublje i raskoš preobrtiće se u teško ropstvo, te će se večno stideti svoje gluposti. Zar nije velik glupak onaj koji naumi da pozlati gomilu đubreta, a drago kamenje optočava, umesto zlatom, prljavim izmetom? Avaj, zar sada ima toliko ludaka na svetu? Svetlost drže za mrak, a mrak za svetlost. **12** Eno zvezde na istoku koja će orionu preprečiti putanju i oganj velikog psa sažeće ih sve, i zbaciću mnoge zvezde s neba na zemlju da nastradaju svi zločinioci, a Moja svetlost da svetli na svim mestima. **13** Ja, Jehova, Bog odveka, Verni i Istini, radi zadnje opomene. Amin. **14** Tebi, pak, koji si ovo loše napisao, ovo najpre važi, a zatim svima ostalima. Amin. Ovo govori Prvi i Poslednji. Amin.

2 Poglavlje

*(Ovako je Gospod rekao meni i u meni za svakoga,
i to je istinito i verno i pouzdano)*

1 Ti si Lot od Sodome, te gledaj da se ne ugušiš u poroku i da kurvina baština ne postane tvoj udeo, jer si kao niko pre i posle tebe. Kao čovek si sasvim u puti i njezinoj žudnji, kao duh pak sasvim slobodan, s otvorenim očima i ušima. Svoje telo mažeš izmetom, a nad duhom tvojim izlivaju se zraci svetlosti. Telo ti je sa svinjama, dok tvoga duha okružuju hiljadu anđela. Zemaljsko srce svoje napunio si đubretom i izmetom, a Ja sam sebi uredio dom u srcu duha tvoga. Zanimаш se kurvama, dok Ja razgovaram s tobom kao brat s bratom. Smrdiš kao kaljuga, a duh tvoj udiše miris višnjega neba. Kao strašilo si, a oko tvoje nadsvetljava sunca. Zato očisti telo svoje i budi jedno sa Mnom kako bih Ja bio jedno s tobom. **2** Reci plašljivim majkama: Neka svoje kćeri ne vaspitavaju u strahu pred muževima i svetom, jer čega se plašite, tome ste slepo poslušni u kušnji, pa će vas plašitelj lako savladati. Nego neka ih bolje vaspitavaju Mojim strahom i Mojom ljubavlju da bih Ja pobedio, da svet preziru i uživaju u Mojoj beskrajnoj ljubavi. Da nađu muža, neka ih ne vode na javna mesta, nego Meni, Meni neka ih dovedu, i Ja ti kažem: ni jedna njihova sklonost neće ostati neblagoslovena i nezadovoljena, jer Ja sam bogat Bog, koji u svemu ima beskrajno izobilje, koji sve neizmerno daje. **3** Siromasi neka ne prose pred vratima bogatih, gde će proći kao tuđi psi i njihovo srce se okrenuti u tugu i gorčinu, nego neka čvrstim poverenjem dođu Meni i Ja ću ih sve ukrepiti. Gladnoga ću nahraniti, žednoga napojiti, gologa obući, bolesnoga izlečiti, hromi će skakati kao jelen, gubavi se očistiti, slepi progledati, gluvi čuti, slaboga ću ojačati više nego lava, plašljivka ohrabriti više nego muško ždrebe, a starac će naći mir. Siromah je Moj najbližnji brat, Ja se za njega staram. Zato neka ne dozvoli da ga psi oskrnave, jer bogataši sveta jesu braća Sotonina i deca đavola iz pakla. **4** Mojim prijateljima i prijateljicama reci neka Moje slugе i sužnje ne ljube više nego Mene. Svoj spas da ne predaju u njihove ruke, nego pre svega sasvim u Moje, i da se Meni potpuno povere. Jer sluga mora delovati strogo po zakonu, ako neće da se nađe nedostojan. Jedino zakonodavac zakona stoji

iznad istog i može postaviti nad njim koga hoće. Sve dokle pak stoje pod jarmom, jesu osuđeni, a ko dođe Meni, mogu ga osloboditi suda. **5** Moja crkva na zemlji jeste kupalište. Ko se okupao, neka dođe Meni da ga osušim toplotom Moje ljubavi i da ga zadržim. No, kome jedino godi da se brčka i praćaka, taj je poput vodeničarska točka, koji nikada ne dospeva van vode. **6** Ako je ko tvorio dela istinskoga pokajanja, neka dođe Meni da ga prihvatim kao izgubljena sina i zadržim ga u Svojoj sili. Jer rab može savetovati, a Ja mogu činiti. Sluga može poučavati, no izbavljenje jeste jedino Moje delo. Rab može moliti, ali jedino Ja mogu blagosloviti. Moj sluga mora suditi pravedno, ali pravo milosti jeste jedino u Gospodara. Zato neka preko slugu i rabova ne zaborave Gospodara. **7** Ovo im reci od reči do reči, verodostojno, bez ikakve zebnje, jer se ne smeš plašiti sveta ako hoćeš da Me ljubiš, jer Ja sam više negoli sav svet. **8** Ja svetu ne vredim baš mnogo. Naučnici Me jedva gledaju preko ramena i ostavljaju Mi jedva ime poštena čoveka. Neki su Me već sasvim otpisali, za te, dakle, više ni ne postojim. Drugi Mi dopuštaju još po koju božansku crtu, ali samo na kratko, a onda ih filozofi nauče boljem; zatim Me nečasno otpuštaju, pa Me u najboljem slučaju prikazuju kao stara bapska Boga. Pojedinim Mojim navodno visokim slugama i rabovima služim još jedino kao javni pečat i kao spoljno "božansko" optočenje njihove crne nerazumnosti i njihove očajne i mračne ludosti. Drugi Mi pak ostavljaju Moju božanstvenost, ali zato moram za njihove prolazne dobitke dozvoliti da sa Mnom čine što hoće, i to ono najgore, moram biti gotovo nemoguća stvar: ljubavi i milosrđa smem imati samo onoliko koliko im se dopadne, a zatim moram postati neumoljiviji od kamena pa pretvoriti se u besramnoga despota. Moram skakati s jedne sudijske stolice na drugu i izricati jedno prokletstvo za drugim. Moja ljubav da bude dakle samo privremena, ali Moja despotija i s njom vezane najoštrije presude – večne. Oh, kakvih li ludaka! Za njihove vlastoljubive namere svakako da ne вреди Moje beskrajno strpljenje i Moja blagost, poniznost i večna ljubav prema Mojim stvorenjima. No, uskoro ću im pomrsiti sve račune. Njihovi računi su preda Mnom i mera njihovih nedela se napunila sve do jednog, i plata ih njihova čeka. **9** Ko Me ne poznaje kakav sam i ko sam, bilo bi mu bolje da ništa ni ne zna o Meni, jer onda bih ga još mogao oživiti u onom svetu duhova; ali ovako se onespособljavaju Mojoj pomoći jer more život u sebi da Me u sebi unište te

i usmrte, zato su od čokota otkinute loze. **10** Ovo sada kažem: Ja sam jedini, večiti Bog u svojoj trojedinoj prirodi; kao Otac po svome Božanskom, kao Sin po svome savršenom ljudskom i kao Duh po vaskolikom životu, delovanju i spoznanju. Ja sam odveka sama ljubav i mudrost. Nikada ništa nisam primio ni od koga. Sve što postoji, od Mene jeste, i ko išta ima, od Mene ima. Zar bih onda mogao da despotujem i proklinjem? O, ludaci! Ja vas ljubim, vi Me prezirete. Vaš sam Otac, vi Me pravite sudijom. Gde blagosiljam, proklinjete; gde gradim, razgrađujete; gde podižem, spuštate; gde sadim, plavite; u svemu ste protiv Mene. Da sam kao što kažete, zaista vam kažem, zemlje već odavno ne bi bilo, jest, ne bi bila stvorena. A budući da sam kakav jesam, zato sve opstaje kako je postojalo i kako će večno postojati. A i vi ćete biti onakvi kakvima hoćete da budete, bez Moje kletve, jer vi ćete biti onakvi kakvima sami sebe budete učinili. A oni koji Me prihvataju onakvim kakav jesam i ljube Me kao što ih Ja ljubim, njih ću učiniti onakvima kakvima sami hoće, da njihova sloboda i radost večno bude savršena. **11** Mojim slugama i sužnjima reci: Moje službe nisu menjačnica novca; jer ko Mi služi za novac, ne služi Mi iz ljubavi; a ko Mi ne služi iz ljubavi, njegova služba Mi je tuđa, kao što mora da sam mu i Ja sam sasvim tuđ, pošto Mi ne služi iz ljubavi. S njim sam svršio račun. Zar je onaj veran sluga koji bez odobrenja prodaje Gospodarevo blago kao lopov budzašto? – Iskariot Me barem prodade za 30 srebrenjaka ne znajući šta će sa Mnom biti jer beše zaslepljen i ode u propast. – Sada pak, budući mučen, ubijen i vaskrsao, prodaju Me svaka časa u bescenje. O, bednih lopova, ubica! Čime da vas uporedim? Zmajeva deco, guje ljute, porode aspidin! Tako Mi služite, tako vas nalazim?! Po Mome dragome Pavlu sam objavio da ko oltaru služi, od oltara da živi, ali samo delima ljubavi koja čini svako dobro. Ali vi nemate dela ljubavi, zato ste razbojnici, lopovi i mučke ubice Jevanđelja i svake istine. Da znate, kakav rad, takva plata. Ljubav nije radi novca, nego samo radi ljubavi. Ja sam sama ljubav i ne može Me se imati ni po koju drugu cenu osim po ljubav. Ljubavlju sam vas otkupio, zato od svih vas istem jedino ljubav. Ko dakle hoće da Mi služi, da Mi služi ljubavlju, onom kojom sam za njega umro na krstu; i ko hoće k Meni, neka dođe ljubavlju koja je krvarila za njega na krstu. **12** Službenicima i gospodi sveta reci bez bojazni sasvim doslovno da njihove službe ne stoje iznad službe Moga carstva. Svaku pak službu koja je protiv Moje, unišću uskoro; teško

njenim slugama; jer Ja sam Višnji; Moj zakon je večan kao što sam i Ja večan i ostaće kao Ja večan. Na moljce koji Moj zakon hoće da grizu i prave nove zakone od njihovog izmeta da bi uništili Moju zapovest, na njih će se obrušiti najvećim teretom i uništiti ih, kao da ih ni nije bilo. Svakome ko se ogreši o Moje zapovesti može se oprostiti ako se popravi, uvidi svoju grešku i okaje, pa Mi se obrati, te ostane u Meni i Ja u njemu. Međutim, onaj koji hoće da potkopava Moj zakon, njega će zakon zdrobiti, i večno ga više neće biti. Svi svetovni zakoni potkopavaju Moju zapovest ako ih Mojom ljubavlju nisu dali ljudi koji su naučeni Mojim Duhom. Teško tiranima, teško despotima koji vladaju za presto, vlast i ugled, jer do njihovog roka nedostaje samo jedno, i osetiće moć slabih. Zemlja je Moja i njiva je Moja. To kaže Istini, večni Bog ljubavi i mudrosti i objavljuje ludaku za mudrace sveta. Amin. Ja, Jehova. Amin.

3 Poglavnje

*(Ovako je Gospod rekao meni i u meni za svakoga,
i to je istinito i verno i pouzdano)*

1 Ja sam dobar domaćin, ni jedna mrvica se neće izgubiti. Ko svoj kapital uloži kod Mene, doneće mu veliku kamatu, i ostaće u Mom srcu, i kamata će mu večno rasti. Pogledaj naviše, ludo, i vidi nebo i zvezde. Ko li je ikada izbrojao broj sunaca, kojih nema kraja, i sve zemlje koje sam stvorio oko njih na hiljade, kod svake ponaosob; i Ja ti kažem, Onaj koji je verodostojan i veran u svakoj Svojoj reči: Za paru dajem zemlju, a za gutljaj sveže vode sunce. Zaista, tebi kažem: Najmanja služba u ljubavi prema bližnjem pozlatiće se na najneverovatniji način. **2** Pitaš Me da li svugde žive ljudi kao ovde na ovoj zemlji na kojoj živiš, i kažem ti: Da, svugde ima ljudi koji potiču iz Moje drobi i poznaju Me po prirodi drobi, i koji potiču iz Mojih ruku i poznaju Me po Mojim rukama, i koji potiču iz Mojih nogu i poznaju Me po Mojim nogama, i koji potiču iz Moje glave i poznaju Me po Mojoj glavi, i koji potiču iz Moje kose i poznaju Me po Mojoj kosi, i koji potiču iz Mojih slabina i poznaju Me po Mojim slabinama, i uopšte koji potiču iz svih delova Moga bića te Me poznaju po njima, i njihov život i blaženstvo odgovara delu iz kojega su potekli; i svi su Moja stvorenja, koja su Mi

draga, jer Ja sam potpuna i sama ljubav. **3** Međutim, ljude na ovoj zemlji pozvao sam iz središta Svoga srca i stvorio ih sasvim po Svojoj slici, i ne bi trebalo da budu samo Moja stvorenja, nego Moja draga deca, koja ne bi trebalo da Me spoznaju kao Boga i Tvorca, već samo kao svoga dragoga Oca, koji ih posle kratkog ispita ponovo hoće uzeti sasvim Sebi da bi tamo imali sve što On ima i s njim prebivali večno i s njim hteli vladati i suditi vasionom. No gle, sva Moja stvorenja ljube Me kao svoga Tvorca zahvalnom radošću svoga postojanja, ali Moja deca svoga Oca ne ljube i preziru Njegovu ljubav. **4** Gle, tužan sam kada vidim kako svakoga časa hiljade i hiljadu hiljada venu i umiru. Oh, kada bih samo mogao da im pomognem. Zar nije tužno kada Svemogući ne može da pomogne? **5** Ponovo Me pitaš kako je takvo što moguće? Oh, jeste, kažem ti, to je vrlo lako moguće! Gle, sva Moja stvorenja su povezana Mojom moću, ali Moja deca su povezana Mojom ljubavlju. – Moja moć zapoveda i bude, ali Moja ljubav samo želi i zapoveda samo svom blagošću slobodnoj deci, a slobodna deca zapušavaju svoje uši i neće da gledaju lice svoga Oca. Što su slobodna kao što sam Ja slobodan, ne mogu im pomoći ako neće; jer Moja moć je iznad svega, ali Moja volja je podređena Mojoj deci. Ovo, pak, da svako dobro zapamti: Ja sam vaš Otac, ali sam i vaš Bog i osim Mene nema druga. Da li Me hoćete za Oca ili za Boga? – Vaša dela će Mi dati odlučni odgovor. **6** Zapamtite: Ljubav prebiva samo u Ocu i zove se Sin. Ko nju prezire, biće predan moćnome Božanstvu i uzeće mu se večno njegova sloboda, i smrt će mu biti udeo; jer Božanstvo prebiva i u paklu, ali Otac prebiva samo u nebu. Bog sudi po svojoj moći, ali milost i večni život jeste samo u Oca i zove se Sin. Božanstvo ubija sve, ali Sin ili ljubav u Meni ima život, daje život i oživljava. **7** Ovo sve govori dobri domaćin i štedljivi otac svoj Svojoj deci da bi se popravila i jednom primila baštinu koju sam im još odveka tako verno pripremio i sačuvao. **8** Svojim prijateljima i braći reci, dakako, svom ljubavlju: Ja, njihov ljubazni Otac, već sam ispružio obe ruke da ih sve zauvek zagrlim. Neka ne ustuknu preda Mnomo, nego neka netremice gledaju u Moje lice, i Moje oko će im glasno i jasno reći koliko ih mnogo ljubim i Moje ispravne namere. **9** Reci im: Njihove grehe sam sklonio sa Svojih očiju i očistio sam ih da budu beli kao sneg. Sada više nema prepreke, neću više da im budem nevidljiv otac, svagda neka Me gledaju, i hajde da se zajedno igramo i radujemo. Sve svoje brige neka jedino predaju

Meni. **10** O, velikom radošću ću se nadalje starati o njima. Ah, šta su sve sreće i sva blaženstva Mojih nebesa za Mene, Oca, prema ovome da Me Moja draga deca ljube kao svoga jedinoga istinskoga Oca. **11** Gle, sva blaženstva dajem vam za ovo jedno, koje sam samo za Sebe odredio, i zato neka Moja deca nikog drugog ne zovu svojim Ocem osim Mene, osim jedino Mene, jer Ja to zaista i jesam, svim pravom, i niko Mi to pravo ne može uzeti, budući da sam Ja sam Jedini i osim Mene nema drugoga. **12** Gle, ja ću ih prozvati po imenu: (pakao, oholost, vlastoljublje, gordost, strast, pamet, razum, talenat, sebičnost, zloradost, privrženost, podstrek, čulnost, ućtivost). Neka svi prime Moj očinski pozdrav i još danas, ako hoće, otvoriće im se nebeske dveri, a to su oči njihovog duha i još danas želim da prebivam u njihovim srcima. Samo još jedno neka istrajno učine. Naime, svoju plot neka operu vodom iz studenca gde ima žive vode i neka uzmu štap koji je napola crn i napola beo; neka ga prelome na pola i crni deo neka bace svetu pod noge, a beli neka zadrže sebi za znak da su zauvek raščistili sa svetom i svojom ploču. **13** A to znači da ozbiljno dođu sebi, sasvim se spoznaju, pa Mi svoje pronađene slabosti kažu verno i istino u svome srcu. Ja ću odstraniti prljavštinu iz njihovih srca i ispuniću ih ognjem Svoje Božanske Očinske ljubavi, pa tako očišćeni neka se pokažu svešteniku pri ispovesti, zatim ću Ja doći da s njima održim večeru na oltaru. **14** Još im ovo reci i dodaj da se nipošto ne sablažnjavaju u crkvi i o crkvu, jer svaku hranu koju Ja preporučim očistio sam za onoga koji je blaguje duhom i istinom, te neka je blaguje bez bojazni. Ono što dajem svojoj deci jeste čisto i nije oskrnavljeno ni spoljašnjim oblikom, onima kojima sam blagoslovio. Hram ću blagosloviti i mesto će se posvetiti gde se budu nalazili, jer Ja, njihov sveti Otac, biću tamo među njima gde budu išli, pa ni jedna vlas im neće pasti s glave. **15** Reci im sasvim određeno i izvesno: Moja ljubav ih iščekuje, i Svoje raširene ruke neću spustiti sve dokle svi ne počivaju u Mome zagrljaju; u njemu će gledati licem u lice svoga dragoga, svetoga Oca i njihovoj radosti nikada neće biti kraja. Amin. **16** Reci svima koji Me traže da sam stalno kod kuće, nikada ne izlazim i da nisam odredio posebno vreme ili čas kada Mi se može doći, kao što je običaj kod kraljeva i svih svetskih velikana. Znači, ne samo na Sabat ili blagdan, nego svaka časa Mi je mило srce koje Me ljubi, pa ni noću još nisam ni pred kim zaključao vrata. Kada god pokucate, kazaću: slobodno. **17** Možeš sada slobodno reći da li

sam te ikada prisiljavao, ili je uvek bilo prepušteno tvojoj volji da Mi dođeš i pitaš Me štogod što si hteo da znaš i da li sam ti ikada ostao dužan na pitanje? Pa i kada si Me pitao iz pakla, odgovarao sam ti; i beše na zemlji, razgovarao sam s tobom; i na nebesima razgovarao sam s tobom; danju i noću ti je Moje uho uvek nagnuto. Šta ovde pišeš, pa to pišeš samo u svoje vreme i po volji, i Meni jeste svagda pravo, i koliko hoćeš, i kada hoćeš, i gle, sve Mi je pravo. Zato im reci sasvim verodostojno: Meni je sasvim svejedno, kad god Mi ko dođe, biva saslušan i prihvaćen. **18** Reci deci da nipošto ne teraju sa Mnom šegu, nego da to ozbiljno uzmu! Reci im da Ja apsolutno nisam šaljivdžija i nipošto ne razumem šalu, jer Ja sa svima mislim ozbiljno: da li veliko ili malo, mlado ili staro, muško ili žensko. Izuzetka kod Mene nema. **19** Jer gle, ona Moja stvorenja koja nisu ni za šta, uništavam trenutno i zauvek. No i za Svoju decu znam mnoge kazne i neposlušne ću karati do zadnje kapi njihove krvi, pa će poznati pouzdano da sam barem domaćin u kući kada Me već ne žele poznati za dragog, svetog Oca. **20** Teško, pak, onima koji ne prepoznaju Moje očinsko karanje! Ponovo kažem: Teško njima! Njih će Otac odbiti, pa će zatim imati posla s njihovim večno neumoljivim Bogom. To kažem tebi, lošem i lenjom sluzi. Amin. Ja, Jehova. Amin.

4 Poglavnje

*(Ovako je Gospod rekao meni i u meni za svakoga,
i to je istinito i pouzdano i verno)*

1 Moja milost jeste bogato blago, onome koji je nađe, nikada ništa neće nedostajati, ni u vremenu ni večno. Neka se zato svako potruži da je odmah usvoji, jer je dajem svakom ko god hoće. **2** Jer gle, ako hoćete oproštenje vaših greha, biće vam oprošteno ako se istinski pokajete preko Isusa, koji je Moja živa reč i ljubav u Meni, i nebeske dveri vam stoje otvorene, i ako hoćete unutra, možete ući da gledate lice svoga svetoga Oca, Mene, večnoga Boga Jehove. **3** To vam je slobodno zahvaljujući živoj reči, koja je Isus Hristos, odnosno večna ljubav i mudrost u Meni, otkud ishodi sve dobro i istinito. – Ljubav vam je data od početka jer je sam život u vama, nalik moći u Mojim stvorenjima, koja, istina, ishodi iz Moje ljubavi, ali ipak

nije sama ljubav pošto u njoj nema slobode, nego samo dejstvo ljubavi, i sama je po sebi bez života; zato je i sve što ishodi iz moći po sebi mrtva materija, čiji je život samo prividan, u biti pak smrt. **4** Dakle, ako ko svoju ljubav priljubi o materijalni svet, onda će njegovu ljubav moć smrti zdrobiti, te mu je sled sudba materije, odnosno smrt. **5** Onaj, pak, koji svoju ljubav usmeri prema Meni i priljubi uz Mene, povezuje svoju ljubav ljubavlju, odnosno, životom svekolikoga života i potpuno će oživeti. **6** A sada gle, ljubav je sama po sebi slepa i tamna, stoga i slobodna i nezavisna, a otud i u golemoj opasnosti da se izgubi i propadne. **7** Zato svakoj ljubavi prema Meni dajem po stepenu njezine snage odgovarajući udeo svetlosti, a to je dar i zove se milost. S njom se ulivam u svakog čoveka po snazi njegove ljubavi. **8** Dakle, ukoliko ko ima ljubav, budući da on Moj zakon oživljava u sebi, što je najveća ljubav, nad njim će se izliti zraci svetlosti, te će njegovo oko prodreti zemlju i gledaće dubine nebesa. **9** Reci deci i reci svima, koje god veroispovesti da su: rimljani, ili protestanti, ili judeji, ili turci, ili bramani, ili mračni pagani, ukratko svima budi rečeno: Na zemlji ima samo jedna jedina prava istinska crkva, a to je ljubav prema Meni u Mome Sinu, i On je Sveti Duh u vama i javlja vam se Mojom živom rečju, a ta reč je Sin, a Sin je Moja ljubav i On je u Meni i Ja prodišem sasvim kroza Njega, i Mi smo jedno, i tako sam u vama, i vaša je duša, u čijem srcu prebivam, jedina istinska crkva na zemlji; jedino je u njoj večni život i ta jedino spasava. **10** Jer gle, Ja sam Gospodar nad svim što postoji. Ja sam Bog, večiti i moćni, a kao takav sam i vaš Otac, sveti i preljubazni. Sve to jesam u reči. Reč pak jeste u Sinu i Sin jeste u ljubavi i ljubav jeste u zakonu, i zakon vam je dat. Ako ga držite i po njemu postupate, onda ste ga usvojili; u vama će oživeti, pa će vas uzvisiti iznad vas samih i osloboditi vas, a onda više niste pod zakonom, već nad njim u milosti i svetlosti, što je sve Moja mudrost. **11** To je blaženstvo ili carstvo Božje u vama odnosno crkva koja jedino spasava na zemlji, i večni život nije ni u jednoj drugoj do jedino u njoj. **12** Ili možda mislite da prebivam u zidinama, ili u obredu, ili u molitvi, ili u obožavanju? Tu se grdno varate jer tamo nigde nisam, nego samo gde je ljubav, tamo jesam, jer sam ljubav, to jest sam život. Dajem vam ljubav i život i povezujem se jedino ljubavlju i životom, a nikako materijom, to jest smrću. **13** Jer zato sam nadvladao smrt i Meni podredio Božanstvo da bih imao vlast nad svim što postoji, i Moja ljubav da vlada večno i sve da oživi što joj

je podređeno. **14** Pa kako to da mislite da vas očekujem u smrti kad Sam sam život? Zato najpre idite u istinsku crkvu, u kojoj ima života, pa tek onda u mrtvu da oživi preko vas.

5 Poglavnje

1 Ko ima uši da čuje, neka čuje, i ko ima oči da vidi, neka vidi, jer hoću da vam otkrijem veliku tajnu, da vidite kako vam se vaš dragi, sveti Otac pokazuje licem u lice, na uživanje bratski; jer deca moraju da budu posvećena u domaćinstvo svoga iskonskoga Oca. **2** Božanstvo odveka bejaše svu beskonačnost beskonačnosti prožimajuća sila i bejaše i jeste i biće večno sama beskonačnost. U središtu dubine Božanstva odveka bejah ljubav i sam život u Božanstvu. Ali gle, bejah slepa kao zametak u majčinom telu. Božanstvu se, pak, sviđaše sopstvena ljubav toliko da se priljubilo sasvim uz svoju ljubav, te ljubavi bi sve vruće u središtu, i božansko brojno mnoštvo tiskahu se k Njoj i sve moći i sile navalise na Nju. **3** I gle, tada nastala velika huka i buka, te se ljubav uplaši pritisnuta sa svih strana, toliko da ljubav zadrhta svojom nutrinom; te kada primeti, a to huka bi zvuk, i zvuk posta reč u ljubavi i reč reče: neka bude svetlost! I u srcu se razbukta plamen zapaljene ljubavi i bi svetlost u svim prostranstvima beskonačnosti. **4** I Bog vide u sebi veličanstvenost svoje ljubavi i ljubav se ojača silom Božanstva, te se Božanstvo večno poveza svojom ljubavlju, i svetlost poteče iz toplote. **5** Gle, zatim ljubav vide sve divote u Božanstvu, kojima nema kraja, i Božanstvo vide da je sve to u Sebe prešlo iz ljubavi, a ljubav vide u Božanstvu svoje misli, koje joj behu jako prijatne. Tada se ljubav ponovo zapali, te sile Božanstva zahukaše oko Nje, i gle, misli ljubavi behu takođe ljubav i behu bez broja. **6** Onda Božanstvo vide svoju veličanstvenost i ljubav oseti svu moć. Zatim ljubav u Božanstvu reče: Da veličanstvene misli držimo čvrsto i izvedemo da se oslobode i osete i vide Nas kao što ih Mi osećamo i vidimo i kao što ih osećasmo i videsmo pre nego što svetlost obasja njihove oblike. **7** Tada pređe reč u Božanstvo, i ono sasvim posta ljubav. I gle, zatim Božanstvo reče prvi put: Da bude! I postaše slobodni duhovi, čijem broju nema kraja, te ljubav vide samu sebe beskonačno umnoženu i svoju lepotu beskonačno savršenu. **8** Ali sva bića još ne bejahu živa i još ne osećahu ni viđahu jer još bejahu mimo ljubavi u

Božanstvu učvršćeni oblici. **9** Pa se ljubav sažali i miče, i micanje se uznese, te Božanstvo oslobodi svoje zatvorenike ljubavi, i ljubav prože sve. I gle, tada oblici oživeše i začuđeno se zgledaše i grejaše se na plamenim zracima Božanske ljubavi te dobiše samostalno kretanje i živahnost. Ali još se ne spoznaše. **10** Tada ljubav ponovo reče: Učinimo da se spoznaju da bi zatim spoznali Mene i kroz Mene i Tebe. **11** Zatim se opet uznese reč u Božanstvu i u Božanstvu zazveča reč, i reč bi zakon, a zakon beše ljubav koja se ulila u sve. **12** I gle, tada behu oblikovani troje, a iz njih potekoše sedmoro. To troje behu jednaki ljubavi, svetlosti i Božanstvu. I sedmoro behu jednaki sedmorici duhova Božjih, i zovu se i večno će se zvati: 1. Ljubite ljubav. 2. Strahujte Božanstvo koje usmrćuje da ne budete usmrćeni. 3. Ljubav u vama jeste sveta, zato se međusobno poštujte kao što ljubav u Božanstvu poštuje i vas i raduje se vama. 4. Svako je svoje vlasništvo i vlasništvo ljubavi Božje, zato neka niko nikog ne grabi. 5. Neka niko nikada ne krije svoje lice pred drugim da ne vidi drugi kakva mu je ljubav, budite kao ljubav koja vas je rodila. 6. Vaša nutrina neka bude i vaša spoljašnjost da u vama ne nastane rđava pobuda. 7. Vaša spoljašnjost neka je verni odsjaj vašeg unutarnjeg ogledala, u kojem se ljubav Božanstva ogleda, inače će se slomiti unutarnje ogledalo i vaš lik postaće strašan. **13** Tada Božanstvo u beskrajnome prostranstvu prekršiocima zagrme strahovitim sudom, te bi zapovedeno obožavanje u najvećem strahu i bi im zapovedena ljubav ljubavi. I behu izneseni u višnjoj slobodi i mogahu činiti po volji, tako da ih ništa ne sputavaše u svojoj slobodi, i sve do vremena kada će se spoznati u svojoj slobodi i poniznosti da bi zakon postao njihov sopstven, te da budu savršeno slobodni. **14** Tada se spoznaše u svojoj velikoj moći i veličanstvu i sjajnoj slavi, i poglavar tih troje, jednak svetlosti Božanstva, razgore se u svojoj žudnji ne bi li sasvim ovladao Božanstvom. Putem njega se razgore veliki deo duhova, koji postaše preko njega, i preko njih se zapali i Božanstvo u svojoj jarosti kao i dvoje od troje nižih duhova, te baciše zlu družinu u dubinu dubina svoje srdžbe. **15** I dvoje i oni što istekoše iz njih i sedmoro, čiji broj bi pravedan, nađoše se u veri svoje poniznosti i biše primljeni u krugove moći Božje. I ljubav vide da biše nađeni čisti i radova se zbog njihovog savršenstva. I gle, sila Božanstva u ljubavi se uzvisi i Božanstvo krenu, i stvoreni primetiše kretanje Božanstva, i Božanstvo krenu ka svojoj ljubavi, i stvorenima se otvoriše oči i videše prvi put večnu

Ljubav. **16** Tada se začudiše vojske bezbrojnih te nasta velika radost i slavlje među njima videv moć Božju u ljubavi i videv ljubav u sebi i silu koja ih stvori, te se spoznaše i spoznaše ljubav i spoznaše Boga. **17** Uto krenu Božanstvo, te se stvoreni uplašiš pred Njim, i ljubav vide njihov strah i vide da je njihov strah pravedan, a strah im bi poslušnost, a poslušnost poniznost, a poniznost njihova ljubav, a ljubav njihov zakon, a zakon njihova večna sloboda, a sloboda njihov život i život njihovo večno blaženstvo. **18** I gle, večna ljubav im se obrati i oni razumeše reč. Tada im se odrešiš jezici i prva reč, koja im poteče sa usana, bi ljubav. I Božanstvu se dopade njihov govor tako da Božanstvo preko ljubavi krenu, i kretanje se oblikova u stvorenima i oblik posta zvuk i zvuk bi druga reč i zvaše se – Bog. **19** I tek tada stvoreni behu savršeni. I ljubav reče stvorenima: Prvi među vama se izgubi, zato Ja preuzimam njegovo mesto i biću večno među vama. **20** Onda se ponovo odrešiš njihovi jezici, pa prekloniv kolena moljahu se ljubavi. **21** Gle, šta je sve potom činila ljubav i Bog u ljubavi i ljubav u Bogu. Ljubav žaljaše za izgubljenima, ali Božanstvo se zatrese u svom gnevu i začu se velik grom u svim prostranstvima beskonačnosti Božjim i grom prodre sve do nutrine večne ljubavi i samo ljubav razume grom Božanstva i grom bude u njoj reč koja reče: Sva moć neka ti je podređena, deluj kako hoćeš i reci "da bude" i biće. **22** I gle, to taknu ljubav u Svojoj suštosti dubini te poteče prva suza iz oka večne ljubavi, i ova suza poteče iz srca Božanstva i zvaše se i zove se i večno će se zvati smilovanje. **23** Od ove suze posta velika voda i ova voda se izli u sva prostranstva beskraja i izli se u dubinu dubina srdžbe Božanstva i ublaži oganj jarosti Božje. **24** I gle, Duh Božji u svojoj sili duvaše blago nad vodama i vode se podeliše i Bog reče iz svoje ljubavi i Njegova ljubav bi reč i reč siđe u dubinu dubina i lebđaše nad vodama i vode se podeliše kao kapi rose i razdeliše se velikim i malim po broju izgubljenih, kojih nema kraja u svim prostranstvima beskonačnosti. **25** I gle, zadnja kap, koja osta, bi unutarinja u vodama i unutarinja smilovanja i ta se ne rasporedi, nego osta gde osta i bi određena središtem i pozornicom najvećeg dela večne ljubavi. **26** I gle, ova zadnja kap bi zemljom na kojoj ti i tvoja braća prebivate. A od drugih kapi postaše sunca, zemlje i meseci svih vrsta, kojima nema kraja. I gle, tako je stvoreno vidljivo nebo sa svojim zvezdama, suncem, mesecem i vidljiva zemlja s morima i čvrstim tlom. **27** I pogledaj i podigni oči, i

spoznaćeš čuda večne ljubavi. Svagda vidiš svetlost sunca, sjaj meseca i treperenje i svetlucanje zvezda u svojim raznolikim položajima koje nazivate sazvežđa; takođe vidiš različite oblike u svim carstvima prirodne zemlje, ali još niko nije pronašao i pravilno shvatio šta je i otkuda svetlost sunca, kako ga je dobilo, i otkud sjaj meseca i treperenje i svetlucanje zvezda i njihovi različiti položaji i svi oblici na zemlji. **28** Jer gle, Moja deca moraju biti posvećena u sve divne stvari koje njihov sveti, ljubazni Otac ima da daruje svojoj deci koja ga prepoznaju i ljube jedino Njega iznad svega i međusobno se ljube iz ljubavi svoga Oca. **29** Gle, kada postaše sva sunca sa svojim zemljama preko moći smilujuće ljubavi večnoga i beskrajnoga Boga, tada još nemaše svetlosti, ni sjaja, ni treperenja, ni svetlucanja, jer beše još noć nad suncima i zemljama i mesecima. No, večna ljubav u središtu sunaca spusti malu iskru Svoje milosti. Ova iskra obasja brže no velika munja mračne mase i gle, zasijaše i obasjaše zemlje velikim sjajem, kao što svetle do ovoga časa i kao što će svetleti sve dokle im se ne uzme iskra milosti. **30** I gle, tada zasijaše i zemlje i meseci, koji su raspoređeni suncima u pravednome broju, i ljubav ih nadahnu silom i moću Božanstva; i gle, svetlost drhtaše na suncima, mora zemaljska se uzburkaše i zavrteše u svojim talasima, a vazduh i vetrovi strujahu i duvahu nad zemljama poput Duha Božjeg nad vodama smilovanja i meseci se moćno uzvisiše nad svojim zemljama kojima su pripali kao plod drvetu i počеше oko njih da kruže u velikim krugovima kao stalni pratioci svog nastanka; i gde ih bejaše mnogo, ujediniše se u čvrste krugove za znak dečije ljubavi, koja netremice treba da gledaju lice svoga Oca kao meseci svoje zemlje da se zbog njihove krhke prirode ne otrgnu iz svojih krugova i propadnu. **31** Jer gle, meseci nisu čvrsti, već vrlo krhki i nalik su peni morskoj kada očvrsne i goli su i bez vode i vazduh zemlje tamo je kao voda zemalja i vazduh je sličan eteru između sunca i zemalja, i meseci su određeni da prime pohlepne, da drže duhove materije i da provere njihovu postojanost, i da ih sazru za prijem milost. **32** A tlo zemlje jeste milošću ublaženi deo Božanske srdžbe i obuhvata črstim vezama zabludele duhove sve do određenog vremena njihovog nesvesnog određenja kada će biti stavljeni u nežniju, ali za njih ipak dovoljno čvrstu materiju, i to pojedinačno vezani, iz koje zatim, probuđeni večnom ljubavlju, mogu izići; i mora i vode su ih puni da bi se ponizili, i vazduh ih je pun da bi se pročistili, i večna ljubav jeste u svemu

oblik, ali srdžba Božanstva samo je ublažena na zemlji a ne i potrta. **33** A ovo zapamti posebno: U sredini sunca miruje iskra milosti i putem ognjene srdžbe Božanstva obasjava svet. U sredini zemlje, pak, nalazi se iskra Božjega gneva nalik vatrenu zmaju i svezuje zlu družinu čvrsto kao kamenje, koji će vodom milosti tek morati da omekšaju kako bi kogod mogao biti odrešen za drugu proveru – za slobodu i večni život. I sada shvati tajnu svoga bića i divi se velikoj ljubavi večne moći i koliko puta te je ponovo rodila da bi tebe koji si bio izgubljen ponovo osvojila za večni život, za slobodu, za zakon, za ljubav i za svetlost, i da gledaš Njeno lice, i gle, sve ovo hoću da objavim tebi i preko tebe mnogima kako biste konačno jednom hteli da uvidite koliko nadasve dobra mora da je večna ljubav kada toliko mnogo, veliko i divno za vas neposlušne neumorno čini i trpi. **34** Gle, ovako su zemlje dobile svoje kretanje oko svojih sunca i oko svoje sredine preko daha smilovanja ljubavi radi znaka da deca sve svoje postupke treba da uredi po kretanju zemalja oko sunaca i meseca oko zemalja. I slabi treba da budu kao meseci, i jaki treba da budu kao zemlja, i novoređeni treba da budu kao sunce. I slabi treba da gledaju silu ljubavi, koja nikada ne dopušta da padnu, ako se kao meseci neprestano usmeravaju prema licu ljubavi i kada kruže oko nje sa svih strana u manjim krugovima, ali silom njezinom ipak takođe bivaju povučeni u veliki krug. I jaki treba da budu kao zemlja samostalno se okrećući kako bi uvek bili primljivi svetlosti i toploti iz milosti ljubavi koja osvetljava i grejući oživljava silom koja je u njoj kako bi rodili plodove svih vrsta iz dela ljubavi, kojima se mogu nasititi slabi, i mogu se krepiti urođeni, i mogu uživati novorođeni. I novorođeni iz voda smilujuće ljubavi, u kojima je milost savršena, treba da budu kao sunce, i njihova svetlost treba da oživljava slabe, i treba da oplodjava jake za hranu slabih, kako bi postojala zajednica među decom jednog te istog Oca. **35** I gle, još dublje treba da vidiš kako i zašto sam sve ovako uredio. Gle, mesec ima mrlje i mnoga tamna mesta; i zemlja ima hladne, ali čvrste polove, i ima visoke gore, i niske doline, i ima izvore, potoke, reke, jezera, i mala i velika mora; i sunce ima mrlje, velike i male. Evo gle, ovo su sve dejstva ljubavi i milosti ili, podobno, toplote i svetlosti, koja su večna ljubav i moć Božanstva preko Nje. Zato pogledaj slabe i mesec kako su nalik, i biće ti razjašnjena njegova suština. Posmatraj jake u svim svojim postupcima, i pred tvojim očima biće ti otkrivena zemlja. I od jednog do drugog pola

mora postojati kruta mirnoća duha u ljubavi ka ljubavi kako bi se sve što okružuje duh kretalo po ustaljenome poretku i tako delovalo za zajedničku svrhu večnog održanja. Jer gle, sve zavisi od mirnoće, bez nje se ništa ne može postići. I ko nije kao polovi zemlje, neće prodrati svoju nutrinu kao crta između polova središte zemlje. I vaša ljubav mora da bude hladna kao led polova da budete primljivi svoj toploti Božanske ljubavi. Jer gle, ono što je toplo nije primljivo toploti, ali ono što je hladno u svojoj mirnoći, ono je primljivo toploti u obilju i sposobno je izlučivati je u sve delove života. Jer gle, onaj koji prima toplotu, koja je Božja ljubav, i zadržava je kruto u sebi i ne propušta je dalje preko sebe jeste škrti i razložiće se sam i uništiti kao led na vatri. A kod onoga koji je prima kao polovi i predaje je odmah dalje svima koji su oko njega blizu i daleko jeste Božanska ljubav na pravome mestu i sasvim odgovara volji velikoga i svetoga davaoca. **36** Ova ljubav će roditi mnogo plodova i uzdićiće se ka svetlosti milosti i gledaće netremice neizmerne dubine Božanstva, poput polova koji proziru u beskrajna prostranstva stvaranja ljubavi Božje i široko otvorenim očima usisavaju blage zrake iz bezmernosti svih beskonačnih prostora u kojima kruže bezbroj bića smilovanja, svako po svojoj vrsti, te se razgore u zanosu i milini u svojoj ljubavi prema ljubavi i za ljubav i kao sunce sami počnu svetleti kao svetlost polova zemlje. **37** Zato ko čvrsto ostane u sredini ljubavi spoznanja, što je milost, njegove slabine će se užariti od ljubavi iz Boga kao pojas zemlje i njegove ruke će se pokretati kao reke, potoci i izvori, te će njegovi postupci uticati u mora Božanskoga smilovanja, koja su posoljena milošću i spoznanjima večne ljubavi i večnoga života. **38** Evo, sad imate ključ otvoriti i prozreti zemlju koja vas nosi.

6 Poglavnje

1 A sada digni oči od zemlje ka suncu, koje je verna slika ponovorođenih. Pogledaj dobro i brzo ćeš primetiti da se nekada na njegovom pojasu javljaju mrlje. Gle, priroda ovoga, kako vi to kažete, jesu erupcije iznutra poput vulkana zemlje, i one su podobne erupciji jarosti Božje i mali tragovi Njegove sverazarajuće moći. One se prema prirodi sveta na zemljama uvek delimično očitavaju u velikim ili malim olujama prema veličini mrlja, ali tada ljubav uvek utoliko više deluje i ponovo sve ublažava vodama

smilovanja i na suncu velikim poplavama iz nesaglednog mora njene sažaljive milosti. I gle, tako se ponovo sve dovodi u najveći poredak i mimo toga poretka, u kojem Ja, večna ljubav, jesam sama od vekova svih vekova i iz kojeg i u kojem je sve stvoreno što postoji, ne može ništa ni opstati ni nastati; i ko stupi van toga poretka svojom slobodom, postupa protiv ljubavi i protiv života i propašće večno. **2** Sada si posmatrao sunce i shvatio ga prema njegovoj prirodi, koja je jednostavna i mora biti takva da bi opstala za svrhu za koju postoji i za koju mora da postoji iz poretka ljubavi. **3** Sada povrati oči prema ponovorođenju duha i prema narodu Božjem i prema zakonu ljubavi i prema životu slobode u svetlosti milosti iz voda smilovanja i sunce će lebdeti otkriveno pred tvojim očima i ni jedna brazda na njemu ti neće ostati sakrivena. **4** Ali gle, i sunce takođe ima svoje polove, iz kojih se sva njegova svetlost i toplota iz središta mirnoće milosti izliva preko sveg njegovog obima, i da nema mirnoću polova, ne bi imalo ni svetlosti; jer gle, mirnoća je nezaobilazno potreban za prijem svetlosti i toplote i mora biti kao mirnoća ljubavi u Bogu. Samo iz mirnoće nastaje primljivost životu i svetlosti. **5** I gle, kada je vazduh miran, tada je i čisto i vedro na zemlji. Ali kada duvaju jaki vetrovi na sve strane, onda brzo dolaze crni oblaci i prigušuju svetlost. **6** Vaše žudnje su kao vetrovi kojima vas okružuju brige svih vrsta, koje sputavaju tok svetlosti milosti u vama poput oblaka koje vetrovi nanose sprečavajući zracima sunca da padnu na zemlju. **7** Zato uopšte ne treba da se brinete, nego sve vaše žudnje i brige koje iz njih nastaju treba da usmerite na Mene i da prenesete na Mene kako biste imali mir i da bih Ja uvek neprestano mogao da utičem u vas. **8** I gle, kao što se zemlja okreće oko svoje mirnoće polova po Mome poretku, koga prouzrokuje moć Moje ljubavi, da ni jedna strana ne ostane neobasjana, tako i sve vaše radnje treba da ishode iz Moje ljubavi, koja je u vama izvorno i potom po vašoj sposobnosti kroz datu reč večne ljubavi u zakonu milosti i smilovanja, i kao što noć krepí zemlju, tako će vas krepiti ljubav i kao dan zemlje bićete obasjani svetlošću iz sunca milosti. **9** Trebalo bi da budete kao zima, koja je hladna u miru, ali i najprimljivija toploti sve do najdublje dubine zemlje. I kod koga je došla zima, kod toga će doći i proleće, koje je poput prvoga života ljubavi u vama, i doćiće mirna jesen s plodovima dela ljubavi i milosti, u kojoj ćete kao sasvim novorođeni ući u život sunca da gledate lice vašega svetoga Oca i da svetlite kao sunce

svemu svetu pomoću velike sile milosti, ljubavi i smilovanja vašega predobroga, svetoga Oca. **10** Ali ko nije poput meseca i ne postane poput zemlje, ne može postati poput sunca, nego on je poput komete koja nema svoju čvrstoću, ama ni najmanje, i svo svoje biće ukrala je iz isticanja milosti sunca i njena putanja je nepostojana poput puteva lopova i hajduka i strah od svetlosti tera je iz jedne dubine u drugu i više nikada neće naći mira u večnosti i svetlost će je progoniti na svim njenim putanjama i obasjaviti njenu ništavnost. **11** I još će naposljetku proći zvezdi padalici, koje se izbacuju iz milosti i budu odbačene svoje ništavnosti radi i izjedene putem plena milosti, jer ukradena svetlost će ih uništiti večno i ubuduće ih više neće biti poput plodova drveta koji prerano izbijaju na svetlost pre nego što ih ljubav očvrsne, i budući da nemaju čvrstinu, jer je veza ljubavi nedovoljna, postaju sve slabiji, pa padaju sa drveta i gaze ih, i propadaju. **12** Evo gle, tu pred tobom su ti otkrivena sunca, zemlje, meseci, komete i zvezde padalice u svem svom biću i značenju, pa tako i sve pojedinosti od najvećeg do najmanjeg. **13** Duh ljubavi i milosti jeste u vama i u vasceloj mudrosti. Ko ga sluša, pronicaće sve u dubini dubina, i ispitivaće mrtve i odgovaraće mu, i proziraće žive i njihova ljubav će ga krepiti i njihova svetlost razveseljavati, i spustaće svoje uho na zemlju i trava će mu kazivati tajne ljubavi, i zemlja će mu otkrivati svoje dubine, i gore će osluškivati njegovom glasu, i zvuk njegovih reči će prožimati srž zemlje, i kada posmatra more, zraci njegovih očiju će rasvetljivati sve njegove kapi, i prodiraće svako zrnice peska i duhovi koji u njima još iščekuju u sudu pritićće svetlosti njegovih očiju poput riba i gmizavaca u morima i vodama noću baklji koja se drži nad površinom, i predavaće se izbavljenju iz tamnica večne noći, i spoznaće ljubav, i utoliće žeđ iz voda smilovanja, i izrašće u slabost i snagu i silu iz ljubavi Oca i reči, koja je ljubav u Ocu, i Duha, koji je sila u oboje. **14** I gle, sve to i mnogo što drugo učiće vas duh Moj ako slušate Njegovog glasa. No, Njegov glas nije bučan nego veoma tih, ali stoga prodire sve nalik toploti ljubavi i nalik svetlosti milosti i nalik sili smilujuće ljubavi vašega svetoga Oca.

7 Poglavnje

1 Evo gle, hoću da vam pokažem organsku tvorevinu od prvog do poslednjeg i od najmanjeg do najvećeg, kako sam je stvorio iz Moje ljubavi i iz Moje mudrosti i iz večnoga poretka iz oboje, što je reč večne moći i sile u dubini Božanstva. I gle, nema ničega u svim prostranstvima beskonačnosti, ni veliko ni malo, što posredstvom nje ne bi bilo stvoreno. **2** I gledaj i slušaj: Evo, bejaše zemlja i bejaše mesec i bejaše sunce i bejahu zvezde, ali zemlja još bejaše naga i njena površina još bejaše kao površina mora, i nad vodama ležahu gusti oblaci i dopirahu duboko u mrtva prostranstva svetova, i svetlost sunca ne mogaše obasjavati kap smilovanja i mesec bejaše prekriven parom kapi, i tek u ovoj pari potpuno se izrodi zemlja i beše hranjen mesec, i sunce bejaše nad oboma sa zracima svoje svetlosti iz toplote ljubavi u Bogu kao kvočka nad svojim pilićima, i sazre zemlju i odvoji mesec od dojke svoje matere. **3** Tada se razdvojiše oblačine i spustiše se k miru polova i pojas zemlje bi slobodan, i sunce vide sebe u vodama i zemlja zahvalno vrati primljenu svetlost u široko krilo sunca i vide široko otvorenim očima mesec kako se kupu u izlivenim zracima milosti večne ljubavi iz sunca. **4** I gledaj i slušaj dalje: Zemlji beše prijatno jer beše ispunjena ljubavlju smilovanja i vide njenoga ljubimca, meseca, kako kruži oko nje. I ljubav raširi svoje široke grudi dahom smilovanja kao da još jednom hoće pružiti detetu svoju dojku punu mleka milosti, ali gle, mleko zgruša toplotom smilujuće ljubavi i posta čvrstim tlom, i uzdiza se nad morima, i mora potonuše ponovo u dubine i behu kao voda koja se izdvaja kad zgruša mleko radi umirenja sadržanoga gneva prema soli milosti po smilovanju ljubavi iz Boga u svojoj sili i moći. **5** I gle, tada se smiri na zemlji i u svim prostranstvima Božjim i večna ljubav se po prvi put spusti sasvim do zemlje i dunu u svojoj svemoći i sili nad površinom zemlje, i dah beše bezbrojan roj misli u živim oblicima svih vrsta za buduće izbavljenje izgubljenih. **6** I gle, na to iz kopna zemlje niknu trava, bilje, žbunje i drveće svih vrsta, i mora, jezera, reke, potoci i izvori provrveše gmizavcima, ribama i životinjama svih vrsta, i kopno ožive životinjama svih vrsta, i vazduh ožive pticama svih vrsta, i broj svake vrste u vodama kao i na čvrstom tlu i u vazduhu beše podoban broju čovekovom, koji je stvoren iz toga broja, i beše podoban broju milosti ljubavi, i beše podoban broju budućega izbavljenja i

ponovorođenja koje otud nastaje i potiče. **7** I sad vidi i shvati što još niko nije video ni shvatio: Večna ljubav uze broj iz sebe, i broj bejaše poredak i večni zakon u sebi iz kojega i u kojem sama večno postojase, postoji i postojaće u svojoj moći i sili svetosti Božje. Onda uze glinu poput kajmaka zgrušanog mleka i oblikova rukom svoje moći i rukom svoje sile prema broju svoga poretka prvoga čoveka i duhnu mu kroz nos živi dah, i dah u njemu posta duša živa i duša ispuni sasvim čoveka koji posta prema broju poretka kojim postase duhovi i postase svetovi u prostorima i zemlja i sve što je na njoj i mesec i sunce. **8** I sada gle, ovaj prvi čovek na zemlji koji poteče iz ruku moći i sile večne ljubavi zvaše se iz usta smilovanja i milosti "Adam" ili "Sin Smilovanja i Milosti". **9** I sada pazi dobro: Ovaj Adam beše umesto prvoga palih duhova. Ne dozvoli mu se znati ko je. I gle, beše mu dosadno pošto ne spozna sebe, a i ne nađe ništa što bi bilo nalik njemu. **10** I gle, tada ga, nevidljivo njegovim slepim očima duše zapahnu večna ljubav i on prvi put zaspao u ljupkosti smilujuće ljubavi, i ljupkost smilujuće ljubavi oblikova u srcu Adamovom, gotovo kao u slatkome snu, priliku nalik njemu izuzetno lepu i ljupku. **11** I večna ljubav vide da Adam nađe veliku radost u sebi unutarnjim posmatranjem svojega drugoga ja. Tada ga takne smilujuća ljubav sa strane gde mu beše dato srce podobno srcu Božanstva radi primanja ljubavi i života iz ljubavi u Bogu i uze mu ljubav prema sebi da bi sama sebi spremila dom budućim zakonom smilujuće ljubavi i postavi ljubav prema sebi, koja mu se u njemu veoma dopadaše, izvan njegovog tela ovaploćenu i nazva je "Kaiva" ili kao što ste već navikli da kažete "Eva", to jest predobraženo izbavljenje od ljubavi prema sebi i otud potičuće ponovorođenje. **12** I gle, tada ga taknu smilujuća ljubav i probudi ga da vidi njegovu ljubav prema sebi van sebe. I ona vide da mu se veoma dopade gledanje njegove ljubavi van sebe i da beše ponasve veseo. I ljubav van sebe, koja se sada zvala Eva, uživaše u Adamu i naginjaše se k njemu i sleđaše svakom njegovom pokretu. **13** I gle, tada večna ljubav prvi put oslovi Adama: "Adame", i on reče prvi put: "Evo me, Gospodaru slave, moći i sile." **14** I večna ljubav reče ponovo: "Gle, tvoja pomoćnica", i Eva odgovori: "Gle, Gospodaru, sluškinju poslušnu kraj nogu Tvoga sina i čeka njegove zapovesti." **15** I gle, smilujućoj ljubavi se veoma svide dela Svoje moći i sile prema milosti Svoga smilovanja i zboraše i poučavaše ih o svemu i učaše ih poznavati, imenovati i koristiti sve stvari. Pa kada razumeše, poznaše i

osposobiše se, ponovo im reče smilujuća ljubav: "Gle, sve ste naučili, sada znate sve i smete upotrebiti sve osim jedno, i ovo jedno ću vas sada učiti i staviti u vas silu rađanja i razmnožavanja, ali to smete upotrebiti tek pošto ponovo dođem i nađem vas obučene haljinom poslušnosti, poniznosti, vernosti i pravedne nevinosti. Teško vama ako vas nađem nage! Odbiću vas i smrt će biti posledica!"

8 Poglavnje

1 I gle, tada večna ljubav zastre lice i udalji se prema broju poretka na određeno vreme i bi slepa iz svoje dubine smilovanja i ne hte ni može znati šta će novostvoreni činiti u sudu Božanstva radi ispita svoje slobode u vremenu kratkoće na zemlji preko ljubavi smilovanja. I mesto koje dobiše za prebivalište na kopnu zemlje beše dolina i beše vrt koji se zvaše raj, i to beše zemlja u kojoj kasnije tečaše med i mleko, i beše mesto koje se u veliko vreme vremena najvećega dela večne ljubavi zvaše Vitlehem i zvače se zauvek, i tačka gde večna reč telesno prvi put ugleda kako svetli svetlost svoje milosti kapljici smilovanja od širokoga sunca, meseca i svih zvezda. **2** I gle, njena žudnja rastaše u sudu kušajućeg Božanstva u Njegovoj jarosti. I drvo stajaše u vrtu i ovo drvo rađaše najlepše jabuke i Eva žuđaše za njima i reče Adamu: "Gle, Adame, žudim za ovim plodom; ako hoćeš ubraću jedan i kušati ga pa pružiti tebi kao prvi dar iz svoje ruke?" **3** I gle, Adam ćutaše razmišljajući o Evinim rečima, i jedan unutarnji glas koji bejaše svet, budući da dolažaše iz Božanstva u njemu, reče mu: "Ako jedete od ploda ovoga drveta, umrećete." I Adam se veoma uplaši tako da ne moga odgovoriti ljubljenoj Evi. **4** I žudnja u Evi nadolažaše i odvuče je pod drvo i naloži joj ubrati jabuku s njega, i sada primeti Adam da Eva posta neverna njegovom srcu i rastuži se i reče: **5** "Evo, Evo, šta činiš? Gle, još nas nije blagoslovio Gospodar moći i sile i života! Gle, držiš plod smrti u svojoj ruci! Baci ga od sebe da ne umremo nagi pred Gospodarem pravde!" **6** I gle, utom se Eva uplaši u njezinoj žudnji pred ozbiljnošću Adamovom i ispusti plod smrti na zemlju i njena žudnja je napusti i oslobodi se svoje žudnje, i Adamu bi veoma ugodno oslobođenje iz omče smrtonosne žudnje Evine. **7** No gle, žudnja koju Eva progna iz svoga srca ležaše sada na zemlji i oblikova se moću osuđujuće jarosti Božanstva u priliku velike zmije, uze plod smrti u

svoju čeljust, otpuza na drvo i obavi ga u svim granama od korena do vrha i uperi ukočene poglede na Evu, i Eva primeti i pogleda zmiju, i Adam primeti posredstvom Eve, ali još ne vide zmiju. **8** I gle, Eva se približi zmiji i posmatra sa zadovoljstvom njeno zavodničko obavljanje drveta i prelivajuće boje njezinih hladnih krljušti. **9** Zmija, međutim, krenu i stavi jabuku u krilo sedeće Eve, pa opet podiže glavu i oslovi Evu ovim rečima: **10** "Evo, gle tvoja kćer odbijena od tebe obavlja drvo tvoje žudnje! Ne preziri neznatni dar, koji ti spustih u krilo, nego nasladi se plodom svoje ljubavi. Ne samo da nećeš umreti, nego nasitićeš se spoznanjem svega života o Bogu, koga se plašiš, mada je slabiji od tebe!" I gle, tada se podeli jezik zmijin i posta šiljastiji od strele, pa zmija nagnu svoju glavu uz Evine grudi kao da ih hoće poljubiti na dečiji način, ali ubode svoje dve otrovne strele u grudi Evine, te Eva ugleda sopstvenu priliku u zmiji. **11** A sada i Adam primeti šta se dogodi pod drvetom i veoma mu se dopade druga Eva i ne primeti da je to samo zmija. I gle, tada se i on raspali žudnjom, požudom za drugom Evom, uze plod iz Evinog krila, izneveri svoju ljubav i nasladi se zabranjenim plodom iz krila Evinog strasno i pohotno, i sladeći se prepozna sebe kao prvoga koji se izgubi velikom sujetom svoje slepe sebičnosti u carstvu svetlosti večne ljubavi i koji pade u more gneva večno neumoljivo usmrćujućeg Božanstva. **12** I gle, prepoznav sebe i zaslepljena Eva sebe kroz njega, tada se pokaja veoma iz dubine svoga srca i Eva se postidi svoje golotinje koju primeti i golotinje Adamove i zgranu se od glave do pete i pokri svoju golotinu lišćem smokve; i Adam pruži svoje ruke prema lišću ne bi li pokrio svoju nagotu i sakri se u pećinu gde lijaše suze velikih bolova i Eva se sakri iza trnja i žaljaše veoma zbog svoje zavodničke krivice.

9 Poglavnje

1 I gle, tada večna ljubav, moću i silom svoga smilovanja, skloni ruku moći i ruku sile sa svojih očiju sveobasjavajuće milosti, i svetlost milosti prodre suštastveno u pećinu gde Adam plaka i iza trnja gde Eva tugova. **2** I suze Adamove se sačuvahu u krilu zemlje i zvahu se i zovu se "tumim" ili "kamenje iz kojih sija svetlost sedam duhova Božjih predočeno", i očvrsnuše svetlošću milosti iz toplote ljubavi podobno njegovom pravednom kajanju trajnim spomenikom prosvetljujuće mudrosti, i biše razbacane preko cele

zemlje za utešan znak budućega ponovorođenja, koje treba da bude podobno ovim suzama Adamovim, sposobno da primi i divno razlučuje veliku svetlost iz mora milosti smilovanja večne ljubavi i treba da se odupre svakoj tvrdoći iskušenja sveta. **3** I behu sačuvane suze tugujuće Eve iza trnja u zemlji i obojiše se kao njen pravedan stid zloupotrebom posvećene ljubavi Adamove u njoj. **4** I večna ljubav vide da svaka ova suza Evina bi pravedna pred Adamom, sinom smilujuće ljubavi, i toplota večne ljubavi stvrdnu ove suze u kamenčiće, i ime im bi "urim", za simboličan znak pravedne tuge Evine. I gle, jedna suza pade na trnje koje je šticaše, i gle, ta suza bi jedna od izgubljene nevinosti i oboji predašnje inače beli cvet žbuna, te se cvet zacrveni u znak izgubljene nevinosti Evine; i gle, kao što već sada ljudi znaju sve rastinje zemlje, ali njihovo pravo značenje u duhu i istini ne znaju i neće ga znati ni shvatiti sve do ponovorođenja kada ga tek budu usvojili, što je smilovanje večne ljubavi po milosti izbavljenja u sebi. **5** I sada vidi još jednu tajnu koja se mora shvatiti zbog pakosne oholosti dece sveta. I gle, dva cveta žbuna biše oplodena od nevine i pravedne suze Evine i sačuvahu u svim olujama vremena tokom velikih ratova Jehovinih s narodima zemlje svoj blagoslov večne ljubavi verno i za vreme odrešenja milosti odozgo oživeše ženu Avrahamovu za primer velikoga dela smilujuće ljubavi i oživeše ženu Zaharijevu radi stvarnoga ispunjenja najvećega svih dela smilujuće ljubavi večnoga Boga. **6** I sada vrati svoje oči ponovo prema Adamu i Evi i potraži ih sa Mnom i posmatraj kako sam ih Ja, večna ljubav, našla: nage, napuštene, plačuće i žaleće pravednim kajanjem i pravednim stidom. I dozvah Adama i izvukoh Evu. **7** I gle, ne usudiše se pogledati lice svoga Oca, jer se uplašiše velike grmljavine suda donosećeg smrt iz dubine jarosti Božanstva. **8** I plamenovi gneva Boga, Beskonačnoga, valjahu se strašno kroz sva beskonačna prostranstva dole prema zemlji na kojoj sada boravljaše velika ljubav kod svoje kajuće i tugujuće, pale dece stvorene Njezinom sažaljivom milošću. **9** I gle, tada nastaje teška borba između večne ljubavi, koja se ponovo smilova preko kajanja i tuge stvorenih, i između gnevnoga Božanstva, koje hte uništiti sve radi osвете Svoje nepodmitive svetosti. **10** Jer gle, plamenovi gneva Božanstva survaše se brže no munje dole ka zemlji, prodreše sve do njenoga središta, i zapališe je na svim mestima i krajevima, i udariše proždirajući plamenovi sve do meseca, sve do sunca – jest, zahvatiše sve zvezde! I gle, tada celokupna neizmerna

beskonačnost posta vatrenim morem i strašna grmljavina se valjaše kroz sva beskrajna prostranstva, i zemlja kukaše, i more bešnjaše, i mesec plakaše, i sunce paćaše, i sve zvezde vikahu jače no sva grmljavina pritisnuti golemim bolom i strahom večnoga uništenja. I njihovi gromki glasovi odjekivahu strašnom tutnjavom iz beskonačnih dubina jarosti Božanstva, i glasovi vikahu: **11** "Veliki, uzvišeni Bože! Ublaži Svoj veliki gnev i ublaži uništavajuće plamene Svoje prepravedne jarosti i poštedi nevine u Svojim svetosti, jer ognjena jarost Tvoga gneva će uništiti pravedne i uništiti večnu ljubav u Tebi i Tebe samoga zarobiti u Tvojim prevelikim moćima i sili svetosti!" **12** I vidi i čuj otvorenim očima i otvorenim ušima šta reče gnevno Božanstvo, ali ove reči ne razume niko do jedino večna ljubav, koja za vreme izbijanja gneva Božanstva šticaše kajući novostvoreni par na kukajućoj zemlji te odbi veliki besni plamen gneva da zahvati mesto kajanja Adamovog i mesto žaljenja Evinog preko velike moći i sile svoga milosrđa. **13** I sada čuj i razumi dobro ove jezovite reči gneva iz dubine jarosti Božanstva, i one glasiše: **14** "Šta Mi vredi kukanje i vrisak zemlje, šta plač meseca, šta jadikovanje sunca, šta zapomaganje zvezda jer Ja sam sâm, napušten od svoje ljubavi, koja Mi posta neverna i udalji se od Mene dole do izroda zla dvogubo! Šta ću bez Nje? Zato hoću da uništim sva Njena dela iz temelja i da uništim sve da ništa ne postoji što bi Moju ljubav u svim budućim večnostima večnosti primoglo da se povuče i udalji od Mene! I Ja hoću da ostanem Bog, jedini, za večnosti svih večnosti, a ti, trulo zdanje stvaranja Moje raslabljene ljubavi, sruši se u ništavne ruševine, u ništavilo, kako bih ponovo našao Svoju ljubav i ponovo je ojačao moću i silom Svoje večne svetosti. Amin!" **15** I gle, tada se odrešiše sveze stvaranja u svim prostranstvima beskonačnosti Božjim i srušiše se krhotine kroz daleka prostranstva velikim treskom, grmljavinom, urlikom, hukom i brujanjem u dubine dubina prema svom uništenju, i to beše sama zemlja, koja razrušena ležala u širokom krilu smilujuće ljubavi. **16** I novostvoreni drhtahu od straha pri strašnom pogledu ove velike uništavajuće jezovite scene, čiju veličinu nijedan stvoren duh nikada neće shvatiti u svojoj dubini jer beše beskrajna. **17** I sada gledaj i čuj dalje šta smilujuća ljubav tada reče i učini, primi reči ljubavi u Njenoj moći i gledaj velika dela milosrđa u Njenoj sili i čuj i razumi dobro reči koje ovako glasiše: **18** "Veliki, svemoćni Bože vascele moći, vascele sile i vascele svetosti! Povuci Svoj veliki gnev i ugasi oganj

Svoje sveuništavajuće jarosti i saslušaj u miru Svoje svetosti reči Svoje večne ljubavi, koja je sam život u Tebi, večna kao Ti i moćna i silna kao Ti iz Nje i Ona iz Tebe, i daj, ne uništavaj život u Njoj i Sebe Njom, nego pomiluj, pretpostavi milost pravdi, i dopusti ljubavi da zadovolji Tebi, i zahtevaj okajanje za svoju povređenu i ogorčenu svetost, i Tvojoj ljubavi nikakva žrtva neće biti prevelika koju bi Ti od Nje iskao da večno okaje Tvoju svetost!" **19** I sada vidi i čuj i razumi dobro šta se zatim dogodi i šta Božanstvo odgovori! Utihnu oganj i iz svih prostranstava duhnu blagi dah pomešan sa još jako gruvećom grmljavinom kroz razletele krhotine razloženih svetova, koje poput velikih munja goreći sevahu s kraja na kraj neizmernoga, i ljubav razume grmljavinu Božju koja snažno reče: **20** "Staviću na Tebe svu krivicu kao krhotine na zemlju, i Ti da izmiriš sramotu Moje svetosti, koja je večna sveza između Mene i Tebe, i gle, proklinjem zemlju kako nijedna mrlja ne bi okaljala Moju svetost postav poput Tebe nesveti Bog i ova kletva neka bude prepuštena Tvojoj krivici, koju ima da preuzmeš i da platiš za Moju svetost, i da opereš zemlju Svojom krvlju od kletve sramote grehom Adamovim!" **21** I gle, čuj i razumi dobro šta na to ljubav reče i odgovori ovim rečima: "Veliki, presveti Bože sve moći i sile, da bude po Tvojim rečima!" **22** I gle, tada se ugasi sav oganj na zemlji i u svim prostranstvima stvaranja i krhotine uništenih sunca, zemalja i meseca ponovo se sastaviše moću i silom ljubavi, koju Bog uzdignu, i ponovo se središe kao što behu sređeni početkom svoga stvaranja. Zadržaše, pak, kao večan znak neizbrisive tragove njihovog tadašnjeg potpunog uništenja poput ožiljaka večne ljubavi, koja kasnije u vreme velikoga veka vekova krvaraše za sve na krstu. **23** I tu i tamo takođe ostahu ležati i druge svakakve krhotine na površini i u dubinama i u morima zemlje znakom Božje moći i sile a i kao neposredni svedoci prevelikih dela smilujuće ljubavi. **24** I gledaj i čuj dalje i razumi valjano šta se potom dogodilo: Kada večna ljubav prihvati zahteve i ovako već unapred zadovolji velikoj svetosti Božjoj, tada Božanstvo blagim šušnjem i dahom, opet razumljivo jedino ljubavi, obznani Svoju svetu volju i reče govoreći blagim glasom sledeće: **25** "Gle, Tvoje veliko milosrđe se uzdiglo u Meni i stalo pred Moje svevideće oči, i Ja spoznah u miru Svoje svetosti Tvoju veliku čestitost i večnu vernost, i izbrojah kapi kajanja Adamovog i kapi žaljenja Evinog i sasvim se sažalih Tvojim velikim smilovanjem. **26** I gle, zato ću povući svoje sudove u ovome

vremenu i po Tvome zahtevu obilno ću da pomilujem, da pretpostavim milost pravdi, i popraviću štetu nanetu Mojim sudovima, jer osim Mene ne može niko ništa popraviti do Mene jedinoga budući da niko nije dobar do Mene, svetoga Oca, jer to neka bude Moje ime zauvek. I Ti, Moja ljubavi, jesi Moj Sin, i svetost kao moćno svedeljujuća sveza sile između nas i između svega što je poteklo od nas da bude Sveti Duh, koji treba da ispuni sva prostranstva svih prostranstava i sve beskonačnosti svih beskonačnosti za sve vekove vekova, amin. I to sada kaže dobri, sveti Otac. Amin! **27** A sada, ljubljani Sine Moj, reci dvoma, koji se kaju i žale, i ureži im rečeno duboko u njihova srca da zapovesti ljubavi i smilovanja drže sve do kraja svoga života besprekorno. I Ja ću im potom poslati posrednika između Mene i njih u vreme koje sam odredio da plati veliku krivicu i da olakša veliki, teški teret njihove neposlušnosti. **28** A do tada neka iščekuju svim strpljenjem i blagošću. I hleb što ću im zasad davati samo oskudno neka blaguju zahvalno u znoju svoga lica i da ne budu siti sve do vremena posrednika, koga ću pozvati iz njihove sredine, savršenoga i dobroga kao što smo Mi savršeni i dobri i sveti večno. **29** I još im reci da sam svoje sudove obustavio samo za one koji će Moje stroge zapovesti držati strogo poslušno, a prestupnicima neka budu zauvek zaprećene svom strogoćom večno svete istine potpunim izvršenjem pri najsitnijem prestupu. **30** Ovo govori sveti i jedini dobri Otac kroz svoga Sina, koji je večna ljubav u Njemu, i kroz Svetoga Duha, delujuće milosti, i Nas obojice za buduće oproštenje greha, koji njihova tela opterećuje a zatim treba i da ih ubije vremenski da bi stekli život posle smrti tela posle vremena obećanoga posrednika. **31** Ovo kaže jedino sveti i jedino dobri Otac. Amin, amin, amin."

10 Poglavlje

1 I vidi i čuj i shvati i razumi dobro šta je rekla i učinila večna ljubav. – Kada dobri, sveti Otac svrši besedu velikom ozbiljnošću objaviv pomilovanje i zapretiv sud prestupnicima zakona prevelike milosti i kada dade smrt greha, tada to taknu večnu ljubav sve do najdublje dubine Svoga milostivoga srca te zaplače po drugi put suzama sažaljenja i suzama dubinske radosti i blaženstva zbog velike obzirne milosti predobroga i

presvetoga Oca, i granuta Svojim celim bićem reče Adamu i Evi: **2** "Adame, sada si video strahovite sudove Božje kako prolaze pred tvojim očima i Eva je videla i osetila preko tebe, a sada ću i njoj otvoriti oči i uši i ona, kao i svi koji će poteći iz nje po broju zvezda na nebu, i po broju trave na zemlji, i po broju peska u moru, koji je beskrajan, treba ubuduće sopstvenim očima da vidi i otvorenim ušima da čuje šta je Božanstvo učinilo u Svojoj osuđujućoj jarosti i šta je na to večna ljubav učinila svojim beskrajnim smilovanjem. **3** I zakon sam ti urezao u srce kao što treba da ga urežeš i u srce Evino. I postaviću tu i tamo za znak, koji treba da vas opominje sudova Božjih zbog vašega greha, i sve koji će doći za vama, planine koje će goreti naizmenično do kraja vremena. I ostaviću vam munju, koja treba da vas opominje negdašnjega uništenja, i grmljavinu koja sledi, koja uvek snažno treba da vam objavljuje ime velikoga i silnoga Boga, ako biste Ga ikada zaboravili ili mogli da zaboravite. **4** I suze sažaljenja i suze velike radosti milosti iz svetoga Oca postavio sam večnim znakom kao novo stvaranje oko dalekoga prostora nebeskoga i one će vam svetliti svake noći zemlje i neka vas krepe za sumraka života i da vam objavljuju dolazeći dan. **5** I sada pogledajte naviše k nebu, one svetle raznoraznim redom i raznoraznom raskošju, crvene svetlosti u znak Moga sažaljenja i bele svetlosti u znak radosti zbog velike milosti presvetoga i predobroga Oca, i ona široka svetlucava pruga preko zvezda sažaljenja i radosti, koja se takođe sastoji od zvezda davnina posredstvom suze ljubavi koja se već tada smilovala palim duhovima, koja je povučena posred širokoga nebeskoga prostranstva, neka vam služi kao znak večnoga, svetoga saveza između večne ljubavi, koja je pozvala vas i sve što postoji, i između Božanstva koje sve sudi po Svojoj večnoj svetosti. **6** I sad pogledaj ovamo, Adame, a i ti, Evo, u Moje levo oko, koje iznad Moga srca prema vašem desnom oku svetli blago i milostivo vama u susret, gle, još jedna suza visi na trepavici i gle, ova suza je veća od svih koje su za vas tekle iz ovih očiju! **7** Tamo gde velika pruga na širokom nebu izgleda podeljena, tamo rado gledajte i budite uvek zahvalni i duboko dirnuti kadgod pogledate tamo, jer to mesto treba da služi vama a i svoj tvorevini večnim i trajnim znakom vašega verolomstva sa Mnom i Moga tadašnjega loma sa svetošću Božjom iz milosrđa prema vama, i pruga na mestu gde izgleda kao ponovo sastavljena neka vas podseća na veliko posredništvo večne ljubavi (koja sam Ja od večnosti) između nedodirive svetosti Božje i

između vas, koji ste verolomno zgrešili pred licem Njegove beskrajne svetosti. **8** I gle, otuda je ova suza i to je mesto njenoga nastanka. **9** I ta suza će vama i vašem potomstvu jednom izići kao divna zvezda danica, koja će obasjati sve narode zemlje koji će u vremenima vremenâ poći za vama vašim kajućim i žalećim stopama, i još će prethodno oprati zemlju od smrdljivog mulja greha i očistiti vaše suze pokajanja i žaljenja od izmeta zmije. **10** I sad pogledajte još jednom ovamo. Ovu suzu ću pustiti da padne na jedan još beli cvet ovog žbuna između ona dva već oplodena cveta Evina, te će iz njega jednom zacvetati čista žena, koja će zmiji zgaziti glavu. Zmija će je, istina, i ugristi za petu, ali otrov joj neće škoditi, i iz nje će izići ono što je sada pred vama – divna zvezda danica svim narodima zemlje koji su dobre volje i večan sud svoj oprečnoj deci zmije. **11** I duhovi iz krila očeve svetosti će se spuštati na zemlju telesno i obznanjivati veliko vreme i način dolaska Onoga koji sada stoji pred vama i koga sada još čujete i vidite, a ubuduće Ga više nećete čuti ni videti sve do obećanoga dolaska po obećanju svetoga Oca preko Mene kao večne ljubavi u Njemu. **12** I sada ste sve čuli šta vam je nužno da znate da biste primili Moj blagoslov. **13** Pa sada budite blagosloveni rukom moći i rukom sile večne ljubavi svetoga Oca i silom Duha, koja je sveta u Nama dvojici, i plodite se i razmnožavajte se i ispunite zemlju živim plodom ovoga blagoslova. **14** I uvek kad god se budete približavali jedno drugom ovoga blagoslova radi, žrtvujte najpre Meni svoja srca. Budete li ovo propustili, onda će zmija, koja još živi i koja će večno živeti u jarosti Božjoj, plod u vama upropastiti, i ti, Evo, i sve tvoga roda donosićete na svet mesto ploda blagoslova plod propasti i oni će upropašćivati decu blagoslova i svetlosti u velikom broju i njihovom divljanju neće biti kraja, pa ćete tako greh kao nasledstvo preneti na sve i vaša krivica će ostati vidljiva sve do velikoga veka vekova a i potom. **15** I ova žrtva vaših srdaca, žrtva Moga milostivoga blagoslova, neka vam bude sveta služba koju ste Mi dužni vršiti kad god se budete približavali jedno drugom ovoga Moga blagoslova radi. Ova nova i laka zapovest, koju ste upravo primili iz Mojih usta, neka bude prva crkva koju osnivam pred vama u Moju pomen i podsećam vas na dela smilujuće ljubavi zahvalno i vodim vas nazad u sveti strah Božji. **16** Jednoga bezgrešnoga duha poslaću vam kao vesnika odozgo s plamenim mačem u ruci da vas vodi i da vam pokazuje svu zemlju s kraja na kraj i on će vam osvetljivati stranputice

sveta a i karati vas ako skrenete s Mojih puteva. **17** Ovo vam sve govori večna ljubav u ime svetoga Oca, amin."

11 Poglavlje

1 I gle, tada nesta ljubav pred očima stvorenih vrativši se u sveto krilo Očevu. **2** I sada gle, Moj lenji i veoma loši najamniče, koji si još dosta naglup, jer svaku reč moram da ti kažem zasebno u pero kao đaku prvaku, a još uvek Me ne razumeš i pitaš Me dvaput, triput, petput, često i do deset puta i gle, uvek ti pouzdano ponavljam svaku reč. Zato budi pažljiviji da bi napredovalo brže nego do sada, jer svetu je što pre potrebno dovršenje ovoga dela Moje velike milosti. To da ti je rečeno od Mene, vašega svetoga Oca, koji je sama ljubav u svem svom biću. **3** I sada piši dalje! – I novostvoreni par bejaše sasvim sam na širokoj zemlji i obećani anđeo se pojavi s plamenim mačem u svojoj desnici, i ugledav ga uplašiš se veoma, tako da pobegoše od njegovih očiju i od velikoga straha se potresoše sa svom svojom utrobom. **4** I gle sada, strah ubrza Evino vreme i ona se oslobodi u bolovima zabranjenoga ploda, što zmija stavi u nju slepoćom Adamovom. **5** I Adam posmatra nag plod i primeti da mu je plod sličan i vrlo se obradova i Eva prepozna radost Adamovu i vedro pritisne ovaj plod svoje ljubavi o svoju punu dojku. **6** I gle, tada oseti sličan ubod u svojoj dojci nalik ubodu zmije i spusti plod na zemlju velikim strahom i čvrstim mišljenjem da nije ponovo zgrešila. **7** I gle, tada se pojavi veliki anđeo blagoga lica ispred uplašenog para i oslovi ih stamenim glasom: **8** "Ne plašite se pred slugom Jehovinim, koji vam je poslat odozgo da vam pokazuje zemlju i da vam obasjava stranputice sveta – a i da vas kara i vaše potomke ako biste ikada skrenuli sa puteva večne ljubavi i beskrajne svetosti Božje. **9** Gle, ovaj plod za vas više nije greh, ali dašta je posledica trostruke neposlušnosti prema Bogu i jeste smrt vaše ploti, koju ste izazvali u vašoj ploti vašom sebičnom žudnjom. Ovaj plod ne smete hitnuti od sebe, nego po volji odozgo zadržite ga kao svedočanstvo o vama samima i vašega pogruženja da biste saznali kako je preko vas greh došao u svet, a preko greha smrt; a sam plod da nazovete "Kajin" ili "Smrtonoša". **10** Tada se ovom besedom vesnika odozgo smiri par u svom uplašenom biću i Eva u svoje još drhteće ruke uze plod spušten na zemlju i po zapovesti Adamovoj

preko anđela pruži odojčetu punu dojku da sisa život zemlje iz nje. **11** I anđeo stupi na levu stranu Adamu i Eva sa plodom u desnom naručju stade na desnu stranu Adamu kako bi joj srce bilo slobodno svakoga tereta i ostalo okrenuto čoveku ubuduće na svim putevima i stazama. **12** Pa tako putovahu uzorno preko cele zemlje da razgledaju sva njena mesta i da uređuju staništa za svoje buduće potomke i da za njih seju hleb posredstvom moći i sile darovane im ljubavlju velike milosti sažaljenja. **13** Jer zemlja i sve što beše na njoj bi podređena volji Adamovoj. I more i sve vode pokoravahu se odano samom migu Adamovom i podrediše mu se od površine do najdublje dubine i nuđahu sa strahopoštovanjem leđa nozi svoga gospodara da stameno hoda po njima po volji; i podređeni mu behu svi vetrovi; i njegovom glasu se pokoravahu sve životinje vodâ, čvrstoga tla i vazduha. **14** I Adam se začudi svojstvenoj mu sili i vide i spozna nad čim mu sve večna ljubav podari takve velike sile i radova se nadasve takvoj milosti odozgo i reče Evi: **15** "Evo, ženo moja, gle, Gospodar moći i sile nas je blagoslovio. Hajde da mu žrtvujemo naša srca da njegov blagoslov rađa na zemlji po Njegovome velikome obećanju i da preko tebe ugleda svetlost milosti kao novi žitelj ovoga mesta!" **16** I Eva, sva ponizna i svesrdno radosna reče: "Adame, vidi svoju sluškinju kraj svojih nogu kako čeka mig svoga gospodara zemlje. Neka mi bude po tvojoj volji i primi moje dužno srce i žrtvuj ga Gospodu." **17** I Adam učini Evi vascelom predanošću u Gospoda kako mu je zapovedio Gospod. **18** I gle, blagoslov posta vidljiv na Evi te se Adam radova a i Eva oseti veliku vedrinu u sebi. I sada slušaj šta anđeo Jehovin reče radosnom paru. Njegove reči behu dobro odmerene kao reči s visine i kao reči iz dubine, i večna ljubav beše sama koja besedova kroz usta anđela, i ove reči glasiše iz usta anđela: **19** "Adame! Sada si na dalekom putovanju preko zemlje saznao njenu prirodu i video si njena kopna i njene vode, i video si veliki mamelhud i od njega nadole sve životinje sve do najmanjeg gmižećeg crva, i video si takođe u morima diva Levijatana, velikoga kita, i jaku ajkulu, i video si sve životinje voda sve do najmanjih žitelja kapljice, i video si i sve ptice vazduha od divovskoga orla sve do sićušne lisne ptičice i od nje sve do najmanje mušice, proverio si svu njihovu snagu, podobnost i korisnost i uvideo si otuda kako se večna ljubav starala o tebi i preko tebe o Evi. **20** Oslovljavao si gore, i odgovarale su ti, pitao si more, i odgovaralo ti je, upućivao si svoj glas u dubinu zemlje, i

odgovor nije izostajao, upućivao si zvuk svojih reči svem drveću, žbunju, bilju i svim travama, i oglašavali su ti svoja imena i puni poštovanja pripovedali ti svoju podobnost i upotrebu koja otud ishodi za vas po tvom nahodanju, i takođe svaka životinja koju si oslovljavao glasom svojih prsa, svaka po svojoj vrsti uzvraćala ti je čujnim i isto tako potpuno određenim odgovorom koliko je određena da služi tebi i podređena nasumce tvojoj volji, i vetrovi te naučiše da ih upotrebljavaš po svojoj volji, i sve to videla je i čula i opazila i Eva. **21** Gle sada, Adame, a i ti, Evo, sve ovo ti večna ljubav nije dala kao što ti je dala život i Evu, nego njena velika milost podarila ti je to, i zadržaćeš sve samo dotle dok budeš mudro upotrebljavao po volji svetoga Oca, ali udaljiće se iz oblasti tvoje velike moći ako svoje biće ne održavaš sasvim čistim pred licem Jehovinim. Zato budi mudar kao što je to veliki, predobri i presveti Otac tamo gore preko cele tvorevine i tamo u dubini dole ispod cele tvorevine. **22** I ovakav kakav jesi treba da budeš i da ostaneš ubuduće po volji svetoga Oca i svi tvoji potomci treba da budu takvima svojom sopstvenom voljom i Evini potomci onakvima kakva je pred tvojim očima i pod tvojim očima. **23** A ako kogod ne bude onakav kakav sada jesi, kako treba da budeš i da ostaneš ubuduće, zadržaće, istina, dar na određeno vreme, ali uzeće mu se dar milosti čim više ne bude onakav kakav sada jesi, kakav treba da budeš i da ostaneš, te sami Evini potomci dizaće se preko njihovih glava i izneveriće ih sve do srži njihovih kostiju, i trčaće za psima, i hraniće se izmetom zmija, i dojiće svoju decu grudima guja. I tvoji potomci će se otrovati preko njih i umreće gorkom smrću telesno i duhovno večnom sramotom i mučćim ruglom. **24** I sada gle, Adame, i čuj, Evo! Još ste sada u raju, tu gde vas je stavila večna ljubav pre i posle vašega greha i pre i posle uništenja, ali ako se ikada zaboravite da držite odano zakone ljubavi i zakone mudrosti svetoga Oca, bićete isterani iz ovoga lepoga vrta ovim plamenim mačem i više nećete biti pušteni unutra tokom sveg vašega života u telu ubuduće i sve do vremena obećanja ni niko od svih vaših potomaka, nego tek posle toga vremena deca izbavljenja i otud ishodećeg novog stvaranja večne ljubavi. **25** Ovo valjano zapamti, Adame, a razmisli i ti, Evo! Plod koji će izići iz tebe, Evo, ovaj živi plod da nazoveš, Adame, Avelj i da ga žrtvuješ gospodaru veličanstva zauvek jer ime mu je "Sin Blagoslova", i da bude prvi uzor Onoga koji će doći negda za veliki vek vekova odozgo iz krila moći i sile svetosti Božje savršen. **26** I sada, budući

da sam vas vodio i pokazao vam i rekao sve po volji večne ljubavi savršeno, izvrši se delo moga poslanstva večne ljubavi u Ocu sve svetosti i dobrote, pa vas moram napustiti vidljivo, ali pratiću vas nevidljivo na svakom koraku i brojaću svaki vaš korak po nepromenljivoj volji Jehovinoj. **27** I utvoriću vam se opet uvek kada svom predanošću budete žrtvovali vaša srca Gospodaru veličanstva i uzeću vašu žrtvu u sasud i uzneću je do Boga i izliću je ispred lica Sina, pa će veliki sveti Otac blagovoleti vaša dela. **28** No, utvoriću vam se i ako odstupite od zakona ljubavi i zakona svetoga Oca kao što me sada još vidite s plamenim mačem u mojoj desnici da vas isteram iz vrta i tebi, Adame, da uzmem velik deo darova večne ljubavi iz njene velike milosti, te da te ostavim slaba i plašljiva pred najmanjim šušnjem trave." **29** I sada gledaj, slepi pisaru ove Moje nove Reči u tebi kao i u svima vama i posmatraj Adama kakav bejaše u raju savršenim čovekom do jedno, kakvim sposobnostima bejaše obdaren, savršen gospodar zemlje. I sva ova njegova savršenstva bejahu samo darom od Mene i zadrža ih do vremena dokle zaboravi Mene samo jedan jedini put pošto anđeo posta nevidljiv njegovim očima. **30** I sada gle, ovo sve što Adam posedova darom, hoću vama da dam trajnim darom i još neizmerno više i beskrajno veće, koje sam Ja sâm, i sve što je Moje valja da bude i vaše ukoliko Me ljubite, ništa drugo osim da Me ljubite. **31** Ali gde je vaša ljubav koju sam toliko skupo iskupio i koju večno hoću da nazovem Svojom? O, tako je malo sada ima na zemlji! Tako je laka i blaga, a vi je nećete a i ne tražite je gde vas iščekuje i prezirete visoku cenu u njoj.

12 Poglavlje

1 O deco Adamova! Zašto ne postanete radije Moja deca? Staje vas velikoga truda i napornoga rada da zaradite hleb Adamov, koji kaplje od znoja vaših ruku, koji je uz to i uprljan žvalama zmija i natopljen otrovom guja i da vašom nemerom pojedete smrt vremenski pa i večno. **2** A Mojim hlebom koji je namazan medom Moje ljubavi i natopljen mlekom večno slobodnog života iz Mene možete se naslađivati najvećim izobiljem koliko hoćete, i večno vam ne bi škodio, nego bi vas ojačao i opremio svom moći i silom iz Mene, zauvek a i već vremenski, samo ako ga biste primili. Gle, odmah nakon Moga najvećega dela, velikoga izbavljenja za vas, tada ovaj

Moj hleb bi još veoma skup i samo se mogao kupiti u malim obrocima ne drugačije do opet žrtvovanom Meni krvlju i telesnim životom. Taj Moj hleb tada još bi veoma gorak u ustima kupaca i još ne bi namazan medom ljubavi i natopljen mlekom slobodnoga života već i vremenski, nego kako med tako i mleko davalo se tužnim kupcima tek u carstvu duhova valjano odmereno, i gle, ipak bi kupaca u ogromnom broju. **3** A sada kada ga dajem svakom ko god hoće sasvim besplatno, jedino za sigurno vrlo malu naknadu vaše ljubavi, s medom i mlekom, sada ga preziru i rugaju se velikome, ljubaznome darodavcu, koji je prepun zaista sve najviše ljubavi za vas. **4** Pa tako zapamtite, otvorio sam sada širom vrata mojih nebesa. Svako ko hoće da uđe, neka uđe, neka uđe odmah i smesta, jer došlo je veliko doba milosti. I Novi Jerusolim spušta se dole do zemlje vama svima da se usele svi koji Me ljube i da se tu unutra nasite medom i hlebom koji je umešan mlekom i da piju nadušak čistu vodu svega života i da zahvataju preobilno iz večnoga studenca Jakovljevog. **5** Ali kako silazak ovog Mog velikog grada bude neizmerno velika milost svoj Mojoj deci, tako će ipak takođe zgnječiti svojim jakim zidinama sve slepe i smrskati sve gluve jer njegova veličina zauzeće svu površinu zemlje. I ko ga ne vidi da silazi i ne čuje hujanje kroz čisti vazduh zemlje, neće više naći mesta na zemlji, gde bi se sakrio pred njim i izmakao njegovom teretu. **6** Jer gle, teret njegovih dvoraca zdrobiće planine i poravnaće ih sa dolinama, i postaviću njegove kuće preko lokvi i kaljuga i sva gadija koja boravi tamo zgnječiće se načisto temeljima kuća velikoga grada Boga, vašega svetoga Oca na nebu i na zemlji. **7** I istinski pastir će zvati Svoje ovce i one će čuti Njegovoga glasa i prepoznati Ga sve do krajeva zemlje i doći će i pastiri potpuno zadovoljni na širokim pašnjacima večne ljubavi svetoga Oca, koji su veliki vrtovi novoga Svetoga grada velikoga cara svih naroda koji bejahu, jesu i biće navek. **8** I ovi vrtovi će biti raj izgubljen Adamom, kojeg sam prvi ponovo pronašao i verno sačuvao za njih večnim domom. **9** Zato sam vam već i pokazao sasvim opširno do sitnica Moje veliko domaćinstvo odveka i pokazao vam tvorevinu od prvog do poslednjeg i pokazao vam prvog čoveka pri svom postanju i pokazaću vam ga još dalje sve do njegovog kraja i pokazaću sva Moja vođstva i puteve sve do vas i dalje i pokazaću vam veliku bludnicu i uništen Vavilon pa ću vas odvesti u Moj veliki Sveti grad i dati vam u njemu trajan dom navek ukoliko Me ljubite kao što vas Ja ljubim iznad svega. **10**

Pogledaj nebesa i pogledaj zemlju! Proćiće negda telesno i postojaće samo duhovno, ali svaka Moja reč izgovorena vama postojaće kakvom dolazi iz Mojih usta telesno i duhovno u vasceloj moći i vasceloj sili svetosti, večno, večno, večno, amin.

13 Poglavnje

1 I sada se vrati ponovo Adamu i Evi i pogledaj kakvo beše dalje vladanje njihovog života u telu i vladanje njihovih dvaju potomaka pred svevidećim očima svetosti Jehovine. I gle, kratko vreme koje je iznosilo po vašem računanju trideset zemaljskih krugova oko sunca, koje nazivate "godine", živeše par u krugu svojih blagoslovenih potomaka, kojih broj beše jednak broju godina, izuzev Kajina koji ne bi blagosloven. **2** I gledajte dalje šta se zbilo! Adam iđase Gospodnjega dana, koji mu bi naložen danom odmora u njegovom srcu već od same večne ljubavi i potom od anđela višestruko radi sećanja velikih dela smilujuće se ljubavi i radi posmatranja prepunog strahopoštovanja neizmerne svetosti Boga, dobroga Oca, sam preko poteza zemlje da posmatra lepotu kraja i odveć mu se dopade svet, tako da se u svojim mislima sasvim udalji od Boga. **3** I tako ovim posmatranjem dođe do obale velike reke čije ime bi "Eheura" ili "Pamti Vreme Jehovino" – jer to klicaše jako šumeća reka. No, Adam udubljen u mislima sveta ne primeti i ne razume smisao ove besede šumećih bujica reke. **4** I išav ovako obalom zapne iznenada levom nogom o rastinje koje se obavijalo donegde nad zemljom pa zatim oko velika drveta i pade snažno na zemlju i oseti jak bol na telu, i to bi za njega nov osećaj. I razljuti se na rastinje i pogleda ga gnevno i zatraži računa pitajući zar ne zna svoga Gospodara. **5** I biljka odgovori: "Ne, ne znam tebe." **6** Tada Adam pogleda bolje biljku i ne prepozna je. Utom ponovo upita: "Koje ti je ime i čemu služiš?" **7** I gle, lahor zašušti kroz lišće i on razume i glasi: "Uberi bobice s mojih prutljika i iscedi sok i popij ga te ćeš saznati moje ime i čemu služim." **8** I gle, Adam slepoćom svojih svetovnih misli učini što ga posavetova vijugajuća biljka njegovoga zaborava dana Gospodnjega i uze nekoliko bobica i kuša ih i biše mu vrlo slatke. I obradova se ovom novom poznanstvu i duri se na anđela što mu ne pokaza takođe ovu tako ukusnu biljku. **9** I obra gomilu bobica i ponese ih kući i stignu upravo pod zalazak sunca. **10** I Eva praćena Kajinom

iziđe mu u susret kao jedini koji se brinjahu celoga dana pošto ne znaše kuda, kamo ode Adam – jer svi ostali dobro znaše i ne brinjahu se dana Gospodnjega o Adamu, ocu svoga tela, budući da behu deca blagoslova i toga dana udubiše svoje misli u Boga u Njegovu večnu ljubav te mu skinuše veliki deo njegovog bremena. I ispriča im o ovom novom poznanstvu i Eva se obradova veoma i učini uz pomoć Kajinovu s bobicama po pripovesti Adamovoj. **11** Tada Adam uze isceden sok i reče: "Hajde da istražimo njegovo ime i čemu služi." **12** I gle, tada popi nadušak od soka, pa ga da Evi i Kajinu i konačno svima da kušaju osim Avelja, koji se još nije nalazio tamo, budući da oganj još buktaše na žrtveniku kojega postavi da žrtvuje svetosti i ljubavi Jehovinoj što je Gospod blagovoleo. **13** I tada se razgali Adam i Eva i svi koji kušашe od soka. I zagrejani raspale se požudom tela Adam i Eva i svi iz Adama i Eve i počinuše zajedno s Adamom i Evom nečistotu i blud, dok se Avelj moljaše uz žrtvenik Jehovin. **14** Pa izbludev opijeni zaboravom Božjim i uvek najpre preporučene i dužne žrtve njihovih srca, pojavi se anđeo sa plamenim mačem u svojoj desnici najpre Avelju ljubazno i reče mu: **15** "Jehovi je bila vrlo ugodna tvoja žrtva, tako da je izabrao tebe za spasioca svojih roditelja i braće i sestara, bez koje bi sada propali u danu Gospodnjem pošto zaboraviše Njega i spustiše svoju dušu do zemlje i ne mogahu imati učešća u blagoslovu koji ovoga dana po utvrđenome poretku uvek ishodi odozgo u sva prostranstva beskonačnosti. **16** Zato dođoh ponovo vidljivo najpre da sakupim tvoju žrtvu u ovaj sasud sažaljive milosti, koja je večni Sin u Ocu, i da je odnesem pred Njegovu najsvetije lice, zenicu večnoga Oca, a pre toga još da pokaram prestupnike zapovesti ljubavi i zapovesti svete milosti i da im uzmem velik deo darova, da ih udarim slepoćom i isteram iz raja. **17** I sada ostavi svoj žrtvenik i stani meni sleva da bi karajuća desnica ostala slobodna prestupnicima i pođi za mnom u dom greha. Pa kako razbudim spavajuće grešnike iz bunila bluda i kako zahvaćeni velikim strahom pobegnu od mača pravde, tada pođi za njima kao saizbeglica i nosi za roditeljima svoga tela mali deo izgubljenoga dara, pa im ga predaj radi ukrepljenja tamo gde iznureno i iscrpljeno padnu plaćući na zemlju u zemlji daleko odavde koja se zove "Ehuehib" ili "Zemlja Utočišta". U toj zemlji podigni takođe žrtvenik nalik ovome, koji će ubuduće goreti i pod vodama koje će negda doći iznad cele zemlje i postaće gorom neuspenjivom za svaku smrtnu nogu sve do velikoga veka vekova kada

svoju glavu pogne u nizinu koja će se zvati "Vitlehem" ili "Mali Grad Velikoga Cara", koji će negda postati najvećim na zemlji jer njegova svetlost će svetleti jače no svetlost svih sunčevih duhova duhovâ. I na tom novom žrtveniku da prineseš žrtvu zahvalnicu Gospodu iz svih carstava zemlje u toj zemlji bekstva kako bi postala snošljiva grešnicima i ukrepila pokajnike i utešila žaleće." **18** I okončav anđeo svoju reč Avelju, ustaše i odoše ozbiljnim korakom do doma Adamovog, koji njegovom moću i silom imaše okrugao i veoma prostran oblik iz gustih visoko nad zemljom izraslih kedrova po izgledu sličan hramu Solomonovom nedaleko od pećine pokajanja i trnja žaljenja i imaše dva ulaza, uzan prema jutru i širok prema večeri. **19** I gle, bi oko pola noći i ne sme biti pre zbog dana Gospodnjega. Tada anđeo Gospodnji sa Aveljem stupi pred prag s istoka. **20** Stupiv Avelj na prag zaplače zbog velike nesreće koja treba da snađe i snaći će njegove. **21** Tada mu anđeo reče blagim glasom: "Ne plači, Avelje, blagoslovom puni sine milosti, postupi kako ti zapovedih iz večne ljubavi, koja besedi mojim ustima, i ne užasni se gromovnih reči koje slede ovim spavajućim grešnicima." **22** I Avelj postupi kako mu anđeo zapovedi, pa kada priđe sasvim do njegovih, anđeo zagrmi strahovito ozbiljno rečima užasa i velikoga straha nad sada probuđenim grešnicima i viknu velikom silom i krepošću: **23** "Adame, ustaj, spomeni se svoje krivice i beži odavde, jer za tebe ovde više nema ostanka ubuduće, jer izgubio si raj za sebe i sve tvoje potomke sve do velikoga veka vekova i veliki deo tvojih darova tvojom krivicom budući da si zaboravio dana Gospodnjega i zagrejavao se sokom biljke koja beše majstorstvo zmije smišljeno da uhvati tvoju slobodu, da oplete tvoje noge i da pomuti tvoja čula da zaboraviš Boga i da zadremaš drskim grehom. **24** Zato beži kuda, kamo god hoćeš od lica ljubavi! I gde god pobegao, naići ćeš u izobilju na pravedan gnev Božji, a udeo ljubavi će ti se oskudno odmeravati." **25** I gle, tada usta sa zemlje Adam sa Evom i svima ostalima, koji spavahu pićem omamljenja od biljke zmije te izgubiše svi, osim Avelja, koji osta trezan budući da ne pi od pića omamljenja i spomenu dana Gospodnjeg (kao što i vi kao istinska deca tako svetoga i dobroga Oca, koji sam Ja, neprestano treba da spominjete svetoga mira Sabata kao istinskoga dana Gospodnjeg, koji sam Ja, i da činite Nedeljom kako vam zapovedeno). **26** I kada Adam ugleda anđela, uplaši se odveć zajedno sa svojim, da ne moga kazati ni reč za opravdanje i gotovo se ukoči od užasa,

jer tek sada zapazi šta učini i svi njegovi pred licem Jehovinim. **27** Tada se baci na lice pred anđelom Gospodnjim i plaka i preklinja preglasno za smilovanje jer mu plameni mač otvori oči i vide u ovoj jezivoj svetlosti kažnjavajuće pravde svu težinu i veličinu bezimene nesreće u koju se strovalio i svi njegovi lakoumnosti njegovom. **28** No anđeo stajaše pokrivenim očima i zapušnim ušima kako mu zapovedi ljubav Očeva i prozbori glasnije no svi gromovi iz moći i sile Jehovine: **29** "U pravdi nema milosti i u sudu nema slobode. Zato beži gonjen kažnjavajućom pravdom kako tvoju oklevajuću nogu ne bi sustigli sudovi Jehovini! Jer kazna je nagrada pravde. Ko je prima kako je zasluži, još može računati na sažaljenje, a ko se opire pravdi i njenim posledicama, jeste izdajnik nedodirive svetosti Božje i pripašće sudovima Onoga gde više nema slobode nego večno zarobljavanje u gnevu Božanstva. **30** Zato beži i plači i zapomaži onamo kuda te odnesu noge! I gde te noge izdaju, ostani, plači, zapomaži i moli se da ne nastradaš i Eva i svi tobom!" **31** I gle, tada se Adam dignu i hte bežati po naređenju Božjem preko anđela, no gle, ne moga jer noge mu se kao oduzeše. I zadrhta i zatrese se celim telom jer ga opominjaše veliki strah pred sudom Božjim, kojim mu zapreti anđeo Gospodnji. **32** Tada Adam ponovo pade na lice i zaplače i povika preglasno: "Svemoćni Gospode, veliki Bože u Svojoj velikoj slavi sve svetosti, ne zatvaraj sasvim srce Svoje beskrajne ljubavi i milosrđa meni slabim pred Tobom i podari mi samo toliko snage da ja prenedostojni smogu pobeći pred Tvojim sudovima po Tvojim svesvetoj volji, kojoj su podređena sva Tvoja stvorenja kao ja od glave do pete! Gospode, usliši moju usrdnu molbu." **33** I gle, tada prozbori večna ljubav kroz usta anđela – kao ja sada kroz tvoja nečista – Avelju: **34** "Avelje, pogledaj oca svoga tela, pomози mu! I pogledaj njegovu ženu, Evu, mater tvoga tela, kako gine na zemlji i uspravi ih da se preko tebe ukrepe oboje i svi ostali za beg i da bi se dobri, sveti Otac radovao tebi zato što ukazuješ ljubav slabom ocu svoga tela kao i svojoj iznemogloj materi i tako svoj svojoj braći i sestrama, bili blagosloveni, bili neblagosloveni, jer tvoja snaga će ih ukrepiti i izobilje blagoslova u tebi će ih oporaviti, te ih rukom detinje ljubavi i rukom bratske vernosti odvedi svim strpljenjem i ljubavlju do mesta koje ću ti pokazati tako što će se svi iznureni srušiti. **35** Tamo ostani i neka se odmornije umorni, a ti se priberi tamo preda Mnom da bih ti dodelio snagu u velikom izobilju

radi ukrepljenja za tvoje roditelje po meri njihove potrebe i sposobnosti primanja i radi oporavka tvoje braće i sestara po njihovoj potrebi i po njihovoj sposobnosti primanja. I sada učini kako ti velim iz ljubavi za njih i iz poslušnosti prema Meni." **36** I gle, tada blagočestivoga Avelja prože velika milosrdna ljubav, kleknu i zahvali Bogu iz same nutrine svoga srca lijući same suze, pa ukrepljen odozgo zgrabi ruke slabih roditelja i postupi iz velike ljubavi kako mu zapovedi Gospod. **37** I primetiv Adam svoga sina kako mu pomaže, a i materi kao svima ostalima, tada Adam ganut reče: "O ljubljeni sine moj, došao si da mi pomogneš u ovoj našoj velikoj nevolji, zato primi sav moj blagoslov u zahvalnosti i za utehu svoga slaboga oca i svoje slabe matere. **38** I zahvali Gospodu, koji si još dostojan ljubavi svetoga Oca, umesto mene i svih nas koji smo se unedostojili da izgovorimo njegovo presveto ime. **39** Pa dajte da bežimo po volji Gospodnjoj." **40** I gle, tada zamahnu anđeo mačem pravde, i svi zajedno pobegoše žurnim korakom danima i noćima sve dalje bez odmora i počinaka. **41** I tako dospeše u već rečenu zemlju, gde sunce stajaše nad njihovim temenima i žežaoše žestoko, i nigde se ne vide trave na tlu okolo sve nadaleko, ni nikakvo drvo, ni nikakvo rastinje. I gle, tu se Adam i Eva sa ostalima iznureni i sasvim iscrpljeni srušise dole na zemlju u vrelu prašinu i zatvoriše oči pritisnuti silom sna i zaspaoše kao bez svesti vezani omčama slabosti i u nemilosti. **42** I gle, tada anđeo Gospodnji, koji ih vidljivo proganjaše dovde, priđe Avelju, koji stajaše prepunom svežinom moći i sile odozgo, i reče: **43** "Avelje, gle, od svih žrtava koje si prineo svom čistotom svoga bića Gospodaru svetosti nijedna ne bi veća od ove i nijedna ne bi milija Njemu! Zato uzmi po volji odozgo ovaj mač pravde iz ruke svoga brata odozgo, jer gle, tako smo deca jednog te istog svetog Oca, i žari i pali njim moću mudrosti i silom ljubavi za dobrobit svojih i zapali u njima oslabelu silu života i raspali ponovo ljubav prema ljubavi svetoga Oca i raspiri plamen pravednoga straha Božjega u njihovim srcima. A ja te neću napuštati, nego nevidljivo, a kada hoćeš i vidljivo, stajaću uz tebe uz tvoju premilu bratsku stranu spreman svagda da ti služim po volji Gospodnjoj. **44** Jer gle, predaja mača pak znači tvoju potpunu slobodu jednaku mojoj, tako je volja Gospodnja postala tvojom te stavila te nad svim zakonom i zakone je učinila tvojom svojinom i sada si poput mene besmrtn sin ljubavi svetoga

Oca u čistom carstvu svetlosti slobodnih duhova. 45 I čini sada po svojoj ljubavi i svojoj mudrosti svojim roditeljima i braći i sestrama svoga tela."

14 Poglavlje

1 I gle, tada Avelj pade na kolena prožet prevelikom radošću zbog tako prevelike milosti odozgo pa reče: "O veliki, presveti i predobri mili Oče, pogledaj ovde Svoga maloga slugu pred Tobom kako u prašini i osećanjem najdublje nedostojnosti iz najdublje dubine gleda uvis k Tvojim najvišoj visini k Tebi Svemoćnome i Svemilostivome i primi vapaj deteta za milost za svoje slabe roditelje i za svoju svu braću i sestre i ne uzimaj mi snage koja je iz Tebe prevelik dar meni i pusti da milostivo struji preko njih za oprostjenje greha i da ponovo dobiju život iz Tebe u potrebnoj moći i sili. 2 I preobličim milostivo ovaj kraj po Svom najvišem blagovoljenju da bi postao plodan i da slabi nađu hranu za ukrepljenje njihovih udi i da utole svoju žarku žeđ na svežem izvoru, a i da dođu životinje valjane za služenje njima i poslušne njihovoj volji. 3 O veliki, presveti i predobri mili Oče, usliši moj slabi vapaj da se proslavi Tvoje sveto ime u srcima Tvojih podanika." 4 I gledaj i slušaj šta se tada zbilo kada blagočestivi Avelj svrši molitvu ugodnu Meni: Gle, tada zapiri osvežavajući dah nad okrutnom pustinjom i svetli oblaci navukoše se na daleko prostransvo nebesko i zadaždi nad svom pustinjom, i usred dažda pade semenje svake vrste u male brazde inače pustog peska, koje načini česti jaki dažd Jehovin, i u trenu zazeleni daleka pustinja travom, biljem, žbunjem i drvećem hiljadu vrsta, i na mestu gde je blagočestivi Avelj klečao moliv se Meni duhom i istinom izraste veliko drvo skoro do oblaka ogromnih grana i širokih listova sa obilnim rodnom hlebnih plodova dragih i slatkih, i drvo se nazove "bahahanija" (ili "ukrepljenje slabima" i sada još kod vas poznato kao "rogač"). 5 I iz svetlih oblaka koji lučahu blagoslov prozbori blagi glas blagočestivome Avelju: "Avelje, mili Moj izbavljeni sine, zamahni levom rukom mačem iznad spavača i razbudi ih za pokajanje i popravak njihovog vladanja preda Mnom za svu budućnost i budi im pravi primer Onoga koji će negda doći u velikom veku vekova i reci im da do tada niko više neće biti slobodan zakona i da će zakoni zarobljavati dotad a i potom sve one koji ne budu imali učešća u novorođenju sinom, koji će biti put, svetlost, istina i večni život kao jedini

koji će savladati smrt. 6 Ti, pak, jesi slobodan kao anđeo svetlosti i bićeš primljen pošto se slika uzvišenoga Dolazećeg potpuno usavrši tek u najskorije doba, čemu se, pak, tek moraš osposobiti svojom rastućom poniznošću, ljubavlju i velikom blagočestivošću uprkos progonu i zlostavljanju koje će te još snaći od svoje braće i sestara radi slave Moga imena." 7 I gle, tada se Avelj podiže moćno i sasvim snažno od zemlje i uznese se u vazduh gotovo znakom istinske slobode nad njom i postupi kako mu zapovedeno. 8 I gle, tada potekoše nove sile života u spavače, i razbudiše se brzo i uspraviše se i osvrnuše se na sve strane duboko ganuti u velikom čuđenju takvom velikom blagotvornom promenom pustinje i hteše uskliknuti od radosti, ali tada se podiže Adam i uz njega i Eva i reče svojoj deci: 9 "Deco, ne kličite i ne likujte prerano, nego plačite i okajte sa mnom i Evom najpre naš veliki greh i premišljajte šta izgubismo! Nije stalo do zemaljskoga raja i svih njegovih dobara, jer, kao što vidim i vi sa mnom, Gospod nam je ponovo dao toliko toga Njegovim prevelikim neograničenim milosrđem da možemo lako da zaboravimo gubitak preobilnih dobara zemaljskoga raja usled ovoga novoga, velikoga nepreglednoga bogatstva njegove prevelike ljubavi. Ali pogledajte životinje vazduha kao i čvrstog tla koje žurno prilaze, pogledajte travu, biljke, žbunje i sve malo i veliko drveće i struajući vazduh i upitajte sve ovo i slušajte da li odnekud čujete odgovor! 10 Učinih to odmah pri buđenju i uverih se da su sve stvari zanemele prema meni i da više ne razumu glas moje reči. Cvrkut ptica, ridanje životinja, žubor ovog potoka i sav šum trave, biljaka, žbunja i sveg drveća, istina, dospe odmah do moga uha, ali koliko se zaprepastih i još jesam skroz pošto od svega toga ne razumem više ništa. 11 Ali gle, ne zaprepastih se što mi se oduze ovaj razum, nego zaprepastih se pre zbog beskrajno većega gubitka milosti svetoga Oca nad svim stvorenjima i među svim stvorenjima. 12 Gle, sve što izgubih, izgubiste i vi preko mene pošto zgrešiste preko mene i sa mnom osim jednoga koga više nisam dostojan nazvati svojim sinom, koji osta čist i pravedan u obilju milosti i obilju blagoslova u vasceloj moći i sili pred svevidećim očima presvetoga i predobroga Oca, Njegove ljubavi i Njegovoga duha. 13 To je moj mili Avelj, koga, pak, prepravedan Gospod uze nama takođe pošto ga moje oči više ne vide sigurno da bih osetio, i svi vi preko mene, šta znači pasti iz milosti večne ljubavi u strogu pravednost Gospodnju grehom lakomislene

neposlušnosti prema Njegovim toliko preblagim zakonima ljubavi i toliko lakim zakonima milosti. **14** O deco, primite sve ovo srcu što vam sada kazah i pokušajte i uverite se sami da li sam vam rekao istinu, pa dođite i sudite sami koje je doba – da li da plaćemo i žalimo od prevelikoga pokajanja ili da potražimo još štogod što bi razveselilo naša srca. **15** Jest, deco moja, samo jednu jedinu radost ostavila nam je večna ljubav svetoga Oca kao dar Njegove velike milosti, i tome možemo i treba da se radujemo, to je velika milost samoga pokajanja i žaljenja! **16** Gle, Gospod nam je ostavio još jedino to – suze pokajanja i suze žaljenja! Zahvalimo mu se za to iz same dubine naših srca! **17** Oh, koliko smo još presretni što nas je Gospod darovao još toliko bogato! Šta bismo bili bez te milosti? **18** Zato hajde da padnemo na zemlju najdubljim osećanjem naše potpune izopačenosti i da plaćemo i žalimo toliko dugo dokle teku suze iz naših očiju i vratimo Gospodu što je Njegovo, čega smo sasvim nedostojni, pa neka čini s nama po Njegovoj presветоj pravdi kakva Mu je Njegova sveta i uvek dobra volja i kakva beše odveka." **19** I gle, tada se sruši na zemlju Adam sa svima svojim i učini kako spozna malenim još zadržanim delom milosti kroz tiho i tajno smilovanje večne ljubavi u Ocu, te oplakiva gorko zajedno sa svima njegovima osim Kajina. Istina, i on se sruši na zemlju s ostalima, no oko mu osta suho, te se naljuti što i on ne moga plakati poput ostalih, pa se podiže i ode. I išav ovako preda se i ukočena pogleda posmatrav zeleno tle, gle, iznenada primeti zmiju kako puzi po zemlji; tada se sagnu, zgrabi je, iskida i zahvaćen gnevom i besom pojede njeno meso i usvoji ga.

15 Poglavnje

1 I gle, kada Kajin ovo učini, stigne ga blagočestivi brat Avelj i oslovi ga u ime večne ljubavi govoreći: **2** "O brate, zašto pojede meso zmije kad su spremni plodovi u velikom izobilju da utole tvoju glad? Gle, naš otac je pio od biljke koju nije poznavao, što zmija zgotovi lukavo i podmuklo u majstorstvu svoje beskrajne pakosti da upropasti njega i sve njegovo potomstvo, te zgreši pred Gospodarem sve pravde i vi svi preko njega i ja sâm sam bio opterećen težinom krivice pred Bogom i morao sam ispaštati poput vas, koji ste pili od soka propasti, i morao sam napustiti poput vas raj

i morao uzeti na sebe vaš teret telesno i sav vaš blagoslov duhovno i bio sam opterećen dvostruko zbog vas. **3** A gle, ti pojede štavije meso žive zmije s njenom krvlju! Kajine, zašto to učini?" **4** I gle, tada se Kajin oporavi od svoje ljutnje, od svoga besa i od svoga gneva i pogleda Avelja i reče: "Gle, što učinih, učinih iz osвете da upropastim zmijin rod i da upropastim sebe pošto se ne udostojih nikada blagoslovu od Gospoda budući da postah kakav jesam bez svoje krivice nego krivicom roditelja, koji bejahu pre mene dokle ne bejah i postah kad zgrešiš pred očima Jehovinim. **5** Zašto ja da ispaštam krivicu za čiji nastanak nisam ni doprineo, kada sam samo plod greha a ne uzrok njemu, i zbog čega sam lišen blagoslova koji je obilno dodeljen vama svima i tegobno se vukoh opterećen nezasluženom kletvom Jehovinom dokle vi skakaste kao jeleni? **6** A sada vidi uzrok moga čina, jer zmija u travi me oslovi i reče: "Pojedi me i nasiti se mojim mesom i utoli žed mojom krvlju te ćeš postati gospodarem zemlje i svi tvoji potomci će vladati njom i njihova sila i vlast će biti jača od svih blagoslovenih, i ja ti ne dajem nikakvu zapovest nego moć da vladaš i silu da pokoriš sve!" **7** I gle, ovako još reče zmija: "Moje meso će te uništiti u tvojoj nepravednoj krivici pred Bogom i moja krv će ti dati novo biće bez krivice opremljeno svom moću i silom." Tada zaneme zmija i ja je zgrabi, iskidah i pojedoh je kao što si upravo video." **8** I gle, tada Avelj bi obuzet i zamahnu mačem pravde nad glavom Kajinovom, i Kajin progleda i uvide svoju veliku krivicu budući da optuži Boga i svoje roditelje, i vide svu krivicu u sebi, i uvide nedokučive puteve večne ljubavi u njenoj tajnoj i neograničenoj mudrosti, i vide kako sam beše ona zavodljiva zmija, koja neograničenim smilovanjem večne ljubavi posta čovekom kroz njega kako bi, dakako većim ispitom, u svojoj privremenoj neblagoslovenoj slabosti postala svesna te slabosti i ne bi li u toj svojoj svesnoj slabosti, sama određujući u vasceloj slobodi svoga bića, konačno mogla i trebalo da se obrati Gospodaru sve moći i sile, čime bi joj, jednako već blagoslovenima, pripao blagoslov i tako novi prijem u veliku milost svesmilujuće ljubavi u najvećem obilju moći i sile. **9** I vide da zmija, koju ovajčas pojede, beše on sam u svom još zlom delu i vide da ju je samo svojom ljutinom zapahnuo na zemlju u njenom vraćenom biću i da reči zmije behu njegove sopstvene iz još najdublje srži svoga suštoga bića pre svega stvaranja vidljivoga sveta materije. **10** I još vide kako je time zmiju ponovo primio u sebe ili kako se zapravo sam ponovo utvrdio u svemu zlu i

zabludi koja otud potiče i vide koliko duboko ponovo pade u smrt. **11** Tada, zahvaćen velikim kajanjem, pade na zemlju i plaka i vika preglasno: "Veliki, premoćni, prejaki i presveti Bože! Sada tek uviđam svoju beskrajnu krivicu i slabost pred Tobom, Tvoju pravičnost, ali i Tvoju beskrajnu ljubav! **12** Gle, nisam vredan postojati, zato uništi me iz srži zanavek da me ubuduće više nema zanavek i da se izbriše moja najveća jedina krivica za sve buduće blagoslovene potomke Adamove i Evine!" **13** I gle, tada njegov brat ponovo uze mač u levu ruku i zamahne ponovo, ali preko prsa Kajinova. **14** I gle, tada prostruji novi život Kajina i glad za smrću ga ostavi, ali zato se u njemu glad za životom utoliko poveća, ali ne nađe ništa što bi ga smesta utolilo, i budući da ništa ne nađe, obrati se ponovo Avelju i reče: **15** "Gle, brate, gladan sam hrane života koja u sebi ima život a ne smrt kao meso zmije i njena hladna krv. Jer gle, brate, pošto sam spoznao srž svoga postojanja kakav negda bejah i kakav sada jesam, veoma se kajem i veoma sam gladan i žarko žedan božanske ljubavi i njenog velikog milosrđa. Jer gle, plaćem bez glasa i kajem se bez suza, zato me nahrani glasom ljubavi i utoli moju veliku žeđ suzama kajanja. **16** Jer slušaj i znaj: Ja, najveći, postah manji od prašine; ja, najjači, postah slabiji od mušice, i ja, najsvetliji, postah crnji od središta zemlje. **17** I ovakav sam sada pred tobom, koji si iz mene postao malim duhom i već sada si veći u svemu no što sam bio ja tada dokle još nije bilo sveta pošto sam sâm sebe zarobio u svojoj prevelikoj kreposti te postao najslabijim među svima, jer tada izgubiše mnogo koji imahu mnogo, malo koji imahu malo, a ja koji imah sve, izgubih i sve, i sve mojom krivicom, i drugi njihovo mnogo i malo takođe samo mojom žarećom krivicom. **18** O brate Avelje, zato ne oklevaj i pruži mi jelo hrane života da bih dobio glas za plakanje i pruži meni lišenome blagoslova piće da ne uvenem kajući se bez suza." **19** Tada Avelj ponovo stupi na tvrdo tlo i priđe sasvim Kajinu telesno i reče mu: "Kajine, slabi brate moga tela i sine Adamov i Evin, ustaj i pođi za mnom! Odvešću te ponovo roditeljima i svoj braći i sestrama; tamo ćeš naći obilno čemu toliko oskudevaš i nahranićeš se i utolićeš svu svoju žeđ. **20** No, nasitiv se i ugasiv žarku žeđ, opomeni se Gospoda u Njegovoj ljubavi i Njegovoj sažaljivoj milosti i premišljaj da je prvo zadnje i zadnje prvo. **21** A sada pođi za mnom svim strpljenjem i krotošću, i sva tvoja snaga ubuduće da bude strpljenje, i sva tvoja krepost

ubuduće da bude krotost, pa ćeš i ti još naći milosti pred Onim čija je ljubav beskrajna i nema granica u svim vekovima vekova."

16 Poglavnje

1 I gle, tada se podigoše i odoše onamo gde stajaše veliko drvo između jutra i podneva od mesta gde se nalazio Kajin između večeri i ponoći i vratiše se do svojih, koji još žaljahu i plakahu ležeći na zemlji. **2** I kada dođu sasvim do njih, reče Avelj Kajinu: "Pogledaj ovde plodove u obilju koji su istinski plodovi kajanja i žalosti; sagni se do njih i utoli svoju glad i žeđ." **3** I kada Kajin učini voljno što ga posavetova brat preko Mene, gle, zaplače jadikujući snažnim glasom i iz očiju mu potekoše potoci suza velikoga kajanja. **4** I gle, veoma se svide večnoj ljubavi kajanje i žalost, i prozbori kroz usta anđela blagočestivom Avelju, koji se takođe kupao u suzama sažaljenja, što je ljubavi blagovolelo veoma, govoreći: **5** "Avelje, blagoslovom prepuni sine ljubavi, stupi do Adama i Eve, roditelja svoga tela, i uspravi ih i pokaži im drvo života, koje sam blagoslovio za sve vas za hranu tela zasada a i za ukrepljenje vaše ljubavi sada. **6** I reci Adamu da ponovo okrepljen uspravi svoju decu i da svojoj deci dâ hleba sa drveta života da blaguju za ukrpljenje svoga tela i svoje ljubavi, i reci Evi da priđe Kajinu i neka ga uspravi i odvede Adamu, i Adam neka mu pruži levu ruku dohvativ njegovu desnu, pa neka svoju desnu stavi na glavu Kajinu i neka ga zaduhne tri puta i neka ga digne sedam puta sa zemlje, pa će se Kajin prema svojoj odanosti osposobiti da postepeno prima blagoslov iz Mene. **7** A ti, Avelje, uzmi mač u svoju desnicu i pođi za Mnom prilično daleko odavde prema istoku na visoku goru u pustinji. Tamo ćeš naći otvor, u njega zabodi mač ručicom tako da mu vrh bude okrenut nebu i da njegove dve plamene oštrice budu okrenute jedna prema podnevu druga prema ponoći. **8** A zatim klekni, zahvali Bogu dokle se ne ugasi plamen mača, i od mača će postati žbun i imaće bobice, crvene i bele; uberi sa žbuna tri belih i sedam crvenih pa se vrati ponovo do svojih. Vrativ se kući posle četrdeset dana, podigni žrtvenik Meni kao što si učinio u raju nepozvan dragovoljno; tu, pak, položi snoplje i plodove i zapali ga ognjem ljubavi što ću ti poslati odozgo velikom munjom. **9** Zatim uzmi glinu sa zemlje, izmesi je dobro i načini sasud koji je gore širok a dole uzan, nalik srcu u tebi. Ovaj sasud napuni čistom vodom

pa ga stavi na ognjište Jehovino uz žrtveni plamen ljubavi. Kada voda postane vrela i uzvri, uzmi najpre bele bobice i baci ih u kipuću vodu; zatim za časak učini isto i sa sedam crvenih. Pa videv da sve bobice omekšaju, uzmi sasud sa ognja; mekane bobice po poretku kako si ih stavio izvadi desnom rukom i stavi ih u levu, ostavi da se ohlade pa ih pojed i po znanome poretku; a zatim uzmi sasud s vodom u kojem su se kuvale bobice mača i izlij na ognjište Jehovino pa predaj ovaj prazan sasud ocu svoga tela. **10** I bobice će te ukrepiti u mudrosti i u ljubavi i voda će ublažiti oganj ljubavi; a sasud da bude siguran znak Adamu i svim njegovim potomcima kakva im srca valjaju biti, iskuvana vodom smilovanja u kojoj su smekšali plodovi pravednosti ognjem ljubavi za hranu deci ljubavi blagoslova kako bi se zatim oslobodila za prijem duha svetosti Božje. **11** Sada idi i izvrši tačno kako sam ti Ja, večna ljubav, velela, pa ispuniv sve ovo, opet ću ti se obratiti i zatim tvojima kroz usta moga anđela koji je heruv ili usta mudrosti i ljubavi svetoga Oca. Sada idi i izvrši!" **12** I gle, tada Avelj postupi kako mu zapovedeno i udalji se od svojih predav najpre blagoslov ocu svoga tela po Mojoj tajnoj volji, koja mu se objavi u srcu njegovom. **13** I Adam ga zagrlj plačući i Eva ga pritisne o svoje srce žaleći i sva njegova braća i sve sestre pružiše mu ljubazno ruke za kratak rastanak u delu Jehovinom, a i Kajin priđe i pruži mu svoju desnicu i pokloni mu se do zemlje, i tako ode Avelj pod uzajamnim blagoslovima i velikim blagoslovom odozgo praćen anđelom Gospodnjim.

17 Poglavnje

1 Pa obaviv delo Božje tačno i vrativ se ponovo do svojih, koji ga očekivahu svom čežnjom svojih srca, i tu žrtvovav po nalogu večne ljubavi pa predav Adamu prazan sasud vrste i značenja kako mu preporučeno, tada večna ljubav ponovo otvori usta anđelu i reče: **2** "Avelje, vrlo poslušni sine moje blagosiljajuće milosrdne ljubavi, postavljam te sada sveštenikom i učiteljem sve svoje braće i sestara i utešiteljem svojih roditelja. Svakoga Sabata ujutru kada izađe sunce treba da prineseš žrtvu od najlepših i najčistijih plodova, koje ću kasnije još tačnije pokazati, i uveče kada zađe sunce da ih zapališ ognjem što ću ti pokazati kako je skriven prirodno u jednom kamenu i kako se uvek dobija iz njega. I na svoju glavu da ne mećeš ništa

od ponoći do sledeće ponoći da tvoja glava ostane slobodna za prijem Moje velike milosti, a sva tvoja braća da otkriju svoju glavu tek ujutru i neka je opet pokriju uveče. A sestre tvoga tela neka svoje lice i svoju glavu zastru celoga svetoga dana, samo Eva sme oko podneva pogledati tri puta prema žrtveniku Božjem. **3** A Adam neka više ne pokriva svoju glavu sve doba svoga bivanja znakom da je otac vašega tela i da ga uvek prepoznate po njegovoj glavi i da mu ukazujete poštovanje, poniznost i ljubav u svakom pogledu. **4** Teško onome koji bi se usudio da se negde prepereči svome ocu! Toga ću pogledati gnevni očima, jer glava očeva je jednaka svetosti Božjoj. Svakoga se može uslišiti ako se pokaje u svome srcu, ali ko pipne samo delić moje svetosti, toga će zahvatiti njen neugasni oganj i izešće svaku kap kajućih suza u njemu i biće uništen ubuduće zanavek. **5** A ko dirne svoju mater zlobnoga srca i protivi se njenoj ljubavi, toga više neću pogledati u njegovoj nevolji, jer mati je jednaka ljubavi u Meni; ko je prezire, ići će teško na vrućim putevima Jehovinim. **6** Isto tako ako je brat protiv brata, taj će izgubiti Moju milost i daleko će mu biti Moje sažaljenje, i ko omalovažava svoju sestru, pred njim neka bude zatvoreno Moje srce. **7** Jer vaša braća jesu takođe braća Moje ljubavi i vaše sestre jesu milina za oči Moje ljubavi. **8** Zato poštujte oca i ljubite mater i budite uzajamno podređeni u vasceloj ljubavi kako biste se bojali Moga imena Jehove i da biste mogli ljubiti Moju ljubav i da biste se mogli prepustiti da vas sprovedi velika svetost Moga duha dana Moje velike svetosti trostruko radi dosezanja mudrosti sedmostruko za šest dana ljubavi da biste postupali pravedno pred Mojim očima. **9** A sada, Avelje, takođe ćeš podučavati svu svoju braću raznim poslovima i svakoga drugi da jedan drugom mogu služiti u ljubavi i savetovati u raznovrsnoj mudrosti. **10** I podučavaj svoje sestre da izrađuju vlakna iz trave i biljaka i takođe ih podučavaj da ih pletu u širokim trakama i da iz njih izrađuju odela za svoju braću a zatim i za sebe da bi se održala ljubav u svom poretku. **11** A Adamu, Evi i tebi daću odela odozgo različita u boji – Adamu belo, Evi crveno i tebi plavo sa žutim rubovima. A ove boje neka niko ne uzima za svoje odelo, nego neka oboji svoje odelo šareno, ali da ne bude između crna mrlja a ni pocep. Jedino ako bi zgrešio, neka u pokajanju razdere svoje odelo i neka ga namaže ugljem i svoju glavu da pospe pepelom za znak da je grešnik preda Mnom i da je razderao haljinu milosti budući da se umazao bojom neposlušnosti i smrt je

došla na njega." **12** A Kajin neka zatraži najlepšu sestru koja se zove "Ahar" ili "Lepota Evina", i neka s njom otide na polja i neka povuče brazde po zemlji oruđem koje će tamo zateći; neka tamo poseje u njih zrna koja će naći tamo obilno i neka plod nazove "vajcen" (pšenica); pa kada sazri da jezgro stvrdne i klasje postane smeđe, neka zrna brižljivo odvoji od klasja i neka ih razriba između kamena i brašno neka valjano ovlaži vodom i neka umesi testo, pa potom neka testo stavi na pljosnat kamen koji postane vruć suncem i neka ga ostavi na njemu treći deo dana, i zatim neka ga uzme i neka ga nazove "brod" (hleb), pa neka uzme taj hleb, neka ga prelomi i zahvali Bogu, pa neka ga blaguje sa svojom ženom Ahar. **13** I kad god požanje svoje njive, neka i Meni žrtvuje prvih deset snopova. **14** Ako Mi ostane odan, uvek ću blagovoleći prihvatati njegovu žrtvu od zemlje, a zaboravi li za Mene, neće se prihvatiti njegova žrtva i neće se uzneti k nebu, nego će ostati na zemlji kraj njegovih nogu. **15** I tako neka živi i množi svoje koleno, ali neka pre žrtvuje Meni svoje srce tri puta i srce Aharino sedam puta. Ako to propusti, njegova nevera biće na videlu i postaće zalac i zmija će živeti preko njega i živeće potom stalno u svim njegovim kćerima, koje će tako postati lepe spolja, ali utoliko ružnije iznutra i upropastiće sve njegove sinove i zaraziće svojim otrovom decu Moje ljubavi i otuđiti Meni Moje sinove. **16** I negda ću mu koleno sasvim zatrti sa zemlje. To sve reci njemu stameno i podseti ga pri tom Moga svetoga imena Jehove i Moga dana Sabata. **17** A tebi, blagočestivi Moj Avelje, pokazaću stado krotkih životinja i daću ti ih da ih paseš, i ime koje im nadeneš biće njihovo pravo ime, i kada ih zoveš njihovim imenom, poznaće te pastirem i slediće svuda tvome glasu. **18** I ubuduće da Meni više ne žrtvuješ plodove kao po povratku sa gore Jehovine, nego prvence svoga stada, koji su najlepší i najčistiji plodovi, koje sam ti već ranije spomenuo. **19** I to najpre da staviš suvo granje preko na ognjište, pa krvavu žrtvu povrh, zatim da Meni zahvališ, pa da je zapališ ognjem što sam ti pokazao kako je u kamenu i kako ćeš ga uzeti iz njega po Mome savetu. **20** I za znak da je Meni ugodna tvoja žrtva, uzdižaće se uvek žrtvin dim prema nebu brzo kao da mu se veoma žuri. Pepeo, pak, kojeg ćeš pokriti kamenom da ostaviš na žrtveniku tri dana; trećega dana da prideš i da skloniš kamen s pepela, i gle, krasna ptica blistava perja uzdićiće se iz pepela i poleteti k nebu; potom će doći vetar i razvejati pepeo na sve strane zemlje za buduće vaskrsenje svega tela, što su dela istinske ljubavi

mudročću Svetoga Duha, koji će se dati deci u velikom veku vekova i svim tuđincima koji žude za njim. **21** Da blagujete zajednički ujutru, sredinom dana i uveče, ali uvek vrlo umereno i stalno velikim strahom Gospodnjim uvek zahvaliv Njemu pre i posle da jelo bude blagosloveno i da mu se uzme smrt. **22** Ko ovo ikada propusti, odmah će primetiti zle posledice. Ko zaboravi tri puta, kazniću ga dugim snom, a ko propusti zbog trome lenjosti, neka postane debeo kao vo i mastan kao svinja i glup kao magarac, i deca neka mu se rugaju i neka se grohotom smeju njegovu odvratnu izgledu. Bude li hteo opet da postane poput svagda poslušnih, moraće puno da posti i da jede suvi hleb. **23** A ko propusti iz uporne neposlušnosti i iz omalovažavanja ove Moje lake zapovesti iz ljubavi prema vama, na toga će doći žudnja nečistote i svakoga bluda, gde će lako pasti u greh i kroz njega u smrt i moraće se veoma izboriti da suzbije jaku zmiju zavodjenja Evinog, i neću ga pogledati pre dokle s velikim pokajanjem ne nadvlada svojim telom. **24** Ujutru pak da blagujete plodove drveća, oko podneva da blagujete s drveta života, a uveče da pijete mleko i med kojeg ću dati da ga skupe za vas na granama drveća mnoge životinjice vazduha nebeskoga, koje da imenujete "čelie" (danas nazivate "pčele"). A ime "čelie" znači "briga nebesa". A trećega dana pre Sabata da zakoljete ovcu, da je očistite od krvi, pa da je ispečete zadana na ognju iz kamena i da je blagujete uveče radosno. **25** Da vam dođe i Kajin i njegova žena Ahar i da blaguje s vama meso smerne životinje; ali inače da ostane na polju i da blaguje svoj hleb s plodovima tamo. **26** I tako znate sve što vam je sada nužno. I ako dođe hladno doba na zemlju za njeno ukrepljenje, tada ću vam odozgo poslati odela od jagnjeća krzna za Adama, Evu i tebe; a krzna od ovaca zaklanih za večeru da skupe tvoja braća i da ih ostave da se osuše na suncu i da ih sačuvaju da pokriju svoje telo za hladno vreme po primeru kojega ću ti dati odozgo; pa kada se krzna osuše neka ih operu u čistoj vodi sedam puta, na šta će krzna omekšati i očistiti se, sasvim valjana za svoju dobru upotrebu."

18 Poglavlje

1 I sada gle, tada pristupi anđeo Avelju i poljubi ga bratski i preporuči jako svima, a naročito Kajinu, strogu poslušnost radi budućega sticanja pune slobode i iz nje ishodeće kreposti i sile, koja je velika moć milosti sažaljenja

ljubavi radi preobraženja zmiije u sebi za podoblje ljubavi i otuda za rađanje plodova blagoslova a nikada gneva Božanstva. **2** I gle sada, moj glupavi pisaru i još uvek veoma bedasti, tromi i lenji slugo i slušaj dvama ušima šta se dalje zbilo. – I gle, tada svi odoše na svoje određenje i činjahu kako im zapovedeno u najvišoj ljubavi iz Mene i življahu tako po dobrom poretku deset zemaljskih krugova oko sunca. **3** Ali gle, jednom bi vrlo vreo dan i sunce žežaše jače no inače nad glavama dece i nad telom Kajinovim, tako da se ovaj naljuti na veliku vrućinu i pohuli na sunce, ali deca behu strpljiva i prahu se svežom vodom, koja ih krepljaše i jačaše, i piše je te ugasiše njom žarku žeđ i slaviše i hvališe Boga za tako veliku milost što im je ostavio potočić za takvo vreme ispitujuće nevolje iz njegove večne ljubavi. **4** I gle, nedaleko Kajinove kolibe, koju sagradi po svom spoznanju od granja drveća i pokri slamom pšenice, tećaše moćna reka koju pozvah iz dubina planina koje su poput brda meseca, koja su u sredini velike zemlje Ahalas (ili Kolevka dece slabih i potomstva Adamovoga – i jeste stara zemlja koju još dan-danas nazivate Afrika). **5** I gle, Kajin ne hte koristiti vodu i olenji u velikoj vrućini i ne zna šta da čini, a i ne obrati se Meni za savet a još manje svome bratu Avelju. **6** I gle, tada dođe Sabat Gospodnji i prema tome i vreme žrtvovanja. Tada Kajin uze deset snopova u kojima više ne bi ploda iz ljutite tromosti zbog velike vrućine zato što mu puni behu preteški za nošenje do svog žrtvenika i beše mu žao plodova da uzalud izgore od kojih je mogao zgotoviti sebi hleb tri puta. I tako umisli zlo i postavi praznu slamu na žrtvenik i zapali je. Ali gle, dim se ne uznese k nebu, nego pade dole na zemlju, našta se Kajin još više naljuti u svome srcu. **7** A istovremeno i blagočestivi Avelj zapali svoju žrtvu pred očima Gospodnjim i reče skroz obuzet: "O, dobri, sveti Oče, koji mene slaboga gledaš tako milostivo svom Svojom silom Svoje žarke ljubavi velikim okom Svoga sunca. Tvoja velika ljubav, istina, peče moju kožu, ali moje srce utoliko žešće kuca prema Tebi u ovoj velikoj toploti Tvoje neizmerne ljubavi prema nama grešnicima. **8** Ah, negda je Tvoj gnev pekao zemlju, o Jehova, sada peče ljubav iz Tebe, o sveti Oče! **9** O kako slatko peče čista vatra života iz Tebe; to je sveta priprema koja tek treba da me osposobi za buduće primanje prečistoga života iz Tebe. O, koliko neizmerno dobar mora da si, sveti Oče, budući da nam daješ već ovde na zemlji da tako jako osetimo neshvatljivu veličinu Tvoje velike milosti. **10** Jest, ova vatra koju sam ti zapalio iz svoje slabe ljubavi, kako je

hladna prema Tvojoi i kako je mala i tamna prema ovoj koja svetli dole na nas nedostojne iz Tvoga dalekoga sunca, koje je mala kap iz neizmernoga mora Tvoga beskrajnoga smilovanja. **11** Zato primi milostivo i ovu moju malu žrtvu od mene za sve nas kao maleno jemstvo naše uvrele ljubavi prema Tebi, najbolji, najsvetiji Oče, i održi nas uvek u ovoj Tvojoi vreloj ljubavi koju tako milostivo daješ da je osetimo iz Tvoga sunca, amin. **12** I Tebi neka je sva moć i sila nad svim što je na zemlji pred Tobom, i samo Ti sam jesi dostojan uzeti svu hvalu, svu čast i svu slavu od nas, koji se Tvojom velikom sažaljivom milošću smemo nazvati Tvojom blagoslovenom decom, amin!"

19 Poglavnje

1 I gledaj i slušaj dalje! – Ova dva žrtvenika Aveljeva i Kajinova nisu se nalazila daleko jedan od drugog, i bi sva udaljenost sedam puta deset koraka, i žrtvenik Aveljev nalazio se prema jutru, a Kajinov prema večeri. **2** I gle, kada Kajin primeti da se Aveljev dim uznosi nebu, a njegov pada na zemlju, tada se razgnevi Kajin u svome srcu, ali lice uglađi da se ne primeti njegov gnev, dok se Avelj moljaše za Kajina pošto primeti njegovu zlobu. **3** I Gospod ču usrdnu molbu Aveljevu i dopusti po njegovoj čestitoj želji da gnevni Kajin čuje Njegov glas i reče snažnim glasom: **4** "Kajine, zašto si Me izneverio i dopustio da gnev obuzme tvoje srce, i zašto pretvaraš svoj lik i lažeš svojim očima? Smeraš zlo prema Avelju! Nije li tako? Poreci ako možeš! **5** Čuo sam kako si pohulio na Moje sunce i video sam prazno snoplje, kojim si Me namirio svojom tromošću i škrtošću, i video sam te kako više puta bludničiš u svojoj velikoj lenjosti pošto si skoro uvek propustio što ti se zapovedilo pre no što bi hteo obljubiti svoju ženu. Reci, nije li tako? **6** I gle, posmatrao sam te strpljivo i nisam dopustio da na tvoju glavu padne Moja kažnjavajuća desnica i nisam se rasrdio na tebe Svojom svetošću. Zato odmeri Moje reči te budi blagočestiv u svome srcu kako bi Mi postao prijatan, i tvoja žrtva će se ponovo primiti; istraješ li pak protiv u tajnoj zlobi svoga srca, tada greh načini sebi odmorište pred tvojim vratima i vladaće tobom, i ti i svi tvoji potomci će postati njegovi robovi i sluge, i smrt će snaći sve vas. **7** Zato ne dozvoli sada grehu njegovu volju da vlada tobom, nego slomi je snažno i pokori je sebi da bi bio slobodan – gospodar

svoje volje, koja je zla iz srži pošto je iz tebe a ne iz Mene." **8** I gle, tada se Kajin saže dole prema zemlji kao da se hoće pokajati za svoj greh, ali gle, spazi kraj nogu zmiju i uplaši se jako od nje i podignu se brzo sa zemlje i hte pobeći do Avelja, ali gle, zmija obavi njegove noge da se ne pomeri s mesta. **9** I zmija podiže svoju glavu i otvori svoju čeljust i pokrenu svoj dvojan jezik i reče Kajinu: "Zašto bi bežao od mene? Šta sam ti učinila? Gle, ja sam biće poput tebe, a moram da puzim u ovom bednom obliku; izbavi me te ću biti poput tebe i lepša od tvoje žene Ahar, a ti ćeš postati nalik Bogu, jak i moćan nad svim što je na zemlji." **10** I gle, tada Kajin reče zmiji: "Gle, lažeš, jer kada sam te našao u travi i rastrgao i pojeo te, prevarila si me! Kako sada da verujem tvojoj reči, jer tada sam morao mnogo da patim zbog tebe; zato znam tvoju laž i više ne mogu da verujem tvom glasu. A zar nisi maločas takođe čula reči Jehovine odozgo? **11** Zato ako ima u tebi poznanja istine, protumači mi sve to svojim glasom i ubedi me u suprotno, pa ću ti poverovati i učiniti po tvojoj želji." **12** I gle, tada ponovo prozbori zmija govoreći: "Gle, za sve je kriv tvoj brat Avelj. Hoće da prigrabi sebi vlast da gospodari da bi oteo tvoje pravo prvorodenoga, i sve to namešta tako lukavo da čak zaslepljuje ljubav Božanstva i pravi se blagočestiv pred Njegovim očima kako bi mu dao da vlada nad svim na zemlji i da te gazi svojim nogama i da ti se ruga. Jer kada si me našao u travi i učinio što sam ti savetovala, postao bi gospodar svemu da podmuklo lukavstvo tvoga ljupkoga brata nije pre toga otkrilo šta se trebalo s tobom zbiti – koji odmah dođe tebi izlicemerenom bratskom ljubavlju kao da ti pomogne; jest, i pomogao ti je, ali ne na presto koji jedino pripada tebi, nego u bedu i u potpunu ništavnost tvoga uzvišenoga bića, što si već davno trebalo da osetiš na sebi. **13** Gle, štaviše i za ovu malenkost ti je zavideo pošto je Gospod prihvatio tvoju žrtvu kao i njegovu, i znao je svojim sramotnim ulagujućim veštinama usmeriti ionako slabu volju Jehovinu da odbaci tvoju žrtvu, i povrh toga još je morao da te prepadne prilično grubim ukorom. **14** I gle, već mu ne bi pravo što te Gospod ne uništi odmah. Zato eno gle, kako još moleći se lukavo hoće nagovoriti Gospoda da na tebi izvrši ono što je sada još milostivo izostavio. **15** I gle, baš to je velika podmuklost Aveljeva da svojim presramnim dvoličnim licemerstvom Gospoda hoće dovesti dotle da mu na kraju opsenjen preda svu Svoju moć, nakon čega će ga ovaj Avelj zbaciti s prestola, te će Bog ginuti na zemlji, a on će postati vladajući Bog

na prestolu Jehovinom zanavek. **16** Zato sada kreni; ovo je zadnji put da sam još u stanju da te snabdem potrebnom snagom da spaseš Boga i sebe. Zato idi brzo do njega i oslovi ga slatkim rečima da s tobom dođe voljno ovamo. A tada ću ga zgrabiti za noge i ruke, a ti uzmi kamen i udari ga jako po glavi, pa će ga snaći smrt, ona koju je zapretio tebi preko Jehove. Tako ćeš se osloboditi inače sigurne smrti i otvorićeš oči slepe ljubavi prevarenoga Boga, koji će tada tebe postaviti gospodarem na zemlji i tebi podrediti smrt greha." **17** Nagovoren ovako u zlu svoga srca napusti Kajin ovo mesto i ode do Avelja i reče mu slatkim rečima: "Brate, brate, hajde dođi kod mene i oslobodi me zmije, koja ponovo hoće da me upropasti." **18** Avelj mu, pak, uzvрати: "Ono što misliš da bi se tek trebalo desiti, već se desilo; a ono što tražiš od mene u svojoj pokvarenosti učiniću tebi u svojoj ljubavi. Smrt kojom hoćeš da me snađeš, snaćiće tebe, i moja krv, kojom ćeš natopiti zemlju, vapiće Bogu i doći će na tvoju glavu i na svu tvoju decu, i kamen kojim ćeš ubiti svoga brata postaće kamenom spoticanja i razbiće se na njemu sva tvoja deca, a zmija će upropastiti svu krv zemlje i deca blagoslova vapiće za osvetom nad tvojom krvlju, a zatim će doći na vas veliki mrak i niko neće razumeti glas svoga brata, kao što ni moj sada više ne razumeš pošto si pustio da te zaseni tvoja sopstvena velika pakost preko lika zmije u sebi i van sebe, koja beše, jeste i biće večno istinska kletva pravednoga suda Božjeg. **19** I gle, kao što mi je Gospod pokazao namerenje cele tvoje tajne pakosti i dao mi da znam tvoj veliki gnev, tako znam šta hoćeš učiniti sa mnom i učinićeš i zašto. **20** Oh, kojega će slepoća trajati do kraja vekova svih vekova, hajde odvedi me kao nevinu žrtvu i učini mi po tvojoj pakosti u sebi i van sebe da se tvoja zmija kazni kao večna lažljivica i da zatim saznaš na sebi ko je od nas dvojice prevareni. **21** I sramota koju si naneo Gospodu zarobiće tebe, i posle čina otvoriće ti se oči i uši ne bi li video kako će me Gospod uzeti sebi kao zadnju žrtvu dopadljivu Njemu iz tvoje ruke, jer ubuduće neće ti se dati žrtva, nego smrt kojom žrtvova svoga brata. **22** I gle, imam svu vlast nad tobom i lako bi mi bilo da te uništım kao onu goru tamo preko reke prema ponoći. **23** I gle, nazvaću goru i reći: "Ovde sam ja, Avelj, blagosloveni Gospodnji, pun moći i sile Svetoga Duha, zato nestani da te ne bude da Kajin sazna kako je velika njegova laž!" **24** I sada vidiš, Kajine, kako je silna gora prestala da postoji silom duha ljubavi koja prebiva u meni. I gle, isto tako lako bilo bi mi da uništım tebe. Ali da bi

video da u Bogu nema slabosti i da u tvome bratu nema sramnoga vlastoljublja, poći ću za tobom kao jagnje voljno na klanje." **25** I gle, tada Kajin Avelja vrlo ljubazno uze za ruku i reče: "Avelje, zašta me držiš? Tražim tvoju pomoć, a ti me već unapred hoćeš optužiti za smrt na tebi; hajde pođi sa mnom do mesta gde zmija čeka na tebe i uništi je kao onu goru i oslobodi mene i odreši sebe prekora zmije." **26** I Avelj mu odgovori kratko: "Koja je razlika između tebe i zmije? Misliš li, slepi, da sam i ja bratoubica? Zato polazim za tobom i umirem za život, a ti ostaješ živ za smrt." **27** I gle, to behu Aveljeve zadnje reči Kajinu i s usana Aveljevih više ne dođe glas do uha Kajinovog, i tako pođe voljno kamo ga Kajin odvede. **28** I došav sasvim do mesta gde zmija čekaše Kajina, tu bi mesto gde se Kajinova podmuklost otkri i obavi noge Aveljeve i njegove ruke i baci ga na zemlju i on uze velik kamen i razbi njim glavu Aveljevu da njegova krv i srž poprska široko zemlju. **29** I zmija otpusti noge Aveljeve, uze kamen u svoju čeljust i odnese ga pred vrata Kajinova i prikri se u pesak pod trnjak, slobodna.

20 Poglavnje

1 I gle, tada se sa svih strana navukoše crni oblaci nad Kajinovou glavom i velike munje sevahu na sve strane praćene jakom grmljavinom i jake oluje počеше da besne sa svih strana i hitnuše velike količine grada na plodonosna polja i uništise ih do tla, i to bi prvi grad koji pade s nebesa, i grad bi znakom ljubavi bez smilovanja budući da se Božanstvo u sebi ponovo povredilo nedelom Kajinovima na svome bratu Avelju. **2** I gle, zlobni Kajin pobeže u svoju kolibu i nađe svoju ženu kako drhteći leži na zemlji i pored nje kao mrtvu pojedinu svoju decu najčešće neblagoslovenu. Tada se naježi i prokune zmiju i iziđe iz kolibe i nađe kamen kojeg bežeća zmija stavi za njegova vrata pošto se preko njega okliznu i snažno pade na zemlju i ponovo prokune pakost zmijinu i smrtonosni kamen. **3** I pošto se ponovo uspravi telom ispunjen bolom, ode do obale veoma bliske reke da potraži prokletu zmiju i da je smrska i uništi. **4** Ali gle, došav sasvim do obale, tu vide groznu neman dugu šeststo šezdeset šest lakata, sedam lakata široku i debelu s deset glava kako pliva prema njemu uzvodno i još vide kako na svakoj glavi izrastoše deset rogova nalik kruni. **5** I gle, kada se ova strašna zmija nađe sasvim u njegovoj blizini, oslovi ga iz svih svojih glava

istovremeno i reče: "Pa, jaki Kajine, ubico brata svoga Avelja, ako ti je volja da se uhvatiš sa mnom u koštac, započni svoje razarajuće delo!" **6** Negda u travi dokle sam bila slaba, mogao si me rastrgnuti i pojesti moje meso i krv, ali sada teško da će ti tako nešto poći za rukom, jer ono dobro jelo koje si mi zgotovio od krvi svoga brata uveličalo me je i ojačalo. Pa sada, ako ti je još volja da me uništiš, počni da pojiš svoju osvetu mojom krvlju. Ali pošto imaš samo deset prstiju a ne deset ruku i ne možeš da zgrabiš svaku glavu odjednom, utućiće te ostalih osam svojim rogovima i poješće te svojim osam čeljustima." **7** Tada se Kajin snažno uplaši i pobeže iz vidika zmije i ponovo prokune zmiju i vide koliko ga je obmanula zmija. I razmišljaše: "Ko će me sada pomiriti s večno pravednim Bogom budući da više nema moga brata Avelja? O, tri puta prokleta zmijo – ti si ubica moga brata i htela si sada postati mojim. O, da znam da bi se zatrla mojim zatiranjem, osvetio bih njegovu smrt sedam puta na sebi samom." **8** I gle, tada stade iza njega zmija u liku izuzetno dražesne gospođice i kaza mu: "Kajine, učini to i poješću tvoje telo i popiti tvoju krv, pa ćemo se ponovo savršeno sjediniti i vladati svim svetom." **9** I Kajin pogleda ubavu gospođicu i reče: "Da, to ti je istinski lik, tako si najstrašnija. Ko te vidi s tvojim deset glavama, bežaće od tebe kao sud Božanstva, a kod koga dođeš u tom obliku, trčaće za tobom, uhvatiti te, voleti te više od Boga i smatrati sebe najsretnijim ako ga zgrabiš svojim svakad smrtonosnim šakama, i ljudi će ti dizati hramove i žrtvenike i lizati tvoju pljuvačku i jesti tvoju pogan." **10** I da te nisam video s deset glavama, postao bih i ja tvoj rob, ali sada te znam potpuno i prezirem te više u tom obliku nego u ranijem desetoglavom." **11** Tada lepa gospođica ponovo prozbori: "Ali Kajine, što se plašiš ovih nežnih udi na meni i ovih mekanih grudi?" **12** "O ćuti", reče tada Kajin, "tvoji nežni udi jesu takode mnoge zmije pune gorkoga otrova i pod tvojim mekanim nadutim grudima leži neprobojni oklop, kojim i na kojim će tvoje zmijske ruke zdrobiti moj siroti i slabi rod, jer na takav način ćeš čak i diva levijatana učiniti svojim pokornim slugom." **13** I gle, tada se žena-zmija raspali iz svoga nutarnjega gneva tako da njeno biće zasvetli poput sunca i poprimi lik Avelja vrlo ljubaznoga lica i reče ponovo Kajinu: **14** "Kajine, slepi i nerazumni, pakosni brate moj, gle, onaj koga si ubio kamenom, sada stoji preobražen pred tobom i nudi ti svoju ruku da se izmiriš s njim, i ne boj se lika zmije koja si ti sam. Ko li beše, ti ili zmija, koji izneveri Gospoda? Da li ti ili zmija oblubi

svoju ženu poput pasa bez prethodne svagda naložene žrtve? Beše li ti ili zmija koji pohuli na vrućinu i najvećom tromošću žrtvova Gospodu praznu slamu? Reci, razgnevi li se zmija ili ti pakosnom ljubomorom protiv svoga brata? I zar nije zmija bila pre spoljni privid tvoga sopstvenoga zla u sebi, kojim si sam sebe nagovorio u svojoj velikoj ludosti da ubiješ svoga brata? **15** I kako to da sada proklinješ zmiju koja si pa sam, i još na kraju držiš svoga sopstvenoga brata oličenom zmijom? I zar ti ne reče sopstveni brat za svoga života u telu – kada si otišao da ga dovedeš za smrt navodeći u svom lukavstvu da te oslobodi zmije – ne misliš li da je i on bratoubica? **16** Reci i odgovori nije li tako, i ako je drugačije, prokuni najpre zmiju i ne drži za zmiju mene, koji je došao odozgo da ti pomogne kao preobraženi brat, nego sebe samoga, i pruži mi svoju ruku umrljanu još bratskom krvlju ne bi li je očistila moja bratska ljubav svoje velike krivice te da ponovo nađeš milost pred očima Gospodnjim." **17** I gle, tada Kajin u svojoj slepoci upade u Sotoninu zamku i već hte pružiti zavodniku ruku, ali gle, snažna munja udari s neba između lažljivca i Kajina i navodni Avelj leža kao zmija na tlu, a Kajin drhta celim telom očekujući sigurni sud odozgo. **18** I gle, tada reče Jehova iz oblaka: "Kajine! Gde je tvoj brat Avelj – gde si ga metnuo?" **19** A Kajin se brzo ohrabri pogledom zmije na tlu i reče: "Kako pitaš mene? Zar sam ja njegov čuvar?" **20** I glas Jehovin reče snažnije no pre: "Krv tvoga brata, kojom si natopio zemlju, vapi k Meni! Video sam tvoje delo; gde je Avelj, brat tvoj?" **21** A Kajin prozbori: "Gospode, moj greh je toliko velik da mi se više nikada ne može oprostiti." **22** "Jest", reče Jehova, "zato da si proklet na zemlji, koja proguta krv Aveljevu, i ako na njoj ubuduće učiniš njivu, neće ti više davati hleba, i ti da ubuduće lutaš po njoj skitajući i bežeći bez krova kao zver i da se hraniš trnjem i čičkom." **23** Tada se Kajin strašno uplaši i reče drhtećim glasom: "Gospode, svepravedni, gle, danas me izgoniš iz ove zemlje i moram da bežim pred Tvojim licem i da budem skitnica i begunac na zemlji, i snaći će me jadnoga da će me ubiti ko me nađe, zato pomiluj me radi mojih." **24** I gle, tada reče Jehova: "Ne, niko da ubije Kajina – ako bi ko ubio Kajina, da bude ubijen sedam puta! A da te niko ne bi napastvovao, obeležiću te na čelu crnom mrljom da te niko više ne prepozna i ubije." **25** I evo gle, tada Kajin pobeže sa svojim od Moga lica daleko s onu stranu Heden u nisku zemlju Nod. Heden, pak, beše lepa humovita zemlja obilna najboljim plodovima, tu se dopade Kajinu i hte se

tu nastaniti, ali pogleda gore ka humovima i vide svugde neka čoveka srdita lica naoružana kamenom u ruci kao da čeka na Kajina da osveti njegov zločin, i ovaj privid beše delo velikoga straha u njemu, te vide da tu nema ostanka za njega. **26** Tada beža sve dalje ka istoku i dospe u veliku niziju, tu se sruši iznuren i spavaše tri dana i tri noći. Tada se spusti moćan vetar s planina, probudi spavače, pa prohuji preko široke ravnice, te se smiri konačno u dubinama zemlje koja se zvaše "Nod" ili "Suvo dno mora." **27** I Kajin opet pogleda naviše ka visokim vrhovima gora i više ne primeti ljude, tada ne zna šta da čini. Nakon časka ispruži ruke i zavapi preglasno: "Gospode, prepravedni, ako do Tvoga uha iz ove velike daljine još dospeva moj vapaj, pogledaj ovamo preko ovih vrhova milostivo radi dece i moje žene na obeleženoga begunca svetosti Tvojih očiju, koja je obeležila moje čelo tamom greha kako me ne bi prepoznali sa slobodnim čelom na zločinu koji je zabeležen na čelu i na rukama i na grudima velikoga grešnika, kojega je greh prevelik da mu se ikada može oprostiti." **28** I gle, tada siđe oblak preko visokih gora visok sedamdeset sedam čovečijih visina na begunca i jak glas reče iz istoga i to beše glas Aveljev, koji reče: "Kajine, poznaješ li ovaj glas?" **29** I Kajin odgovori: "O brate Avelje, ako dolaziš da se pravedno osvetiš meni, svome ubici, učini mi po pravdi, ali poštedi svoju blagoslovenu sestru i njenu decu!" **30** Tada glas ponovo reče i kaza: "Kajine, ko čini zlo, jeste grešnik; ko vraća zlo za zlo, jeste sluga greha; ko čini dobro za dobro, odužio je dug, i neće ostati ništa za njegov deo; ko dobro naknadi višestruko, vredan je svoje braće; ali pred Bogom se računa samo jedno, i to je: činiti dobro za zlo i blagosiljati one koji kunu dobrotvore i davati život za smrt. **31** I gle, kao zadnji dolazim tebi, zato se ne plaši preda mnom budući da sam sada poslat odozgo tebi da ti kao prvo pokažem da je Gospod zaista veran i odan u svim Svojim obećanjima, a drugo da ti navestim da u ovoj zemlji imaš ostati sa svojim i da hraniš sebe i njih plodovima koje ćeš zateći u ovoj zemlji, pa i da ti oglasim da ti je tvoj brat oprostio tvoje nedelo velikom ljubavlju Oca u njemu. **32** A moju krv da okaješ svojim suzama dokle se ne opere njima mrlja s tvoga čela, i svoju decu i svoju ženu da vodiš svim strahom pred Gospodom, i ako izvršiš slobodno iz sebe iz straha pred Gospodom, ostaćeš i živećeš kakav jesi, prognanikom, ali u ljubavi ćeš ticati otvrdlo srce pravde."

21 Poglavnje

1 I gle, tada se smiri Kajin u svom velikom strahu. Oblak nesta i on zaplače suzama kajanja, pa ode da traži hranu za svoje, i razmišljaše koliko daleko se odluči od raja te kako sasvim izgubi ljubav Gospodnju i sada se izbacila u krutu pravdu stojeći na pragu suda iz Boga. I razmišljajući tako umnožiše se njegove suze kajanja, te mu bi sve jasnije kako mora da je veoma velika njegova krivica pred Bogom i razmišljaše takođe da li bi ipak nekako bilo moguće ikada dospeti samo do najmanjega dela ljubavi. **2** Tako razmišljaše tamo-amo, gore-dole, i gle, tada u ovim mislima dospe sa svojim do kupinova šiba izobilna rodnom i buduću da svi behu strašno gladni za hranom, hteše smesta navaliti po gladi, želji i iznad mere. **3** Ali gle, tada Kajin dođe na pravu misao i reče svojim: "O ženo moja i deco moja, povucite brzo ruke, koje ste već brzopleto ispružili za ovom izobilnom hranom, jer još ne znamo da li sadrži život ili smrt. I zato hajde da najpre padnemo na zemlju i priznamo pred Bogom našu veliku krivicu i hajde da zamolimo Njega u prašini svoje nemoći ne bi li milostivo blagoslovio najpre ovaj plod; pa ukoliko to možda i učini iz Njegovog prevelikog smilovanja, najpre mu moramo zahvaliti mi nedostojni, tek zatim smemo se nasititi umereno sa strahom i drhteći." **4** I gle, tada svi odstupiše nekoliko koraka od šiba i postupiše po volji i po pravom poznanju Kajinovom, koji izgovori glasno molitvu svima i plačući reče: "O svepravedni, veliki, sveti Bože, pogledaj milostivo na nas crve u prašini nemoći pred Tobom, svemoćni, koji se u svojoj najvećoj krivici ne usuđuju pogledati naviše k Tvojim neizrecivim svetosti! O, opomeni se naše slabosti i ne dopusti da propadnemo siroti, skrušeni, veliki grešnici! **5** Gle, ovaj šib pred nama rađa izgleda dobar plod za hranu za nas grešnike, ali ne usuđujemo se jesti buduću da oslepismo našom velikom zloćom, te više ne vidimo da li je u njemu smrt ili život. **6** Zato ukaži nam milostivo kakav je duh ovoga ploda kako bismo tek tada mogli da Te zamolimo, da li Ti, Prepravedni, hoćeš oduzeti otrov zmije, i zatim da pustiš samo malu rosnu kaplju Tvoga blagoslova na plod da ne bismo propali. O Gospode, pravedni, sveti, usliši, usliši, usliši našu slabu molbu!" **7** I gle, tada užareno crven oblak dolete sa planina u dolinu na šib i iz njega udari snažna munja jakom treskom u šib, i gle, velika zmija izlete iz njega šikajući i usmeri se otvorenih čeljusti prema Kajinu, a on se uplaši od

nje prekomerno; ali gle, munje joj ne davahu mira i oteraše je hitro u vruć pesak široke pustinje, pa kada sasvim nesta iz vidika Kajinovog, tada ponovo okrenu lice šibu i zahvali Bogu tiho za ovo tako milostivo spasenje iz najveće svih opasnosti. **8** I gle, tada vide takođe kako iz ovoga vatrenoga oblaka počеше da padaju velike kapi na šib tako da se okolo na sve strane ovlaži zemlja. **9** I Kajin sa svojim vide veliku darežljivost Gospodnju, i pade ponovo ničice sa svojim i zahvali Bogu svom usrdnošću svoga srca za tako velika dobročinstva i reče sav u suzama: "O Gospode, Tvoja pravda je velika i neshvatljiva – ali kolika će tek biti Tvoja ljubav kada se još možeš opomenuti najvećem grešniku tako velikim dobročinstvima iz Tebe, o večna ljubavi! Kolika je mogla biti pakost koja Te nije prepoznala!" **10** I gle, tada se iz oblaka, koji još lučiše blagoslov, dao čuti glas i prozbori razgovetnim rečima, koje glasiše: "Čuj Kajine! Moju pravdu sam preinačio u ljubav, ali ljubav će biti samo kod onih koji je ubuduće neće tražiti samo u nevolji i teskobi, nego u svojoj radosti i u svojoj slobodi. **11** Gle, odrediću ti rok na dve hiljade godina i za to doba nikoga neće snaći Moja pravda, i iz ove Moje pravde izradiću velik sasud i postaviti ga iznad zvezda i iz Moje ljubavi izradiću drugi sasud i postaviti ga pod zemlju; pa volja vam činiti; ako činite zlo, puniće vaša dela sasud pravde, pa napuniv se sasud, prsnuće na svim mestima te uzrokovati da se sva težina sruči na sve zločinitelje i usmrtiće ih sve zajedno; a sasud ljubavi, ako ostane prazan pod zemljom, primiće mrtve na muku dugu za čišćenje, i tu će se oni koji se daju očistiti prebaciti u zvezde za duge borbe; a oni koji se tu okore iz svoje unutarnje pakosti, baciće se negda pod dno toga sasuda, gde će biti večnoga ridanja i večnoga kevkanja zuba u gnev Božjem. **12** A sada pristupite šibu ovlaženom blagoslovom i blagujte s njega da utolite glad i premišljajte pri tome uvek od koga je ovaj dar. **13** I raširite se u zemlji dubine, a na planine da se niko nije usudio stupiti nogom, jer njeni vrhovi su sveti i određeni su domom za Moju decu. Ko od vas ikada prestupi ovu zapovest, postaće plenom zveri koje tu svagda stražare i nastavaju – medvedi, vukovi, hijene, lavovi, tigrovi, a i velike žive zmije, koje će obitavati sasvim dole, takođe i sve pitome životinje, koje će vam se pokoriti kasnije. **14** Jedino ako bi ko od vas postao sasvim smeran i ako izdrži vatreni ispit Moje ljubavi, neka mu bude dozvoljeno da proдре u utrobu planina i da tamo skuplja rudu i železo i da iz njih pravi oruđe onako kako vas budu učile vaše potrebe. **15** I sada

blagujte, plodite se i množite muško i žensko i odupirite se zmijinom semenu vašim pravednim strahom preda Mnom, koji sam Bog, večni, pravedni i sveti, amin!"

2. Hanoh

22 Poglavnje

1 I evo gle, tada blagovaše; i izvršavahu kako im zapovedeno, neko doba. – Kajin ponovo spozna svoju ženu i rodi s njom sina i nadenu mu ime "Hanoh", što znači "Čast Kajinova". I Kajin sazove svu svoju decu i reče: "Deco, gledajte ovde novoga brata kojega mi je dao Gospod za gospodara nad vama, kojim ću ga učiniti kako bi bilo poretka među vama i prestane vaša svađa i zađevica. I davaće vam zapovesti i hvaliće odane a kažnjavati prestupnike kako bismo i mi postali narod, velik i pun slave, poput dece Božje, kojima nisu potrebni zakoni budući da imaju ljubav, koja ih oslobađa, a nas je zbog moga greha stavila pod svoje noge, koje će nas zgaziti ako mi bezakoni i bezvredni nemamo jednoga koji nas zastupa i opravdava pred njenom velikom moći. **2** Gle, njihov Bog je i naš, ali oni u Njemu imaju dobroga Oca – a mi sudiju. Otac zna njihovu ljubav i Njegovo oko i uho jeste kod njih. Ali nije tako kod nas. Prepušteni smo sami sebi i možemo činiti kako nam volja. No, ako hoćemo opstati, potrebni su nam zakoni i poredak, jer bi inače sada jedan drugoga mogao ubiti u svađi i zađevici po nahođenju, te bi se sasud pravde napunio pre vremena, te bismo svi propali pod velikim teretom naših groznih dela, koji bi se srušili na nas. Zato hajde da svi snažno prionemo i skupimo kamenje, veliko i malo, i podignemo visok i čvrst dom za njega i koliko nas ima za svakoga od nas mali u velikom krugu oko njegovog kako bi sve mogao da pregleda i posmatra šta ko čini i radi. A on da bude slobodan svakom poslu kao knez u vašoj sredini i da jede od vaših ruku. **3** A za sada sam ja u ime pravde Božje kao otac zakonodavac svima vama i teško onome koji bude neposlušan mojim zapovestima! Moja kletva će ga teško pogoditi, a zatim neće biti smilovanja nad prokletim u mom srcu gde više ne prebiva ljubav nego samo pravda. **4** Gle, gde prebiva ljubav, ima i smilovanja i važi ljubav za pravdu, a gde prebiva samo pravda, jedino može važiti pravda za pravdu i sud za sud,

nagrada za nagradu, odanost za odanost, poslušnost za zakon, sud za neposlušnost, kazna za prestup, kletva za izdaju i smrt za smrt. **5** I to da bude posvećenje ove moje izreke da se sada svima vama zaklinjem nebom i njegovom neumoljivom pravdom i zemljom, teškim staništem kletve Božje, da će svakoga prestupnika pogoditi strogo i tačno što sam obznanio sada svima vama svojim ustima kao otac i vladika. **6** A zatim dolazi vaš brat kao vaš istinski gospodar i zakonodavac prema njegovom pravednom spoznanju i slobodnom nahođenju, shodno čemu će biti i slobodan zakona budući da svaka njegova slobodna radnja vama mora postati i ostati zakonska dokle smatra dobrim da je poništi. **7** Sada znate moju volju i po njoj činite i postupajte ako hoćete opstati u strogoći pravde kroz zakone za poredak radi izbegavanja suda koji bi inače snašao sve da nije postavljen u pravdi sud za sud." **8** I gle, tada svi odstupiše i prionuše na posao da sagrađe grad, i rađahu na njemu šezdeset godina. Budući da im se zgrade često urušiše, potrebno im bi mnogo vremena da izgrade dom novom knezu i dovršiše ga tek kako pokazah Hanohu u snu kako da grade budući da Mi bi žao sirote dece koja pri ovoj gradnji behu izložena mnogim i velikim zlostavljanjima od, istina, do tada veoma sređeno strogo zakonski pravičnoga Kajina, koji sada svoje vođaše kao tiranin pod velikim užasom i pod velikim strahom i trepetom od kazni bez milosti i sažaljenja budući da u njemu ne beše ljubavi – pravednog kroz poslušnost prema svim zakonima, ne pomišljaše, pak, da poslušnost koja je gola posledica velikoga straha zapravo ni nije gdekoja poslušnost, nego čista sebičnost, ljubav prema sebi, jer onaj koji ljubi sam sebe, drži zakon iz čistoga straha jedino od svagda sigurno sledeće kazne pri prestupu istog, budući da se sam sebi odveć smiluje ako oseti bol kazne u svojoj neumešnoj slabosti; a nađe li gdeгде najmanju priliku da bude neprimećen u svom srcu, proklinjaće zakon i njegovog davaoca i gaziće zakon nogama. **9** Pa ako je gdekoji negde skupio veću silu, nasrnuće dvostruko svirepije na sve zakone, bili dobri, bili loši, i potrće ih i uništiti zajedno s njihovim okrutnim zakonodavcem. (Ovo neka dobro premišljaju i sve vođe i zakonodavci ovoga vremena jer i njih čeka ista sudbina ako misle da je strah jedino sredstvo održati red i njihove koristi nemom poslušnošću robova, inače će uskoro svi gorko okusiti kakve plodove rađaju zakoni koji ne izviru iz čiste nekoristoljubive ljubavi, pre ili kasnije, ovde ili pak svagda izvesno s one strane). **10** Jer gle, Kajin

postupaše ovako u neku ruku zakonski svirepo zato što ne nađe uvek kod Mene punu milost i gotovost kad god bi posle rđavoga dela prolivao suze kajanja. A to nisam mogao učiniti budući da je njegovo kajanje bilo usmereno na gubitak milosti, a nikada na Moju ljubav. **11** I gle, ko tako žali, ne žali istinski duboko za gubitkom života, nego samo pre svega za gubitkom udobnoga života, te je njegovo kajanje krivo, budući da mu nije stalo do savršenoga ponovnoga sjedinjenja sa Mnom. Da i hoću da mu dam što ne traži i neće, samo bi dobio smrt takvom zamenom volje, pošto je slobodna volja sušti život čoveka. **12** I gle, to i bi slučaj kod Kajina budući da je izgnao ljubav, a u zamenu zgrabio pravdu, ne razmišljajući da bez ljubavi nema pravde i da je pravda zapravo najveća ljubav glavom bez koje bi sve moralo da propadne.

23 Poglavnje

1 I gle, sagradiv sasvim grad, tada Kajin uze Hanoha i odvede ga u visoki dom sagrađen za njega, i tu u prisustvu sve svoje dece a i već unuka preda njemu punomoć nad njima i pozove ga da svima njima da zakone po svome dobrome spoznanju svojim slobodnim nahođenjem tako što reče: **2** "Gle, Hanoše, ovde u ovome domu sagrađenome sada jedino za tebe predajem ti sva svoja očinska prava sa svom vlašću i silom za slobodno vođstvo dece moje, tvoje i sve njihove kroz zakone prema tvome nahođenju, koje ima da drže svetima; jer malo je stalo do samoga zakona da li je ovakav ili onakav, nego sve je stalo do tačnoga pridržavanja istog, pa prema tome glasiće: "Shodno njemu tvoriti, pravo tvoriti; a protiv istog, sasvim nepravo", te se svagda mora kažnjavati po meri prestupa. **3** Tako postajemo slobodni držanjem, a ne zakonom, do koje prirode nije stalo ništa, nego jedino do obaziranja na isti. **4** Međutim, ti kao zakonodavac jesi slobodan svakoga držanja zato što tvoja sloboda mora biti sveta zakona radi; jer ako bi i ti bio vezan zakonom, onda bi te sputavao da postupaš u nužno slobodnom području, budući da bi tada bio sam zarobljen istim. Zato moraš stajati van njega, slobodan kao neko koji ne poznaje zakone, ali svaki tvoj postupak mora im biti strogim zakonom pošto su sasvim predani tebi i ako hoćeš, moraju da postupaju kako hoćeš tako da svako njihovo micanje i kretanje ne bude ništa drugo do jedino tvoja volja." **5** I tada novi knez otvori usta i

reče veoma zapovedničkim glasom: "Evo čujte, moji podanici svi zajedno, muško i žensko! Da niko nije smatrao nešto svojom nego jedino mojom svojinom kako bi prestale među vama svađe i zađevice! Zato ćete svi ubuduće služiti samo meni i raditi za moje ostave; zato ćete dobiti da jedete sve prema vašem trudu i odaniji će smeti da mi priđu bliže od manje odanih i tu da imaju bolju hranu nadzornici i vršioci prava i izvršitelji pravednih kazni. Teško neposlušnome! Toga ću izgnati u planine i životnje tamo neka ga udave i rastrgnu. A oni koji prestupe moje zakone iz tromosti, nepažnje i lakoumnosti, da budu kažnjeni prutevima do krvi; a oni koji bi se usudili da meni kao knezu prigovore u bilo čemu, da budu kažnjeni zmijama sve do srži svojih kostiju i da im se istrgne jezik i da se bace zmijama da ih pojedu; i ko me pogleda popreko, da mu se iskopaju oči da nadalje više ne gleda svoga kneza; a tromi da nosi terete i postupaće se s njim kao sa tovarčetom s motkama i batinama da mu noge postanu pokreljivije i brže ruke. **6** Inače, drugoga zakona vam ne dajem osim pokornosti u svim mojim slobodnim željama i zapovestima, koje ću vam izdavati ne samo svako doba dana nego i noći, amin!" **7** I gle, tada se zaprepasti sam Kajin i svi ostali preko svake mere i iziđoše zgranuti strašno iz doma Hanohovog i općiniše u svom srcu svoga svirepoga oca Kajina, koji im priredi tako bednu sudbinu za njihove tako velike trudove. **8** A kada dođe večer, ogladneše svi i ne usuđivahu se jesti i odoše tužni Hanohu i rekoše: "Gospodaru, radili smo sav dana, pa nam daj i da jedemo kao što si obećao." **9** A Hanoh se podiže i reče: "Gde su plodovi vašega rada? Donesite ih ovamo i pokažite mi ih i stavite ih u moje ostave, pa ću dodeliti svakome što je pravo!" **10** Odoše i donesoše kako im zapovedeno, jedni mnogo, a drugi malo, i staviše ih pred njegove noge. **11** A Kajin i njegova žena ne donesoše ništa misleći da su slobodni. I gle, tada Hanoh podeli plodove i reče: "Ko je radio, da i jede, a ko nije radio, da ni ne jede!" **12** Pa tako moraše Kajin i njegova žena ovaj put postiti; i gle, tada Kajin sa svojom ženom plačući iziđe iz doma Hanohovog i ne nađe nijedno sažaljivo srce među svojom decom i unucima; tada iziđe na polja i jede od preostalih plodova, i budući da za njega ne beše podignut dom, prenoći sa svojom ženom pod vedrim nebom. **13** I kada sledećega dana ponovo dođoše njegova deca da rade, nađoše ga kako već skuplja plodove. "Gle", rekoše, "radi prvi put u ovoj zemlji; tako mu i treba kada je hteo pravo mesto ljubavi!" **14** I gle, nakon što radiše ponovo bez prestanka do sredine dana,

jedni skupljajući plodove, drugi gradeći još više kuća i domova i ostava i drugi služeći svome knezu za njegovu udobnost i njegovoj ženi i njegovoj deci, tada dođoše opet svi njemu u visoki dom i donesoše mu plodove i druge znake njihove zamorne marljivosti i zaiskaše jesti po pravu, isto tako i Kajin sa svojom ženom. **15** I gle, tada se podiže Hanoh ljutito ozbiljan i reče: "Koliko puta da jedete na dan! Da ne mislite da skupljam plodove za vas da se bezbrižno kormite? A od čega da živim ja i moje sluge, kojih posao nije da rade poput vas, nego da nose svoga gospodara na svojim rukama? Zato udaljite se od mene i da se niko od svih vas nije više usudio da stupi pred prag ovoga moga visokoga doma! Od sada ću dnevno preko mojih slugu skupljati plodove od vas za moj dom, a vi možete jesti štedljivo samo od onih plodova koji su pali sami od sebe sa žbunja i drveća, kako skupljači, tako i graditelji. I to da vam je nova zapovest koju imate držati svetom; teško prestupniku!" **16** I gle, tada Kajin uze reč i upita Hanoha sav tužan i duboko tronut: "O Hanoše, veliki kneže, moj bivši sine, reci po svome srcu pravo i pravedno zar tvoj otac i tvoja mati nisu izuzeti od svega ovoga što si zapovedio mudro svojim podanicima po svome slobodnome nahođenju? I ako moram biti ravan svojoj deci, zapovedi da hrane i svoga oca i svoju mater, koji smo već stari, tegobni i veoma slabi, ili dopusti milostivo da pođem odavde do na kraj sveta da ne vidim gorke jade moje dece nadalje gde ginu pod teškim jarmom slobodne pravde." **17** I gle, tada reče Hanoh: "Kako to da me pitaš? Zar ne činim pravo ako činim kako si me naučio i ovlastio? Zar nisi sam proglasio bez zakona jedino samo mene i nisi izuzeo sebe? Pa kako to da sada od mene zahtevaš protivpravno tako nešto, te hoćeš da me primoraš da se na tebi prvom zakonodavcu pokažu bez milosti stroge pravne posledice neposlušnosti kao zastrašujući primer! I postupim li tako, kaži, činim li nepravdu? Jer budući da kod nas nema ljubavi, nego jedino golo pravo, kako to da diraš o zakone moga slobodnoga nahođenja radi izuzetka kao neke milosti, koja se nikada ne može slagati s pravima zakona tvoga kneza? Što si mi otac, šta me se tiče? Kada sam postao preko tebe ne hoteći pod bilo kojim uslovom. I tako si me rodio bez moje volje i učinio me knezom bez iste! Pa reci mi, budući da sam postao i jesam što jesam i kakav jesam sasvim bez moje volje, budući da je nisam imao, a i ni pod kojim bilo uslovom, čisto slučajno tvojim sladostrašćem i knez tvojim častoljubljem, koju obavezu, dakle, pravno posmatrano imam prema tebi?

18 Zato beži mi s očiju kuda hoćeš da te ne sustignu stroge posledice pravde! To da ti bude jedina milost koju ti pružam slobodno iz mene budući da mogu činiti što hoću. Sada idi i beži!"

24 Poglavnje

1 I gle, tada Kajin zaplače i ode otuda sa svojom ženom i četvorma dece, dvama muških i dvema ženskih i posle četrdeset dana dospe do obale mora i prepadne se videv velike vode kako mišlja sasvim ozbiljno da dospe na kraj sveta, i razmišlja: "Ako me Hanoh bude progonio, kuda da pobegnem? **2** Preda mnom je kraj sveta, a levo i desno su visoke gore na koje ne smem stupiti i milostivo oko i uho Gospodnje je zatvoreno za mene. Takođe ovde vidim strane, neblagoslovene plodove, ko će se usuditi da ih jede? I zalihu koju smo poneli sada smo već pojeli. Šta sada da činim? **3** Hajde da još jednom zavapim i povičem ka Gospodu; ili će me uslišiti, ili će nas pustiti da propadnemo, pa ćemo barem na kraju proći po Njegovoj volji, koju zacelo tokom svega ovoga dugoga veka nismo poznali u našoj velikoj slepoći." **4** I gle, tada se Kajin nakon toka vremena od sedamdeset sedam godina opet počeo moliti Meni tri dana danju i noću neprekidno i dera se neprestano: "Gospode, pravedni, prepun ljubavi, pogledaj milostivo dole na Svoga najvećega dužnika i učini mi po Tvojim svetom volji!" I ove reči ponavljaše na hiljade puta. **5** I beše Mi ga žao kako vikaše onoliko jako i beskrajno jadno. Gle, tada poslah Avelja k njemu u plamenom ognju, koji mu uputi reči iz Mene i reče: "Kajine, digni se sa zemlje i pogledaj me u lice, pa mi reci da li me još poznaješ." **6** Tada se Kajin uspravi i posmatra strašljivo plamen i ne prepozna ga ni po glasu ni po liku, pa ga upita tresući se prevelikim strahom: "Pa, ko si ti čudnovato biće u ovom plamenu?" **7** I Avelj mu odgovori: "Ja sam tvoj brat Avelj u plamenu božanske ljubavi pred tobom! Šta hoćeš da ti bude?" – "O brate", reče Kajin, "ako si ti, gle, više nemam volje. Moj sin Hanoh mi je uzeo sve, i moju volju. Sada više nemam volje, i gle, kakvi smo sada, svi smo sasvim bez volje. Zato ne mogu reći ništa drugo do neka meni i svima nama bude po svetom volji Gospodnjoj." **8** Tada reče Avelj: "Onda čuj! Ovo je volja Gospodnja, moga Oca i tvoga Boga, da jedete od svih ovih plodova koje nađete ovde bez bojazni, jer zmija je proterala tebe ovamo, a ostala je kod kuće kod tvoje dece u gradu Hanohu

sa svim svojim otrovom i više nema šta s vama. Jer kada čovek preda svoju volju, onda pakosni nakot više nema ništa s njim; a ko svoju volju podredi zmiji, taj je njen zarobljenik i približio se kraj njegovog delovanja. **9** A ko je pobeo iz njenih sada ojačalih omči, pa spasio zadnju kap svoje volje i položio je na zemlju pred licem Jehovinom, tome će On dati novu volju iz Sebe kako bi dalje mogao postupati kao oruđe Gospodnje. Tako je za tebe volja Gospodnja da nadalje postupaš po Njegovoj volji, pa ako bi tebe i tvoje negda našli potomci Hanohovi, neće prepoznati tebe i tvoje budući da će vas ljubav Gospodnja peći sasvim crnima trajno. **10** I ime "Kajin" će ti se uzeti i daće ti se drugo ime, i ono glasi "Ateope", što znači "Bezvoljni po Volji Božjoj". I tako sa svojim moraš plesti veoma veliku korpu od trske dugu sedam visina čoveka, široku tri visine čoveka i visoku jednu visinu čoveka, veoma čvrstu, pa je zatim moraš zasmoliti raznom smolom. Pa izvršiv to svom marljivošću, moraš je postaviti uz veliku vodu i moraš skupljati plodove za četrdeset dana. Kada to učinite, stavite plodove u korpu i udite konačno svi u korpu. **11** Zatim će Gospod pustiti velike bujice od velike vode, koje će dići korpu s vama i odneti vas u daleku zemlju u sredini ove velike vode, gde ćete biti potpuno sigurni od svakog gonjenja Hanohovog. **12** I tamo će biti male zemlje blizu i naširoko u toj velikoj vodi, i ako vas bude previše u jednoj zemlji, onda tražite bližnje i tako stalno, te oživite po volji Gospodnjoj postepeno sve male zemlje u velikim vodama. **13** I ako ne zaboravite Gospoda, daće vam negda da obitavate u jednoj velikoj stamenoj zemlji, gde ćete ostati sve do kraja sveta, tek kada se prvo očisti od kletve potopom koji će se uskoro sručiti, koji će udaviti i umoriti potomke Hanohove i mnogu decu Božju, koji će pustiti da ih ulove lepe kćeri Hanohove. **14** Međutim, vas bezvoljne neka ne dosegnu bujice toga potopa budući da vas je volja Gospodnja postavila na vode Njegovog velikog sažaljenja. I ako vam bude potrebno bilo šta, znate ionako gde je veliki davalac, koji vas neće napustiti ako Ga vi ne napustite u vašim srcima. **15** I sada priđi bliže, "Kajine"! I gle, tada Kajin priđe plamenom bratu Avelju i Avelj ga zagrlji, te posta crn kao ugalj i njegova kosa se zakovrdža kao krzno. Isto se dogodi i svima petoro ostalima. **16** I tada reče Avelj: "Sada, brate Ateope, jesi slobodan svake krivice, koja je ostala kod kuće kod Hanoha, pa tako sada postupaj po volji Gospodnjoj! Amin."

25 Poglavnje

1 I gle, tada nesta Avelj, i Ateope blagova plodova potpuno radosno prvi put u svom životu i učini tačno kako mu zapovedeno. **2** I tako njegovo zadnje pleme oživljavaše sva mala kopna u vodama sve do dana današnjeg i posle velikog satiranja zmijinog nakota velikim bujicama s nebesa i velika kopna koja danas nazivate "Afrika", "Amerika" i "Australija". I bujice ne usmrtiše njegovo pleme i još je isto sve do časa ovoga zadnjega doba radi svedočanstva zverstava tadašnjeg i sadašnjeg doba Moje i Hanohove dece. **3** I gle, tako ovaj Ateope živi prirodno i duhovno do ovoga časa sakriven na malom kopnu u sredini velikih voda koje nijedan smrtnik neće naći kao stalan posmatrač vašeg činjenja i teranja. **4** I gle, blagovaše i pijaše plodova svake vrste i rađaše još sedamsto dece još hiljadu godina. A tada ga obnovih i više ne blagova ni pija budući da se nasiti Mojom ljubavlju zanavek, koja je najbolja hrana. Jer ko se njome nasiti, neće videti, okusiti ni osetiti smrt zanavek, i više neće gladovati hrane ni žedneti pića, i njegova smrt će biti živ istup iz života životu u život života živih živim koji sam sâm. **5** I ovako nasićen Ateope živi sve do ovoga časa telesno kao prvi sin čovečiji na širokome licu zemlje i ume gledati činjenje i teranje svih ljudi, i prema tome je stari svedok svih Mojih dela sve do vas. **6** Znao je Noja, Avrahama, Mojsija, sve proroke i Melhisedeka vrhovnoga sveštenika. **7** I beše svedokom Moga rođenja i Moje nove tvorevine najvećim svih Mojih dela, naime delom izbavljenja. I tako će ostati sačuvan i do potpunoga spuštanja Moga svetoga grada, što upravo sada započinje, gde će tada potpuno biti primljen kao veran stražar na vratima, jer osim Mene niko ne zna zmiju toliko skroz-naskroz koliko on, kome je zadata najviše muka. **8** I gle, ovo je priповest Kajinova data sada vama za zrelo razmišljanje o vama samima da se ovim nađete utoliko pre i utoliko lakše i spoznate vaše zlo u korenskom vlakancu i da ga satrete u samoj srži, te u Mojoj ljubavi opet nađete već toliko dugo izgubljeni raj i da konačno postanete istinski odani žitelji Moga novoga, velikoga, svetoga grada, kao što sam svih vas najodaniji, najsvetiji i najbolji Otac od svih vekova do vekova, amin.

26 Poglavlje

1 A sada se osvrni nakratko prema Hanohu, i pokazaću vam još u prolazu kako tamo izgledaše nakon isteka od samo trideset godina. **2** I gle, Hanoh takođe izabra sebi najlepšu ženu i uz to još dve naložnice i bludničijaše s njima preko mere. Tako se njegov um pomrači toliko da sasvim zaboravi na svoju vladavinu, i ono malo misli, koje je jedva bio kadar da misli, vrćahu se jedino oko udobna života, sjaja, mekane odeće i bluda. **3** Samo kada mu njegovi podanici donošahu prilično puno dobrih jela plodova svake vrste i prilično puno svetlucanja pred njegov dom i prilično meku odeću tkanu od najtananije trave koja rašćaaše podno planina, time već bi sasvim zadovoljan i ne marjaše puno o zakonima i vlasti. **4** Ali gle, tada njegovi podanici primetiše da posta mlak, te se počastiše njegovom slepoćom. U tom i njegove sluge primetiše kako stoje stvari i postaše veoma prepređeni i lukavi kao sama zmija, pa nastojahu da svoga gospodara neprestano uspavaju na sav moguć način, a i dozvoliše podanicima lažno – takoreći milostivim oglasom od kneza – sve moguće zabave ako im samo prilično marljivo isporučivahu njihove sve obilnije darove. **5** I gle, kada ove sluge videše da nekažnjeno mogu činiti što hoće, tada počеше vladati i dadoše zakone podanicima. Prvo, knezu ukazivati božansku počast raznim žrtvama i drugo, knezu davati najlepšu kćer neka podanika, i onom podaniku koji bude taj sretan davalac biće otpuštene sve dažbine i postaće slobodan vlasnik svoje kuće i imaće pristup u kuću kneza i moći će tu da se zanima s njegovim slugama i svih nekoliko godina će smeti jednom da pogleda svoga kneza i da mu zahvali za tako veliku, izuzetnu milost. **6** I gle, tu zmija izvede, kako vi kažete, pravi genijalni potez, jer sada roditelji svoje kćeri zadržavahu kod kuće i obraćahu svu pažnju da postanu nežne i lepe ne bi li tako jednom možda takođe pribavili položaj slobodnih građana; pa takva jedna lepotica više ne pogleda kogod običnog budući da se osećala određenom za kneza. **7** A šta se dogodilo iz ovih uzajamnih prevara? Ništa drugo do najgore što možete zamisliti vašim najdubljim mislima, naime, sluge konačno prisvojiše svu vlast lukavom izlikom, naime tako što palacajući veoma dobro ubediše kneza Hanoha da sada više nije knez nego bog naroda i da bi bilo nedostojno za njegovu beskrajnu i neizrecivu veličanstvenost, kao što je to sada njegova božanstvena, da daje zakone

zemaljskim crvima i da bi oni iz neizmernog poštovanja prema njegovoj iznad svega uzvišenoj svetosti preuzeli na sebe ovaj nedostojni posao i tako neka ne čini ništa osim jednim migom da ispolji svidanje ili nesvidanje i blaga, koja budu skupljali u velikim količinama za njega, da prihvati preblagonaklono i premilostivo. **8** Uostalom da se narodu pokaže samo jednom godišnje kada će svi pasti pred njim i obožavati ga u prašini; a ako zatim nekome od prašnjavih crva hoće ukazati neku posebnu milost, neka se to dogodi od njega jakim udarcem o glavu crva njegovom svetom nogom. **9** I ako bi se kome dodelila ova naročita milost, možda radi žrtve neke lepe i dražesne devojčure, da se onaj smesta digne sa zemlje i da pogleda božanstvenu veličanstvenost gospodara sve moći i sile te postane slobodan građanin svetoga grada uzvišenoga boga Hanoha. **10** I gle, ove fine reči njegovih slugu laskaše njegovoj sebičnoj sujeti toliko da smesta potpuno prista svemu. Avaj, strašnoga ludaka! **11** I gle, sada sluge postigoše čemu već dugo žuđahu, naime zakonodavstvo, kazne i prema tome svu vlast, i tako nastaaše mesto jednoga deset knezova, koji ni najmanje ne razlikovahu ljude, njihovu braću, od ostalih životinja i podeliše ih samo u razumne i nerazumne zveri. I samo ako bi takva razumna životinja povoljno izvela lukav, prepređen potez u njihovu korist, onda mu se dodelilo pravo takođe nazvati se čovekom. **12** I ovih deset knezova videv kako se ljudi-životinje slepo pokoravaju njihovim zakonima, naravno iz prevelikoga straha od beskrajnih zlostavljanja, tada svaki od njih izabra malo-pomalo takođe deset slugu iz slobodnih građana grada i podiže ih u određeno plemstvo zajedno sa svojim ženama i decom. Ali zato im se naravno morahu davati njihove kćeri (ako im behu dovoljno lepe i dražesne) za kurve s kojima rađahu decu na sto i hiljadu koju zatim predavahu ljudima-životinjama na izdržavanje; pa kada odrastoše, onda muška postaše takođe ljudi-životinje, a žensku, ako lukavstvom zmije postaše najčešće veoma lepe i dražesne, učiniše takođe opet kurvama i često spavahu s njima već u njihovoj dvanaestoj godini i učiniše ih tako neplodnim; pa kada bi posle malo vremena izgubile sve svoje draži, izbacivahu ih životinjama i morahu da rade za njih i nazivahu ih "huhore", što znači na vaš način "ljudi koji održavaju stoku". **13** I gle, tako se ovaj način života nastavljaše više od trideset godina. A zatim, budući da se ljudi namnožiše na ovaj bludan način na više stotina hiljada i raširiše veoma u zemlji tako da se više ne mogahu

pregledati, sagradiše još deset gradova uz nepodrživ pristanak Hanoha, njihovoga sada savim iznemogloga i bezdelatnoga boga, i nazvaše ih po imenima deset knezova koji se zovu: **14** Kad (Lopov), Karak (Svodnik), Nohad (Varalica), Huid (Hudi), Hlad (Hladni), Uvrak (Seme Zmijino), Farak (Svirepi), Molakim (Lažov), Uvrahim (Fini Laskavac) i Tahirak (Zlikovac). **15** I gle, svaki grad sagradiše tačno po uzoru na grad Hanoh, te i u svakoj sredini postaviše visoku tvrđavu poput visokog doma Hanohovog i okružiše je bedemom i šancem, i zamisli, budući da ljudi tada još nemahu oruđa kao kuke, ašove, budake i pijuke, morahu da koriste svoje šake da riju zemlju svojim prstima kao voluharica.

27 Poglavlje

1 Neću spominjati zlostavljanja koja se dešavahu pri takvoj gradnji, nego vodiću vas do glavnog. – Pošto sazidaše gradove, stupiše deseterica knezova Hanohu i rekoše: "Hanoše, veliki uzvišeni bože sve vlasti i sile (premda već bi slabiji od komarca i nema nikakvu vlast) i najveći gospodaru sve pravde! (Koja se zasnivala ni na čemu drugom do na krađi, bludu, prevari, svemu zlu, hladnom osećanju, zmijinom okotu, svireposti, laži, laskanju i zločinu svake vrste). Gle, tvoj narod je narastao pod premudrim vođstvom tvoje beskrajne, neshvatljive i neistražive pravde (beše to zaista beskrajna, za njega sasvim neshvatljiva a još više sasvim neistraživa pravda) i raširio se po svoj širokoj zemlji tvoje božanske slave i ne može se više pregledati sa tvoga visokoga doma, i ako bismo ga ispustili iz vida, činio bi šta hoće; jest, štaviše mogli bi toliko zalutati da umesto tebe, kome sada jedino pripada sve obožavanje, ponovo počnu pozivati i obožavati starog Boga Kajinovog, i stari Bog bi se opet mogao setiti da nekog od njih usliša i da ga opremi nepobedivom vlašću, nakon čega bi mogao okupiti velik narod, nasrnuti na nas i konačno sasvim nas uništiti. (Takve bojazni itekako dolikuju takvom moćnom bogu). **2** I konačno ne bismo imali ni dovoljno poštenih slugu, koji bi svugde odlazili i uzimali plodove i donosili ovamo, i na kraju bi nas ove slugе nadmudrile na putu i pojele bi naposljetku čak i ono što je jedino za tebe, o veliki Bože, proizvela poslušno zemlja!" (Dakle i zebnja da umre od gladi počе mučiti velikoga boga). **3** I gle, tada se Hanoh veoma smete i ne zna šta činiti, budući da od svega toga prethodno ništa ne

znađaše koliko se njegov narod namnožio. Konačno se diže i reče kreštavim glasom punim straha: "A kako bi bilo da ih, one suviše, malo-pomalo poubijamo i smanjimo ih na prvi broj slabosti i bez hrabrosti? Šta mislite vi moji najodaniji?" (Lepa namera za božansku pravdu). **4** I gle, tada rekoše deseterica: "O prepravedni bože, razmisli šta je moguće a šta nemoguće! (Dakle, najmudrijeg, najmoćnijeg i najpravednijeg boga njegove slugе moraju učiti o mogućem i nemogućem). Jer gle, prvo bi u velikim gomilama nasrnuli na tebe i na nas i uništili bi sve nas ako bismo samo jednog ubili i drugo, opomeni se sasuda nad zvezdama, o kojem nam je često govorio Kajin, i ako počnemo činiti grozote, šta će se desiti!" (Znači veliki, moćni bog ipak se plašio starog Boga). **5** I gle, tada im Hanoh reče: "Pa onda čujte moju volju, koja glasi silovito: Svaki od vas mojih deseterice najodanijih slugu neka se nastani u jednom od deset gradova i neka gospodari i vlada u moje ime i neka daje zakone po pravom razumevanju i spoznanju i neka ih drži i sprovodi tačno i strogo! Ako neki ikada popusti u pravednoj revnosti, postaviću nad njim onoga koji je bio najodaniji i najrevnosniji od vas. Prema donošenju plodova ću vas poznati. Prvi koji donese darove kao pristojnu dužnost za moje sveto veličanstvo, taj će i prvi požnjeti pohvalu pravde i prihvaću od njega ono malo kao da je mnogo, a docniji će morati doneti mnogo i primiću kao da je samo malo, jer ću otud odmeravati njihovu tromost i pravedno pohvaljivati ili pravedno prekoravati njihove postupke, a poslednji će biti predan prvom da se popravi u revnosti i u strogoći svih pravednih stvari; jer stroga pravda je jedini temelj nekog carstva kakvog imamo i posedujemo sasvim vlasnim. **6** Ovo je moja pravedna i stroga volja, koji sam vaš bog i gospodar budući da ne možete ni ne treba da imate drugoga sa svim slobodnim i službenim podanicima. Valjda je nekada postojao stari Bog, koji takođe bi veoma moćan dokle bi pravedan, ali onda je izgleda ispustio pravdu i činio dobro zločincima kao pravednicima iz neke određene ljubavi, slične našem čuvstvu prema lepim ženama, i ovim je sebe sasvim satro i sada ga više nema. **7** Zato sam sada ja na njegovom mestu, kao što me vidite, zato će i pozivanje tog starog Boga veoma malo vredeti, pošto ga više nema. Zato u svim stvarima imate se obratiti meni, kome je sada svojstvena sva moć i vlast! Amin!" **8** (Takve i još mnogo gore opise moram slušati danas o Meni od mnogih stotine hiljada, koji njihovu golu nerazumnost kroz svoj najmračniji um – sposobnost svih

životinja njihovim ostrim čulima – stavljaju na Moj presto i sami sebe obožavaju i sada sebe više ne nazivaju "bogovi", budući da im ovo ime zvuči previše prosto i budalasto nisko, nego "filozofi", i još "učenjaci", i "naučnici" ili "doktori" svih vrsta. Ovi, najmračnije vrste, štaviše hoće i da me prisile da kod njih najpre pohađam školu ako bih hteo da budem Bog prenaučeniima ovoga toliko mnogo prosvećenoga vremena; a Ja kažem da je i kišna gljista razumnija od njih mada ima samo jedno čulo. Ja kažem da će se ovi uskoro naći u najvećem čudu, pa ipak neće videti više od voluharice u zemlji i zašiljenim i veoma dugim ušima neće čuti više od ribe u vodi pošto nema glasa pa ni sluha). **9** I gle, baš to bi dobra, nepresušna voda na njihove vodenice, jer tu Hanoh bi predusretljiv njihovim dubokim željama i dade im strogu zapovest, što im baš beše pravo; jer tek sada biše kao stvoreni, vlasni da se ponašaju raspušteno kako hoće i da varaju narod i njihovog glupog boga. **10** I gle, pošto, dakle, bog Hanoh okonča besedu, otpusti ove svoje sluge. A ovi odoše prividno duboko ganuti takvom snažnom besedom, a u svojim srcima biše radosni odveć velikom glupošću Hanohovom misleći da iz svakakva straha i bojazni učini njihovu volju strogim zakonom i na kraju sam počeo verovati da je bog. Međutim, po zadnjoj tački se strašno prevariše, jer Hanoh znađase pri sebi itekako dobro da nije Bog, budući da mu njegova slabost i potpuna iznemoglost itekako pokazivahu kako stoji s njegovim božanstvom. **11** Ali samo druge hoćase da zadrži i učvrsti u krupnoj slepoci da bude bog radi dobiti, i mišljaše: "Lako je sa slepcima, jer ne razlikuju crno od belo i drže dan za noć i obratno". No, tu se i on prevario. I tako bi među njima pravi ludački odnos jer jedan drži drugog glupavijim i većim. **12** I čim se ponovo sastaše u svojoj odaji, Kad stade besediti i reče: "Nu, braćo moja, koji još imamo Kajina našim ocem i koji smo videli praoca Adama i pramater Evu, kojih ne zna i nije video Hanoh, niti će ikada videti Adama. Gle, Kajin, naš otac, bi zločinac kakav niko od nas nikada nije bio niti će biti i budući da se obratio Bogu Adamovom, Ovaj mu dade što je hteo. **13** Nu, šta nam pak treba više? Znamo i očevici smo Njegovih dela. Prema tome znamo gde prebiva veliki samodržac. Učinimo u izobilju ono što je Kajin učinio u nevolji – i budite uvereni, brzo će se pokazati ko je pravi gospodar u zemlji dubine. Zato neka svako od nas podigne ovom Bogu žrtvenik i žrtvuje Mu plodove zemlje i moć nad njom neće izostati, onda može Hanoh, onaj ludak, dugo da čeka visočansku

obavezu njegove umišljene svetosti od nas, koji smo videli Adama i Evu." **14** I gle, pošto Kad svrši besedu, diže se Karak i reče: "Braćo, ako je tako, onda imamo dobivenu stvar. Što se mene tiče, potpuno se slažem sa Kadom. Zar ne bismo bili ludaci veći no ceo Hanoh ako bismo ga mi, moćniji, hranili ni za šta do da učvrstimo njegovo ludilo i još uz to da ga tovimmo kako bi postao još pohotljiviji da spava s našim najlepšim ženama. Pa kada mu se više ne sviđaju, kao što svi znate, tek treba da budemo izuzetno pomilovani ako nekome prepusti neku. Tu smatram, zadržaćemo najlepše za nas. Manje lepe daćemo našim slugama, ostale neka budu vlasništvo naših podanika, a Hanoh neka liže krv sopstvenih kćeri i neka oseti sramotu iz sopstvene šake i neka smrša kao noga jarca i neka jede sa telcima i pije sa pticama. I kao što je učinio s našim ocem, zašto da mu sada ne učinimo isto? Kada je zadržao za sebe što je zaboravio da učini otac Kajin i morao je da beži premda bejaše njegov otac kao i naš. A gle, on nam je samo glupav brat. Šta nas sada može omesti da mu naplatimo bekstvo Kajinovo? – Gle, to je moje mišljenje probitačno za svakog od nas budući da ću s moje strane učiniti starom Bogu kako je Kad veoma mudro našao pravim i delotvornim." **15** Iz svih jeknu jednoglasna saglasnost na besedu Karakovu, našta se podiže Nohad i počeo govoreći: "Znate moje zvanje i struku koju sam vršio po volji Hanohovoj sasvim odano, marljivo i revnosno. No, pitam vas sve šta imam od toga sve ovo dugo vreme, i sigurno svako od vas će mi odgovoriti: Ama baš ništa! To znači, pomagao sam najvećoj varalici da vara i prema tome bio sam prevarena varalica. Morao sam zbog njegove pretvorene varke pred gomilom loše da živim, da uskratim sebi svaki užitak javno, kao najstroži staratelj časnosti, samo zbog licemerna mišljenja da bih zato tajno umesto pohvale i nevidljive naknade i plate za javnu nagrdnu primio od njegovog neshvatljivog ludila još najgrublje prekore i pretnje svake vrste. Vama svima je bilo lakše i mogli ste činiti po vašem zadovoljstvu štošta što je meni bilo nemoguće pošto sam stajao na vrhu njegove pravne ludosti i morao činiti i sprovoditi precizno svaku njegovu najludu i najgnusniju želju kako bi mojim usiljenim licemerstvom, u šta sam se dobro razumevao – ili pre morao razumevati, dobile nekakav pravni premaz, zašta sam zatim kao pravna varalica zbog punovažnosti moje prevare opet morao dozvoliti da budem prevaren, i to trostruko: prvo, od Hanoha radi prava, drugo, od mene samoga radi naroda, i treće, od naroda i svih vas radi Hanoha. Mislim

da sam vam obelodanio dovoljan razlog svog potpunog nezadovoljstva i time i stavio moju utvaru pred vas do nogu. I sada prosudite sami da li možda grešim ako iz zahvalnosti za takvo priznanje uzimam sa sebe trostruku prevaru i tako je hitnem svom silom na Hanohovu glavu što ću ga razotkriti pred narodom. Pa neka gleda kuda će krenuti njegovo božanstvo i neka trči za njim kao hrom za jelenom. Prema tome ću i učiniti što je Kad našao dobrim i potpuno ću izvršiti savet Karakov, i moje dažbine neka budu neškodljive njegovim očima i kas mojih kamila neće uznemiravati njegovo uho. I tako uzimam vlasništvo od grada moga imena." **16** I gle, tada rekoše ostali: "Nohad je besedio savršeno dobro, i zato čini i pravno i dobro." **17** Na to se podiže Huid i savije zvuk svog glasa kao munju u hudu skupštinu i reče žešće od svih ostalih govoreći: "Saslušajte me dobro, braćo i sinovi Kajinovi, izgnanika, i razumite svaku od mojih reči velikoga značaja! **18** Ko će da izbroji sve kapi krvi koje su tekle preko mojih jakih ruku prema presudama Nohada, prevarenoga, iz leđa i bedara sirotog i slabog naroda, koji je koliko i Hanoh i mi potomak Kajinov, ne možda zbog prestupa neke zapovesti ili nekakve lenjosti ma i najmanje prividno kažnjivog uzroka, nego jedino, kao što svi znate, čisto samo njemu radi razonode i ubivremena, da ne spomenemo ona zlostavljanja pri gradnji svih gradova, tako da mi je potpuno neshvatljivo kako su ovi siroti još ostali živi sve ovo dugo vreme mučenja. Znao je na svaku primedbu da nam predočava krhkost onoga sasuda nad zvezdama, a zaboravio je savim na onaj pod zemljom. **19** Ali pitam vas sve prema pravu i pravičnosti da li bi narodu bilo bolje pod krhotinama sasuda nego pod našim neprestanim udarcima žilavih pruteva, tvrdih palica i čvrstih batina? I recite, šta li je učinio za sasud ljubavi pod zemljom? Valjda, osim bezbrojnih kapi krvi naše braće malo će se nalaziti u njemu. I da nismo lukavo preuzeli vlast, zar ne bi kao bog svakoga užasa počeo da ubija jednoga po jednoga? **20** Sami smo morali biti svirepi dokle smo još bili njegove sluga da mu prištedimo svako podozrenje. Konačno, gradovi su sagrađeni, narod je raspoređen, vlast je naša kao i novo priznanje staroga Boga i obećana Mu žrtva. Šta nam treba još? Kada nam se narod pokoravao dokle smo ga zlostavljali, sigurno nam neće postati neveran ako izlečimo njegove zadobijene rane mudrijim i blažim zakonima nego ovima crne svireposti. Gle, nazvan sam Hudi, ali ovde hoću da postavim veliko pitanje ko je zapravo hud, da li ja, da li Hanoh, ili zmija

Kajinova? Držim da je Hanoh učitelj svake hudosti, i zmija mora da je sav svoj nakot snela u njegovo srce – inače ne bi bilo moguće zamisliti takve svireposti od brata svojoj braći svojom braćom i braćom braće. **21** Zato mislim da ga samog učinimo podanikom i slugom i neka malo-pomalo od naroda ispašta svoju svirepost višestruko umesto odavanja časti visočanstvu, pa može zakonski danak da prihvati na sopstvena leđa i odnese kamo hoće." **22** "Pravedna i mudra jeste tvoja beseda, brate Huide", rekoše okupljeni, "i neka se to dogodi Hanohu po tvojoj besedi, koja pogodi sve nas u zenicu oka, što često posmatraše njegove grozote." **23** I gle, tada se podiže Hlad i reče sažeto i kratko: "Braćo, znate kako sam morao da budem bezosećajan prema svemu, da oličavam u neku ruku strogo pravo ili da samovoljnu svirepost Hanohovu predstavljam kao neumoljivo pravo. I zato sam morao da se pravim da odobravam sve njegove pakosne igre. Ako i nisam sam tukao, ipak sam bio nadzornik i morao sam da brojim udarce Huidove i svih njegovih pomoćnika i da ih stalno zahvalno prenosim Hanohu. Gle, tada sam morao da izgledam bezosećajan ne bivajući ni malo; sada hoću da se obratim kao što vidite. Prema Hanohu ću da budem kakav sam morao da izgledam tako često narodu, našoj braći, a braći ću da budem topao, hladno da vratim samom Hanohu njihovu nepravdu podnesenu Hanohom. Moja odanost njemu da bude hladna odmazda, i moja marljivost neka me učini prvim među vama, i glas njegove pohvale neka se pretvori u ridanje i rikanje i neka bude naslada za uho zlostavljenima tako često, i kapima krvi njegovih leđa neka se zacrveni blede lik njihovih obraza. **24** Kako se sa svima vama potpuno slažem, to mislim da moj sud nije nepravedan ako postupim po svom osećanju, koje je dovoljno dugo kao ukočeno posmatralo sve grozote i gnusobe Hanohove; jer ko ima osećaj i primljivost za bol i patnju, sigurno ima i za dobročinstvo, to sam video bezbroj puta. Zato hajde da ubuduće vladamo dobročinstvom. Onome koji bi počinio zlo, neka mu se učini po meri njegovog dela sa prezrenjem pošto je i on brat, a poslušnome i dobročinitelju neka se učini dobro desetostruko. Tek onda da se prinese starom Bogu dostojna žrtva, koja će mu sigurno biti ugodna ako mu ponovo donesemo što su Kajin i Hanoh za nas tako grešno i lakoumno izgubili." **25** I gle, tada svi ustaše i pokloniše se prema Hladu i rekoše: "O brate! Od nas svih tvoj sud je najpraviji. Ti si najbliži deci Adamovoj. Zato da nam budeš uzor prema kojem bismo uređivali i

usmeravali sve naše odredbe, a i čvrsto hoćemo! **26** Topla krv sirote braće je istopila led oko tvoga srca i sada iz njega izbija obilna toplota, zato postupaj tom toplotom i zagrevaj nas svojim suviškom." **27** I gle, podiže se i Uvrak i reče: "Braćo, gledajte i slušajte! Svi vaši sudovi su ispravni, pravi i pravični, ali Hladov je po mom oštrom razumevanju jasno najispravniji. I zato slažem se sa njim potpuno osim u jednome, i ovo jedno jeste od velike važnosti, koja jeste velika, oprezna prepredenost u svemu ma šta preduzimali, jer gle, činjenje pravoga, dobrodetelj, ispravno i pravno rasuđivanje, pravedna odmazda, siguran poredak – sve su to stvari koje su od velike javne koristi kako za narod, tako i za sve nas, i sve to je dovoljno između nas i naroda. Ali sada znaju i svi slobodni građani grada Hanoha da smo mi knezovi, a Hanoh za te glupake jeste pravi bog, što ni jedan od njih, ni za hiljadu batina, neće dati da mu se uzme. A od svih slobodnih više je utvrđen sav naš narod u ovoj ludosti. **28** Ako sada odmah dignemo naše ruke na Hanoha, sve ćemo ih podbosti baš na nas. I ako bi Hanoh stao među njih i objasnio im da smo mu vezali ruke da se nije mogao suprotstaviti našim zlostavljanjima, koje smo počinili na njima – ako se to dogodi, nasrnuće narod na nas, i mi propadamo pod teretom gomile. **29** Zato je neizbežno potrebno lukavstvo i velika oprezna prepredenost ako hoćemo da postignemo naše namere da nam stvar bude od koristi. Budući da sam bio njegov najtajniji savetnik u svim predmetima, najbolje i znam kako stoje stvari. Zato nesumnjivo mislim ovo: Hanohu barem tri godine varljivo davati traženi danak, u međuvremenu držati narod dobro da nam postane privržen, pa zatim bistrije pameću poučavati o ništavnom biću Hanohovom i o svim njegovim prevarama i najgrubljoj uobrazilji, pokazati im tragove staroga Boga i uz to im objasniti kako je od nas, ma koliko bilo teško, sve bilo smerano jedino da ih kao braća konačno izbavimo iz tvrdoga i teškoga jarma Hanohovog i da se sada ovo moralo dogoditi, jer inače bi svi skupa bili pobijeni. **30** Potpuno vas uveravam, ako narod tako podučavamo i postupamo s njim po Hladovom mišljenju, onda imamo neprocenjivu prednost i mislim da nam ni stari Bog neće osporavati vlast, ako Mu i uz to prinesemo žrtvu. Tek onda sam i ja siguran da će Hanoh od naroda iskusiti ono što su već veoma mudro spomenuli moji razumni i preiskusni predgovornici Huid i Hlad.

31 Primite srcu moju besedu, braćo moja i uzvišeni sinovi Kajinovi!" – I gle, svi se pokloniše i rekoše: "Amin, tako da bude da bi beseda svakoga postala važećom protiv Hanoha, bezočnoga progonitelja našega oca i sramnoga grešnika staroga, moćnoga Boga." **32** Tada se drugi opet spustiše na svoja sedišta, ali Farak osta da stoji i posmatraše prvo ozbiljno oko sebe, kao da hoće da vidi da nije iza svakoga govornika ostalo sakriveno još nešto čime se nijedan ne usudi da iziđe na videlo, i ono što tražao očima, brzo i lako nađe i njegov um, te silovito počeo da besedi, i njegove reči ne poštediti nikoga nalik maču na bojnom polju govoreći: **33** "Braćo – ako ste još vredni ovoga časnoga imena! Saslušao sam vaše besede, koji ste preda mnom oglasili vaše misli, a sakriste vaše žudnje lukavo jedan od drugog i slagaste jedan drugog u vašim namerama, te postaste uzajamni buntovnici, pošto svako od vas namišlja izvući se kradom i prijaviti Hanohu da je s prevelike odanosti prema njemu pre stupanja vlade njegovoga načina postigao sastanak knezova, kakav je ovajčas pred nama, te da je nastojao da privoli sve da izraze sramno mišljenje o Hanohu – da Hanohu postane jasno u kakve je ruke predao deset vlada. Zatim bi ga Hanoh opremio svom vlašću i postavio bi ga jedinim knezom nad svima nama; usled lako zamislivih posledica Hanohovih ostali bi mogli da dele sudbinu Kajinovu. **34** O nitkovi, izrode svake pakosti! Pitajte se sami da li vas je ikada pošten potez učinio nekim? Jer sve što ja jesam i što vi jeste, uspelo vam je lukavstvom, preprenošću, prevarom, laskanjem i pretvaranjem. Zar siroti narod nije dovoljno patio? Zar nije ionako već postao toliko jadan da skoro više ne liči na čoveka? Zar nije već i bez toga ispustio skoro zadnju kap krvi pod vašim udarcima? I da li smo mu ikada učinili nešto dobro što nas je tako dugo voljno hranio ni za šta do za zlostavljanje svake zamislive vrste? Zar oni koje ste nazvali ljudi-životinje nemaju isto pravo na sve što nosi zemlja? A bilo im je uskraćeno jesti zrele plodove nego samo trule. I niste time zadovoljni, nego hoćete da ga unesrećite hiljadu puta gore da postane bedniji no što već ionako jeste. **35** Ovim tronut kažem vam bez zaziranja: Ako hoćete da vladate narodom kojega niste vredni da vam budu braća, onda ostavite svaku pakost i podmuklost i vodite ih pred licem Boga istinoga i staroga, i budite i Hanohu prava braća, a ne varalice radi vaših guša i ždrele, i postanite toga dostojni istinskom odanošću, što postaste prevarom i lukavstvom, inače stari Bog neće pogledati vaše žrtve i pristićće

u pomoć slabima protiv vas i učiniti vas robovima zveri, što ste nazivali imenima kako vam padne na pamet. Razmislite dobro besedu groznoga, amin!" **36** Gle, kad Farak svrši besedu, ostali ostaše da sede kao ukopani i ne znaše prevaliti ni reči preko usana za svoje opravdanje i većina misliše u sebi: "Taj nas preduhitri krišom kod staroga Boga, jer kako nas je inače sasvim prozreo toliko potanko? Pa kada mu je tako, ko će opstati kraj njega? Da je uništiv, bilo bi lako, ali ovako, ko će se suprostaviti njegovoj moći? Pre no što dignemo ruku, već će nas pogoditi uništivo njegova. Zato ćemo mirno sačekati kako će krenuti stvari, pa će se valjda pokazati šta činiti dalje." **37** I gle, kako se više niko ne usuđivaše besediti, istupi još jednom Farak i upita ih: "Nu, šta vam je? Zar niko nema hrabrosti da ustane i da mi uzvrat? Gde vam je sada vaše lukavstvo, vaša prevara, vaša prepredenost, vaše licemerstvo, gde su vam vaše laži, vaša moć, gde vam je vaša kneževina i gde vaš prevareni bog Hanoh?" **38** Jest, kažem vam, vaš mukli misaoni govor nije umako mom uhu i ma kako se budu kretale stvari, ipak ćete činiti sasvim ispravno kako treba činiti, kako je pravo i pošteno. I onaj od vas koji ne bude postupao tačno tako, taj će biti izgnan poput Kajina, za koga kažete da je vaš otac, budući da je ipak postupao po pravu, samo preslepo i prestrogo, čime zarobi sebe i mora bežati od svoga sopstvenoga dela. Kamo, to niko ne zna do stari Bog, i ako bi hteo kome obznaniti, znao bi, ali nije Njegova volja. Gledajte, bio je pošten iz straha od suda Staroga i time je grešio svakim činom pošto nije činio iz ljubavi koju mu je naložio stari Bog pre svega. **39** A vi ste suzbili i svu pravdu i na njeno mesto postavili lukavstvo, prevaru, prepredenost, laž i još druge bezbrojne gadosti, koje nemaju imena njihove izopačenosti radi, i verujete da će vas stari Bog odmah voljno potpomagati u svim vašim podlostima, koje nemaju broja i kraja, samo ako mu odglumite neku slepu vatru kao žrtvu. O, teško se varate! Ovaj Stari oštro vidi i poznaje sasvim kakvo je svojstvo sveg vašeg bića od prvog do poslednjeg. Zato je njegovo uho daleko od vas i nikada vas više neće uslišiti u vašoj beskrajnoj bogomrskosti, zapalili Mu i svu zemlju za žrtvu, ako pre toga ne očistite vaša srca ognjem beskrajne ljubavi prema vašoj preko vas slaboj braći i nesrećnim sestrama i uzdržite se od svaka bluda, koji muževima od dvesta godina pristoji sasvim neshvatljivo loše za kneževsko zvanje. **40** Sada odgovorite meni na pitanja ako možete ili recite meni u lice ako se usuđujete kao što sam ja rekao

vama bez zaziranja šta sada još nameravate činiti, jer ja ne težim za vlašću niti za nekom kneževinom kao vi, nego jedino za tačnim ispunjenjem obaveza moje službe, koje su mi nametnute, i za voljom i dopadanjem Staroga – zato nikada nisam ni počinio nepravdu, niti sam osramotio neku ženu, ni devicu, a još manje gospođice od dvanaest godina i ispod kao vi, zbog čega ste me i nazvali "Groznim", kako nisam hteo da budem poput vas pokvarena hulja! **41** To da budu moje zadnje reči kako biste znali koga vidite pred vama, naime mene, Groznoga, koga pak valja da ne upoznate bliže no koliko iziskuje krajna nužda, kakva je sada, da ne bi sve večno – jest, kažem večno – propalo u ponovo probuđenom gnevu staroga, večnoga, svetoga Boga! Zato niko da me nije pitao otkud i kako! Amin!"

28 Poglavnje

1 I gle, pošto se niko od svih koji već besediše ne usudi da odvrati Faraku, konačno se podiže Molakim i usmeri svoja usta pravo prema Faraku uzev ga oštro na oko i govoreći: "Brate, tvoja beseda bi oštra i pogodi svakoga po sredini! Međutim gle, što se tiče naših govora, to im je smisao dobar i prav osim odbacivanje Hanoha. Jedino su oskrnavljeni unutarnjim, pogrešnim žudnjama, koje se u nama probudiše tek pogledav kneževske položaje poverene nama. **2** A ako satremo u nama sve ove drske žudnje i ako hoćemo da postanemo takođe istinska, odana braća kako naroda, tako i Hanoha, shodno kako je pravo i pošteno, da li ćemo i tada još biti hulje?" **3** I Farak odgovori: "Žudnja jeste život volje. Ako budete satrli svaku žudnju u sebi, otkud ćete delati kao knezovi? – Zato ne valja nikome gušiti žudnje u sebi kao iskru ljubavi u Bogu, samo neka ne kreću pogrešnim smerom. **4** Pravi smer jeste težiti zadobiti Boga u svojoj ljubavi i potom usmeravati sve postupke po spoznanju najviše volje u nama, koja će sebičnost u nama pomoću sve poniznosti održati u osećanju svoje ništavnosti i neshvatljive slabosti u sebi. **5** A njen pogrešan smer jeste samoživost ili potpuna slepoća i gluvoća volje u sebi. I svi postupci otud usmeravaju se po sopstvenim potrebama ne primećujući potrebe ravne braće. **6** Gle, pogrešne žudnje se zatim nadimaju u nama njihovom rastućom većinom i ugušuju poniznost i izrađaju oholost svojom težinom, u kom stanju se čovek hoće olakšati svog velikog bremena, međutim, pošto kao slepi ništa ne vidi i kao gluvi ništa ne

čuje što bi mu pomoglo, hlapi svojim pogrešnim žudnjama za svim mogućim sredstvima koje kod može smisliti njegova slepa ljubav i sebičnost, i tako samo nagomilava nove terete na terete, koji svojim prevelikim preopterećenjem zgnječuju život iz Boga u nama i pretvaraju nas u životinje zemaljske materije i hranu smrti, koja svugde prebiva u materiji, kako u vatri, tako i u vodi, u vazduhu i u zemlji, koja je mati ploti ili smrti, jer gde je plot tamo je i smrt. Stoga ćemo i svi umreti u ploti. **7** Dakle, ko je u sebičnosti, jeste u ljubavi svoje ploti; a ko ljubi svoju plot, žudi za smrću, i smrt će preći u njegovu žudnju i zarobiti ga u svim vlaknima života te ga rastočiti i usmrtiti. Tako će postati izmetom smrti i nagnojiće njive gde je posejan plod večne propasti. – Sada znate sve. Tvorite i živite, ili činite i umrite, amin!" **8** I gle, tada opet Molakim uze reč i kaza: "Braćo, znate moju službu i struku. Nije me postavio Hanoh ni narod, nego vi svi osim Faraka da lažem Hanoha i sav narod. Jedino sam vama morao pokazivati središte moje nauke. Ali sada bacam zaslepljivanja levo i desno podno Farakovih nogu i kažem otvoreno i odano: Ako dođe Bog s neba, beseda mu neće biti mudrija od Farakove! **9** Otvoreno ispovedam, da nije naš brat, pao bih ispred njega i klanjao bih mu se. Ali je čovek kao i mi. – Otkud mu ovolika mudrost? **10** Gle, ja sam slep i gluv kao i vi, ali neki unutarjni žamor mi kaže: "Gle, Bog govori kroz Farakova usta nevidljivo! Taj glas valja da slušamo, da obratimo dobro pažnju i po tome da tvorimo, ako hoćemo da živimo, inače će se suze naše braće skupiti kao veliki potop i udaviti nas odreda u našem golemom bludu, prevari i grehotnom lukavstvu." **11** I gle, tada se ohrabri Uvrahim, istupi i reče: "Amin, hvala starome Bogu što je milostivo otvorio usta Farakova, našega brata, bez kojega bismo propali odreda pošto već duboko besmo zarobljeni u našim smrtonosnim žudnjama i jedan drugom htede postati izdajnikom kako bi sve nas snašla smrt, ovako ili onako, kao pravedan sud iz visine svetosti ili iz dubine Božjeg gneva. **12** Bio sam fina ulizica te sam prouzrokovao više zla no vi i Hanoh svom silom, jer da nije bilo mene, već odavno bi napustio svoju božanstvenost, koju sam mu zapravo ja ulagivao na ulivanje Uvraka pomoću Nohada i Tahiraka, tako što mi je već češće primećivao krišom da ga ovo Božanstvo u nutrini odveć plaši i da mu ne daje mira danju ni noću kada je sam i da je tada već često kleo ovu nesretnu misao Uvrakovu, koje se sada više ne može osloboditi zbog naroda, mada ga peče u svojim grudima više no sva vatra. **13** I

gledajte sada, ovde polažem sve svoje ulagivanje u ubeđenju da će mudrost Farakova takođe postepeno lako izlečiti ovu veliku ranu našega brata kao što je, nadam se, svima nama otvorila oči kako bismo ugledali ponor, na kojem rastresitom rubu smo se nalazili udobno svih devetorica ne sluteći veliku opasnost da izgubimo život i prema tome i sve što god ima bilo koju vrednost preko istog. **14** I ti, dragi brate Farače, budi meni i svima nama odan putovođa ka svetlosti iz visina istinoga Boga, koji nam je postao tuđ poput našega praoca Adama, i vodi nas sve po tebi dobro znanoj volji jedino istinoga Boga i tako i sav narod, takođe našu sirotu, nedužnu braću, za čija sagrešenja smo krivi jedino mi našom beskrajnom pakošću. I šta ti, brate, nađeš dobrim kao volju odozgo, koju sada samo ti znaš, to ćemo udruženim snagama milošću odozgo rado i svagda dragovoljno tačno izvršavati. **15** Zato polažem takođe ovde moje kneževstvo kraj nogu prijatelja Boga, istinoga, i proglašavaću sebe sretnim samo ako smem sebe da nazovem odanim slugom pred jedinim u ovoj zemlji koji je našao milosti od toliko hiljada pred Bogom, koji je jedini istini i jedini koji više nema koga koji bi bio poput Njega. **16** Zato čujte svi moju dobro odmerenu volju: Grad Farak neka svima nama bude sveti grad. Tu ćemo uvek ići za mudar savet da po njemu mudro možemo postupati. A on sam neka bude naš knez i vođa po mudrosti Božjoj u njemu i neka bude jedino središte između nas, Hanoha i svega naroda kako bismo postali dostojni ne da budemo možda knezovi, do čega nije stalo ništa, kada smo videli Božju mudrost, nego jedino da budemo viđeni voljnim, odanim slugama, koji će se radovati dobrobiti naroda i mudrosti Božjoj u našem bratu Faraku i punom ozdravljenju Hanohovom i prema tome i sveg slobodnog i podređenog naroda. **17** Amin, kažem u ime svih! I ti, brate Farače, pogledaj me u svojoj mudrosti i budi svima nama brat, knez, vođa, savetnik i mudar prijatelj. Amin." **18** I gle, beseda Uvrahimova ožive ponovo Tahiraka kao i ostale koji besediše pre Faraka licemerne reči pune koristoljublja, pa poče i on da govori kao neko ko je nosač i štedionica svega zla i kao neko koji posvajaše božanska prava i stvari – kao Božju za sve večnosti nedodirivu svetost, Njegovu pravdu, Njegovu ljubav, Njegovu svemoć, dašta na kraju i svu tvorevinu, kao da je može uništiti jednim prstom, budući da je, kao što često kaza, prozreo staroga Boga i da se čak usuđuje uhvati se ukoštac s Mojom silom i izazvati na megdan Moju svemoć. I kako iz ljubavi nisam hteo potezati veliki mač

Moga gneva na bednoga crva prašine – kao beskrajni na ništića, koji se jedva vidi zbog njegove neizrecive sićušnosti prema Mojoj večnoj veličini i beskrajnoj moći – tako reče svakome: Moja slabost se plaši njegove sile. **19** Šta kažeš ti, slugo Moj, na takav poziv? **20** I gle, taj još ne bi toliko smešan koliko oni koje vi upućujete Meni ovoga časa hiljadu puta gori no što beše ovaj. **21** Jer pogledajte koren vašeg sveštenstva. Kada govori svetski svetac na prestolu, tada Ja zbilja ima da ćutim, a i da se čuvam da ni sa kim ne govorim; da sazna, Moj sagovornik ne bi bio siguran svoga telesnoga života. **22** Ne treba da vam bliže odredim trn u Mome oku, pošto ćete ga uostalom lako naći. Međutim, samo još malo! – A sada opet na stvar. **23** I gle, ovaj Tahirak okrenuv se kao munja takođe poče držati silnu završnu reč skupu ukratko i reče: "Braćo, koja ste mudro i silno besedili pre mene, da sam se potresao sve do najdublje dubine sve svoje pakosti i ugledao svoju ništavnost i svoju bestemeljnu slabost i saznao svu svoju veliku nepravdu u svemu svom činjenju i postupanju. Ne treba tvojoj mudrosti, brate Farače, tek da ispričam svu svoju bestidnost, pošto čak i nemudri dovoljno znaju moj dosadašnji položaj i struku u mom najopakijem grešenju. **24** Gle, previše sam loš za vaš skup da povedem bilo koju reč za opravdanje, nego samo toliko kažem da sam ja kamen temeljac svakoga zla među vama i naroda i Hanoha. Zato ne polažem nikakvo pravo ni na šta, ni na kakvu kneževinu, ni na kakvu službu, nego da mi bude od vas kao ocu Kajinu. Tako će se kamen temeljac svakoga zla izvaditi iz rastresitog zdanja svake pakosti ne bi li se urušilo i kako bi se na njegovo gnusno mesto za sva vremena trajno podiglo bolje zdanje pravedne mudrosti Farakove iz Boga istinoga i moćnoga. **25** Gle, braćo, to je jedina plata koju sam najviše zaslužio od svih vas, čime se nadam da ne zahtevam ništa nepošteno od vas, pošto dobro znam da stari Bog sa mnom više ne može imati milosti i sažaljenja niti sme da ima zbog Njegove svetosti, koju sam lično skvrnavio neiskažljivo. **26** Tako sam rekao sve i očekujem svim pouzdanjem i poniznošću pravednu i potpuno poštenu, zasluženu presudu od božanske, prave i jake mudrosti Farakove. **27** I ako hoćete da mi pustite da povedem svoju ženu i svoju decu u bekstvo za Kajinom, neka to bude prepušteno vašem sažaljenju. Pa neka mi bude po volji Faraka, amin!"

29 Poglavnje

1 I gle, tada se još jednom podiže Farak i reče: "Gle, brate Tahirače, Bog i svi slobodni duhovi na sve vekove vekova više ne mogu izmeniti učinjeno, a još manje mi slabi ljudi. – Razmišljaj sam, ako bi kod nekog čoveka imalo samo neke iskre božanske mudrosti, da li bi sudila i govorila ovako: **2** Taj čovek je silno pogrešio zbog svog zlonamernog razumevanja pošto nije imao milosti odozgo i beše slep u svojoj samoživosti na svoju veliku štetu i svih koji ga se tiču. Sada, pak, milosrdnom ljubavlju Božjom dođe svetla munja praćena jakim gromom odozgo i učini da ugleda svu njegovu izopačenost i da čuje bezbroj svojih grozota. – I tako čovek poče da strepi te se pokaje ozbiljno u samoj dubini svog srca za sve svoje pakosne postupke pa prema tome odbaci svu svoju pakost i preda takođe svu svoju volju milosti Božjoj – reci mi, šta bi ti sam učinio takvome? (Odgovor) "Oprostio bih i pogledao ga kao da nikada nije pogrešio i veoma bih se radovao što je sebe pronašao toliko zalutalim i našao izlaz iz tamnica mračnoga ludila ka svetlosti božanske milosti." Pravo i pravilno si odgovorio, premda si samo čovek; utoliko pre će svemudri Bog kao sušti temelj sve istine i ljubavi odobriti ovu ispravnost pošto zna najbolje kako i čime i zašto smo tako često pogrešili! **3** Zato znaj: Mi ljudi bez ljubavi sudimo našu zalutalu braću po broju zločina da li je bilo kajanja ili nije bilo kajanja, a Bog iz Njegove ljubavi i mudrosti ne sudi izvršene i pokajane posrtaje, nego jedino radne i nepokajane, mada učinjeno nikada neće proći, nego ostaje sačuvano u neprolaznome sećanju Božjem kao tamna mrlja na crtici našeg života, ali ne sudi se ova crta na početku ni u sredini, nego na kraju, gde raste i produžava se pravo prema ljubavi i pravu iz nje ili krivo i vijugavo prema zlu i sve nepravde iz istog. **4** I gle, tako je sila mudrosti iz Boga sada takođe ispravila tvoju krivdu; prema tome ne treba da sudiš samoga sebe, nego da produžiš od sada pravo svoju crtu života ka istinome Bogu kroz svu odanost i pravdu i češće da se osvrneš za crtom ispravljenom od Boga kako ubuduće ne bi skrenuo s pravoga pravca, pošto ćeš tada lako otkriti skretanje kako bi ga odmah poravnao milošću odozgo, koja će ti tada obasjati veliko odredište tvoga života u carstvu večne ljubavi i svega života iz iste. **5** Pa idi, preuzmi svom odanošću što ti je naloženo od Hanoha i pamti ovu moju besedu, tako i vi ostali svi zajedno sa mnom, groznim, i budite braća Hanohu, braća

međusobno i braća narodu, koga treba voditi po volji Boga, moćnoga, silnoga, jakoga, premudroga i preljubaznoga. Amin." **6** I na ovu završnu besedu se podigoše svi i pokloniše se Faraku i rekoše: "Farače, mudrača iz stare mudrosti Božje, priznajemo svi tvoju veliku moć i neshvatljivo spoznanje u svim stvarima, premda ne uviđamo kako si dospao do toga, ipak ćemo činiti kako ti držiš dobrim i pravim, zato što vidimo da tvoja mudrost počiva na ljubavi koja nikome ne želi izvući deblji kraj, ako čovek uz to još hoće da ide njenim blagim putevima, što ćemo svi da činimo, to nam je volja iz tvoje i prema tvojoj mudrosti. **7** A ti gledaj da i Hanoha urediš kao nas, amin." **8** I gle, tada svi napustiše svoja mesta i uputiše se u svoje gradove i činjahu tu po savetu Farakovom mudro i dobro, i sav narod likova pod njihovom upravom. **9** I kada Farak na sličan način lako obrati i Hanoha, tada Hanoh usta i zgrabi jaku šaku Farakovu i reče: "O brate, istinu si rekao i dobro si činio, jer tamo gde još živi neko stvorenje, može se još očekivati ljubav i milost odozgo kao kod mene. Samo u smrti sve prestaje. Sada još sve živi, pa se još mnogo šta ponovo može popraviti. Zato ću ponovo zaceliti sve rane koje su nanete mojim narodima, i to sve uz tebe i tvoju bratsku mudrost, koja je tako velikim spoznanjem primogla da odvrati tako veliku nesreću od mene, grdno prevarenog i isto tako od sirotog, prevarenog naroda." **10** I gle, tako se ova sada nešto bolja vlast nastavi ovako valovito više od petsto godina takođe i pod sinovima, to jest decom i unucima Hanohovim, koji behu njegov najmlađi sin Irad (*žestoki, učenik Farakov*) vladajući sto godina, njegov najmlađi sin Mahujel (zlokoban ili propovednik sudbe) takođe vladajući sto godina, zatim njegov najmlađi sin Metusael (*postavljač odredišta i pronalazač prirode i njenih sila*) vladajući sto deset godina i konačno njegov sin, skoro već sasvim zaboraviv Mene, Lameh (*izumitelj smrtnih kazni, koje pod njegovom vlašću postaje izvrsno sasvim obične*) vladajući dvesta godina.

3. Lameh

30 Poglavnje

1 Ali gle, kod Lameha moram se malo duže zabaviti budući da s njim prestaje svako vladarstvo i umesto toga nastupa idolopoklonstvo i

mamonstvo kao i prokleta filozofija prirode kao najveće majstorstvo beskraje pakosti zmijske. **2** I gle, Lameh shodno svom srednjem rođenju zapravo nije bio vlastan da vlada, pošto je po davno prenetom, utvrđenom običaju jedino najmlađi sin bio vlastan da preuzme vlast, a samo u slučaju smrti ili drugim uzrokom nesposobnosti prvorodeni, a ako umre i taj, tek onda srednje rođeni. **3** Međutim, još je bio sasvim živ i zdrav Metusaelov najstariji sin Jored (tajni mudrac po načinu Farakovom, preminulom već davno) i njegov najmlađi brat Hail (odani učenik Joredov i zakoniti vladar). **4** Ali gle, Lameh, surov, mračan, častoljubiv, krivokletan čovek, koji za svoje slavloljublje sasvim valjano izmudrova da je u istoj meri vlastan da vlada, razgnevi se u sebi zbog starog običaja i kako ga uz to još okruživaše zlobna rulja istoga pomišljaja, održa jednom u ovom vlastoljubivom pogledu zlobno veće baš kada se Metusaelovom smrću približilo vreme stupanja na vlast Haila da ispita šta činiti da sigurno postigne svoju pakosnu nameru. **5** I gle, jedan koji se zvaše Tatahar (to je krvolok, takođe lovački pas) posavetova ga stravično rekav: "Nas ima sedamdeset sedmorica, jakih kao drveće, odvažnih kao tigrovi, hrabrih kao lavovi i svirepih kao hijene, a ti si učitelj svih nas; pa verujemo kako ti ne bi trebalo biti teško valjanom tojagom u šaci okončati Joredovu mudrost u šumi tamo blizu planina gde smo nedavno lovili tigrove. Pa kada proždrljiva hijena smrvi njegove kosti svojim ostrim i jakim zubima, potom joj iz zahvalnosti kao slatkiš još možeš dobaciti dečaka Haila, što će ovim gladnim šumskim zverima dobro doći za obrok. Onda ćemo reći narodu da su ih u planini pri lovu na hijene u prevelikom poverenju u svoju tajnu mudrost, znači drzovite, rastrgle i pojele hijene. I pošto si tada jedini zakoniti potomak Kajina, Hanoha, Irada, Mahujela i sin Metusaela, ko će ti tada osporiti vladavinu? **6** Nu, Lameše, šta veliš – nije li ovaj savet kao nijedan drugi koji sigurno vodi do uspeha? – Idi i izvrši, mi smo kraj tebe i uspeh je bez sumnje!" **7** I gle, ovaj savet Lamehu dođe kao poručen i već sledećeg dana potraži priliku – i nađe je ubrzo pomoću zmijske. Kako primeti da se Jored sa Hailom radosno uputi šumi, brzo sa svojom rđavom družinom ode s druge strane u šumu i očekivaše tamo iza gustih drveća dvojicu braće, i kada se ova nađoše sasvim u šumi, nasrnu iznenada na Joreda, ubi ga jednim udarcem i učini sa Hailom po savetu Tataharovom. **8** I gle, ovoj dvojici se to dogodi zato što postaje ponosni na svoju mudrost pošto kao kneževi sinovi zaboraviše da se

istinska mudrost sastoji jedino u najvećoj poniznosti i čim se zapostavi, i mudrost izmiče. Pošto je to kod njih bio slučaj, nije im bilo ni saveta ni pomoći bez povrede njihove slobode, što ne mogu da učinim ni najmanje budući da najmanji deo slobode beskrajno prevazilazi svaki prirodni i telesni život svih živih bića na zemlji. Otuda i dozvoljena vlast u ratovima makar i radi slobode volje i dela samo jednog jedinog čoveka. **9** Neka ovo bude opomena i tebi, moj prilično valjani oruđu, ako bi se poneo (bilo tajno, bilo ni najmanje javno) pred svojom braćom budući da sam ti dao dar mudrosti; jer gle, ukoliko budeš razvratan ili bi krao u nevolji ili bi pirovao i bančio kako bilo, oslabio bi u tebi ovaj retki dar kod ljudi; a ukoliko budeš ponosan na njega, odmah bih ti ga uzeo i ostavio te nagog i napuštenog u šumi zablude, pa bi prišle krvoločne zveri i proždrale bi te da konačno od tebe ne bi ostalo ništa do jedno loše ime. **10** Gle, u poniznosti si primio, u poniznosti moraš zadržati i u svoj poniznosti opet moraš predati svim braćama. **11** I gle dalje! – Kako Lameh to poćini u šumi na svojoj braći na vrhu Tataharove rulje, vrati se radosno u Hanoh i objavi svemu narodu u Hanohu i oko njega i takođe u deset gradova i njihovoj okolini šta je snašlo drzovitu braću Joreda i njegovog zatoćenika Haila, našta se prestravi sav Hanoh zajedno sa deset gradova i van njih sav narod. Tada se skupiše najrazumniji a i razboritiji iz gradova i svega naroda oko tri hiljade na broju bez njihovih žena i dece, koje ostaše kući. **12** Pa se ova mala vojska muževa uputi u Hanoh Lamehu, gde jedan za sve vodi reć i reće: "Gde je šuma gde se to desilo mladom kralju i njegovom bratu Joredu i daj da potražimo mesto užasa kako bi možda našli neke tužne ostatke ili ipak možda još druge tragove, koji treba da nas uvere u istinu takve vesti, kako bi tamo iskreno oplakali tako veliku nesreću, pa potom da potražimo hijenu koja će zacelo još imati krvavu njušku kako bismo je ubili i našim tojagama i praćkama pobili sav njen rod za dužno okajanje za Joreda i Haila." **13** "Da", reće Lameh, "ovo ste pravilno odlučili. Ja kao sada vaš zakoniti kenig, kralj (zapravo "kan ih" – mogu ja, ili starije "ken ig") učiniću to i sam među vama i moj prvi sluga Tatahar neka bude naš vodić zajedno s njegovim valjano naoružanim društvom!" **14** I gle, narodu se dopade brza i blagonaklona odluka Lamehova i rekoše: "Gledajte, gledajte i čujte! Huhuhora (to jest: još živi pravi kralj!), i on je mudar, neka bude naš kralj!" **15** Po tom se digoše svi i pođoše vođeni Lamehom i nađoše tamo brzo okrvavljeno mesto užasa i

tugovaše i plakaše tamo i napabirćiše raštrkane ostatke odeće radi tužne počasti. **16** Pa obaviv tamo svoju taštu žalost i skupiv bezvredne ostatke Joreda i Haila, napustiše mesto užasa i pođoše puni gorke srdžbe dublje u šumu u četama po stotinu u malim razmacima od trideset ispruženih ruku da potraže bezoćnu hijenu, ali gle, nije se pokazivala ama baš ni jedna životinja, kamoli hijena. Pa rekoše: "Bezoćna zver je sigurno utekla u planine! – Hrabro! Iako se još od Kajina nijedan smrtnik nije usudio da stupi na neku goru, prvi put ćemo prokrćiti put jer imamo dobar razlog i ni jedan bog nam neće zameriti ovaj korak pošto imamo pravedan spor protiv ovih bezoćnih, proždrljivih zveri. Zato još jednom: hrabro – makar i propali svi!" **17** I gle, Lameh odgovori na ovo: "Vaš glas je moja volja i vama na zapovest. Zato idite i postupite kako vam se ćini, a ja ću vas išćekivati ovde na Tataharovom vrhu i pomno posmatrati ako gadna zver umakne vašem jakom udarcu!" **18** Ovim biše zadovoljni ovih tri hiljade i idoše nenaviknutim, oklevajućim korakom i jedva se usudiše okrenuti se zbog vrtoglavice pri pogledu uspetih visina i prevaljenih dubina. I gle, tri dana tražaše hijenu, ali ne pokaza im se ama baš ni jedna jedina. Tada im dosadi, pa udariše svojim tojagama o kamenu liticu visoku i sasvim strmu više od dvadeset hvati i huliše na šume i planine, koje su stanište svake nemani i zahtevaše računa od drveća, stena i litica i pljuvaše po zemlji po sramoti njenoga lizanja krvi i kleše je do temelja i opsovaše sunce što sija na takvo zverstvo, a i sve zvezde i mesec, koji mogaše posmatrati takvu nećuvenu bezoćnost. A jedan od njih beše najveći i najjaći i zvaše se Meduhed (tj. Najjaći). Ovaj se osvrne i održa kratku ali vrlo prigodnu besedu razjarenoj gomili i reće: **19** "Šta treba da znaći ovo bezumlje? Gle, razlupaćete i raspršiti vaše tojage na ovom mrtvom, tvrdom, nepobedivom zidu i obalavićete vašim žvalama put nazad! Kada sada krenemo nazad i ako nam stanu na put hijene, tigrovi, lavovi, medvedi i velike zmije, šta misite, kako ćete se braniti? Kada nam je stari Bog već ovde postavio nepobedivo odredište naše slepe, jalove osvete, još mnogo lakše nam može postaviti mnogo strašnije na povratku! Zato znajte da se sa Starim ne valja svaćati pošto bi ćak i drveće i kamenje moglo oživeti ako ne bi imao dovoljno životinja da nas pobiju sve zajedno zbog naše nerazumnosti i neposlušnosti pošto smo stupili na planine protivno strogoj zapovesti Kajina, Hanoha i Faraka, premudroga i prepravednoga. I ko zna da li možda preko ovog zida

prebivaju viša bića, o čemu su se u narodu još održale glasine, jer zabadava nisu ovde ove planine! I da nas vidi samo jedno takvo biće, šta je ova naša šaka jada protiv takva diva Božjeg? Zato hajde da se skromno vratimo još zavida da ne propadnemo pod prokletstvom noći, koja nam je još odvajkada bila neprijatelj – kao i dan patnja, mada ne baš s tolikim velikim opasnostima kao noć. Zato učinimo svi po ovom valjano promišljenome savetu! Amin!" **20** I gle, kada ih ova beseda opameti i kada se ohrabriše i nameriše se vratiti, tada Meduhed ugleda visoka čoveka kako stoji na izboku litice, i ovaj čovek beše Set, sin Adamov i zamenik Aveljev, kojeg sam uputio kasnije preko anđeoskog brata Avelja zajedno sa Adamom i Evom u obećanu zemlju da tamo obitavaju na planinama nadaleko na vidiku negdašnjega raja, o čemu ću kasnije još opširnije govoriti. **21** I gle, ovaj Set ih oslovi stamenim glasom budući da beše još neko kome se nije otuđio govor svih stvorenja, i reče: "Osorna deco Kajinova, bratoubice, koji ste sasvim zaboravili Boga! Koja pravedna kazna Božja, oca moga i Adama, koji još živi, i sve njegove dece, koji prebivaju na visinama, dovede vas ovamo vašoj propasti u jake ruke? Oj zmijski nakote, kako to izgledate? O krmo za hijene, recite šta ćete ovde na ovome svetome mestu? – Šta tražite na ovome mestu koje vam je toliko zabranjeno? – Odstupite odavde i padnite svi u ždrelo kazne koja vam je priprećena, naime u ždrelo koje donosi smrt, kome nećete izbeći, ili ova litica će vas zakopati zauvek!" **22** I gle, tada Meduhed pade na kolena i povika preglasno za sažaljenje i milost. A Set, budući da samo besedova reči iz Mene, utoliko se većma ispuni Mojom ljubavi i umilostivi se Meduhedovim jadnim glasom i reče: **23** "Meduhede, jedino ti smeš pogledati naviše k meni, ka uzvišenoj blizini Božjoj pošto si sprečio svoju braću velike, obesne pakosti pred svevidećim očima Božjim; zato valja da sam znaš gde je i ko je ova proždrljiva hijena: Gle, ova hiljadostruka hijena je ostala u dubini na vrhu zmijinog jezika Tataharove rulje, i zove se Lameh! **24** Da se niko od vas nije usudio da digne ruku na njega! Teško onome sedamdeset sedam puta koji bi ga dirnuo – pošto bi zadirnuo i presegnuo rok Božji, a to bi bilo najstrašnije budući da bi uništio vezu božanske ljubavi i odrešio široki i neizmerni pojas prestrogih sudova Božanstva, koje bi obušilo velike vatrene stubove preko cele zemlje i tako uništilo vatrom sav svet. I sada se digni sa svojom ruljom, i pođite kući s mirom i ne gledajte tamo prema Hanohu, nego na vas i na Boga, koji je

odan spasitelj onih koji uvek gledaju na Njega – kako u vedrini, tako i u jadu! Amin." **25** I gle, tada Set zasija, a oni se uplašiše i pobegoše od njegovog lica navrat-nanos i dosegnuše tako ravnicu još pred zalazak sunca i o ponoći i svoje domove, koji su od planina bili udaljeni deset sati hoda.

31 Poglavnje

1 I gle, pre nego što se svi rastaše stigav na rodno tle, Meduhed im još održa kratku besedu, naime govoreći: "Braćo, dobro me saslušajte, jer ovo što ću vam sada reći veoma je važno. Videli ste čoveka na izboku litice u visokim planinama i čuli ste gromki zvuk njegovog velikog glasa i primetili ste još na kraju kako ga obavi velika svetlost da smo se zgrozili od straha i da smo potom, bičevani velikim strahom po našim nogama, koje su skakale preko kamenja, dospeli ovamo do našeg poznatog rodnog mesta. **2** Čuli ste ga da je spomenuo hiljadostruku hijenu, koju dobro poznajemo; takođe ste čuli njegovu opomenu sa sedamdeset i sedamstrukom osvetom i konačno ste svi čuli njegovu nečuvenu besedu o kazni s vatreim stubovima. **3** Prosudite sada sami šta valja činiti u takvim okolnostima. – Ako ga ostavimo u životu, brzo će sa svima nama učiniti kao što je bez zaziranja učinio sa svojom braćom. A ako na njega vrgnemo pravednu osvetu, bićemo osvećeni odozgo vatrom sedamdeset sedam puta. Zato smo sada između dvojice ubica. Učinili jednom ili drugom, očekuje nas svagda sigurna smrt. – Zato bi moj savet bio ovaj: **4** Užasnu tajnu – kao tajnu smrti – zakopajmo u našim dubinama, zatim uzmimo naše žene i decu pa napustimo sasvim tiho po mrkloj noći ovu zemlju užasa i terajmo sebe tamo prema istoku gde smo već češće primećivali niske planine, pa prebacimo se preko njih. Zatim će se pokazati da li postoji još zemlja osim ove zemlje grehote. A da je tamo i sam kraj sveta, mislim da je bolje tamo mirno živeti i u starosti zaspiti nego ovde u stalnom nemiru natapati zemlju sopstvenom krvlju ili biti spaljen do pepela. **5** Jer i ovako reče div na izboku: "Ne gledajte tamo prema Hanohu, nego na vas i na Boga, koji je odan spasitelj onih koji uvek gledaju na Njega – kako u vedrini, tako i u jadu!" koji je kod nas sigurno dostigao najviši vrh. **6** Zato, braćo, koju vas sve kao i mene peče pravda, imajte poverenje u Boga, koga nam je oštro ispovedio visoki u planini, i učinimo to bolje danas nego sutra kada bi već moglo biti prekasno; zato hrabro, s

verom u Boga, i sutra pozdravimo sunce već tamo kod dalekih planina! Požurite i dovedite vaše i što je vaše, plodove i životinje, i za trihiljade trenutaka nađimo se ponovo ovde opremljeni tojagama, amin!" **7** I gle, amin reče i ljudstvo i za dva časa sve beše spremno za put i beše oko drugoga časa ponoći. I kada Meduhed izbroja sve oce i nađe da im je broj bio pun, zahvali Bogu i pobeže na čelu ovog ljudstva, njih deset hiljada muških i dvadeset hiljada ženskih na isto toliko kamila i velikih magaraca. **8** I kad sunce izađe već dostigoše daleke planine, što zacelo bez Moje posebne pomoći ne bi bilo moguće pošto planine behu udaljene trideset sati prava puta. **9** Ovde napasaše svoje životinje dva časa i odmoriše se i blagovaše plodove koje ponesoše i zahvališe po zapovesti Meduhedovoj Bogu za tako divno izbavljenje. A Meduhed podstaknut duhom praćen desetoricom muževa udalji se malo i naoči desetorice pratilaca baci se na zemlju i razgore se prema Bogu i ugleda u svetlosti svoje ljubavi mnogo zla u svome srcu i zaplače i zarida od kajanja nad svojim velikim krivicama. **10** I kako videh da mu je ozbiljno do Mene, to ispisah jasno čitkim plamenim pismom u njegovo srce sledeće reči: "Meduhede, ustani naoči Moga velikog milosrđa! Spasen si sa svima koji taknuti tvojom brižnom ljubavlju pođoše za tobom ovamo. Međutim, ovde ne možete i ne smete zadržavati se, a kamoli ostati – nego kako vidiš ovu uzanu dolinu, gde se pruža prema istoku, i rečicu, koja teče onamo, duž nje kreći se napred i ti sa svojim ljudstvom sedamdeset dana, pa kada dospeš do nepregledno velike vode, otpočini takođe sedamdeset dana. Potom ponovo dođi u srcu Meni kao danas pa ću ti pokazati kako da ideš na vodama u daleku, veliku zemlju, gde ćete biti sigurni bez prolivanja krvi od svakog gonjenja svireposti Lamehove, bratoubice. I kada ogladnite, blagujte od svih plodova na koje naiđete usput u velikim količinama i pijte dobru vodu iz reke koja će vam biti putokaz sve do velike vode i opominjite se svi kao danas vašega velikog nad svim bićem uzvišenog Boga i premišljajte da na zemlji imam narod kome sam svet, mio otac! **11** I premišljaj, kada je ova zemlja potekla kao rosna kap iz Mog velikog očinskog srca i sunce tamo kao suza sažaljenja iz Mojih svevidećih očiju, oh, tada i vi još bejaste Moja deca! Zato nastoji malo ljudstvo da postaneš preko ljubavi što negda bejaše pre nego što zemlja nošaše poročan rod i tamo sunce svetljaše iz Moje milosti. – A sada pođite na put i putujte Mojim imenom! Amin." **12** I gle, tada Meduhed uskliknu glasno ove reči

velikom ljudstvu i potrese se sasvim, a i ljudstvo preko njega, i podiže se hitro i izvrši po Mojoj otkrivenoj volji. **13** I sada gle, kada Meduhed posle sedamdeset i sedmodnevnoga putovanja dospe do ranije određene obale velike vode zemlje, koju danas nazivate "Tihi okean", i koja na obali svetljaše žućkasto a delom i na dubljim mestima naširoko savim plavo mešavinom boja dna i bogate bakrene soli i zracima sunca, koji se prelamahu, tada se ulogori svojim ljudstvom duž obale u kraju veoma obilno krcatom dobrim plodovima, koji baš beše onaj gde sam ga hteo imati. **14** I pošto Meduhed, a i svi koji pođoše za njim, vide da sam dobar putovođa, baci se zahvalno pred ljudstvom na svoje lice dole na zemlju i zahvali Meni iz dubine svoga srca, i ljudstvo učini manje ili više ali svi po njegovom dobrom primeru, što sam veoma blagovoleo. **15** I gle, kada Meduhed okonča svoju hvalu sav ganut u srcu Mojom velikom milošću, uspravi se, pregleda mnoštvo ispunjeno zahvalnošću, koje još leža, pa zaplaka od радости zbog Moga tako velikoga sažaljenja, koje spase život tolikima i dade ponovo zlatnu slobodu onima koji već toliko dugo življahu u velikom, teškom ropstvu i dade odmorište toliko bogato i toliko sigurno pod Mojom uzvišenom zaštitom. **16** Pa čim se ljudstvo ukrepi i preradosno diže, pope se Meduhed na brežuljak otprilike visok sedam hvati ili još određenije sedam čovečijih visina nad širokom ravnicom i uputi im široku i dugu besedu i beše mu dato odozgo u njegovo srce i ne reče ni reč više ni manje i tako bi pravedan propovednik u Moje ime ljudstvu kome je trebalo svetlosti i ljubavi. A reči njegove široke i duge besede glasiše ovako: **17** "Braćo, pogledajte prema Meni i čujte otvorenim ušima i srcima reči koje na unutarnju zapovest Božju sada upućujem vama svima jer su veoma značajne! **18** Čujte, Bog, višnji, izbavi nas divno iz ubilačkih ruku Lamehovah i verno nas dovede zdrave i čitave ovamo sve do kraja sveta, gde svi vidite kraj zemlje i početak velikih voda. Gledajte ovaj kraj tako lep i divan kao da je sišao iz visokih nebesa na zemlju i sigurno bi svakome od nas bilo veliko zadovoljstvo da možemo i da smemo da prebivamo ovde trajno. Međutim, ne glasi tako volja odozgo iz visine Božje, nego samo sedamdeset dana smemo se ovde zadržavati, jer u tom roku će nas uhoditi i pronaći svirepa vojska Lamehova s Tataharem na čelu. I teško svakome koji bi dospeo u njegove svirepe šake, rastrgao bi ga kao tigar jagnje! **19** Otuda mi je Gospod u svojoj velikoj milosti pokazao ovde jedno mesto kamo trebamo otići i gde ćemo naći

oruđa poput onih koja su već data njegovoj velikoj deci, koja prebivaju na velikim visinama zemlje, kako bismo i ovim spoznali da hoće biti i nama otac i da će biti ako voljno primimo Njegovu preveliku ljubav, koja se do sada starala toliko izvršno za nas kao do sada ni najbolje očevo srce za svoju decu, imalo i u svemu najveće izobilje. **20** A zatim treba da uzmemo oruđe i da ga upotrebimo za obaranje vitka drveća. Treba da ga oslobodimo od kore i svih grana pa da ga stešemo sa četiri strane ravno kao mirna površina vode, i deset hiljada stabala najlepše i najbolje vrste treba valjano pripremiti koja imaju malo lišće. Svako stablo ovako valjano pripremljeno treba da ima deset čovečijih dužina i treba biti široko jedan stupaj čoveka; tek tada treba čvrsto pričvrstiti jedan uz drugi po trideset stabala posredstvom klinaca koji će se takođe naći u velikoj količini među oruđem. Pa kad ovaj pod bude gotov, treba pričvrstiti na stranama tri stabla jedno na drugo po dužini, a po širini po dva jedno na drugo; a zatim treba unutrašnjost valjano nasmoliti smolom od drveća, koju međutim trebaju skupiti žene i deca u velikim količinama. **21** I ove nove građevine treba da postavimo duž obale i zadnjega dana još da pričvrstimo svugde u svakom uglu veliku granu lisnatu zeleno u znak izvojevanje pobede velikom milošću odozgo. Šta dalje treba činiti, saznaćemo zadnjega dana po velikom obećanju, koje sam primio kada naše oči još gledaše velikom zebnjom i strahom prema Hanohu. Tako činimo svi zajednički kao braća pošto nemamo kneza kome treba da izmirimo danak vapeći do neba osim našega velikoga Boga, koji je Gospodar sve moći i sile, beskrajan od večnosti, a i Gospodar, silan i pravedan nad svim gospodarima, ma gde bili nezakonito na celoj zemlji sada i u svim budućim vekovima vekova kao zločinci i ubice svoje braće. Našem Bogu, koji hoće da nam bude otac, dužni smo ljubav i bezuslovnu poslušnost. Onoga koji bi se protivio neće kazniti njegova braća, ni šibama ni palicama, nego sam Bog će ga kazniti oduzimanjem Svoje milosti. **22** Sada znate sve što je zasad potrebno, zato saberite se i ukrepite jelom i pićem, zahvalite Gospodu pa idite hitro na zapovedeno veliko delo, amin!"

32 Poglavnje

1 I gle, čim Meduhed svrši svoju besedu, baciše se svi ničice i zahvališe Bogu i hvališe Njega iz dubine svoga srca kroz sat vremena. Zatim se digoše veselo i odoše vođeni duhom milosti malo u unutrašnjost i nađoše u velikoj pećini veliku količinu oruđa svake vrste kao: satare, sekire, rende, noževe svake vrste, testere, bateve, bušilice, uglomere, dleta i milion klinaca savijenih s dva šiljata kraja. I gle, tada se obradovaše odveć tako da skakutaše i likovaše od radosti zbog Moje za njih toliko neshvatljivo velike milosti. (Gle, što vam ovde dajem jeste više od ovih oruđa, ali se još niko baš nije našao koji bi u najvećoj radosti svoga srca prilično zahvalio Meni. Zapamtite, tupavi obožavatelji Moga imena i sladokusci Moje reči, otvorite širom dveri ljubavi, koja je novi, sveti grad u vašim srcima, da bih onamo mogao poslati svoje anđele da očiste najpre sve trgove, ulice i kutke kao i sve domove da bih zatim mogao svečano ući, pa da mi žurite u susret i velikom radošću uskličete: "Hosana na visini, mir svim narodima koji imaju dobru volju! Slava Gospodu, koji dolazi jašući na magarici! Haleluja Sinu Davidovom, haleluja knezu mira, haleluja onome koji dolazi u ime Gospoda Boga Savaota! Jedini je dostojan uzeti od nas svu hvalu, svu slavu i svu čast! On je sveti, jedini Otac naših srca, amin!" **2** I sada dalje! – I gle, tada uzeše sve oruđe sa klincima i odnesoše na obale, ukrepiše se odmorom, jelom i pićem i prionuše već sledećeg dana na posao sa srcima punim zahvalnosti i hvališe Mene takođe pri odrubljivanju – zato i napredova tako brzo i pravo njihov rad, da se treba smatrati više čudom nego pravim radom. I na taj način za četrnaest dana stajahu na obalama sasvim gotova dvesta i pedeset kovčega pričvršćena užetima kako bi bila sigurna da ih ne odnesu bujice velikoga mora, koje su stalno polako rasle. **3** I gle, tako im posle verno obavljenog posla ostaše još pedesetak dana za potpun odmor, tokom kojih im preko svojski oboženoga Meduheda, koji posta pun ljubavi, dadoh i malo-pomalo bolje spoznanje o Meni, kao i jedan Sabat, za koji su mirujući u Mojoj ljubavi trebalo da se počaste od svaka rada i da se prepuste sasvim Meni ceo dan u tom miru, pa kada to budu činili sve dalje i više, postaće svi toliko mudri kao što Farak beše i Meduhed sada jeste; jest, ako se potrudu da budu pobožni ne samo u uzvišenom strahopoštovanju i u čistom spoznanju Moga imena, već ako počnu da Me ljube svojski još mnogo više u

svoj poniznosti svojih srca i rastu tom ljubavlju, postao bih i njima dobri Otac i smrt bi im se opet uzela pošto bi se tada primili kao deca u široko krilo božanske ljubavi sve do jednog određenog velikog veka svih vekova zemlje kada će svi doći do velikoga Oca i gledati večno Njegovo lice i nasititi se na neizmerno bogatim ušćima ljubavi u Meni. 4 I gle, upravo tako čuše sve preko usta Meduhedovih i likovaše preko mere i ticahu se jatima Meduhedu i behu veoma željni da dnevno saznaju o Meni, zbog čega sam se radovao u nebu i svi anđeli pratvorevine. 5 Tako sam ih preko Meduheda i naučio da znacima sačuvaju reči, a znaci behu odgovarajuće slike, iza kojeg prirodnog omota se skrivao duhovni smisao, pa tako u tom kratkom vremenu naučiše pisati i čitati. 6 I gle, tako sam za kratko vreme podigao sebi narod koji postoji poreklom još dan-danas, a gde, o tome malo kasnije! Eto, pa pošto se ovako valjano pripremiše, tada dadoh da njima preko Meduheda u pozadini zaori uzvišena pesma puna mudrosti i ljubavi, koja se već tada zabeleži i postoji još dan-danas (a gde, i o tome nešto kasnije), i ovako glasi:

1. Čujte valjano, sva pozna deco Moje milosti.
Čujte kako vas sve pozivam na veliku gozbu.
Dođite svi vernoga srca ovamo u Moju sredinu.
Slavite radosno svi Moje ime po običaju,
kojeg vas je Meduhed učio vrlo pobožno i odano
pošto je kao prvi čeznuo za Mnom u srcu.
2. Gledajte svi na njegov primer čistom dobrom ćudi.
Pogledajte njegove oči, usta i uši i bradu,
nežnu belu bradu kao znak pobožnih, mudrih beseda.
Gle, u svemu ovom svi morate potpuno da ličite na njega
ako hoćete kasnije da budete Moja draga, verna deca,
potpuno oslobođena od svih gadnih, zlih gomila zmija.
3. Gle, uskoro ću zemlju očistiti od grozota.
Grešnici će uzalud za Mojom ljubavlju hlapiti.
A ako ostanete u srcu pobožni i verni,
odvešću vas obzirno preko Mojih bujica,
sakriti vas valjano na visokim zemljama ove zemlje
kada Moj gnev odrešim od jakih veza.
4. Gle, tada će kukati na zemlji sva pokoljenja.

- Čujte, tada će zanemeti podsmeh svih velikih.
I visoke bujice vode šumeći preko gora
nosiće malobrojnu decu, patuljke Moje ljubavi,
koja su se smanjila kao deca komarca
što je ljubav hramala i išla pomoću štake.
5. Pogledajte naviše ka svetlošću ispunjenim prostorima Mojih nebesa.
Pogledajte k Mojim zvezdama, svetlim porubima Moje milosti.
Pogledajte sunce kako tiho osvetljava polja ove zemlje.
Pogledajte mesec kako prati zemlju bez gundanja.
Gle, kako svi svetovi tiho slušaju Moju volju.
Evo, tako činite i vi sva vaša dela uvek tiho.
 6. Hoćete da znate kakva su bića ove zvezde?
Čujte! Kažem: ljubav će vam tačno razrešiti pitanje.
Kada ljubav bude čista u srcu bez mane,
daću vam kao svetiljku baklju Moje milosti.
Tada će svako čitati lako u potezima svetlih plamena
veliko pismo imena Božjeg bez varki.
 7. O malo srce, zatvoreno u tesne grudi,
da znaš izvor iz kojega si tako velikim niklo,
oh, ne bi više pitalo za mrtvim masama.
Jest, ostavilo bi ih da lebde sasvim nehajno,
pošto tvorac svih ovih malih ništavnih stvari
ka srcu sam bi se priljubio uz njega.
 8. Šta vi slaba deco čovečija uobražavate često velikim,
o, kako malim to naziva Moja ljubav.
O, kako su ništa stvari u dalekim prostorima
kao i ljudi čija srca ne kličaju iz ljubavi.
Zato ne držite ništa velikim do vernost Moje ljubavi
i što joj je najbliže: istinsko kajanje grešnika.
 9. Samo Ja sam velik moćnim vladanjem Moje ljubavi
i slobodan duh, koji se čvrsto održao o vezu.
Ali vama sasvim nepoznate putanje Mojih sunaca,
koje vas kao sve samo opominju vašoj slabosti,
šta su u beskrajno velikom obilju Moga Božanstva?
Ništa do otpao lak plašt bubice.

*10. Da se popnete do sredine svih svetova
i tu čujete glasove brzoga leta svih sfera,
tu da izmerite silu najsvetlije svetlosti svih sunaca
i shvatite sva najveća dela Moje svemoći,
biste li se približili Mojoj velikoj ljubavi?*

Ne biste, kažem Ja, u sve sumnje biste ishitрили.

*11. I da možete da upravljate tamo velikim nebeskim kolima
i kao veliki duhovi brzo da jezdite prema svim zvezdama
i da možete vašim ustima da dunete svetla sunca,
jest, i poput Mojih da ih zagnjurite u bujice mora,
tada bi bila sva vaša snaga poređena s Mojom
ništa do pesak i prašina kod starih majdana kamena i gline.*

*12. Pogledajte pravo prema plavoj vezi neba,
pogledajte preko talasa i k dalekom rubu mora,
verujte Mi, Ja vam kažem nema tamo granica,
tamo gde danju sunce, noću bezbroj zvezda sijaju.*

*I izobilje velikoga mora ne može se porediti
s jednom kapi samo u najmanjim carstvima onih zvezda.*

*13. Zato pogledajte na Mene, Velikoga, malo ljudstvo,
i starajte se da štedite samo za Mene žudnju znanja.*

Moju ljubav tražite uzduž i popreko u svim krajevima,

gde god da pošaljete ispitujući oči;

svugde ćete naći znak Moga imena;

ali ne dajte da vas veže ništa do Moja ljubav.

*14. Radosnu vest o Meni objavljujuće vam i trava
ako se budete uzdržavali od svih grehova Hanoha.*

*Ali ako se budete ljubili verno kao istinska braća
i za dobrobit svih budete koristili vaše ude,
tada će doći velika milost odozgo k vama
pa će vam pokazati kako da hvalite Oca.*

*15. I sada padnite na zemlju, mater vaših greha,
otresite prašinu, ništavno smrtno jelo zmijske,
zahvalite ponovo radosno u svom srcu Meni, Spasitelju,
nemojte žaliti nikad vreme posvećeno Meni,
dajte da uvek upravlja u srcu moć Moje ljubavi,*

pa će negda sve vas ponovo uobličiti svetlost milosti.

7 I sada gle, pošto Meduhed zabeleži ovu sasvim važnu pesmu života iz Moje milosti, koja je mala iskra Moje beskrajne ljubavi i otuda sveg sažaljenja, pa sasvim zabeleženu pročita narodu, nastaje među njima razuzdana radost, koja se mogla ublažiti samo čudom s neba, a ovo čudo bi iznenadna kiša, i ova kiša beše kiša ljubavi iz Mene što njihova radost beše pravedna jer se radovaše što upознаše moje ime, a još više Moju ljubav, a najviše se radovaše tome što je preveliki, sveti Bog kao otac govorio s njima toliko snishodljivo u najnesхватljivijoj ljubavi toliko poučno deci jada preko Meduheda. **8** I gle, tako ih kiša rastera u njihove šatore, koje su bili napravili od granja, trave i bele ilovače, i hvališe Moje ime tu u malim krugovima puni miline sve do sredine noći, i ne bi prestali svojim slavljenjem da ih nisam pohodio veoma zaslužnim, mirnim, slatkim snom. (Dao sam vam već Veće, u stihu i bez stiha, kao vaš istinski Otac, ali još nikada nisam našao tako velike radosti osim glavarima rimskog i hananejske žene u Jevanđelju, s malim izuzetkom apostola i pojedinih mučenika, a naročito od vas baš nikako. Istina, ni ne ištem, nego samo vam kažem da treba da počnete da Me ljubite sve više; to je Moja volja vama. Zato ni ne treba da vam tišti srce, jer ako nešto još nije, valjda će jednom biti kada bliže upoznate Mene i time raširite vaša srca kako bih se mogao useliti svojim izobiljem milosti, što svi vi iznad svega treba da želite, a ne da se plašite kao što ima pojedinih među vama, što ne valja biti u ljubavi. Amin).

33 Poglavljje

1 I gle, pošto protekoše još preostalih pedeset dana, tada ih Meduhed na Moj podstrek sve sazva i reče im snažnu besedu koja je glasila ovako: "Muževi, prijatelji i braćo sa svim vašim ženama, decom, slugama i služavkama, koji su sada po volji odozgo takođe naša draga braća i sestre, dođite svi do mene i stanite po poznatom poretку oko brežuljaka kako biste valjano slušali volju najvišeg Boga, koja mi je ponovo otkrivena. **2** Jer ovako hoće Gospod da skupite sve oruđe i da ga stavite u svaku barku na slamu koja vam je dosad služila za legalo, od svakoga isti broj. Pa kada učinite i pričvrstite grane koje su svojski lisnate u uglovima sa preostalim klincima, tek tada odnesite tamo skupljene plodove za štedljivo vreme od trideset

dana i stavite ih pažljivo u uglove pod grane na lišće smokava. Kamile i magarce ostavite ovde za sobom za znak Lamehincima da smo bili ovde a i za znak da smo im za sobom ostavili životinjsko, a spasli samo ljudsko i prema tome i božansko; a oko oruđa stavite grančice visoko jednu stopu i pokrijte ih vašim pokrivkama i slamenim ogrtačima, a životinjska krzna prostrite preko oruđa. Pa kad se sve to izvrši tačno po ovom božanskom naređenju preko mene, dođite još jednom kod mene do brežuljka kako bih dalje dao upute vama svima po volji odozgo; zatim ćemo zajedno zahvaliti Bogu i veličati Njega za Njegovu neizmernu i beskrajnu dobrotu i milosrđe. **3** Sada idite i izvršite hitro što vam se savetovalo preko mene odozgo. Amin!" **4** I gle, tada se svi pokloniše prema Meduhedu, zahvališe u svojim srcima Bogu za ovo učenje i podoše vrlo dragovoljno i brzo na zapovedeno delo, i za sedam sati po vašem računu sve bi u najboljem redu. **5** Pa ispuniv sve na zapoveden način, dođoše opet svi skupa shodno pobožnom zahtevu Meduhedovom do brežuljka i zahvališe Meni tu naoči njega za tako brzo i tako srećno obavljen posao. **6** Pa videv Meduhed njihov obavljen posao i videv da se sada svi kao pre ponovo skupiše oko brežuljka puni radosnog i pobožnog srca, tada im Meduhed ponovo uputi besedu, govoreći: **7** "Muževi, prijatelji i braćo, žene i sestre, čujte! Ovako hoće Gospod, naš veliki, svemoćni Bog, da zauzmete mesta po sto dvadeset u jednom kovčegu, i to četrdeset muških i osamdeset ženskih; deca neka sede i leže preko koža na oruđima, žene neka sede na granama i pokrivkama i ogrtačima, a vi muževi da stojite oko žena i da vaša lica usmerite prema hodu kovčega i vetra, i samo jednom dnevno da blagujete, i to oko podneva. Vašu nuždu, pak, da vršite pri zadnjem delu kovčega u vodu, kao i žene i deca, ali pri tom da jedan drži drugoga da niko ne bi pao u vodu. A muževi tokom vremena neka ne spavaju ni da sede, još manje da leže, jer Gospod će održati krepkim vaše ude i vaše oči budnim za vremena koje ćemo provesti po Njegovoj svetoj volji preko bujica velike vode. Žene i deca neka sami ne dohvataju plodove, nego neka ponizno zamole hranu od muževa i otaca kako bismo postali narod po volji Božjoj i po večnom, svemoćnom poretku Božjem, dostojni Njegovog blagovoljenja i konačno Njegove beskrajne ljubavi i milosti, pošto ne želimo niti ćemo dirnuti ni vlas na našoj glavi bez Njegove svete volje! **8** Pa kada se u ime Gospodnje svi nađemo u kovčezima, neka najstariji u svakom kovčegu bude spreman da na znak s neba, koji će

biti jaka munja, ostrim nožem odmah preseče užu; zatim će dunuti jak vetar i odneti kovčege na visoke bujice, i to već naoči Tatahara s njegovom krvničkom ruljom, koji će taj čas, kada već budemo udaljeni od obale hiljadu čovečijih dužina, dospeti do obale. **9** Tada ćete ih videti da zavitlavaju kamenje u vodu, ali nas nikada više neće doseći jer desna ruka Božja će nas odvesti iz njihovog hijenskog vidika i dovesti u veliku udaljenu zemlju, koja je trideset dana i trideset noći udaljena od svakog čvrstoga tla i nalazi se skoro u sredini velike vode i zove se "Ihipon" (to jest "Siguran Vrt"), i ta zemlja će nam ostati sve dokle stoji svet po volji odozgo; a prepoznaćemo je po tome što ćemo već izdaleka spaziti visoku goru goreću celu u plamenu ljubavi Božje. Tamo će biti samo jedan jedini prilaz, a čak i taj će se pružati daleko u unutrašnjost između dve takve goreće visoke gore; a na stranama prema vodi stalno će je zapljuskivati prevelike bujice. I uz to će još biti okružena prevelikim gorama u kojima ne nastavaju ni tigrovi, ni hijene, lavovi, medvedi, vukovi, ni zmije, nego pre će ličiti na zid koji dodiruje nebo, na koji teško da će se iko uspeti. **10** A u unutrašnjosti zemlje biće velike, nepregledne ravnice pune izvrsnih i slatkih plodova a i lepih, korisnih, pitomih životinja, koje će nam davati svoje mleko kao zdravu hranu, i zemlja će imati ukus meda i mleka, i biće bez peska i kamenja, i biće za jesti kao dobar hleb. I čujte, ovako govori Gospod: Na celoj zemlji nema ni jedna zemlja koja bi bila izvrsnija od ove; tamo nije nikada pretoplo ili prehladno, nego tamo vlada večno proleće! **11** Tako tamo ljudi koji budu živeli po volji Božjoj neće stariti i smrt će im biti blag san; i tada će doći nevidljiva bića i takvoga čoveka oživeti krišom i uzneti ga do Boga; neće ostati ni trunka koja bi se prilepila uz noge takvoga oživljenoga. **12** A ko bude ikada prečuo volju Božju u svome srcu, takođe će umreti, ali večno neće ustati telom, i doći će zemaljski crvi na njegovo telo i izješće ga s kosom, kožom i kostima, a njegova duša i duh moraće opet da služe kao podloga planina na hiljade godina kao čvrsto telo u mračnoj svesti svog jada i potpune ništavnosti – sve dokle ih konačno po milostivoj volji odozgo ponovo ne primi životinja, i gde će se tada stepenicu po stepenicu kroz sav životinjski svet radeći jedno, muklo i nemo morati probijati ne bi li konačno opet dospeli do dostojanstva čoveka. Ovo valjano zapamtite, jer tada ćete morati umreti mnogo hiljadu puta pre nego što ponovo dospete do života iz ljubavi i milosti Božje. Premišljajte šta vam Gospod ovde javlja! **13** A

ubuduće vaše žene nikada pre do tek u vašoj četrdesetoj godini da spoznate, a i tada nikako češće no što je pod Božjim blagoslovom nužno da rodite čoveka. I više no najviše dve do tri žene da nema niko, jer sve što bi bilo preko, uračunalo bi vam se velikim grehom pred Bogom i učinilo bi vaš život na zemlji kratka i mučna veka, oslabilo vašu ljubav prema Bogu i otuda konačno otelo vam svaku mudrost, koja je samo dragovoljna prida Božja onima koji drže Njegove zapovesti tačno. **14** I konačno, kako ovde, tako ni tamo, niko da nije smatrao nešto svojom svojinom, nego svojinom Božjom; i koji bi tvrdio i rekao: "Ova travka je moja", trenutno će ga Bog kazniti slepoćom da ubuduće nikada više ne pokupi plod sa zemlje, nego će za svoga života naučiti da živi od ljubavi Božje i svoje braće. **15** Grešnici da ne jedu ništa osim travu zemlje i gorko lišće jalova drveća kao životinja, ka kojoj su se srozali grehom, i sve dokle ne budu zadovoljili za svoj greh, da se nisu usudili jesti što drugo, ako hoće da zadrže život. A naročito se to tiče bludnika, a pogotovo mladih žena koje bi iz sladostrašća češće legle s nekim; jer telo takve neke Gospod će ispuniti nekom kugom, i neka se izгна na krajne granice velike zemlje, gde ne raste ništa osim trave i lišća. Konačno kaže Gospod, naš veliki, svemoćni Bog, da se ljubite međusobno, i niko bio sudija drugom, nego neka slabiji ide k jakom da bi ga uhvatio pod mišice i pomogao mu da ide preko zemlje; i najmudriji neka služi svakome i da bude savetodavac svojoj braći. **16** Pa evo, ako ste jasno i razgovetno čuli volju Božju, zahvalite Bogu sa mnom u vašim srcima i recite: "Gospode, svemoćni, veliki Bože, zahvaljujemo Tebi usrdno našim još slabim srcem; ojačaj ga, veliki, dobri, jaki, večni Bože kako bismo negda Tebi, Tvojoj beskrajnoj svetosti, mogli zahvaliti dostojnije nego sada u našoj beskrajnoj slabosti da Tebe slavimo i hvalimo i da se negda ovako, kao što si tako milostivo obećao nama, udostojimo ličiti samo u najmanjem delu Tvojoj deci. A sada, o veliki Bože, da bude Tvoja volja i daj nam da uđemo u kovčege i vodi nas sve po Tvome jedinom blagovoljenju. Amin." **17** I gle, pomoliv se ovako kratko, napustiše s Meduhedom mesto i udoše radosna srca u kovčege. **18** I gle, sve kako je Meduhed prerekao, obistini se precizno. S velikim jurišom predvođeni zmijom vijaše Lamehova hijenska i tigrovska rulja razjareni za sirotim Meduhedovcima, ali isto tako brzo odnesoh kovčege sa svojim narodićem od obale pa zatim mirno, a ipak brzo, onamo ka obalama velike zemlje koju optiču velike vode. **19** A Lamehovce dao sam

progoniti rastućim neprestano bujicama mora sve do gora, gde ih na hiljade rastrgoše i proždераše hijene, tigrovi, lavovi, medvedi i vukovi i zmiје. Jer vod progonitelja sastojao se od sedam hiljada muških i sedam hiljada ženskih glava. I od njih se ne vratiše za Hanoh više od sedam momaka i sedam devoјaka i iskazaše tamo šta se dogodi; i vratiše životinje čitave ostavljene od Meduhedovaca, na broju trideset pet hiljada kamila i isto toliko magaraca, i predadoše ih Lamehu i ispriповedaše mu sve kako videše; naime da dođe svetla munja iz vedra neba između njih i izbeglica i na kraju sveta, gde su velike beskrajne vode, iznese ih na njima daleko velikom brzinom; a zatim vode nadodoše i oteraše ih visoko u planine tamo i navališe na njih nepregledni čopori poznatih krvoločnih zveri i rastrgoše i proždераše ih sve osim njih. Oni se, pak, spasoše samo tako što pobegoše među veliku gomilu kamila i magaraca. I neka Lameh valјano razmisli šta se zbilo. I čini im se da iznad zvezda prebiva veliki car, s kojim se ljudi nikada ne bi trebali upustiti u borbu. I bolje da Mu se klanјaju i da Ga uzvisuju radi Njegove neshvatljive moći pošto Ga slušaju more, vetrovi, munje i sve krvoločne zveri, što su videli sopstvenim očima i čuli silan glas, koji zapovedi zverima kao grom i razgovа s velikim stihijama kao silna oluja iz visina zvezda. **20** I gle, čuv ovo Lameh, razgnevi se u nutrini i odluči da se osveti Meni. A to bi posledica što zmija sasvim uzapti njegovo srce. Zato reče momcima koji se vratiše: "Čujte, vas sedmorica nevinih! Hoću da mi zvezdani car da udovoljenje i hiljadostruku nadoknadu. Izidite napolje gde znate gde prima i zapovedite mu u moje ime što zahtevam. I ako odbije, onda mu recite da ga ja proklinјem. Koliko god bio velik i moćan, ipak će ga preko mene, kao moj narod preko njegovih životinja, na zemlji rastrgnuti i iskidati njegov narod uz moj podsmeh, jer sa svom njegovom vetrovitom i vodenom moću samo je slabo jagnje prema meni, caru lavova. A u šume svugde bacite vatre i zapalite sve gore da se ispeku sve njegove zver da potom sedne za postavljenu trpezu i da jede izgorelo meso i kosti zveri. A ako neće da tamo izgore, neka samo navede buјice preko da se udavi njegova moć! **21** O, znam ja vrlo dobro tog vazdušasta cara nad zvezdama. Sve što čini, čini zato što se mene boji, jer zna moju veličinu, moć i silu, koja će mu zadavati dovolјno muka i na kraju sasvim ga upropastiti, ako ne iziđe u susret mom pravednom potraživanju u svakoj mojoj želji. **22** Sada idite i izvršite šta sam vam zapovedio. Uzmite ljude s vama opremljene ugarcima

da zapale gore u slučaju kakva odbijanja." **23** Tada se momci udaljiše i savetovaše se među sobom šta činiti, jer rekoše jedan drugom: "Ako je toliko moćan, zašto ne ide sam? Besneti je lakše nego boriti se, i pretiti u slepom besu je lakše nego izvesti, jer ono što je rekao, to je i svako od nas mogao kazati, ali s kakvom koristi? Dokle dosežu njegove i naše ruke, zna i vidi svaki; a da li je iko video samo prst cara nad zvezdama da bi odmerio svu Njegovu moć i silu? Lameh je samo muva prema Tataharu i njegovoj pratnji, a gde je on i sva njegova pratnja? Sada smo nas sedmorica sva njegova središnja sila i videli smo neshvatljivu moć velikog nevidljivog cara nad zvezdama, čuli Njegovu besedu da je pred njenom silom zadrhtao sav zemaljski šar kao kada nekog prodre ledeni mraz sve do u kosti i srži. **24** Zato učinimo ono što mi hoćemo i iziđimo i umesto pretnje prinesimo Njemu hvalu i slavimo Njegovu veliku moć i silu. Možda će nas prihvatiti kao što je prihvatio Meduheda, pa neka zatim Lameh kod kuće odmerava svoju silu i neka od besa zagriže o kamenje. **25** A mi ćemo radije služiti takvome moćnome, velikome caru, koji i nas jamačno može održati preko bujica kao Meduhedovo ljudstvo." **26** I gle, kao što mudro odlučiš, tako i izvedoš njihovu odluku, koja Mi se dopala; uzeše svoje žene i kamile i magarce valjano natovarene plodovima i požuriše napolje gde videše vode i mirovaše na obali velikog svetskog mora. **27** A jedan koji je vodio reč, kaza ponovo: "Evo, tu smo, nemamo pojma kamo ćemo; zato hajde da zamolimo velikog cara da nas prihvati u Njegovu službu i da nam pokaže neko mesto naše istinske sudbe, pošto smo se verovatno samo Njegovim tajnim nadahnućem izvukli iz Lamehovah kandži i slobodno pošli ovamo. **28** Zato ja u čuvstvu i duhu svih, pošto još nemamo ime, obilnim strahopoštovanjem pozivam Tebe, o veliki, nevidljivi care sve moći i sile, prihvati najpre zahvalnost nas svih za izbavljenje iz zuba hijena i iz kandži Lamehovah. I takođe molim Tebe da sada i nas vodiš po Tvojoj volji na sigurno mesto, gde bismo nesmetano služili Tebi. Jer znamo da si Ti moćan Gospodar i znamo potpunu ništavnost Lamehovu, kojega oslonac smo mi trebali biti, a nismo hteli pošto smo naskroz videli i osetili veliku moć Tvoje slave kao što smo i čuli divlju, ništavnu, praznu dreku sada sasvim nemoćnoga Lameha. **29** Zato usliši našu zajedničku molbu i obznani nam Tvoju volju, ili nas uništi, jer bolje je biti uništen Tobom nego služiti Lamehu." **30** I gle, kada se kratko ali vrlo iskreno pomoliše ovih sedmorica

sa svojim sedam ženama, poče da duva mala oluja s planina i u oluji brzim trkom dojezdi vrlo velika hijena sva razjarenog i besnog lika pred malu družinu i stade ispred njih i pregleda ih tamo-amo, gore-dole i skroz-naskroz, kao da hoće da izabere najbolji zalogaj iz družine pritisnute smrtnim strahom. I gle, kada svi hteše pobeći u vodu, ohrabri se govornik i reče prejakim glasom: "Saslušajte me! Ostanimo gde smo okruženi svuda nepobedivom moću velikoga cara, i verujte, ako nas i uništi, i u uništenju će nas sačuvati. I ne bojte se toliko ove male hijene, kada smo tako sretno izbegli mnogo većoj iz njenih krvničkih kandži, i to utoliko pre pošto smo u ravnici, gde nijedna hijena više nema vlast napasti ljude i rastrgnuti ih. Jer kada nas je veliki, moćni car preko zvezda spasao tamo uz planine iz zuba toliko hiljada krvoločnih zveri dokle smo još bili protiv Njega, a sada kada hoćemo da budemo za Njega, zar bi sada hteo da nas uništi? **31** Verujte mi, sačuvaće nas sasvim izvesno. Pogledajte svi na mene, otićiću u poverenju do hijene i staviću moju glavu u njenu čeljust. Pa ako mi učini nešto nažao, onda bežite u vodu ili kuda hoćete. A ako me vidite da opet zdrav i čitav izvlačim svoju glavu iz njenih čeljusti, onda padnite dole na zemlju i zahvalite velikome caru, jer onda nam je došao već veoma blizu." **32** I gle, što reče, to i učini smesta – ode pun poverenja do hijene, koja se zapenušila od besa i koja širom razjapi čeljust tako da cela njegova glava ima mesta u njoj. **33** I gle, kako gurnu glavu unutra, tako zdrav i čitav, ne izgubiv ni dlaku s glave, opet izvuče. Tada se začudi cela družina i pade odmah dole na zemlju i zahvali Meni, dašta još nepoznato, iz sve spoznate dubine svoga srca. **34** Pošto se gotovo sasvim iscrpeše svojim izlivom zahvalnost i hvale, tada, na najveće čuđenje, hijena prozbori njima valjano razumljivo i reče: **35** "Pozni potomci Kajinovi i Hanohovi, ustanite i pogledajte me. Pogledajte moju priliku ljutine i besa. Samo sam krvoločna životinja određena da odano stražarim i čuvam gore i na njima prebivajuću veliku decu Božju, koga u vašoj slepoći nazivate velikim carem; ali recite mi da li sam kao životinja ikada prekoračila volju Božju? Moj život je prašina i zemlja, moje doba je malo godina, dana i otkucaja srca samo; nemam ništa da očekujem; što mi moja krvoločnost daje, jeste sve što od moga postojanja imam da dobijem od stvaraoaca; i ako me je iko od vas ikada video kako prekoračujem bez volje Božje moje propisane granice, neka uzme kamen i ubije me. **36** Ali oklevate, ne što nemate hrabrosti za to, nego što vas moja poslušnost

prema volji Božjoj zadivljuje. I gle, kako vas ljude, koje očekuje večan život, sada krvoločna životinja mora podučavati po volji Božjoj o vašem potpunom zaboravu Božjem i prema tome i o vašem određenju! Gle, nijedna krvoločna životinja nije toliko divlja da bi i gladna nasrnula na sebi ravnu da je rastrgne i zadovolji glad. Ali vi ljudi, koji treba da živite večno, polazite u čoporima kako biste vašu braću, ne možda iz nevolje, nego samo iz čista paklena vlastoljublja ubili i njihovom krvlju umrljali zemlju i zakopali u nju njihovo telo. **37** O stidite se, ljudi, koji treba da budu gospodari sveta! Gde je vaša slava? Vas je četrnaestoro, a ja sam sama, a preplašili ste se na smrt pred mojim pogledom – pred nesretnom životinjom, koja je prvobitno bila određena samo za vašu službu po volji velikoga Boga. **38** Pođimo u šume i uverite se da li ijedna životinja vlada drugom; a ako postane svadljiva i zavidljiva, odmah se isteruje iz društva, pošto nije bila po volji Božjoj, koja vlada u našoj nutrini. I nikada nećete videti da životinja prisiljava drugu da za nju traži plen, da je hrani kao pravu besposličarku – osim ako neka oslabi. Tada joj druga životinja dovlači plen pred čeljust u jazbinu. I nijedna ne meće oštre i jake zube na njen potiljak i u njenu drob pre nego što bude hladna i trula. To nas uči božanska volja u našoj nutrini, i budite sigurni ama ni jedna životinja ne diže glavu uvis bez volje Božje! **39** Prema nama nemamo nikakve svojinske granice osim naše prirode i našeg telesnog bića. Vi ljudi, koji ste sasvim zaboravili Boga, odeljujete zemlju, pa zatim car, knez ili njihov miljenik kaže da mu ovo daje za mali danak, i ovo miljeniku i njegovim boljim slugama zbog njihovih dobronamernih i umešnih pesnica. Sav ostali narod koristite kao tovarčiće, kojima dajete samo onoliko da održe jedva ono malo bedna života, kako bi za besposličare obavljali mrzak, mnogi posao. I ako se protive, predstoji im, prvo i prvo, veliko zlostavljanje i drugo, smrt. Ako bi takav rob umislio da je i on brat cara ili kneza ili nekog drugog od cara učinjenog velikana, s istim pravima, ili bi hteo da bude – zar ga ne bi odmah ubili? – O recite, gde na celoj Zemlji ima nečega svirepijeg no što ste vi ljudi? Zar nije zmija, ja, lav, tigar, krvoločan vuk i razjaren medved pravi, sveti anđeo prema vama ljudima? O, da nam je data ljubav kao vama, kako bismo ljubili Boga! Ali bez same ljubavi ljubimo Ga beskrajno puta više našom tačnom poslušnošću nego vi koji ste zaboravili ne samo Njegovu ljubav, iz koje je stvorio vas, nego i Njega samog, koji vas je stvorio. **40**

Pitajte kamenje, pitajte travu, pitajte vazduh, pitajte vodu, jest, pitajte sve na šta naidete – samo ne čoveka – i sve će vam oglašavati velikoga Boga i pripovedati beskrajna čuda Njegove ljubavi. Samo vi slobodni ljudi, koji večno i presrećno treba da živite, mogli ste zaboraviti sasvim vašega Tvorca, vašega beskrajnoga dobrotvora! Nije čudo što nemate imena. Kojim imenom da se i nazovete? Đavoli znaju Boga i beže od njega. Sotone znaju Boga takođe, mrze Ga što je Bog i Gospodar njihovog postojanja. A ko ste vi, koji ste iz đavola, sotona postali slobodni ljudi Njegovom beskrajnom ljubavlju, i načisto ste zaboravili Njega i smatrate sebe u vašoj mušičastoj slabosti sami bogovima zato što kamenjem i tojagama umete tući jedan drugog i postavljati šuplje gomile kamenja, koje zatim nazivate gradovima? Gle, niste ništa kakvi ste! Travka je više i kandža hijene je svetinja prema čitavom beskrajnom nakotu takvih ljudi koje ste napustili u Hanohu i kakvi ste do sada sami bili! **41** Ukratko, tako hoće veliki Bog – pre nego što vam se dodeli drugo određenje: Valja vam kod nas hijena ići u školu sedamdeset dana kako biste kod nas pod prvo upoznali ljudskost i ljubav prema bližnjem pa ovim ponovo Boga. Pa kada ponovo upoznate vašu sličnost s nama krvoločnim, divljim zverima i Boga našom nemom i slepom poslušnošću, tek tada će vam Gospodar svih stvorenja preko nas pokazati spokojno mesto. **42** Sada sledite mene voljno po volji Božjoj bez straha – osim jedinim strahom Božjim. Voljnome neće se dogoditi ništa nažao, a nevoljan i neposlušan nije ni vredan da ga rastrgnu zubi hijene, nego neka čeka ovde svoju sudbu, sudbu Lameha, sotonskog kneza sotona." **43** I gle, tako sledovaše svih četrnaest osoba za razjarenom hijenom u mračnu planinsku pećinu i naučiše tamo Mojom dozvolom da poznaju od prirode zveri ista prava čoveštva, ljubav prema bližnjem, poslušnost i time i ponovo Mene i da se uzdaju sasvim u Mene, čime im zatim posta i vidljiva velika razlika između istinskog čoveštva i životinja, a naučiše i istovremeno poznati koliko duboko su se pre nalazili ispod njih – i to sve Mojom posebnom milošću, koja im dade da vide Moju volju u divljim životinjama i da je oseće u svem svome obilju. **44** (Više nego tada, bila bi vam sada potrebna takva škola, jer tada ljudi kao deca ovoga sveta behu loši zbog mraka, a sada su zli u svetlosti, i knez tame priznaje da je postao ošljak u zlu prema veštini dece sveta i već mu ide kao ponekim slabim roditeljima, koje njihova deca nadmašuju spoznanjima svake vrste).

34 Poglavnje

1 Ostavićemo sada ovu malu družinu u školi stvorenja i daćemo im da jedu divlje bobice, travu i korenje do određenog vremena, a mi se osvrnimo prema Ihiponu (danas "Japon", takođe "Japan") i očekujemo tamo dolazeće Meduhedovce i zadržimo se još malo kod njih. **2** Posle trideset dana i noći pod Mojim povoljnim vetrovima, malim zaobilaskom radi mira mora, prispeše Meduhedovci sretni i čitavi glasno likujući, kličući i hvaleći Moje ime na pomenuto veliko ostrvo, i to na širokom ušću reke koja je mirno tekla iz unutrašnjosti zemlje, na čijim mirnim i prilično širokim leđima ih prilično jak, službeni vetar odgurnu u njihovim kovčezima sve do unutrašnjosti zemlje. **3** Nalazeći se potpuno u središtu, tada Meduhed pade dole na svoje lice sav ganut divnom lepotom zemlje i zahvali Meni u mirnoj dubini svoga srca oko čas vremena, i oči i uši svih behu upereni na njega. **4** I okončav svoju molitvu, koju sam blagovoleo, i ugledav u njoj Moju narednu spasonosnu volju za izbačljivi narod, usta ponovo i sačeka dokle se spojiše svi kovčezi potpuno jedan uz drugi. **5** Čim se sve ovo izvrši po Mojoj volji duž plitke obale, obiđe sve kovčege po Mojoj unutarnoj zapovesti i opomenu ljudstvo svom ljubavlju da nipošto ne stupaju na tlo dokle ne zahvale svi tri časa u svome srcu Gospodu na ovoj beskrajnoj milosti. Pa tek kada Gospod podarenu lepu zemlju blagoslovi pod vidljivim znakom na njihovom licu naoči njih, tada će on prvi stupiti na tlo. Potom neka prvo spuste svoju decu na tlo pa zatim neka konačno sami kroče na tlo sa ženama. I neka se zatim opet bace svojim licem dole na zemlju pred Bogom i neka obožavaju Njegovu svetost i neka slave Njegovu beskrajnu dobrotu i beskrajnu ljubav. **6** I gle, izvršiv ovo najvećom radošću svojih srdaca, uspraviše na Meduhedov poziv svoje oči uvis, videše svetli oblak kako zastire celu zemlju i videše velike kapi kako padaju izobilno iz oblaka oko čas vremena. Zatim videše oblak blagoslova kako se opet deli i malu dugu pod njim kako žareći svetli i primetiše od istoka kako blagi vetar struji, koji im preko Meduhedova usta glasno objavi da Sam sada za njih blagoslovio zemlju, našta po već pomenutom poretku kročiše na tlo i tu opet učiniše prevelikom radošću svoga srca kako ih čestiti, mudri Meduhed preljubazno savetova. I pošto se sve ovo izvrši, tada ih Meduhed opet sve sazva i održa im valjanu besedu, koja glasi ovako: **7** "Muževi, braćo, sestre, a

i deco koja shvatate smisao reči. Zapamtite dobro što ću vam sada obznaniti velikom milošću Božjom. To da nam bude temelj sveg našeg razmišljanja i postupanja da svetu volju Božju nikada ne izgubimo iz vida svog srca i da je svakad ispunjavamo tačno sa zahvalnošću i hvalom; jer što god dolazi od Njega, jeste veliko, sveto i stoga i veoma važno; koliko god našim malim ovosvetskim očima izgledalo malo, ipak je beskrajno vredno jer je od Boga, koji je sada Gospodar svih nas, i ako budemo veoma voljno poslušni Njegovoj volji, možemo postati poput Njegove velike dece, koju ste upoznali pod liticom iznad Hanoha, kao što je svima nama obećao. **8** Gle, ovako hoće Gospod, naš veliki Bog, koji nam hoće biti presveti Otac, da se, prvo i prvo, ljubimo, i to svako svog bližnjeg kao brata i sestru sedam puta više no samog sebe. Svaki da bude strog prema sebi samom, a blag i pun ljubavi prema svojoj braći i sestrama. Nikada da pomisli da je veći i vredniji od najslabijeg vaše braće jer kod Boga ne vredi ništa osim čisto, ponizno srce. Kome Gospod ikada, kao Meni, podari svoju milost, neka smatra sebe najmanjim i neka bude spreman, poput Mene, da svima služi i po volji Božjoj da prethodi svima dobrim primerom. Jedino su deca dužna preneuslovljenu poslušnost prema svojim roditeljima usled svoje izvorne slabosti i nužnoga vaspitanja. Pa kada dospu u sebi do spoznanja volje Božje, neka na mesto poslušnosti, koju ste tada jedino Bogu dužni, stupi detinja ljubav i pažnja prema roditeljima u velikoj meri. Međutim, po volji Božjoj najmudrijem od vas svakad da nagnete uho i usmerite vaše oči na njega kako biste voljno saznali rešenja Božja kako uopšte, tako i za svakoga pojedinca. No, čuvajte se ikada da takvom mudracu ne dajete više pažnje, ljubavi i časti nego drugom dragom bratu, koji još nije mudar ali ipak vrlo voljan. **9** I tu pažnja mudraca iz Božje milosti neka bude i neka se sastoji od vas ni u čemu drugom do jedino u ljubavi Božjoj, ljubavi prema bližnjem i voljna poslušnost prema odredbama Božjim preko ponizna srca mudra brata. **10** Ne prešla neistina preko vaših usana, jer laž je temelj svakog zla. Daleko vam bila sva zloradost nad kaznom nekog grešnika, nego vaša ljubav ponovo pomogla na noge posrnulom bratu. **11** Zemlja pripada svima jednako bez razlike. Što će tlo obilno prinositi, da potrebnjak uzme za svoje utoljenje i jaki da skuplja rado za slabe. **12** Prema životinjama postupajte ljubazno da vam ne odbiju svoje toplo mleko. **13** Svako da je podređen svom bratu i spreman da mu služi, a nikada da zapoveda jedan drugom,

nego svugde da se susrećete s ljubavlju kako biste negda postali deca jedoga Oca u ljubavi. **14** Budući da Gospod svagda daje više no što je potrebno čoveku za održanje svoga života, ipak ne budite neumerni u svakom užitku, nego po volji Božjoj radi vašeg zdravlja budite umereni u svemu što činite i blagujete. Jer ovako govori Gospod: "Blagoslovena da je prava mera i prava svrha. Nemera, pak, neka je prokleta i putevi bez svrhe. Na njima neka hoda samo blud i razvrat i neka noć tu nađe propasti i večne smrti." Zato skupljajte pretek blagoslova i podignite svugde skladišta, ali ne na Hanohov način od kamena, nego od drveta. Pobodite četiri odlično stesana stabla u zemlju tako da četvrtasto strče uvis iznad tla dve visine čoveka. Na njih stavite takođe četiri zasovnice na vama već znan neimarski način. Zatim stavite povrh krov s jednim krilom i pokrijte ga trskom i travom. Među četirma stuba od drveta, koja strče iz zemlje, napravite takođe od trske pletene zidove, ali ostavite u svakom zidu otvor, velik kao četiri ljudske glave, i s istoka takođe vrata, ali bez rešetki, kako bi svako po potrebi imao slobodan pristup. A unutra do polovine takvoga skladišta udarite više malih kolaca u zemlju, oko pola visine čoveka nad tlom da viri. Povrh pričvrstite tanje gredice, zatim iznad položite takođe rogožine kako biste na njih stavili obilje blagoslova za vašu braću a i za vas. A u drugu polovinu skupite i stavite uvelu dugu travu do kolena visoko nad zemljom kao počivalište kako biste na njemu tokom noći spavali i odmorili vaše umorne ude i okrepili vašu drob. **15** A vaš alat i druga oruđa stavite pod rogožine. Međutim, nikada niko da nije prisvojio takvu kuću, nego neka jedan radi za sve i svi za jednog i prema tome svi za sve kako niko nikad ne bi trpeo oskudicu među vama i svim vašim potomcima. **16** Blizu planina koje se ne dime niti čak gore, kao što ih vidite odavde u velikoj daljini, iskopajte jame dubine čoveka; tamo ćete naći hlebnu zemlju, koja vam je već obznanjena, koju, pak, da upotrebljavate vrlo umereno, i to ne dnevno, nego samo katkad po volji Božjoj radi vašega zdravlja ako vam nužda postane previše mekana. **17** Osim toga uz planine, na koje se sada smete i popeti kada ne gore, naćićete lepo, vrlo tvrdo, glatko kamenje. Skupite ga i donesite pred vaše domove. Pod prvo, na njima da zdrobite zrna jedne trave i od brašna posredstvom vode da napravite testo u jednom sasudu na koji ćete naići, u velikoj broju, na obalama reke i uz to da napravite vama već znano mesto za pečenje i na njemu da pečete zdrav hleb. A pod drugo, da

uzmete takođe kamene ploče koje su nešto mekše, od kojih takođe ima gomila u podnožju planina bez vatre, i na njima da zapišete sve ovo na vama znan način kako bi čak naši kasni potomci saznali volju Božju obznanjenu sada vama. **18** Jer čujte! Ovako govori Gospod: Sve dok vi i vaši potomci ostanete u ovom zapovedenom poretku, dotle se ni stran narod neće moći približiti ovoj zemlji niti će moći remetiti vas u vašem miru i Ja sam ću vas učiti da poznate i napravite hiljade lepih i korisnih stvari. Međutim, ako ikada istupite iz Moga poretka i ostanete u Mom zaboravu i ne vratite se smesta Mojem poretku, onda ću probudite drugi narod, dovesti ga ovde, i on će vas podjarmiti i porobiti. Tada će biti car koji će uništiti vašu svetinju, i tući će vas, i mnoge ubiti, i poput magaraca vas upregnuti pred plug, i kažnjavati vas kao kamilu. Taj će sve prisvojiti, a vas ostaviti da gladujete, i zabraniće vam da utolite žeđ sokom plodova, nego vas goniti do vode kao krotku životinju. I moraćete za njega, kao pri Hanohu, da gradite gradove i da ga dobro toвите i njegove slugе kako bi ojačao da vas tuče i ubija. **19** Zatim za vaš trud više nećete dobijati plodove ni hleba, nego mrtve znake po stepenu truda, za koje će vam davati nešto malo da jedete. Jest, ako se i tada još ne vratite poretku, moraćete caru čak da vratite peti deo od znakova kao radni porez od teško zarađenog bez naknade, što će biti znakom da ćete čak morati da molite što uopšte smete da radite, pa ćete za takvu dozvolu morati da izmirite pomenuti porez. **20** I Ja kažem da u celoj zemlji neće biti ni parčence koje car ne bi prisvojio. Zatim će zemlju razdeliti kao leno svojim miljenicima i dvoranima, a vas će učiniti pogrdnim otrocima miljenika i dvorana i zatim će ovi biti gospodari nad vašom smrću i vašim životom i davaće vam da jedete kuvanu travu i loše korenje, pošto će prisvojiti najbolje plodove. Pa ko bude posegnuo za takvim plodom, odmah će biti kažnjen smrću. **21** Zatim će vam car uzeti vaše najlepše žene i kćeri za njegovu i njegovih miljenika i dvorana pohotljivost, a vi ćete vaše dečake morati da bacite u reku i za to da hranite njegovu decu kako bi vas zatim zlostavljala. A Ja ću tada svoje uši, kako ne bi čuo vaše jadikovanje, zapušiti sve do kraja vremena, te će vam biti hiljadu puta gore no što vam je bilo u Hanohu. **22** Takođe i ovo sve zapamtite valjano i zapišite na preporučeno meko kamenje." **23** Dakle vidite, draga braćo moja, šta je volja Božja. Zato delajte kako vam je savetovano, pa možete lako, jest, hiljadu puta lakše ostati samostalan narod

bez ikakvog gubitka vaših prava. Stoga budite puni ljubavi i milosti i daleko vam bilo zlobno koristoljublje – tada ćete ostati kako jeste, narod Božji. – Konačno jeste volja Božja da naime ove kovčege uzajamno povežete motakama jedan uz drugi i postavite most preko reke kako bismo kročili i na tlo s one strane i da ga proizvoljno koristimo. **24** Sada se bacite dole na svoja lica i zahvalite Gospodu za ovu uzvišenu milost pouke i objavu Svoje volje za našu preveliku dobrobit i recite sa mnom: **25** "O veliki, predobri, presveti, svemoćni Bože, zahvaljujemo Tebi u prašini naše ništavnosti. Neka dopre do Tvojih svetih ušiju slab glas naše zahvalnosti iz dubine naše zlobe i pogledaj milostivo naše ponizno i bojažljivo srce. O Gospode, ne vidimo kolika je praznina naše duše, zato nas ispuni milostivo toplinom Tvoje ljubavi i ne povlači nikada Tvoju milost od nas sirote dece greha. Nikako ne dopusti, ako se ikada zaboravimo da postupimo protiv Tvoje presvete volje, da nas karaju ljudi, nego pokaraj nas Ti po Tvojim pravednosti i velikoj blagosti i preobrazi nas u našim srcima po Tvome velikom milosrđu da jednom budemo dostojni da samo najmanje ličimo Tvojim deci. Pa ostani sviju nas veliki, sveti Bog i naš Gospodar i budi jednom i naš dragi, presveti, presveti Otac. – O Gospode, usliši naše preklinjanje i čuj milostivo našu slabu molbu. Amin." **26** Pa sada idite i izvršavajte sve prema dobru i savetu i uverite se u sve ovo da biste videli koliko je istinit i odan Gospod. Pa izvršiv sve i nikada zaboraviv Gospoda pre i posle svakoga posla, i pre i posle svakoga obeda, pre i posle počinka, pre i posle rođaja, pre i posle smiraja – a pogotovo rađajući, valja vam pre i posle čina za sve zamoliti Gospoda da blagoslovi – tada ćete rađati decu života i svetlosti, a suprotno samo decu smrti i tame. **27** A ja ću svega svoga veka ostati ovde u ovom kraju reke gde smo pristali. I tamo preko reke u onoj prostranoj pećini na lepom brdu biće dom moj i moje dece kako biste me svagda našli kad god vam što bude na srcu. Tu pećinu i brdo daje mi Gospod u imanje iz ljubavi prema vama kako biste me svakad našli. **28** Vaša je, pak, sva velika, lepa zemlja. Ja ću po volji Božjoj još veoma ostarjeti i još postati pozan svedok svih vaših dobrih i loših postupaka. I od svih ovde živućih biću poslednji i ići ću za vama pred lice Gospodnje. **29** Vi, deseterica mojih pratilaca, koji ste takođe već postali mudri, uzmite narod i vodite ga i rasporedite mudro u zemlji i učite ga što mu je nužno. I dođite meni kad god bude pun mesec radi saveta i nauke. Amin." **30** I gle, pošto Meduhed okonča svoju besedu, pokloni se sav narod

pred njim, baci se još jednom bez Meduhedovog naređenja dole na zemlju i zahvali Meni na tako spasonosnoj nauci, zatim se diže i pun strahopoštovanja prezaloga, leže po zemlji i odmori se i moli se katkad tri dana. Zatim se diže, uze oruđe i najpre izradi most, a zatim pod Meduhedovim blagoslovom ode na svoje naredno određenje u svim pravcima zemlje slaveći i hvaleći Me svugde. I tako, kao što se lako može uvideti, mnogi od njih postade mudri na način Meduhedov te živeše kao sretan narod oko hiljadu i devetsto godina, skoro do doba Avrahamova, i ne dohvati ih potop Nojev. **31** A zatim takođe počese malo-pomalo da Me zaboravljaju jer sam ih bio učinio najobrazovanijim i najbogatijim narodom na zemlji te uživaše u raznoj rezbariji, pa pade sasvim u crno idolopoklonstvo i blud svake vrste. **32** I pošto sam im šeststo godina gledao kroz prste i ne videv iole jednoga da i najmanje trepne da se pokaje, popravi i vrati, to probudih, kao što sam već preko Meduheda pripremio, u kraju današnje Mongolije narod kao opšti bič i odveo sam ga preko jednog anđela, koji beše nevidljiv, ka Ihiponu, napravio im most od ostrvlja od današnje Sine [Kine], čemu još danas svedoče nekoliko ostrva u malo iskrivljenom nizu, da suve noge kao Izraelićani preko Crvenog mora, a i skoro istovremeno, dospeše onamo, kojom prilikom vatrom zemlje oko Ihipona izdigoh i načinih mnoštvo velikih i malih ostrva kao moguća utočišta za pojedine mudrace, koji živeše tu u pećinama i služise Meni krišom, sve dokle ih opozvah sa sveta. **33** U takvim pećinama nalaze se još kao znak Moje ljubavi takve naznačene ploče, koje dašta sada niko ne bi mogao čitati, i to još mnogo manje od hijeroglifa Egipta, koje niko neće moći da čita osim potpuno ponovorođeni i samo tu i tamo ponešto da pogodi jaka telesno bolesna vidovnjakinja svojim samo na nekoliko trenutaka probuđenim dete-duhom. **34** I tako se u pećini (koja se ranije ili tada zvala Meduhedova pećina) takođe još sada nalazi uzvišena pesma, koju već znate, kao i pojedini znani alat. Međutim, ova pećina je sada nepristupačna budući da se nalazi na visokoj gori, što sam kasnije izdejstvovao vatrom i jakim zemljotresima, koji još do sada traju. **35** I tako ova zemlja još danas ima carsko pola mongolsko i pola pra-hiponsko uređenje. Neverujući neka otputuje onamo i neka se uveri; ali malo će mu koristiti, ako nije potpuno postigao ponovorođenje; a ko ga ima, gledaće svetlim i preobraženim pogledima ne samo celu površinu zemlje, nego i njene dubine

do srži. **36** (Jer sve što vam ovde dajem, jeste istinito i verno za Moju decu, jer ne dajem ovo svetu, nego Mojoj slaboј deci. Zato neka Moju ljubav i mudrost i Moje reči i Moju milost ne odmeravaju merom ovoga sveta, jer neću da blistam pred svetom, nego hoću samo da Me ljubite; jer imam dovoljno sunaca da zasijam pred svetom. A ako Moj spis manišete vašom ovosvetskom učenošću, šta mislite šta ću jednom činiti s vašom ovosvetskom nerazumnošću? – Zato učite od Mene. Tek kad iz Mene budete učenici, tek tada ćete videti i spoznati čija pravila stoje više – Moja ili ovoga sveta; jer ovaj svet ima reč u smislu, a Ja imam smisao u reči. Zato onaj grdno rasipa koji ne sakuplja sa Mnogim). **37** Pre nego što vas budem dalje vodio u ovom Mom domaćinstvu, hoću kratko da vam kažem nešto što se tiče Moga Anđela (pesma) – a imenice onima koji su se skoro u svakom redu gramatički dvoumili radi sveta. Pošto im pri tom srce nije pakosno, neka tamo gde je Moj slab tajnik Moje nove reči pogrešio pri pisanju duplog slova "n", usled njegove već stare, nepažljive navike, isprave po njihovom saznanju, kao i pravopis i tačke na "i". No, ko bi se usudio da pomeri samo jednu reč ili da traži bolji slik ili izlišno da traži neku nedostajuću fusnotu, toga ću pogledati srditim očima. Ne tražite reč u smislu, nego smisao u reči, ako hoćete da dospete do istine. Jer u duhu jeste istina, a ne u istini duh, što bi bilo nemoguće, pošto je duh slobodan i ima prvenstvo pred svakim pravilom dopuštajući iz sebe crpiti istinu. Kad to već kažete za vaše velike umove, zašto posmatrate Moj duh kritičkim očima kao da vam je đak dao loš zadatak za ispravku? – Zato, ako neko misli da ovom haljinom ne valjam u svet, neka Me zadrži kući. Ali biće svakome zaslužnije da Mojoj Reči doda pravilo uzeto iz nje, nego svetsku ocenu – jer mnogo je blaženije davati nego uzimati! Razumite ovo valjano! Amin.

35 Poglavlje

1 Sada se osvrnimo u školu hijene i potražimo naših četrnaestoro školaraca i čujmo delotvorno još i tu dokle je zapravo stiglo ovo pleme u ovom izuzetnom učilištu za ovo kratko, već znano vreme u popravljanju čudi. **2** Gledajte i pamтите dobro, niko da nema zapušeno uho i zatvoreno oko da ne čuje još snažnu reč iz čeljusti već znane hijene, takođe i tigra, lava, vuka i medveda. Jer ljudi su puni laži, tu ni jedan drugom ne može reći nešto

istinito, kako vam je već često pokazalo iskustvo koliko su učenici u zabludi, kada sva njihova kriva učenja istiskuju druga, koja su često još krivlja no istisnuta i pogažena. Zato i za vas nije suviše da čujete stamene reči iz oblasti nepritvorne prirode pune srži i snage te iz njih da zapišete sebi u srce dobru zabeležku da se iz njih uvidi koliko je istinit, pravedan i veran sveti, večni Otac svih vas. **3** Jer gle, kada vreme u svojoj određenosti uspešno isteče, hijena ponovo stupa sva gnevna pred uplašenu družinu kako bi strahom njihove duše što više obratile pažnju pa prozbori od Mene dopuštenim razrešenim, opširnim jezikom iz razvaljenih čeljusti, kako sledi: **4** "Ustaj iz smrti! Tako hoće veliki, svemoćni Bog i Gospodar svih Svojih bezbrojnih stvorenja. Kratko vreme je brzo isteklo. Brzo su se menjali dani i noći nad vašim slabim bivanjem. Tada kada sam vas ja, hijena, vodila ovamo moćnom voljom svevišnjega Boga, videste mesec u svom obilju da vam obasjava kršne staze vrletnih visina sve do pećine koju nastavamo ja i moja deca i koju smo vam voljno ustupili kako biste se tu okrepili u svežoj hladovini zemlje. Sada opet posmatrate mesec i vidite kako se ponovo uvećao i napunio pošto se ranije izgubio sve do nemanja svoje svetlosti i postao je tada dete pa momak i sada opet nalik čoveku pun sile i veličanstva. **5** Ono što vam on neprestano pokazuje u kratkim rokovima prepunosmisleno i učeći, valja vam da jednom verno podražavate u vašem životu. Vaša ovosvetska svetlost treba i mora splasnuti nalik svetlosti meseca kako biste se osposobili – napustiv sasvim predašnju svetsku svetlost, što je vaš gordi um – da primite novu svetlost iz uzvišenih nebesa, koja je istinska ljubav bez koristoljublja i otuda milost velikoga, svetoga Boga. **6** Gle, kao što ja sada govorim s vama, tako i svaka stvar može progovoriti milostivim dopuštenjem odozgo. A ako ostanete okorela, vlastoljubiva srca, padnite pred nas opomenuv se ove besede i mislite koliko duboko stojite pod nama, a koliko visoko deca Božja nad nama. **7** Jer recite koju životinju ste ikada videli da vlada nad drugom? Koju životinju ste videli da prisvaja što? Koju životinju ste ikada videli da otima od druge? Ili da li ste nas ikada videli da se ubijamo međusobno, ili da lažemo i varamo, ili da bludničimo samo za zadovoljenje sladostrašća? **8** Recite, kada ste od nas videli da činimo neku radnju koja ne bi bila sasvim u skladu s našom prirodom? **9** Zar ne bi bilo pošteno da životinje od vas nauče korisnu upotrebu svojih sila? A sada, kao što vidite, moramo vam mi krvoločne zveri

tek pokazati i učiti vas krotosti i mudru ozbiljnost života. O, stidite se, gospodari sveta, kada je mušica koja zuji oko mojih ušiju mudrija no vi i sav Hanoh s deset gradova; jer premda joj je život ograničen na jedva nekoliko dana i nema vidljiva traga njenom učinku, ipak je čak u veoma kratkom roku učinila beskrano više no vi od vremena Kajinovog sa svom vašom izgradnjom gradova i mučenjem braće zato što je ispunila volju Božju koja vlada u njoj i radovala se taštom, kratkom bivanju. Međutim, vi ljudi, koji treba večno da živite, mogli ste zaboraviti vašu vrednost u vama a još više beskrajnu vrednost presvete ljubavi večnoga, svetoga Boga u vašem duhu. **10** Mi smrtna bića radujemo se zahvalno muklom, kratkom životu, a vi živi radujete se da halapljivim jezikom ližete pogan smrti. **11** O veliki, sveti Bože, zašto nisi radije stvorio sve same hijene, tigrove, lavove, vukove i medvede, koji svagda vrše Tvoju svetu volju? I nikada nisi trebao kaniti da stvaraš i jedna jedina čoveka, koji je mogao zaboraviti ne samo Tvoju toliko presvetu volju nego štaviše Tebe samog. **12** O pogledajte ovamo, lepi, glatki ljudi, pogledajte moj zastrašujući rundav, bedan oblik. Zar nije kao da je ogrnut u noć Božje kletve, a vaš naprotiv u najviši blagoslov večne ljubavi? **13** Ali kako to da pod plaštom smrti Tvorcu žuri u susret zahvalnost, a pod vašom kožom blagoslova Njemu rug i prezir i konačno štaviše potpun zaborav? **14** Otuda dolazi da ste sebe učinili izmetinom pakla vašom neposlušnošću, dok moje koleno u svem robovanju božanske moći, gredući preko rudina zemlje mnoge hiljade godina pre vas, u teškom pritisku svog divljaštva ipak nikada nije istupilo nezahvalno iz poretka upućenog od Boga. **15** O, premišljajte valjano ove reči krvoločne zveri i uzvisite se do dostojanstva da se zovete samo stvorenjima i gledajte da li će vam jednom uspeti da vas nazovu ljudima, i mislite koliko će još iznad vas stajati deca Božja i da im možete a i trebate biti barem slični kada već ne isti. – Moja beseda je gotova, a vi ostanite i čujte još drugi rod. Amin." **16** I gle, kada hijena svrši ovu prodornu besedu, ogroman tigar razjarenom žurbom skoči pred zastrašenu družinu, pogleda je strahovito ozbiljno i vitlajući hitro svojim repom obrati se govorniku i vodi, posmatra ga prodornim pogledom neko vreme, konačno razjapi širom krvničku čeljust pa započe da govori kako sledi govoreći: **17** "Siin"! To da ti bude ime, što znači ovo ime da ti govori da si ti sin zemaljskog neba, koje je nebo životinja koje imaju dušu iz ognja sunca, koja je progovorila vašoj duši, koja je duša iz Boga data vama

na veliku sramotu preda mnom i svim krvolocima šuma i žbunja pošto je zaboravila velikog davaoca, dok se naša duša još nikad nije usudila ni za dlaku preko svoga poretka, premda smo i mi obdareni istim pet čulima kao i vi i imamo pamćenje, žudnju, i razlikujemo zemlju i vodu, vatru i vazduh, mokro i suvo, i razlikujemo dan i noć, visoko i nisko, strmo i ravno, hladno i toplo, i imamo i vrlo oštar vid, pred kojim se ne može sakriti ni kvaran duh, nego se pred njim ježi kao smrtno uplašen pošto pred sobom vidi neumoljivog, snažnog, hrabrog sudiju, koji je došao da ga prvi razotkrije i da sruši njegov dvor od izmeta, i da pije njegovu nečistu krv, kako se njom ne bi opoganile posvećene planine. **18** Videli ste svi sopstvenim očima šta je snašlo vojsku Tataharovu nedaleko oдавде. Da ne mislite da su vas štitili magarci i kamile od našeg pravednog gneva? O ne, varali biste se veoma ako biste mislili ovako sasvim pogrešno. Bog nam je zapovedio da vas poštujemo, i među nama nije bilo nijednog koji ne bi smesta poslušao volju svemoćnoga Tvorca. **19** A vi ljudi koji ne samo što imate pet preplemenitih čula, nego uz to još i besmrtnu dušu i u njoj božanska duha, mogli ste zaboraviti Boga i sasvim zanemariti Njegovo presveto ime i volju? **20** O, bedni rode, bezočno ljudsko biće, memljivo strašilo široke zemlje! Reci, šta si ili šta hoćeš da budeš kada ti Bog, Sveti, tvoj preljubazni Tvorac, kojim jedino jesi i postojiš, kao i sve, ne znači ništa? On, koji ti je uz to još podario savršenu slobodu iz prevelike ljubavi kako bi tebe, izmetinu pakla, negda privlačio sve više uz Njegovo ljubazno Očevo srce. Zato, zato mora On, preljubazni, sveti Otac – o veliki Bože pomози mojoj snazi, koja me hoće napustiti pri pogledu ovih strašila, kako bih izvršio Tvoju svetu volju – da bude klet i zaboravljen! **21** Pogledajte travu! Slavi Boga jer u svojoj nemoti zna Boga, a vi u vašoj živoj slobodi ne znate ništa o Njemu. Jest, gledajte ove gore, gledajte stenje, gledajte vode, gledajte nas, jest, sve što god može sresti vaš vid, uši i druga čula slavi i hvali Boga – i sva nebesa su puna Njegove velike milosti, Njegove počasti i Njegove beskrajne slave. A čime ste vi ispunjeni kada ste mogli Njega sasvim izgubiti iz očiju i srca? **22** Ukratko – na kraju su moje reči. Ne bih više mogao duže da vas gledam i da se suzdržavam pravednoga besa. Zato vas napuštam po volji Višnjega i kažem vam samo još na kraju da – kada vas večna ljubav iz naših nežnih kandži prema vašim rukama, koje se još puše bratskom krvlju, isprati na čistinu i postavi vas narodom na zemlji – pamтите šta vam ovde svirep Tigar,

iz čijih očiju krvoločnost, cereći se i žareći, bukti, ali spram vas kao jagnje, po volji Božjoj reče i pokaza! **23** Učite od prirode, kada je vaše srce onemelo prema gromkom glasu Božjem! Amin." **24** I kada tigar svrši svoju besedu, snažno i delotvorno, dođe red na lava, koji takođe iznenada, vrebajući iza čestara, ogromno iskoči i zauze čvrst položaj pred već nešta ohrabrenim očima Siinovim, razjapi širom čeljust i, kako pomenuto, takođe prozbori, naime govoreći: "Čujte, gluvi, i gledajte, slepi, tobož vlastodršci zemlje, jaki carevi i gospodari sveta u vašoj nemoći. Šta mislite, šta bi bila prva obaveza za slobodno stvorenje, koje samovoljno može upražnjavati svoje sile darovane mu od Boga, koje ni sa čim nije niti može biti sputano da razmišlja iz ljubavi velikog svemoćnog Tvorca? **25** Gle, vi me gledate ukočeno kao raspršen kameni trupac i znate manje od trula panja! Zar ne bi bila prva obaveza da težite za svetom voljom Onoga koji je i vama, kao i meni, dao život – i to vama besmrtni, a meni smrtni – i da je ispunite dragovoljno i tako dostignete izgublenu milost, koju je izjela vaša krupna neposlušnost? **26** Da li ste ovo činili ili činite li sada? – O ne, niste još nikada spoznali Boga; i što čovek ne zna, nije ni obavezan – to vam je kukavna uteha! A ja moram da vam kažem i da vas pitam kako je to zaboraviti Onoga na koga su vas snažno trebalo da podsećaju svaki dan i svaka noć i glasno da javljaju Njegovo sjajno veličanstvo izlazeće sunce, mesec i svetle zvezde. **27** Gle, ja sam jak, svirep žitelj ovog negostoljubivog kraja punog mrtva kamenja i bodljikava trnja i žbunja, moram mučno i prinudno s moje prirode takođe svirepo da tražim svoju bednu hranu i zahvalno da uzmem što mi Božji sudovi oskudno pružaju i često danima moram da trpim užasnu glad. Zato vam kažem: Ako bi mi kogod u mojoj velikoj nevolji došao u susret samo s nekoliko kapi vode da ugasi moju goreću žeđ i okrepio tim moj sasušeni jezik, sledio bih ga zahvalno kao anđeo čuvar, delio s njim moj zadnji zalogaj i umro bih iz ljubavi prema mom dobročinitelju. **28** Ali vi ljudi ne samo što vašu braću koja rade za vas tučete, mučite i ubijate nego čak ste nezahvalni Bogu, psujete Njegov blagoslov i proklinjete Njegovu milost i izvrćete Njegovu veliku ljubav u otrovan izmet zmije. **29** O Lameše, Lameše! Hteo si zapaliti šume kako bi nas uništio što smo bili poslušni volji velikoga Boga. A šta mi da učinimo tebi, koji si zaboravio Boga i koji si ubio svoju braću, a hteo si pred Pravednim da budemo krivi za krv? **30** Gle, mi ne tražimo osvetu premda

dobro znamo njegove namere. Ali samo vi nezahvalni ljudi hoćete da se svetite na nevinima. Zato učite od mene biti zahvalan i Bogu poslušan. Tek tada istupite i postanite kim vas je Božja najviša ljubav učinila i pozvala. Amin." **31** I gle, kada lav svrši svoju reč, dođe i vuk šuljajući se, započe dobru propoved ovoj sada već valjano razbuđenoj družini i opomenu je ozbiljno obavezi poslušnosti i uzajamne ljubavi u Bogu i svim Njegovim bićima tako što kaza: **32** "Gledajte ovamo! Pred vašim očima i ušima i sramežljivim srcima stojim ja, strašan grabljiv vuk pozvan i probuđen od velike milosrdne ljubavi svemoćnoga, svetoga Boga, koji jeste večna sila puna najuzvišenijeg, savršenog života iz sebe i u sebi, koji je nevidljiv svim bićima koji su se onesvetili u Njegovoj milosti jer je On Presveti, kako bih naglasio Njegovu svetu volju, koga ste zaboravili bratoubilački na tako sraman način u svoj samoživosti, sebičnosti, svem vlastoljublju i otud i u svem preziru onoga što bi vas kako god moglo podsetiti na postojanje velikog Boga i Njegovu nedodirivu svetost. **33** Zato na vaše veliko poniženje i neizkažljivo posramljenje razbudi večna ljubav baš nas, najprezrenije i najstrašnije zveri, da vam propovedamo, prvo i prvo, poslušnost u svoj blagosti i poniznosti, i drugo, da pokažemo vama slepima našim radnjama i vladanjem, kao i sada rečju našeg razvezanog jezika, snažno i prodorno volju Božju vama ljudima, koji treba da budete besmrtni. **34** I ova sveta volja, u kojoj postoji i postojaće večno sva sila i moć, sva mudrost i snaga, večni život i preblazena i preslatka sloboda, glasi ovako: Vi svi ste savršeno jednaki pred Bogom, prema tome braća i sestre. Zato da niko ni ne sanja neko prvenstvo prema ostalima. Jer tu ni snaga, lepota, mladost, starost, vrlina, mudrost ni šta bilo da vam daje pravo nekom preimućstvu, nego da sa svim ovim predujmovima samo svom ljubavlju i predanošću priskočite međusobno u božansku volju i spomognete hotimice manje obdarenima kako bi vam bila prilika da vežbate božansku vrlinu večne vama usađene ljubavi toliko predobroga Tvorca; jer samo iz prečiste, prevelike ljubavi dala se tronuti Božja svemoćna svetost da stvara iz sebe vas loše, nezahvalne ljude, koji zaboravljate čast, ljubav i Boga, a zatim još bezbrojno beskonačno mnoštvo bića svih nepreglednih vrsta vas radi, koja treba da vam služe na svaki zamisliv način. **35** Međutim, vi tripot slepi i pregluvi ne vidite i ne čujete ništa od svega onoga što bi vam samo svakada trebalo koristiti, nego vaša sramna, neuredna, pohotljiva čulnost i putenost

pomračila vas je u svemu i tako bacila u čeljusti pravedne, zaslužene smrti. **36** Zato premišljajte šta biste trebali i mogli biti, a šta ste sada: Ništa do bedne larve i zmijske čahure pakla! **37** Menjajte vašu ćud, sredite vaše žudnje, operite se ljubavlju, postanite jednaki u poniznosti, poslušnosti i u valjanom odgoju vaše dece. Okanite se bluda i rađajte blagoslovom Božjim svoju decu, pa budite im istinski oci i matere u ljubavi i milosti Božjoj. Učinite ih da najpre slušaju vašu mudru ljubav i u njoj da nađu veliku ljubav, svetu volju pa tim i neprocenljivu milost Božju. Tek tada ćete spoznati da nismo mi, zle životinje, nego Božja ljubav uputila je milostivo našim odrešenim jezicima k vašim ušima takve svete reči. **38** Pa postav kakvima vas je sada naučila ljubav večnoga, svetoga Tvorca, naćićete ne samo životinje, kao što upravo saznajete, nego svu tvar za vas prozborljivu i smrt će se izgubiti iz vašega srca i živim očima i široko otvorenim ušima saznavaćete velikom jasnoćom dubine božanskih čudesa. Premišljajte valjano šta vam je ovde vuk zacelo čudnovato propovedao i otuda razmišljajte u svojim slomljenim srcima kako su večnoj ljubavi i svetosti Božjoj sve stvari vrlo lako moguće, pa ćete još vrlo mnoge čudnovatije stvari sagledati u sebi milošću Božjom. Amin."

36 Poglavnje

1 I gle, čim vuk – da se dobro razumemo, vuk, kažem Ja – svrši divno ovu besedu obilnu mudrosti iz Mene, skoči radosno na čistinu, a velik medved iznenada stade, kao što kažete, kao iz vedra neba pred družinu, skrušenu i ušavšu u sebe, i pogleda je zbrkanim, nemirnim pogledom kao da time hoće pokazati da je njihovo biće još nalik njegovim očima zbrkano i nemirno. Ovako valjano prikazav stanje njihovog bića, konačno i on otvori svoju čeljust i po Mojoj volji uputi im stamene te učvršćujuće reči pune ozbiljnosti i dostojanstva govoreći naime: **2** "Šta je Bog, šta ste vi i šta sam ja? – Nakon što je Bog, Večni, Sveti, Svemoćni, iz sebe svojom svemoćnom, suštastvenom rečju stvorio ovaj vidljivi, beskrajni svet sa svim suncima, zemljama, mesecima, morima, gorama, dolinama i velikim kopnenim ravnica, te na njih postavio rastinje svake vrste, kao što su trave, bilje, žbunje i drveće, i to po svom mudrom poretku jedno za drugim, pa zamalo po istom poretku malo-pomalo životinje svake moguće vrste, pa videv da je

sve ovo bilo dobro-savršeno saobrazno Njegovoj svetosti, tada Njegova ljubav u sebi samoj reče Bogu u sredini Njegove beskrajne, svemoćne svetosti: **3** "Sada je sve valjano pripremljeno; pa hajde da stvorimo i čoveka od prenežne ume zemlje kao savršen lik iz Mene, kako po Mojoj ljubavi, tako i po Mojoj milosti, kako bismo bili spoznati i hvaljeni od samostalnog života van nas i kako bi se negda sva stvorenja u njemu i preko njega izbavila kako bi ovim opet dospeli do slobodne svesti svog celishodnog postojanja iz Mene." **4** I gle, kako odlučeno, tako i odmah sasvim učinjeno. Stajase posle nekoliko trenutaka slobodan, večan čovek u svoj svojoj slavi opremljen svim beskrajnim savršenstvima, izvrsnostima i još većim sposobnostima za dostizanje još beskrajnijih savršenstava da postane sličan sa svojim suštim svetim istočnikom, naime sa svojim velikim Bogom iz sve i u svoj duhovnoj sferi posvećivanja. **5** Imaše moć da govori sa svom tvorevinom i ne beše nijedno sunce tako visoko i daleko koje ne bi čulo njegov jaki, pitajući glas. Takođe ni jedan najveći andeoski duh ne bi se usuđivao da ostane dužan odgovora velikom pitaču i besedniku. **6** I Bog, sam vidljiv svome ljubimcu, razgovaraše s njim kao brat s bratom govoreći naime: "Pogledaj Me, ljubljeni Moj Adame! (Jer tako se zvaše i još se zove živeći ovaj prvi čovek). Ne da bih te proverio, nego da bih te učinio savršeno slobodnim i time tebe moćnim jednako Sebi kao jedno, dajem ti laku, kratku zapovest samo za vrlo kratko vreme. Drži je dokle ti skoro ne dođem. Održiš li je odano, tada ću ostati kod tebe, pa ćeš tada sa Mnom imati sve kao jedno. **7** Gle, sve se mora povinovati tvojoj moći; ali pogledaj tamo nedaleko jedno drvo krcato lepim plodovima. Nisam ga još blagoslovio iz valjanog, mudrog razloga. Zato da ne kušaš pre sladak sok jabuke, jer onoga dana kako jedeš pre Mog blagosiljajućeg povratka, zgrešićeš, upropastiti sebe i oslabiti, posustati, oslepeti, ogluveti i učiniti sebe smrtnim. O ljubljeni Moj Adame, premišljaj valjano reči tvoga preljubaznog Tvorca i nemoj mi upropastiti Moje toliko već uznapredovalo najveće delo Moje ljubavi i mudrosti. **8** Jer sada više ne zavisi od Mene i sve Moje svemoći, nego jedino samo od tebe usled tvoje slobode tvoje volje, koju sam ti teško dodelio. **9** Sada sebe možeš sačuvati ili upropastiti. – Zato drži ovu laku zapovest, postani drugi Bog iz Mene i u Meni." **10** I gle, jedva da se dan promeni sedam puta sa svojim tamnim pratiocem kada već ovaj prvi, od Boga toliko previsoko i potpuno slobodno postavljeni čovek požudnim i

pogubnim pogledom svog drugog ja slabo, gluvo, slepo, a ipak znajući, na svoju sopstvenu preveliku štetu zaboravi Boga i zlonamerno posta neposlušan toliko lakoj i najveće ljubavi obilnoj zapovesti svoga toliko predobroga i svetoga Tvorca. **11** Na to se rasrdi Večni, Sveti i uništi svu vidljivu tvorevinu pred licem grešnika, koji se kajao. Ni kamen veličine jabuke ne poštedi, kao ni jednu životinju, koja hođаше hiljadama godina pre nezahvalnog čoveka zahvalno preko još jalovih polja zemlje. Tada sve potpuno pogibe u beskrajnom moru božanske ognjene jarosti. **12** Bogu više ne bi ništa sveto, kriv ili nevin, svejedno bi velikoj jarosti. Nad i u svim beskrajnim prostranstvima grme Njegov glas strašno silovito večno uništenje svakoga stvorenja. Svetovi zadrhtaše rastaviv se u svojim temeljima i ruševine ridajući i strašno kukajući razleteše se s jednog kraja beskonačnosti do drugog od jarosnog lica Božjeg. **13** Međutim, tu se događa nešto što za veke vekova nijedan anđeo neće shvatiti: Dokle On, Sveti, svojom desnicom uništava sve u jarosti zbog skvrnavljenja kroz greh velikog prestupnika, Njegova jednako sveta levica štiti plačućeg grešnika. I sićušna suza grešnika pade u toliko silovito grozno razjareno oko Božje, i gle, sva jarost nesta i već se smeši neposlušnome čoveku nova tvorevina u svim beskrajnim prostorima i iz njih, i zemlja i svi svetovi vrveše ponovo radosni bezbrojnim stvorenjima za službu neposlušnog čoveka. **14** Kao što beše pre greha, tako osta pomilovan nakon još skoro preko trideset godina u svoj neshvatljivoj moći i sili; ponovo pade pošto zanesen požudom zaboravi gordo svoga ljubaznoga Tvorca. Tvorac ga istera (to jest noseći ga na svojim rukama) iz raja, a na drugom mestu procveta pustinja pod korakom velikog grešnika. **15** Bratoubicu Kajina kazni preplodnom zemljom što plaka nad svojim nedelom i oslobodi ga povrhu toga iz kandži svoga sina Hanoha, te mu pokloni more i sve kopno u njemu; isto tako Meduheda sa svojim velikim narodom; i sada se Njegova beskrajna ljubav iznova potvrđuje na vama, i Njegovo srce nije zatvoreno ni pred najvećim bezbožnikom Lamehom. **16** O gle, gle, vi prenedostojni ljudi, koju beskrajnu ljubav Bog imaše i još uvek ima prema vama uprkos svim vašim neiskazljivim gresima. **17** Čujte iz mene Njegov glas kako javlja vama Njegovu milost. Pogledajte tamo prema podnevu veliku zemlju već valjana pripremljenu za vas. Gle, kako vas je On nevidljivo štitio pri svom velikom, preljubaznom srcu pred našim pravednim gnevom. **18** I slušajte, čim svršim

svoju zapovedenu besedu prema vama i vi plačuci bacite se pred Njegovu ljubav, zgrabiće vas vidljivo svojim anđelom i nežno vas sprovesti u onu lepu, spomenutu zemlju. **19** O ljudi, premišljajte ko je Bog, ko ste vi i ko možete i treba da budete Njegovom beskrajnom ljubavlju; a premišljajte i u vašoj milosti od Boga ko i šta smo mi sirote prezrene životinje i obuhvatite kao On – koji neće da bude samo vaš Tvorac kao naš, nego vama istinski Otac, što zapravo već veoma dugo jeste i beše pre nego što beše stvoren svet i mi – s Njegovom ljubavlju sva stvorenja nekoristoljubivo i premišljajte: i mi nema bića radujemo se životu. Zato u vašoj ljubavi iz Boga negda za velika dolazeća dana pustite i nas da ugledamo novu svetlost slobodnog života iz Boga, u kojoj valja da živi svaka tvar i živeće zavek. **20** Sada padnite pred Bogom, vašim svetim Ocem, i plaćite pokajničkim suzama istinske ljubavi, a zatim neka vas hvalovoljno digne blaga ruka svemoćnog Tvorca, sada takođe vašeg preljubaznog Oca, i neka vas Njegova blagosiljajuća desnica sprovede u naznačenu zemlju i budite tamo narod kakvim da budete još će vas silno učiti Njegova sopstvena sveta usta preko usana velika bratska anđela. Amin." **21** I gle, okončav medved svoju besedu, nesta brzo iz njihova vidika i mesto njega se pojavi u trenu anđeo odeven belim ruhom od svetlosti, i ovaj anđeo beše blagočestivi Avelj, koji zapravo već nevidljivo besedova preko duše životinja (što je zapravo uvek slučaj kada prirodni predmeti zbore preko usta videoci i proroka da anđeo iz predmeta u dušu videoci i proroka i taj tek tada odgovarajućim prirodnim rečima sam piše ili lakše pak smesta govori valjanom besedom, što dašta shvata samo videlac i prorok zašto je jedno teže a drugo lakše, zbog čega su već sami apostoli više govorili nego pisali kao svi raniji videoci i proroci). **22** Kada dakle ovih četrnaestoro ljudi oba roda tek potpuno ugledaše anđela, tek tada im on iz Mene počе upućivati vrlo blagu besedu i reče kao što sledi verno istinito, naime: **23** "Deco Kajinova, moga brata koji beše zao, koji još živi i koji će živeti telesno ubuduće za vladanja svih zemaljskih doba sve do kraja svih doba, nedostupan svim smrtnicima sve do skorog kraja svaka zla kada kasnim potomcima nakon velikoga veka svih vekova Svemoćni preko mala videoci bude objavio velike stvari i bude spomenuo opširno vašeg zločestog praoca (što se upravo događa i već se dogodilo), premišljajte valjana šta ću vam ovde kazati i objaviti po presветоj volji Boga, svemoćnoga, večnoga Tvorca,

kao i preljubaznoga Oca svih anđela i otaca i ljudi. Čuli ste vrlo skupocene reči iz čeljusti krvoločnih životinja, koje je Bog ublažio preko mene i osposobio da govore za vas, koji biste iskvareni više nego sve ove životinje preko velike zloće zmije Hanohove i sada osobito Lamehove, koji posta velik vinovnik užasa, pred kim se sada sva tvorevina strašno gnuša, i za čijim vratom već počivaju kao svetovi teški sudovi Božji i pomno posmatraju već skoro sasvim puni od nedela sasud nad zvezdama. **24** Pošto dakle biste i još jeste najmlađi koji ste se prisilno morali sjediniti sa zmijskom vojskom Tataharovom protiv svoje nešto bolje volje, tako se neizmerna ljubav Božja smilovala vama i dala vam prvo da spoznate beskrajni greh Lamehov, bezbožnika, u njegovom preoholom vlastobesnilu. Zatim vas je dovela ovamo na čudesan način za kratko vreme toliku daljinu koju običan hod čoveka jedva da bi prevalio za sto i dvadeset dana pošto vas je pre spasla iz smrtnih kandži zveri gde bogomrski Tatahar nađe svoj pravedan sud i pokaza vam kroz smrt samu vašu smrt i posla me sada vama, koji sam već dugo sasvim živ, da vas probudim iz sna smrtnog i da vam pokažem život u poniznosti i u stalnoj dragovoljnoj poslušnosti prema presvetoj volji Božjoj te da vas odvedem u zemlju koju je večna ljubav Božja za vas valjano pripremila. Pa spoznav sebe sasvim u ljubavi prema Njemu u svojoj poniznosti, tek tada ćete takođe prispelom milošću spoznati istinsku, svetu, preveliku vrednost života u vama i otuda tek najsvetiju i najveću vrednost u večnoj ljubavi svetoga, svemoćnoga Tvorca svih stvari i preljubaznoga Oca svih anđela i ljudi ne samo ove zemlje nego još bezbrojnih drugih svetova, od kojih do sada još nikada niste imali pojma, jer to znati daje se samo deci i anđelima Božjim. **25** A ipak će se negda svetovi klanjati ovoj zemlji kada njena svetlost bude veća od svetlosti svih nebesa, jer tada će jednom Božja svetlost svetleti svim narodima koji budu dobre volje. Pa ako ostanete odani u poniznosti i u dobrovoljnoj poslušnosti prema presvetoj volji večnog, velikog Oca, tada će ova svetlost prodreti i do vas i oživeti vas načisto; međutim, ako se ikada budete dizali ili budete mogli dizati jedno nad drugim, tada će ova najsvetlija i najsvetija svetlost, potekla iz najunutarnije dubine Božje, do vas samo stići kao svetlost najudaljenijeg sunca tvorevine u premračnu noć zemlje. **26** Gle, potomci Lamehovi od svoje gordosti dosegnuće uskoro svojim glavama nebeski svod, probiće ga svojom bezočnom, slepom i gluvom upornošću kao mračni zločinci baš na mestu

gde veliki sasud, skoro već sada sasvim pun grozota svake vrste, stoji veoma krhko. Zatim će se veliki sasud sručiti na zemlju pun gresima i prestrašnih sudova Božjih. Tada će se u bujicama kurvinjskog mulja zločina udaviti i ugušiti svi vinovnici zla i povući sa sobom prevelik broj dece Božje, koja će dopustiti da ih kćeri zmije zarobe u svojim srcima i sramno će s njima bludničiti i rađati decu gneva i kletve Božje, koja će se nazvati decom pakla i sisancima zmajeva, i tu se neće poštediti više od osam osoba. **27** Međutim, pre nego što se sve to dogodi, Gospod će trista godina slati učitelje i proroke, koji će ih opominjati pred Njegovim sudovima i propovedati pokajanje za oprostjenje svojih grehova i za potpunu promenu svog prividnog, noćnog, paklenog života obilnog smrti i pokazaće im trag istinskoga života iz Božje beskrajne milosrdne ljubavi i milosti i pokazaće im čudnovato čak u malom vrstu predstojećih velikih sudova Božjih. **28** Tada će se zbiti da će zla žgadija zgrabiti učitelje i proroke i delom ih ubiti, delom i obgrliti svojim zmijskim rukama i svući ih u glib svog bluda i upropastiti i usmrtniti u duhu i štaviše uz to još učiniti ubicama svoje sopstvene dece (kao kod vas sada u vašim vremenima klubova koja su mi nadasve "ugodna"). **29** Tada će Bog zadnjeg učitelja – brata pravednog sina koji će se zvati Noje, što znači Pravedan Sin – imenom Mahal, na svoj samovoljan zahtev još pustiti da proputuje gradove užasa i da tamo propoveda. Toga će snaći zlo i sam će postati zao, na kraju napustiti Boga i propasti u glibu. **30** Tek tada će se spomenuti sasud, pun greha i suda razbijen i natovaren svom kletvom, baciti na zemlju i zapaliti je na svim zlim tačkama iz svog središta i samo radi ono malo pravednika milosrdna ljubav Božja će otvoriti silne ustave neba i svaliti visoke bujice čak preko najviših gora radi ublaženja paklenog ognja i održanja i čišćenja dece kao i same zemlje radi nošenja bolja pokoljenja po volji Božjoj. **31** No, vas neće snaći ni vatra ni bujice ako ponizno i poslušno obratite pažnju na volju Božju koja vam je sada objavljena, koja puna ljubavi glasi ovako: **32** Vaša prva misao da bude Bog, Njegova volja, Njegova ljubav i milost; i kada se dan preda u zvezdane i svetlucave ruke noći i zadnji zrak lepog sunca Božjeg blago mine preko dalekih polja zemlje, tada u ovim ispitujućim svetlosnim mislima vašeg besmrtnog duha da se date na blagosloven počinak svog tela. **33** Nemojte se starati o hrani telu, jer gde Gospod blagoslovi neku zemlju, tu njeni žitelji nikada neće trpeti glad dokle im je

stremljenje usmereno da stalno imaju pred očima i u srcu samo presvetu, sve blagosiljajuću volju večnoga, velikoga Oca; jer zato su stvoreni ljudi da spoznaju Boga i Njegovu presvetu volju, da žive po njoj i rečju i obilnim delom da slave i hvale najsvetije ime velikoga, večnoga Boga. **34** Ako to budete činili u svoj poniznosti i slobodnoj poslušnosti od čiste, nekoristoljubive ljubavi prema Bogu, tada će i On svakad biti spreman da vam mislostivo objavi Njegovu presvetu volju, delom posredno preko reči prirode, a delom i neposredno preko Njegove sopstvene žive reči glasno govoreći u vaše srce. **35** Ako to budete propustili samo jedan dan u vas ispitujućoj prividnoj dovoljnosti, tada će se srce zaboravšeg Boga opteretiti najpre opominjućom tugom i biće sedam dana nemo kao trulo drvo. I kao što će tlo zemlje po stupajevima poslušnog rađati i sazrevati plodove do njegovih usta, isto tako će zemlja po stupajevima nogu neposlušnog postati pustinjom i neće davati ništa do prašinu, kamenje, trnje i čičak i otrovne bobice. **36** Jer beskrajna ljubav i mudrost Božja daje svakome svoje; blagočestivoj, poslušnoj deci daje hleba, meda, mleka i slatke plodove telesno i duhovno; a neposlušnom, gordom nakotu zmijske daje kamenje, prašinu, trnje i čičak i otrovne bobice duhovno i telesno kako bi zloban nakot nastradao i možda se održao mrtvi duh i malo-pomalo oživeo opet u beskrajnoj milosrdnoj ljubavi velikoga, večnoga preko svega jedino najsvetijega Oca. **37** Gle, svi ste vi jednaki; podjednako muško i podjednako žensko. Međutim, vi žene valjano da pokrivete svoje stidnice kao i celo telo, a prvenstveno svoju glavu, kako vaša pohotljiva ćud ne bi razdraživala muža na blud, kao što zmija vabi velikom, tajnom požudom svojih zavodljivih očiju slobodan rod ptica u smrtno zatočenje svojih otrovom punih čeljusti, jer vi žene ste najbliže deca zmijske i pune njenog otrova. Zato budite smerne kao ženka pčele, koja se ne usuđuje svojim bićem na svetlost sunca, nego dan i noć brižno gmiže preko ćelija svoje bezazlene dečice; takve da i vi budete i poslušne u svemu svojim muževima, ukoliko najsvetija volja Božja iziskuje. Međutim, da neki čovek hoće – što se ne bi trebalo zamisliti – da vas prisili na nešto protiv najsvetije volje Božje, to da i vama bude dozvoljeno da otkrijete vašu glavu pred čovekom i da ga umilno opomenete na njegove obaveze proistekle od Boga. I ako izvršite sve ovo precizno, tada će vas Gospod zasuti velikim milostima i postaćete slatka milina za oči u beskrajnoj lepoti večnoga, svetoga Oca, večno i besmrtno. **38**

A vama muževima ne daje se drugi zakon do svagda vama javljajuća presveta volja najvećeg Boga; ako je, pak, neko od vas ne bude primećivao u svojim grudima, pred njim će se postepeno sveta usta Božja, kao i prirode, zatvoriti. Tada će mu se, pošto se od Boga odvratio napolje, dati i spoljni zakon, koji će ga učiniti robom greha i slugom pakla, ako odmah ne slomi svoje srce, očisti ga u poniznoj poslušnosti, pa ga ponovo moleći i dugo moliv se odnese pred Boga u strahu i ljubavi da bi ga On opet blagoslovio i posvetio svojom najsvetijom voljom. – (To da i vama bude dobro znamenje kako i zašto da težite ka ponovnom rođenju). **39** A sada ustajte i obucite ovu odeću, koju su za vas spremila deca Božja – ovu ovde vi muški i ovu ovde vi žene kako biste se razlikovali po rodu, takođe po nošnji odeće moralno, smerno i uglađeno. Ali daleko vam bila sva raskoš i oholost; samo da vas pokriva haljina i štiti od prehlade za svežih noći telesno i odvede duhovno do Boga u toploti večne ljubavi, blagosti i poslušnosti. **40** I tu neka svako od vas takođe uzme povezu i neka veže sebi oči kako ga ne bi hvatala nesvestica pred provalijama preko kojih ću vas voditi. Pa kada se nađemo na određenom mestu, dajte opet na volju vašem očnom vidu i posmatrajte preushićeno vašu preteču domovinu, dražesno uređenu od prevelike ljubavi predobroga i presvetoga Oca. Tamo ćete se potkrepiti blagoslovenom hranom zemlje i jesti iz ruku dvoje velike dece Božje, koja će vas tamo već očekivati, jedoga čoveka i jedne žene, za večno ukrepljenje života svog duha. Sada pođite za mnom po najsvetijoj volji Božjoj. Amin." **41** I gle, tako ih vođaše Moj mili Avelj sedam dana i noći do određenog mesta brzo još preko trideset dana dug put, i to bez odmora i hrane jer tada behu Moji gosti i, kao što kažete, letele su im pečene ptice u usta, to jest: Ja sam ih hranio međutim duhovno, a duh ukrepi dušu, a duša ojača telo, te su ovom Mojom istinskom nebeskom hranom itekako mogli istrajati. **42** Pa kada dospeše ovako sasvim zdravi i čitavi na određeno mesto, tada odmah dođoše dvoje dece Božje ili dece Moje ljubavi, koji ih tu očekivaše, Aujel i njegova žena Aca (Sin Nebesa i njegova žena Mukla Ispravna Žudnja), unuci dece Adamove pre Seta, i uzeše im poveze s očiju i poželeshe im dobrodošlicu najljubaznije. Tada se začudiše silno ovih četrnaest malih dvojima velike dece Moje ljubavi, koja imahu pravu meru čoveka, naime šeststo šezdeset šest palca čovek i šezdeset šest palca manje žena, dok spaseni imahu jedva vašu meru od šezdeset palca. **43** Pa sada pošto su

ponovo potpuno upotrebljavali svoje oči i uši, tada anđeo opet prozbori i reče: "Deco, ovde je mesto vaše odredbe, i ovo dvoje velike dece Božje smatrajte vašim roditeljima danim ponovo vama od Boga i sledite ih u svemu, jer to je volja Božja koju sam morao da prećutim kada sam vas prvi put oslovio. **44** Oni će vam uvek potvrdno reći šta vam Bog bude govorio vašim srcima i vazda će vas buditi ako vašeg duha podode san i ućice vas mnoge korisne stvari, koje će vam vrlo služiti, kako telesno tako duhovno. I da se niste polno spoznali dokle vas ovi sada vaši roditelji ne blagoslove po presvetoj volji Božjoj; pa kada vas blagoslove, ipak daleko vam bio svaki blud, nego čednost da sja kao zimzelen na vašim čelima, i nikada da oskrnavi nesloga, gnev, zavist, škrtost i blud presveto rađanje vaše dece, nego umerenost u svemu i ljubav Božja nadasve bila vaše pravilo. Postupite li tako, biće vam dug život tela i vaš odlazak sa zemlje će biti u velikoj svetlosti beskrajne milosti večnoga, svetoga Oca, gde vas tek iščekuje istinska nagrada kao večni život u širokom krilu presvetoga, preljubaznoga Oca u visokom nebu tamo preko zvezda i negda – ah! – negda u Njegovom samom preljubaznom srcu. **45** No, o tome će vas obavestiti vaši roditelji, koji su dobro obavешteni od Boga i nije im potrebno moje obavешtenje pred vašim ušima. Božja ljubav vas blagoslovila i Njegova milost vas obasjala i posvetila i odvela vas do života! Amin, amin, amin." **46** I gle, to je zasnivanje Sine ili Kine, koja osta pošteđena od potopa i još dan-danas u opštem jeste mnogo bolja no druge zemlje na zemlji izuzev poneka suluda pogoršanja, koja su tamo unesena tek kasnije poznanstvom s drugim ljudima zlobnog sveta. Tamo da se nije usudio neki neponovorođeni da propoveda Moje Jevanđelje! Amin!

37 Poglavlje

1 Pre nego što otputujemo ponovo u Hanoh, moram još nužno da vam kažem malo detaljnije o stanovnicima Kine. Sada zapamtite i gledajte, što se prvo tiče visine velike dece Moje ljubavi iz Adama, to je vaša predstava pogrešna ako pod njom zamišljate telesnu visinu, nego tu šeststo šezdeset šest palca jesu potpun broj Moje ljubavi u čoveku. A palci prikazuju meru dobrote iz ljubavi prema Meni; tu su šeststo usmereni Meni, zatim šezdeset bližnjem i konačno šest sebi. I mera žene jeste jednaka božanskoj meri u

čoveku, ali ženina ljubav prema bližnjem i ljubav prema sebi jeste razlika od šezdeset i šest, te u tome žena ima čoveku bezuslovno da se povinava u svemu ovom dotičnom. Budući da je stvorena iz čoveka kao ljubav prema sebi, jedino i može sebe da ljubi u čoveku, ako će njena ljubav biti ispravna; i pošto je najbliža čoveku, tako je i njena ljubav prema bližnjem najpre u čoveku, i otud razlika. **2** Uostalom ovo dvoje kao i sva deca Adamova behu i telesno znatno veća od veoma oslabele dece Kajinove i mnogo moćnija, jača i snažnija u svim svojim mišićima, žilama i drobi. **3** (A sličnost broja čoveka broju Moga protivnika dolazi otud što je kod njega upravo suprotan slučaj kako bi bio najgnusnije biće pred Mojim očima). **4** I gle, kao što Siin bi prvi koji svoju ćud uputi Meni, to i bi najposlušniji sin ovih roditelja i vođaše i ostale vrlo brižno u poslušnosti; zato Aujel reče, blagosloviv ga najpre u Mome imenu u prisutstvu Aze i svih ostalih: **5** "Sine, blagosiljam te u ime moga i tvoga Boga! Zemlja da se zove po tvome imenu. Uzmi svoju najlepšu sestru za ženu i rađaj s njom u svoj blagoslovenoj pristojnosti decu poput dece Božje i nazovi ih Sinovima Neba i Kćerima Zemlje, pa kada se Moje veliko pokoljenje uzme sa zemlje od ljubavi Božje, tada tvoji potomci neka budu ljubazne vođe potomcima tvoje braće. **6** Ljubav traži, i mudrost će ti se dati, i tvoje koleno neće umreti sve do kraja svih vremena jer će Gospod tvom kolenu učiniti mnoge loze kako bi tvoje ime živelo sve do kraja svih vremena. **7** Tebi je data samo jedna žena, ali ubuduće s vremenom neka muževi u svoj smernosti uzimaju i više žena radi rađanja pokoljenja, međutim, daleko vam bio svaki blud i neblagosloveno rađanje; i ako na sve ovo obratite pažnju, biće vašeg naroda za hiljadu godina već kao trave na zemlji i kao zvezda na nebu. **8** Ja sa svojim malobrojnim potomstvom blagosiljaću vas i voditi još petsto godina, a zatim će doći red na tebe sve do kraja vremena. Vreme da merite po zrelosti jednog ploda koji sazreva pet puta za kruga zemlje oko sunca. Kad god spoznate neku stvar, pogledajte u sebe, i naćićete znak, i tim znakom uvek da predstavite i označite stvar. A vaše radnje uvek da se izraze raznim podobnim crtama i njihovo izvršenje tačkama. Ovim treba da zabeležite ono što ćete ubuduće od nas još sve čuti, naučiti i saznati a i što ste već pre nas čuli, naučili i saznali, i nužno od toga da pokažete i vašoj deci sve do kraja vremena za negdašnje veliko svedočanstvo o zlobnom nakotu zmija. Amin." **9** Međutim, bez uštrba po slobodu duha ni ovaj narod ne osta uvek isti. Posle računanja negde sto

dvadeset godina po potopu potomci Siina takođe narastase značajnim narodom i dospeše često u razne razmirice, te obrazovaše stranke, koje se razlikovaše po svojim običajima i bogosluženjima. Pojedini tvrdiše da su samo prvorodeni vični da upravljaju; drugi kazaše da prvorodstvo nije ništa osobito pošto se češće pojavljuju ženska prvorodstva – zato sposobnost upravljanja svakad treba poveravati razumnijem srcu. To dohvatiše opet drugi iz naroda i kazaše: "Ako se radi samo o srcu, pa zašto onda i razumno srce nižeg brata ne bi bilo sposobno da upravlja?" Pojedini, pak, odbaciše opet sve i rekoše: "Kao što beše u početku, neka ostane do kraja vremena!" Pojedini kazaše da valja svugde i svakad Boga pitati za savet a ne svojevolejno rasuđivati i postupati. Na to opet odvratili drugi: "Ako je tako, onda to može svako činiti; čemu onda jedan ili više upravitelja?" – Drugi opet rekoše da se Bog ne objavljuje svakome kako ljudi ne bi bili izlišni jedan drugom. Na to odvratili opet drugi: "Onda neka svaki videlac naučava što je saznao, a upravu da prepusti Bogu; čemu onda jedan ili više upravitelja?" Opet drugi primetiše: "A ko nam jamči da takav videlac i učitelj koji navodno stoji više zaista uvek govori reč Božju?" Drugi opet rekoše na to: "Pa, ako se učiteljima apsolutno više ne može i ne sme verovati, onda nam ništa ne vrede upravitelji i učitelji!" I više takvih nezgrapnih dosetki, čime se dogodi da se obrazovaše gomile jeresi i da se carstvo raspade na razne grane uprave i učenja i tako rascepkano potraja do godine 3737. po postanju Adama kada istupi graditelj Heu-Tsinove linije (zaštitnog zida) po imenu Či-Hoang-Ti (Mudri Samoupravitelj Naroda), koji je čak i vašim boljim istoričarima nešto poznat, počeo narodu silno da propoveda i prorokova im kako ih je jedan narod nedaleko granica njihove zemlje krišom uhodio, i ako se svi zajedno ne late posla da duž sveg carstva postave velik i debeo zid, onda će ovaj narod nasrnuti u gomilama pun sile i sve ih gadno pobiti. **10** On sam ima moć od Mene da ovaj upad zadrži toliko dugo dokle se zid ne dovrši, međutim, samo na deset godina, zato da upotrebe svu vrednoću da što pre izvrše ovo veliko, sveto delo po Mojoj volji objavljenoj njemu, inače ih čeka veliko zlo. **11** Odmah prionuše na delo ko god je imao ruku, pa zid stajao dovršen za osam i po godina dužine više od osamsto i sedamdeset hiljada čovečijih visina i širine devet čovečijih visina i visine devetnaest čovečijih visina i beše snabdeven na sto do sto čovečijih dužina kulom stražarom, koja je bila viša za još oko deset čovečijih visina, u

kojoj je uvek moralo stražariti naizmenično sto ljudi, što dašta baš ne potraja dugo pošto ovaj krivi prorok razotkri sam sebe pred narodom tako što skuplja sve njihove verske spise i sve što u njima ne odgovaraše njegovom pravom nasilnom duhu spaljiva i uništava. **12** Ovim mu uspe da ovo pre njega mnogo razdeljeno, veliko carstvo ujedini, istina jedino silom, i da gospodari njim oko šezdeset godina kao pravi otimač. Njegov sin istog imena posta mlak i popustljiv, ali zato mora njegov sin, treći naslednik ove dvojice otimača, pri opštem ustanku naroda – pošto počeo nastavljati još svirepije krvav progon bogomoljaca, što započne već njegov deda – ovaj veliki zločin platiti životom. **13** Carsvo se zatim opet raspa na mnoge delove sve dokle konačno godine sveta 3786. Lihu-Pang (Hajduk) skupi vojsku istomišljenika, kao vojskovođa sve podjarmi i konačno se nametnu za samodršca (cara) i nebeskog sina. Taj skupi, koliko bi moguće, stare još skrivene spise i priče, uredi veru, postavi sveštenike, koji morahu bdeti nad svetinjom, i odeli narod u određene razrede ili staleže, koje tada smrtnom kaznom niko ne sme prestopiti. **14** Ovako on zasnova tkz. Nebesko carstvo ili veliku dinastiju (Han) i proširi je i preko zida zapadno veoma znatno. I tako traja ovo carstvo sve do četvrtog veka pre velikog ovaploćenja Moje reči kada pretrpi ponovo prilično veliko razdvajanje i izgubi pri tom veliki deo Tatarije i Mongolije, dospe na tri sukobljena carstva, nazvana Čenkue, i još kasnije, u četvrtom veku posle velikog ovaploćenja Moje reči, ugasi se ova loza i ovo carstvo dospe u istom nebeskom obliku radi naroda i sveštenika pod mongolsko-tatarskog vladara, koji se podiže u kraju Bajkalskog jezera, pod čijom podnošljivom upravom se nalazi još danas. **15** Sada imate celu, vrlo kratku povest Kine. Ko ima malo vere, neka otputuje onamo i uveri se, ali neće proći mnogo bolje od putovanja za Japon. Slepome ne pomaže fenjer ni na svetlom danu, a onome koji vidi dovoljna je svetlost sunca. **16** Dakle, pošto smo na ovaj način dobro zbrinuli naših četrnaestoro studenata, vratimo se na kratko još u Hanoh i posmatrajmo još malo Lamehove ludorije, i kada se tu sve do Nojevog vremena zasitimo ljutnjom, nakratko ćemo još posetiti praoca Adama pa odmah otvoriti ustave nebesa. Amin.

38 Poglavnje

1 Možete lako zamisliti da su se ovakvim silnim iseljavanjem u jednoj godini kako Hanoh, tako i ostalih deset gradova veoma obezljudili, da je i uz to Lameh izgubio svoju odanu pratnju i da se njegova moć, u koju se toliko preuzdao, skoro poništila. **2** Ako samo predočite ovu okolnost, uvidećete lako bez mnogo truda da je Lameh barem u vremenu od trideset godina bio primoran da spusti glas kako bi mu se narod opet pokorio i počeo da radi za njega kako bi barem sa svojim mogao bezbrižno da ždere kao svinja i kao lenj vo. **3** A njegovi su se sastojali od dve žene, naime Ade i Cile (što znači: Valjano Posavetovana Vrlina u Vedrini – i Tiha Odanost i Trpljenje). Tu Ada imaše dva sina, naime Jabala (otac kolibara oko podnožja planina) i Jubala (muzičar, izumitelj pastirske frule i gusle, instrument ne nesličan vašoj, jedino što se sastojala od jednog komada drveta, kojeg je trudno izradio kamenim oruđem za brušenje i glačanje). **4** A Cila imaše jednoga sina, naime Tubalkajina, i njegovu sestru Naeme. Taj posta Mojim milostivim dopuštenjem majstor u obradi kovina, a Naeme ukroti zveri te omogućiti svom bratu i njegovim pomoćnicima pristup u planine obilne rudom i beše izuzetno lepa celim telom i imaše izuzetno poniznu ali i utoliko hrabriju dušu i njenim očima bi svojstvena velika sila da pri njenom pogledu tvrdo kamenje posta voskom i čvrsti zubi zveri kao paperje goluba. **5** Gle, to bi Lamehova porodica pored nekoliko slugu, koje mu ostaše, i nekoliko sobarica i beznačajnih naložnica; znači sve zajedno tridesetak osoba, koje sve moraše vredno raditi kako bi dobili što da jedu i da pokriju golotinju, kao što sam već rekao, tokom trideset godina kada narod opet, više zbog dobrih izuma nego zbog Lameha, počeo dolaziti u Hanoh kako bi tamo kupio korisne predmete od kovina, što se gotovo događalo razmenom. Takođe iz drugih deset gradova putovaše da čuju muziku Jubalovu, koja omekša njihova srca i opet privole Lamehu. Takođe velika lepota Naemina primamljivaše sva srca – i nazvan bi nesretnim koji nije spazio Naemu, i plaka i rida dani. **6** A kako biste ipak videli kako to bi moguće, dodacu vam mali opis njenog izgleda. Ova Naeme je ista prilika koja se pod posebnim imenom "Venera" izgubi u starodrevno, crno paganstvo kao žena kovača i boginja lepote. Od Sare i Rahel telesno ni jedna tako lepa prilika nije stupila na zemlju osim Naeme. Njena visina je iznosila pet stopa

[1.58m] po vašoj meri. Njena kosa beše crnja od uglja. Njeno čelo beše belo kao svež sneg, prema očima vrlo blago crveno. Oči behu velike i savršeno plave kao nebo, zenica plameno crna, očni kapci sveži i nežni kao i tamne obrve. Nos beše prav i završavao se u blagim, nežnim krajevima, po kojima dva utoka svojim blago zaobljenim oblikom pružahu dražesan prizor. Usta behu prava veličine oka i njene nežno pune usne učutaše svaku ružu. Njeni obrazi, u prelepom, veselo nasmejanom, pravilnom obliku, behu blago naružičasti najnežnijim crvenilom svih ruža i njihova boja bi nalik ruži pokrivenoj snegom kada sneg takoreći zadnji zrak ljubavi ove kraljice cveća propušta da svetluca do svoje sjajnobe površine; tako beše i njena brada kao ni jedna više po zemaljskom liku; njen vrat ne beše ni predug ni prekratak, nego potpuno pravilan, gladak i okrugao bez i najmanje mane; početak grudi razlikovao se od vrata samo nežnim, bujnim, hitrim uzvišenjem, tako i ramena i potiljak sve pravilno po najboljim odnosima. Dojke su ličile više na zračno, belo, mekano izdignuće no na nešto mesnato, na čijim uzvišeno bujnim oblinama dve vesele, mlade ruže kao da su pupile. Njene ruke behu tako pune, mekane i nežne da to ne možete ni zamisliti, jer takvih ruku ima samo na nebu. I u ovoj prelepoj srazmeri beše i njeno celo telo prekriveno blistavom belinom snega sa zračnom nežnošću i mekoćom. **7** Ova Naeme posta žena svoga brata, koji s njom rodi sedmoricu sinova, koji izgledahu veoma nezgrapno i nakaradno i imahu mnogo sličnosti s vašim tkz. blesavcima. A uzrok tome bi što se ona po očevoj volji prečesto morala stavljati na raspolaganje čisto razvratnim svrhama zaradi vlastohleplja jer time sav muški svet opet posta pokoran Lamehu. Sve oči behu sada uperene na Naeme a sve uši na lakome zapovesti Lamehove jer Naeme sve do svoje osamdesete godine osta predmet divljenja ljudi, za koje vremena se narod opet veoma umnožio i sledio svim migovima Lamehovim. Kako Lameh vide koliko je opet postao moćan, posta strožiji i okrutniji i za nepokorne štaviše uvede svirepo već ranije spomenutu smrtnu kaznu. **8** Baš u to doba Naemino dogodi se po Mojoj naredbi od dece Adamove prvo poslanje jednog dobrog vesnika s planina u dubinu Hanohovu kako bi tamo objavljivao Moje ime, i baš na samom dvoru Lamehovom. I gle, Lameh vesnika dobro primi; a beše unuk Adamov poreklom od potomaka Adamovih pre Seta i zvaše se Hored (Strašni) i beše visok, mudar i nema ni ženu ni decu. I kada Lameh nakon Horedove nauke uđe u sebe, tada

takvom vesniku ukaza veliku počast, sabra sav svoj ženski dvor i zamoli vesnika da izabere za sebe najlepšu ženu. I gle, tada Hored protiv Moje volje pogleda ženu Tubalkajinovu, te ova mora na život i smrt da se povinuje zapovesti Lamehovoj. **9** Jer premda tada Naeme već ima blizu osamdeset godina, ipak beše toliko lepa da bi se sada neka osamnaestogodišnja, prebujna, dražesna gospođica morala sakriti pred njom. Tubalkajina, naviknutog ionako već oduvek na neverstvo, ovaj slučaj ne dirnu toliko u srce, i to utoliko manje što ga Hored uveri da mu, prvo, zveri više ništa ne mogu zbog oružja i njegovog kovanog odela, i drugo, dostaviće mu s planina više jakih pomoćnika, koji će ga štititi od svega i pokazaće mu tek pravi način obrade kovina za razne korisne stvari. **10** Tubalkajin time i bi sasvim zadovoljan, te se tako ovo sramno svrši. Hored napusti Hanoh i vrati se sa svojom ženom na planine. **11** Međutim, što se tiče pomoćnika odozgo, to osta pri obećanju jer Hored sa svojom ženom više ne dođe do svojih, nego izabra usamljeno mesto kako mu niko ne bi zavideo u njegovoj sreći. **12** A Tubalkajin ovom prevarom tek bi prinuđen da nagovori svog brata Jabala, sina iz Ade, da se s njim udruži da uz planine sagradi kolibe da u njima obitava kao stražar i da se na ovaj način tek pojavi kao kolibar. **13** Na ovaj način zasnovaše pravu proizvodnju kovina i izrađivahu stotine delom korisnih, a i delom kitnjastih, otmenih, blistavih predmeta, koji su se grabljivo uzimali u zamenu za plodove. Jest, skoro iz svih gradova kao i sa svih strana velike zemlje putovahu do sigurnih koliba i kupovahu po potrebi i raskoši i prionuše za Tubalkajina i davahu svoje sinove na zanat kod Tubalkajina i na taj način narod u kolibama za kratko vreme toliko naraste da Lameh pred njim počne da strepi. **14** Tada razmišljaše: "Šta ću, šta da radim? Delo koje sam počinio na mojoj braći visi kao težak teret o mojim grudima. Onaj veliki strašni sa planina, koji je postao moj drugi zet, teško me prekorio za moj zločin; zapovedio mi je da narodu prijavim takvu grozotu. Međutim, ako to učinim, nisam siguran svoga života; a ako ne učinim, onda protiv sebe imam Boga i Njegovu veliku decu na planinama, koji će uništiti mene neposlušnoga." **15** I gle, snažan glas prozbori iz njegovih prsa: "Otkrij svojim ženama i reci im: Žene Lamehove, čujte moju reč i zapamtite dobro što vam kažem: Ubio sam čoveka sebi za kvrgu i mladića sebi za ranu; Kajin da se osveti sedam puta, a Lameh sedamdeset sedam puta!" **16** I gle, ovako bi pravo Lamehu, i učini smesta kako mu

naloži glas. A kada to čuše njegove žene, zaprepastiše se toliko da odsada ostaše neme te o ovome nikome ništa ni ne mogoše saopštiti. Posle nekog vremena ga napustiše krišom i odoše ka svojim sinovima u kolibe. Međutim, pre nego što dospeše do njih, zaustaviše ih dvojica žitelja planina, dobiše ponovo svoj glas i povedoše ih na posvećene visine planina. **17** Čim dospeše na planine, raspitaše se o Naeme, međutim, vođe ih izvestiše da je Hored nestao iz njihovog vidokruga iz neverstva i zavisti i da im nije dano da vide gde se, poput crva, zavukao; pa ako žene hoće da dopuste da ih blagoslove, onda će ih uzeti za svoje žene. Jer Ada je imala tek sto deset a Cila tek sto godina i obe behu još izuzetno lepe i izgledahu kao da u sadašnje vreme imaju tek dvadeset četiri godine pri dobrom držanju. **18** Na to dozvoliše da ih blagoslove i postaše njihove žene pa otputovaše sa svojim muževima do boravišta Adamovog, koji već imaše devetsto dvadeset godina kako bi i od njega primili blagoslov. **19** Ugledav ih Adam reče tronutim glasom: "Slušajte, sinovi dece moje dece, znam sve svoje potomke odreda, koji su u mom blagoslovu po blagoslovu Aveljevom od večne ljubavi, ali ove dve žene ne znam. Otkuda su?" I ova dvojica odgovoriše: "One su prognane žene Lamehove, koje je njegovo nedelo prognalo." **20** I Adam reče: "Šta kažete? Znam sina Matusale, i taj ima tek sto dvadeset šest godina i još nikada nije spoznao ženu. (Napomena: Ovde sto dvadeset šest godina ne znače starost, nego prikazuju samo stanje u kojem čovek još nije zauzeo pravi odnos, koji je sto za Boga, deset za brata i bližnjeg i jedan za sebe. Ako umeš računati, računaj, i naćićeš kada je čovek sposoban da se ponovo rodi. Lameh još nije spoznao ženu što u duhu još nije stajao na stepenici koja je postavljena kamenom temeljcem večnog poretka. A. V. H. je tek sto tridest sedam godina; tu mora od trojke i od sedmice još ponešto da otpadne, amin. To kažem Ja, vaš Otac, amin, amin, amin. Matusala je imao tada dvesta trideset tri godine, a Lameh četrdeset šest.) Šta pričate? Prokleta da je laž i usta koja je izgovore i jezik koji govori neistinu naoči Boga! Zato pri kletvi Kajinovoj, ubice, govorite – otkuda ove žene?" **21** "Ne srdi se, oče Adame. I iz krila Kajinovog nastao je u proklesoj dubini jedan Lameh. Taj je ubio dvojicu braće. Ove žene behu blagočestive u kletvi, zato nas je Gospod probudio da spase izgubljeno. Pa kada učinismo volju odozgo, onda se ne srdi, oče, nego blagoslovi šta je Gospod spasao!" **22** I gle, Adam bi ganut i reče: "Što Gospod spase, već je blagosloveno, te bi moj

blagoslov bio jedino greh. Nego pođite u miru. Što se sviđa Bogu, zar da se meni ne sviđa? Zato sačuvajte blaga večne ljubavi i smilovanja. Amin."

39 Poglavnje

1 I gle, tada napustiše praoca i odoše i čuvahu ova blaga bezmalo previše u svojim srcima, to tako da za Mene preosta veoma mali prostor, što naravno uopšte više ne bi po Mome poretku. Tako postupno potamne njihovo srce te postaje sve čulniji. Takvima postaje i njihova deca te je uskoro bilo malo razlike između njih i Hanohovaca. **2** Kako deca Adamova primetiše ove žene da behu izuzetno lepe, upitaše ovu dvojicu otkuda ove žene. **3** A ovi odgovoriše: "Iz dubine Hanohove. Tamo ih ima na hiljade koje potiču iz krvi Kajinove. Idite onamo i objavljujte ime Gospodnje pa će vam pripasti ista nagrada. Hored ode onamo, i primi nagradu; mi odosmo, i nagrada nam je vezana srcu!" – Pitaše za Horeda; ova dvojica odgovoriše: "Braćo, naša ljubav nas je oslepela u njenoj blagoslovenoj slasti, zato ne znamo kuda se okrenuo. No mislimo da je krenuo putem Aujela i Ace, i znate da se tamo ne dospeva pre no što sunce izađe i zađe osamdeset puta. Međutim, malo je do toga zavideti mu u njegovoj sreći, nego sve je do toga da činite volju Jehovinu i da idete i zagrmite u Hanohu Njegovu svetu volju, i plata vam se neće izostaviti." **4** A koji ovo čuše behu sedmorica i uputiše se u dubinu. – Međutim, pre toga bacimo još pogled u dubinu Hanohovu i očekivaćemo ih tamo još pre nego što im damo da tamo nastupe i da postupaju kao napozvani u Moje ime za vremensku korist. **5** Gle, Lameh sada nemaše nikoga više koji bi ga tešio. Ništa mu se više ne sviđa; muzika je potresala njegovu savest i u nežnim titrajevima jedino je slušao zadnje uzdisaje svoje ubijene braće i zvuk svirajke prosecao mu je kameno srce. Pa psovaše Jubala što izume takvo bedno sokočalo, koje ga pri zvuku svakoga tona ubija ne samo sedamdeset sedam puta, nego svagda mu nanosi hiljadostruku smrt. I zbog tog razloga, koji je svagda toliko silno uznemiravao njegovu savest, Jubal mora i da napusti dvor i više se ne sme pojaviti ako je još mario do svog života. **6** I njegove najlepše naložnice – ma koliko se dražesno upodobiše – više ne biše u stanju da izmame iz njega neko zadovoljstvo, zato pocepaše svoje haljine i plakaše i tugovaše. A videv ovo Lameh ode do njih i reče: "Moje Ade i Cile više nema, šta ću s vama?"

Idite na polja i radite da vam stomak ne bi bio prazan u Hanohu i da ne propadnete na mom dvoru, jer ne trebam nikoga više do sebe samoga. Da još imam svoju moć, poklonili bi se sunce, mesec i sve zvezde pred mojim gnevom; ali oslabio sam od Tatahara pa više nisam u stanju – čak ni mnogim pogubljenjima, koje su usledile po mom pravednom zakonu – da udesim opet svoju izgubljenju moć. Zato ću sve da udaljim i da budem sam s nekolicinom slugu i savetnika i ostalih slugu i ograničiću svoju vladavinu samo na svoj grad. A sve drugo neka bude bez zakona i van zakona i ko god se približi mom dvoru, biće kažnjen smrću. **7** Dižite se sada da ne budete prve koje će osetiti ovu presudu; i ni jedna da se nije usudila da odgovori reč ako neće da me vidi kako hladim svoj gnev u njenoj krvi." **8** I gle, tada se udalji naglo i sluškinje se udaljiše i beše ih trideset izuzetne lepote stare od dvadeset do četrdeset godina. Došavši na čistinu, spustiše se na zemlju, savetovaše se šta činiti i ne nađoše povoljnu odluku. I gle, kako miškuliriše tamo-amu, spaziše iznenada sedmoricu velikih, snažnih muževa kako ih okružuju i uplašišu se veoma neočekivanom iznenađenju. A kada muževi primetiše njihovu smetenost, osloviše ih ovako i rekoše: **9** "Ne bojte se, mlada, lepa deco, jer neće vam se dogoditi zlo. Mi ne dolazimo iz Hanoha da vas povedemo kući u smrt, nego dolazimo odozgo, sa planina i hoćemo da vas spasemo; i ako hoćete, dajte da vas blagoslovimo pod priznanjem božanskog imena Jehove, onda ćemo vas ljubavljju Božjom, premoćnoga Oca našega oca Adama, moćno uzeti za naše drage žene. A zatim morate poći za nama na visine, onamo kuda je Naeme pošla za visokim Horedom i onamo kuda su se u sigurne i zaštitničke ruke Aolinove i Jolielove, dvojice braće, uputile bezbrižno Ada i Cila, koje pre behu žene Lamehove, groznoga bratoubice." **10** Tada sluškinje ustaše i kazaše: "Nas je trideset, a vas samo sedmorica; ako svaki od vas sme uzeti samo jednu ženu, kao što smo negda čule, postavlja se pitanje šta ćemo nas ostale dvadeset i tri činiti kraj vas?" **11** I sedmorica kazaše: "Nije tako kako mislite. Mada je u početku, kao što nas je poučio naš još živi praotac Adam, Jehovina svemoćna ljubav stvorila samo jednog čoveka i jednu ženu, ipak je nama deci dozvoljeno od Boga da uzmemo četiri i pet i još više žena radi rađanja. Zato nemojte se dvoumiti, dajte da vas blagoslovimo i pođite s nama." **12** I gle, čuvši to sluškinje, obradovaše se odveć, i pratiše muževe na svakom koraku. Pa pošto se uspeše na visine, tada sedmorica ne znađашe kako među sobom da podele

ova blaga ljubavi. Tada se baciše dole na svoja lica i preklinjaše Mene za savet. – I gle, tada priđe Set i reče: "Ustajte, i ne kušajte Boga krivokletničkim srcem da pitate Svetoga kako biste delili među sobom nečist plen, nego idite Adamu, pokajte se tamo za vaš silan posrtaj pa razdelite žene vašoj braći tek pošto ih otac Adam bude blagoslovio kako biste se pojavili pravednim pred Bogom jer znate da je Bog svet i da se Njegova zemlja ne treba oskvrniti neposlušnošću i pohotljivošću vaših taštih srca." **13** I gle, na takav ukor odoše sedmorica s gospođicama, provedeni Setom, pred dom Adamov i nađoše ga kako se sa Evom moli i uzdiše Meni uz Enosa (Propovednik Moga imena), koji beše sin Setov, i uz Henoha (Volja Jehovina), preblagočestivog sina Jaredovog. Set smesta prijavi ocu Adamu šta se zbilo i zamoli ga da se smiluje krvi Kajinovoj kako bi ponovo uspostavio poredak, koji poremetiše ova sedmorica. **14** A Adam reče: "O ljubljene sine moj Avelj-Sete, jest, ti si verna slika moga blagočestivog Avelja. Ti si, kao što on beše, sasvim ispunjen po mojoj čudi ljubavlju. On iz ljubavi blagoslovi ubicu i ti tražiš blagoslov za krv moga neprijatelja. **15** O, budi hiljadostruko blagosloven, probuđeni semenu Božji, i blagoslovi ovim blagoslovom toliko duboko oskvrnavljenu krv i razdeli krv deci. I kako Gospodu blagovoli, neka svaki uzme jednu sluškinju i ne više, a i da ne ostane više ovde u zemlji Jehovinoj, nego da pođe prema zalasku trideset dana daleko i da se nastani u dubini dolina i da ne dođe pre ocima koji ovde prebivaju dokle sunce svrši sto puta krug svog putovanja, jer ti, ljubljene moj Avelj-Sete, ionako znaš, ispunjen Jehovinom milošću, koliko je sveto ovo mesto, na kojem se Njegovo sveto ime toliko često spominje iz usta svakoga, gde stoji tvoj žrtvenik, gde takođe Enos propoveda svetu volju najvišega, svetoga Oca i gde Henoh ispunjava svetu volju do poslednje tačke. Zato postupaj u najsvetijem imenu Jehovinom i u mome imenu, koje je sveto ime budući da sam ga dobio od Njegovih najsvetijih usta kao prvi nerođeni, Božjom svetom rukom stvoreni čovek. **16** Ljubav da te sprovodi i milost da te vodi zanavek. Amin." **17** I gle, Enos i Henoh ispratiše oca Seta iz kolibe Adamove. I Eva plaka od radosti pošto vide Adama tako sretnoga, i reče: "Adame, kako se samo radujem kada si toliko sretan. Ali kada ponovo pogledam na sebe, opet se ražalostim kada saznam kolika je moja krivica i koliko zla je iz nje već poteklo. Kako li tek izgleda kod potomaka Kajinovih? O Bože, kakva sam velika grešnica." **18** A Adam odvrati tešeći je: "Mila ženo,

moje drugo ja, tvoja žalost je uvek pravedna i Gospodu blagougodna. Zato budi mirna srcem i misli da ništa ne možemo bez Boga, ali s Bogom, kako nas je Henoh učio, možemo sve. Zato i bez Boga nikada ne možemo naći potpuni mir, a stoga i treba Gospodu sve da žrtvujemo. Gle, On je moćan, mudar i pun ljubavi i naćiće prava sredstva da opet ispravi što se kroz nas iskrivilo. Zato budi bez brige. Ljubav Gospodnja će sve u svoje vreme opet urediti. Amin." **19** I gle, tada pramati zahvali Adamu, a on je blagoslovi zadnji put Mojim imenom i požive potom još deset godina, a ona još trideset. **20** A Set učini kako ga Adam posavetova. A sedmorica zaplakaše što trebaju da se udalje. I Set se sažali srcem i baci se dole na svoje lice i preklinja Me govoreći u srcu. "O Jehova! Gle, suze ove dece peku me, pa ipak je moja ljubav jedino mržnja upoređena s Tvojim beskrajnim sažaljenjem. Objavi mi Tvojim ustima Henohu šta da činim, ili daj da umrem kao Avelj kako ne bih video suze dece koju valja izgnati. O Jehova! usliši kao uvek i ovaj put moje preklinjanje. Amin." **21** I gle, Henoh pogleda uvis k nebu, i Ja mu otvorih usta i on prozbori i reče: "Prislonio sam Svoje uho na zemlju i dobro sam čuo ljubav Setovu. Jedino ako ova sedmorica predaju sluškinje svojoj tridesetorici neoženjene braće, a oni da žive još deset godina čedno, onda da ostanu; ako ne, neka beže s Moga lica kao što im je Adam odredio. Amin." **22** I pošto ova sedmorica to čuše, razvedriše se i obradovali se u svojim srcima i slaviše i hvališe Boga za tako veliku milost i odvedoše sluškinje velikom radošću svojoj braći vođeni od Seta, Henoha i Enosa. **23** A kada braća spaziše ove sluškinje, prepadoše se i ne znaše šta će biti od toga i odbiše da ih prime. A pošto primetih dragovoljnost sedmorice, rekoh ustima Henohovim: **24** "Saznao sam na sedmorici nesebično srce, koje se radovalo da obraduje vašu braću, zato zadržite sluškinje blagoslovene za vaše srce, petorica po četiri, a dvojica najstarijih pet, ali zapovedena čednost da se drži. Amin." **25** I gle, Set, Enos i Henoh blagosloviše ih i napustiše ih slaveći Moje ime i odoše i ispričaše Adamu.

4. Adamova prijava - Henohovo pozvanje Kenanov san - Gospodnje Prisustvo (Devetsto dvadesete godine Adamove)

40 Poglavlje

1 I čuv Adam ovo od Seta, Enosa i preblagočestivog Henoha, razveseli se vrlo kako vide koliko je Moja ljubav uzvišena nad ljubavi svih ljudi i začudi se ne malo pošto time sagleda da se Moja ljubav štaviše spusti u dubinu kletve ka pravom zmijskom nakotu, te reče ganut skroz-naskroz sledeću kratku besedu, koja potom bejaše čuvena i zadržase se sve do potopa, ali se ne zabeleži, nego samo se prenošase od usta do usta. A ova beseda glašase ovako: 2 "O deco moja! Otvorite širom svoje oči i obuhvatite prostrana polja zemlje, koja su sada, dokle dosežu vaši pogledi, već skoro svugde obasuta mojom blagoslovenom decom. Pogledajte i nadole u dubinu i pregledajte sve tamne, prostrane dubine i pogledajte k jutru onu previsoku, uvek upaljenu goru. Obuhvatite celu zemlju ako ste kadri, pogledajte mene, prvog čoveka ove zemlje, – jest, šta kažem, pogledajte me kao tobož prvog, koji svim stvorenjima u duhu kao stvorenje prethođase i bejaše svetao više no središte sunaca i hte biti veći od Boga. I Bog mi pokaza moć Njegove svetlosti, i bih osuđen i bačen u beskrajne dubine božanskoga mora jarosti i hitnut od jednoga gneva do drugog kroz beskrajne dubine. Jest, minuše valjda večnosti za večnosti, ali bez obzira u dalekoj neizmernosti ne nađe se više mestašce gde bih u ovoj velikoj ništavnosti našao neki oslonac. 3 Pa padajući tako od jedne beskonačnosti do druge i sve dalje padajući večno, večno i neprestano večno, tada počeh da sagledavam veličinu i beskrajno i večno trajnu moć Božju, te se meni razjasni moja tašta težnja. 4 A ipak pomislih: "Šta mi sada vredi ovo poznanje? Sada sam previše udaljen od Boga i nemoguće je da išta više zna o meni, jer u ovoj beskrajnoj ništavnosti ne vlada ništa osim večnog zaborava Božjeg. Večno sam pao od gneva do gneva, gde beskrajne vatrene bujice neprestano udarahu o moje čelo i široki plameni jezici ližahu o moju drob i žežahu me više no belousijane metalne ploče, a sada sam sâm potonuo večno duboko pod ove gnevne struje. Gde je sada rasrđen Bog, a gde sam ja? – Ovde je sve gluva, beskrajna, večna noć." 5 I gle, dokle se u meni razmenjivahu takve misli

kajanja, primetih iznenada biće slično sebi kako iz večnih visina lebdi za mnom. Ovo biće dostignu me brzinom munje, zahvati me silnom šakom i pogleda me blagim smeškom i reče: "Lucifere, jadni, pali duše, poznaješ li Me?" 6 I ja kazah: "Otkud da te znam u ovom praznom, mračnom ništavilu? A ako me možeš uništiti i izjednačiti s onim što nikada ne bejaše, nije i više neće biti, onda to učini, zahvaliću ti unapred kako se posle moga uništenja ne bi vratio nezahvalno s ovoga pustog mesta k tvojim meni nepoznatim visinama" 7 I čujte, biće reče: "Slušaj! Uništiti tebe neću, nego očuvati i vratiti stranim putevima onamo otkuda si izišao pun grešne oholosti." 8 I ja kazah: "Učini šta možeš, ali premisli veličinu gneva Božjeg. Jer bio sam velik i upropastio sam se, zato premisli – ako i jesi negde nastao još većim od mene – da je Bog večno i beskrajno i pun plamtećeg besnog gneva." 9 A biće uzvрати: "Zar nikada nisi merio i ljubav u Bogu? – Gle, mada su bujice gneva velike, ipak njegova ljubav doseže onamo gde su duboke struje gneva večno usahle pod beskrajnim rubovima beskonačnosti, gde započinje druga beskonačnost." 10 A ja uzvratih na to: "Gle, dokle još bejah knez sve svetlosti, pokaza mi se bled plamičak. Valjalo je da ga obožavam jer to navodno bi večna ljubav Božja. Nisam to verovao u svom blistavom sjaju i smatrah sebe daleko uzvišenijim nad bledim plamičkom. I gle, tada me zahvati gnev moje svetlosne visine. Razgoreh se još više te hteh uništiti svojom svetlošću plamičak sasvim, ali tada me zahvati božanski gnev i baci me ovamo u ovu večnu, mračnu prazninu, koju sam dostigao tek nakon nekih večnosti." 11 I gle, tada ugledah odjednom plamičak kako lebdi nad glavom toga bića i biće opet reče meni: "Lucifere, poznaješ li Me sada?" I ja odgovorih: "Da, Gospodaru, poznajem Te, Ti si ljubav Božja i dosežeš dalje od Njegovih beskrajnih bujica gneva. Pogledaj me u svojoj milosti i pribavi mi oslonac kako bih našao mir u ovoj večnoj praznini." 12 I gle, tada kanu suza iz svetloga oka večne ljubavi nadole u mračne prostore večnosti i posta velikim vodama. I ljubav dahnu nad velikim vodama u dubini i vode se podeliše i iz voda postaše bezbrojne kapi. I plamičak nad glavom večne ljubavi raširi se za tren i zapali kapi bezbrojnim velikim suncima; a sunca kresnuše u toploti večne ljubavi zemlje, a one njihove mesece. 13 I gle, iz sredine suze Božje ova zemlja ispliva do mene i ljubav je blagoslovi i dunu na nju, i zemlja se rascveta kao vrt i bi glatka, lepa i ravna; ali tu se još nije moglo ugledati nijedno živo biće. Ali ljubav pogleda zemlju, i provrve na

njoj kao u morima i drugim vodama, na kopnu, kao i u čilom vazduhu životom svake vrste. **14** Gle, to sve videh, i sada sam potpuno svestan svega toga posebnom milošću Gospodnjom. – Kada pak zemlja bi uređena ovako po volji ljubavi Božje malo-pomalo skladno večnom poretku, tada ljubav uperi svoje oči u visinu Božju i reče: **15** "Hajde, svete moći Očeve, da stvorimo čoveka i damo mu živu dušu kako bi ono što je palo našlo oslonac i ponizilo se pred Tobom i Mnomo i svom moću naše svetosti!" **16** Tada zagrme iz vatrom ispunjenih večnih prostora i grom beše glas Božji i taj glas razume jedino ljubav i ona oblikova zatim od tanane gline – gle ovamo – ove noge, koje me nose već preko devetsto godina, ruke, i ukratko, kako stojim pred vama, tako me oblikova večna ljubav. **17** I ubrzo stajah tu. Ali još bih mrtav i ne primeti se na meni nikakvo mrđanje ni kretanje. Tada se večna ljubav nagnu preko tog mrtvog oblika i dunu mu kroz nozdrve sa živim dahom živu dušu u drob; i gle, tada ožive, kao sada, ja, prvi čovek prostrane zemlje; i pogledah veliku tvorevinu, ali joj se ne radovah, i umorih se svog čudnovatog postojanja i ne mogah shvatiti kako, kada i šta i zašto i otkuda dođoh jer moj živi dušat oblik ne mogaše da vidi stvarajuću večnu ljubav. **18** I gle, tada večna ljubav učini da oblik utonu u prvi san pa reče meni: "Pogledaj tvoj oslonac! Uniđi u srce ovog živog doma, jer sam ga za tebe valjano pripremio. U njemu ćeš naći jednu valjano postavljenu ploču, na kojoj će biti nacrtana volja Božja velikim vatrenim potezima; na to ti valja da se obazireš i uzmeš sebi svoju volju i umesto nje prihvatiš volju Božju. **19** Gle, to je stran put na kojem hoću da te vratim. Nikada ne gledaj na sebe, nego uvek na ploču Božju, tada ćeš živeti sa Mnom zauvek i vladati s jednog prestola beskrajem. Ali teško tebi ako još jednom padneš; tada će tebi ljubav štaviše postati kletvom i Ja ću čoveku dati drugog duha, koji će najpre od Mene ishoditi; a ti ćeš tada ponovo morati da napustiš ovo stanovište na večne vekove i više ti se neće dati vreme do onog večnog ognja u jarosti Božjoj i u kletvi ljubavi. **20** Zato premišljaj šta to znači. Jarost Božja se može ublažiti ako ljubav posreduje, a ako te sama ljubav kune, ta ko će te zaštititi od večne jarosti Božanstva i koje li da bude sredstvo između gneva Božjeg i tebe? Ja ti kažem: Nema drugog do sud i prokletstvo jer si ti delo Božje iz Mene. A gde je biće koje bi dirnulo Božje veličanstvo? Jer ili će postati delo po volji slobodne moći večne svetosti Božje – jer zato ti se dala slobodna volja da spoznaš volju večne moći Božje u sebi – ili ako

to nećeš, onda nije ništa stalo do tebe, pa ćeš spoznati beskrajnu moć Božju kada te izгна u večno, goreće ništavilo. **21** Jer kod Boga nijedno biće nije u nekom obziru i zauvek mu nije stalo do milijardu takvih duhova kao što si ti; jer On je u stanju pozvati svakoga trenutka bezbrojne milijarde još većih duhova od tebe da bi ih ponovo uništio zauvek ako ne odgovaraju Njegovom večnom veličanstvu. **22** Zato premišljaj šta je Bog i šta hoće i šta si ti i šta ti valja hteti svojom slobodnom voljom dodeljenom tebi kako bi se veliko veličanstvo Božje u tebi otkrilo i tako i u svima koji su postali iz tebe i koji su pali u tebi i s tobom. **23** Pogledaj prostran grob zemlje a i svih bezbrojnih zvezdanih svetova. Uzimam ti teški teret onih palih s tobom i stavljam ga sada u zemlju i u sve zvezde, i nijedna čestica neka ne lebdi uzaludno i neka zbrinjava u sebi živo biće nalik tebi sve do vremena." **24** I gle, tada ljubav uze duha i stavi ga u spavajući oblik; i duhu se dopade u meni budući da vide da bi zbrinut valjano, i bi oslobođen takvog teškoga tereta, kojeg je toliko dugo morao da nosi, a sada, pak, bi nošen u živom domu, kojeg je spremila večna ljubav. **25** Pa postav na taj način jedno s duhom, gle, tada me probudi večna ljubav; probudih se i stajah kao jedan čovek naoči cele neizmerne tvorevine i ne videh nikoga osim sebe, trave zemlje i njeno žbunje i drveće, a i sjajno sunce na širokom, plavom nebeskom svodu. Tada počeh da strepim, napustih mesto, potražih društvo, ali ne nađoh ni jedno biće koje bi mi bilo nalik. **26** I umoriv se tražeći, opet se sruših dole na zemlju, i sladak san me savlada. I gle, usnih sledeći san: U sredini svog srca videh beskrajno dražesno biće i ovo biće reče meni u meni: **27** "Pogledaj me kakva sam lepa i dražesna i imam oblik nalik tebi i mogu ga valjano pregledati. Premda moj oblik negda beše samo velika svetlost koja svoje zrake slaše duž beskrajnih prostora i izjeđaše samu sebe u takvoj gorostasnosti, ipak nikada ne videh svoj oblik, nego bejah sama svetlost u kojoj se otkrivahu bezbrojni oblici. – Oblici mi se uzeše, u kojima sam gledala sebe beskrajno ustručenu i u kojima sam sebe valjano osećala, ali zato mi se sada dao oblik, i ovaj oblik je lepši od sve moje negdašnje svetlosti, i u ovom obliku sviđam se sama sebi toliko da uživam vrlo u sebi i ljubim samu sebe, i ti me ljubiš, i žudim veoma u sebi prema sebi, i mogu da te privučem sebi kada hoću, i ti uvek moraš slediti toku moje žudnje." **28** I gle, vrlo sam se svideo sebi u sebi. I spavajući još čvrsto i još čvršće u ovom uživanju, videh svetlu ruku kako me hvata skroz-naskroz do sredine srca, i

zgrabi moje drugo ja. I ono se u početku opiralo, ali ubrzo podleže moćnim prstima ljubavi Jehovine jer svetla ruka bi ruka večne ljubavi. **29** Ubrzo moćni prst Božji slomi rebro mom drugom ja, zahvati u njegovu nutrinu, te odmah iz njegove drobi izvuče crva, pa konačno ponovo zatvori mesto gde moćni prst Božji napravi sebi put da uzme samoljubivu žudnju. Ali zatim ovo moje drugo ja više ne izgledaše toliko dražesno kao pre i njegov oblik beše poput mogega i više me nije vuklo onamo, nego nas dvoje je vukla večna ljubav. Tada videh duha da zadrema i u dremežu se rasplinu te se preli u sve moje delove te se potpuno sjedinismo. **30** Još ovako sanjajući, gle, iznenada me probudi blag glas i ovaj glas bi glas Gospodnji i reče: "Adame, sine zemlje, probudi se, i pogledaj svoju pomoćnicu! – I videh Evu preda mnom i obradovah se nadasve jer videh moje drugo ja istupljeno van mene, i ono se obradova vrlo meni, i ova radost bi prva ljubav koju ja, prvi nerođeni čovek, osetih, i videh prvi put moju ljubljenu ženu. – I ljubio sam je čisto u čistom krilu večne ljubavi Božje u izobilju prvoga života. **31** I gledajte dalje, u takvom slatkom osećanju proživeo sam tri dana i tri noći, ali tada odjednom osetih određenu prazninu u sebi i ne znah šta ću s tim ili šta bi s tim trebalo ili moglo biti. **32** Prazno bi oko moga srca i suvo u ustima, i gle, tada iznenada stanu večna ljubav preda me toliko blaga i ljubazna, zadahnu me te ukrepi, pa reče: Adame! Gle, gladan si i žedan hrane i pića, i tvoja ljubav, koja da se nazove Eva, ništa manje. – Pogledaj drveće koje ću sada blagosloviti, njihov plod jedite za ukrepljenje svog tela kao i svoje duše, ali s onoga drveta tamo u sredini vrta da ne jedete dok ponovo ne dođem da blagoslovim vas i drvo, jer onoga dana kako budeš jeo s toga drveta, ući će i smrt u tebe; bićeš kušan, ali budi postojan do trećega puta, tako ćeš crva smrti, koji glode o isto drvo, upropastiti, Evu očistiti i tebi i njoj i svima koji iz tebe postaše i postaće prirediti preslobodan, blažen večan život u Bogu. **33** Gle, zato stvorih vreme kako bi tvoja provera trajala samo kratko, a izvojevan život večno. **34** Gle, ne moraš se boriti sa stranom silom, nego sa samim sobom jer Ja sam tebi sve podredio, samo tebe samoga nisam mogao i smeo kako bi tebi život postao sopstven. Zato nemoj omalovažiti ovu laku zapovest i uzdigni se iznad samog sebe kako bi živio zauvek. **35** Gle, crv jeste tvoja sušta pakost i ima žaoku smrti u sebi. Stoga nemoj zagristi u žaoku crva kojeg sam ti uzeo pre Eve iz tvog srca u snu i stvorio iz njega Evu, koja ti je mila pošto je postala iz tvoje ljubavi i

njena plot iz tvoje žudnje i osta u njoj koren smrti, kojega valja da oživiš tvojom poslušnošću. **36** Ljubljeni Adame! Gle, ja večna ljubav Božja, iz koje struji sav život, kažem ti to moleći: Nemoj mi upropasti tako veliko delo na tebi. – Ta znaš koliko je proteklo vreme vremena kad sam te prihvatio u večnom padu iz života u smrt. Gle, moglo je proteći milijarda ovakvih zemaljskih godina, da je već tada postojalo vreme – i nisam zazirao svakoga stvaranja da tebe dragoga stvorenoga brata spasem. Ali pošto učinih toliko, učini ti još ovo malo i daj meni ponovo u Tebi Moga ljubljenoga brata kako bi u Bogu, našem svetom Ocu, ponovo postali jedna ljubav zauvek. Amin. **37** I gle, tada me napusti ljubav; a ja sam jeo i pio i ukrepio se – za neposlušnost! O deco! Čujte – postao sam neposlušan večnoj ljubavi! **38** Zemlja vam može propovedati veličinu moga nedela, jer tada ne osta kamen na kamenu i beskonačnost se ispuni velikim nasiljem jarosti Božje. **39** Sakrih se i plakah gorke suze kajanja te večna ljubav ne prezre moje suze i Evine suze joj behu prijatne. O deco! Čujte, ljubav opet sve popravi. Opet zgreših za Sabat i glasno plakah zbog moje izopačenosti, i gle, ljubav posla anđela i sprovede me iz vrta iskušenja u zemlju popravke, koju Set još dobro zna, ali i u zemlju tuge, pa opet u zemlju radosti; jer kada uzeh kletvu s glave Kajinove, koji posta kvarljiv mojom žaokom smrti pošto nastala od soka jabuke koju obalavi crv smrti, tada mi ljubav Gospodnja dade moga dragog Avelj-Seta; i sada pre sto godina dovede nas sve novi anđeo večne ljubavi Gospodnje ovamo u zemlju spoznanja Božjeg i večne istine, gde Avelj zasadi mač i sa žbuna ubra crvene i bele bobice. **40** Gle sada, deco, neizmernu ljubav Božju, šta sve činjaše na meni i na svima vama, još čini i večno će činiti. Zato budite radosni kada večna ljubav i decu Kajinovu pohodi; međutim, od nas da nije niko otišao tamo bez izričite zapovesti Gospodnje jer zemlja tamo sastoji se od izmeta crva; zato, ako Gospod pre toga ne blagoslovi nekoga, da se nije usudio onamo, jer sve zlo nalazi se u ženama dubine sada; zato ne kaljajte se s njima. Amin."

41 Poglavlje

1 I kada Adam svrši ovu besedu Mojom posebnom dozvolom, ponovo se zatvori njegova nutrina njega radi; a Set, Enos i Henoh začudiše se nadasve i ne mogoše shvatiti uzvišeni smisao ove besede, i upitaše Adama šta li je

time hteo kazati? **2** A on ih začuđeno pogleda i jedva znađase da je išta rekao i odvrati im šta li je zapravo kazao? **3** A Set na to reče: "O oče, gle, otkrio si nam svoje čudesno postanje od početka svakoga bivanja i pokazao nam neshvatljivo vodstvo večne ljubavi. Ne razumesmo, i htesmo te zamoliti za bliže razjašnjenje, zato oprosti nam omašku naše radoznalosti. Koga neće začuditi takvo što, što je upravo s tvojih usta doprelo do naših ušiju." **4** A Adam se uspravi, uzbudi se i reče: "Pa kada upravo čuste nešto čudnovato, onda znate da to potiče od Gospoda, a ne od mene, te jašta i znate kome najpre pripada hvala i čast. **5** Zato hvalite Gospoda budući da je on sam najveća ljubav i mudrost u vasceloj svetosti i pomišljajte da čovek čoveku ništa ne može dati ako pre toga nije primio od ljubavi Gospodnje, koji je jedini davatelj svih dobrih darova. Ako sam vam dao išta dobro, nisam vam dao ja nego Gospod. Ako oskudevate svetlosti, pogledajte naviše ka svetlosti neba, pa ćete valjda veoma lako spoznati otkuda neprestano struji svetlost svih svetlosti. Jer kada se nekome da dar, onda veliki sveti davatelj nije daleko. Zato tražite Njega te ćete Ga sigurno naći i razumevanje dara sigurno neće izostati. **6** Ovo primite srcu, jer Adam, otac svih vas, kaže vam sada, kao pre toga ono o postanju preko čega sam prešao, iz snishodljive velike milosti večnoga, presvetoga, predobroga Oca. – A budući da Sveti, Ljubazni učini Njegovo, učinite i vi vaše i budite poslušni u svemu. Amin." **7** I gle, tada se pokloniše Adamu i pođoše svojim putem i razgovaraše među sobom šta činiti; i Henoh, najmlađi od svih, koji ionako zbog njegove posebne pobožnosti beše učitelj Moga imena, uze reč i reče svojim ocima: **8** "Oci! Adam, nas svih zemaljski otac, kaza reči pune mudrosti i dubokoga smisla; nismo ih razumeli jer je rekao da nije znao da je rekao. Ako je tako, onda je lako razumevanje kako je dirljivo govorio. Jer da je govorio kao čovek, zar ga ne bismo razumeli kao ljudi? A budući da je govorio, istina po ljudski, o stvarima iz imena Božjeg jezikom duha, koji beše svedokom ljubavi u Bogu i iz Boga, to naše telesno biće dašta nije moglo ništa razumeti od svega onoga što je Božje i Duha ljubavi. **9** A ako je sada rečeno iz duha ljubavi prema večnom rešenju svetosti Jehovine, moralo se reći radi preuznošenja presvetoga imena. Dašta ne razumemo našom kratkovidošću, ali ima Jednoga koji razume, i ovaj Jedan je večna ljubav Gospodnja. Iz nje je sve poteklo što postoji te i naša ljubav prema njoj. Pa tako osećam, da, ako bi ko pustio da njegova ljubav pretiče u sve

delove svoga bića k večnoj ljubavi iz Boga i u Bogu, razumeo bi takvu besedu mudrosti; jer ljubav jeste koren svake mudrosti, i nigde nema mudrosti do jedino u ljubavi prema ljubavi u Bogu. **10** Zato, o oci, imamo koren iz Boga; pustimo ga da proдре u sve delove našeg života, i moj osećaj mi preglasno i jasno kaže da će nam još mnogo i veliko biti ponuđeno iz mora milosti večne ljubavi, što će biti još veće, dublje i uzvišenije no što nam Adam ispriča. Iz Adama i Eve smo rođeni, zato imamo puno ploti, ali malo poimanja srca, ali kada se jednom budu mogli roditi ljudi iz čiste ljubavi Božje, njima će naše poimanje biti igračka." **11** I gle, ova kratka pouka dopade se veoma Setu i Enosu, tako da Enos obrativ se Setu reče: "Oče Sete, ovakvu besedu punu tajna smisla sada izreče Henoh, tako da mi prođe kao vatrena struja kroz kosti i srž i moje srce se naježi pred tajnom mudrošću božanske ljubavi u njemu. **12** Čuj oče, njegov osećaj je prav, pošto se sve njegovo biće izražava u čistoj ljubavi i obilnoj poniznosti. Zato neka ubuduće bude opšti učitelj sve naše braće i dece u tajnoj mudrosti večne ljubavi. Jer premda je Gospod svakome dao ljubav i poimanje srca kao čistu milost iz Sebe samoga, ipak je s druge strane istina da ne može svako od nas imati isti teret; i jedan ima više sile u svojim nogama, drugi u svojim rukama, drugi u svojim prsima, drugi u svojim leđima, i opet drugi u svojoj drobi, i ovaj u ovom, onaj u onom. Istina i svako ima ljudsko lice, pa ipak ne izgleda svako sasvim sličan drugom. Zato mislim: Henoh ima veliku moć i silu u svom srcu i niko mu u tome neće biti ravan. Jer ne može se imati ljubavi kako ko hoće, nego onoliko koliko Gospod obdari nekoga. Istina, svakome je dao ljubavi, ali nisu svi jednaki u tome, zato i poimanje mora biti različito kako bi brat bratu bio nužan, čime se tek poravnjuje sve što je Gospod toliko premudro stvorio neravnim. **13** I ti moj dragi Henoše, koji si sada valjano čuo ove moje reči, reci mi, nije li tako, ili može ili treba ili sme li biti drugačije? Tvoje srce je jako i tvoje poimanje uništava moje, stoga reci i uči prave puteve Gospodnje i pokaži svima nama neshvatljive tragove Njegovih stopa i uči nas da dolično slavimo i hvalimo pravedno presveto ime Gospodnje, kako priliči nama deci Njegove večne ljubavi i njom deci našega staroga oca Adama." **14** I gle, čuv takvu besedu punu dostojanstva i uzvišenosti iz usta Enosovih, blagočestivi Henoh upita dvojicu otaca: "A da li priliči slabome detetu propovedati onima od kojih ima još dosta da nauči?" **15** A Set i Enos odvratiše i kazaše: "Dragi Henoše!

Zar ne znaš kako nas je Adam češće učio: Oci su jedino blagoslovom Gospodnjim u telesima svoje dece rađali domove za svoju mlađu braću. A kako smo roditelji telesa, a ne i ljubavi, koja jeste živi duh iz ljubavi Božje, onda u ljubavi nismo ništa drugo do sama braća i sestre međusobno, i štaviše deca smo jednog te istog presvetog Oca u nebesima visine, koja je večno obitavalište svetosti Božje, koji je istinski Otac svih nas; zato samo ti propovedaj u svojoj ljubavi i budi siguran: razlikovaćemo valjano milošću Božjom jezik brata i deteta. Jer ako neko propoveda ljubav, govori kao brat iz srca večne ljubavi, i njegova reč će biti nalik izlazećem suncu, čija svetlost grejući rasteruje magle iz mračnih brazda zemlje; ako bi ko propovedao iz svoje pozajmljene mu mudrosti, učenje bi mu bilo nalik suncu u podne, čija svetlost više ne greje, nego jedino jako i nepodnošljivo peče, i od takvih blještavih zraka rado se beži u najdeblju hladovinu zbog bojazni od takvih žežućih zraka. **16** A ti, dragi Henoše, jedino imaš vrelo ljubavi, a ne ogoljene mudrosti u sebi; zato pusti da tvoje božansko jutarnje sunce izađe nama tvojoj braći u Bogu." **17** I Henoh odgovori: "Dragi oci, ako je tako, budući da mi moje osećanje iz Boga takođe kaže da je tako, onda ste govorili sasvim pravo, ali samo jedno ste zaboravili, i ovo je veoma važno i glasi ovako: Svako može govoriti i postupati prema volji u čast Božiju kako i kada hoće, ali propovedati u Njegovo ime kadar je samo onaj kome je dano odozgo. Meni je dano samo od vas, ali još nije odozgo. Zato propovedam samo pred vama. A pošto mi se da i odozgo, tek tada mogu i smem propovedati svoj braći veliku silu imena večne ljubavi. A što se tiče kako priliči slaviti veliko ime, to vi dragi oci znate ionako koja slava i koja hvala jeste Gospodu najprijatnija, i takođe znate da ni reči, ni pokreti, ni misli, ni obredni običaji nemaju neki značaj već gotovo ne vrede ništa; a samo jedino ljubav i poslušnost jesu žrtva koju On najviše blagovoli, koju smo mi ljudi kadri prineti Njemu. On, koji je Bog i Otac nas svih, zna tačno šta hoće s nama; zato da svagda bude Njegova sveta volja. Amin." **18** "Jest", reče Set, "dragi Henoše, i ova tvoja reč bi reč puna mudrosti i beskrajne ljubavi Gospodnje i liči lepom jutru, koje svanjiva u tebi i nežno osvetljava naše brazde. Gle, Henoše, sva istina jeste svetlost, koja ishodi od nežnog plamena večne ljubavi, i ta prelepa, divna svetlost jeste istinsko jutarnje sunce srca. Da, ona jeste jedina svetlost, i osim ove svetlosti nema svetlosti, i čak svetlost sunca jeste samo bled odsjaj te divne, jedine svetlosti večne ljubavi. Gle, ta

svetlost svetli tako nežno u tvome srcu; ona nas krepí svagda i greje naša srca velikim mislima dostojnim svetoga Oca; jest, kada govoriš, čini mi se kao da čujem zvuke iz nekog sveta, koji će negda našim kasnim potomcima svanuti nalik velikoj svetloj struji iz večnog jutra Božjeg. Gle, toliko nas krepí reč tvoga srca. Zato nemoj ćutati nego govori i pusti srcu na volji i pokaži nam šta ja i Enos želimo." **19** I kada Henoh to ču, pogleda prema nebu i reče tiho u svome srcu Meni ovako: "Sveti Oče, pogledaj milostivo dole na mene, Svoje slabo dete; gle, treba da dam, a nemam ništa jer moja ljubav prema Tebi – o Oče, moje srce gori od ljubavi prema Tebi, ne mogu ništa do da te ljubim, – o Oče, ne srđi se što se usuđujem da Tebe, o najsvetiji Oče, ljubim, koji nisam ništa do prah i zemlja, ali gle, Ti si toliko dobar Otac i Tvoja veličina ne prezire crva u prašini. O Oče, gle, svi smo prašnjavi crvi pred Tobom, svemoćni, večni, sveti Oče. Nema ničega dobrog na nama do jedino ljubav prema Tebi, koja najpre uđe u nas iz Tebe. Tom Tvojom ljubavlju u nama dopusti, o dobri sveti Oče, da ljubimo Tebe preko svake mere svom svojom snagom. Jer šta mogu ja slabi reći kada mi moja ljubav prema Tebi svagda ustavlja jezik. Zato ni ne mogu, kao što znaš, Tebe ni hvaliti ni slaviti, pošto mi ljubav prema Tebi uzima jezik. **20** O Oče! Zato pogledaj milostivo dole na mene prašnjavoga crva i razveži mi jezik ako Tvoja sveta volja jeste da budem kadar da govorim radi slavljenja Tvoga imena naoči svojih otaca, braće i dece. – Ti znaš da su Enos, Kenan, Mahalaleel i moj otac Jared svagda propovedali veliku veličanstvenost Tvoga presvetoga imena, o zato ne dopusti ni meni da budem nedostojan sin svojih blagočestivih otaca." **21** I gle, kada Henoh reče takvu molitvu u sebi u svom ljubaznom srcu, što beše istinska molitva i koja Mi i jedina bi priyatna i ostaće mi zanavek priyatna pošto bi prava molitva, zato smesta poslao anđela dole na zemlju da ukrepí tamo svoga brata Henoha i da mu razveže sasvim jezik; i pošto se dogodi, gle, tada se Henoh ohrabrio iz svoje ljubavi i počeo da govori ovako: **22** "O dragi oci i ljubimci Božji, gle, ljubav prema Bogu na kratko vreme me je oslepela, ogluvela i onemela. Gospod me je pogledao u mojoj ljubavi, i Njegova neizmerna ljubav me je ukrepila i razvezala moj slab jezik. Gle, sve to upravo učini večna ljubav, tek sada mogu i smem govoriti, zato čujte hvalu svetoga Oca. **23** Gle, tako hoće Gospod, koji je pun ljubavi, da čovek ljubi Njega svim svojim silama jer nigde ne postoji neka moć ili sila do jedino u Bogu, te je sva sila u čoveku

samo sila ljubavi iz Boga i ova sila je položena u naše srce i nije nikakva druga do sama ljubav. A kako sada imamo ljubav, ne treba da je zadržavamo, već žrtvujemo onome koji nam ju je umetnuo našem srcu preobilno na toliko čudesan način iz Njegove milosti. **24** Gle, nemamo ništa što bismo dali Gospodu što pre ne bismo primili od Njega. I koju li radost da pričiniono Njemu da bili i kadri da Mu damo svu zemlju, jest, sav svet? Rekao bi nam: Deco, ovo Mi večno ne treba, jer da se radujem svetovima, mogao bih svakoga trena stvoriti bezbrojne milijarde, a imao bih i na večita vremena predovoljne prostore; ne raduju Me vaše žrtve koje Mi se priređuju iz materije, koja jeste kuća smrti, nego raduje Me samo kajuće, ljubeće Mene sasvim skrušeno srce; to je što je sasvim vaše kao slobodan dar od Mene, što sasvim posedujete. Ako hoćete, možete Mi ga ponovo dati, i ja ću se tu useliti Svojom milošću, te ćete večno živeti s milošću u Mojoj večnoj ljubavi i sve stvari će biti jasne kao kap vode. A kad se sami uselite u vaše srce, pa zašipite vrata preda Mnom da ne mogu ući kada hoću, odmah ćete vaš hleb života izjesti u vama; i kako Ja kao jedini davatelj hleba života više nemam pristupa svojim darom života, odmah će i večna smrt biti u vama nužna posledica ljubavi prema sebi i sujete. **25** Jer gle, govori dalje Gospod, ne radujem se uzimanju, nego Moje najveće blaženstvo sastoji se samo jedino u neprestanom davanju. Ko hoće da prima, neka svagda uzima voljno kada mu dajem i neka dopusti da se njegovo srce ispuni Mojom milošću kako bi se jednom Moja ljubav punom merom uselila. Jer kojega srce se ne ispuni sasvim Mojom ljubavlju, neće nikada okusiti života u sebi, nego smrt će ga zarobiti skroz-naskroz. Jer sada je vreme da svakom najpre dam milosti, tek zatim ljubavi iz Mene sve do velikoga veka svih vekova. A tada će ljubav biti prva, te ko ne bude imao ljubavi, nikada mu se neće dodeliti svetlost milosti, nego tada će upropastiti koga god svetlost sveta. **26** I gledajte, dragi oci, i primite dobro moje reči i čujte dobro kako Gospod još dalje govori, i Njegove reči glase: Čujte, deco Moga smilovanja! Moja milost jeste veliko blago i zemlja nema ništa što bi mu ličilo. Moja milost jeste prava svetlost iz visine Moje svetosti, kao što je Moja ljubav prava hrana života. Ako ko nije primio Moju milost, taj ne veruje da sam Ja iz kojega večno struji sav život. A ko nema vere, nalik je životinjama i sudi mu se gde ide i stoji. Međutim, ako bi bilo nekoga koji bi Me spoznao u svojoj ljubavi, nad njim će se izliti struje milosti i takav već unapred ima udeo u

onome što će jednom biti ljudima zemlje u velikom veku vekova, koji imaju dobru volju. **27** Zato verujte kako biste dospeli do ljubavi i tim do života negda i ljubite Me u svom duhu i neka sva vaša dela vaših ruku i vaše volje budu svedoci života u vama i vaš jezik neka vam kaže da ste deca Božja. – Sudiću ljude po veri; a Moju decu hoću da vodim u Mojoj ljubavi i svetlost Moje mudrosti da im postane večnom svetiljkom najblaženijeg života u Meni, njihovom preljubaznom svetom Ocu, sada na sva večita vremena. Amin. **28** O dragi Oci! Jeste li čuli šta je rekao Gospod?" – I Set odgovori: "Da, ljubljeni Henoše, itekako smo čuli; međutim, ne shvatamo puno više no pri Adamovoj pripovesti, jer svi mi imamo, istina, milosti, ali premalo ljubavi."

42 Poglavnje

1 I kada Set izgovori takvu kratku primedbu siromašnu ljubavi, evo gle, susretoše ovu trojicu još Kenan, Mahalaleel i Jared i pozdraviše ih svom ljubavlju i zahvališe Meni za milost ponovnog viđenja; i Set ih sve blagoslovi u Mome imenu da bi mogli i smeli da govore naoči Moje ljubavi i naoči Seta, drugog praoca vrlo blagoslovenog kolena po Adamu, kojeg sam konačno Ja sam u velikom veku svih vekova telesno svršio. **2** I pošto ova trojica primiše blagoslov, najpre Kenan otvori usta i reče: "Dragi oci i deco, čujte i primite valjano moje reči, jer hoću da ih prenesem vama verno kako sam ih primio u noćnome viđenju. Ovo viđenje predstavlja deset stubova i ovi stubovi strčahu iznad velikih voda, koje su često tukle o stubove. Na prvom stubu stajaše Adam i reče bujicama: "Čujte deco, Bog Gospod Savaot, moćni, veliki, sveti Otac sve dece rođene mnom jeste jedini Bog, kao što me je i stvorio jedinim čovekom zemlje; tako je On od večnosti jedini Bog i osim Njega nema Boga, jer sva beskonačnost od večnosti do večnosti je ispunjena Njegovom slavom, svetošću i ljubavlju. Zato verujte, bujice, da je Gospod jedini, veliki, večni, svemoćni, sveti, pravedni, premudri, ljubazni, milostivi, milosrdni, predobri i iznad svega uzvišeni Bog te Otac svih nas. Zato smirite se čili valovi i razbistrite se kako bi vas svetlost jedinoga Boga prosvetlila sve do dna vašega života. Amin." **3** I gle, tada se smiriše valovi oko stuba Adamovog i vrlo snažna svetlost s visine Božje pade na ravno ogledalo vode. Tada površina zablista nalik suncu i sa

dna vode dođe jednoglasan hvalospev, diže se nalik svetlom oblaku iznad vode i uzdiže se naviše svetleći sve više k večnim svetim visinama svemoćnoga Oca, koji je jedini Bog. **4** I čujte dalje, dragi oci i deco, šta sam video u noćnom viđenju, istina ne očima tela, duhovnim očima sam ushićeno video. **5** Nedaleko od stuba Adamovog stajaše jedan skoro isto uzvišen stub. Čili valovi se jedva usuđivahu dići sevajuće glave ka uzvišenom stubu i kružahu njišući se nežno puni strahopoštovanja oko uzvišenoga stuba kao da hoće kazati: "Gle, smrtni čoveče, pogledaj ime Najvišega, koji je svet i ljubazan i zove se Jehova. Nikada ovo ime da izgovori sasvim uzalud opak jezik; ime svetoga Oca jeste sveto, sveto, uzvišeno sveto." O ljudi, o deco, tako vikahu kružeći valovi. Premišljajte, o premišljajte, kome je ovo ime svojstveno. Mislite u vašim srcima da je Bog jedan Bog, kome je ovo ime svojstveno. **6** I gledajte, čuv začuđeno ovo od kružećih nežno njišućih gomila valova, tek tada veoma bojažljivo mogoh podići vrlo začuđen pogled k visini stuba duha, i videh – o, ne mogu opisati kako vrelo a ipak milo mi bi oko srca. Na blistavoj visini stuba videh vrlo ozbiljnoga lica tebe, dragi oče, tebe, Sete, videh, videh da stojiš. I ti beše rekao nežno kružećim valovima što upravo kazah kada sam to čuo od njih sasvim verno, a verovah da čujem od svih onih kružećih valova što si samo ti rekao na svetoj visini valovima koji njišući se blago opkoljavahu sveti stub; i kako sam rekao, tako sam video. **7** I slušajte dalje, mili oci, a i deco, koja ste uvek poslušna; nedaleko od stuba Setovog video sam trećeg stuba sasvim okruženog svetlećim valovima. Stajao je kao crvenkastom svetlošću optečen uzvišenije od svih ostalih. I svi valovi, koji se sve brže uskomešavahu oko drugih stubova, ovde behu mirni i iz svojih nežno drhtećih brazda prožeti strahopoštovanjem i ljubavlju isparavahu vatren hvalospev prema Gospodu i večnome svetome Ocu. **8** Hteo sam da vrebam kuda će se uputiti te tolike vatrene pare, i gle, moje oči skoro zaslepljene svetim sjajem uzvišenih pesama, koje isparavahu iz mirnih čistih voda, ugledaše u svetoj visini trećeg stuba okruženog sevajućim oblacima trećeg od vas, dragih otaca, i taj beše Enos. **9** Jest, oče Enoše, ti stajaše na trećem stubu i reče vrlo vatrenim rečima osluškujućim valovima: "O čujte, sve vode zemlje, slušajte reči visine i primite zvuke svete besede! Možete bujati i talasati šest dana i noći radosnim nizovima, ali kada dođe sedmi dan, blagosloven svetim mirom, Sabat Gospodnji, sveti dan, čujte, da ga i vi

svagda svetkujete radi predužne hvale i slave svetoga Oca; jer večnome poretku jeste shodno da sve što diše živi dah iz Boga i ljubećim, zahvalnim srcem oseća ljubav večnoga svetoga Oca pamti mir i svečanost svetoga dana. Jer ovo je svagda uzvišeno volja svetoga Oca: Šest dana mogu raditi sve vode, mogu bujati i talasati šumećim tokovima, ali sveti mir nalik vatrenim oblacima da diše svetim Sabatom uzvišeno nad muklim osluškujućim valovima pozivajući na svečanost." **10** I čujte, mili oci i poslušna deco, šta vam ovde javih, tako verno i tačno spazih. **11** I slušajte strpljivom voljom još dalje, ljubljani oci i deco, koja nas takođe ljubite, kakva čuda božanske ljubavi i svetleće milosti još dalje verno videh začuđenim očima duha. – O oci i deco! Kako me ovde vidite i čujete da vam pripovedam drhtećom revnošću moja viđenja, zaista, tako stajah tamo u viđenju kao četvrti okružen crvenkastom svetlošću na jednom samo malo manje uzvišenom stubu, koji takođe kao prva tri beše svetlo zapljusnut čilo kružećim valovima sa svih mogućih strana. Sav začuđen takvim iznenadnim uzvišenim položajem, koji zauzeh jednako ocima, primetih tužno da sve dalje od stuba valovi postaju sve mračniji i burniji, i jarosnom revnošću na bezbrojim mestima nemirno podigoše naviše zapenušene glave nalik pušećim gorama visoko iznad stuba na kojem stajah sav zabrinut, kao deca koja se bez poslušnosti u srcu opako trude da stub oca i tako i matere obore i u padu rugajući se zlim jezicima zgaze tabajućim nogama na kojima prijanja u gomilama smrtni prah crne nezahvalnosti. **12** I kako sam to posmatrao dugo vremena krvavim srcem, podiže se odjednom ishodeći iz stuba snažna oluja i besne silno nad penušavim glavama nabreklih valova. I gle, snažna oluja, koja poteče iz stuba, ne potraja kada se gomila besnih valova, prinuđena kažnjavajućom moću oluja, slegne ka blagosiljajućem miru, tako da samo tu i tamo redak tih žamor voljno poravnjenih brazda površine tako velike vode prekide radi potpunoga mira svetleće slojeve ne neprijatno dahu koji ističe iz božanskih usta. I kada moćna ljubav večnoga svetoga Oca takvim zadivljivim sredstvima postignu verno sasvim blagosiljajući mir, odmah poteče iz mojih usta divan zvuk, i čujte, ovaj zvuk zvučao kao svete reči koje ističu iz ljubaznoga srca svetoga večnoga Oca iz visina visinâ večne svetlosti svetila beskrajnih svetlećih sfera i izli se u bogatim svetlećim strujama daleko glasno preko beskrajne osluškujuće površine velikih voda; i kako sam čuo, kažem verno smisao božanskoga

glasa toliko divna zvuka; a smisao se izrazi na sledeći način prelepo i predivno. **13** Čujte, sveti glas kaza: "Bujice koje jedino hoćete da besnite, poslušnost i ljubav stubu Kenanovom dužni ste, drhteći valovi, ako ćete dugo da kvasite mrtvi i čvrsti krš tugujuće zemlje; ali teško penušavim valovima koji hoće da nabreknu, koji bi ikada kanili podići se preko svetloga stuba Kenanovoga. **14** Zjapećim gorama, ma koliko se dizali, naprasno ću ih stvrdnuti večnom silom Moga gneva i žareće jarosti za vremensku tako i duhovnu večnu muku u gorećem glibu Moje večne kletve. **15** Ali mirno poslušnim bujicama neka vremenski i večno uskoro bude talasanje u svetlosti večne ljubavi svetoga Oca otaca blagoslovenih, čilih, radosnih bujica tekućih k morima večnoga života iz Moga smilovanja. **16** Ne dižite se nikada iznad svetoga, svetlećega stuba Kenanovoga. Tako hoće večni sveti Otac otaca i sudija besnećih valova morâ života u beskrajnim nizovima i vatrenim strujama iz Boga." – Gle, ljubljani oci i deco, koja nas takođe ljubite, kako sam ispriповedao, tako verno i tako istinito, jest, baš tako sam video obilna čuda unutaranjim vidom i višim upravljanjem večne ljubavi u Bogu i iz Boga. **17** Pa slušajte dalje kakva sam čuda božanske ljubavi u duhu začuđen video tako jasno kao da takve retke stvari sasvim ljupko stoje pred mojim jasno videćim, otvorenim očima plotskog tela. **18** Stajah još na svetlećem stubu i pogledah sada malo dalje prema petom od stubova, i čujte, kako se samo začudih novom nastajućem čudu božanske ljubavi večnoga svetoga Oca. **19** Stub beše mračan od stope do temena i valovi, koji ga zapljuskivahu snažnim udarcima, ražešćeni izgleda uništavahu sami sebe nalik užarenim kovinama; tada zabruja i zahuča smrt kroz užarene dubine gnevnihi voda i val za valom se ukruti zahvaćen užarenim gnevom. **20** Pogledah noć brujećih dubina smrti i ugledah štogod – o čujte, jezik čoveka bi se pre ukočio no da prenese grozotu besnih valova užarenih smrtnim gnevom. **21** Videv ovo dosita svojim otvorenim očima duha u srcu duše ploti, tada stegnutim srcem pogledah naviše prema meniu mračnoga stuba i videh tamo, o čujte, tebe Jareda, sina moga sina, Mahalaleelova prva blagoslovena ljubav, kako vrlo ozbiljno zapomaže naviše za ljubavlju večnome svetome Ocu za razjarene i međusobno udarajuće, daveće i ubijajuće valove. **22** I kako stojah, moj Jareda, sruči se odjednom duž nadaleko otvorenog neba obilna bujica puna smilujuće ljubavi dole na valove ukrućene i zujeće žarom ubilačkog gneva. O čujte, tada ponovo

zabruja i zahuča ukrućena površina mora obilnog smrti. Ponovo se počese razvezivati valovi već učvršćeni smrću u svojoj ogorčenoj tvrdoći i kao braća i sestre, međusobno nežno bujajući i talasajući i brazdajući, prožimajući i pomažeći, tečahu zadovoljno u ruke i srca razgrejana ponovo večnom ljubavlju. **23** I kada to videh, tada iznenada moćna ruka hitne plameni mač u drhteće ruke preklinjućeg Jareda, i on ga zgrabi hitro i zamahnu njim Božjom voljom koliko se god daleko moglo zamahnuti; zatim sam čuo jasno označenim rečima: **24** "Zemaljska, neverna gomilo valova! Da se nisi usudila ubiti stvorena bića, decu večne ljubavi, jer Ja sam Gospodar kako života tako i smrti. Ko god ubije gnevna srca braću i sestre, valja ga odmah sasvim izvesno kazniti kaznama večne smrti na duhu i duši; zato neka jedan drugoga ne tiska, ni udara, ni psuje, ni mori, ni ubija, jer Ja sam Gospodar i moćan Bog kako života, tako i vremenske i večne smrti." **25** I čujte i gledajte, ljubljani oci i deco, koja nas takođe ljubite, kako sam sada priповedao verno i istinito, tako se i dogodilo od znamenja do znamenja, od reči do reči. **26** I čuv i jasno videv, odmah uperih oči k šestome od stubova i videh tamo, o čujte, ljubljani oci i deco, koja nas takođe ljubite, zgražava se plašljivom jeziku Kenanovom kazati pred vašim ispitućim očima strašne grozote, koje sam ja, vaš Kenan, morao da vidim kako se događaju, i to kod šestoga od stubova. **27** Videh stub kako ga optiče krv i gadan mulj, i umesto valova, koji inače čilo okruživahu ranije stubove, čujte, gmižahu ovde grozno i gadno bez ikakvoga poređenja prejezivi i presramni crvi. **28** I čujte, sam stub, divan stub, beše, kao nijedan, od stope do temena uprljan i okrvavljen sramotom sramnih, gadnih crva; često crvi uspuzahu čak do temena; takođe se dizahu naviše gomile i gomile tako da niko nije opazio divnu oznaku božanske volje. **29** Dokle god je oko duha bilo kadro doseći, nije se videlo ništa do sama gomila, i gledalo je kako ove gomile crva, čas gnječeći se gnusnom žestinom, čas sjedinjujući se, postaju veći crvi, pa gmiljahu preko drugih vijući se i kriveći se pravo prema muljem prekrivenom stubu Mahalaleelovom, te ga obaviše sve do pod teme hoteći tako da mu uzmu sasvim božanski oblik, kojim se sveta volja večnoga svetoga Oca treba objaviti mirnim valovima velikih voda života u beskrajnome moru svete ljubavi u srcu večnoga svetoga Oca. **30** No čujte šta se dalje verno dogodi. Odjednom zatutnjaše užarena nebesa; sunce se ugasi, ni mesec više ne moga blago udeliti sjaj svoje vernosti, tako ni

zvezde; padahu u velikom mnoštvu bezbrojno iz grimizno užarenog neba. **31** I čujte, kako se to dogodi, zakukaše i zaplakaše bezbrojni mrtvaci iz svih dubina smrdljivog mulja i kazaše: "O, pokrijte nas sve slomljene zvezde kako ne bismo videli večno lice Mahalaleelovo, jer taj je došao u ime večno gnevno Boga kao vatreni bič da nas bije, bedne crve, koji smo obavili visoki, divni stub." **32** I čujte, kako se ovo izdignu iz mračnih dubina smrti, tada prsnuše nebesa, iz čijih se otvorenih pukotina izliše snažne struje božanskoga ognja po Mahalaleelovom stubu. **33** A Mahalalel prosvetljen duhom Gospodnjim reče: "Čujte, smrdljivi valovi u obliku crva: Ljubav Gospodnja jeste večna i sveta i čista, zato nemojte ni vi činiti nečistotu. **34** Vreme je došlo, sveti oganj s nebesa, da očisti vas smrdljive crve u večnome ognju gneva ako se prethodno ne operete u mirne i ljubavlju i milošću prosvetljene čile valove." **35** I pošto to iz vatrenih usta Mahalaleelovih jakim rečima poteče pod neprestanim munjama i snažnim pratećim gromovima, o čujte, tada gomile crva počеше tonuti, i poravnav se s ravnom površinom, tada se ovi sramni gadni oblici, poput ruda na praskavoj vatri natmurenih, žilavih kovača, ovde slišе u najpre još mutne, ali malo-pomalo u sve razbistrenije valove i mirne bujice, a tamo i uzvišeno razliše. **36** I čujte, ovako se poredak, divan poredak odmah opet ponovo uspostavi; i po uspostavljanju božanskog poretka, puknuh svojim okom gramžljivo u beskrajne daljine preko beličaste površine velikih sada pročišćenih voda i videh da se više nigde ne tiskaju gomile i videh da se samo tu i tamo tamniji valovi približavaju svetlijima i da u njihovoj blizini postaju sve svetliji i na posletku i sami čak svetli i videh još dalje, pošto od beskrajnih daljina talasajućih površina velikih voda povratih svoje ispitujuće oko prema Mahalaleelovom stubu, da opran od sve krvave sramote zasija vrlo umilno u beličastoj svetlosti okružen brazdama ljupkih, veselih, svetlih valova. **37** Mahalalele, čuj, tebe videh tada kako klečiš i zahvaljuješ Gospodu, svetome Ocu svetlećih valova; i gle, svaka reč koja poteče od tebe sa drhtećih usana zahvaljujući Ocu večne ljubavi polete nalik svetlećem suncu naviše k večnim visinama večnoga svetoga Oca. **38** I čujte, ljubljени oci i deco, koja nas takođe ljubite, kako sam video i verno čuo, tako verno i tako istinito predajem vama ovde. **39** I pošto ste ovo u vašim srcima voljno razabrali, slušajte još dalje mene Kenana kako pripovedam noćna čuda božanske ljubavi i presvetlo svetleće milosti večnoga svetoga Oca. **40** Sada

čujte, kad se nagledah štošta u sjajnoj svetlosti milosti potičućoj iz večnih visina svetoga Boga i Oca ljubavi i svih mirnih svetlećih valova, odjednom moje oko naiđe na sasvim užareno crven sedmi stub; i Henoh, blagočestivi, poštени Henoh stajaše skoro lebdeći na užarenome stubu. **41** Valovi optakahu potuljenim kretanjem Henohov stub, koji se dizao u vatreni vazduh. Posmatrah ne baš dugo začuđeno ovu čudnu sliku očima duha, kada ubrzo počeh da primećujem da se pod potuljenim bujicama nalaze, delom pokriveni muljem dna, jezovito vezane strane, otete, ukradene vode. **42** Behu tu vode ljubavi i vode milosti i behu tu vode života i vode svetlosti i tako još vode svake druge vrste; i sve ove bezbrojne vode, čujte, behu pričvršćene nalik onom providnom kamenju užarenim vezama sramne samo "ja" ljubeće ljubavi. **43** I gle, oci i deco, kako se desilo ovo bezljubavno otimanje i krađa, čujte, kako sam video, tako ću vam obznaniti: Podigoše se gomile potstaknute lopovskom žustrinom nalik ljupkim oblačićima iz ove potuljenje talasjuće površine velikih voda, kojima stub Henohov beše okružen u svim nepregledno mogućim pravcima. Ovi oblačići sada izleteše daleko preko granica oblasti njihovog stuba, pa kada videše sasvim mirne površine u drugim oblastima velikih voda, obrušišе se brže od munje, zgrabiše gramžljivom žurbom mirne valove, raspršišе ih u parovitu maglu te digošе ih i oteraše što brže, nalik olujnim vetrovima, u njihove potuljene vlažne, hladne, muljevite dubine svoje vrste; u njih potopiše ove podmuklo ukradene vrlo mirne vode, pa ih zgnječišе i sabišе svojom ukradenom silom sasvim u najtvđe kamenje, te ih pokriše na sraman način muljem i izmetom laži iz sramnog koristoljublja. **44** No, ne traja dugo ova podmukla razuzdana hajka, jer ubrzo videh Henoha kako zasija mnogo jače od sunca te užareni zraci isijav iz glave Henohove proriše moćnim strujama u trenu svetlo sve muljevite, kradljive dubine velike vode užarene pohlepom za otimanje. **45** I čujte, kada užareni zraci, suknuv iz glave Henohove, jedva dotakoše površinu potuljenih voda, tada valovi potuljenih voda počeshе zujati i šuštetі; tada se beskrajna površina pušišе i dimišе pa, prisiljena jarom zraka, vrati sve ukradene strane vode, koje je ranije toliko podmuklo ukrala i sopstvenom ljubavlju i lakomstvom učvrstila u muljevitom dnu; i strane vode, hitro se izvivši iz donjih, tamnih i mutnih para potuljenih bujica, uzneše se nalik vatrenim oblacima u bezbrojnim jatima naviše u čistiji, svetli vazduh; i gle, posle dizanja iz dubina smrti, tada dođošе radeni

vetrovi potekav iz stuba Henohovog i vratiše vrtložnom radošću novu odvezanu decu vrlo nežno duž isparavanje potuljenih voda nazad u drage, iščekujuće ruke voda oplemenjenih božanskom milošću datih zakona. I pošto se dogodi ovo čudima svete ljubavi odozgo, odjednom Henoh vrlo moćno raširi ruke i reče oštro zapovedajući snažnim, gromkim glasom: **46** "Potuljeni, lopovski, grabljivi valovi, čujte dole u dubinama muljevita, mračna dna svetu volju večno moćnoga Boga! I čujte mirnom površinom moćne reči spasa, koje zazivaju: Svaka kap je mnogostruko izbrojana u srcu večne ljubavi, i prema tome svako je sam sebi i večnoj ljubavi vlastit; zato da niko prema drugom ne bude grozan radi plena, jer teško lopovu, potuljenom razbojniku i ubici svojine drugih čistijih voda i bića; teško tada valovima koji rđavo vole samo sebe; čujte, podmuklost razbojnika i lopova nikada više neće talasati u veselim brazdajućim krugovima, nego, čujte, učvršćena u krutoj smrti, baciće se smrtnom moću zapovesti odmah ili sigurno negda u donje dubine zemlje u užareno kamenje večne kletve; nemojte otimati ni krasti, tako glasi premoćna volja večnoga svetoga Boga. To zapamtite i poštuju, potuljeni valovi!" **47** I čujte, ljubljani oci i deco, koja nas takođe ljubite, ovo behu zadnje grmeće reči Henohove sa blistavog stuba, divne, večne oznake božanske volje. I kada se izgubiše ove divne reči u daleka samome oku duha strana polja mračne površine talasajuće grozote, tada sam jasno mogao razbrati reči izašle iz dubina. Reči kazaše poslušnim zvukom navise ka stubu: "Onda nas očisti, svetli poklicaru moćne volje svetoga večnoga Boga, da se svidimo poput drugih voda svetlome, svetome oku večne svete ljubavi." **48** I čujte, tada ishodeći iz svetlećeg stuba zaduvažše vrlo snažni ognjeni vetrovi i u svetlećem obilju čudesno primešaše oganj večne ljubavi talasajućim bujicama osluškujuće beskrajne površine te se takvom svetlećom blagošću pročistiše valovi i bujice; o čujte, zasijaše tako svetlo kao površina sunca, pa slavljahu i hvaljahu Gospodara milosti okružujući stub svetlećim valovima; tada sveti odjeci odjekivahu sazvučno po beskrajnim prostorima svetlećih bujica. – Čujte, tako sam verno video i tako verno i preneo vama. **49** I pošto ste ljubljani oci i deco koja nas takođe ljubite, toliko dugo meni, duhovnom govorniku, toliko pažljivo nagnuli uho, to čujte dalje kakva sam sve čuda božanske ljubavi i milosti video i verno čuo. **50** Nedaleko ugledah sasvim gladak stub izgledajući skoro kao svetlucava kovina; istog okruživaše, o čujte, peščano more. Verovah da u

daljini vidim stvarne bujice vode; kako mi se, pak, ove prašnjave bujice približiše, sve bistrije i jasnije videh da se ovde nikako ne talasa voda okružujući stub, nego suv pesak dignut vetrovima vrlo varljivo nalaga talasanje voda vihoreći se ispitujućem oku motrećeg Kenana. **51** Posmatrav ovo srditim čuđenjem i ne primetiv posle dužeg gledanja ama baš ni kap neke vode, tada digoh oči navise k nebu i prekljinah večnoga svetoga Oca ljubavi za milost, za pomoć kao i za mudar savet; ali nemo osta nebo optečeno beličastim, tu i tamo samo bledocrvenkastim sjajem, i ne dođe ama baš nikakav odjek sa sve mutnije svete večne visine inače toliko povladljive ljubavi i od milošću strujećeg doma večnoga svetoga Oca. **52** I gle, ovi varljivi peščani valovi dizahu se neprestano sve više, i kako se uzneše sve više, postaše, lako shvatljivo, sve gušći te ni najblistaviji zrak ukrepljujući oko ne moga prodreti kroz smese varljiva peska, koje se prašnjivo talasahu. **53** No čujte, na svu sreću ova razuzdana zgoda pomračenja ne potraja dugo, jer ubrzo radosna srca videh Matusalu kako naoružan dvosečnim gorećim mačem stoji na stubu okruženom mračnim peskom. Oči mu biše povezane platnenim povezom uprljanim svetlucavom prašinom i uši zapušene lepljivom smolom. No gle, odjednom, zaslepljujući nebeskim sjajem, dolete vrlo hitrim letom moćan orao; oblete sve užim krugovima Matusalovu glavu nemu čula, odreši mu zaštitni povez s očiju i iskljuca pažljivo i čisto lepljivu smolu iz njegovih usiju, do kojih ne dopre zvuk, pa oslobodiv tako čula Matusalova od zaštitnih sveza, moćan svetleći orao kao još u daljini svetleća zvezda uzlete navise k svetim visinama nebesa odkuda je uzvišeno došao. A Matusala, verni i istiniti, dohvati dvosečni, goreći mač i zamahnu pretećom desnicom u krugovima poput reckastih munja u svim mogućim pravcima. **54** I za revnosnog mahanja odvojiše se od gorećeg mača plamteći, svetli jezici poput prštajućih iskri sa vatrom zahvaćenog smolastog stabla drveća, koje dole u podnožju planina obilno raste debelim stablima. **55** I čujte, ovi bezbrojni jezici poleteše hitro u svim mogućim pravcima preko beskrajne, prašnjave površine i moću svog ognja uzmešaše varljivi pesak u neku haotičnu stvar, kojoj uopšte nije bila jasna korist iz takve mešavine? **56** Posmatrah najvećim iščekivanjem ovo čudnovato komešanje i dugotrajno mešanje gorećih jezika s beskrajnim smesama varljivog peska, ali nikako da se pojavi nešto drugo osim peska, koji beše užaren sasvim belo. **57** No gle, usred ovih čežljivo iščekujućih

želja dignu se Matusala strahovita pogleda i poče silovito da propoveda presvetu volju večnoga presvetoga Oca pesku, koji se savim užario, i moćne reči, koje revnosno izvirahu iz Matusalovih usta, izliše se uzvišeno slično velikim vodama u širokim strujama strahovito hućeći i šumeći i besneći i pesak sa sobom noseći na sve moguće strane kao ranije jezici; i hućanje, šumenje i bešnjenje reče jasno razgovetne moćne reči, jest, reči moći i večne veličine svetosti Božje. **58** Reči glasiše (čujte oci i deco): "Ništavna prašino! Razaberite valjano volju svetosti Božje. Krivo varljivo talasanje da ti više nije svojstveno; obrati se u tečnu, čistu vodu te talasaj se takvom večnim svetlećim valovima, jer jedino laž ima jednom da nestane." **59** I gle, kada to primeti beskrajna površina, tada se zrnice po zrnice razloži na same kapi i one se vrlo radosno u svetlećoj istini stopiše i sliše u beskrajnu površinu prečistih voda, koja se zatalasa i brazda radosno slaveći presveto ime večnoga Boga te oprala pesak, koji svedoči protiv njih, koji još prijanja na Matusalovom stubu, pa ga hvaljahu kružeći u svetlim nizovima pošto najpre, ljubaznom gramžljivošću, svetlošću koja obilno ističe iz stuba ukrasiše svoje rastresite, blistave, njišuće glave. **60** I gledajte i čujte, časni oci i draga deco, kako sam zaista verno video a i otvorenim ušima čuo, tako verno i prenosim vama. O oci i deco! Istina, jedino istina jeste zaista ljupko biće ljubavi, zato laž ima da nestane kao nijedan drugi porok, jer je jedina sasvim suprotna večnoj istini ljubavi Očevoj. **61** I čujte sada dalje, ljubljani oci i deco, koja nas takođe ljubite, koja sam čuda ja, vaš Kenan, još sve video začuđenjem očima. – Učinilo mi se da se zajedno sa stubom, na kojem sam stajao, pomeram sve dalje i dalje u daleka područja drugih stubova; i kako mi se desilo ranije, tako se ponovo desi, i ja sa mog uzvišenog položaja videh devetoga od stubova. **62** O oci i deco, tu izgledaše veoma čudno. Čujte, iz beskrajne dubine večnih noći podiže se navise vrlo strašan stub umrljan prljavim svakojako svetlucavim bojama u visinu koju oko više nije dosežalo. Oko stuba nije se videlo ni talasanje vode ni neke prašine peska, ni nekakva mrdanja ni stremljenja nekog bića koje ima ime, jedino večne trajne noći okruživahu nemo ovaj deveti šareni, beskrajni stub. Razmišljao sam u ovoj groznoj, beskrajnoj, beživotnoj pustinji: "Šta ovo znači? Za koga stoji ovde ovaj beskrajni stub?" **63** I tako dugo razmišljah tamo-amo, ali uprkos svemu svome beskorisnome razmišljanju nije htela ama ni najsitnija iskrica osvetliti večnu beskrajnu noć oko ovog beskrajnog šarenog stuba. O

oci i deco, tada počeh strahovati, jer i svetlost moga stuba smanjivao se sve više, toliko da jedva primećivah da moje noge još stoje na njegovom bledunjavom temenu. Saznav ovo tužno, tada padoh na svoje lice i svojski od srca počeh preklinjati večnoga svetoga Oca da ne dopusti da tu ovako propadnem. **64** I čujte, kada učinih ozbiljno, tada odjednom zazvuči opominjući glas i reče: "Kenane! Spusti svoje misli čisto ljubeći u Mene, svoga Oca i Boga, te ćeš odmah stvari videti sasvim drugim očima." I kako mi zapovedi sveti glas, tako odmah i učinih ni najmanje ne razmišljajući o ovome preljubaznome glasu. **65** I čujte, pošto učinih ovo srcem preispunjenim ljubavlju, tada ovaj stub, koji mi se činio beskrajnim, počeo tonuti sve dublje nadole u ponor večne noći. I tonuće ne potraja dugo kada do mojih oštro načuljenih ušiju dospe udaljena huka vrlo velikih voda ne neslična gromku orenju sfera. Pre nego što se prilično osvrnuh, tada, čujte, o oci i deco, tada već videh kako se naglo nadole obrušavaju penušave bujice, gomile velike kao svet, nadole u mračne beskrajne prostore oko šarenog stuba. I čujte, ovo obrušavanje ne potraja dugo, kada već videh da je ranije mesto večnih noći ispunjeno još mutnom, ali beskrajno ustalasanom vodom. Takođe videh vrh stuba, koji mi se bio činio večnim, kako silazi s večnih visina nebesa i kako se spušta dole ka mutno njišućim bujicama novih voda svetlećeg temena, na kojem u svetlećoj slavi dostojno stajaše Lameh, Matusalov sinčić, kao ljubak poklisar božanske svete volje; i spaziv i mene, odmah uputi bujicama sledeće reči: **66** "O čujte, velike vode! Ne razjedajte sebe u vašim žudnjama, jer što imate sebe u ljubavi i milosti odozgo, jeste imanje za večita vremena za vas za beskrajnu dovoljnost, jer više od jedne stvari ne može zauzeti jedno mesto; zato stranim žudnjama nikako ne tražite da uništite same sebe i talasajte i kružite u svojoj sopstvenoj oblasti za slavu i hvalu večnoga svetoga Oca." **67** I čujte, pošto Lameh ovo izgovori mudro, tada se hitro razbistriše i zatalasaše bujice prosvetljene večnom svetlošću božanske volje; a ja, Kenan, video sam ovo verno; i kako sam video, čuo, tako sam sada i preneo verno i istinito. **68** I čujte, mili oci i deco, koja nas takođe ljubite, o čujte voljno još kraj moje besede i gledajte sa mnom, vašim Kenanom, nadole u dubinu božanskoga gneva i plamenovima gneva bledosjajnu milost nevernim narodima zemlje. **69** O čujte i gledajte, šta sam sve morao slušati i gledati na premračnom mestu desetog stuba. Čujte, svi raniji stubovi ipak imahu manje ili više

sopstvenu svetlost, jest, deveti od stubova bi barem okružen šarenobledim svetlucanjem, ali ovaj po poretku deseti stub nemaše ama ni jednu najmanje bleđu svetlucavu tačku; jest, beše toliko mračan da ga samo osećah a nikako videh uprkos svakog najoštrijeg naprezanja duhovnog vida. Da li voda, da li pesak, ili mračan, prazan i ništavan prostor okruživahu ga jedino; čujte, sve to bi jezovito skriveno pred ispitućim okom sanjajućeg Kenana zbog takve neverovatno mračne, najcrnje noći oko desetog od stubova. **70** Iščekivao sam sve s vremena na vreme i gledao utrostručenom silom moga vida neće li se negde videti neka svetlina, ali sav moj trud beše sasvim uzaludan. Čak ni moje najoštrije načuljene uši ne mogahu primetiti ama ni najtiši šapat najnežnijega daška. **71** O čujte, tada stadoh strahovati u ovoj mračnoj pustoši ispunjenoj večnom smrću. Ne mogah se moliti ni moliti večnoga Oca ljubavi da me što pre izbavi iz ove toliko jezovite noći sve smrti jer tek sada osetih da mi ne samo oči i uši, jest, gledajte i čujte, nego i jezik mi bi oduzet da govorim. **72** I pošto sam morao ovo da doživim ovako oporo na meni, tada sevnu iznenada snažna munja iz bezdane dubine večne noći sasvim navise ka, kako mi je izgledalo, bronzanim visinama sasvim zatvorenog neba. **73** No, pošto posle munje obično sledi grom, ipak pri ovoj toliko beskrajnoj munji ne beše ni najmanja traga neke grmljavine. I kako beše pre munje, tako beše i potom, najgušća noć raširena od jedne beskonačnosti do druge; i ja, vaš Kenan, silno se uželeh svetlosti i životu; jer zaista, kažem vam, već se sasvim zasitih beskrajne noći smrti. O oci i deco, noć, o noć, trajaše dugo kada se pokaza sićušna zvezda na bronzanome nebu kao jedina tek kasna posledica one munje, koja već odavno iz dubine požuri nebu. **74** Sasvim netremice se sada moje toliko dugo zasenjene oči usmeriše prema ovoj bleducavoj tačkici; i dokle se čudih toj bleducavoj tačkici, tada, čujte, tada odjenom zazvuči veoma znonko u moje već veoma oglušele uši, ne behu reči, ni ljudski glasovi, ni beše hućanje, ni zujanje, ni bešnje; o čujte, ovaj zvuk liči na zviždanje pastira baš kada hoće po starome već običaju skupiti oko sebe često ovce Aveljeve te dođu brzim korakom i začuđeno gledaju brižnoga pastira svojim glavama uperenim k nebu. No zviždanje samo zvonko čuh, ne videh ništa od ovaca Aveljevih. **75** Kada iskusih to na mojim već sasvim obamrlim čulima, tada mi kao munja prođe sasvim zvonko kroz dušu reč, čujte, reč, i ova reč, jest, ova preslatka reč kaza: "Jezik, čuj, Kenane, odreši ti se, sada se moli i moli Oca svetlosti i

ljubavi i života za svetlost i ljubav i život za ovaj stub slomljen u smrti." **76** Tada padoh na lice i hitno počeh moliti i preklinjati svetoga Oca ljubavi i svega života što se miče da u svome smilovanju podari odozgo svetli plamičak milosti da ne bi gledale moje oči strašnu veličinu i predaleki protez mračne smrti. I kako dovoljno dugo verno i istinski preklinjah navise ka svetome Ocu, tada me odjednom vrlo snažan glas zovnu po imenu i reče: "Digni se brzo i gledaj velike ponore mračne smrti; evo, označena je preljuba ovde na mestu desetoga slomljenoga stuba, od kojega razmrskana donja polovina ljubavi leži rasuto u najdubljem ponoru smrti, gornja polovina milosti, pak, visi o bronzanome beskrajnome luku neba i neće sići pre nadole do ruševina dokle se temelj ovoga stuba ne očisti od pogani zmije. Temelj jeste zemlja, grešan dom, a pogan zmije jeste svih žena dubine iz Hanoha vrlo dražesna plot. Zato teško zemlji zamašćenoj sada krvlju braće, koja su se o tela pohotljivih žena grozno poubijala i napojila zemlju svojom blagoslovenom krvlju. Pustiću uskoro da poteku velike bujice s neba i umoriću sve telo zbog dražesne ploti žena, kojom je izjedena sva voda ovde oko desetoga od stubova. Samo se šepuri, šepuri se divna, dražesna ploti svih žena potuljene dece zmaja! O šepuri se, primamljivo jelo crva gliba, smrade Moje časti! Kupaš se i pereš dnevno u prefinoj vodi spremljenoj iz svakojakih trava i začina i mažeš kožu najfinijim uljima kako bi postala još dražesnija i još privlačnija da zavedeš decu večnoga, svetoga Oca! **77** Zato da ti bude večna kletva za vratom! To kažem Ja, Jehova, Bog svemoćni, večni. Tebi ću skoro, o veoma skoro, pripremiti takvu kupku u kojoj ćeš se zanávek dovoljno nakupati i namazati! **78** I kako će se desiti, čuj Kenane, pokazaću ti baš sada sasvim valjano osvetljeno svetlošću milosti večnoga, svetoga Oca; zato da se digneš na svome takođe sasvim ugašenome stubu i da pogledaš nadole u dubinu, gde ćeš ugledati šta će se dogoditi – čuj, uskoro!" **79** I čujte oci i deco! Digoh se odmah i pogledah začuđenim pogledom nadole u dubinu smrti i videh vrlo moćna jata naše dece kako napuštaju svete planine i žure radosno nadole kćerima ljudi i tamo se s njima sjedinjuju i rađaju s njima decu, snažne sinove i dražesne kćeri. I videh sinove kako postaju gospodari, te kao takvi grozno ubijaju i kolju i more sirotu bespomoćnu decu ljudi. Tada potekoše potoci krvi ljudske braće i dece. I čujte, potoci nevino prolivene krvi vapijahu silno za osvetom navise k bronzanim lukovima neba. **80** Tada se nebo precepi po

sredini i iz svetle raseline dolete anđeo hitrim letom nadole k ljubavi Lamehovojoj i reče joj: "Sada spremi, Noje, kako ti je već dugo Gospod verno zapovedio, kovčeg milosti i smesta u njemu sačuvaj sebe sa svim onim što ti je Gospod zapovedio, jer gle, kletvom teška zemlja već gori na bezbrojnim mestima zapaljena osuđujućim gnevom večnoga Boga. Tužeća krv, kao što vidiš, potresla je sada silno milost neba, zato je sveti Otac odlučio da opere zemlju od kletve i da istu nagnoji za bolje pokolenje, koje će ubrzo izići tebi, Njegovom jedino vernom, ostalom Noji." **81** I gledajte, mili oci i deco, koja nas takođe ljubite! Kada reče hitrim jezikom svetli anđeo k ljubavi Lamehovojoj, čujte, tada prsnuše odjednom bronzani lukovi neba i iz njegovih široko zjapećih raselina i vatrenih pukotina grunuše odmah silne reke bujica ublažavajuće vode kao milost večnoga svetoga Oca radi gašenja vatre i jednom otplatu duga sa grešne zemlje. **82** Pa kada bujice počеше ispunjavati dubine zemlje, tada videh bezbrojna pokoljenja kako izlaze iz dubina i jadikujući traže visine planina. Videh predražesne žene, kćeri ljudi, prebele ploti kako se bojažljivo uspinju krvavim prstima i šakama iznureno na okomite vrhove stena i na vrtoglavim visinama ispružaju krvave šake naviše ka zjapećim pukotinama vatrene neba i kako viču preglasnim bolnim glasovima utesi i pomoći. No, sva ova vika bi uzalud, i posred bujica, koje se samo sve silnije stropoštavaše duž zjapećih užarenih pukotina bronzanog neba, vatreni vrtložni vihuri oboriše prenežnu decu ljudi, sažev ih, nasilno sa stenovitih vrhova planina, na koje se toliko naporno uzveraše, nadole u besneće bujice žalobnom krmom smrti. **83** I čujte, vatreni vihuri, čim ukloniše grozno čas tu čas tamo sa štićućeg vrha planina prenežnu, prebelu, predražesnu plot, besneše i vikaše jezivo rugajući se: "Eto, kupaj se i peri i maži, sramna zavodljiva krmom đavola i njegovih pomoćnika, ukrašavaj se valjano u mirisnim rukama večne smrti, primi platu za svoj neumorni trud, kojim su pala sva pokoljenja zemlje od Adama prvoga do zadnjeg žitelja kletvom teške zemlje, idi smrtnim putem svake dražesne ploti!" **84** I čujte, tako vikahu besni vatreni vihuri kad god obezdušiš čas jedan čas drugi štiteći vrh mučno uspetih visina i strmina planina. **85** No, ne potraja predugo, čujte, to jezovito davljenje i morenje grešne ploti bujnih žena i svih njenim zavodljivim lukavstvom grdno prevarenih i tako palih zemaljskih sinova i nebeske dece, jer ubrzo videh kako se valjaju i talasaju vrlo velike vode sasvim preko najviših stenovitih vrhova planina, i osim

mene ne vide se nikakvo živo biće, niti se što ču osim jedino valova novih nastalih velikih voda, koji se tiskahu uz moj blede svetleći stub. **86** Već se navikoh prethodnim devet slučajevima da čim vode ispune beskrajne dubine smrti, odmah vidim blistav stub kako već stoji uzvišeno svetao nad ustalasanom površinom bujica, a ako se stub kao kod devetoga ne bi ponudio odmah sasvim da ga gleda istražujuće oko Kenanovo, ipak ne potraja kada se već vide Lameh kako zapovedajući silazi na njemu iz neba, ali sada, čujte, ne hte se pokazati nikakav od stubova. **87** Iščekivah dugo, i ne začudih se malo kada mesto stuba ugledah kovčeg milosti kako plovi na mirnim valovima, pa kada dospe do mesta na kojem se raniji mračan stub ponudi meni slepome videocu da ga osetim, čujte, tada ustuknuše žestoki valovi i kovčeg milosti osta da stoji na velikom ljupko sada svetlucavom stubu koji se uznese iz vode. **88** Pa kada se blistav kovčeg milosti sada sasvim oslobodi svih talasajućih bujica i voda, čujte, tada se na njegovom krovu otvori sevajući prozor, kroz koji odmah izleteše blagi golubovi čilim letom i odleteše daleko preko valova i bujica. **89** No zadržase se samo kratko nad bujicama leteći tamo-amo čili golubovi, jer osim stuba kovčega milosti ne vide se ništa osim kako se val tiska uz val, i pošto ne nadoše ništa ovi čili jedrioci vazduha gde bi se posle dužega leta spustili za nužan odmor, tako brzo ponovo doleteše do kovčega milosti, potražiš marljivo sevajući prozor i uleteše kroz njega hitro u kovčeg milosti. **90** I kada se sevajući prozor opet zatvori, tada smesta počese, čujte, duvati vrlo snažni ognjeni vetrovi na sve moguće strane daleko preko površine talasajućih velikih voda, koja mi se činila večnom, i usled snažnoga duvanja ognjenih vetrova počese se iz talasajuće površine uzdizati vrlo uzvišeno brzo kao munje vrlo moćne gomile oblaka. Ne potraja dugo ovo silno beščenje vetrova kada se tu i tamo već pokazaše nad ogledalom vode strčeći vrhovi gora; više njih čak odmah počese da zelene i ubrzo ličiše na ljupke vrtove. **91** I čujte, kada se ovo pokaza istražujućem radosnom oku Kenanovom, opet sevnu prozor otvoriv se na krovu kovčega milosti i ubrzo kroz njega opet izleteše golubovi hitrim letom i odmah čilo odleteše ka zazelenelim vrhovima gora, obleteše ih u vedrim krugovima na umilan način i zadržase se dugo na sveže izraslim granama njišući se na njima; no, zadržav se duže, napustiše ih opet i vratiše se odmah nazad obilno natovareni zelenim grančicama u iščekujući kovčeg milosti. **92** I sada čujte i gledajte, kada se ovo žurno dogodi, tada bujice

brzo počese tonuti i planine i ljupka polja sa plodnom zemljom se uzneše čudnovato brzo iz tonuće površine vode i zazeleniše se odmah ljupkim livadama i poljanama i plodnim, bujnim vrtovima oživljeni grejućim zracima sunca. **93** I tu na mestu stuba, o čujte, tu izraste toliko čudesno zemlja oko stuba sve više dok se konačno sam kovčeg milosti sasvim smiri na uzvišeno zelenoj zemlji. Gle, tada ponovo se vnu prozor na krovu kovčega milosti, i obilno mnoštvo čilih golubova izlete kružnom brzinom i posle dužeg čekanja ne vrati se više do otvorenog prozora na krovu kovčega milosti. **94** Tada Noje, ljubav Lamehova, u kovčegu milosti primeti potpuno povlačenje bujica, te poče otvarati vrata kovčega, pa pusti iz njega da veselo pođu sva sačuvana pokolenja zemlje i malo-pomalo i svoju decu i žene; pa dospev drhtećim srcem i drhtećim nogama na zazelenelu zemlju, baciše se dole na zemlju, te naoči svetlećeg otvorenog kovčega milosti zahvaljivaše i slaviše Gospoda, jedinog smilujućeg spasitelja iz takvih zasluženih sudova jarosti večnoga svetoga Boga. **95** Pošto dugo izvršise puni zahvalnosti i puni ljubavi prema svetome večnome Ocu, tada vrlo hitro dolete svetleći anđeo i donese Noji radosnu vest od nadasve uzvišeno svetlećeg neba obavijenog šarenim lukom, i čujte, ovako reče svetleći anđeo: **96** "Čuj Noje, jedina vezo Moje ljubavi, iz tebe ću negda probuditi seme života, koje će moćno oteti smrti bezbrojni progutani plen; jer Meni je žao ploti tu pod čvrsto sada vezanim bujicama greha; zato ću negda poslati moćna izbavitelja i neću više pohoditi drhteću zemlju takvim sudovima. Šareni luk neka svagda obznanjuje narodima da ovakvo što više neću doneti zemlji sve do kraja vremenâ vremenâ; šta će se zatim dogoditi, to znam jedino Ja večni Otac." **97** I čujte, mili očevi i deco, koja nas takođe ljubite. Ovako sam sve ovo video i verno čuo, i kako sam primio, tako sam vam zaista sada preneo, i dalje mi se ništa nije dalo da gledam. I ovo viđeno tumačite vi, premudri oci i deco puna ljubavi, jer meni je sakriven smisao takvih retkih snova iz Boga.

43 Poglavnje

1 I gle, kada Kenan svrši svoju pripovest sna u vrlo tečnom prijatnom vidu, tada ga svi pogledaše i pokloniše mu se jer ih sve zahvati visoko čudo i ne znađашe šta činiti s tim. **2** No, naposljetku po dugom čuđenju oporavi se otac Set i valjano promišljeno uputi sledeće reči prisutnoj deci pošto

zahvalno pogleda prema nebu, i prozbori kako sledi, naime govoreći: "O Kenane! O deco, šta je to? Šta treba ovo da znači? I šta će biti od ovoga? **3** Još nisu sva naša čula osetila tajnovitu besedu praoca Adama niti smo u našim srcima slabim ljubavi razumljivo raspleli ni slovceta, čak i Henohova zadnja vatrena beseda lebdi mi još kao tamno klube pred svim mojim čulima, a sada dođe i ti, dragi Kenane, nadsvetom obilnim strahotama, čiji smisao samo Bog jedino zna; jest, skoro bih tvrdio da bi čoveku jedva bilo moguće još zadržati život ako bi mu večni sveti Otac dao toliko mudrosti da shvati neshvatljivo preduboki smisao takvih tajnovitih, uzvišenih stvari. **4** O Kenane, Kenane, zašto si morao gledati i ispričati takvo viđenje nama slabim ocima i deci te smutiti sva naša čula? I tako si nas učinio sirotijima nego što smo bili pre dok nas još nisu brinuli takvih beseda podati putevi i rešenja večne svetosti Jehovine, čiji smisao pred nijednim anđelom ne može ležati otkrivenim sve dokle anđeo može biti i biće anđeo, a ipak nikada jednak Onome koji je dragi sveti Otac svih nas, koji je neistraživ u svakoj Svojoj večnoj reči. **5** O deco, izbijte iz glave, koja ste čuli ovo iz usta dragoga Kenana i bolje priznajte sa mnom svom skrušenošću i poniznošću našeg srca slabog ljubavi da svi zajedno ništa ne umemo; takođe niko od vas da ima sklonost u sebi da ovo shvati, nego prepustimo uvek samo ponovo Bogu takve neshvatljive stvari, koji će sigurno znati šta ovim hoće; a nama je sigurno dao pravim kamenom spoticanja kako bi nama sirotim slabima, prvo i prvo, stavio do znanja koliko je jak čak i u trunčici, i drugo, kako bismo se sami proveravali u našoj poniznosti da iz sebe nismo kadri ni za šta, nego da je svagda samo On, naš dragi sveti Otac, sve u svemu! **6** O deco! Premišljajte valjano besedu svoga oca Seta, i čuvajte se zato pred svakim iskušenjem, amin." **7** I pošto Set promišljeno svrši svoju besedu, tada Henoh, nadasve blagočestivi, odmah stupi pred oce, pokloni se njima i zamoli za dozvolu da naoči njih u ovom pogledu takođe sme kazati nekoliko reči, tim pre zato što veoma posebno upravo sada radi toga dobi unutarjni poziv. **8** Set ga pogleda i reče: "O govori, samo govori, vedri blagočestivi sine večnog proleća! I tvoje ognjene besede jesu samo sveža zora prema takvim nečuvenim sunčevim požarima iz usta Kenanovih; dobro će doći svima nama ako si u stanju da ih malo ugušiš, zato samo govori i zapravo već si odavno trebao govoriti; govori, amin." **9** I svi se složiše sa željom Setovom, a Henoh progovori kako sledi, naime govoreći: "O dragi oci i sva deco Božja,

čujte i primite valjano reči koje izviru mojim ustima! **10** Ako hoćete i možete, pogledajte naviše ka neizmernim visinama nebesa Božjih, koji je naš najsvetiji predobri Otac, pa spustite vaše poglede ponovo u takođe neizmerene dubine istog jednog moćnoga Boga, čijoj vlasti nigde nema kraja, i zamislite šta je sve sakriveno u visinama kao i u dubinama što um nijednoga čoveka još nije mogao ni sanjati. **11** Jedino Kenan je bio toliko sretan, koliko za sada znam, da u duhu samo malo raščlanjeno ugleda sitno zrnce sunčeve prašine i naš praotac Adam takođe nam je pokazao jedno nešto razribano zrnce, moju navodnu ognjenu besedu da ne spomenemo, i to nas već toliko neshvatljivo čudi. A kako to da smo vični gledati kako pred našim slabim očima prolaze svetovi i sunca, a ipak još živimo? Ko je ikada video čuda u travci, koja se skromno povija pod našim stupnjem? Kolika veličina i uzvišenost nalazi se u njoj, a ipak je gazimo našim nedostojnim nogama, i još pri tom živimo. **12** Zar nam se u duhu ne dešava baš skoro onako kao onoj deci koja sasvim ožalošćeno posmatraju tvrde parče hleba kada im se pruža u vreme kada još očekuju mekano mlečno jelo; a zar da im se zato ikada uskrati hleb zato što su navikli na mekano jelo? Kako će njim dospeti do snage zrelog doba? **13** Gle, baš tako se dešava i nama. Dokle smo još bili deca sa jedva mlečnjacima, davao nam je sveti Otac da pijemo mleka i mekanu hranu prikladnu našoj snazi; a sada kada u duhu trebamo postati muževi, vidite, više ne valja mekano jelo, nego Otac nam daje sada hleba kako bismo postali snažni muževi u Njegovoj milosti kada stvari ne valja samo da gledamo već i da shvatimo i da spoznamo Njegovu veliku ljubav i mudrost i iz istih u istima Njegovu presvetu volju. **14** Ako nam je sada praotac Adam ispričavao predputeve svog negda zalutalog duha, u kojem i preko kojeg je i naš zalutao i smeteo se, onda u ovome baš ni nema toliko neshvatljivoga; jer duh je zaista morao postojati pre tela, kao što je Bog potreban pre neke stvari, koja tek potiče od Njega, pošto je On sušta osnova svih stvari; jer za koga bi trebalo ovo telo, ovo trošno zdanje iz ume, da nema duha, koji već odavno nužno postoji, za koga je zapravo Bog, naš sveti Otac, i podigao ovo prebivalište koje proverava njegovu slobodu? **15** Pa još nikada kokoška nije snela prazno jaje; takođe svi mi znamo predobro da sadržaj jajeta mora biti pre nego bela, tvrda valjano zatvorena ljuska; ili zar može ko mudrim načinom pretpostaviti da se duh tek u telu nastajući obrazuje i gradi? Jest, onaj koji bi to bio u stanju

morao bi biti hiljadu puta nerazumniji no neko koji bi hteo da gradi kolibu za nekoga koji još ni ne postoji ludo misleći da će koliba, samo ako stoji, već sama po sebi proizvesti žitelja. **16** Pa zašto začće ide pre rođenja; zašto muž pre žene? Kako to da čujemo vetar iz daljine da šušti dokle naše drveće još mirno stoji? A kada vetar dođe na naše drveće, onda se kreću sve grane; zar nije vetar već ranije morao postojati da bi došao do nas i da naše drveće radeno pokrene? Drveće sigurno nije proizvelo vetar, nego vetar je slobodno došao na njih i tek ih je oživeo. **17** Ili da li bi neko mogao tvrditi da je negde plod stvoren radi drveta? Zar nije drvo moralo postojati pre kako bi tek proizvelo plod? Ali kako ono kažete: "Bog je položio u zemlju svakakvo semenje, iz kojeg su tek iznikle razne trave, bilje, žbunje i drveće te ispoljilo je semenske plodove, u kojima se živo seme opet nalazi novorođenim." **18** A ako Bog nama, Svojoj deci, pokazuje večni poredak u svim Svojim bezbrojnim čudesnim delima da život ili sila uvek daleko mora prednjačiti onome što preko istog i konačno za isto nastaje, zar bi nas trebalo čuditi ako nam je Adam usled višeg prosvetljenja ispričavao dugu povest svog duha i time nam pokazao da smo i kako smo i mi u tome bili zamršeni i kako će svi naši potomci sve do kraja svih vremena manje ili više biti, i povrhom toga pokazao nam koliko je Bog svet i velik a ipak toliko ljubazni i pun milosti i milosrđa naš svemoćni Otac i koliko beskrajno dugotrpeljiv i popustljiv. **19** I kada to saznamo, zar da se plašimo kada dobro znamo koliko je beskrajno dobar Koji nam daje da saznamo ovakvo što. Jest, treba i mora da se plašimo Boga, ali ne zato da nam daje hleba, nego treba da se plašimo da ga ne ljubimo; jer koji je propustio jedan trenutak u ljubavi prema Bogu, bio je mrtav koliko je bio van ljubavi prema Bogu; zato da bude naš najvažniji rad da stalno ljubimo Boga, budući da nas je već toliko pre po svedočanstvu praoca Adama, pre nego što bejasmo, ljubio toliko silno da smo sada što jesmo kao Njegova deca postali jedino Njegovom beskrajnom ljubavlju, i zato svi naši radovi treba da budu na neprestano jačanje u ljubavi prema Bogu. **20** Pogledajte bezbrojna stvorenja oko nas, opstaju i nastaju takođe iz ove svemoćne ljubavi, ali ne mogu i ne smeju ovu ljubav ponovo da ljube pošto nisu zreli i sposobni za ljubav, kao što našim mladima uskraćujemo uzajamnu ljubav sve dok postanu zreli za nju. **21** A mi svi jesmo zreli za ljubav, zato neka naš najvažniji rad bude da neprestano ljubimo Onoga koji nas je učinio toliko savršeno zrelima za

ljubav. **22** A kako kaže muž svojoj ženi da treba da ga ljubi svim postupcima zato što on ljubi nju svom svojom drobi; zar to sme da kaže i vrlan dečak nezreloj devojčici? Kažete: "Tako nam svetog Boga! Ne sme dok se drvo ne blagoslovi! Teško onom koji bi posegnuo za njim! Jer najpre mora biti zrelost, zatim blagoslov, pa tek ljubav." **23** O oci! Kada to kažete, imate potpuno pravo po volji Božjoj, ali kažite sami sebi i odgovorite sebi na pitanje da li bi bila još veća greška ako bi zreli i blagosloveni činili poput dece i bežali od drugog kao da nezrela deca hoće da se spoznaju? **24** Preko Kenana pokazao nam je Bog našu punu zrelost za slobodnom ljubavi prema Njemu, a zašto se čudimo tome kao da smo nezrela deca, kada bi mnogo više trebalo da se čudimo što smo svi mlaki i nestalni u ljubavi poput vodenih valova, čime se milost u nama raspršava poput sunca na nemirnoj površini vode. **25** Kažem, Kenanov san ne govori nam ništa drugo do da Boga, svog svetoga Oca, ljubimo sve više svom svojom snagom, i ljubavlju da se kajemo za svaki trenutak bez ljubavi, koji nas je umrtvio toliko dugo dokle smo stajali bez ljubavi; jer je jedno te isto: živeti i ljubiti; ko ima život, živi u radosti svoga sebe valjano svesnoga postojanja, te je prijatelj svoga života, to jest ljubi sam sebe u svome sopstvenome životu; a ako bi ko dospeo van radosti svoga sopstvenoga života, dospeo bi odmah i van života, kao da izgubi želju za životom, i ubio bi se sam pošto bi tada postao samoubicom, kao što je Kajin postao bratoubicom, i umro bi zatim dvogubo, najpre iz ljubavi Božje, a zatim iz svoje sopstvene ljubavi. **26** Gle, naš život ili naša ljubav jeste u Bogu i Bog jedino jeste naša ljubav i život; a ako oslabimo i pomlačimo u našoj ljubavi prema Bogu, tada i naš život sve više slabi, to tako da na kraju u ovoj nemoti života gledamo stvari u nama i oko nas kao da smo slepi i gluvi i neshvatamo ništa od onoga što se događa u nama i oko nas, pa mislimo, kada sveti Otac dolazi da nas lenje u ljubavi i trome probudi svojom milošću, da ne priliči probuditi se u ljubavi. O dragi oci, daleko bilo od nas, jer naš Bog je vrlo ozbiljan Bog i presvet kao naš preljubazni Otac, te se ne raduje zadevanju i iskušavanju, jer zašto bi nas iskušavao Onaj koji je izbrojao sve naše vlasi već mnogo pre nego što su uopšte izrasle nama na glavi; zar On neće znati šta ćemo činiti? O to mu nije potrebno! **27** Ali je nama potrebna utoliko više Njegova milost; a milost nije nikakvo zadevanje ni iskušavanje, nego je čist blagosloven dar svetoga Oca kako bi naš oslabljeni život sve više ojačao u Njegovoj ljubavi. O oci,

pogledajte sada pravednom ljubavi prema Bogu, našem svetom Ocu, Kenanova viđenja, pa ćete lako primetiti da Bog nama ovim u duhu nije predstavio ništa drugo do mrtvu slabost naše ljubavi prema Njemu; zato budimo opet jaki u ljubavi u Njemu i prema Njemu, pa će nam opet sve biti jasno što nam je dosada ostalo tamno. Amin."

44 Poglavnje

1 I čuv ovo Set, počese mu se otvarati oči, kao i oči ostalih, jer sada shvatiše svi valjano, šta je Henoh ovim hteo reći, te behu zadovoljni pošto primetiše da Henoh ipak shvata takve stvari koje njima svima načisto behu neshvatljive, pa zato prostim srcem u sebi slaviše i hvališe Mene što sam jednome čoveku na njihovo dobro podario toliko mudrosti i pokazao stvari iz visine kao i iz dubine i dopustio otkriti njihov sakriveni smisao za duhovnu dobrobit onih koji Me tražahu u istinskoj ljubavi. **2** (Dao sam i vama već ponešto, i mnogo veće, ali još Mi niko nije svojski došao u srcu da me slavi i hvali u istinskoj ljubavi i da se obradovao preko mere zbog takve velike milosti, koja se sada toliko obilno lije vama, i ne uzdiše krišom za posvećenjem sluga, koji mora biti oruđe Moje milosti za malo veću platu za koju svako od vas treba da Mi služi u istinskoj ljubavi. Ja sam samo jednoga pred svetom probudio ludom za vas kako biste bili uzdignuti do velike časti pred anđelima, i ovaj jedan jeste moj slabi, ubogi sluga, koji je luda iz unutrašnjosti došao rano kod vas, i dugo beše među vama i niko nije opazio da je luda pred svetom; ali luda je tražio Mene i dao sam da Me nađe, i probudio sam ga pred vašim očima kako bi za vas postao tovarče da vam donese novi hleb ljubavi iz nebesa, koji je istinski hleb pošto ljubav daje i ljubav traži; a ako se tovarče na Sionu nalazi na blatnjavome putu, onda prilazite i uzimate gramžljivo hleb iz njegove korpe, ali za njegove noge malo marite, i ne vidite da najviše vas radi sve do gležanja stoje u gustom blatu. A ja kažem, ako su vam hleb života i voda života ukusni, ne dajte da blagodušno tovarče zaglibi; ko može da učini, neka učini i oslobodi njegove noge krišom pred svetom od kala, jer inače će vremenom, ako treba da ostane kod vas, njegove noge od straha oslabeti da će jedva biti sposoban da nosi hleba za vas, osim ako ga Ja sam ne oslobodim, ali ga zatim i odvedem kuda hoću, ali kod vas ga sigurno više neću ostaviti, jer Ja imam

još puno dece, ali malo među njima koji dopuštaju da budu lude; jer je bolje i lakše jesti hleb kada je već zgotovljen, ali teže je za malu platu iz ljubavi biti upregnut u plug kao tovarče. To premislite valjano, i slavite i hvalite Mene vašom poslušnošću. Ko od vas nešto učini u tome, nikada neće izgubiti paru, i u svoje vreme će mu se uzvratiti vremenski i večno; a sluga će kazati onome koji hoće da učini gde su mu se noge zaglibile. Amin). **3** Nakon što su Me svi slavili i hvalili oko sat vremena, tada se opet diže Set i naloži i ostalima da se dižu i reče im: "Deco! Naš dragi Henoh je sa vidljivom milošću odozgo podigao teške terete s naših pritisnutih srca i silno je hitnuo iste u nepregledne dubine miline i blaženstva; Bogu, svih nas presvetom najboljem Ocu, neka je zato večno slava i hvala; ali budući da je Henohu takvo što dato radi nas kao posledica njegove izvrsne poniznosti pred Bogom i pred braćom, i što je primio, verno nam je sve preneo bez najmanjeg uskraćivanja, a ako sada raspoloženo slavimo i hvalimo Boga svog presvetoga Oca, to mislim da stoga u našoj ljubavi i radosti ne treba da zaboravimo Henoha, jer budući da je postao miljenik Božji, zar neće biti i naš? **4** Premda znamo dobro da sve ovo što nam je rekao dolazi samo čisto odozgo, ipak mislim, pošto moramo da imamo uvaženje pred mestom gde je samo stupio otac svih nas Adam i mati Eva, da bi bilo još prikladnije ne zanemariti usta preko kojih je sam Bog govorio našim srcima. **5** O deco, uzmimo dragoga Henoha u našu sredinu i ne dajmo mu da dalje obrađuje jalovu zemlju kako bi mu rodila težak zalogaj, nego budući da ga je Bog, svih nas presveti Otac, u Njegovoj beskrajnoj ljubavi milostivo učinio obrađivačem naših srca siromašnih ljubavi, hajde da za njega obrađujemo zemlju našim mnogim drugim sinovima i kćerima, koji doduše svi imaju jake ude ali zato utoliko slabija srca. **6** A ti ćeš, dragi Henoše, ovo voljno i zahvalno prihvatiti što ti tvoji oci iz velike zahvalnosti, slave i hvale prema Bogu hoće dati kako bi imao obilne dokolice da čilo obrađuješ srca svih nas po presветоj volji Božjoj. **7** A sada, deco, pođite za mnom u moju kolibu i hajde da ukrepimo naše ude jelom i pićem u ime svog presvetoga Oca, pa potom neka nam naš Henoh opet nešto ispriповeda o ljubavi. Amin." **8** Pa pošto Set to naloži svojoj deci, uputiše se odmah do kolibe Setove, koja je bila postrojena blizu kolibe Adamove; pa došav najpre se pokloniše svi pred kolibom Adamovom a zatim pred kolibom Setovom i posetiše nakratko praoca i pramater da bi ih Adam blagoslovio pre obeda, što se događalo

dnevno kod prisutnih, a za udaljene izgovarao se opšti slobodan blagoslov. A kada ovo obavije i kada se puni strahopoštovanja i žarko zahvalni htedoše udaljiti, gle, tada Adam reče dirnut sa već veoma drhtećim, dušu parajućim glasom: **9** "Draga deco. I ti moj najdraži Avelj-Sete. Ja, vaš otac Adam, sada sam vas blagoslovio i sada idete da ukrepite hranom i pićem vaše ude, i što to činite, pravo i valjano činite; ali gle, ja sam već veoma star i onemoćao, kao i mati Eva, i ne mogu više da radim; već više neće da me služe moji udi; znate da sam svagda još radio i nisam hteo da neko radi za mene kako bih svakome pružio dobar primer. **10** Međutim, danas više nisam bio kadar. Dokle ste svi bili radno nesposobni, radio sam ja, vaš otac, milostivom pomoću našega velikoga svetoga Oca za sve vas; a sada više nisam kadar. **11** Deco, gladan sam i žedan. Kada se budete utolili, onda mislite malim ukrepljenjem i na svoga staroga oca i vašu mater te dajte i meni da nešta jedem i pijem, i ubuduće nas nemojte ostaviti van vaše brige; i ono što činite nama, vašim roditeljima, činite, deco, iz ljubavi kako mi zalogaj koji mi budete pružili ne bi bio tvrd i gorak, nego da prija i bude ukusan vašim starim i oslabelim roditeljima; jer ovaj mali teret nećete imati dugo nad vama budući da ja, vaš slab otac, sigurno više neću dugo prebivati u ovoj kolibi među vama svagda vas blagosiljajući, nego ću je napustiti zanavek i useliti se u drugu kolibu tamo kuda je otišao Avelj. Zato se rado starajte za mene, svog starog, slabog oca, i isto tako za mater dokle smo još među vama, jer posle malo godina, koji će brzo proći, tražićete žaleći onoga koji vas sada nesposoban i slab moli za hranu i piće, ali na širokoj zemlji nigde se neće naći njegova koliba. Eto, draga deco, idite Božjim imenom praćeni mojim blagoslovom i ukrepite vaše ude, ali ne zaboravite svog starog glasnog oca i isto tako staru slabu mater. Amin." **12** A ova dobra deca kako čuju takve reči Adamove, ganuše se u svojim nežnim srcima toliko da sva zaplakaše naglas i dugo se ne mogahu povratiti, ali konačno se ipak diže Set i reče sav tronut: **13** "Oče! Deco! Od kada stoji zemlja i nebo je pokriva sa svojim zvezdama, mesecom i suncem, još nije nikada izgovorena tako sveta reč iz usta jednoga čoveka, od ove koju ću ja, posle Adama otac svih vas, sada reći. Ja kažem: Pre neka padnu sve zvezde s neba, i suncu i mesecu zanavek da se uzme njihova sjaj, sva mora, jezera i reke neka presuše do zadnje kapi i sva zemlja neka pre postane go kamen, jest, sve ovo neka se pre dogodi nego da zaželimo da stavimo zalogaj u usta pre

nego što se dovoljno nasite naš otac Adam i naša mati Eva u svako doba dana! **14** O oče i mati, pa vi znate još odvajkada koliko me je svagda radovalo ako ste u danima vaše snage hteli prihvatiti nešto od mene; a koliko je veća sada moja radost što vam je sada potrebna naša briga kako bi mi se napokon udelila milostiva prilika da najvećom ljubavlju samo u najmanjem delu malo odužim moj preveliki dug i da vama, o oče i mati, odam najmanji deo vaših velikih dobročinstava. O oče i mati, primite milostivo i ostanite sve do kraja vremena blagosiljajući među nama. **15** A ti Enoše i Kenane, požurite u moju kolibu i donesite odmah najbolje jelo i sveže piće, i recite mojoj ženi Jehi, vašoj materi, da su njen otac Adam i njena mati Eva gladni i žedni za ovim, i dovedite je ovamo kako bi se i ona zavetovala čime sam se upravo sada toliko sveto zavetovao naoči Boga. Sada idite i dođite odmah! Amin, amin, amin.

45 Poglavnje

1 I gle, jedva proteče sto otkucaja bila kada dvojica poslatih opremljeni jelom i pićem pored plaćuće Jehe stupiše puni strahopoštovanja u kolibu Adamovu i pružiše ponizno Setu kako bi zatim on kao najdostojniji klečeći pred Adamom i Evom pružio im najvećom dečjom ljubavlju i najvećom radošću što iskaše. **2** I gle, videv Adam veliku uslužnost svoje dece i njihovu veliku ljubav, podiže oči prema nebu pre nego što stavi zalogaj u usta i reče: "O veliki, predobri, presveti Oče, kolika li mora da je Tvoja ljubav prema nama slabim, neposlušnim ljudima kada najmanja iskra ove Tvoje beskrajne ljubavi u mojim potomcima i Tvojoi deci već toliko blago i divno zrači meni starom, slabom, prvom čoveku zemlje! O Oče, pogledaj milostivo dole s Tvoje svete visine na Svoga slaboga, paloga sina, čiji pad posta padom svim njegovim potomcima, i blagoslovi i Ti u Svojoi blagosti dragi dar mojih potomaka i Tvoje drage dece kako bi ukrepio mene i moju vernu ženu u našem stalnom kajanju zbog naše neposlušnosti prema Tebi, o sveti, predobri, preljubazni Oče! A blagoslovi i ovu Svoju dragu decu i dopusti milostivo da Tvoje sveto ime svagda bude slavljeno, hvaljeno i uznošeno! Amin." **3** Rekav ovo Adam, uze prineto jelo te jede i pi s Evom raspoloženo i pun zahvalnosti prema Meni i pun ljubaznosti prema svojoj deci. A deca mi zahvališe tiho u svojim srcima za veliku milost što sam ih udostojio da se

sada velikom radošću smeju starati o svojim roditeljima. Gle, to mi bejahu vrlo draga deca, kakvih sada malo ima na sasvim pokvarenome svetu. O, to bejahu i deca po Mome srcu. Da je mnogo takve dece! O tada im ne bih bio toliko sakriven Otac kao što to sada nažalost moram biti tolikima kako ipak ne bi sasvim propali u njihovoi okoreloj slepoći. **4** I pošto se Adam i Eva nasitiše naoči svoje dece uplakane još uvek iz ljubavi, tada se Adam podiže i zahvali Meni duboko ganutog srca, pa se posle svršenog zahvaljivanja obrati svojoj deci i reče nadasve ljubaznim glasom, koji je bio sav drhtav i ganut: "Božji blagoslov i moj blagoslov neka bude svagda sa vama i u svim vašim potomcima, i sve dokle zemlja ostane zemljom neka dalje postoji vaša sada toliko mnogo blagoslovena loza do kraja svih vremena; i oni koji ikada budu iz vaše prave loze, na njima neka u svakom svom vladanju bude valjano vidljiv ovaj moj blagoslov praoca iz Boga, nas svih presvetoga Oca; i neka negda bude vidljiv ovaj moj blagoslov nad svima vama kao novo izlazeće sunce ljubavi i milosti iz Boga, Oca nad svim narodima zemlje, koji će tada gledati veliku slavu Božju u najvišoi ljubavi i blagosti kako silazi kao život sveg života, amin. A sada idite, draga deco, i ukrepite se i osvežite se pod Božjim i mojim blagoslovom. Amin." **5** A Set se podiže i reče: "O dragi oče! I mila mati! Ne bi bilo lepo, ako si gladovao samo pola dana, da iz ljubavi prema tebi takođe ne podelimo sa tobom tvoju nezasluženu nepriliku, za koju smo mi krivi što smo tako kasno došli do tebe; zato nam dopusti da iz velike ljubavi prema tebi i preko tebe i sa tobom prema Bogu danas ne uzimamo hranu kako bismo bili kadri da što čistije i dostojnije slavimo i hvalimo Boga našom preradosnom naštinom. O oče, primi milostivo ovu našu malu pravednu žrtvu, ali dozvoli zato tvome unuku Henohu da govori pred tobom i nama o ljubavi Božjoj kako bi se njegova usta posvetila i tvojim blagoslovom kao što su se posvetila pred nama od Boga preko tvoga pokojnoga sina Avelja. O oče, odobri milostivo moju krotku molbu. Amin." **6** A čuv ovo Adam, dirnut bi do suza i reče: "O deco! Činite više no što sam tražio od vas; u svemu dobrom neka vam se nikada ne postavi prepreka; činite kojekako vam koristi; ali činite što činite ne na moju, nego svagda na čast Božju i ne zaboravite svoga oca u njegovoi velikoi nevolji i sećajte se svagda slabosti vaše matere. **7** A ti, dragi Henoše, koga je Bog preko moga predragoga Avelja blagoslovio govornikom i propovednikom ljubavi, budi blagosloven i od mene u svim svojim

potomcima i neka negda iz tvoje loze nastane velik propovednik svim narodima zemlje, koji će rečju večnoga života ljudima objavljivati carstvo Božje. A sada govori tvojim blagoslovenim jezikom. Amin." **8** A Henoh primiv takvo uzvišeno bodrenje, razveseli se preko mere, pa zahvali najpre Meni u svome srcu, a zatim pade ispred Adama, poljubi mu noge i haljinu Evinu, pa zamoli usrdno praoca da mu njegove blagosiljajuće očeve ruke stavi na glavu kako bi tek time njegov slab jezik postao dostojan da govori reči ljubavi pred i ka ušima koje negda same čuše reči iz usta večne ljubavi, jest pred i ka posvećenim ušima u koje toliko često prodre Božji glas. **9** A Adam učiniv Henohu što iskaše, reče: "Dragi Henoše! Svoju molbu si pravilno postavio da je Bogu i meni blagougodna; i jeste kako si rekao, ali jedno što tebi dašta ne bi priličilo da misliš a još manje da kažeš, moram dodati, i to jeste: Pred i ka kojim ušima Božji sveti glas negda govoraše uzalud u najvećoj ljubavi! **10** Gle dragi Henoše, meni prinadleža kao i svakome od vas priznati greške pred očima svih i tako poniziti se pred Bogom i zemljom; ali teško onome koji bi hteo umanjiti ime svoga brata i uzeti čast koju je dao njemu sam Bog; prema tome takva čast jeste svojina svakoga od Boga i niko nema prava takvu posvećenu svojinu drugoga napadati svojim jezikom ili svojom rukom; ali svako ima pravo poniziti se pred Bogom i pred zemljom, to jest, pred svojom odraslom braćom, jedino ne pred maloletnošću kako ne bi postala gorda i druge vrste se sablaznila. **11** Ovo neka sada svima vama bude dobar nauk, a meni veliko smirenje po kojem ću ja sam tek biti u dobrom stanju da Božju reč valjano čujem iz Henohovih blagoslovenih usta; jer drugo je ako neki brat govori bratu o zemlji, mesecu i svim zvezdama, jer to su stvari sveta, koje su stvorene radi mene i vas, a drugo je ako brat govori bratu reči iz Boga o stvarima koje su Božje, njih ne može i ne valja niko pre čuti dokle se nije ponizio pod sve sudećom svetošću Božjom. **12** A onaj koji bi mnio da brat govori stvari iz sebe a ne iz Boga, ako se njegov jezik blagoslovio, taj bi samome sebi presudio svojim uobraženjem pošto mnjeni da bi i sam bio tako dobar i da bi Bog kroz usta svakoga mogao i morao da govori i ne bi baš morala biti Henohova, ali tu kažem ja, telesni otac svih vas i roditelj vaše duše iz Boga, nije tako. Pogledajte cveće na livadi, zar nije svaki cvet drugačiji oblikom, bojom, mirisom i upotrebom, i od svih jeste najplemenitija ipak samo ruža njenim predivnim mirisom i njenom rosom, koja jača svako slabo oko ako

se prethodno mirisom razgalilo srce; i ako posmatrate bezbrojne zvezde na nebu, naćićete, ako ih tačno posmatrate, da ih nema ni dve koje imaju jednu te istu svetlost, ali samo jedna među svim zvezdama koje ne napuštaju svoju zajednicu, koju nazivate Aveljevom zvezdom, jeste koja svetli nalik sjajnoj kapi rose na jutarnjem suncu. Istina, Bogu je svejedna briga o čestici sunčeve prašine ili o jednom suncu, i svejedno mu je da li hrani mušicu ili mamelhud, jer jeste kada neko ima mnogo, može odati mnogo i malo istom voljom i istom ljubavlju; onome kome treba mnogo – mnogo, i onome kome treba samo malo – samo mali dar; i može da razdeli raznorazne darove, ovome ovo, onome ono, i tako svakome nešto drugo; a Henohu se dodelila ljubav i primio je blagosloven jezik i vrlo prosvetljeno srce, zato neka i da što je primio; i kako je ljubav Božja njegov udeo, valja mu sada ponovo dati ljubav, kao što ruža daje što je primila, i niko ne sumnja da je najpre od Boga primila što daje pošto je dobar dar, koji koristi našim čulima; zar će iko sumnjati otkuda dolazi dar Henohov kada njegov jezik drhti od same ljubavi Božje? **13** Zato govori, Henoše, i ukrepi nas, svoje oce, preobiljem svoga dara iz Boga. Amin."

46 Poglavlje

1 I gle, pošto otac Adam svrši takvu besedu, tada se tek sa strahopoštovanjem diže Henoh i uputi svoju besedu ocima, ali pre nego što potpuno započe reč, okrenu tiho svoje ljubeće srce Meni i zamoli Me za milosti da mu sada dam da govori o Mojoj ljubavi i svetosti Moga imena, koji je neizreciv svakome jeziku zanevek jer je toliko svet. **2** I Ja mu učinih odmah zaštita Me zamoli te mu učinih jezik milozvučnim kao plemenita bronza, pa tako reče besedu obilnu dostojanstva i miline, i pre i posle njega ni jedan ljudski jezik ne reče besedu nalik ovoj, sve do Mojsija i svih proroka, koji takođe govorahu jezikom Henohovim i iz istoga duha, a ova beseda glasi ovako: **3** "O oci! Velika milost Božja, našega najsvetijega Oca, došla je među nas kao svež dah lebdeći iz dalekog jutra. Da, sveti večni Otac jeste među nama! Ti praoče Adame rećićeš možda: Henoše, čuj, to ne može biti, jer Gospod je rekao meni: Videti Me više nećeš, nego postaviću anđela da te vodi i sprovodi i proverava sve do vremena Moga blagovoljenja. Međutim, oče Adame, ako bi, pak, ko među ljudima imao

slabu ženu, koja bi neka vedra jutra ožalostila ljupko i vedro lice svoga muža, koji je duboko ljubi, zato što ne hte poći s njim u odaju da primi blagoslov od Boga po rođaju sunca kad blagoslovi zemlju iz Boga svetlim zracima milosrdne ljubavi Božje. Primitiv muž takvu neposlušnost u ljubavi, reći će: "Ženo, šta ću s tobom, budući da prezireš milost i silu Božju u meni i goriš se na blagoslov Božji? Gle, kako bih zadostao svetosti Božju u Mojoj sili, budi napuštena od mene, pa neka te blagoslov ne takne pre nego što te pogleda sunce 7000 puta i umivajući te pogodi u suzama tvoga kajanja; tada ću mesto mene poslati nekog da te blagoslovi u moje ime; pa tek pošto se preobратиш, doći ću ponovo i izdaleka te pogledati da li si se udostojila da te dirnem svojom blagosiljajućom silom; moja uspomena će te okruživati i na tvojoj njivi valja da rastu trnje i čičak; ali seme iz kojega bi nastao izdanak iz Boga neka se zasad udalji od tvoje utrobe." 4 A rekav ovo muž, napustio bi ženu. I žena primetivši takvu svetu ozbiljnost, srušila bi se na zemlju i počela bi plakati i kukati nad sobom i svojom neoprostivom neposlušnošću protiv muževljeve svete sile iz Boga i valjala bi se u prašini zemlje od žalosti; a muž videv sada veliku ozbiljnost u kajanju žene, kazaće pri sebi: "Žali silno svoj greh i ne ume sebi pomoći zbog moje tvrdine, koja je zaštita svete sile iz Boga u meni, i njena kuknjava umuknuje glas moga izaslanika. Zato ću prekršiti reč moje tvrdine u mom srcu i pustiti samo da me vodi moja nadasve popustljiva ljubav i pre vremena ću joj otići i tešiti je i dotaći je i sušiti njene suze i tako je opet prihvatiti za ženu." 5 A žena, skoro obnevidela plačući, spoznaje tek malo-pomalo veliko milosrđe svoga supruga, i diže se konačno sa zemlje i pogleda presrećna i začuđena lice svoga muža, a muž je opomene govoreći: "Ženo, čudiš se što sam prekršio reč, ali gle, moja ljubav je učinila da prekršim svoju reč i moja tvrdina se smilovala tebi pošto si je toliko silno ublažila svojim kajanjem, pa sam tako pre zaprećenog vremena došao tebi da te opet prihvatim u svoje srce." 6 O gle, oče, kako je ovaj muž iz velike ljubavi prekršio reč i zaboravio svoju tvrdinu zbog velikoga kajanja svoje žene, tako je i naš Bog, svih nas presveti Otac, već veoma često prekršio reč iz prevelike ljubavi i nije držao do Njegove pravedne tvrdine, i Njegov gnev je gnev goluba za pokajnike, ali Njegova ljubav je nalik silnom izvoru koji neprastano hrani veliko more. 7 O oci, a i ti mati Evo, pogledajte naviše i gledajte velikoga Svetoga među nama, jest, gledajte preljubznoga Oca, koji je prekršio reč, među nama,

svojoj deci! 8 O oče, završio sam besedu, te neka izvoli sada da govori Onaj koji mi je dao ovu besedu, jer pred Njim zaneme moj jezik. 9 O sveti Oče, reci u svojoj ljubavi sâm veliko "amin!" 10 I gle, kako Henoh izvesti, tako i bi, i Ja kazah svima vidljivo veliko "amin". A ugledav Mene, padoše svi preda Mnom i velikom skrušenošću svoga srca u prašini obožavaše Me, svoga svetoga Oca, i ni jedan se ne usudi da pogleda naviše; međutim, pozvah ih sve po imenu i zapovedih im da usprave svoje glave kako bi prepoznali svoga svetoga Oca, i pogledaše naviše i Adam prepozna Mene i hte govoriti, međutim, njegov jezik se ne pokori njegovoj prevelikoj ljubavi, i Meni bi žao ove slabe dece, pa tako sačekah neko vreme među njima. 11 I gle, zbilo se da se niko ne usudi, a i od prevelikog straha i ljubavi niko ne bi vičan da prozbori ama ni reč; i bi Meni žao takvog siromaštva i potpune klonulosti, tako da im nadahnuh hrabrosti i snage kako bi bili vični podneti gromki zvuk Moga glasa i da valjano razumeju uzvišen smisao takve besede iz usta večne ljubavi, koja će se tu izliti nalik velikoj bujici iz večnoga praizvora sveg bivstva i postajanja. 12 Pošto se odmah ukrepiše sva njihova čula i ovim njihova duša i duh, tada se podiže Adam podupret svojom decom i reče pun ljubavi i poverenjem punim poniznosti: "O sveti Oče, koji si sâm večna ljubav, Ti si nas, koji smo svi puni greha, milostivo blago i pun ljubavi pogledao u Svome velikome milosrđu; zato se usuđujem, siroti sluga greha, u svome beskrajnome uništenju pred Tobom drhtećim srcem zamoliti i pitati: O sveti Oče, gde je na nama svima samo jedno vlakno koje bi još najmanje bilo dostojno da kaže sebi likujuć: "zato što sam još neiskvareno, zato si došao među nas"? 13 Ali sve naše vlasi su se iskvarile i ne vredi svako vlakno našega života; o tako izvoli da nama milostivo otkriješ šta je pobudilo Tvoju ljubav da se tako milostivo uputiš u takvu niskost? 14 O sveti Oče! Nemoj primiti neblagonaklono našu skrušenu molbu i pitanje; ali kao svagda neka i ovaj put bude Tvoja presveta volja." 15 I gle, pošto Adam ovo reče iz dubine svoga srca pred Mojim licem, tada se opet svi baciše na svoja kolena i obožavaše Me svojom za čoveka neizrecivom ljubavlju. A Ja im pridoh bliže i pošto zadovoljiše svojoj ljubavi, naložih im da ustanu i otvore oči i uši te valjano prime Moju reč. 16 I pošto se to dogodi, tada tek usmerih sledeće reči k njihovim srcima, koje čulno ili prirodno glasiše ovako: 17 "Deco, čujte! Ovako govori Onaj koji vam je dao besmrtnu dušu i živi duh iz sebe kako biste spoznali Moju veliku ljubav prema vama da ću

vam negda dati večan život iz vaše ljubavi prema Meni i iz Moje ljubavi prema vama kada veliki dug ljubavi isti dug prema svetosti bude izbrisala ljubav u vremenu koje ću tek stvoriti zaradi toga iz Mene; kao što sam vas sve stvorio iz Moga milosrđa, tako ću i to vreme ugotoviti iz Moje ljubavi. **18** A kao što sam sada Duh milosti među vama, tada ću biti čovek pun najveće ljubavi među ljudima. A kao što vi i sada prepoznajete da sam Ja vaš Otac došao među vas kao uzvišen večni Duh sve sile i moći i dobro znate da sam Ja, koji štogod sada govori vama, ali tada, pak, vaša potonja deca Mene neće odmah prepoznati među njima kao slabog sirotog brata, i progoniće Me i svirepo zlostavljati, pa će Mi učiniti što je Kajin učinio Avelju; ali teško će biti ubiti Gospodara života, jer tada će Moja prividna smrt poslužiti svima večnim životom koji budu verovali da sam Ja koji je kao moćni spasitelj došao među njih odenut svom moću ljubavi da okaje dug koji je vaša neposlušnost raširila nad vama kao i nad celom zemljom i nad svim zvezdama; jer i tamo ima dece koji su potekli iz tebe, Adame; ali će i nevernima i oprečnima u svojoj samoljubivoj zloći biti večnim sudom pa tako i večnom smrću. **19** Pa ću tako doći sedam puta, ali sedmi put ću doći u ognju moje svetosti. Tada teško onima koji će se naći nečistima, njih ubuduće više neće biti osim u večnome ognju Moga gneva. **20** Gle, jednom sam već došao ovamo u početku sveta da stvorim sve stvari radi vas i vas radi Mene. Uskoro ću doći ponovo u velikim bujicama voda da operem zemlju od kuge jer dubine zemlje postale su Mi gnusne pune prljava mulja i pune kuge koja je nastala iz vaše neposlušnosti; tada ću doći radi vas kako ne bi propao sav svet i da opstane jedna loza, čiji ću zadnji izdanak biti Ja. **21** I doći ću treći put mnogostruko kao sada bezbrojno vama, čas vidljivo, čas opet nevidljivo u reči duha kako bih pripremio svoje puteve. I doći ću četvrti put u velikoj nevolji telesno u velikom veku vekova. I doću ću odmah zatim peti put Duhom ljubavi i svega posvećenja. I doći ću šesti put iznutra svakome koji će u svome srcu istinski ozbiljno žudeti za Mnom, i biću vođa onoga koji će pun ljubavi pustiti da ga verno vučem k večnome životu; a tada ću i biti daleko svetu; a koji tada bude prihvaćen, živeće, i Moje carstvo će biti s njim zanavek. **22** A konačno doći ću još jednom, kako sam rekao, ali ovaj zadnji dolazak će svima biti trajan dolazak, bilo ovako, bilo onako. **23** Čujte i razumite valjano, ostanite u ljubavi, jer će vam ona biti spasitelj! Ljubite iznad svega Mene, to će vam biti život zanavek, a ljubite se i

međusobno da se oslobodite suda! – Moja milost i moja prva ljubav s vama sve do kraja svih vremena, amin!" – I oči im se zatvoriše.

47 Poglavlje

1 Kada se potpuno osvestiš, gle, podiže se Adam i reče malome skupu: "Pa, deco, videste li sopstvenim očima i čustite li sopstvenim ušima? Jest, videli ste Gospodara večnosti, Boga beskonačnosti, jest, našega preljubaznoga, svetoga Oca videli ste i čuli Njegov neizgovoriv sladak glas; jest, On je kakav je bio kada sam ga video pre no što Ga je videlo neko smrtno oko, koje je sada zamotano trostrukom noću smrti; i Njegov je glas isti nepromenjiv glas pun moći i sile, čijem beskrajno slatkim zvuku pokoravajući se sunca i svetovi napustiše svoje nebivstvo i postaše gde su i šta su; jest, Njegovim zvukom čak i najmoćniji i najveći duh posta ono što sada jeste – nemoćan crv u prašini zemlje ovde pred vašim očima, jer ja lično sam postavljen na njegovo mesto kao bedno, loše, nezahvalno stvorenje puno neposlušnosti od mene i iz mene samog. **2** O deco, gle, koliko je predobar naš Bog, jest, naš preljubazan sveti Otac! Gle, onaj veliki duh, čije mesto sada ja siroti i nadasve slabi prah-čovek zauzimam, beše pozvan da bude brat večne ljubavi svetosti Očeve, ali samoljubiva neposlušnost odnese tog velikog, moćnog duha ovamo u ovu bezimenu niskost, gde više nije moguće da u našoj potpunoj ništavnosti ikada uzmognemo dostojno se približiti Božanstvu samo za česticu sunčeve prašine; tako On hoće, kao što ste svi dobro čuli, kako bi nas bliže privukao sebi, da se uputi sam u našu ništavnost kako bi ovoj našoj ništavnosti dao više no što i najveća duhovna veličina ikada može shvatiti, to jest, ako sam dobro shvatio, neće nama crvima prašine da bude samo Bog, sveti Otac, što bejaše od večnosti, nego hoće da nama bude štaviše i jak brat kako bi nas bezvredne time sjedinio sa sobom za večan život. **3** O deco! – Ko može da shvati takvu beskrajnu ljubav? Gde je srce koje bi u svom najvećem raspaljenju podnelo samo beskrajno najmanji deo takve ljubavi koja bi uzmogla velikoga Boga, presvetoga Oca, svući k nama da se smiluje našoj ništavnosti i konačno iz takve ljubavi sam sebe da odene našom ništavnošću kako bi nam mogao postati sve, sve, sve! **4** O deco! Moj osećaj mi oduzima jezik; zato ti, Henoše, govori dalje, ti blagosloveni besedniče

Božji, i daj nam da čujemo čudesnu silu tvog jezika; ali čuj, pošto sam završio da govorim, počni ti da govoriš o velikoj ljubavi svetoga Oca, amin." **5** I čuv Henoh takvu želju, gle, tada se opomene, podiže se sa tla, zahvali Mi sa svim poniznim uništenjem svog čistog srca, pokloni se konačno svima i ode konačno do Adama i pokloni se pred njim i reče: **6** "O oče mojih otaca! Gle, ovde su moji oci i tvoja deca; kako da se usudim pri takvoj nečuvenoj pojavi samo da počnem da mrđam svoj jezik pre onih koje je Bog pozvao pre mene iz tebe i preko prirode postavio meni ocima? Zato neka meni najpre ljubazno i snošljivo dozvole kako bih zatim s punim mirom svoje drobi valjano mogao da izgovorim reč velike milosti Božje naoči svih otaca i uzvišene matere Eve." **7** A čuv oci takvu poniznu skromnost, tada ustaše, pokloniše se pred Adamom i slaviše glasno Mene i zahvališe Meni što sam Henohu dao takvo skromno, ponizno srce, i iz lica svih strujaše uzvišena radost zbog divnog Henoha, i sam Adam hvališe nadasve njegovo razumevanje i poniznost i zamoli ga sada uz preradosno odobravanje svih da sasvim raspoloženo počne da govori o velikoj ljubavi Božjoj, večnoga svetoga Oca. **8** I čuv ovo Henoh, gle, tek tada, posle unutarnjeg, tihog pozivanja Moje milosti i smilovanja, poče da govori sledeće, i reče kako sledi: **9** "O ljubljani oci! Šta treba, šta može sustao jezik slabog, ograničenog, malog čoveka da iznese i drhteći da muca na toliko posvećenome mestu gde je maločas večna ljubav i mudrost presvetoga Oca govorila bivstveno k našim srcima tako teške, večne, sadržajne reči. **10** O oci, šta je naša najveća reč prema Njegovoj najmanjoj, koja bi iz sebe dostala večnoj moći takve svete ljubavi da proizvede bezbroj velikih i malih stvari i njima da ispuni beskonačni, večni prostor Njegove volje, dok naše najveće besede nisu vične da razveju najmanju česticu sunčeve prašine iz svog određenog joj poretka. **11** O oci, gle, ako ovo pravo premislimo, zar nam se neće učiniti kao da stojimo na užarenom ugljevlju i ja, govornik, na gorućim zracima visoka podnevna sunca kada njegovi zraci nad našom glavom tope tvrdu kovinu. **12** Zamislite, Bog beše koji stajaše tu moćnim, večnim Duhom te nam reče iz sebe velike reči, a mi ih ne razumemo i zanavek ih nećemo sasvim razumeti; jer kako ono što nije ništa iz sebe da shvati večnu, beskrajnu sopstvenost Božju i da razume večni duh jedne reči iz usta Božjih, kada svi itekako dobro znamo koliko je reči bilo potrebno večnoj ljubavi i mudrosti da nas i svu beskrajnu vasionu toliko savršeno, kako je neshvatljivo, stvori

za nas. **13** O oci, gle, kada se to premisli i kada bi se htelo govoriti o beskrajno velikoj slavi Božjoj, gde početi i gde završiti? **14** Da li da se obratimo čestici sunčeve prašine koja lebdi toliko neznačajno pod zracima sunca svetlucajući u vazduhu naše male kolibe ne znajući koja je prva kako bismo od nje počeli ili ko zna poslednju kako bi valjano odmereno počeo spravedljivo da slavi Gospoda, presvetoga Oca, beskrajnoga večnoga Boga? **15** O oci! A kako već u našoj kolibi uviđamo nemogućnost da ljupko i blagougodno za Boga pozdravimo prvu česticu sunčeve prašine i da zahvalimo Njemu za spoznanje poslednje, gde li da počnemo ako bismo stupili iz naše kolibe i gledali preko daleke zemlje beskrajnu množinu čestica. **16** Pa ipak moramo priznati da sve ovo što nam se čini beskrajnim pred Bogom ne predstavlja gotovo ništa premda bi nas potpuno otkrivanje samo jedne takve čestice uposlilo gotovo zanavek ako bi trebalo da je spoznamo u beskrajnome savršenstvu Božjem. **17** O oci, gledajte dakle, takva sićušna čestica kakvom je sada spoznajemo već je za nas toliko velika, koliko li tek mora biti beskrajno mnoštvo u svom poretku od prvog do poslednjeg? Gde je osim Boga biće koje bi shvatilo večnu mudrost svetoga Oca u ovome? **18** I kada je tako, šta da kažemo za samu zemlju i za sve bezbrojne zvezde, i svemu ovome što je na zemlji, i šta se tek sve nalazi u velikim zvezdama, i šta da kažemo o nama sada i prasuštastveno? A ipak je sve to samo prosta reč iz usta Božijih. **19** O oci, sada tek premislite pravo, koliko je reči pred našim očima, ušima i srcima rekao isti večni, beskrajni, presveti Otac, čijim se svemoćnim "da bude" ispunila beskonačnost sa beskonačnostima. **20** O čujte, večnost zanavek neće shvatiti i beskonačnost je premala da bi primila što smo upravo čuli blaženo umorni iz presvetih usta. Nama ljudima je nemoguće da mislimo, ali kada se sve ovo po takvom presvetom najvećem rešenju ispuni, tada će nebesa i zemlje sami morati postati beskrajni; prah će postati Zemljom i sama beskonačnost će se morati beskrajno proširiti pre nego što shvatimo samo česticu sunčeve prašine od onoga što je naumio presveti Otac svih nas kako bi nam postao sveti brat. **21** O oci! Gle, kakva je veličina i dubina u Bogu, a ja siroti crvić u prahu treba da se usudim da se posle takve besede pojavim pred vama i da je objasnim, premda je ovo rečeno za novo nebo za našu veliku utehu, a ne za ovu ograničenu zemlju. Mi ne možemo ništa osim da ljubimo Njega, koji je svagda svet, svet, svet, i biće zanavek. Sve što možemo spoznati neka se

sastoji u tome da budemo vični da ljubimo uvek sve više Njega, svoga presvetoga Oca; i naša najveća mudrost neka se sastoji u tome da budemo vični da ljubimo iznad svega Onoga koji je sam sasvim večna ljubav, i mi i svi jesmo Njim zanavek. Amin, amin, amin.

48 Poglavnje

1 I svršiv Henoh na taj način svoju izvinjavajuću besedu, zahvali tiho Meni što sam mu dao odličan smisao takve besede, pa se opet pokloni pred Adamom i pred svim svojim ocima, a Adam i oci se uspraviše i kazaše svi amin i zagrlīše inače vrlo sramežljivog Henoha, koji je imao malo hrabrosti da se pred nekim istakne, ali zato utoliko više hrabrosti da me tiho ljubi iz beskrajne poniznosti svoga srca i isto tako da sluša svoje oce svom detinjom ljubavlju, i takođe puni ljubavi i jaka poverenja zahvališe Meni za milost što sam među njima probudio takva mila govornika ljubavi. **2** A Set zahvali još vrlo posebno ocu Adamu za blagoslov Henohovog jezika i zamoli Mene naoči svih da sve do kraja svih vremena neprestano održim ovaj blagosloveni jezik Henohov kod svih potomaka iz ove temeljne loze čovečanstva. **3** I svi kazaše amin, a Adam blagoslovi želju Setovu i reče: "Gospod će ostati odan u svim Svojim velikim obećanjima sve do kraja vremena; neka mu samo svi naši potomci budu sve verniji sve do kraja svih vremena, amin. **4** A sada, draga deco, idite pod mojim mnogostrukim blagoslovom i time u presvetom imenu našega večnoga, predobroga, preljubaznoga Oca u vaše domove i odmorite vaše ude i vašu dušu i duh u Bogu i ti Avelj-Sete ne zaboravi svoga oca i donesi mi moje jelo i piće, pa učini pod mojim trostrukim blagoslovom šta se savetovalo tvojoj deci, a Henoh da za moga života živi u mojoj kolibi i da jede iz moje zdele iz koje ja budem jeo, a neka zato bude spreman da svagda meni i svim svojim ocima, braći i sestrama služi u ljubavi duha iz Boga. I sada idite i činite kako ste čuli, amin!" **5** I smesta se svi pokloniše pred Adamom i odoše u svoje nedaleke kolibe, a Set uz pomoć svoje žene učini svoju obavezu; Henoh, pak, iz njegove neugledne kolibe donese svoj ležaj i odnese do kolibe Adamove i konačno, zahvaliv tiho, u samu kolibu Adamovu, gde mu stara mati Eva koliko može pomože da ležaj učini koliko god mekšim; pa kada sve bude valjano sređeno, već i Set sa svojom ženom prispe sa jelom i pićem i

zahvali Meni najdirnutijim srcem za uzvišenu milost koja mu je pripala pre svih svojih starijih braća da sme pružiti jelo i piće svojim roditeljima i dragome Henohu, koji mu se učini kao izlazeća zvezda danica. **6** Pa večerav i zahvaliv reče još Adam Setu govoreći: "Avelj-Sete! Znaš da je sutra šesti dan sedmice i prekosutra se javlja sveti dan odmora Gospodnjeg. Tokom žrtve neka ovde budu prisutna sva moja deca iz tebe i njihova deca i unuci kao i koliko je moguće moja deca koju mi je dao Gospod posle tebe. **7** To neka im se sutra naznači, kao i onima koji su iz dubine doveli svoje žene, kako bi se očistili da stupe na ovo sveto mesto nad kojim je lebdeo večni Duh sve ljubavi i mudrosti u svoj istini, moći i sili i da ovde iz usta Henohovih čuju novo učenje iz Boga, koje će prijeti njihovim srcima kao što je prijal našem budući da se ispunilo toliko beskrajnim očekivanjima iz neizmerne ljubavi Božje. Sada, dragi Sete, za danas i sutra sve ti je poznato iz mene, sve ostalo će ti otkriti tvoje srce; pa tako neka te prati Božja milost kao i moj blagoslov, amin." **8** I pre nego što se Henoh dao na počinak, stupi stidljivo pred Adama i reče: "O oče otaca, hoćeš li mi još dozvoliti da padnem tebi na teret s malom molbom, ali oprosti mi najpre moje samovoljno pitanje." **9** Adam, sav ganut takvom skromnom, poniznom srdačnošću privuče Henoha uz svoje grudi i poljubi ga i milova ga i reče konačno plaćući od radost: "O veliki, presveti, predobri Oče! Kakav divan plod si mi preko Seta dao umesto toliko oplakanog Avelja. Avelj beše junak pred Tobom i mnom, ali plod Setov jeste kao med koji kaplje iz Tvoga večnoga jutra. O Tebi hvala, večno Tebi hvala za toliku milost i smilovanje. **10** Gle, moja Evo, kako je dobar naš Bog, naš Otac; kakvim blazima nas je obogatio." A Eva reče: "O Adame, ne mogu ništa osim da plaćem u prevelikoj radosti zbog toliko milosti i ljubavi; ni najmanje nismo dostojni; jer pored ove moje prevelike radosti osećam i veliki teret koji mojom jedinom krivicom pritiska dubine zemlje. – O Kajine, Kajine! Zašto si morao postati kletvom zemlji? O Adame, ova misao mome jeziku svagda uzima reč i moja radost se obavlja trnjem koje primi moju prvu suzu u raju još. O Adame, pusti me da plaćem i molim." **11** A Adam reče: "O ženo! Smiri se, pusti Boga da se stara, a čini što valja tvome srcu. A ti, dragi moj Henoše, otvori mi svoje srce puno ljubavi i reci mi do čega ti je smerno stalo; moje srce, moje oko i moje uho nagnuto je uz tvoja blagoslovena usta; zato govori kada hoćeš i kako hoćeš, i meni će svagda biti pravo, amin." **12** A Henoh, čuv ovo,

otvori svoje srce i pusti svome jeziku pošteno na volju pred Adamom i reče: "O oče mojih otaca, blagoslovi moj ležaj u svojoj kolibi kako bi se i moja duša potpuno odmarala tu gde se uzvišena mati starala o odmoru moga tela. **13** Jer kada se telo odmara, duša mora da ima mir, jer inače se telo loše odmara i duh se međutim ne može vežbati u posmatranju sebe samog i u postajanju sličnosti svoga suštoga lika u Bogu. A kao što je san kao odmor tela dobročinstvo Božje preko prirode, tako je mir duše unutar njega tiha toplina večne ljubavi, iz koje se tek duhu sprema tvar kojom se potpuno oblikuje te opet negda postane istinski sasud za primanje ljubavi i tako života iz Boga. **14** O oče otaca, gle, nije me prinudila neka mala stvar da ti se približim i da te zamolim za blagoslov moga ležaja; jer nema ničega na svetu što ne bi bilo iz života i što nam ponovo vodeći životu ne bi pokazivalo puteve spasa preko beskrajnog smilovanja večne ljubavi i nemerljive milosti, ali neka ljudi ne propuste da sve najpre blagoslove iz ljubavi Božje: pojave, noć, ležaj, mir i sve u njemu i s njim; tada će čistom čoveku viđenja sna odano pokazivati dela ljubavi u duhu i biće mu lako da istraži samoga sebe; a ko ne primećuje pojave i ne mari za blagoslov ležaja, pa ni za mir, nalik je slepom i gluvom, i ljubav i život će nemo proći mimo njega. **15** A ako ne želim da opazim veliko u malom, kako li ću potom opaziti u velikom beskrajno, i u beskrajnom samu večnu ljubav i beskrajnu mudrost, moć i silu Božju? **16** Zato, o oče mojih otaca, ne uskrati mi blagoslov moga ležaja i daj mojoj duši mir kako bi radosno mirovala u ljubavi Božjoj da bi zatim snažno svedočila o velikoj milosti u duhu i svoj istini iz večnoga smilovanja, amin." **17** A čuv Adam takvu smernu molbu, ode pratnjom do ležaja Henohovog i blagoslovi ga tripot, pa izvršiv delo blagosiljanja i vrativ se na svoje mesto, reče: "Henoše, dogodilo se po želji tvoje odanosti Bogu, ali gle, pošto je tebi nužan takav blagoslov, onda je jašta nužan svima, i sigurno ne bi bilo izlišno ni za mene; a ko li će blagosloviti moj ležaj?" **18** A Henoh uzvrativ svom ljubavlju i dubokim strahopoštovanjem: "O oče mojih otaca, planine su pune tvoga blagoslova i tvoj ležaj je valjano pogledao Onaj koji te je blagoslovio već pre nego što je ljudsko oko pogledalo naviše ka svetlim domovima svetoga, velikoga Oca. A budući da je tebe blagoslovio sveti veliki Otac i sve što ti je dao, zar bi zatražio možda od mene blagoslov pošto sam sâm samo jedva mali deo tvoga blagoslova iz Boga? **19** O budi u svome miru iz Boga, jer sama zemlja jeste samo tebi postavljena pod noge iz

velikog preobilja blagoslova iz tebe i za tebe; zato je i tvoj ležaj već dugo valjano blagosloven te ti se navidi slobodan odmor i uzvišen mir tvoje duše iz Boga, dok je moja duša samo duša iz tebe i dakle samo mali deo prevelikog blagoslova koji ti je postao delom neposredno iz ruke večne ljubavi svetoga Oca. Zato možeš valjano mirovati uzvišenim mirom na mestu koje je obasjano i preblagosloveno od presvetoga Božjega prisustva među svima nama. Gle, zato da se ne staraš o onome o čemu se starao Gospod već dugo pre nego što je neko sunce obasjavalo zemlju. **20** A ja samo smem tebi zahvaliti za tako uzvišenu milost što si blagoslovio moj ležaj, a tvoj ležaj blagosloviti mojom rukom – o oče mojih otaca, bila bi najveća drskost; ili kako da da onaj koji nema ništa onome koji je odavno primio sve od Boga? **21** Gle, nisam primio ništa osim ljubavi, pa zato mogu samo nju opet da dam kao što sam je primio; ali blagoslov je dat samo tebi, i mi smo sami tvoj blagoslov; zato odmaraj svim mirom svoje duše iz Boga, amin." **22** A Adam bi sasvim ganut ovim govorom i poljubi tripot usta Henohova i reče sledeće duboke reči, govoreći naime: "O dragi, dragi Henoše! Tako reče negda i moj sin Avelj kada je pri bekstvu iz raja nosio mene i moj blagoslov na njegovim ramenima i ponovo mi ga odano vratio u zemlji Euhip. **23** O Henoše, što te duže slušam, postaje mi poznatiji zvuk tvoga govora, i kao da čujem sladak glas moga Avelja. Mada tvoje telo nije telo Aveljevo, ipak je tvoj izgled potpuno Aveljev i tako i govor i ljubav i duh. **24** O veliki, presveti Oče, na zemlji će ljudi živeti jedva deset puta onoliko koliko sam ja na njoj živio i koliko ću još telesno živeti po Tvojim svetom volji, ali ako bih živio i do kraja, šta bi moglo da se zamisli što bi moje srce na ovoj zemlji više blagoslovilo no da mi Ti, o Jehova, ponovo daš moga Avelja? Ali i ova želja, koja mi se činila neispunjivom, sada se tako divno ispunila; o Jehova, ne mogu zahvaliti Tebi za beskrajnu milost što si mi u Henohu vratio moga Avelja i prema tome sav blagoslov, koga smatraš dostojnim da iz njegove loze negda proizide izdanak kao veliki sveti brat svoj mojoj deci iz Tebe. O Jehova, primi milostivo moju duboku hvalu. **25** I ti mati Evo, gle, nisi uzalud tako radosno namestila Henohov ležaj nežnim i mekanim, jer onaj koga si šeststo godina oplakivala sada nam je opet dat u Henohu; zato raduj se sa mnom, jer, gle, više neće umreti, nego ako ostane preko našega vremena na zemlji, onda će se opet, kao što je došao i kao što je sada, vratiti onamo otkuda je došao; zato raduj se sa mnom, Evo. **26** I ti,

Henoše, reci nije li tako?" A Henoh reče: "Da, oče Adame, moje telo je iz Eve i moja duša iz tebe i moj duh iz Boga; zar da ne budem onaj koga si blagoslovio ili Avelj ili tvoje blagosloveno seme kada je moj duh i Aveljev duh jedan te isti duh iz Boga? Zato odmaraj nežno u miru svoje duše i ti takođe, draga mati Evo u Bogu, amin." – I pošto Henoh ovo kaza, likova Adam i Eva se veoma radova i za kraj reče Adam: "Amin, Gospod, svih nas presveti Otac, neka je sa svima nama, pa sada idemo da mirujemo i ovaj mir neka je sa svom našom decom, amin."

DRUGA KNJIGA

Gospodnje prisustvo drugog dana

49 Poglavlje

1 I tako ovo troje ljudi legoše na počinak i spavaše dobro sve do vedroga jutra, kada ih probudi svež vetar veoma čilo krepeći ih. Vreme leganja beše po vašem računu devetog časa a vreme ustajanja isto tako računato trećeg časa jutra. **2** Kada sada ovako okrepljeni potpuno staše na noge, tada svako izvrši tihu žrtvu srca, pa kada izvrši ispotiha, podiže se odmah Adam i reče sledeću molitvu naoči Henoha i Eve: **3** "O veliki, preljubazni, presveti Oče, u tvome najsvetijem imenu, koji je pun moći, sile i sve slave, doživeo sam opet novi dan pred Tvojim licem. O Gospode, daj da celog ovog dana mislim i postupam da mi kasni odziv sutona nežno zvučeći dopiri: "Adame, likuj, jer svoje oko nisi odvratio sa lica Jehovinog i svoje noge iz koloseka puteva večne ljubavi i kao što sunce hođaše tiho svetleći i grejući preko svoda, tako je tvoje srce sledilo tihom pirenju večnoga duha. **4** O Oče, koji još nikada nisi sklonio svoje oči i uši sa mene, nemoj ni danas ni za svu večnost skloniti sa mene. **5** O Gospode, kako danas budem hodao, neka Tvoja ljubav zdrobi svaki kamen na mome putu kako moje noge ne bi skliznule da padnem ili da mi neki kamen snažnim udarcem povredi korak te me spreči da dalje sledim Tvojim putevima pravim udima. **6** O Gospode, izbroj jutrom moje vlasi i ne dopusti da večerom jedna nedostaje, tako i svaku kap znoja da se večerom ne nađe ni jedna nečistom. **7** O Gospode, blagoslovi i ukrepi mene slaboga kako bih snažno iz Tebe danas i nadalje, koliko se tebi bude svidelo, mogao blagosiljati Tvojim presvetim imenom moju decu, koju si mi dao. **8** O presveti Oče, usliši moju slabu molbu u ime sve Tvoje dece i svake stvari, amin." **9** I izvršiv Adam takvu iskrenu molitvu, gle, tada se obrati Henohu koji se još tiho molio, govoreći: "Henoše! Gle, sada sam se molio glasno pred Bogom i pred tobom te primio veliku snagu kako bih sve vas dostojno i delotvorno mogao blagosloviti; zato neka na tebe padne moj prvi blagoslov; i kako si sada blagosloven, to ustani i pomoli se i ti pred Bogom i preda mnom glasno kako bismo se ja i tvoja mati dostojno i nadasve

pobožno obveselili tvojom nežnom zorom u tvome srcu punom ljubavi. Čuo si moju molitvu u kojoj sam Gospodu verno izneo iz same dubine svoga srca svoju ljudsku i očinsku molbu; a kako se ti ne možeš moliti kao otac nego kao sin, neka se čuje glas detinje ljubavi tvoga srca, amin." **10** I čuv ljubazni i čestiti Henoh takvu želju Adamovu, smesta usta, zahvali usrdno Meni i Adamu za primljen blagoslov i po volji Adamovoj konačno uputi sledeću molitvu Meni govoreći: **11** "O veliki Bože! O presveti Oče, večna ljubavi puna neizmernoga smilovanja i puna presvete milosti. Premda valjano znam da samo ceniš reč u srcu i ne slušaš na glas jezika i ne gledaš dah pluća i omalovažavaš svaki izraz tela, ipak ću po čestitoj želji Tvoga sina Adama progovoriti na Tvoju hvalu. **12** O presveti Oče, gle, kao slabo dete ispružio sam juče svoje umorne ude na blagosloveni mekani ležaj i odmarao sam za snagu Tvoje blagosti sve do današnjeg svetog jutra Tvoje beskrajne milosti i ustao sam pun i preobilan Tvojih smilovanja. **13** Ko da dokuči veličinu Tvojih beskrajnih dobrodetelji na meni? O, da samo mogu da shvatim beskrajno najmanji deo toga! **14** Šta je čovek prema Tebi da ga spominješ, o Ti, od kojega najtišega daha beže večnosti kao lake snežne pahuljice od snažne oluje. **15** Koliko velika, koliko beskrajno velika mora da je Tvoja ljubav da slab čovek još može postojati pred Tobom, kada je pun nezahvalnosti u svoj svojoj tobož ljubavi i poniznosti pred Tobom, kada zanavek ne može znati niti će saznati koliki je velik dužnik prema Tebi i isto tako nikada sasvim neće moći izmeriti svoju beskrajnu niskost pred Tobom. **16** O presveti Oče, pogledaj zato milostivo nadole s Tvoje beskrajne visine, moći i sile na mene baš toliko beskrajno slaba i prihvati milostivo moju odveć nesavršenu ljubav prema Tebi; jer gle, i da imam prepunu ljubav svih svojih braća i otaca u sebi, šta bi čak i tada bila moja ljubav? **17** Pa svemiri jesu samo kap rose pred Tobom; tako neka ova moja slaba nesavršena ljubav prema Tebi bude sve što mogu zahvalno prema Tebi; o, jačaj me u njoj sve više po Tvome milosrđu, amin, amin, amin."

50 Poglavlje

1 I čim Henoh glasno svrši takvu jutarnju molitvu, gle, podiže se Adam vrlo radosno i slavi i hvali Moje ime i zahvali Meni usrdno za dar sluha koji je vičan da čuje takvu divotu, i za svetlost očiju koje su vične da gledaju velika

čudesa Moga smilovanja, i za glas koji vrlo razumljivo približava malom čovečijem srcu koliko moguće shvatljivije reči hvale i sve još toliko nadasve neshvatljive i beskrajne uzvišenosti velikoga svetoga Boga, i tako mi zahvali za sva ostala čuda jer valjano opazi da njihov dar i postojano održanje jeste vrlo veliko dobročinstvo iz darežljive ruke Moje ljubavi. **2** I svršiv takva ponovna posmatranja hvale, slave i zahvalnosti, kao i inače svakodnevno, tada se ponovo obrati Henohu, koji učini isto tiho u svome srcu, i reče: **3** "Henoše, izabrani jeziče večne ljubavi Božje; gle, nazvah te Aveljem, ali učinio sam ti krivdu i bio sam nezahvalan prema Bogu, jer gle, Avelj beše moj prvi blagosloveni sin, kojeg mi je dao, i zato beše ljubimac moga srca i odano oruđe u ruci Božjoj dat meni za spasenje; a tebe je Gospod sada u mome kasnome dobu poslao meni poput okrepljujuća melema kako bi se rana koju mi je naneo Kajin u mome zadnjem dobu iscelila u mome srcu; jer da si samo Aveljeva duša i duh u ruhu Henohovom, bio bi što je bio Avelj i bio bi poput Seta kojega mi je Gospod postavio namesto Avelja; a tebe je Gospod probudio iz Svoje ljubavi i položio je ovu ljubav u Jaredovo seme kako bi postao pravim plodom ljubavi kako bi zatim svim svojim ocima i braći pokazao blagi put ljubavi i da bi pokazao da je ljubav veća od sve naše mudrosti, koja može pasti, dokle ljubav iz mulja mora stvara gore i stene. **4** O Henoše, dragi moj Henoše, dođi o moje očinske grudi i daj da te ljubim i blagosiljam u preobilju kako bi tvoj blagoslov dosegnuo do kraja svih vremena; jer ti si sada usuo ulje u moje već vrlo stvrdlo srce da sada ponovo počinje omekšavati kako beše negda kada mi je Gospod prvi put doveo moju dragu pomoćnicu i razvija se mnogostruk ružin šib u mojoj velikoj misli, i tu vidim povrh pupoljak – o Henoše, pupoljak – i ovaj pupoljak sija zatvoren jače negoli podnevno sunce! No ništa više o ovome; gle, sve ovo si ti sada izazvao. **5** Zato nisi ni Avelj ni Set, nego si čist život ljubavi iz Boga preko semena Jaredovog i imaš sopstven život, koji više neće podleći smrti; zato podeli svima od svoga izobilja kako bi i oni spoznali da nije mudrost, nego samo ljubav jeste istinski večni život iz Boga; jer tek sada vidim i sam da ću u ljubavi samo biti neuništiv zanavek, jer sva naša mudrost biće i mora biti uništena pred Bogom, ali ljubav, mala ljubav će negda biti odgajana od Boga, pošto je On sama ljubav. **6** O Henoše! Kada iziđe sunce, opomeni me i govori, amin." **7** I rekav ovo Adam, pritisne Henoha još jednom o svoje očinske grudi, blagoslovi ga još jednom, pa mu

naloži da pogleda da li Set još spava i njegova deca u svojim kolibama, i takođe da pogleda kako stoje zvezde, i da li se sunce već primaklo svom izlasku, i kako izgleda u dubinama, da li maglovito ili bez magle, i kojim tokom idu vetrovi, da li je svod sasvim čist, ili tu i tamo pomešan sa oblacima i da li ima rose na travi. **8** Pa čim posmatra sve ovo, neka se vrati i neka ga izvesti o svemu prema veličansvenom izlasku sunca. **9** I gle, Henoh zahvali Adamu sa strahopoštovanjem i ode smesta da učini što mu je Adam naredio. **10** A beše po vašem računanju prošao četvrti čas kada Henoh stupi iz posvećene kolibe Adamove; pa stupiv napolje, gle, opomene se odmah u srcu i misli pri sebi tiho: **11** "O večni, veliki, presveti Oče sušti najneshvatljivije, najčistije, najuzvišeniye ljubavi! Kako je mala ova posvećena koliba Adamova, našega zemaljskoga oca, prema ovome Tvome neizmernome zdanju; kako malo i odeljeno svetlucaju inače veliki svetovi vatrenih zvezda u Tvojjoj velikoj kući, mada im nema broja kao ni kuća zidove, nego svi lebde u Tvojjoj milosti i više čvrsto o Tvojjoj ljubavi i nijedna sila osim Tvoje nije kadra da ih vodi kroz udaljene putanje beskrajnih krugova. **12** O sveti Oče! Koliko si velik, jak i dobar i koliko divan mora da jesi u Svojjoj svetlosti kada je već Tvoja noć tako velika, lepa i divna! **13** O moj dobri, sveti Oče, proširi moje pretesne grudi kako bih mogao da Te ljubim širokim grudima, jer prelepo i preveliko je sve što sada gleda moje oko; kako divno strče krošnje visokih kedrova u vazduh, koji svetluca i nežno se kreće, i pokreću svoje grane kao da domahuju zvezdama, a zatim odmah dođe neki dah od Tebe, osećaju Tvoju svetu blizinu, i odmah spuštaju svoje visoke glave ka zemlji; ali ubrzo se ponovo dižu vučeni velikom presvetom moću Tvoje ljubavi i šumeći u slobodnoj visini prema Tebi likuju neistraživu, duboko smislenu hvalu. O koliko velika i uzvišena mora da je hvala da čak ni ne mogu slutiti kakvu svetu žrtvu daje Tebi, uzvišenome Tvorcu, Tvoja stvorena priroda; neprestano Te hvali zemlja, trava, bilje, žbunje, drveće i sve lepe zvezde; samo čovek spava posred tako svete žrtve. **14** O predobri sveti Oče, neću prestati da Te hvalim, i neka me na to podstakne svaka pokretna trunka kako ne bih popustio da Tebe sve više hvalim. **15** Ta dao si mi srce ispunjeno ljubavlju i svom radošću, i zato uvek hoću da se radujem Tvojjoj toliko beskrajno velikoj dobroti i svagda glasno da likujem u Tebi, svome Bogu, što si toliko pun ljubavi i milosti prema svakome koji se raduje Tvome presvetome imenu. **16** O radosti,

radosti, najlepša pratiljo ljubavi, kako si slatka srcu koje kuca po volji svetoga Oca! **17** O valja biti veoma dobar i veoma radostan kada presveti Otac milostivo prima veliku hvalu od beskonačnosti kao i od kapljice rose koju lahor jutarnjeg sunca raznosi. **18** O Oče! Pogledaj milostivo dole na moje slabo srce i prepoznaj ništavnu česticu moje hvale i nemoj prečuti pod snažno zvonkim hvalospevima Svoga sunca moj jadan cvrkut, koji je još možda slabiji od tihog zujanja najnezatnije mušice koju je ošamutila noć. **19** O moj veliki, sveti, preljubazni Oče, Gospode i Bože! Primi milostivo ovo moje zbunjeno mucanje i daj mi da sada odano izvršim volju praoca Adama, amin."

51 Poglavlje

1 I gle, tada ode Henoh kako mu je Adam zapovedio te posmatra sve tačno kako mu je Adam naložio. **2** A kada dođe do bliske kolibe Setove, nađe ga još da spava i ne usudi se da ga probudi budući da mu Set bejaše odmah posle Adama uzvišeno blagosloveni otac; i pošto zatim svoje oči ispitujući uperi u zvezdano nebo i svoje poglede usmeri prema izlasku kako bi po jačini zore izmerio vreme rođaja, gle, tada dođe Jared i blagoslovi Henoha i reče svome sinu: **3** "Dragi moj sine! Gle, od radosti danas nisam mogao spavati što si našao toliko milosti pred Bogom; jer ko bi se od svetog zaziranja osim Seta ikada usudio stupiti u posvećenu kolibu Adamovu, a ti sada smeš u njoj po smiraju štaviše i stanovati. I to sada još utoliko pre kada smo svi juče bili očevici i čuli neizmernu milost koja je snašla ovu kolibu od najviše visine Božje. **4** O dragi moj sine, gle, moja radost je prevelika da bih ti mogao i najmanje pokazati koliko se time moje srce slomilo u ljubavi preradosno zahvaljujući; jest, čini mi se da mi valja zagrliti voleći svako drvo i poljubiti njegovu koru; same zvezde mi se danas čine sasvim blizu i dišu prema meni samu ljubav. **5** O Henoše! Gle, radost i ljubav pritiskaju me i jezik mi drhti od milja da više nisam kadar da govorim s tobom. – Samo mi reci šta te je već tako rano izmamilo iz posvećenoga doma našega praoca? **6** Jer nije te moglo isterati što meni nije dalo da spavam, jer što je preda mnom, jeste moja radost i milost, a ti jesi u radosti i milosti; gle, zato mora da te prati viša volja; o Henoše, dragi moj sine, nemoj mi prećutati svetinju koja ti je stavljena u srce, jer neće biti

malo što ti, obazirujući se na to, nosiš u svome srcu; o ne taji preda mnom, svojim ocem." **7** A čuv ovo blagočestivi Henoh, stade, zahvali svome ocu za blagoslov, milova ga, pa reče sledeće: **8** "O dragi oče Jared, pa ti znaš svoga sina, čije je sve i tvoje, kako nemam ništa što najpre nisam primio od tebe; i moja ljubav jeste tvoj temelj i moja radost tvoj blagoslov, i kroz moje oči gleda duša iz tebe, i tvoja krv teče mojim žilama, i sva moja drob jeste iz tebe; i tako si i mene učio samo Boga i Njegovu ljubav i skrenuo si mi pažnju na Njegovu milost; i gle, tako su svi moji stupnji i koraci tvoje delo preko velike milosti odozgo, i ne može ti biti ništa strano što činim; ali gle, onaj koji me je poslao napolje jest više nego ti i ja, i jeste praotac svih nas Adam; što me je poslao ovamo, sme samo on najpre da zna pre svih pošto je prvi na zemlji među svima nama i pošto ovo što mi je poverio nije ni moje ni tvoje nego njegovo. **9** Zato, dragi oče, valja da ne istražuješ pre nego što saznaš od onoga čije je kako bi zatim on dao odozgo naniže svima kojima je nužno. **10** Uskoro će istupiti pa ćeš itekako saznati pri izlasku sunca." **11** I dok Henoh još govoraše, gle, već istupi Set iz svoje kolibe i odmah ugleda ovu dvojicu, priđe i blagoslovi smesta dvojicu, a oni se pokloniše sa strahopoštovanjem i zahvalnošću; Set, pak, odmah upita Henoha baš isto o čemu se već Jared raspitivao, ali izvuče iz Henoha isto koliko pre Jared; Set se začudi što je Henoh tako uzdržljiv a Henoh mu uzvрати: **12** "Oče Sete, ti si namesto Avelja blagosloven sin, i znaš da Boga i Adama imaš bliže ocem no ja i moj otac Jared; zar ti nije dao sve njegovo da je sada tvoje? A ako me je Adam iz sebe poslao da istražim što je njegova srca, gle, kako tražiš od mene da ti dam pre nego onom čije me je srce primoralo da ovo skupim za njega da bi imao da da jutrom svima vama kao otac. **13** Gle, sve što je moje možeš imati jašta bez ustezanja jer je već dugo bilo tvoje pre nego što je postalo moje, ali Adam ima pre svih nas prevashodstvo i zato mora i da primi najpre kako bi tebi i svima opet dao. Gle, sunce se bliži svome izlasku, mesec žuri bled prema svome zalasku i zvezde odstupaju sa velike pozornice noći a otac Adam već stoji pred vratima svoga otvorenog doma čekajući me, zato samo malo strpljenja pa ćete odmah primiti što sam bio poslan da skupim tako rano." **14** Po takvoj besedi oprostí se Henoh sa svojim ocima i ode žurno do kolibe Adamove, baci se pred njom na svoje lice, zahvali Meni u prašini, podiže se naposletku pošto ga Adam pozva, stupi pun strahopoštovanja u kolibu i izvesti mu sve tačno što je verno

posmatrao. **15** I Adam čuv ovo verno iz usta Henohovih, gle, podiže se odmah i reče najpre Evi: "Evo, moja verna žena, miruj nežno Božjom milošću dokle ponovo dođem praćen od Henoha, jer već čekaju na svim gorama deca moj blagoslov, a ti, Henoše, sprovedi me na hum prema istoku kako moj blagoslov ne bi došao kasnije od zraka jutarnjeg sunca svoj deci na gorama kao i onima koji prebivaju kao pastiri u ravnica između gora i da Gospod one u dubini još poštedi neko vreme sa svojim strogim sudovima. Sada hajde da požurimo, amin."

52 Poglavlje

1 I odmah napustiše obojica kolibu i požuriše k malom okruglom uzvišenju i popeše se odmah na njega jer beše samo deset čovečijih visina više nego mesto gde stajaše koliba Adamova i beše okolo slobodno od svega drveća i krošnje kedrova dosežale samo do stope ovog slobodnog huma na koji vođaše uzana ali inače prilično udobna staza. **2** I tako dođoše na visinu sedam minuta po vašoj računici pre rođaja, tada se Adam spusti na zemlju, zahvali Meni što je opet doživeo nov dan i zamoli Mene za blagoslov kako bi bio kadar Mojim imenom da blagoslovi svu svoju decu u Mojoj ljubavi i iz Moje milosti. **3** *(Naša sada malo obraćate pažnju i svet drži za nerazumnost, zato i Ja i Moj blagoslov moramo ostati daleko kada sada sve ovo dugo već nije potrebno).* **4** I svršiv ovo, gle, opazi Moj dašak te blagoslovi svu svoju decu pre rođaja. **5** Pa kada Adam podari svoj blagoslov iz Mene svoj svojoj deci, pri tome spomenuv i onu u dubini, gle, tada se prvi zraci jutarnjeg sunca pomoliše preko dalekog horizonta i Adam zaplače od radosti ugledav ih pošto njegove oči ponovo ugledaše svoju milost kako sija preko dalekih rudina zemlje i Mojom milosrdnom ljubavlju iz sunca sada se opet počeo zagrevati preko noći rashlađeno tle gora, gde je uvek bilo hladnije nego u dubini kao što je i danas još slučaj. **6** A kako Adam likova i vide Henoha punog radosti, seti ga se i opomene ga da govori pri izlazećem suncu kako je već zarana odmah posle jutarnje molitve sebe uslovio. **7** I Henoh čuv takvu želju, gle, započeo smesta da govori iz ljubavi, i njegova beseda beše sledeća: **8** "O oče! Tražiš besedu od mene koju nisam kadar; treba sada poput Seta da opevam jutro, koji je vrlo obdaren besednik u takvim stvarima, a ja samo slepo osećalo ljubavi. **9** Gle, zato postupi sa

mnom popustljivo ako ne mogu poput uzvišenog Seta; ali što se kreće u mom srcu, jašta ću dati koliko doseže sposobnost moga slabog jezika. **10** O oče, šta je ovo blede, slabo, prolazno jutro prema večnom jutru duha iz beskrajne ljubavi večnoga svetoga Oca? Ovo sunce sa svojim bledim svetlucanjem, šta je njegova svetlost prema beskrajnoj slavi ljubavi u Bogu? Ništa do crna tačka u zracima božanske ljubavi; jest, zadnja završna tačka sićušne iskre milosti iz večne ljubavi u Bogu, a nas čudi njegovo veličanstvo. Šta bismo tek činili ako bismo mogli da gledamo večni sušni izvor sve svetlosti u ljubavi Očevoj u svoj svetlosti? **11** Daleko bilo da zamerim suncu, nego kažem da bude prva učiteljica i da nam kaže: "O slabi ljudi! Šta tako začuđeno gledate mene bledosvetleću prosvetiteljku zemlje? Ovo što na mojoj površini zasenjava vaše oko, kako je malo prema onom što imate u vašim grudima! Da mi je dato toliko koliko najmanjem među vama, zaista moja svetlost bi nesmanjenom silom prodrila blizu dalekih polova beskonačnosti; ali gde zaostaju moji zraci kada oko vašega duha još punom silom širi svoje zrake i zato ponovo prima svežije i još snažnije iz večnoga jutra ljubavi u Bogu." **12** O oče, gle, sunce ima pravo, ako nam daje takvu nauku svojim prvim zrakom, jer ako se vratimo samima sebi i posmatramo veliki beskrajni prostor naših misli i još veći naših osećanja i tek tada najveći prostor ljubavi prema Bogu, koji mora biti beskrajan, pošto nam tek tako postaje mogućim da tako shvatimo i ljubimo beskrajnoga večnoga Boga, kako to da svetlost prašine skoro klanjajući se držimo divnim i velikim, koja ima dosta mesta u telesnome oku, kada večni, veliki, sveti Otac dozvoljava da Ga ljubimo i u ljubavi da ga dostupno shvatamo? **13** Istina, naše srce razveseljuje se preko oka nežnim zracima jutarnjeg sunca, i sve mnoštvo životinja dočekuje kličući i bučno milu mater dana, i čašice cveća se otvaraju da željno usisaju prve blage zračne darove svetloga jutarnjeg blagoslova lepoga sunca, i daleki talasići mora skakuću čilo kao mlada dečica i kao ona povlače svoju zračnu majku za široku haljinu svetlosti, jest, to su sve same lepe misli slikovitog oblika, ali kada premislim da je, da bi se osetila sva ova lepota, uvek uz to potreban čovek, čije je srce sposobno takvih misli slikovitog oblika, ako je njegova duša odano mirna u ljubavi Božjoj, onda teši naknadna misao istinskog poretka, po kojoj svi ovi činovi jutra i drugi činovi gotovo ne bi bili ništa ako ih ne bi video, osetio i prema tome spolja shvatio čovek, u kojem prebiva živa duša, a u njoj večni

duh ljubavi iz Boga. **14** A budući da ovo valjano znamo, kako to da redovno likujemo kada se sunce po volji Božjoj uznosi kako bi se pojavilo u određeno vreme? A ako posmatramo svoga slobodnoga duha, gotovo da se ne čudimo kada u njemu ugledamo svetlost koja nikada ne zalazeći u divnoj slobodi zrači tamo-amo uvek istom sposobnošću ljubavi i silom u beskrajnim krajevima milosti i vaskolike ljubavi večnoga svetoga Oca. **15** Jest, čudi nas viseća kap rose kada njene prelivajuće zračne boje i trepteći bljesak golicaju naše požudno oko, dok neizmernu čudesnu kap života božanske ljubavi u nama skoro ni ne primećujemo. Ako svež jutarnji lahor pirne na nas, o tada nasmejano kličemo ljupkoj milini, ali što presveži vazduh života iz večnoga jutra Božjeg neprestano duva preko nas naoči sunca duha k večnome sve slobodnijem životu, ah, tome kličemo malo. Takođe naprežemo sav naš vid tamo prema širokoj njišućoj površini mora i naslađujemo se ljuljuškanjem blještavih bujica, a veliki valovi svetlosti beskrajnoga mora božanske milosti veoma često prolaze mimo nas bez traga i naša radost tome brzo se okonča. Isto tako se divimo krilu leptira koje svetluca crveno, zeleno i plavo, a uzvišena misao u grudima besmrtna brata olako se odbacuje kao smandrljan rad varljive ozoglašene mašte. I tako se ne retko divimo gnezdu ptice i slavimo zato svojski Boga, dok neprocenjivo skupceno delo slobodnog besmrtnog duha zanemarujemo s velikim omalovažavanjem. **16** Oh, kako uzvisuje našu dušu šum kedrova kada smeo vetar juri bezobzirno i plahovito kroz njegove nežne grane, a sveti šum duha večne ljubavi prečuje uho zagluhnuto vetrom, koje u buri traži reč, a ne mari glasan uzvik glasa Božjeg u sopstvenim grudima. **17** O oče, budući da već govorim pred tobom, pusti me da još govorim iz moga srca, koje uviđa pred Bogom da je zaista nepravedno i van svaka poretka. Kada neko ima velik i mali sasud i meće u veliki malo, a u mali mnogo, koji nema mesta u sebi, i prosipa se preko i gazi se, dok veliki sasud skoro stoji prazan, u kojem bi mnogo imalo valjano mesta; naše čulno telo jeste mali sasud, kojeg stalno silno preopterećujemo, a svog duha ljubavi, beskrajno veliki sasud, skoro da ne zapažamo te stavljamo u njega užasno malo. **18** Redovno palimo naše žrtve i verujemo da Gospodu činimo uslugu ako pred žrtvenim ognjem legnemo na naša lica u prašinu; međutim, to su sve stvari da preopteretimo mali sasud, dok se veoma malo pazi na veliki Gospodu jedino ugodni žrtveni sasud čiste ljubavi u duhu i u istini. **19** A ja verujem,

budući da ovo činimo kao vidljiv znak naše duhovne slepoće, da pogotovo ne treba da odustanemo od glavnoga pošto je jedino kroz njega uslovljen istinski večni život duha ljubavi u Bogu, jer na to nas opominje svako jutro i svako izlazeće sunce pošto ne znamo otkuda dolazi i šta je slepoćom svoga duha. Na to nas opominje i kora drveta, kojeg odeva, kako niko ne bi mogao da tvrdi da je drvo tu radi kore, a dašta kora radi drveta kako bi stvaralačke sile drveta iz Boga ostale zaštićene i sakrivene od naše telesne radoznalosti, a duhu da bude iz Boga znakom koji bi rekao: **20** "Gle, sakrio sam život od tela kako ga smrt ne bi spazila i pokrio sam svoju svojinu u tebi da ga nosiš u sebi do vremena otkrivanja valjano očuvano; pod korom vlada živo kretanje i sveta ljubav večnoga Boga postupa i sređuje vrlo mudro i ljubazno ozbiljno; tu šume vrlo moćne struje delatnog života iz Boga." **21** O oče, tako sve, sve što god pogledamo našim telesnim očima nije ništa do mrtva haljina, usred koje se komeša život koji nas treba privući, i to najpre naše u nama, i ako to nađemo u čistoj ljubavi prema Bogu, tek tada oko nas oživljavaju čuda čiji spoljni mrtvi posmatraj nas je, skoro moleći mu se, toliko često zanosio ni za šta. **22** Ko li se divi kapljici vode zato što je voda? Šta bi, pak, trebalo činiti pogledav more ili ako plodna kiša padne odozgo u bezbrojnim kapljicama na zemlju i čini je plodnom? **23** A kada duh u kapi ugleda svoju sopstvenu sliku, o oče, tek tada će početi da skuplja za sasud života i naći će se u čudu pošto će u sebi, prema ranijem učenju sunca, kao i u svojoj braći, otkriti najveće čudo, koje je večna beskrajna ljubav Božja puna najveće poniznosti u nama. – O oče! Gle, pa time sam svršio; primi milostivo i pokaži mi milostivo tvoju narednu volju. Amin."

53 Poglavlje

1 I čuv Adam sav iznenađen takvu besedu iz Henohovih usta, protrlja čelo i udari o svoje grudi sedam puta, pa konačno reče: **2** "O ljubavi, šta si da se ne mogu ljutiti na tebe? O Henoše, čuj, silan si govornik, jer silno si mi približio moju krivicu i taknuo si jako one strane u meni koje su do sada još svakome ostale nedodiriva svetinja od doba Aveljeva, ali ko da se srdi tebi budući da govoriš reči koje nisu nikle na tvome tlu i jesu čiste reči večne ljubavi. **3** Jer kako ti govoriš, ne može da govori čovek, jedino da mu je dato

odozgo; a i niko ne bi imao sile da kaže nešto preda mnom da mu nije dat takav silan um od večne moći ljubavi presvetoga Oca. **4** A ti govoriš bez zaziranja iz moći svoje velike ljubavi prema Bogu i razdeljuješ iz velikoga sasuda, te nemaš odgovornosti, jer iz tvoje ljubavi se opravdava svaka krivica, pa tako i moja; i ne mogu ti ništa odgovoriti do da si ti sigurno čovek po srcu Božjem, jer kada govoriš, trese se moje srce kao dečije u mračnoj olujnoj noći, i kada se moliš, sve telo moje plače. **5** O Henoše, tvoja beseda svagda liči izlazećem suncu, kojem se u početku vrlo radosno može gledati u lice, ali kada se sve više diže, onda svaki posmatrač mora da zastre svoje lice, jer takvu jaru zraka čovekovo mračno oko više ne može izdržati i ostati živo u svome vidu. **6** O Henoše, rekao si mi sada veoma mnogo, što ću u ovome zemljskom životu teško ikada sasvim shvatiti, i obradovao si me i rastužio; obradovao jer tvoj anđelski duh još nikada nije svetleo toliko svetlo iz tebe kao sada, a rastužio jer mi je tvoja nad suncem jaka svetlost izuzetno jasno pokazala moje neizrecivo velike mane pred Bogom i Njegovom večno svetom poretku. **7** Ali kada opet mislim da si moj dragi Henoh, koji nam je juče najavio neočekivan dolazak večne ljubavi, tada se opet radujem kada te samo pogledam i premislim da si miljenik velikoga svetoga Oca, čime si postao i moj za ceo moj život, a i ostaćeš sve dok još budem hodio na ovoj zemlji, kao što će tvoje ime jednako mojem ostati sve do kraja svih vremena. **8** A sada, dragi Henoše, hajde da se ponovo vratimo u kolibu, gde nam je Set sigurno već spremio doručak, a nakon doručka ćemo tu i tamo posetiti decu koja rade i obradovati ih našom prisutnošću, i neka bude s nama Eva, Set i njegov prvi sin Enos, i opet još Enosov prvi sin Kenan, videlac, i opet još i Kenanov prvi sin Mahalalel, i opet još uz to njegov prvi sin tvoj otac Jared, a ti uz moj desni bok, pa ćemo korisno provesti prepodne; a u pola dana ćemo ukrepiti naše ude slaveći pre i posle Gospoda; a popodne ćemo provesti u mojoj kolibi opet udubeći se i valjano premišljati jučerašnje veliko pohođenje. **9** A tebi nikada da ne budu zatvorena usta, jer tvoja reč je svima nužna, a posebno se seti da svojim blagoslovenim jezikom pred svojom braćom i svojim ocima posvetiš sutrašnji slobodni Sabat i kao što si sada govorio bez obzira, isto čini i danas, sutra i nadalje. **10** A sada vidi kako nam Set već žuri u susret, pa hajde da idemo. Amin."

54 Poglavlje

1 I tako se podigoše obojica okrenuv istoku leđa i sidoše s brda, podno kojeg ih već čežnjivo očekiva Set, pa kada dospu do Seta, baci se ovaj pred Adama, a on mu dodeli jutarnji blagoslov i naloži mu da se digne sa zemlje te ih otprati do kolibe. **2** Dospev zamalo tamo, uđoše Adam i Henoh odmah u kolibu, gde ih mati Eva brižno iščekiva; a Set požuri smesta u svoju kolibu i naloži svojoj ženi da hitro odnese spremljen doručak u kolibu Adamovu; a on i Enos, Kenan, Mahalalel i presretni Jared slaviše najpre Moje ime, pa se dadoše puni strahopoštovanja u kolibu Adamovu kako bi mu dužno nazvali Boga i zahvalili za blagoslov. Kada radi toga puni strahopoštovanja stupiše u kolibu Adamovu i htedoše početi svoju obavezu, gle, opomenu ih Adam da se nakratko zaustave dokle Henoh svrši upravo početu molitvu pre doručka, i čuv ovu želju, gle, zaustaviše se, odstupiše malo, metnuv svoje oči i uši i srca na usta Henohova, a ovaj svom odanošću usmeri prema Meni sledeću kratku molitvu, tako što poče ovako: **3** "Preveliki, preljubazni, presveti Oče! Nagni milostivo Tvoje sveto uho uz moja slaba usta i čuj jedno cvilenje prašnjava crva zemlje na dan večnoga smilovanja Tvoje beskrajne ljubavi kada Ti se svidelo da iz prašine zemlje izviješ našeg praoca Adama i iz njega pramater i u oboje potom da položiš blagoslovenu silu rađanja, u čijoj punini smo postali svi mi i bezbrojna pratnja iz semena ljubavi i još će nam slediti bezbrojna pokolenja za pokolenjima sve do kraja svih vremena, koje si Ti, o predobri, presveti Oče, uzeo iz Svoje večne ljubavi kako bi naša duša ljubavlju Tvoga duha postajala Tebi živim podobljem; o neka Ti je hvala i slava za takvu milost i smilovanje, čiju veličinu ni ne slutimo, da si se mogao toliko spustiti da zapovedaš onome što večno nije bilo da postane i postoji u vasceloj slobodi, da spozna sebe i Tebe i da gleda Tvoju uzvišenost i da se divi delima Tvoje velike moći i veličanstva. **4** Gle, ovde smo naoči Adama, Tvoga uzvišenog prvenca, i pred nama se već nalazi dobro sveže ukrepljenje tela; o presveti, predobri Oče, blagoslovi nas i blagoslovi ovo sveže ukrepljenje da bi nama služilo za život u Tvojim ljubavi, a nikada više na smrt Tvoga gneva. I dopusti nama svima da se Tvojom milošću sećamo šta je beskrajno veliko učinila Tvoja beskrajna ljubav ovoga Predsabata na svima nama i za sve nas. **5** O daj nam da pamtimo da samo Tvoja ljubav bejaše koja je naložila i digla praoca Adama iz prašine zemlje i

Tvoja velika ruka Tvoje ljubavi oblikovala ga Tvojim podobljem i sve nas je iznedrila čudesno savršeno iz njega kao njega iz Tebe. O zato ću da slavim i hvalim Tebe i zahvaljujem sav svoj život, samo da Ti milostivo primiš ovu moju nemoćnu viku premda nije dostojna da se približi Tvome srcu, koje se cela Tvoja tvorevina ne usuđuje da pogleda. – O Gospode, blagoslovi nas i ukrepljenje jer sve naše bivanje jeste blagoslov iz Tebe zanavek. Amin." **6** I pošto Henoh izgovori takvu molitvu, pokloniše se svi oci Adamu i izvršiše svoju obavezu spomenutu već ranije, a Adam ih za to blagoslovi i reče: "Draga deco! Istrajte malo kod mene dokle se ja, Eva i ljubazni, blagočestivi Henoh ukrepimo darom Božjim, zatim ću vam odmah obznaniti svoju volju tumačeći viđenja jutra, a zasad sedite i premišljajte molitvu Henohovu. Amin." **7** I sedoše i učiniše krišom što im Adam naloži. Doručkovav odmah, gle podiže se Adam, pogleda dirnuto naviše k Meni i zahvali Meni u srcu, isto tako i Eva a pored nje Henoh. **8** A svršiv Adam svoju hvalu, obrati se Henohu govoreći: "Dragi Henoše! Što si započeo pre ukrepljenja, gle, to svrši sada i glasno naoči svih svojih otaca kako bi tvoje delo bilo celo pred Bogom i pred nama tvojim ocima. Amin." **9** I smesta Henoh usta sav radostan, zahvali Adamu na podsećanju i uputi opet sledeću kratku, ali zato značajnu besedu svima govoreći: **10** "O dragi oci! Zar bi bilo nešto pravije osim Bogu detinjski zahvaljivati bez prestanka za svaki dar, i to, zacelo, tako jakim glasom da sunce, mesec i sve zvezde zadrhte posramljeni; međutim, pitajmo se sami da li bi veliki Gospodar bio uslužen ako bismo Njemu, zaslepljeni našom gordošću, unekoliko hteli da pokažemo koliko moćno veličanstveno Njegova ljubav izgleda u našim grudima. **11** O oci! Veliki, sveti Otac na nebu toga ne treba, jer što je položio u nas, poznaje najbolje On, pred kim su sva dela razotkrivena; jer samo u našoj poniznoj slabosti jesmo nešto pred Njim da nas pogleda u svoj ljubavi; a naša snaga jeste samo slepa nerazumnost pred očima Njegove svetosti. **12** Zar nije On sam sva naša snaga? Zar onda treba da se hvalimo onim što nije naše, nego Onoga koji nam je dao iz Njegovog velikog smilovanja kako bismo sami postali Njegovom svojinom? **13** A da hoćemo svagda jakim, snažnim glasom da vičemo našu hvalu i zahvalnost, zar ne bi to značilo da hvalimo sami sebe naoči Boga ako bismo se tu Njegovom svojinom u nama pred Njim pravili velikim i na kraju nagovorili sebe da možemo nešto iz nas pred Njim. **14** Gle, a ako neko govori velikim glasom (to jest uzvišenim rečima)

kao iz sebe, onda ovaj glas nije njegov, već je glas Gospodnji preko čoveka; zar bismo onda trebalo da hoćemo u našoj slepoći da se Gospod sam hvali i slavi i zahvaljuje umesto nas, dok On nama ovim samo milostivo ukazuje šta smo u našoj slabosti dužni činiti kako bismo dalje bili dostojni pravednoga ukrepljenja od Njega? **15** O gle, a da bismo Gospoda dostojno slavili i hvalili i zahvaljivali Njemu, činimo to u našoj slabosti preponizno; tada će nas On pogledati u Njegovom smilovanju i svagda iznova ukrepiti Njegovom beskrajnom ljubavlju. Amin." **16** A čuv Adam zajedno sa ostalima takvu besedu, gle, obrati se odmah Henohu pitajući ga: "Ali dragi Henoše, pa šta je to što reče? Ako ja ne razumem, kako pak moja deca, radi kojih sam te i zapravo prvenstveno zamolio da govoriš, jer iz tvoje besede ističe po mome shvatanju da na ovaj način Gospoda ni ne treba da slavimo i hvalimo i zahvaljujemo Njemu, jer svi mi i sve na nama jeste Božje i iz Njega je poteklo? **17** Ako bi ovako neko hteo da slavi i hvali Gospoda i da Mu zahvaljuje, pa tada bi smesta morao da čuti u sećanju da se Gospod u nama, Njegovom delu, sam slavi i hvali i zahvaljuje. **18** Gle, pa sve na nama jeste Božja moć i sila i mi smo posve Njegovo delo i živi delovi iz Njega. Gle, prema tome, svako naše činjenje ne bi bilo ništa drugo do čista drskost prema Bogu ako bismo mislili da mi činimo kada samo Bog čini budući da na nama ništa nije naše nego jedino Božje. **19** O Henoše, ovo što reče, moraš približiti našem razumevanju, inače propadosmo svi u noći naše sumnje." **20** A Henoh primetiv takvo nerazumevanje, udari sebi o grudi i reče: "O dragi oci! Kako to da vas ovo čudi? Ko može da jede drvo drveta pošto je previše tvrdo, premda sladak plod dolazi od drveta koje je samo po sebi nejestivo? A kada jedemo plod, onda zahvaljujemo za plod, a ne za drvo na kome je plod pripremljen za nas. **21** A sada zamislite da smo drvo i da nam se da, nalik njemu, plod, a budući da je drvo postavljeno da rađa plodove, šta bi sada trebalo da zahvaljuje Gospodu, drvo ili plod? **22** Zar nije plod Gospodnji dar ljubavi, koji ne može i ne sme zahvaljivati, nego samo drvo kao slobodan zakon mada je nastalo iz istoga ploda zato što mu je dalje u neprekidnome nizu data sila odozgo da rađa živi plod i u njemu bezbroj njemu istih. **23** A zar je prema tome razlika u sadnji ako uzmemo drvetu izdanke i zasadimo ih u zemlju te ponovo bude drvo, ili ako uzmemo plod i metnemo ga u zemlju te takođe bude drvo? **24** Gle, mi smo izdanci i seme je blagoslov Božji, a ako spoznamo da nismo plod i seme, nego samo

izdanci i drveće kako bismo bili blagosloveni plodom i semenom, onda je veliki glas u nama dani plod i Božje seme koji za sebe ne sme slaviti, hvaliti i zahvaljivati budući da jeste zašta treba zahvaljivati; mi smo poput drveta i izdanaka, i zato moramo da slavimo, hvalimo i zahvaljujemo u onome što jesmo, a ne u onome što primamo, i zatim svagda za ono što primamo da bismo bili potpuno slobodni pred Bogom i time odgovarali Njegovoj svetoj nameri. Amin."

55 Poglavlje

1 Čuv, pak, Adam i ostali oci takvu objašnjavajuću besedu, gle, svi biše u čudu da je Henoh vičan da govori takve užvišene reči mudrosti, a pri svemu tome je toliko skroman mlad čovek da nikome ne izgleda da ima tako uzvišenu mudrost, koja štaviše i Adama iz sebe samoga primorava da čuti. **2** I Kenan uze reč i reče: "O oče Adame, gle, do sada sam ja bio videlac i morao sam svakoga Predsabata da ti pripovedam i rastumačim moja i tvoja viđenja i predvečernja posmatranja kako na nebeskom svodu, tako i na zemlji kako bi ih ti blagoslovio i preneo svojoj deci. **3** A sada je Gospod sopstvenom rukom blagoslovio i razvezao jezik Henohov; gle, zato se moj jezik više ne usuđuje mrdnuti pred tobom, ostalim ocima i decom; stoga neka i ovaj posao preuzme ljubazni, mudri Henoh; ako smo negda i kupali njegovo telo jutarnjom rosom, sada je nama samima utoliko potrebnije da nas on kupa jutarnjom rosom svoga duha, koja obilno kaplje s njegovog blagoslovenog jezika. **4** O Henoše, kupaj me prema tvojoj milosti odozgo, jer priznajem i spoznajem da će onaj koji ne bude kupan tom vodom propasti i njegov život uvenuti kao trava gde nije pala oživljavajuća kap. **5** Gospod je samo jednome dao sasvim kako bi drugi uzeli od njega koliko god hoće da upotrebe; jer život je, istina, dat svima, ali ne tako besmrtnost; nju nosi u sebi samo jedan za sve, i onaj koji je hoće uzeti od njega, taj će, kao on, postati besmrtni; a ko je previdi, tada će smrt uzeti njegov život u vreme kada veliki Gospodar svojim srpom bude zahvatio suvu travu. **6** Ako stavimo ruku na svoje srce, dobro primećujemo njegovo kucanje u valjano odmerenim razmacima; isto to će i Henoh primetiti; ali ako pitamo naše srce: "Kuda kucaš, nemirno srce?" Tada ćemo iz istoga dobiti tmuo, smeten

odgovor, koji će glasiti dovoljno jezovito: "Kucam neprestano o železna vrata večne smrti i iščekujem velikom strepnjom kada će, otvorivši se, progutati mene zavek." **7** A ako upitamo Henohovo srce, koje isto tako kuca: "Kuda ti kucaš ljubazno, odano blagočestivo srce?", odgovoriće nam prejasnim naglascima: "Čujte braćo! Kucam neprestano o svetla vrata života i puno sam preslatke preubedene izvesnosti da će se uskoro otvoriti kako bi me primila u beskrajno izobilje života iz Boga, čija me sada samo mala kap rose nadahnjuje i oživljava." **8** O oci, braćo i deco, da je tako video sam vrlo često u mojim viđenjima. A da ne treba ostati tako, to svakoga uči sopstvena ljubav prema životu; mi ne možemo uzajamno dati sebi pošto nemamo, ali možemo uzeti od onoga koji ima. Henoh je primio odozgo; a ako hoće da nam da, i ako sme, na nama je da uzmemo. **9** O Henoše, zato samo mrdni vredno svojim jezikom punim života kako bismo se svi okupali od tabana do temena rosom života, koja obilno ishodi iz duhovnog večnog jutra života od Boga preko tvoga blagoslovenoga jezika; zato, oče Adame, neka umesto mene istupi Henoh i neka nam protumači i valjano pokaže znakove života na nebu kao i na zemlji. Amin." **10** I pošto Kenan svrši takvu dobru besedu, gle, tada se podiže Adam i reče: "Kenane, preduhitrio si moju želju, zato neka Henoh učini ukratko što svi želite, a ja strašno žudim za tim. Amin." **11** A Henoh se podiže smesta pun strahopoštovanja i reče: "O oci, onda čujte! Zvezde idu svojim tokom i svetlucaju čas više, čas manje; i vetrovi duvaju čas s jednog, čas s drugog mesta i idu svojim putevima šumeći u daljinu i često odnose lake oblačiće, često čitave gomile na svojim klatećim krilima; i tako pada rosa i kiša i osvežava travu; i njiše se drveće sa drhtećim lišćem; i mi nigde ne znamo uzrok toga te bismo hteli da lupamo glave; a kada na kraju dođe rod, tada kažemo: "Bog je svoje stihije mudro vodio jer je rod ispao tako dobar" i tada nas malo brine kuda su vetrovi nosili oblake. **12** Gle, to je i najbolje tumačenje, jer što Gospod čini, čini mudro, a mi pri tome činimo najbolje ako sve bezbrižno prepustimo Gospodu i ne tumačimo Njegove puteve, nego radije tražimo same sebe i život u nama. **13** Gle, to je najbolje tumačenje u kojem je skrivena sva tajna. No, putem više o tome. Amin."

56 Poglavlje

1 A kako Henoh izgovori svoje kratko tumačenje, gle, tada Set poskoči od radosti, zagrli Henoha i reče: "O oče Adame, kako je kratka reč ljubavi na svetloj stazi svoje istine i koliko je samo puna jasnoće, života, snage i dejstva. **2** A ako čovekov razum trudno broji sve zvezde i teško sumnjajući traga za stazom vetrova i zuri za tokom oblaka i hoće da poplaši spavajuće magle iz svog blagoslovenog mirovanja i propisno da proveriti kapi rose i skoro sumanuto i bez duha da pita žbunje i sve drveće kako li su možda tokom noći spavali da bi konačno nakon svih tih praznih ispitivanja isto tako slabo rasudio kao da je možda nagađao upola uveren o budućem rodu da li će ispasti dobar, srednji ili loš, uz to još uvek zasnovano na dugotrajnom većanju, onda je jašta takvo tumačenje Henohovo čisto iz nebesa, koje nas razrešava svih daljnih takvih sasvim besmislenih i bezvrednih posmatranja, do kojih je sada stalo po mom spoznanju baš toliko koliko do vremena koje je već pre sto godina prošlo bez traga. **3** O mili Henoše, samo ti nastavi da tumačiš znakove života u nama, i ubeđen sam da će svima nama takvo tumačenje znakova koristiti beskrajno više nego da smo kadri da razgovaramo sa svim zvezdama, suncima i mesecima, a da ne razumemo ništa od onoga što je uzrok sveg našeg pomeranja i šta nam sve kažu naša osećanja i na koji način se večna ljubav možda ispoljava i javlja u nama i večni život preko nje. **4** O deco! To вреди beskrajno više nego sva žetvena polja i voćke, na kojima nismo u stanju da rodimo ama ni jednu jabuku ili neki drugi plod uprkos svim našim posmatranjima i tumačenjima pred Sabat; i uprkos svim našim nepotrebnim brigama Gospod čini samo što je saobrazno Njegovoj ljubavi, mudrosti i svetlosti. **5** O Henoše, samo ti govori i tumači kako bi i naše ukrućeno drvo i naši izdanci po Kenanu ubrzo rodili plodove pune blagoslova večnog neprolaznog života, amin." **6** A po tom se podiže Adam i reče: "Amin, blagosloven da si moj ljubljani Avelj-Sete i uzvišeno blagosloven živi jezik Henohov i blagoslovena sva moja deca koja imaju dobro i blagočestivo srce! **7** Ali sada da idemo i verno posetimo svu našu decu koja rade i da im oglasimo sutrašnji Sabat i da imaju da očekuju istog od toliko uzvišenog jezika našega dragoga, mudroga i blagočestivoga Henoha. **8** Gospod neka svaki naš korak sačuva od svake nezgode, amin." **9** Nakon toga podigoše se

svi, i Eva pored Seta kao Adam pored Henoha, istupiše raspoloženo iz kolibe; deca se sva pokloniše pred starim domom svoga oca, pa ga pustiše da ide napred pored Henoha; za njim slediše Set sa Evom i za njom konačno ostala prisutna deca glavnoga kolena. **10** Uzev ovako svoj pravac prema istoku i prevaliv priličan potez, gle, dospeše do pećine iz koje je tekao prečist izvor; i ova pećina beše poznata pod imenom "Adamov odmor", a izvor pod imenom "Evin potočić suza". Ovde se Adam svagda odmaraše pa se i ovoga puta ovde uvratilo. **11** Pećina bejaše vrlo prostrana, tako da su unutra lako mogli stati dvadeset hiljada ljudi; a glavno ove pećine bejaše retkost da je naime kao prvo bila visoka sto čovečijih visina i više je bila hodnik kroz brdo nego prava pećina, hodnik koji beše toliko izuzetno čuven što je pružao prolaz prema istoku kroz zelenu i žutu kristalnu veliku brdsku kupu, u čijoj sredini se nalazio izvor-vodoskok preko kojeg se kroz raznobojne kristalne prizme probijala svetlost sunca u raznoraznom šarenilu. **12** Mada se svetlost bleđe probijala na raznim tačkama i divno osvetljavala prilično dugi hodnik, ipak je ono središte sa izvorom-vodoskokom bilo čudnovato dražesno najdivniji deo hodnika prevazilazeći suviše sve vama do sada poznato. **13** Gle, zato i ova prolazna pećina beše omiljeno mesto Adamovo, i osim deci glavnog kolena beše retko dozvoljeno da prođu ovu pećinu, ali ne možda iz zavisti, nego samo iz straha da se nečije lako uzbudljivo biće ne zanese da obožava takvo čudesno mesto. **14** Pošto se ovo glavno društvo nađe u sredini pećine, gde je oko širokog, okruglog, zlatnog bazena ležala gomila valjano oblikovanih raznobojnih klinova od plemenitog kristala među kojima se jedan zvaše "zlatna očeva stolica", tada Adam sede malo, pa i svi ostali smeše slediti njegovom primeru; samo Henoh osta da stoji pored Adama. **15** A primetiv ovo Adam, gle, reče mu: "Dragi Henoše! Zašto ne činiš što ja i ostali činimo? Gle, ovde meni s desne leži prilično udoban, zeleni kristalni klin; sedi i odmori zajedno sa mnom i ostalima! **16** I Henoh učini odmah što Adam poželi, reče pak: "O oče Adame! Gle, pošto si mi dozvolio da mirujem na kamenu Setovom, onda smem da učinim budući da je tvoja reč viša od reči svih ostalih otaca; a da sam tu seo bez tvoje dozvole, gle, tada bih se uvalio u veliku drskost i zaslužio bih da me Set i svi ostali oci pogledaju srditim očima. O dragi oci, oprostite mi što se usuđujem učiniti tako, jer hoću uvek da postupam u poslušnosti prema svim ocima, i nikada mi ne valja učiniti

nešto što bi me učinilo nedostojnim njihove ljubavi, amin." **17** I Set usta i reče obraćajući se Henohu: "O moj ljubljeni, preponizni, skromni Henoše, zar ne znaš da si ti već odavno divno središte naše ljubavi? Gle, gle, na mojoj glavi bi sigurno sebi spravio sedište jer u našim srcima si ga ugotovio sebi već odavno, a glava nije ništa izvrsnija od srca. **18** Budući da smo tebi već dugo dali našu ljubav i život domom, gle, zar bi mogao da nas brine hladan kamen na kojega ćeš sesti? Stoga budi samo potpuno miran. Ali gle, brine me i sigurno i sve druge nešto drugo. Pogledaj ovu divnu tačku! Dragi Henoše, pusti svome blagoslovenome jeziku sasvim neometeno na volju, amin." **19** A kako Adam i ostali čuše takvu blagočestivu želju Setovu, gle, tada sa svih strana odmah navališe na Henoha da iz svoga srca kaže nešto ljubazno-dobro i uzvišeno o hodniku. **20** I blagočestivi i poslušni Henoh, kao i inače, ni ovaj put nije čekao da ponove pitanje, nego odmah usta, pokloni se pred ocima i uputi sledeću vrlo znamenitu besedu svim ocima, naime govoreći: **21** "O dragi oci! Ovde na mestu odmora Adamovog pozivate me da govorim a da ne znam šta i o čemu da govorim? – O dragi oci! Do sada je uvek bio običaj, ako je jedan od drugog nešto hteo da zna, da je nosioca tajne barem uznemirio pitanjem, čime je istome stavio do znanja da još opet nešto ne zna. **22** Međutim, ja sada treba da govorim premda me niko ništa nije pitao. **23** Pa nek bude tako, jer onda je moj jezik slobodan i može da izgovori što moje oko vidi u srcu u prejasnim potezima uspravljeno sa užarenim znacima; i ovi znaci su živi potezi večne ljubavi i svesmilujuće milosti večnoga, svetoga Oca u meni; pa tako ću, eto, iz njih da govorim i vodim besmrtn razgovor iz moga Boga i vašega Boga, iz moga svetoga Oca, koji je pun ljubavi, i iz vašega svetoga Oca, koji je pun ljubavi, milosti i sveg smilovanja. **24** O dragi oci! Ova pećina je verna slika čovečijeg srca kako se odnosi prema Bogu. Gde bilo uperili oči, ne primećujemo ni jednu tačku koja ne bi bila prozirna, osim poda koji nas nosi. **25** Pogledajmo naviše ka svodu koji je svetlo obasjan hiljadostruko raznobojnim svetilima, i kako divno baš ova lepa svetlost divno osvetljujući oživljava ovaj živi izvor-vodoskok. **26** Ko je kadar da ispriopoveda raskoš koja hiljadostruko promenjena u trenutku već iznenadi oko videocu, i svaka kap koja pada liči na zvezdu koja je smelo težila naviše k nebu, pa zbog kazne za svoju preodvažnu drzovitost sagorevši beše od istog ponovo zbačena. **27** Jest, ako uperimo naše oči prema istoku, tada hodnik svetli nama u susret

zelenom svetlošću; pogledamo li onamo otkuda smo došli, tada hodnik sija nama u susret žutom i konačno svetlošću crvenom kao krv; i tako naše oko iznenadi uvek drugačija svetlost, gde god ga uperili. **28** Pa kada se zasitimo čuđenja, tada kažemo obuzeti skroz-naskroz velikom divotom: "O veliki Bože! Kako je samo uzvišeno lepo i nadasve divno sve što si stvorio, Gospode! Tvoja dela poštujemo, te nas blagosiljaš samim milim zadovoljstvom jer za nas si ih stvorio, i zato se radujemo preko mere, te ćemo uvek Tebe slaviti i hvaliti što si stvorio tako divne stvari za nas koje si u Svome velikome smilovanju našao za dostojne da nazoveš Svojom decom. **29** O dragi oci! Što ovo činimo jeste ispravno i pošteno, ali ako hoćemo samo malo pogledati u naše srce i pitati ga da li je veliki neimar ovih uzvišenih stvari iz Svoje beskrajne ljubavi i mudrosti baš ove uzvišene čudesne stvari stvorio samo za našu čulnu zabavu, ili da li je možda nama u takvim stvarima sakrio druge stvari, koje najpre treba da tražimo i nađemo radi istinskog proslavljanja Njegovog presvetog imena – o dragi oci, to je drugo pitanje. **30** Gle, samo jedno sunce obasjava svojim belim zracima visoko teme ovog brda od plemenitih kristala, ali kakvog li dejstva jedne svetlosti sunca u ovoj pećini! **31** O pogledajte naviše, zar može neko da previdi bezbrojne oblike koje svaki nemiran pogled već beskonačno umnožava, a ipak je sve dejstvo jedne te iste svetlosti; jest, svaki talasić u zlatnome bazenu, kako se preliva hiljadama boja kada kap koja padne nazad uznemiri njegovu živost, a ipak je sve dejstvo jedne te iste svetlosti. **32** O dragi oci! Gle, nama samima je Gospod ovde postavio veoma velik spomenik. **33** Mi smo ova pećina u našem zemaljskom bivanju s jednim ulazom od zapada i jednim izlazom k večnome istoku; u sredini smo kakvi jesmo u obilju zemaljskoga života, i stupamo od zapada ovamo kao deca u milost i smilovanje, i ne vidimo ništa osim samoga središta života pred nama ne promišljajući da ova pećina života nije zatvorena, nego nama svima itekako stalno drži otvorenim protivpoložen izlaz prema istoku. **34** O dragi oci, jednostavna svetlost jeste takođe preljubak plamičak večne ljubavi; naš vid duše jeste ovaj uzvišeni svod; ovaj izvor jeste nalik našem duhu, koji neprestano stremlji ka svetlosti, ali stalno bude odbijen s poukom: **35** "Šta ti nemoćni stremljiš naviše, tu nije tebi put, nego ostani ili vrati se u zlatni bazen svoje ponizno poslušne ljubavi, posmatraj tu sebe u proveravajućoj varci svoje svetlosti duše i budi svagda spreman da slediš

toku potočića ka istoku, tek tu će te obuhvatiti moćni zraci sunca milosti i povući te uvis kao vatrene oblačice u potpunju slobodi svog života onamo otkuda si došao." **36** O dragi oci, pošto smo već u kolibi mislili o znacima, neka se i ovo tumačenje uračuna u to, amin."

57 Poglavlje

1 I čim Henoh svrši takvu blagočestivu besedu, gle, ponovo se podiže Set i reče: "Da zaista, jeste kako si ti, dragi Henoše, veoma divno rekao nama odano iz jednog uzvišenog izvora. **2** Jer primećujem uvek na sebi kako stalno skačem uvis u svojoj mudrosti, pa kada me ova pusta pokretna sila u ograničenoj visini prepusti mojoj sopstvenoj slabosti, oj, tada uvek padam nazad nalik ovim kapima u bazen moje urođene ništavnosti, gde odmah budem progutan i ponižen od običajnosti i svakodnevnosti i konačno povučen od prirodnoga toka, pa tek tada nemoćno pomalo počinjem da shvatam veliki zakon kojeg je Gospod veoma nadasve mudro i ljubazno položio u celu moju prirodu da naime onome kojemu Gospod nikako nije dodelio krila za let valja ostati sasvim ponizno kod kuće u blagotvornom i korisnom mirovanju i tu sačekati mirno i zahvalno dok se večnome smilovanju dopadne da i skromnu kapljicu, koja uvek valja da sam sam, primi potočić i odvede je napolje prema večnome istoku, tamo gde milost Gospodnja večno svetli i gde beskrajna ljubav večnoga, svetoga Oca sigurno neće dopustiti da propadne skromna kapljica. **3** O dragi Henoše, reci nije li tako i da li sam te ovako pravilno shvatio? Jer verujem da je tako i verujem takođe da niko nije shvatio drugačije. **4** Zato pokaži nama svima još kratko da je tako, ili da li je uopšte tako." **5** I gle, Henoh, sav ushićen zbog Seta, ode do njega, zagrli oca i reče: "O dragi oče Sete, budi sav spokojan, jer dobro si razumeo glas večne ljubavi kako se preko moga drhtećeg, slabog jezika razlila nalik zracima izlazeća sunca. **6** Jer što govorim nije moje, nego večne ljubavi najboljega, presvetoga Oca, zato celo moje biće u svim delovima i silama treba večno da slavi i hvali Njega i nadalje neka se ništa ne nađe na meni, van mene i u meni što ne bi bilo posvećeno ljubavi, hvali, uznošenju i zahvalivanju prema našem toliko nadasve dobrome, svetome i preljubaznome Ocu, od kojega jesmo mi i sve stvari preko Njegovoga velikoga smilovanja. **7** I zato je i tako da čovek iz sebe ne može ništa činiti,

a i ne valja mu ništa činiti, premda sebe i vidi polaskanim i oseća blagotvornu svest višeg života u svojim tesnim grudima, nego nalik kapljici treba sasvim da se prepusti samo Gospodu, i On će ga sigurno tako vući i voditi kako je Njegovoj večnoj ljubavi i poretku najshodnije a i za čoveka sigurno najbolje zanevek, amin." **8** "Jest, tako je", reče Adam i sva njegova prisutna deca glavnoga kolena, i Adam nastavi govoreći, "jer sve što raste na zemlji, rađa veoma dobro i povinava se smerno i skromno večnome poretku nada svemu moćnoga Boga; kada vidimo dnevno kako zrak sunca vrlo moćno privlači travu iz tamnog krila zemlje i isto tako bilje, žbunje i sve drveće, kako upravo moćno blag zrak sunca iz vlažnih dubina i mora vrlo ljubazno prema svodu uzdiže sebi oblačiće ispunjene blagom svetlošću i konačno ih proslavlja i preobražava i, budući sami slični svetlosti, uopšte ih više ne primećuju naša gruba čula iako su večno neprolazni oku duha, i premda je ovo samo odgovarajuća zemaljska slika, ipak ima punu jednačinu sa uzvišenim poretkom čoveka, kome je dato čuvstveno i dušato telo kako bi u njemu plemenit plod uspevao po večnome poretku k večnome životu u Bogu, kao što začće uspeva iz duše kroz moći ljubavi iz Boga i Njegovog poretka do novog besmrtnog ploda. **9** O deco, gle, Gospod nam je valjano spremio besednika i otvorio mu oči i preko njega nam je više oslobodio uši, tako da sada već počinjemo da razumevamo velike namere svetoga Oca na nama, i pošto smo ovde vrlo dobro i prijatno čuli mudar smisao ovog mog najdražeg mesta, hajde da pođemo dalje, jer zemlja u sebi ima još mnoga nepoznata blaga, pa neka nam budu buduća naslada duha, amin." **10** I gle, tada društvo prvih ljudi zemlje zahvali u tišini Meni, pa se diže i pođe prema istoku ka izlazu i tu kroz malo suženje na vedru čistinu, gde se malo zadržao i zagledao sasvim začuđeno za žuborećim bistrim potočićem; i videše dalje dole nežnu maglu kako se žurno uznosi iz potočića ka slobodnim prostorima svetlost te videše kako se preobraženi toplotom sakriše od njihovih pogleda; i sada svi razumeše ovu predstavu prirode i spoznaše sebe blagotvorno u tome; i zato hvališe Mene u dubini svoga srca i likovaše preko mere pa se uputiše konačno preko prilično široke planinske ravnice, gde prebivahu mnoge porodice, a kada ovi još izdaleka ugledaše prebeloga praoca, pohitaše jatovice ka mnogo utvrđenoj stazi i daše se blagosloviti od Adama, pa hvališe Moje ime tako da zvuk njihovih glasova zaori daleko preko udaljenih planina i pozva svu decu koja tamo prebivaju na naredni

dan mira, Sabat, kada će se opet Meni zapaliti dužna žrtva. **11** I gle, tako oci odoše razdraganim srcem još veoma daleko, gde im jedna snežnobela stena, koja se pružala pod oblake, kratko preseče put te tu ponovo posedaše na zemlju okruženi hiljadama dece, koji se svi marljivo trudiše da svojim ocima glavnog kolena donesu svakakva osveženja, i svako bi se obradovao ako bi samo blagosiljajući takli njihove srdačne darove. **12** Gle, na ovom odmorištu pogleda Adam naviše k visokim i dalekim vrhovima ovog stenovitog brda, koje se pružalo pod oblake, i mučашe najduže udubljen sasvim u sebe, i niko se ne usudi pitati šta tu vidi, te smesta zanemi na neko vreme glasno likovanje dece, jer svi primetiše suze u očima oca. **13** I svi razmišljaše tamo-amo šta li ovde namerava i osim Henoha niko ne primeti šta se zbiva u duši Adamovoj. **14** Konačno skloni svoje oči s velikih strmina stenovitog brda i tiho pregleda pristigla jata svoje dece i reče konačno sav ganut: **15** "Ah! To je sve moja sopstvena krivica! O veliki, sveti, pravedni Bože, zašto dopusti da moja krivica naraste takvom gorom? – Još živim i gora doseže već skoro do neba; kolika li će tek biti sve do kraja svih vremena? **16** Sada na Predsabat okružen hiljadama dece gledam ovde mirujući uz tvrđavu moje krivice; i tako će negda zadnji čovek ovde usamljen, ogoljen od svih živih stvorenja i dece, ispaštajući svoju krivicu, tužeći gledati naviše k večnim vrhovima sjajnih svetova u beskonačnosti Božjoj i s velikom čežnjom očekivati da gora padne na njega, da ga smrskao i pod svojim kršem zakopa zadnju kap moga velikoga duga. **17** O deco, gledajte, tamo gore gde se još uvek puši i gori, tamo sam nastao i zgrešio naoči Boga i zemlje. **18** Tada još bejah savršen i svako stvorenje bejaše mi podređeno i razumljivo od središta zemlje naviše k visokom zadnjem svetlu svetova, kojeg neće dosegnuti najveća misao nekog duha. **19** I – šta je krivica napravila od mene? – Šta sam postao u noći svoga greha? – Ništa do zadnji crv u prašini zemlje, koji jedva da je u stanju da vuče sa sobom ovo malo bedna života u sebi. **20** O deco! Ako bi neko od vas mogao da padne od zadnje daleke zvezde visina do zadnje daleke zvezde dubine, gle, jedva bi skočio kao cvrčak prema padu s moje visine do ove bezimena dubine. **21** Postavljen sam tamo gore već u svome zemaljskom početku radi najvećeg ponižavajućeg samospoznanja, i spoznaoh sebe i padoh zato još dublje; da, sve dovde sam morao pasti, i moje noge još dublje preko Kajina. **22** O, bezimenog pada! – Ja koji osim Boga nisam imao sebi ravna moram sada da

molim svoju decu za pouku i hleb. **23** Ali šta je, tu je; neka bude u ime Onoga kome je blagovolelo da od mene učini što jesam sada naoči svih, amin." **24** I kada Adam svrši ovakvu tužnu besedu, gle, zaplaka, i njegovo tužno stanje ožalosti sve prisutne osim Henoha; a Eva dvostruko teže oseti na svojim prsima breme koje ožalosti Adama, ali pokušava sakriti svoje suze kako plačući ne bi još više ražalostila srce Adamovo, i tako ovo tužno stanje potraja vreme od skoro časa; a Set pride, obrisa ocu suze sa lica, i reče: **25** "O oče, ne plači, što ti je Gospod ovo učinio; da si loš otac, zar bismo mogli da te ljubimo? **26** A mi na tebi nikada nismo našli nešto loše, nego sve što smo našli na tebi i što smo primili od tebe bejaše dobro i ostaće dobro, i zato svi zajedno uvek spremno prinosimo tebi ljubav i duboko poštovanje kao istinsku detinju žrtvu zahvalnicu; zato, dragi oče, budi spokojan i ne žalosti se premudrim vođstvom svemoćnoga, preljubaznoga, presvetoga Oca. **27** Pa ti si nas sve sam učio da što Gospod čini, jeste sve valjano učinjeno; a ako je takvo što učinio na svima nama, zar bi moglo ili trebalo biti drugačije nego dobro učinjeno? Pa je zato nepotrebno brinuti se ako su Gospodnji putevi drugačiji posredstvom ljubazno-mudroga i moćnoga upravljanja nego što bismo ih mi nekako podesili našoj beskrajnoj ograničenosti. **28** O oče, ako ti je ikada bila dodeljena punomoć da su morali da te slušaju čak sunce, mesec i sve zvezde, dodelio ti ju je jedino Gospod sve moći i sile, i stoga ne beše punomoć iz tebe samoga, nego punomoć iz Boga. **29** A što je Gospodnje, pa to On sigurno ponovo može uzeti po Njegovom ljubaznom i mudrom poretku; i tako Gospod prema Njegovoj ljubavi i mudrosti čini ionako samo najbolje i svrhovitije za nas, koji se svi usled Njegovoga velikoga smilovanja smemo nazvati Njegovom decom. **30** A ako je On Otac svih nas, zar bi prema Njegovoj beskrajnoj ljubavi i otud sledećeg neograničenog smilovanja Svoju decu ikada mogao zaboraviti? **31** O oče, zato razvedri ponovo svoje čelo i razveseli svoje srce i dozvoli ovde dragom Henohu, čim se deca opet udalje, da baci poneke poglede njegove zore na sve stvari ovde kako bi se preobrazile pa postale pašnjakom za našeg duha preko njegovog jezika koji izvire životom. **32** O oče, zato se razvedri, amin." **33** I gle, pošto Set svrši takvu korisnu, utešnu besedu, tada ga Adam pogleda razvedrenim srcem i dade znak Henohu da iziđe ususret Setovoj želji i ostaloj deci glavnoga kolena, ali tek pošto se ostali udalje osim jednog crne kose, koji nije pripadao njihovome plemenu,

nego tek za vreme uspeo se iz dubine i pun znatiželje umešao se uz Adamovu decu, pošto ga je još usto veliki strah od Lamaha nagnao da beži kao smrtnik k planinskim besmrnicima. **34** Pa čim Henohu dade znak, gle, kao što je u takvim prilikama odvajkada bio običaj, Enos, Kenan i Mahalalel odmah ustaše i dadoše na znanje deci da se na Sabat pre rođaja nađu na poznatom mestu pred Adamovom kolibom, da donesu svoje darove, a sada da izvole udaljiti se nakratko, pošto tako glasi očeva želja radi kratkog odmora svoga srca, a kada se da znak, neka se svi opet sakupe i otprate oca do dece podneva, a odande da se ponovo upute u svoju domovinu. **35** Pošto ova trojica obaviše svoj posao i vratiše se na svoja mesta povevši po volji Adamovoj crnokosog za sobom, gle, tada se prvo podiže Adam i upita stranca: **36** "Šta te je otevši smrti dovelo ovamo? Odgovori ili beži s lica oca otaca zemlje, jer u tvojim žilama teče smrtna krv i na tvome čeli se još jasno vidi Kajinova smrtna belega na Avelju, zato govori ako si kadar ili ako tvoj jezik uopšte ume da govori, amin." **37** Stranac se, pak, smesta baci pred Adama i promuca vrlo plašljivo nekoliko isprekidanih glasova, koji nikome nisu bili jasni osim jedino Henohu. **38** A Set reče Adamu: "O oče, gle, tvoja pravedna revnost umrtvljuje zemaljskoga sina, zato povuci milostivo i s punim blagoslovom tvoju pravednost i reci da ga živahni Henoh oživi kako bi zatim bio kadar da zadovolji tvojoj poštenoj pravednosti, amin." **39** I Adam dopusti što zaista srce Setovo i reče Henohu: "Gle ovde jednog mrtvog iz dubine! Oživi ga i razveži mu jezik kako bi svima nama oglasio težnju svoga srca, amin." **40** Na šta se Henoh smesta diže i svome jeziku da sledeći izraz govoreći: "O oci, kako to da ovog čoveka nazivate mrtvim zemaljskim sinom kada živi poput nas i samo je ubog čovek iz dubine? Ako bi se, pak, neka bolesna životinja uputila pred naš dom, onda je ne bismo oterali nego negovali dok ozdravi. **41** A ako sada ubog, izgubljen čovek iz dubine pod velikom tegobom pribegne nama, ostavljamo ga da se naoči nas valja u prašini kao crv, premda smo svi videli da je došao živ do nas i svi mi dobro znamo da svaki život ishodi samo iz Boga i postoji takođe samo u Bogu. **42** O dragi oci, zato dajte da ovaj čovek ustane kako bi spoznao velikoga Boga na ovim visinama, jer ljubav velikoga večnoga svetoga Oca doseže sigurno dalje nego što naša najveća misao ikada samo najmanje može shvatiti. **43** A zar da ova beskrajna ljubav ne takne i decu dubine? I ako je jedno uzvukla do nas, onda nije na nama da takvu sirotinju

odbijemo, nego da je prihvatimo kao da je rasla tamo gore gde se još puši i gori, kuda ponekad nerazumno upiremo naše poglede i mislimo kamen je naša krivica ili mi kamenova. **44** O, beznačajno malo je stalo do toga koliko visoko i daleko je izrastao takav kamen zato što je samo kamen, kao što ćemo mi ostati besmrtna deca Božja, on prolazan, a mi večno neprolazni; ali sve je stalo do naše ljubavi, koja ne treba da isključi ni jedno stvorenje, a najmanje uboga brata iz dubine jer smo samo deca ljubavi i u tome deca Božja; zato činimo shodno tome da budemo istini i dostojni što treba da budemo, amin."

58 Poglavlje

1 I gle, posle svega se po želji Adamovoj Enos saže do zemlje i uspravi crnokosog pa zamoli Adama i Seta za dozvolu da pre otputovanja s tog mesta sme kazati nekoliko reči do čega mu je stalo. **2** I sa svih strana mu iziđu u susret da samo govori što mu je drago. **3** I gle, tada se pokloni Enos, zahvali za dozvolu i usmeri k svima sledeću znamenitu besedu, koja glasi ovako: **4** "Oci i deco! Upravo mi pade na pamet velika misao i sada trajan zrak snažne munje prijanja u mojoj jako uzbuđenoj duši. Sanjao sam jednom – bilo je to kada sam jednom prespavao rođaj i za to dobio blag prekora – da se upravo kao sada nalazimo ovde i posmatramo ovaj divan kraj i da se veoma radujemo našoj mnogoj deci, koju i pozvasmo na predstojeću žrtvu Sabata; i evo gle, radujući se tako, dođe među nas jedan koji je jako svetleo tako da se svi zaprepastismo njegovoj jakoj svetlosti; međutim, taj nas ne ostavi dugo u našem užasnutom položaju i otkri se pred našim zablesnutim očima. **5** O oci i deco, taj koji se otkrio bi Avelj i dovede jednog sličnog čoveka pred lice praoca i reče veoma blagom besedom: **6** "Čuj oče! Izuzev meni Kajin nikome nije učinio ništa našao osim što je za tebe stradalo moje telo; gle, oprostio sam Kajinu sve od srca i mogao sam to utoliko lakše pošto nikada nisam bio kivan na njega i pošto je u kasnije doba pobjegao od svoga sina Hanoha i došao prema podnevu na obalu najveće vode zemlje i tu ginuo od žege, gladi, žeđi i straha s vrlo malo svojih spašenih; gle, tada sam s dozvolom večnoga svetoga Oca svojevolejno pridošao, otkrio mu se i našao ga u suzama velikog kajanja, i sažalio sam se do srži, pa ga poučio da plete nepromoćljivu korpu, te odveo njega i njegove

preko valova u daleku, plodnu i sigurnu zemlju. **7** I učinio sam takvo što još sa više njegovih potomaka iz Hanoha koji su bili bolje naravi. **8** No, nikada se nisam usudio da samo jednoga iz Hanoha, velikog grada Kajinovog, dovedem tebi, o oče, jer sam dobro znao tvoj pravedan gnev nad glavom Kajinovom; međutim, znao sam i šta je Gospod rekao Kajinu kada je ovaj bežao preko široke zemlje pun gorkog kajanja kada ga je uverio govoreći: "Ko bi ubio Kajina, da bude sedam puta osvećen!" **9** A sada ti dovedim takođe po volji Jehovinoj izbeglicu iz dubine koji traži Boga; zato daj mu što traži i prihvati ga svom očinskom ljubavlju, jer i u njegovim žilama teče tvoja krv. **10** Probudi ga svojim blagoslovom i Gospod će probuditi tvoju decu kako bi zatim vrlo divno propovedali Njegovo ime deci u dubini za moguće spasenje zemlje." **11** O oci i deco! I tako sada vidim istog čoveka među nama kako sam ga video tada, i video sam upravo svetlećeg Avelja da napušta ovo mesto, i Henoh vide zaista takođe, zato i ćutaše, i time sam okončao ovo što mi je stalo. Mislite i činite što vam je drago, amin." **12** I Henoh smesta svečano potvrdi reč Enosovu sa "Da, tako je bilo i tako jeste". **13** I gle, čuv Adam takvo što, začudi se sav i upita željno: "Gde je Avelj stajao?" **14** I Enos i Henoh pokazaše istovremeno na jedno te isto mesto, pa im tako Adam čvrsto verova pošto nisu pogrešili u istovremenom pokazivanju mesta gde je Avelj stajao svoju odanost i ljubav pred Adamom. **15** A zatim još tajom se uveri od obijice u lik Aveljev, i pošto se opisi složiše i po toj tački i valjano opisaše njegov lik, Adamu ne osta ni malo sumnje da smesta prihvati punu istinitost ovoga viđenja. **16** I na taj način ubeđen, Adam sada usklikne: "O Avelje, kojeg mi dovodiš, prihvatam, bio i sam Kajin! **17** Zato mi ga dovedite ovamo, slabog šticećenika Aveljevog, kako bih ga blagoslovio i primio ga među nas i da mu pokažem u sebi prvog nerođenog nego neposredno iz svemoćne ruke večne ljubavi poteklog čoveka zemlje i materu svih ljudi, koja je iz mene potekla, i konačno Onoga o kojega veličini, moći, svetosti i ljubavi verno svedoče sve večnosti i beskonačnosti punih bića kao i svi mi budući da nam je dat večan duh iz i od samoga Boga." **18** Zatim mu dovedoše crnokosog i Adam ga takne i blagoslovi ga tripot i upita ga koje mu je ime a ovaj reče: "O veliki, uzvišeni prvenče Božji, velikoga cara zemlje, mudri oče svih otaca zemlje, oprosti meni sirotome beguncu iz dubine, koji sam rukom svetle osobe otrgnut iz ubilačkih šaka Lamehovih i doveden ovamo, gle, nemam imena, jer bio sam

samo radeći rob, i ti u dubini nemaju imena, nego zovu ih kao životinje praznom neartikulisanim vikom; smeju samo razumeti reči, a ne i reći; ako bi neko hteo da prevale razumljiv glas preko jezika, smesta bi svoju rečitost platio groznom smrću. **19** Zato se ne srđi što ja siroti rob tebi ne mogu dati što tražiš od mene; jer gle, u dubini se dešavaju grozote i valjda nema nikoga koji bi bio siguran života; jer ma kuda da se ko uputi bežeći, smesta ga sustižu Lamehovi panduri i redovi, i kako bude uhvaćen, ubijaju ga najgroznije bez milosti i sažaljenja. **20** O veliki oče otaca zemlje! Tamo dole zbiva se tako da grozote koje se tamo čine nijedan ljudski jezik nije u stanju iskazati. Grozno ubijanje nemih robova jeste još najmanje jer se još može označiti nekim imenom, ali tamo se čine i bezimene grozote, ali takvo što pripovedati tebi, valjda se nikada neću usuditi kako se time visine ne bi opoganile, amin." **21** A čuv Adam sa svojom decom takvu pripovest od bezimenog, zaprepasti se strašno i već hte izgovoriti kletvu nad dubinom, međutim, bezimeni mu pade u tešku, gnevnu reč, govoreći: **22** "O zadrži ovu zlokobnu reč, dobri oče otaca zemlje, jer čuj, onima dole nije stalo do tvoje kletve, jer kletve imaju preobilno; Lameh je dovoljan svoj zemlji; jer ako bi veliki car iznad zvezda hteo da zagrmi svoju pregorku kletvu preko zemlje, samo bi trebao da pošalje još jednog Lameha zemlji, i ti, oče otaca zemlje, budi uveren da pre nego što sunce sto puta iziđe i zađe nijedno živo biće neće dosađivati zemlji osim Lameha. **23** Zato, o oče otaca zemlje! Što bi hteo valjda da prokuneš, o čuj, tu radije blagoslovi dubine grozota opterećene teškom kletvom, jer ako bi mračno tle grozota hteo da povećaš kletvom, teško, teško onda sirotim i nemim radnicima dubine! **24** Njihova obilno prolivena krv ionako već vapi poput hućućih oluja navise ka zvezdama za osvetom, a ako bi uz to još hteo da kleš dubinu, tada bi krvavi valovi uskoro izvoleli da zapljusnu svete vrhove gora. **25** O oče otaca zemlje, tu blagoslovi, o blagoslovi gde bi pravedno hteo da kleš! Amin." **26** I gle, čuv Adam takvu molbu, bude ganut, pohvali bezimenog mladića i upita ga: "Čuj siroti sine iz krvi Kajinove, budući da u dubini nisi smeo da govoriš, kako je tvoj jezik stekao skoro Kenanovu gipkost? **27** Jer govoriš kao da si već oduvek među nama posvećen pojac Božji i tvoje su reči valjano odmerene i iskazuju uvek pravi smisao; reci mi verno otkuda to tebi?" **28** I gle, smesta se bezimeni pribere i odgovori: "O oče otaca zemlje! O čemu upita čudeći se mome razrešenome jeziku, tome se raduje moje mladalačko srce da se diči

pred tobom ocem najmudrijega učitelja. **29** O gle i čuj, učitelj koji me je učio da štogod mudro govorim beše onaj koji me verno dovede ovamo pred tebe, oče otaca! Znaš ga i znao si ga pre onih koji tebe ovde verno okružuju slušajući i čekajući; beše to Avelj, tvoj svetleći sin, koji višim životom proživljen odreši meni moj zapirući jezik kako bih bio vičan da govorim vrlo retke oblike istine pred tobom dopadljivo kao i pred svim tvojim potomcima ispunjenim milošću i blagoslovom. **30** O oče otaca zemlje, sada znaš sve što je tebi pre moglo zvučati strano, o, zato pusti mene, sirotoga i tuđega izbeglog dubine ovde na svetim visinama da tražim u vašoj sredini moćnog Gospodara punog prava i punog dobrote, o kojem tako divno svedoče sve zvezde, mesec i sunce. **31** O oče otaca zemlje, reci ljubazno amin." **32** A čuv Adam takvu besedu, bude toliko ganut da ne moga reći ni reč i oči mu se ispuniše radosnim suzama sažaljenja. **33** Konačno se, pak, savlada i reče sav ganut bezimenome: "Čuj, dragi stranče iz dubine grozote, kada tako stoji s tobom kao što si mi svojim jezikom potvrdiv obznanio da nikako ne sumnjam da nije tako kako si iskazao i već tim ti je Bog divno ukazao tako veliku milost, onda valja da mi, Njegova deca, ne postupamo drugačije na tebi no što je naš veliki, sveti otac postupio na tebi u Njegovome beskrajnome smilovanju, zato neka ti bude kako tvoje srce želi. **34** I vidi ovde meni s desne takođe vrlo mladoga Henoha; gle, on je sada blagosloven besednik Božji; neka bude tvoj naredni učitelj u Bogu, našem preljubaznom Ocu i Gospodu beskonačnosti. **35** I pošto nadalje nemaš imena, to ću ti ja dati ime po kojem ćeš se zvati Asmahael, to je "Odani Stranac Tražeći Boga"; jer ovde svaka stvar mora imati ime, i svaka radnja – reč, i valjano da bude označeno svako svojstvo i osobina, i tačno se mora označiti kako, kada, gde, zašto i čime nešto jeste i događa se; zato utoliko manje čovek može da hoda bez imena. **36** I svako ime mora tačno odgovarati onome koji ga je primio; a ko primi ime, neka verno živi po njemu, inače je laža pošto ne postupa kako mu glasi ime; i pošto sada imaš ime, spoznaj ga najpre te po njemu postupaj odano, inače ćeš biti laža naoči Boga i sve njegove dece i osramotićeš se pred svakom česticom prašine, koja svakad odgovara svome imenu. **37** I tako te sada blagosiljam još jednom i kažem tebi: Asmahael! Ja Adam, prvi čovek koji je na ovoj zemlji potekao iz ruke Božje, večnoga, svetoga, preljubaznoga Oca, blagosiljam tebe poput moje dece kako bi verno nosio svoje ime. **38** I tako ti pružam svoju ruku i podižem te svojoj

deci. **39** I sada, deco moja, učinite po mome primeru i budite njegovi oci, a ti, dragi Henoše, budi njegov brat i učitelj. **40** Ti Jareda da ga primiš pod svoj krov za stalno mesto Henoha, koji je postao žitelj moje kolibe. **41** Gospod da ti otvori srce i sva čula svoje duše za večan život svoga duha u Bogu, amin." **42** Nato se Asmahael smesta baci dole ka nogama Adamovim, poljubi iste i zahvali preglasno za tako veliku milost, koja mu se udeli na visini Moje dece, jer i smesta poče primećivati u sebi dejstvo blagoslova, zato i poče tako likovati govoreći: **43** "Asmahael, kakvo divno ime koje valjda još nisam dostojan nositi; ali mnim da ime dato u početku primaocu zakonski nameće obavezu, svetog sudiju (veliku živu zapovest), da sledi istog koliko god rešenje ukazuje stazu, makar kao nosilac vezujućeg imena morao i da sledi veoma dalekim postavljenim putanjima sunca i zvezda, itekako bi morao odano da izvrši, jer ga je snašla tako velika milost, čak da je i više postavljen milostiv zahtev svetog imena. O oče i oci otaca zemlje, onome koji je bio primoran da se često bori sa smrću, o čujte, zaista mu nije teško da sledi putu večnoga života; i ako je ko u mračnome mulju gnusobe greha stalno boreći se bedno morao prokrčivati put ka oskudnoj svetlosti i još oskudnijem životu, koje je često već u nežnoj klici ugušeno mračnom sumnjom, o čujte, kako mu je lako slediti živo svetlom putu do života. **44** O divna imena Asmahael, prelepe zvezde koja me vodi tamo nagore k večnim, svetim visinama svetlosti i života. O čujte, uzalud došljak neće sada nositi tako svetli dar takve milosti, amin, amin; tu kažem amin."

59 Poglavlje

1 I pošto Asmahael svrši, tada se ponovo diže Adam sav ganut i reče: "Henoše! Gle, sada red ponovo dolazi na tebe. Posle svega ovoga valja čuti reči iz visine kako bismo sve naredno postupili savršeno po volji Gospodnjoj; jer gle, učinio sam svoje po mišljenju svoje ljubavi, međutim, naša ljubav nije svagda čista te nije uvek sigurna pa uspeh njenoga postupka ne biva svet; zato je posebno sada vreme da ti, dragi Henoše, daš da svi mi čujemo živi glas iz tebe. **2** Dakle govori i pokaži nam pravedne puteve svoga šticenika, amin." **3** Kad Adam ovo reče, gle, svi ustaše i pokloniše se Adamu i zahvališe mu što to naloži, a posebno Set skoro cupkaše od radosti jer beše Henohov najveći privrženik i obožavalac

njegove reči; pa se ne moga uzdržati dok Henoh ne progovori da mu dobaci nekoliko bodrećih reči govoreći: **4** "O dragi Henoše! Gle, čemu moje srce već dugo čezne, sada je izvršio dobar i pravedan poredak preko moga oca i preko vašega oca; o, radujem se odveć da čujem po tom pitanju svetu volju; jer istina je, činimo često štogod što mislimo da je dobro, ali sasvim je drugo pitanje da li je već dobro i pravo zato što nam se čini takvim. **5** I upravo to je što treba da nam pokažeš, zato progovori iz svoga života iz Boga u tebi, amin." **6** Potom se podiže Henoh i uputi svima sledeću besedu tek pošto se u srcu obrati meni kazav naime prvo u sebi: **7** "O presveti, preljubazni veliki Oče, Gospode i Bože, daj meni najslabijem Tvoju milost kako bih svom ljubavlju i poniznošću verno mogao da otkrijem Tvoju volju ocima i da im dam iz Tebe izobilno čemu žudi srce njihovo. **8** O presveti Oče, ali samo Tvoja presveta volja neka bude večno, amin." **9** I gle, na to probudih Henoha sasvim, i on progovori kako sledi govoreći: "O dragi oci! Da takvo što želite, dašta je pravo i savršeno pošteno jer Božja ljubav ide iznad svega i Njegovoj volji su podređene sve stvari, ali što me pozivate da vam otkrijem u svojoj slabosti ono što sve večnosti večno neće obuhvatiti i shvatiti, gle, dragi oci, to za vašu očinsku čast nije pravedno i pošteno. **10** Zar mislite da je Gospod slabašan i izbirljiv da jednoga čoveka ceni manje od drugoga ako jedan kao i drugi čine po Njegovoj volji? O oci, tu se strašno varate, i nije tako. **11** Pogledajte naviše ka svetlim prostorima beskonačnosti! Ko među nama može reći da ne može da vidi daleke struje svetlosti i sve stvari koje su njom optečene? Čije uho ne čuje i sam tih lahor kada piri preko uvela lišća? Ili da li je možda kogod među nama kome nisu data sva čula u najupotrebljivijem stanju i srce, koje živo oseća? **12** A ako nam je sve to svojstveno bez razlike što je sve od Gospoda, zar će kogod biti manje ili više Gospodnji ako je od Njega potekao i ponovo hoće da ide Njemu? – O oci, zar bi neko dete moglo da vam dođe da dobije sveti savet, a vi ga ne biste saslušali i ne biste dali što mu koristi? **13** A pošto ste kao pali ljudi već milosrdni čak prema strancima, koliko pre će najbolji, presveti Otac učiniti vama što vam koristi i rado dati čemu je svakoga valjano osposobio. **14** Zato ne mislite da sam ja izabran organ žive reči Božje, o ne, to nisam, nego vi ste štaviše. Samo se obratite Njemu, i sigurno će vam biti što je Gospodnja volja, amin." **15** A zatim ćutaše Henoh udubljen u sebe i time i u Mene, i od Adama do Jareda osim Asmahaela niko ne znađase šta

će sa ovom kratkom besedom Henohovom, pa upita jedan drugoga: "Šta treba ovo da znači? Šta je Henoh ovim hteo reći? **16** Nama valja poput njega kazati reč života iz visine Božje? Nek razume ko razume, mi, pak, ne razumemo. **17** I tako iđase od jednog do drugog i svi se začudiše nadasve ovoj ovoga puta suvoj kratkoći. Čak se i Set strašno iznenadi što ih Henoh sve skupa ovako kratko otpremi. **18** "Jer", reče Set, "šta nam вреди biti upućen na samog sebe, kada i bez Henoha znamo šta smo kadri, a i znamo dokle nam je svima pristupačan Gospod u Svojoj ljubavi i koliko smo odvajkada čuli Njegovu reč, jer ona pripada ljubavi kao što mudrost pripada milosti. **19** A kako neko da najpre ljubi Gospoda i da govori iz Njega dokle nije primo ljubav i reč od Gospoda? A ko se od nas može podičiti time osim Henoha? – Kao da ne znam šta mi je svojstveno? **20** Istina, svi imamo milosti da budemo Božja deca i neosporno među svim stvorenjima izvrsnu sposobnost kao ljudi da budemo ljudi, i kao takvi imamo ista čula i upotrebljavamo ih na jedan te isti način, ali neka svako pita samog sebe da li tom zajednicom čula i milosti svakog uveseljava isto baš isto ili na jedan te isti način? **21** A otuda postaje jasno da se svakome ne dodeljuje čak ni jednako milosti, a kamoli jednako ljubavi? To se vidi utoliko jasnije kada se dugim iskustvom zna kako se ljubav nepostojano odnosi sa svakim predmetom kog obuzme i kakva se uz to traži povučenost i veliko požrtvovanje kako bi se u bilo kom pogledu postalo čvrstim u ljubavi. **22** Mada ovim neću i ne mogu kazati da zbog tog ne možemo postati sve čvršći u ljubavi prema Gospodu, ali ovo je konačno jasno da nam se daje jedino milosti a umesto ljubavi jedino sposobnosti da milošću steknemo ljubav pa tek da je primimo u sebe; ali pukom željom nam se nikada više neće udeliti koliko god ova želja bila čežnjiva; jednom reći, ako se Gospodu svidi da nekome da ljubav u obilju kao Henohu, onda je to Gospodnje rešenje milosrđa i nikoga neće pitati za savet kada nekog hoće da ispuni time; ali čujte svi, pravilo nije uopšte, i mi možemo da poželimo šta god hoćemo, a Gospod je u tome ipak jedini Gospodar i čini i postupa po Svojoj neistraživoj mudrosti kako blagovoli, a mi smo samo svedoci onoga što čini pred nama i za nas. **23** I ti, dragi moj Henoše, shvati dobro ove moje reči i po njima zbori; jer tvoju veliku skromnost dobro znam i zbog tvoje poniznosti si mi postao toliko drag, zato ubuduće ne moraš biti toliko skroman te nam pokazivati svoju veliku poniznost kada se radi o službi

koju si dužan Bogu i nama svojim ocima; jer gle, znamo svi već dugo da si takav, a Gospod još beskrajno bolje od nas; zato ti je i dodelio ljubav trajno; i zato više ne moraš da nam pružaš nove dokaze; nego što smo te izabrali učiteljem i govornikom Božjim, dogodilo se dašta samo usled takvih tvojih vrlina; i tako pred nama možeš da govoriš bez bojazni kao što si već puno puta činio naoči svih nas. **24** Osim, ako ti je to što si pre rekao zapovedeno od Gospoda da govoriš, onda ni nisi mogao govoriti drugačije i učinio si dobro što si tako govorio. **25** Ali kada premislim da si govorio opominjući nas da se sami obratimo glasu života iz Boga, gle, zar ne može Bog isto tako kao ti i mogao bi naša srca itekako uputiti na ono što si ti učinio? **26** Ali pošto si na taj način već počeo da govoriš iz Boga, gle, onda nije dovoljno da nas samo suvo uputiš na Onoga od koga su, svakome od nas dobro znano, sve stvari, nego pošto je Gospod veoma posebno udelio jednoga na korist svih, onda neka u tom izobilju koliko valja priskoči onima koji su u ovome ili onome pogledu manje dodeljeni; tek time ćemo pred Gospodom zaista izneti na videlo da smo stvarno deca Njegova. **27** Gle, zato i skromnost i poniznost ima i mora da ima svoje vrlo mudre i korisne granice. **28** Uzmi samo prilično prirodno: Gle, kada nam je otac obznanio svoju telesnu slabost, a mi da smo od same preterane poniznosti zazirali da mu damo što mu je trebalo u svojoj prirodi, o, šta bi mu vredela naša preterana poniznost ako se niko ne bi usudio da mu pruži jelo i piće. **29** O gle, istinska poniznost zato nikada ne sme istupiti iz područja delanja iz ljubavi, ako će zaista biti blagougodna Gospodu; i zato smo obavezni da priskočimo u pomoć uvek kada god obznanimo jedan drugome da trebamo jedan drugoga u ovome ili onome; a što se tiče upućivanja Gospodu, dašta je pravo i pošteno da jači opominje slabijeg, ali da ne izostavlja sve dotle dok drugi ne kaže: "Gle, sada je Gospod i mene probudio". **30** Henoše, gle, još ti to niko od nas ne može reći jer svi mi nismo ništa pred Bogom; zato prognaj svoje nepotrebno i misli u obilju svoje ljubavi na ono što nam je svima najpre nužno u ovom položaju kako bismo sasvim mogli da se nađemo pravedni u ljubavi pred Bogom. **31** O ne oklevaj i zadovolji našu ljubav u Bogu, amin!"

60 Poglavlje

1 I gle, pošto Set ovo kaza, podiže se Adam i reče: "Reč Henohova beše tvrda reč, a reč Setova meka reč! **2** A ako jeste da ste obojica govorili pravo, samo jedan visoko, tvrdo i nerazumljivo, a drugi nežno i valjano razumljivo, onda s moje strane nijedan nije optužen; ali to je da deci ne treba dati jelo za koje im još nisu izrasli zubi, i, Henoše, ovaj put je tvoje jelo pretvrdo, zato će biti na tebi da pruženo jelo tako smekšaš da ga možeš jesti s korišću." **3** Zatim se ponovo diže Henoh i svima poče upućivati sledeću znamenitu besedu, naime govoreći: **4** "O dragi, vrlo poštovani oci! Da je otac Set tako blagonaklono prema mom licu govorio naravstveno i pun dostojanstva, to je istino, pravo i pošteno i pokazuje sasvim jasno da je čovekovo ponovo čoveku, jer tako je volja odozgo; i po tome svako ima pravo ljubavi da drugome priskoči u ljudskim stvarima, i to utoliko pre u vreme nevolje i zahteva, i onaj bi jedva bio vredan biti čovekom ako bi ga samo neki tašt razlog sprečio da čini i govori šta je po volji obaveze i ljubavi. **5** Međutim, o dragi i vrlo poštovani oci, recite ili pitajte sami sebe šta bi u tom slučaju valjalo činiti ako bi mi praotac Adam na neko pitanje dece, kako sam ne bi morao da govorim, dao kratak, tvrd i duboko određen odgovor upućen njima, a deca ne shvate odgovor i ja, koji sam preneo, takođe ne od sebe do srži nego samo onoliko koliko bi mi praotac objasnio pod uslovom zapovesti da zasad ne prenesem objašnjenje da dečja srca u sferi svoga razmišljanja ne budu suviše troma nego sve probuđenija; a ako bi utom deca zbog nešta tamnoga odgovora navalila na mene i prisilila me da govorim razumljivije i jasnije, o oci, sudite sami čiji je zahtev ovde veći, praočev ili prevremeno znatiželjne dece? **6** O oci, ne možete da mi ne odobrite ako bih svojom spravedljivom uzdržljivošću valjano sačuvao zapovest praočevu sve do vremena njegovog blagovoljenja, kao što sam danas pre rođaja učinio svome telesnom ocu Jaredu budući da je reč praoca veća od sveg požudnog zahteva sve njegove dece; i ako sam bio ćutljiv, nisam li učinio uzvišenoj obavezi što joj je bilo pravo? **7** A kako to, budući da znate da kada govorim ne govorim iz sebe nego iz Gospoda, da me prekoravate kao da sam govorio iz sebe kada još od juče možete da imate rečit dokaz koliko je vidljivo blizu Gospod pratio moj slab jezik? **8** A budući da niste pitali mene nego Gospoda preko mene i time vam nije stalo do moga nego do Gospodnjeg

glasa, pitajte se sami kome je upućen prekor. **9** Zar mogu činiti više nego što je Gospodnja volja ili zar mogu dati više nego samo koliko sam sâm primio? **10** A i da sam primio izobilno, a Gospodnja volja da mi stavi određene granice da vam zasad kažem samo koliko sam i upravo tačno učinio, budući da je Gospod takvo što namerno mudro zahtevao od mene, i tako sam poslušan Gospodu u svakom strahu i ljubavi, o dragi oci, recite i sudite sami da li ne postupam pravo ako volju Gospodnju držim višom od svakog beskorisnog zahteva ljudi, koji zajedno prema Njemu nisu ništa i bez Njega ni ništa ne mogu, a s Njim sve? **11** O oci, gle, za mene je prekor izlišan kao prema drvetu koje ne rađa druge plodove do onih koje je Gospod stavio u njega, bili slatki, bili gorki. A što se tiče Gospoda, recite gde je biće koje večno neće odobriti svaku Njegovu reč, koju čitave večnosti teško da će razumeti? **12** A ako me pitate iz Gospoda, onda i verujte da iz Gospoda govorim, a ako ko sumnja u svome srcu, tada je ionako uzalud svako pitanje i odgovor pošto nema vere i ne veruje svome sopstvenome srcu. **13** A kako neko da postane čvrst u ljubavi preko svoga brata kada se njegovo srce koleba u Gospodu? Zato imajte poverenje u reč Gospodnju da budete čvrsti u ljubavi. **14** Istina, sin nije nad ocem, a kada Gospod govori sa sinom, onda sin pripada Gospodu, i ne valja ocu da se ožalosti zbog glasa Gospodnjeg u sinu. **15** Ja, Asmahael i Avelj smo vam ionako obznanili volju Gospodnju, koja je čudo za sve nas; čemu onda još pitanje? Nego ovde valja postupiti u ljubavi i veri u Gospoda i što je preko, neka je večno Gospodnje, amin."

61 Poglavlje

1 I pošto Henoh svrši takvu besedu, gle, tada se ponovo smesta dignu Set i reče: "O, šta smo i šta možemo? Ništa! **2** Kada razgovaramo među sobom na čovečiji način, tada nam se čini mudrim, ali sada mi je postalo jasno da je sva naša mudrost pred Bogom čista nerazumnost, koja Njemu sigurno nije ugodna. **3** Čujte, zar moja pređašnja beseda nije bila takva da potiče iz najplemenitija čovečija srca? Šta je sada? Ništa do prazna nerazumnost, i ja ličim zgranutom koji sa svojim mislima rasut po svemu svetu pita u svome domu o svojoj kolibi. **4** Ali zašto, zašto nismo pre mogli da shvatimo i uvidimo našu pustu nerazumnost i ogolili smo se toliko pred Gospodom?

Jedino što smo svi slepi, inače ne bi bilo moguće da dragoga Henoha još beskorisno uznemirimo sa potpuno nepotrebnim pitanjem, o čemu smo ionako primili potvrđenim čudnovato određenje odozgo preko Avelja, Henoha, Enosa, Kenana i konačno čudesno preko samoga Asmahaela, i hteli smo pre da sumnjamo u reči Henohove nego da pogledamo našu sopstvenu slepoću. O besmislene nerazumnosti! Samo da je nikada nismo počinili! Jer koliko sada ne priliči stideti se kao otac pred decom. **5** Ali kada je već tako, neka bude žrtvovano Bogu. **6** A ja mislim u svome srcu: Preljubazni, presveti Otac u svojoj velikoj blagosti neće zameriti meni i svima nama našu prebrižnu bojažljivost i savetovaće nas u Svojoj ljubavi, a ne u svojoj mudrosti, prema kojoj nismo ama baš ništa, i pogledaće nas kao decu koja spavaju i sanjaju da su budna, ili barem sa zatvorenim očima drže da ako ništa ne vide, onda ni oni budni ništa ne moraju da vide ili ne mogu da vide. **7** O moj Henoše, samo nas budi; doći će jednom vreme da ćemo i mi videti što ti vidiš i preko tebe mi svi sada i jednom. **8** A tako će biti u budućnosti da će Gospod decu probuditi učiteljima svojih roditelja i daće roditeljima detinje srce, i još će negda deca doći za nama koja će u svojoj nemoći činiti veće nego mi u svoj našoj snazi, tako će svagda biti Gospodnja volja. **9** A ti, dragi Henoše, ustani i reci mi da li sam rekao pravo te ukrepi srca svih nas, amin." **10** Zatim se Henoh veoma ljubazno osmeši svim ocima i reče: "O dragi oci, oprostite mi svoju ponekad prividnu tvrdoću, jer ne ja, vaš sin Henoh, pokrećem svoj jezik, rađajući reči za vaše razumevanje, nego Gospod ga pokreće kako Mu je drago; a zato oruđe ne može ništa ako ga Gospod koristi kako Mu je drago; i kada govorim stvari čiji smisao jeste sakriven poput klice u semenu, tada uči ponašanje, i tu već valjano sređena priroda, da i klica iz semena ne izbija smesta u potpuno zreo plod kada je tek metnuto u zemlju, nego tu zrno tek mora da umre i istruli oko klice, tek tada život postaje slobodan i izrasta malo-pomalo pod ponekim olujama, suncem i kišom u hiljadostruki plod obilan blagoslovom. **11** Gledajte, upravo tako je i sa svakom rečju Gospodnjom. Ne takvom kakvom je data biće rodna, nego ako se metne u zemlju naših srca, u tvrdoj ljusci, koja je valjano čuva, i ako se našom ljubavlju ova tvrda ljuska rastvori i izjede u srcu, gle, tada će živa klica, ili živo delatno razumevanje, izbiti na svetlost sunca duha i pod ponekim olujnim proverama, kišom ljubavi odozgo i svetlošću milosti od presvetoga, preljubaznoga Oca rasti i sazrevati do

neprocenjivoga ploda svega života i sve ljubavi i mudrosti Božjoj našega Oca. **12** O oci, gle, takva je volja Gospodnja i tako treba i da hvatamo svaku Njegovu reč, i tek tada ćemo obelodaniti pred Gospodom da smo zaista Njegova deca, koja razumu Očevu reč i svagda dobro poznaju Njegov glas, amin."

62 Poglavlje

1 Gle, to bi prava beseda, a ipak ocima još ne bi sasvim jasna, i tako Adam upita svu decu, koja su stajala okolo, govoreći: **2** "Deco, da li ste sada svi dobro razumeli besedu Henohovu?" **3** A Set odgovori: "O oče, ako je seme tek sada metnuto, zar ćemo ga sasvim razumeti; istina, primili smo ljusku sa klicom, i košticu sa životom, ali truljenje materije još nije usledilo da bi se oslobodio život; ali čvrsto verujem da će vreme Gospodnje sigurno učiniti svoje i preobraziće naša srca u novi raj, amin." **4** I Adam upita dalje Enosa kako je razumeo. A on odgovori: "O oče, negda sam video gomilu kamenja nezgrapnog oblika kako leži; njihova boja beše jedna te ista. Ali ubrzo zatim pade plodna kiša s neba, i ova kiša pade i preko ove gomile kamenja; a ovo kamenje, budući da ga je prethodno sunce silno zagrejalo, usisa pohlepno svaku kap, i pušilo se uživajući izgleda zbog takvog ukrepljenja, tako da ih više nisam video od silne pare; sada, pak, pod kišom počeo da duva mala oluja; ona odmah otera paru s kamenja, pa sam ih ponovo video. Ali kako ih videh samo promenjene! **5** Jednobožnost je postala hiljadubojnost, i prodrta voda ih je učinila sasvim providnim, i pojedino od njih raspade se u belu kašu; i tako sam mogao, skoro suviše jasno, da vidim njihov raznorazan oblik. **6** Pa sve mislim da i sada vidim pred sobom i u sebi takvu gomilu kamenja, koji su se zracima milosti odozgo izgleda već veoma zagrejali, i još je veoma malo razlike među njima; ali sada i ja verujem čvrsto, kada dođe kiša praćena olujom, tada će sa mojim kamenjem biti kako se dogodilo sa onima kada će prosvetljeno kamenje biti poput potpunog razumevanja, a raspadnuto kamenje poput truljenja, iz kojeg će klijati novi život iz zemlje moga srca, kao što je tamo iz bele kaše ubrzo nikla bujna mlada trava, amin." **7** I isto tako upita i Kenana; njegov odgovor beše sledeći: "O oče, video sam nedavno za sparna i vruća dana da su se udaljeni krajevi sve više gubili, i tu nije pomagalo nikakvo naprezanje vida;

ukratko, nestaje konačno sasvim, i svetlost sunca nije mogla sprečiti takvom kvarenju da se približava sve bliže; pa je tako ova sparna nemoguće stvar malo-pomalo progutala i naše najbliže susede na strmoj visini; strahovao sam za zemlju, pa utekoh u svoju kolibu. **8** Noću dođe nevreme, munje i gromovi se nadmetahu u svojoj sili; oluje potiskivahu jedna drugu, nagli vihori prohujaše uz moju kolibu, i iz neba se prosu reka kiše, čije užarene bujice se raspukoše o vrhove gora, pa grmeći i bučeći zapenušano se sručiše u duboke rovove i doline prema moru. **9** O oci, tada je sav moj dom presvisnuo u velikom zagluhnutom strahu, i bojaše se Boga. **10** Molio sam se; nevreme prođe, smiri se do jutra; tada napustih neko vreme pre rođaja moju kolibu i pogledah začuđeno i zahvalno u daljinu; o, beše najvedrije jutro, i moje oko otkri tu iz ranije neslućenih daljina stvari i vide kako stupaju u radosno postojanje. **11** Pa tako sada takođe verujem da će se nakon ove olujne noći moga srca pojaviti isto mirno i nadasve vedro čisto jutro u ljubavi i kroz ljubav prema Bogu, preljubaznom, presvetom Ocu svih nas, amin." **12** I pitanje dođe do Mahalalela da li i kako je razumeo besedu Henohovu? **13** A on odgovori u svojoj malorekosti: "O oci, nedavno jednog jutra sam naumio, koliko moguće, da buljim u sunce ne bi li u njemu što otkrio kao u punom mesecu; međutim, ubrzo sam osetio kaznu za svoju ludost; jer čim moje oko više ne podnese veliku goreću žestinu svetlosti, gle, sklonih svoje oči od sunca i primetih s velikim strahom da moje oči više ništa ne vide; štaviše izgubio sam se sam sebi, tako da sam zemlju i sebe jedino osećao, a nisam video. **14** I takav sam ostao ceo dan, i naveče jedva primetih kako se noć postepeno pruža preko Zemlje. **15** Moja deca me sproveše u moju kolibu, tu sam se molio dobrom svetom Ocu da mi ponovo milostivo podari očinji vid, kojeg sam izgubio svojom velikom nerazumnošću; na to sam zaspao, i noć darova obilno rosicu preko mojih očnih kapaka, i svež lahor strujaše preko mojih zagrejanih očiju i rashladiše sunčevu jaru u mome vidu; noć prođe, i slava i hvala dobrome, svetome Ocu, za mene vaskrsnu mirno, vedro, čisto i sveže jutro; moj vid se ukrepi, ali ne više za novu nerazumnost, nego da gleda poljane zemlje bogate cvećem, i da obraćam pažnju kako se u bezbrojnim oblicima i vedrim prilikama život slobodno razvija iz truljenja. **16** Pa tako verujem i ja čvrsto: ako je sada i moje duhovno oko zaslepljeno zbog prevelike svetlosti sa svete visine Božje, onda će, pak, tihi noćni pokoj srca i sveža rosica ljubavi

podupreta ukrepljujućim strujanjem ljubavi s visine dobrog svetoga Oca takođe ubrzo za velikog jutra duha preko poljana moga srca dati da vaskrsne čudesan život iz truljenja mojih tvrdih misli i osećanja, amin." **17** Pa tako dođe red i na Jareda, i on pruži sledeći odgovor govoreći: "O oci! – Kakav odgovor da dam? – Henoh je, istina, najpre iz mene proizišao, kao što sunce izgleda da proizilazi iz zemlje iza planina; ali ubrzo se uspinje previsoko nad dubinama zemlje, pa nadsijava moćno beskrajni prostor, te se cela zemlja kupi zaslepljena u premoćnim zracima njegove svetlosti, i budi sav život za vedru živost i bezbrojan čudesan razvitak iz truljenja noći. **18** Pa tako verujem čvrsto i istrajno da je Henoh uznesen poput sunca ka neizmernim visinama nada mnom, te je sada zaslepljeno sve moje biće od njegove velike svetlosti; ali neka sveta svetlost samo deluje poput svetlosti sunca; i neka mi moja noć postane blagoslovom; jer ako svetlost dejstvuje život i izvlači živu klicu iz truljenja, pa ga oblikuje i upravlja čudesno, tada sigurno ni Gospod neće manje od neke biljke da misli na mene u tihom pokoju moje poniznosti; o oci, siguran sam u to; Gospod neka da svakome što On blagovolji, amin."

63 Poglavlje

1 "I sada", reče dalje Adam, "pošto mi svi odgovoriše izuzev Henoha, a Henoh je sasvim prirodno već dugo sam živi odgovor, pa hajde naposljetku da vidimo kako je sve ovo primio Asmahael; i neka njegov odgovor bude zadnji sigurni dokaz da će po volji Jehovinoj dostojno biti prihvaćen u našoj očinskoj sredini. **2** Tako sada i ti Asmahaele ispolji svoje razumevanje, i pokaži nam kako si shvatio i razumeo svog učitelja, koji ti je određen; i tako reci što si kadar, amin." **3** I gle, smesta Asmahael ispolji sledeći vrlo znamenit odgovor, i to verno kako sam mu udahnuo, naime govoreći: **4** "Ljubljeni oci otaca zemlje, suviše teško beše za vas decu najvišeg, presvetog Oca da razumete Henohovu vrlo divnu reč, i da je potpuno shvatite iz same dubine korena života; o oci otaca zemlje, to treba ja ništavan crv prašine tumačeći da pokažem, jest, pokažem koliko se beskrajno sa krajnim moguće sjedinilo, smrt sa životom, noć sa svetlošću, zemlja sa suncem, kako vremensko s večnim, i kako stvorenja s Bogom. **5** O oci otaca zemlje, kada bih to mogao, o zaista, tada zemlju ne bi štedljivo

obasjavalo jedno jedino sunce danju samo; o čujte, iz svake reči, iz svakog glasa jezika tada bi nastala jata sunaca, koji bi svi zemlju čilo okruživali. **6** O oci otaca zemlje, velim, moć takvih reči te i njihovo krajno razumevanje stoji više, beskrajno više da bih ja, rob jedva tek otrgnut od smrti i noći, već mogao otkrivati najveće čudesa, čudo čudesa u reči. **7** Video sam vrlo često da mudra dela čine životinje; behu to zaista čudnovate stvari da ljudi s vrednim trudom takvo što ne mogu proizvesti; no reči, da bi se označilo što su proizveli, o čujte, reči – ovo čudo čudesa nikako moje osluškujuće uho nije moglo čuti s jezika najmudrijih životinja. **8** Tada pomislih: obznaniti život životu o životu nikako ne može najmudrije delo; jer video sam često da pauci umiru usred smelog tkanja; jest, čak u najvećim dvorovima moćnih gradova dubine smrt je već često proslavila jezovitu žetvu. **9** Štaviše sami ljudi prema ljudima bez reči pokazivahu sebe teško više no što je kamen kadar kamenu. **10** No reči, o čujte, reči koje ishode iz života opet nam pokazuju život. I da li je život izvorno sebe mogao naći do jedino u reči? **11** U reči je život, reč je život, i Bog je reč i život; život sebe nalazi jedino u reči, i reč mora da je večno u Bogu sama sebe rađajući i našavši kao život od života vrlo moćno rekla i sve iz sebe tako uobličivši beskrajno i stvorila. **12** O oci otaca zemlje, kada sada saznam iz Henoha vrlo moćno vladanje reči i istom sve preobražavanje u meni, o tada više ne pitam za život; zaista, ta to sam već verno našao u reči; i kome nije dovoljno ovo svedočanstvo o životu, o oci, valjda će teško ikada naći drugo. – Amin."

64 Poglavlje

1 Čuv, pak, Adam i ostali oci takvo što iz usta Asmahaelovih, gle, obuže ih sve veliko čuđenje izuzev Henoha, i ne znađahu šta činiti. **2** Tada odmah Henoh vidi takvu smetenost otaca da mu ih bi žao, pa nepozvan uputi im sledeću besedu punu svetlosti da se svi nadasve obradovaše, naime tako što reče: **3** "Oprostite mi, dragi oci, što sada slobodno nepozvan počinjem da govorim; ali sada moram; jer sada je svima vama nužnija jarkija svetlost odozgo, pa čujte: Što će vam sada objaviti moj jezik biće reč života, reč iz visine i reč iz dubine; iz visine obilna svetlošću, i iz dubine obilna životom; jer u visini je Bog svetlost sve svetlosti i u Svojoj dubini život sveg života. **4** Gle, ovako pak treba razumeti taj razlog: Ako pogledamo naviše pa opet

naniže ka zemlji, i to sasvim prirodno, tada ćemo ugledati u visini sve puno svetlosti, a u zemlji i na zemlji sve puno raznoga kretanja; tu leže ukopana u brazdama zemlje bezbrojna semena, koja u sebi sadrže život, isto tako bezbrojna semena životinjskog carstva u svojim zagrejanim gnezdim, kao i u drobi životinja, i iščekuju u njima toplotu i vaskrsenje ka svetlosti. **5** Ali zaista, sve dok se sve brazde zemlje, sva gnezda, i sva drob životinja sasvim ne razgreje neće nikakav život vaskrsnuti u svojoj klici iz svih tih tamnica, te se slobodno uzdići naviše ka slobodnim prostorima koja su puna svetlosti. **6** A zar ne vidimo leti i zimi istu svetlost kako obasjava zemlju, a ipak ista toplota ne zagreva brazde zemlje; a ako bi svetlost donosila toplotu, gle, onda bi uvek moralo biti toplo pod istim zracima sunca; ali ledena i često studena zima nas uči da nije tako. **7** Naravno, onda je pitanje šta i gde je prema tome toplota, pošto nije prionuta uz svetlost, i prema tome svetlost nije nosač toplote? **8** Gle, toplota je sami skriveni, uspavani život u dubini i ne može osloboditi sam sebe; a ako je svetlost dovoljno dugo svetlela nad dubinama zemlje, gle, tada budi toplotu iz sna; ona tada kida svoje studeno pričuvište te slobodno istupa, povezuje se zatim sa svetlošću pa obrazuje biće koje svoje korenje još pruža u suštoj utrobi života i tu još traži svoju hranu, ali deo srodan svetlosti izdiže slobodno preko zemlje kako bi svoj jednom probuđeni život nadalje održalo budnim; i što kod bilja budi, isto tako je i kod životinja jedne ili druge vrste, i sve vuče svetlost i tera toplota. **9** Ali sve to je samo prirodna pojava, i različito oblikovana pokretnost živeći važi samo za biće koje je nosač višeg života. **10** A kada vidimo da se istovrsna bića privlače i nalaze, a neistovrsna odbijaju i izbegavaju, tada učimo da u njima nije jednolika toplota i jednolika svetlost, koja ih tera i vuče, nego ovde postoji oteta svetlost i ukradena toplota, kojima sav korov i gamad biva teran i vučen; no sve ovo kadro je opaziti viši slobodan život. **11** Sada je pitanje: A kako je ovo kadar viši slobodan život, i zašto? O oci, tu je glavni čvor kojeg treba razmrsiti. **12** Pa čujte: A kao što je oblik svih stvari u svojoj najvećoj različitosti izraz prirodne toplote u sponi svetlosti, i razlikuje se samo po sposobnosti prijema manje ili više svetlosti, ili manje ili više toplote, tako je i jezik čovekov izrađen oblik duhovne toplote, koja je božanska ljubav u srcu, i od duhovne svetlosti koja je božanska milost u čoveku. **13** Kako možemo da govorimo razumljive reči ako nam nisu date kao večni oblici duha? Ali

pošto umemo sve stvari da imenujemo, recite, ko nas je tome naučio? **14** Jedino Bog je to mogao jer je jedino On večna suština svih oblika zato što je život i svetlost, ili sama ljubav i mudrost, i kao večna nerazdvojiva veza ovih dvaju suštih oblika svih oblika, ili sušto biće svih bića, ili prema tome sama večna reč. **15** Ako dakle neko nađe reč spolja, i ako je razume i prihvati, onda nije našao neku stvar, nego duhovan život u celom stanju, pošto je svaka reč oblik nastajući iz duhovne toplote i duhovne svetlosti; što nas onda čudi beseda našeg Asmahaela? **16** Ili zar po tim pitanjima ne ličimo ribama koje posred vode istu ne vide, i mi okruženi vazduhom ne vidimo vazduh kada se u obilju života iz Boga zatečeni čudimo istinskom osećanju Asmahaelovom? **17** O oci, sve pak ima svoj razlog; gle, istina da imamo život neuništivo u samoj sopstvenoj reči; ali ovaj život liči još na zatvoren u semenu; ukoliko naše srce okrenemo ka svetu, onda je kod nas zima, i samo kratkotrajna svetlost milosti nije kadra da oslobodi toplotu duha u nama; a ako naša srca neprestano okrećemo nagore ka Gospodu, tada će duga, jest, neprestana svetlost milosti osloboditi skoro u nama duhovnu toplotu života, i mi sami ćemo se tada dići kao živi oblik ili živa reč do večne budnosti u svetlosti Gospodnjoj. **18** A ko to ne čini, taj je otimač i lopov, i oblikovaće se u korov, gamad i grozan neoblik života poput onih u dubini. **19** Ko dakle ima reč, ima i život zauvek; ali uvek shodno reči, takav će biti i život. **20** To je razumevanje Asmahaelovo, amin."

65 Poglavlje

1 A posle ovog velikog Henohovog priloga svetlosti digoše se svi i zahvališe Meni tiho u srcu za taj dar preko Henoha; i Adam zatraži malo ukrepljenje tela, koje me se odmah i pruži; ukrepiv se malo s medom, mlekom i hlebom, zahvali Meni na daru, pa reče svojoj deci: **2** "Deco, ovde izgubih negda sve samim sobom; i zaista hiljadu puta više no što tada izgubih dao mi je Gospod, naš preljubazni, premilostivi, presveti Otac, da sada ovde ponovo nađem. **3** O raju, lepi vrte, svetlo mesto, gde sam još blistao u ruci Božjoj nalik izlazećem suncu i u obilju života bio moćniji no hod svih svetova, gde sam bio tvoj osioni žitelj, a ti moj slabi nosač. **4** Pao sam negda, a ti lepa opseno očiju nisi me mogla potpomoći; pad moćnoga stisnuo te je i tvoje paperjano tle se sabilo poput sveže vune, koju vetar kida s drveta, te padne

na zemlju kako bi je zgazile naše noge. **5** Istina, mojim primoranim bekstvom suknuo si uvis bez tereta ka taštım visinama svoje slabosti; istina, više te ne pritiska noga moćnoga, ali na tebi ni nema mnogo što bi ganulo, izuzev taštog sećanja da negda beše moj slabi nosač. **6** Međutim, Gospod vide u Svom smilovanju da je za teškog sklonom padanju tvoje tle suviše rastresito, zato je stavio kamenje pod moje noge da me njihova čvstoća sačuva budućeg pada. **7** O dobrog li tla na kojem sada miruju moje noge, koji me je već blizu devetsto godina obezbedio novog pada, što ti nisi bio kadar ni trideset godina; ovo dobro tle i učini, ili beše ponižavajući uzrok, da sam sada tvoj čvršći nosač nego što ti negda beše mojim; jer sada sam te podigao beskrajno divnijim u sebi samom velikom milošću odozgo, i uveren sam da u meni večno nećeš pasti, a i da je moguće da padneš u meni, tada me nećeš saviti i pritisnuti, nego milošću odozgo biću kadar da te podignem kako bi ostao trajnim žiteljem onog do čije kose je Gospodu stalo više no do cele zemlje, koja je nekad bila tvoja klateća nosilja. **8** O deco, tužan sam ovde prispeo jer sam morao oplakati moj gubitak kao što sam ga ranije hiljadu puta oplakivao, ali ovog puta je to bio zadnji uzdisaj i zadnja suza koja je tvoju ogoljenu liticu kvasila; od sada ti više neću prići, stara, šuplja orahova ljusko izgorela života, nego moja noga će sada likujući hodati na sopstvenome tlu, gde je sazreo plod večnoga života. **9** O deco, osećam se odveć prijatno. I tebi, moj Henoše, da bude zato moj večni blagoslov. **10** Deco, ako neko još ima neku sumnju, neka je zadrži za moju kolibu za popodne; pa sada neka pristupe deca kako bih ih blagoslovio i rekao im da se sutra kao i uvek pre rođaja skupe kod posvećenoga mesta žrtvenoga ognja, amin." **11** I gle, pošto Adam sada svršı svoju besedu hvale, grdnje, zahvalivanja, slave, opraštanja i nalaganja, tada njegova deca smesta ispuniše njegovu volju; tada sva njegova deca likujući dohitaše, Adam ih blagoslovi, te biše svečano pozvana da dođu za Sabat u pravo vreme; zatim deca biše ponovo otpuštena u miru i slaveći Mene. **12** A zatim reče Adam: "Nu, deco moja, hajde da krenemo prema podnevu i da tamo učinimo isto što smo učinili ovde. **13** Gospod neka je sa tobom, Henoše, i sa svima nama i Asmahaelom, i sa svom našom decom koja prebivaju ovde i svuda. **14** Gospod neka nas vodi i neka pripremi srdaca sve dece za naš blagosiljajući dolazak i Njegovo veliko sažaljenje i milost kako bi se sutra pojavili sa valjano spremnim i razumnim srcem za preuznošenje Njegovog imena i za

oživljavanje njihove duše i probuđenje njihovog još uspavanog duha. **15** I sada hajdemo da idemo raspoloženo prema podnevu; Henoh i Asmahael neka budu moje vođe, a ostali neka idu za mnom po predašnjem poretku; no, pošto je sunce već jako napregnulo svoje zrake, hajde da pođemo senovitim šumskim putem kako naši udi ne bi posustali pre vremena određenog odmora posle odano izvršene obaveze; a na putu neka svako ide čuteći i neka valjano pazi gde stupa nogama kako ne bi pretrpeo štetu u svojoj pravosti. **16** O Gospode, najbolji, presveti Oče, ne skidaj svoje blago oko sa svih nas, amin."

66 Poglavlje

1 Tako pođoše oci mirno senovitim putem pod kedrovima i palmama prema podnevu i biše dobro raspoloženi na tom putu koji trajaše oko sat vremena, i slaviše i hvališe Mene u svojim srcima, jer sada imaše u izobilju da posmatraju, pošto priroda posta sasvim providna za njihove oči ukrepljene Mojom rečju. **2** *(Na način koji vam je već malo predstavljen u oblasti svedočanstava o prirodi).* **3** Pa kako predoše polovinu puta, gle, tada iznenada ustuknu Asmahael i ne usudi se kročiti ni korak, i drhta celim telom. **4** A Henoh ga smesta upita: "Asmahaele, šta ti je da ti tvoji mladi udi otkazuju poslušnost? Pokaži nam spokojno da li vidiš neku opasnost ili da li te je snašlo neko drugo zlo; jer gle, idemo na putu Gospodnjem, i Gospod je s nama kao mi s Njim; zato nam verno saopšti šta te sasvim sputajući brine, amin." **5** Tada se oporavi Asmahael i reče još dosta strepeći: "O oci otaca zemlje, i ti moj ljubaznomudri Henoše! Eno gledajte samo malo napred i videćete moćnog, jarosnog tigra; već kezi pohlepno zube i napreže ubistvene kandže za snažan skok da me zgrabi, rastrgne da pije moju krv i da jede moje meso, jer stražar svetih visina ne da se ublažiti u njegovom strašnom besu; jest, njegova stražareća grozna vernost jarosti jeste da se slična nije mogla dati zemlji. **6** O oci otaca zemlje, da ne biste zajedno sa mnom propali i vi, to odstupite i pustite da me ovaj moćni tigar zgrabi kao spasavajuća žrtva kako bi se poštdeo vaš sveti život u Bogu, o spasite se, spasite se, prečasni, moćni oci!" **7** I gle, tada oci pogledaše malo napred i videše šta je toliko poplašilo Asmahaela. **8** A Adam reče Henohu: "Čuj, dragi Henoše! Idi i dovedi ovamo jarosnog stražara kako bi se plašljivi Asmahael

sprijateljio sa silom Božjom u čoveku, kojom je postavljen gospodarem prirode i da mu se pokorava svako stvorenje, amin." **9** I smesta Henoh ode do tigra; a isti se smesta baci pred Henohom na zemlju i zadrhta svim svojim mišićima i vlaknima. **10** A Henoh reče snažnim glasom tigru: "Ustaj, životinjo snažna jarosti i mišićima; priđi Asmahaelu i savij svoj snažni potiljak pred svojim gospodarem da bi ga nosila obazrivo pored mene i Adama, i to prema podnevu, pa odmor; onda prema zapadu, pa odmor; onda prema ponoći, pa odmor; konačno ka domu Adamovom, pa sasvim odmor, tvoja plata i tvoje konačno određenje, amin." **11** I gle, smesta se dignu moćni tigar u svoj svojoj ogromnoj veličini, ode uz Henoha vrlo ponizno do Asmahaela i učini kako mu zapovedeno. **12** *(Ova divovska vrsta tigra nalazi se sada samo još u nekim prašumama na visijama unutrašnje Afrike kao i veoma retko Azije).* **13** A videv to Asmahael, zaneme od čuđenja i ne uzmože govoriti ni skoro stojati, jer sada se otkri pred njegovim očima što mu je negda pripovedala njegova mati što vide u snu, jer njegova mati beše pobožna na svoj način i mora svoju pobožnost zajedno sa svojim suprugom da plati sramno smrću pošto odbi da obožava Lameha kao najvišeg Boga nakon što najpre bi obasuta uzvišenom milošću da je najniži oružjenosac Lamehov nasilno obljubiljivaše cele noći na prepohotan i preneprirodan način. **14** I pošto i njen suprug srdito odbi takvu zahvalnost, tada i njemu živom iščupaše drob iz utrobe sa gvozdenim kukama. **15** A otkud Lameh dobi tako brzo takvo oruđe, već će se na vreme objaviti. **16** I gle, ohrabriv se sada Asmahael, tada reče vrlo srdačno: "O moćni oci otaca zemlje, nije vaša telesna veličina i snaga ukrotila takvu ogromnu, krvoločnu životinju; zaista nije; samo Bog, da, moćan Bog jeste, koji to može preko vaših posvećenih srdaca; Njemu hvala, Njemu slava, Njemu čast, da, sveta čast najmoćnijem, najsvetijem Ocu tako velike, uzvišene, moćne dece, amin." **17** A Adam ga pohvali zbog njegovog pravog spoznanja ljubavi prema Bogu i što jedino Meni da čast. **18** A Henoh ga dignu na potiljak životinje, a ona brižno i obazrivo ponese svog gospodara uz Henoha. **19** I tako nastavi povorka duž miomirisnog, senovitog puta, i nikakva prepreka se više ne ispreči povorci; tada pojahu čilo ptice njišući se na granama, i pojahu milozvučno proročki čoveku pesmicu – pesmicu o izuzetnom čoveku; to pojahu čile ptičice Njemu.

67 Poglavlje

1 Pa tako stigoše zdravi i čitavi kod dece podneva, koja, ugledav takvo prispeće, odmah sve ostaviše i pohitaše da dočekaju praoce i da ih dostojno pozdrave. **2** Međutim, videv mnogobrojna deca nosećeg tigra, uhvati ih velik strah; jer znađahu svirepu istrajnost ove životinje, i osetiše je u prilici kada se spojiše pojedini mladići kako bi otišli na put u Hanoh, o kojem čuše. **3** Životinja, istina, ne sme im učiniti ništa nažao, nego samo ih zaplaši svojom razjarenom prilikom i razbesnelim kretanjem te ih odvrati od njihove nerazumnosti; no silu svojih mišića pokaza im ipak tako što pred njihovim očima silno napadnu divovska vola, koji pristignu iz šipražja, i smesta ga rastrže na male komade, a i smesta ga celog proždra. **4** Čin koji je ove malobrojne putnike smesta vratio nazad i sasvim im oduzeo buduću želju za putovanjem; i to utoliko pre što je vođa male čete čak jako poslužen čestitim udarcem repom tigrovim. **5** Zato su ova deca zahaljujući takvoj pouci imala izuzetno poštovanje pred ovom životinjom i čuđahu se ne malo kada videše Asmahaela kako sedi neustrašivo na potiljku ove životinje i kako ga udobno nosi. **6** A kako Adam smesta primeti njihovu zebnju, reče Henohu: "Gle, deca zaziru od snažnog nosioca Asmahaelovog; priđi im i ukrepi ih u ime Gospodnje da im se oduzme bojazan i da se približe da prime moj blagoslov. Amin." **7** I smesta Henoh stupi do bojažljive dece i oslovi ih sledećim rečima govoreći: "Čujte, sva deco Adamova, deco puna mudrosti! Zašto se ježite i uzmičete pri pogledu moćne, ali ipak veoma poslušne životinje? **8** Čemu ste ovladali Setovom mudrošću, a plašite se onog što treba da vam se pokorava? **9** Nego istupili ste nekom prilikom sami iz oblasti poslušnosti, koja je temelj vasceloj mudrosti, pa ste zatim vraćeni kroz moć krute poslušnosti takve životinje; inače jedva bi se zamislilo otkud potiče vaša zebnja?" **10** A deca odgovoriše: "Čuj Henoše Jaredoviću, tako je kako kažeš. Petorica momaka su se ogledala u neposlušnosti prema našoj volji krišom; jer njihovo oko je žudno pogledalo prema Hanohu; ali njihove noge je takva životinja smesta vratila u oblast temelja mudrosti. **11** A pošto su nam potom saopštili kakvu silu i svirepost saznaše na takvoj životinji, to zaziremo od nje." **12** A Henoh im odvrati: "O, da ne znam što već dugo tišti vaše srce. Blago vama odozgo što samo biše vaša deca u kojima je rđavo seme od vas zasađeno moglo uhvatiti korena,

inače bi ovaj tigar postao gadan izdajnik na vama, i onaj koga životinja nosi na svom potiljku bi posramio vašu mudrost. **13** A sada idite neustrašivo do praoca Adama kako bi vam dao što vam je sada pre svega nužno; tako se ohrabrite u imenu Gospodnjem i pođite za mnom bez bojazni, amin." **14** I smesta pođe ljudstvo za ljudstvom i uputi se do Adama, gde se baciše na lica i Adam ih blagoslovi. **15** Pošto svi primiše blagoslov, Enos dobi nalog da im ukaže da se dignu. **16** Potom, po starome običaju, smesta donesoše plodove, hleb, mleko i med i pružiše Adamu i njegovim sinovima; a oni sve takoše i hvališe Me za takve darove deci; zatim im naložiše da odstupe trideset koraka kako bi Henoh ponovo rekao nekoliko reči iz dubine života u Bogu o ovom podnevnom kraju. **17** Međutim, baš kad htedoše odstupiti ova deca Podneva, tigar silno zarika, tako da tle pod njihovim nogama zadrhta, i sva deca podneva se srušiše na zemlju od straha i plašljivo zapomagahu za pomoć. **18** Sâm Adam obrati se Henohu i upita ga šta to treba da znači? **19** I Set i ostali učiniše isto pošto osim Henoha i Asmahaela niko ne razume takvo ponašanje tigra, jer Henoh razume iz Mene, a njegov učenik iz Henoha, zbog čega i mirno seđaše bez ikakva straha na potiljku tigra, koji silno rikaše. **20** A Henoh se obrati pun strahopoštovanja Adamu i reče: "O oče, ako hoćeš, takni jezik životinje, i životinja će ti objasniti zašto je tako silno rikala." **21** A Adam reče: "Henoše, zar je moj prst moćniji od tvog?" **22** A Henoh uzvrat: "Oče, tvoj prst je iz Boga; moj samo iz tebe; u tome je moć tvoga prsta za preuznošenje imena Jehova." **23** A Adam taknu jezik životinje i smesta životinja silno zaori sledeće razumljive reči, koje glasiše ovako: "Adame, veliki svršetku i početku sve tvorevine iz ruke Božje! Gle, oni kojima si naložio da odstupe imaju slepu poslušnost, ali njihova volja svetogrđi u toj slepoći; zato probudi najpre njihovu vernost u srcu i učini skromnim njihovu volju, tada tek vidi koje plodove će ti roditi Podne; a ako hoćeš da obeduješ u duhu, tada svoju decu ne upućuj nazad, jer kada ja obedujem, tada svoju decu ne teram na stranu, premda sam samo tigar, amin; čuj amin."

68 Poglavlje

1 Čuv ovo Adam, obradova se preko mere i reče: "O deco, radujte se svi sa mnom jer zaista sam pronašao istinitost raja. Devetsto godina je već isteklo

u mojoj nemosti kako više nisam razumevao rod životinja, ali sada sam opet prijatno razumeo oštro čulo životinje, i tome se radujem preko mere. **2** O Henoše, sretniče, besmrtni! Velika je tvoja svetlost i velika ljubav u tebi. Gospodu neka je večno slava, hvala, uznošenje i čast zato što nam je preko tebe ukazao tako veliko milosrđe. **3** Šta bismo bili svi bez nje? Ništa do upola razumne, pokretne mašine, koje bi na kraju izjela sopstvena varka, i gospodar prirode bi postao bedan, mušičast rob, koji bi ugledav zelenu žabu pobeo gonjen velikim strahom kao jagnje koje ugleda krvoločna vuka pošto ne bi znao šta je svojstveno ovom ili onom, a najmanje da je njegova sopstvena duša zadnja i sasvim oblikovana besmrtna duša, jest, duša u kojoj su sjedinjene sve duše svih stvorenja; i budući da to nikako ne bi mogao saznati iz sebe kao tročtvrtni mrtvac, kako li bi tek shvatio svoj unutarnji život, svoju ljubav, svoga duha i čisto božansko poreklo istog. **4** O Henoše, o deco! Tigrova čudesno razumljiva jaka reč sigurno vas je sasvim potresla, i još više optuženu decu ovog podnevnog kraja, ali mene je obradovala, jer negda nisam prethodio samo ovome rodu nego svakom stvorenju od najvećeg do najmanjeg, kao od najjačeg do najslabijeg; jest, sve stihije stajahu pod mojom reči, i sunce, mesec i zvezde ne behu neme za moju reč i težnju. **5** No malo je do toga što takvo što više nisam kadar, i neću više žaliti za tim ili Gospoda moliti da mi sve to ponovo da, ali sve je do toga da prilično razumemo da Gospoda ljubimo iznad svega, jer u tome je sakriven sav život kao što je u ranijoj moći i sposobnosti činiti čuda – sve iskušenje i s njim pad. **6** Biti gospodar znači biti velik, mudar i moćan, a kada čoveku kome valja biti ponizan bude da bude gospodar, zaista tome će poniznost biti gorka; a ako je čovek svoju vlast položio pred Gospodom i mesto nje izabrao ljubav i time sebe učinio malenim pred Gospodom, čujte, tada će malome poniznost biti laka. **7** Ili šta još Gospodu da da onaj koji je sebe svojom poniznošću i ljubavlju učinio svojnom Gospodnjom? Ako smo pak najzad u ljubavi pripali Gospodu, čemu onda još neke vlasti? **8** Zar i onako sila Gospodnja nije preko svega? A ako pripadamo ljubavi Gospodnjoj, valjda ćemo pripadati i moći i sili Gospodnjoj, te će najslabiji u Gospodu biti jači u svemu nego najjači sam sobom, makar mu bile pokorne sve stihije. **9** Šta mi je pomogla takva moć od Boga nekada? Aveljeva slabost u Gospodu je pretegnula svu moju moć. – O Gospode! Gle, sada te više ne molim za moć i silu, nego za slabost Te molim kako bih bio kadar u

preponiznom uništenju svoga sopstvenoga da Te ljubim iznad svega, jer ako samo Tebe obujmim u srcu, o Gospode, onda mi je ceo svet i sva njegova moć i sila kao isparela kap rose, koja beše, a sada više nije. **10** O deco! Gle, to je zato što me je razvedrila reč životinje, ne zato što bih mislio da mi je Gospod ponovo dodelio moju moć i svetsko veličanstvo, o ne, nego što sam u svojoj poniznoj slabosti postao nova svojina ljubavi Gospodnje, jer moja slabost se ustručavala da takne jezik životinje, ali moćna reč Gospodnja ukrepi vrh moga prsta, i taj razreši životinji jezik da govori reči mudrosti; o deco to je beskrajno više nego razumeti prirodu sve tvorevine; ljudski je samo prvo, ali čisto Božansko drugo, i ništa se tim ne da porediti. **11** I sada čujte deco! Na posletku da vam uputim još jednu reč. Kako bi se zadovoljila mudra opomena životinje, neka nam sva deca priđu bliže, pa najpre čuju reč od mene, zatim od Seta i konačno jednu od Henoha; a zatim neka im Enos i Kenan objave sutrašnji dan; i kada se danas sunce bude spuštalo prema večeri, neka se odmore od svakog rada. **12** A pre no što napustimo ovaj kraj, neka i Asmahael kaže nešto o ovom kraju sa svoga nosača uporediv dubinu kako bi se deci dalo živo svedočanstvo o njihovoj nerazumnosti; potom malo ukrepljenje, zatim blagoslov i odlazak, amin." **13** I smesta se Henoh približi ljudstvu, ohrabri ga i oni, deca Podneva, pristupiše i očekivaše veoma zebeći i veoma drhteći šta će ih snaći. **14** Kada svi zauzeše sreden položaj po starosti, tada se Adam dignu naoči njih i poče upućivati sledeću znamenitu besedu, naime govoreći: **15** "Deco koja prebivate u kraju nad kojim, gledajući od moga stana, sunce stoji nad podnevom, recite ili posvedočite meni, praocu praotaca, da li ste valjano razumeli reč koja beše nepritvorena reč iz usta neiskvarene prirode inače nemih životinja?" **16** Deca potvrdiše i priznaše svoju krivicu pod silnim suzama kajanja; i Adam nastavi da govori kazav: **17** "Blago vama što se kajete vašeg greha, jer Gospod uzima ozbiljno sa svojim narodom; i vama bi se sudilo i vaša pleća bi se opteretila nesrećom da se niste pokajali, što je sprečila upravo ova životinja. **18** Da li mislite da je vaša neposlušnost zato prestala da bude neposlušnost i vaš greh greh zato što ste se vratili? Nipošto nije, kažem ja, jer nije vas strah pred Gospodom, još manje ljubav prema Njemu, sprečila da izvršite vašu grešnu nameru; nije, nego strah od sile ove životinje, koja svedoči protiv vas. **19** I tako vas je Gospod osudio preko ove životinje na vašu veliku sramotu, jer Gospod vam je uzeo vašu

slavu i u zamenu napunio vaše srce velikim strahom pred onim što bi trebalo da beži od vas, čiji gospodari biste trebalo biti. **20** O gle, kakvim robovima vas je učinila vaša neposlušnost. **21** Zaista, da se niste pokajali vašeg prestupa, ova životinja bi vam postala svirepim sudijom. **22** Ali nije dovoljno što se kajete zbog velike sramote kojom vas je Gospod udario, ili što se kajete što vam je Gospod uzeo veliki deo Njegove milosti i stavio vas na granicu svoga sažaljenja, ili što je Gospod ovu životinju, vašeg sudiju, postavio vama svedokom i sada sasvim čudesno probudio besednikom protiv vas, nego ako zaista hoće da se pokajate svog čina ili namere, onda zahvalite radosnim srcem Gospodu što vas je još zadržao u sudu, i plaćite što ste samo na trenutak mogli zaboraviti Njegovu beskrajnu, presvetu očinsku ljubav kada vam svakodnevno sunce glasno doziva s neba: "Deco, vaš dobri, sveti Otac stvorio me je za vas; spoznajte Njegovu veliku ljubav!" I kada vam mesec doziva: "Deco, čujte, vas radi stvorio me je vaš preljubazni, dobri, sveti Otac vernim stražarem i stalnim pratiocem zemlje kako bih neprestano bio svedokom Njegove beskrajne ljubavi!" I sve zvezde vam dozivaju: "O deco, nas je mnogo i nema nam kraja; mi smo najčešće sunca dalekih svetova, koji svi odgovaraju vašem biću delimično, za svaki atom pojedinačno, kao u umnoženju istih sve do beskonačnog; gle, za vas smo stvoreni, za vas cela beskonačnost; o vidite i spoznajte, koliko moćan, velik, ljubazan, dobar i svet jeste vaš Otac." **23** I cela zemlja vam doziva: "O deco, čujte, ja i sve što nosim jeste za vas! Kao nežna mati moram da vas nosim kroz beskrajne prostore, da vam svakodnevno dam da sisate moje otvorene grudi, moram da se pomeram i okrećem da biste imali dan i noć kako biste posle vašeg zanimanja kao razigrala deca mirovali; o deco, ko je u stanju da izbroji bezbrojne radnje koje moram da vršim u sebi i van sebe; gle, tako je sve to odredio vaš dobri, sveti Otac iz prevelike ljubavi prema vama." **24** O deco, pitajte vodu, reći će vam isto, pitajte doline, planine, reći će vam isto; pitajte svu travu, bilje, žbunje, drveće; pitajte sve životinje; odasvud ćete čuti jednu te istu besedu; jest, svaka rosna kap će vam glasno javljati, i svaka čestica sunčeve prašine šaputati da Bog Jehova i Gospod jeste svih nas dobri, ljubazni, sveti Otac, i da nas je stavio radi potpunog obrazovanja pod sama ljubazna, prijatna čuda svoga očinskog srca kako bismo se u ljubavi prema Njemu tako osposobili da primamo sve veća i veća dobročinstva i blaženstva i naposljetku samo neizgovorivo – večni život u

Njegovom krilu. **25** O deco! Gle, gle, koliko je dobar naš sveti Otac! Kako ste mogli samo na trenutak da zaboravite Njega? I to još uz to radi tako nevažne stvari. **26** Pa sada, ako zaista hoćete da se pokajete za vašu neposlušnost, tu je, u tome tražite i spoznajte pravi razlog vašeg kajanja, jer sve drugo je tašto i bez koristi. **27** Iznikli smo svi iz večne ljubavi, i zato smo deca jednog te istog svetog Oca, koji prebiva u Svojoj večnoj slavi i svetosti beskrajno, i u Svojoj ljubavi kod nas i mi kod Njega; zato mora da nam je sve do Njegove ljubavi, jer samo u ljubavi i preko ljubavi jesmo Njegova deca; samo preko ljubavi možemo Ga spoznati; u ljubavi možemo Mu se približiti; te samo preko i u ljubavi živeti i večni život naći i zadržati. **28** Bog u Svojoj svetosti jeste nepristupačan, u Svojoj mudrosti neistraživ, u Svojoj milosti neizmerljiv, U Svojoj moći mimo svega strašan, u Svojoj sili večno nesavladljiv; Njegova svetlost jeste svetlost sve svetlosti, i Njegov oganj jeste oganj svakog ognja; i tako je On u svemu tom nedodirljiv, nama i sasvim stran Bog, koji nas neće i odbija nas večno od Sebe; ali upravo taj Bog jeste i najveća ljubav lično; ova ljubav ublažava Njegovo božansko toliko da nas hoće; pa ako ga ljubimo, tada On iz sveg Svog božanskog preko ljubavi ističe do nas, čini nas decom, pa nam se pokazuje kao najbolji, najljubazniji, sveti Otac u svemu što god da pogledamo, daje Sebe da Ga sve više ljubimo, da uživamo u Njemu, i naposljetku sasvim da Ga ugledamo kao takvog u slobodnom, večnom životu. **29** Zato premislite valjano deco Ko i Šta jeste Bog, i Ko i Šta jeste naš presveti Otac, te postupajte po tome odano, amin."

69 Poglavlje

1 I gle, čuv deca takvu besedu iz usta Adama, udariše o svoje grudi i plakaše ozbiljnim suzama kajanja da ih se jedva moglo ublažiti, jer sada valjano uvideše šta su izgubili; ali izgubljeno ponovo dobiti, nisu znali kako, te verovali da su već sasvim osuđeni. **2** A videv Adam njihovo ozbiljno kajanje, reče Setu: "Čuj, ljubljani sine moj! Digni se, otvori svoja usta i uspravi punim mirom i ljubavi prema Jehovi njihova srca, amin." **3** I smesta se dignu Set i uputi im sledeću vrlo znamenitu besedu, naime govoreći: "Čujte deco, koja pred našim očima i ušima plaćete prevednim suzama kajanja; naš Bog i dobri sveti Otac jeste, istina, najpravedniji Gospodar, ali i

Otac pun svom ljubavlju i smilovanjem; zamislite da ne možemo izvršiti radnju koja bi Boga kao Boga brinula ili koja bi mu bila protiv, jer koja razlika bi bila u suštini uništiti česticu sunčeve prašine ili svet? **4** U odnosu na Boga ni jedno ni drugo nije ama baš ništa; kao što i svi mi zajedno nismo ništa prema Njemu. A zar ništa može počinuti nešto prema ništa, što bi bilo nešto posmatrajući prema Bogu? **5** Isto tako što ni nas ne brine šta čine skoro sasvim nevidljive životinjice pod trulećim najmanjim listićem, kojeg je tihi lahor oteo od mahovine, pa zajedno s kapljicom rose, koja prijanja uz njega, bacio u more; premda je ovo poređenje skoro baš nikakvo prema onome koliko je neki svet zajedno s nama beskonačno mnogo manji prema Bogu; pa smo tako mi i svi naši postupci koliko baš ništa prema Bogu. **6** No čujte, baš Bog ipak ima jedno što ga se veoma tiče, i to jedno jeste baš Njegova sama sopstvena, večna ljubav, kojom smo nastali mi i sve stvari radi nas. Ovom ljubavlju i u njoj Bog jeste naš Otac a mi Njegova deca. U toj Njegovoj ljubavi tiče Ga se, istim staranjem, najneznatnije kao najveće; pa se i ovim ljubaznim staranjem ispoljava Njegova očevitna božanstvenost i očinska ljubav. **7** Prema tome ljubavi Božjoj nije ni svejedno kako postupamo, da li ovako ili onako – ako ljubav, istina, posmatramo samostalnom, onda je i ona takva da je slepa prema svim postupcima Svoje dece poput nežne matere prema svom odojčetu; međutim, Bog pak bez ljubavi ne bi bio Bog, i ljubav bez Boga ne bi bila ljubav; pa su tako Bog i Njegova ljubav jedno biće, i Bog je moćan u Svojoj ljubavi, i ljubav je sveta Bogom; i tako jedinstveni Bog jeste sasvim naš preljubazni, presveti Otac kao što smo po Njegovom liku savršeno Njegova deca, budući da i mi imamo srce i u njemu duha ljubavi, kao u svom celom biću živu dušu punu razuma, da je i razum poput bića Božjeg za sebe, i ljubav duha u srcu sa svojim slobodnim htenjem poput ljubavi u Bogu; i kada iz duše i iz duha postane jedno biće slobodno htenjem, tada smo i mi u svemu potpuno slični Bogu, i prema tome tek Njegova deca. **8** A kao što je Bog za nas u ljubavi samo Bog i svih nas preljubazni, presveti Otac, tako i mi samo u ljubavi možemo postati Njegovom decom. A sjedinjenje Božje sa svojom ljubavlju jeste jednako poslušnosti; ako smo sada u našem radoznanom, nametljivom razumu poslušni osetnim zahtevima duha, i prema tome sjedinimo svetlost sa ljubavlju, onda tim postajemo deca ljubavi puni mudrosti, puni blagovoljenja Božjeg i deca puna večnoga života. **9** Pa sada

gledajte, draga deco! Pošto ste u radoznanom, nametljivom razumu postali neverni svojoj suštoj ljubavi iz Boga u sebi, to ste postali neposlušni u svojoj duši kao svojoj svetinji, tako i ljubavi u Bogu; vaša ljubav se tada povukla; živeli ste samo u svojoj duši težeći za spoljnim proširenjem (da je moguće ka beskrajnom). Sada sudite sami i recite šta je tvrde: magla koja se širi na sve strane, mada njena nestalna veličina obavija čitave zemlje, ili okrugao, poput rosne kapi providan kamičak? – Gle, to je i uzrok vašeg straha i uzrok vaše slepoće. **10** Zar kamičak nije toliko tvrd da ga niko ne može zdrobiti, i odoleva svakoj žestini, svakom pritisku, svakom udarcu; jeste da ste videli kako je tigar iznenada rastrgao silnog bika na male komade, ali zaista, da je tigar zagrizao u takav kamičak jedva veličine jajeta, svršeno bi bilo s njegovim najpakosnijim oružjem; i da ga je progutao celog, progutao bi svoju smrt, i u njegovom truljenju bi kamen ostao čitav. **11** Gle deco, ovom kamičku liči čovek u svojoj poslušnosti, a magli kao čist spoljan razumski čovek; a zar se ne događa da, kada vetrovi tiskaju magle o magle, otud nastaju kapi vode, i kada se sliju više i mnogo takvih kapi, naposljetku postaju jezerom; a kada velika težina vodenih masa u dubini sebe veoma tiska, tada se pod takvim pritiskom naposljetku takvi delići obujmljuju i obrazuju providan kamen, koji je tada čvrst zračan kamen, isti tumimu, koji je slika i veliko znamenje povraćene poslušnosti istinskim pokajanjem. **12** Gle, svojom neposlušnošću ste postali maglom, ali sada su došli razni vetrovi i tiskali vas i plašili sa svih strana; osetili ste pritisak i plakali ste suzama bola; gle, tu je kiša; ali nije dovoljno što ste postali vodom nalik pojedinim kapima, nego morali ste postati jezerom u vašem kajanju; sada ste postali; istina, sada vas tiska više nego pre u dubini vašeg života, ali čujte i gledajte i shvatite valjano: Baš tim sadašnjim zadnjim pritiskom ponovo se obujmio vaš dvostruki život poput čestica vode, i nov kamen života i istinske mudrosti se obrazovao u vama; zato budite radosni, veri i veseli; jer nismo došli da vas upropastimo, nego da vam bude nov život u istinskoj ljubavi prema Bogu, svih nas presvetom Ocu, amin." **13** (Čujte, to je takozvani kamen mudraca, kojeg svet nikako ne može naći niti će ikada naći).

70 Poglavlje

1 Čuv deca takvu ljubaznu, mudru besedu iz usta Setovih, digoše svoje glave naviše, pogledaše ka nebu i hvališe i slaviše Mene na sav glas što sam Seta probudio i dao objaviti preko njegovih usta takvu čudesnu blagotvornu utehu. **2** A Adam takođe dirnut reče: "Budući da sta sada primili od mene reč pouke, i od Seta pravu reč utehe, spremite se sada i otvorite širom svoja srca da primite reč života iz usta Henohovih; preko mene ste postali nađubrena njiva, koju je Set rastresao svojim jezikom, ali još ne leži živo seme u brazdi vašeg srca; Henoh je odozgo postavljen sejačem, zato primite od njega seme života, amin." **3** I smesta se uspravi Henoh, usmeri svoje srce prema Meni i preklinja Mene u svojoj ljubavi, koja beše neopisivo velika, za smilovanje i milost kako bih ga ispunio rečima života kako bi njima oživeli koji tugovaše i plakaše u Mome imenu, Kome postaje neverni svojim taštim poduhvatom. **4** I smesta sasvim probudih Henohovo srce; a on odmah primeti jarku svetlost u svome srcu kako bukti i vide prvi put vatreno pismo u svojoj duši i pozna valjano iz istog da je ono živa reč iz Mene; zahvali Meni usrdno, otvori konačno svoja usta i uputi svima sledeću krajnje znamenitu besedu govoreći: **5** "O oci i deco u Podnevu! Čujte svi šta govori Gospod, naš Bog i presveti Otac." **6** I gle, čuv oci takav dvostruk poziv, začudiše se malo što i oni treba da budu pridodati uz ovu decu Podneva. **7** A Henoh reče: "O oci, zar treba da budete isključeni od života kada deca Podneva primaju život? Jer sada nipošto ne govorim ja, nego Koji ima život i daje život iz svake reči koja potiče od beskrajne ljubavi govori iz mojih usta." **8** A Set se smesta uspravi i reče hitro: "O Henoše, daleko bilo od nas svih; čuj, znamo vrlo dobro gde silno oskudevamo; zato samo govori i daj nam kako bismo i mi dospeli do života, amin." **9** I tako sada Henoh poče besedu govoreći: "Istina je: nađubrena je njiva i uzorana njena zemlja, ali još nedostaje seme u brazdama; a otkuda da uzmemo seme da ga zasejemo u brazde kako bi u njima rastao do živoga roda? **10** O oci i deco Podneva! Seme jeste ljubav, ljubav jeste život, i život jeste reč; a reč je od večnosti prebivala u Bogu; sam Bog bejaše u reči, kao reč u Njemu; sve stvari i mi sami nastali smo iz te reči; i tu reč niko nije kadar izgovoriti osim jedino Bog; a ta reč je pravo ime Božje i niko nije kadar izgovoriti to ime, i to ime jeste beskrajna ljubav presvetoga Oca, i treba da spoznamo tu ljubav u

nama, pa tom ljubavlju treba da ljubimo svim silama Onoga Kojega ljubavi mi i sve dugujemo preradosno postojanje. **11** A to je večni život da Ga kao takvog poznamo u ljubavi prema Bogu, što znači da poznamo ljubav s našom ljubavi u Bogu našem presvetom Ocu i život u njoj. **12** A ako posmatramo naše telesno oko i primetimo koje velike daljine s njim dosežemo, onda je jasno i istino da nam takva svetlost nije dana za stajanje, nego za hodanje i delanje; a zar bi neko sumnjao da neko ne može doseći ugledan cilj budući da je za to još opremljen dvema nogama, koje ga mogu dovesti do ugledanog cilja. **13** A ako nam je – kao oči i noge – dodeljen unutarnji vid osećanja, i posredstvom tog vida vidimo ljubav u nama, tada imamo poput nogu tela slobodnu volju zahvaljujući kojoj snažno možemo da sledimo tom cilju sveg života i tim načinom da dovedemo naše celo biće do ljubavi kako bi ga sasvim obujmila da oživi skroz-naskroz. **14** I izvršiv to, zar tada večni život neće pripadati nama kao što svetlost očiju pripada telu; ili velite da je ovaj život obmana? Tada pitam da li smo uzajamno takvo što, i sve stvari koje vidimo? **15** A kada koru već ne smatramo obmanom, zar bi se neko setio da drvo i unutarnju srž života smatra obmanom? **16** Ili velite da je Gospod samo stvorio žive strojeve da jedu travu i meso da bi se u tome naslađivao? O zaista, Njegova najviša mudrost će valjda biti sposobna većeg zadovoljstva nego da bude prinuđena da stvara sebi strojeve koji jedu travu da zatim zadovoljno može da posmatra kako ovi travu i još drugo pretvaraju u smrdljivu pogan. O sramote li neposlušnosti! **17** Ili zar mislite u velikom ograničenju svojih ideja, ako nešta učinite i proizvedete ogarničeno delo, kako u vremenu, tako i u prostoru, da je i Bog, beskrajni, poput vas sposoban ograničenih ideja? O kakvog li nevaljalstva prema svetosti Božjoj! **18** O pokažite mi stvorenje koje možete sasvim da uništite, pokažite mi nešta što u sebi ne bi sadržalo beskonačnost; podelite u duhu najmanju česticu, pa mi pokažite zadnje delove kod kojih više nije moguće dalje deljenje; ili pokažite mi zrno semena koje nije sposobno da se beskonačno umnožava. **19** A budući da nam već ove ništavne stvari pokazuju beskonačnost božanskih ideja, koliko nerazumno i nadasve slepo bi bilo samo misliti da je Bog sa bićima koje je snabdeo živim osećanjem večnoga života u ljubavi prema Njemu povezao vremensku ograničenu ideju, On! beskrajni, nad svim uzvišeni, sveti, večni, puni ljubavi i svega života! **20** O oci i deco Podneva, slušajte ove reči – dolaze iz svete visine

preljubaznoga Oca! **21** Nemamo zapovest osim one večnoga života, koja jeste ljubav, i glasi: Treba da ljubiš Mene, svoga Boga i svetoga Oca iz sve ljubavi i sa svom ljubavlju, koju sam ti dao od večnosti za večni život i večnim životom; ako Me ljubiš, tada se ponovo povezuješ sa Mnom, i tvoga života neće nikada biti kraja; a propustiš li, odvajaš se od života; tvoj život tada, istina, neće prestati, ni Ja zato večno neću prestati da budem tvoj sudeći Bog; a i da padneš odvojen od Moga života duž večnih prostora Mojih dubina gneva, zaista, neće van Mene biti tvoj večni pad; Mene, svoga Boga, nećeš nikada izgubiti, ali svoga preljubaznoga, najboljega, svetoga Oca i s njim večan, slobodan, blažen život, gle, to ćeš izgubiti. **22** O oci i deco Podneva, ovu jedinu zapovest imamo, to je već svakom detetu duboko zapisano u srce; ta zapovest je živo seme, koje svi vi morate zasejati u svoja srca ako hoćete da živite kao deca svetoga Oca, koji jeste Bog, svet, svet, svet od večnosti do večnosti. **23** Vi oci ste, istina, mnogo govorili o poslušnosti, i s tim ste valjano rastresli srca ove dece; a ja kažem, ko ljubi, može da čuva poslušnost; zar poslušnost nije duhovni put ka ljubavi, koja je odredište sveg života? A ako je neko na tom putu stigao do odredišta, recite kuda potom još da ide na tom putu? **24** Zato, ako je neko još daleko od odredišta, čini dobro da ide toliko dugo dokle dostigne; a kada dostigne, neka ga obujmi svom snagom, i neka ga drži, to jest neka ljubi Boga iznad svega, tada je sve primio; našao je zanavek Oca života, i njegovoj slobodi ubuduće neće biti kraja. **25** Pa tako uzite ovo skupo seme života, oci i deco. Sam Bog mi ga je dao za vas. O ljubavi! Ti si ovo živo seme; tako oživi srca slabih i mrtvih, amin, amin, amin."

71 Poglavlje

1 I čuj, na tu besedu svi skoro zanemeše, jer sada razumeše vrlo dobro Henohovu besedu i razmišljaše samo kod sebe o svim zabludama kojima su do sada odreda bili tako čvrsto spleteni; i njihovoj deci se širom otvoriše oči; ponovo spoznaše sebe i Mene sve više svojom budećom ljubavlju u sebi; a i sada tek potpuno shvatiše od Adama do Jareda deca glavnog kolena Henohovu besedu o pećini i razumeše sasvim smisao pećine; i Adam razmišljaše puno o izlasku sunca, i razume ga; a Set se uspravi, pogleda ka nebu i zahvali Meni na tom velikom daru; i po njegovom primeru učiniše svi

prisutni, i slaviše i hvališe Mene preko mere u svojim srcima. **2** Pristupi, pak, jedan od dece Podneva, koja behu iz loze Setove i Enosove, do Henoha, pokloni se duboko pred njim i reče: "Henoše, gle, ovde pred tobom stojim u ime svih; zovem se Setlahem (*to jest Sin Setov Uzvišeno Obdaren Mudrošću*). **3** Moje prvo je da preko tebe zahvalim najpriličnije svetom davaocu takve uzvišene milosti, jer pošto si ti Gospodu najbliži i imaš Njegovu živu reč, tada je valjda i najprikladnije da dopuniš manjkavost našeg slabog razmišljanja prema Gospodu za tako veliko dobročinstvo; jer pošto sam primio mudrost od Gospoda, tako učinih što me je učila, i nisam mogao učiniti više pošto je moja mudrost našla dovoljnim što sam učinio; ali ovo što si učio svojim živim jezikom, jeste više no sva mudrost svih ljudi; koren je sveg života i večni temelj sve mudrosti; da, Bog je kojeg ovde objavljuješ; i gle, tu moja mudrost nije dovoljna da Njemu čestito zahvalim; zato učini ti namesto mene što je pravo. A drugo što sam rad za tobom, jeste da mi dozvoliš da dođem kod tebe u školu kako bi me učio putu kojim si išao da ti je postao u takvoj dubini život iz Boga. **4** O Henoše, ne zameri mi ovu dvostruku molbu, jer moja mudrost mi kaže da si ti pravi videlac Božji, jer ljubav Svevišnjeg je ispunila tvoje srce, i tvoj jezik je dotaknut ognjem koji sukti iz prsta Božjeg; o tako pokaži Setlahemu kako i kada ti je to postalo, amin." **5** A Henoh se smesta dignu i reče: "Čuj Setlaheme, čemu uznošenje? – Zar si primio mudrost da sa njom izideš da uznosiš što nije vredno uznošenja, a ne umeš da uznosiš Onoga kome jedino pripada sve uznošenje? Ili veliš da se i život da naučiti kao takva mudrost, koju si naučio hladnim srcem kako bi postao učitelj u mudrosti? **6** O Setlaheme, Setlaheme, pazi da se ne ugušiš u svojoj taštoj znatiželji! **7** Gledajte ovde smokvu, a tamo šljivu punu već poluzrelih plodova, šta veliš, da šljiva ide u školu kod smokve da od nje nauči umetnost da umesto šljiva nosi i smokve na svojim granama kao šljivino drvo; da li će se takvo što ikada dogoditi? **8** Jasno, ako je tvoja mudrost korisna ičemu, mora te u trenu ubediti i opemenuti da takvo što ne ide za večita vremena. **9** Ali ako neko uzme mladice sa semenom sa smokve, pa oreže šljivu, rascepi grančice i zabode u njih mladice, pa ih brižljivo zavije zemljom i smolom, tada će se odmah sok šljivinog drveta u smokvinim mladicama preobraziti u život šljivinog drveta, te će se za nedugo vremena na tako preobraženoj šljivi pojaviti plemenite smokve. **10** Ovakvo što da učiniš učila te je već dugo tvoja mudrost, a otkud

da te nije i učila da Gospoda ljubiš svim silama kako bi umesto šljiva takođe rodio smokve života? **11** A ja ti kažem, Setlaheme, gle, Adam te je orezao, kao i svu tvoju decu i braću; Set vas je rascepio, a Gospod je sada kroz mene u vas stavio mladice večnoga života; sada vašim uzajamnim ljubaznim delanjem tražite svežu zemlju i smolu, i povežite život valjano u vama verom, te ćete i smesta naći što si sada uzalud tražio kod mene da naučiš. **12** Pa sada idi i postupaj, te ćeš živeti, amin." **13** A čuv Setlahem takvu besedu, udari sebi o prsa, pa reče: "O Henoše, prepoznajem uzvišenu istinu tvoje besede, ali tebi je lako da nju govoriš pošto je već imaš, jer Gospod ti ju je dao slobodno iz Sebe a da nisi morao da učiniš što si mene uputio da učinim. O gle, na suvom se može lepo odmariti i bez zaloga lako uzeti, međutim, tako nije kod mene. Veoma dugo već radim i neprestano se borim za tim što je tebi postalo bez truda, ali sve uzalud; za mene je nebo zaprečeno kamenjem, i lakše bi bilo iskopati u zemlji rupu koja bi dosegla donde gde više nije nego steći samo jednu jedinu kap rose života ljubavi odozgo ulivši se. **14** A da je tako, samo pogledaj na uzvišene oce da ti posvedoče za mene; zar usled svog položaja nisu viši od tebe te prema tome Gospodu i prirodno bliži od tebe, a zašto njima Gospod ostaje daleko, dok s tobom ide ruku pod ruku? **15** O Henoše, da sve to u tebi nije slobodna, nipošto zaslužena stvar odozgo dana od svetoga Oca, zaista, ti bi sve do ovoga trenutka govorio poput mene, žaloban zbog silne duševne žeđi i gladi. **16** Ili mniš da ne znam da nijedno drvo ne može što naučiti od drugog? Gle, za to bih mogao da držim savet tvoje besede; jer, ako pak moramo da učimo našu decu što im je nužno, kao: ići, govoriti, raditi, kako bismo im shvatljivo pokazali trag najvišega Boga, reci mi, zar smo mi viši prema Bogu no što su naša deca prema nama? – Mislim da smo beskrajno manji prema Njemu; kojim drugim načinom da nam se pokaže put osim jedino nastavom kao što je slučaj kod dece? **17** O Henoše, mislio si da ćeš sa mnom lako biti gotov, pošto si me uputio na ljubav prema braći i Bogu, međutim, neće ti biti tako lako kako misliš da me se otarasiš; najpre hoću sve to tek na tebi da opazim dokle ne prihvatim. **18** Ali u tvom kratkom namirenju izgleda baš nije ukopan najviši stepen ljubavi prema bližnjem; a ako je ljubav prema bližnjem sporedan zrak ljubavi prema Bogu, zaista, tada ne znam šta da mislim o tvojoj ljubavi prema Bogu. **19** Pazi da možda uskoro sam sebi ne postaneš jedini najbliži. **20** Zar je pravo da se nečijom besedom drugi

sablazni? Gle, koliko me je tvoja prva beseda obveselila, toliko me je tvoja sadašnja reč sablaznila, jer znam dobro da si videlac Božji i imaš živu reč; da to ne znam, nikada ne bi došao tebi i da slavim takvu svetinju u tebi; a što me zato koriš, to pitam: ko ti je naložio da takvo što uzmeš preko svoje glave i da me zato koriš **21** O gle, nije lepo da gladnoga, žednoga i uplakanoga brata u Bogu tako kratko odbiješ od sebe. **22** Strpljenje je prvo i poniznost jeste duša ljubavi. – Henoše, znam da si majstor dvoga; ali zašto mi pokazuješ čelo, a izgleda da si zatvorio srce preda mnom, kada ti nikada nisam učinio što našao. – Zato se okreni i budi mi brat u Bogu umesto hladan, suv putokaz, amin." **23** Čuv pak Henoh to od Setlahema s najvećim osmehujućim spokojstvom, uspravi se ponovo i susretnu ga sledećim rečima govoreći: **24** "Setlaheme, gle, kada bi tako bilo kao što držiš po svojoj besedi, zaista, već davno bi me video kod tvojih nogu kako plačem, međutim, nije tako. **25** A da ne bi zbog moje neshvaćene besede nepravedno sablažnjavajući se stupio u svoju kolibu, ublaži svoje srce i čuj šta ću ti reći: Setlaheme, pogledaj u plavu daljinu pa mi opiši travu, bilje, drveće i žbunje koje je vrste, da li kao ovde ili drugačije? **26** Kakvo stenje, kakva zemlja i kakvi izvori? Da li kao ovde ili drugačije? Koja živa bića prebivaju tamo? Da li možda ima ljudi? Šta sada rade? **27** Čuj Setlaheme, tvoje ćutanje mi kaže da takvo što ne znaš. A sada te pitam: na koji način bi najzgodnije mogao da pribaviš takvo znanje? **28** Pretpostavimo da sam tamo već bio i da sam sve posmatrao. A moglo se desiti da me oci u tvom prisustvu pitaju o tome i da im obznanim plavu daljinu; a kada bi takvo što čuo i ne bi znao kako, otkud i čime, pa bi rekao meni: Čuj, veoma mi se sviđa što si sada rekao, i ja hoću da govorim o daljini kao ti; gle, zato hoću kod tebe da idem na nastavu kako bih od tebe naučio da govorim takvo što. – Pa ako bih ti odgovorio: Čuj, takvo što se ne da naučiti sa unutarnjim ubeđenjem za onoga koji hoće unutarjenje ubeđenje. Zar to ne bi bio naporan put do čistoga spoznanja, i koliko nerodan? **29** Ali gle, ovde preko ovih brda je najbliži put onamo; potrudi se onamo i budi siguran za tri dana si opet ovde i moći ćeš poput mene o tome da govoriš punu istinu, što inače godinama ne bi mogao sa unutarnjom silom života. **30** A ti mi opet dođeš i hoćeš da me optužiš za nedostatak ljubavi takvog kratkog, ali potpuno istinog saveta. – Recu sam sebi kako se odnosi takva optužba za bez ljubavi prema takvom savetu po kojem za tri dana sigurno možeš dostići što bi

inače teško dale hiljade godina. **31** Gle, tu si svojom mudrošću oštro udario u vetar. **32** Pokazan ti je put, ako nemaš hrabrosti ići sam, onda dođi i proveri me da li ću te kao brat pratiti svom ljubavlju ili neću, ali mislim da ćeš tu teško naći razlog za tužbu. **33** Ali ako bih hteo da ti učinim po tvom nerazumnom zahtevu, gle, tada bih ti pre morao postati neprijateljem kako bih tebe, svog dragog ubogog brata u Bogu i Adamu, varao u svojoj podlosti. **34** Gle, znanje ti večno neće koristiti životu, ali ako postupiš po istini, tada ćeš naći svedočanstvo istine, i svedočanstvo će biti ljubav, i ljubav večni život u Bogu, amin, amin, amin."

72 Poglavlje

1 I čuv Setlahem takvu besedu, baci se pred Henoha i reče: "O Henoše, tvoja velika mudrost me uništi, da mi se sada čini kao da me više nema; ali primećujem da te sada u svom uništenju bolje razumem no pre u mojoj mudrosti; tako primi moju zahvalnost za takvo tvoje veliko strpljenje, koje si imao sa mnom i nisi se ljutio na moju veliku nerazumnost koja me je dovoljno obezobrazila da sam se usudio da stupim pred tvoje ljubavlju osvetljeno lice i da raspravljam s tobom, koji si živo oruđe u ruci svemoćnoga, svetoga Oca. **2** Gle, moje oči si, istina, oslepeo, i još ne vidim šta je pravo, ali sada primećujem drugu svetlost u sebi, koja mi pokazuje novu putanju, istina, blede još obasjanu, ali putanju koja će me u trenu odvesti dalje nego što me je nerodna svetlost mojih očiju odvela za mnogo, jest, već veoma mnogo godina. **3** O Henoše, ako bi na toj novoj putanji moja noga negde stala na neko vrlo rastresito mesto, onda daj da dođem tebi kako bi mi pokazao da li idem pravim putem. **4** O Henoše, dovikni mi ako me budeš video u mojoj slepoći da sam pogrešno stao, amin." **5** I Henoh mu odgovori: "O Setlaheme, gle, imaš čestitu volju i pun si dobre revnosti da ti zato pripada pohvala, ali jedno još treba ukoriti na tebi, i to je što jedino Bog, svih nas presveti Otac, može dati svojoj deci što tražiš u mene, takođe samo slabog čoveka, pa tako hvališ oruđe umesto majstora. **6** Zar misliš da sam ja umoljiviji od beskrajne ljubavi i smilovanja večnoga, svetoga Boga? O Setlaheme, nemoj da te više obmane tajna nerazumnost svoga srca, i ne obraćaj se nikada ljudima pre nego što si se u samoj srži obratio pun ljubavi i kajanja Bogu; i ako te ne usliši duže vreme, onda najpre misli da su svi

najbolji ljudi prema Bogu čisto zli i bez ljubavi i da će Bog dati sve još mnogo pre no što te najsazaljivije čovečije oko samo pogleda. **7** A što se tiče nas, ionako smo došli do vas na zapovest Božju, našeg najsvetijeg, najboljeg Oca, i usled Njegove ljubavi u nama nećemo okrenuti naše oči od vas; zato uzdigni svoje srce naviše i ljubi svetoga Oca svom snagom, te ćeš živeti; jer takva ljubav će te u jednom trenu više naučiti no svi najbolji i najmudriji ljudi za mnoge stotine godina; gle, sada imaš sve što ti je za sada nužno; postupaj i hodaj u ljubavi prema Bogu, amin." **8** A posle takve besede pokloni se Setlahem pred ocima i odstupi zahvalno, i poče da oseća u sebi puno radosti, i slavljaše Mene zato u srcu. **9** A potom se Henoh obrati Adamu govoreći: "Dragi oče! Ne srdi se što sam te ovde zadržao duže no što si predvideo za mene; međutim, gle, Gospod svoje darove ljubavi ne ravnja po našoj meri vremena, nego kada hoće da da – daje; i svagda neka je Njemu, velikom presvetom davaocu naša puna hvala, slava i čast, amin." **10** A Adam uzvrat: "O dragi Henoše, za to budi bez brige; svi mi znamo da što Gospod čini, jeste svagda dobro učinjeno, amin." **11** I Set se odmah glasno saglasi i napokon još doda: "I svagda u najbolje vreme, amin." **12** A Adam se ponovo diže i reče obraćajući se Henohu: "Henoše, sada odmah neka Asmahael počne kako bi, prvo i prvo, ispunio svoj broj, a drugo, da nam obznani svoje viđenje o ovom lepom krajoliku; i konačno kako je sve ovo shvatio. A posle toga ćemo se smesta spremati da krenemo dalje, još kratko pozvati decu Zapada i Ponoći, pa ćemo se naposljetku uputiti kući, amin." **13** I Henoh naznači Asmahaelu da počne svoju stvar. **14** I gle, smesta istupi životinja sa svojim jahačem; no deca Podneva razgovarahu razno malo glasno među sobom, ali životinja smesta riknu snažno tripud zaredom, da se svi silno poplašišu i njihovi glasovi potpuno umuknuše. **15** Pošto se uspostavi takav red, začuti smesta životinja, te Asmahael poče da upućuje sledeću odveć čudnovatu besedu fino zvučeći od sebe, naime govoreći: **16** "O prečasni oci otaca zemlje! Šta bi trebalo i šta bih mogao ja, koji sam tek nedavno pobegao iz mračne dubine smrti, sada da govorim na ovim tako svetim visinama budući da sve puno čuda, puno milosti, puno života obamire meni najsnažniju reč na drhtećem jeziku? **17** Divnog krajolika! O zaista, kako da onaj koji iz sebe nije kadar da govori svete reči života razloži i prikaže mučajućim jezikom izgled kao ovaj tako čudesno divan i lep? **18** O oci otaca zemlje, gotovo da se još nisam ni usudio da sasvim otvorim oko

kako bi mi se udelila sposobnost da gledam čudesa svete visine, a sada da ih predstavim ja ubogi, ja slepi, ja mrtvi pred vama koji ste, puni milosti, puni života, puni moći i puni sile, ove stvari čudnovatih oblika već dugo valjda prozreli iz unutarne suštine? **19** Šta su ove travom obilne površine, okružene liticama i vrhovima, koji dosežu podno neba, kada njihovo veliko značenje mora ostati skriveno prividu života? Zar prezriv kamičak za mene i za svakog koji bi ovo razumeo u suštini ne bi zauzimao viši sveti položaj no sve planine i visine zemlje, i ona sa njima? **20** Kako je lako reći – samo se sme pogledati da se tamo na istoku hrabro diže pušeci kralj planina, koji doseže podno neba, kao da mora da vlada zemljom; o zaista, oko životinje ovakvo što takođe može da vidi. No ako pitam sebe: Razumeš li ti Asmahaele takvu silnu tvorevinu? Tada govori u noći moga srca: Kako mrtav mrtvog da razume? Tvoj život je samo privid i varka tvojih čula. Gibak jezik je sve što možeš da se razlikuješ od životinja. **21** O oci, ako sam takvo što osetio, onda mislite koliko su mi neistraživi oblici svetih visina. **22** Kada vidim tamo između istoka i ponoći takođe još divniju svetleću goru no sunce na nebu štaviše pošto nam daruje samo jednobožno zrake, a ta gora, sramoteći sunce, iskorištava svetlost svih zvezda i cveća u moćnim strujama; no ako pitam sebe: kako, otkud i zašto? o tada mi doziva u uho trava kao i sve kamenje s valjano razumljivim znacima: "O nerazumniče, zašto naporno preišlaš za čudima svetlosti? Zar je gledanje svetlosti proizišlo iz Boga? **23** O nerazumniče, gle, da svetli samo stvori negda svemoć Tvorca sunce, a nikako da se gleda; i ako si primio sposobnost da zrelo razmišljaš, onda ne razmišljaj o razmišljanju, što liči na nerazumnost gledati sunce. **24** Misli jesu svetila duše obasjavajući klimavu zbrku telesnoga života, ali nikako da ih samo uzimaš i koristiš; kako ćeš shvatiti čuda koja nastaju spolja dokle moraš da bežiš od sebe kao najbliže od čuda? **25** O gle, prečasni oci otaca zemlje, o kada se takvo što nužno od neme prirode sazna, o, tada se teško odmara na visinama svetlosti. **26** Nisam pozvan ovamo da svetlim, ne – samo da budem osvetljen doveo me je blistavi Avelj vama; zato mi samo dajte da slušam vašu reč punu svetlosti i punu života; da govorim još dugo nije vreme za mene; o, ko bi i mogao naći reči koje bi zvučale svetije no one pune sile i pune života odozgo, koje kaplju sa Henohovog jezika, kada je jedna teža no biće zemlje, koje teško pritiska od temelja do temelja; jer gde kazana reč ne samo bujno nudi sebe

čuti kao milozvučan zvuk nego obilno život iz smrtno skrivenih dubina u čoveku uspešno i blagosloveno izvija, o čujte me ubogog, takva reč je valjda teža i veća no sve što oko možda može da vidi i telesno čulo da odmeri. **27** Pa tako pustite prečasni oci otaca zemlje mene sirotog, mene mrtvog da ćutim, jer ne priliči mrtvom govoriti onima kojih grudi zbrinjavaju život iz Boga u presvetloj svetlosti, otkuda svaka reč sa blagoslovenim jezikom seje život kao sunce svoju trepteću svetlost. **28** Zato o oci otaca zemlje pustite mene da okončam svoju reč, koja ništavno zveči, jer je vreme stvoreno za nešto bolje nego za prazno pričanje. **29** Mada je kraj lep kao odsjaj života, no lepše je sam težiti za životom; o zaista, kako osećam, lepša je kap života zatvorena u pretesnom prostoru za onoga koji ju je verno našao nego da može da bulji najoštrijim pogledima van u beskrajna prostranstva puna sunca i smrti. **30** O Henoše, moj premudri učitelju milošću i ljubavlju odozgo, oprosti moje prazno brbljanje i mrtvome uzmi u obzir slepoću. Mrtvi i slepi sam ja, čuj, amin."

73 Poglavlje

1 I pošto Asmahael svrši svoju reč, gle, tada usta Adam i pohvali veoma Asmahaela, što ispolju toliko poniznosti, u kojoj je utemeljeno više mudrosti nego u Setlahemu i svoj njegovoj deci; a zatim se ponovo obrati Enosu i Kenanu i naznači im da pozovu decu Podneva za predstojeći Sabat kako bi se pojavila još pre izlaska sunca na jutarnji oganj žrtve, koju moramo i hoćemo prineti Jehovi. **2** I smesta dvojica učiniše svoj posao. A zatim deca doneše osveženje i ukrepljenje ocima glavnoga kolena; i oni uzeše, jedoše i piše, i dadoše i Asmahaelu da jede i pije. **3** A kada životinja vide da jedu i piju, uznemiri se te poče moćno da otvara čeljust i sa repom da udara oko sebe. **4** A Adam reče Henohu: "Dragi Henoše, pogledaj životinju, šta to treba da znači? Smiri je, inače neće biti dobro s njom dalje putovati, amin." **5** A Henoh se smesta dignu i reče: "Zar mislite da takve životinje žive od vazduha ili pasu travu? O ne, to sve je protiv njihovom poretku; ona hoće hranu; zato dovedite tri nečiste životinje žive kako bi se nasitila." **6** Dovedoše, pak, odmah tri jarca; a Henoh reče Asmahaelu: "Gle, jelo za životinju koja te nosi; siđi i daj joj da jede i za znak da stražaru prinosiš da proždere tvoju nečistotu iz dubine." **7** I Asmahael učini smesta

kako ga posavetova Henoh naoči otaca. **8** A kada Asmahael izvede tri jarca pred životinju, ona ne dirne ni jednu, nego ih odbi od sebe repom i poče silno da riče. **9** I svi se pobojaše osim Henoha koji još ništa ne okusi od pruženih osveženja, nego se zato u srcu naslađivaše i valjano ukrepljivaše Mojom ljubavlju. **10** A Adam još jednom oslovi Henoha i reče: "O Henoše, gle, da nas ne varaš, jer životinja odbija od sebe hranu koju si pogodio. – Savetuj, ako možeš, šta činiti; jer strahujem za Asmahaela – kako se jezovito propinje i kako grmeći riče, i ovako razjareno se pravi kao da hoće da nas sve proždere. Zato daj savet i pomoć, ako možeš." **11** A Henoh odmah priđe životinji i oslovi je ovako govoreći: "Smiri se, jer valjano razumem tvoj izraz, ali kako bi i oni razumeli, neka bude razrešen tvoj široki i dugi jezik; tako obznani do čega ti je stalo i šta te prisiljava na takve zastrašujuće izraze." **12** I smesta životinja drzovito stupi među oce i iz svojih širom otvorenih čeljusti izusti jasno razumljive reči, koje glasiše ovako: **13** "Čujte vi ljudi s tupim sluhom i slepim vidom! Istina je da sam gladan već u svakoj dlaci pošto već tri dana nisam mogao da ulovim hranu, te ću i ovo nečisto jelo, koje ste mi doneli izesti u svojoj nevolji, ali mi pre nije bilo moguće sve dokle mi nije omogućeno da pokažem svima vama, osim jednome, kako je za vas u najvećem stepenu nepošteno i nepravedno da Božje darove stavite u usta pre no što ste zamolili svetoga davaoca da blagoslovi, i zatim da zahvalite svom poniznošću i ljubavlju za takav dvostruki dar. **14** Zar vi nerazumni puni slepoće ne znate da na zemlji više ne raste nijedna čista travka koja valja za hranu besmrtnih kako ne bi propali? **15** Zar zato ne bi trebalo da bude vaša velika čežnja i želja da veliki sveti davalac uvek očisti za vas i blagoslovi svaku hranu za vašu dobrobit života? **16** O stidite se vi bliski svedoci sveprisutnosti Svevišnjeg; pozvani ste da svedočite o Njemu, a možete da zaboravite Njega kada najviše treba da se sećate Njega. **17** O, koliko je samo nezahvalna vaša sloboda puna života, i koliko samo u rečima vaša ljubav prema Njemu da se čak ja, krvoločna zver, ispunim najpravednijeg negodovanja kada moram da gledam takvo svetogrđe kod dece Božje. Hoćete da kunete dubinu, a u vašoj sopstvenoj dubini ima toliko nezahvalnosti da ćete štaviše vi odneti najveću nesreću u dubinu telesno, ako se više ne budete brinuli za zahvalnost i istinsku ljubav u vašim srcima. **18** Nečistotu Asmahaelovu treba da progutam, a ja vam kažem i savetujem vam: Stavite pre onu vašeg

nezahvalnog srca na jarce kako bih postao ne samo nosilac Asmahaela nego pre vaše velike nezahvalnosti. **19** Sada Asmahaele dovedi mi jarce i učini kako su ti savetovali oci te ih optereti kletvom kako bi pokajani oci očišćeno napustili mesto, i Ti i ja s njima; da bude.

74 Poglavlje

1 A čuv oci takvo čudo reči iz čeljusti životinje, gle, tada se prestraviše silno i udariše se o prsa, i pokajaše se za svoju grešku, i zavetovaše Meni u srcu da ceo dan neće ništa uzeti, ni jelo ni piće. Oko pola časa Me moljahu u srcu za oproštaj, i osim Henoha niko se ne usudi da digne oči sa zemlje. **2** I upravo to vreme iskoristi životinja nešta postrani za svoj obed. Kada životinja svrši sa trima jarcima, odmah se vrati, odskoči do bliskog, svežeg izvora i rashladi zube i jezik kako bi se rashladio njen bes i ublažila njena krvoločnost. **3** A zatim opet priđe Asmahaelu i ponudi mu za dalje svoje usluge. **4** A Henoh, pogledav oce, upita tiho Adama da li još šta želi ili da krenu na put? **5** A Adam uzvratu još drhtećim staračkim glasom: "O Henoše, gle, strah mi je ukočio ude da nisam kadar da ustanem; i kako vidiš i mati Eva; a moramo i treba dalje prema zapadu; a kako da izvedemo da dospemo dalje? **6** I gle, dragi Henoše, i ostalima nije puno bolje od mene. Zato nađi pomoć iz svoje ljubavi prema Bogu šta treba činiti, jer zaista, osećam duboko svetogrđe naše ravnodušnosti, ali isto tako slabost mojih udi. **7** O istino, istino, koliko si strašno moćna! Ova životinja je verna slika tvoje nepoštednosti. Ne štetiš ni jednoga čoveka da i bio prvi ili zadnji žitelj zemlje; tebi su sve godine iste; biješ oce zajedno s njihovom decom, i ne štetiš njihovu slabu mater; naše glave pritiskaš do zemlje, i ude oduzimaš za nedelanje. Gde je osim Boga još jedno biće koje bi moglo podneti sav jaram tvoje težine? **8** O blaga, nežna, sveta ljubavi! Da ne ideš ruku pod ruku s istinom kao presveti blagoslov života Jehovinog, o, tada je spoznanje same za sebe stajace istine zaista smrt ljudima. **9** O deco, ubuduće nipošto više ne tražite istinu za sebe, nego jedino samo ljubav; i koliko istine ona bude nosila sa sobom, toliko će i biti pravedno čoveku i korisno životu. **10** A kome Gospod bude dao više istine od ljubavi, toga će na kraju zgnječiti, ili sam Gospod će morati postati njegov bremenoša u velikoj težini istine. **11** Zato učite i vi svoju decu u budućnosti istini u ljubavi, a braću ljubavi u

istini. **12** I sada, Henoše, čini što si vičan, i misli, čuj i vidi šta je istina sama po sebi učinila na svima nama. – O Henoše, sjedini svoju molbu sa mojom da nas veće ne stretne ovde, amin." **13** A Henoh se u svom srcu obrati Meni i u svojim grudima dade da se pojavi sledeći tihi uzdisaj, koji ovako glasi: "O veliki, sveti, preljubazni Oče svih ljudi, i nad svim moćni Tvorče, Bože beskrajni i večni, i najsvetiji! Pogledaj milostivo na nas sirote, slabe crve u prašini s Tvoje neizmerne visine milosti i pogledaj iz beskrajnog obilja Svoje ljubavi na našu beskrajnu slabost, koji bijeni tvojom velikom moću Tvoje istine ovde naoči Tvoje očinske blagosti sahnemo. **14** O daj da se dignemo sa tvrdog tla zemlje s ponovo ukrepljenim udimi i puni radosnim raspoloženjem, i vodi nas po Svojoj svetoj volji kuda Tvoja milost i Tvoje blagovoljenje odredi, i ne daj da oce negde sretne neki bol, nego učini da svi mi neprestano hodamo u Tvojim ljubavi i milosti. **15** O presveti Oče, usliši moje preklinjanje i uzdisaje, amin." **16** A izgovoriv to u srcu s punom ljubavlju i živim poverenjem, gle, tada odmah u sebi počuje moćnu, slatku, svetu reč, koja mu reče: **17** "Čuj Henoše, tvoje uzdisaje sam itekako čuo, i uslišio sam tvoju molbu; stupi do svojih otaca; uteši ih puni blagoslova iz Moga velikoga smilovanja i potvrdi im Moju milost i Moje obećanje; zatim im potpomogni pa će svi ukrepljeni velikom snagom ustati poput mladića, i puni bodrosti svršiti još predstojeću putanju po Mojoj volji. **18** A životinji ne daj da stupi u Adamovo prebivalište niti na tlo i zemljište, nego nakon obavljenog putovanja daj joj da u miru krene na mesto svog određenja. **19** I sada idi i učini što ti je zapovedeno i vaspitavaj stranca Asmahaela na Moju čast, amin; čuj u svojoj ljubavi amin."

75 Poglavlje

1 I smesta mi Henoh zahvali u srcu za tako veliko parče hleba iz istinog očevog doma, zatim se uputi u slabu sredinu otaca, i uputi im sledeće reči utehe iz Mene, naime govoreći: **2** "O dragi oci! Sveti Otac i Gospod sve moći dopustio je milostivo malo, nešto neobično čudo kako bi nas probudio iz sna naviknute ravnodušnosti. Životinji je razdrešio inače večno nem jezik i dao je da sitna iskrica večne istine samo sklizne preko njuške nenaviknute govoru. Čuli smo sadržajem tešku iskricu i zaprepastili se mnogo kao da smo stajali pred neumoljivim licem večnog uništenja punog muke. **3** O

praznog li straha i pola očajanja! – Recite mi, dragi oci, čega da se plaši onaj koji istinski ljubi? **4** Zar istinska nekoristoljubiva ljubav prema Bogu nije štiteća ruka svetoga Oca stavljena na naše grudi, pred čijom moći sva beskonačnost u svojim najdubljim temeljima poslušno i puna strahopoštovanja drhti? **5** Zar isti prst Božji, kojega nas cela ruka valjano štiteći održava, ne nosi celi neizmerni svod beskonačnosti sa svim bezbrojnim zvezdama, sucem i mesecem? A mi postajemo skoro nepomično slabi zbog neke neobične sitnice, dok bismo imali nadaleko veće pravo da postanemo slabi i sasvim bez hrabrosti ako bismo malo razmišljali o nama samima kako nam je neprekidno svojstveno nečuvano čudo sposobnosti govora, tako da možemo da govorimo da skoro više ne postoji vidljiva stvar kojoj ne bismo bili kadri dati više od hiljadu imena. **6** O gle, to nas ne čudi, a i ne postajemo slabi kada međusobno razmenjujemo reči. **7** A ako nas beskrajno večna čuda u pogledu naše sposobnosti shvatanja ne slabe, o koliko je nerazumno potom pred cvrčanjem cvrčka onemoćati; čujte, tu još dosta viri robovskog straha no prave žive ljubavi. **8** A zar živi nadasve čak pred samom smrću može da se naježi, ili oslabiv da zadrhti i ustukne? **9** Zaista, ako živi drhti pred smrću, onda u samome sebi još dosta ima silne tragove smrti. **10** Zar čovek nije postavljen gospodarem svih stvorenja u velikom svemiru? Šta je s njim postalo da pred zujanjem hrapave muve ustukne kao da mu je Bog već upola presudio? **11** O dragi oci! Znam šta je uzrok tome; ne možda, kako mislite, prvi pad oca i matere, jer je bio samo posledica toga, nego to je da čovek u svojoj slobodi počinje da umišlja da je velik i moćan, te se u tom nerazumnom preuznošenju gubi toliko da misli da na svakoj vlasi vise sunca i svetovi; a ako onda preljubazni, sveti Otac ovo nerazumno spavajuće i sanjajuće dete nekom svežom kapljicom punom ljubavi, smilovanja i milosti probudi, tada iznenada otvara oči, poznaje svoju slabost i ništavnost, pa plače što je samo slabo dete. **12** A kada zatim ugleda jakog oca, raduje se, dotrči svom ljubavi do njega, miluje jakog oca i moli ga za hleb – i gde je neki otac i mati koji bi odbili od sebe svog ljubimca? **13** A ako dete prkosi, onda otac zna da ga kazni kako bi postalo blago; a ako dete neće sasvim da se probudi, zar otac neće pokušati svakim sredstvom kako bi ga opet probudio u život? **14** I ako dete ponovo otvori oči i osmehne se zabrinutom ocu, zar se otac njemu neće radovati više no stotinu budnih? **15** O dragi oci! Gle, kako je prazan vaš strah i slabost.

Probudite se u ljubavi i gledajte kako veliki, dragi, sveti Otac pun čežnje i brižan stoji uz vas i čeka kada ćete vaše oči ljubavi uzneti ka Njemu. **16** O probudite se, On nama nije dalek Otac, nego On je nama bliski Otac, i pun ljubavi, blagosti i strpljenja. **17** Ako ste sada još mamurni i iznureni od sna, probudite se sasvim, i bićete ukrepljeni da ćete od radosti skakati kao mladi jeleni; o, tako se probudite u ljubavi prema Ocu, amin."

76 Poglavlje

1 Svršiv takvu besedu zahvali Mi Henoh ponovo u srcu, pa pruži svoje ruke, potpomože ocima, i to po poretku loze, i gle, smesta oci ustaše sa zemlje radosno, čilo i skroz-naskroz ponovo ukrepljeni, i zahvališe Meni preko mere za takvu milost, i slaviše glasno Moje ime; njihova velika radost zanese čak i njihove noge, tako da zajedno sa Adamom i Evom počеше da poskakuju; a Set od prevelike radosti beše skoro neobuzdan i poskakivaše koliko god moga više. **2** A dogodi se da u svom poskakivanju pade i malo se povredi na desnom kolenu tako da odmah više ne moga poskakivati, i odmah se ožalosti jer to smatraše kaznom, i smesta se obrati Meni i reče u svom srcu: **3** "O Gospode i svih nas predobri, presveti Oče! Pogledaj milostivo naniže na mene ubogog i slabog; gle, bio sam previše radostan u Tvome imenu, i pao sam u svojoj preteranoj radosti. **4** O sveti, najljubazniji, predobri Oče! Potpomози mi opet, jer ubuduće više neću da se radujem nogama, nego tim pre u srcu, a i radije da Te slavim i hvalim svojim jezikom, a noge da koristim po Tvojolj volji, i ruke po Tvom blagovoljenju; ali samo ovaj put, o sveti, predobri, preljubazni Oče, uzmi bol sa moga kolena; u usliši moju molbu, amin." **5** I smesta ču velik glas, koji reče u njegovom srcu: "Čuj Sete, raduj se svagda Mome imenu, raduj se svome Ocu, i raduj se svemu što te bilo kako uznosi ka Meni, ali izostavi pri tom telesno upinjanje, koje ni za šta ne koristi, nego raduj se u tišini srca; raduj se u životu nađenom životu, a ono što pripada smrti ne vuci u radost života; tako nikada nećeš trpeti štete, kako na telu, tako još mnogo manje na životu duha iz svoje i Moje ljubavi istovremeno. **6** Zapamti to dobro i shvati što je god moguće dublje u životu; tako tvojoj radosti nikada neće biti kraja; – i sada ustani i idi radosno u Mome imenu, amin." **7** A čuv to Set u sebi potpuno jasno, zaplače od radosti i zahvali Mi glasno za ovu neočekivanu

milost. **8** A sada primetiše i ostali da se sa Setom zbilo što posebno i začudiše se svi osim Henoha zbog trenutne tišine Setove i njegovog preradosnog raspoloženja. **9** A Set to primeti i zamoli da ga sada u svojoj radosti zbog pronađenog života iz Boga ne uznemiravaju pitanjima; uveče će ionako saznati u sebi odozgov. **10** Sada se Adam obrati deci, zahvali Meni, blagoslovi ih sve, blagoslovi decu Podneva i blagoslovi krajeve pa reče: **11** "I sada deco, zahvalite Gospodu i pođite na put prema zapadu, i to u poznatom poretку: Asmahael u mojoj i Henohovoj sredini uz životinju istine, amin."

77 Poglavlje

1 I smesta se rasporediše po volji Adamovoj i uputiše se ka deci koja prebivahu na Zapadu. **2** Svaki mi žrtvova svoje srce i slavljашe Me ispotiha, tako koji podoše, tako i deca Podneva koja ostaše. **3** I deca Podneva, koja ostaše, pokloniše se pred roditeljima glavnog kolena i zahvališe za takvu radosnu vest njima, i hvališe Moje ime i slaviše Moju ljubav preko mere i ispuniše se radošću zbog Moga velikoga smilovanja. **4** I gle, pod takvim dobrim odnosima rastaše se ovde prvi ljudi zemlje od svoje dece. **5** Put bejaše ovde od Podneva do Zapada vrlo veličanstven, razume se posmatrano samo ljudskim očima; bejaše u najvećem stepenu ono što vi podrazumevate pod izrazom "romantično". **6** Zbog velike retkosti, koja se više nigde ne nalazi, hoću da vam ga malo predočim; pa obratite pažnju i oslikajte u srcu. **7** A ovako izgledaše kraj kroz koji je prolazio put prema Zapadu: Zamislite u jednoj crti sedam kupastih bregova sivoplave boje, svaki visok sedam hiljada stopa, u podnožju pola milje u prečniku; zamislite da se breg ređao uz breg kao da neko hoće da ih postavi da se dodiruju u podnožju. **8** A kao što ovih sedam bregova stoje jedan uz drugi u jednom pročelju, tako zamislite da iza svakog brega stoje još deset sve manjih veličina i raznih boja; iz vrha svakog brega prska čist izvor; ispred pročelja udaljeno oko sto hvati nalazi se prav put, koji se oko hiljadu stopa više od podnožja bregova pruža pravo pod konac preko planinskog bila, na čijoj severnoj strani rastu prelepi kedri i palme, topole i plantani; a na južnoj strani osim spomenutih kamenih skupina bregova sa svojim, poput velikih ladoleža, šuštećim vodopadima ne vidi se ništa osim golog kamenjaka tu i

tamo obraslog malom travom i mahovinom. **9** Evo, tu je kratak opis puta od Podneva prema Zapadu. Zamislite još neopisivo dejstvo koje nastaje zracima sunca kada se prelamaju u bezbrojnim vodenim lukovima, i povrhn toga još između bregova svetluca najšarenija raskoš zadnjih manjih nizova, tako imate ukratko sve da predstavite sebi prilično jasno sliku ove deonice puta prema Zapadu. **10** I ovaj put bejaše Adamu vrlo drag; išaše njim posebno vrlo toplim danima zato što tu strujaše uvek svež vazduh i povrhn toga mu ovaj pogled uvek služiaše za velika nadahnuća u ranijim vremenima. Kada bi se vratio otud, razgovarao bi sa svojom decom vrlo uzvišenim rečima o Mojoj ljubavi, milosti, mudrosti, smilovanju, svetlosti, veličini i moći. Zato nazva ovaj put "Posmatranje Sedam Moći iz Večnosti Velikoga Boga Jehove". **11** Kada pak oci dospeše do toga puta i malo-pomalo se primakoše do srednjega brega, zastade Adam malo na putu da se malo nasladi veličanstvenim prizorom prirode. **12** I smesta posedaše sva deca i uživaše u muklom, moćnom delovanju bučne, mrtve prirode. **13** Posle kratkog odmora, za kojeg spomenuše valjano Mene, obrati se Adam Asmahaelu i upita ga: "Asmahaele, kaži nam šta nalaziš na ovom prizoru i kako ti se dopada?" **14** A Asmahael se obrati pun strahopoštovanja Adamu i reče: "O oče otaca zemlje! – Pitaš ovde slabog gde se preveliko i premnogo pruža jakom; no, ako posmatram visoke i strme, zalivene, šiljaste stubove od plavičastog kamena oblikovane moćnim prstom večnoga Boga, tada mislim u srcu: Za velike veliko nije veliko, a za male je veliko beskorisno; šta će mušica sa gorama, šta koriste muvi prsti naših ruku?" **15** I kada posmatram ovde moćni prizor, o oče otaca zemlje, opažam jasno da velikima koristi samo veliko, a muvi neka je dovoljno dvoje zujećih lakih krila. **16** Oci, velika i moćna deco Višnjeg! Za vas su tako velike, divne stvari uobličene moćnim prstom Božanstva; vi ih možete koristiti, shvatiti i hvaliti, za mene se brda nalaze na leđima muve. **17** O oci otaca zemlje, šta kazah jeste sve što sam vam kadar reći; učite me drukčije ako je moguće da shvatim takvu veličinu u duhu, amin." **18** A kada Adam ču takvu poniznu skromnost, obradova se odveć i reče obrativ se ostalima: **19** "O draga deco, čujte! Asmahael mi se čini kao duže vremena ugareno polje, koje, istina, za vreme ugarenja nije rađalo plodove, jer samo beše polje na ugaru, a ako se poseje dobro seme na njegovu zemlju, pa se obrazdi u dubinu, tada će se od takve njive za kratko vreme radosno pojaviti stostruki plod. **20** Tako mi se

čini i sa Asmahaelom, jer još nije dva puna pomaka senke među nama, a zaista, izuzev nas, valjda bi svu ostalu decu na visinama posramio. **21** Čujte, draga deco! Ako su svi siroti dubine samo negde blizu Asmahaela po njegovoj plodnosti, zaista, večno bi bilo šteta ako im ne bismo pružili pomoć. **22** Zato ćemo se savetovati danas u mojoj kolibi pod moćnom potporom Božjom šta se može učiniti u tom pogledu. **23** A Gospod neka nas čuva svakog samovlasnog popstupka, amin."

78 Poglavlje

1 Kada Asmahael pak ču ovo iz usta Adamovih, pođu mu suze te reče pogledav prema nebu: **2** "O kada bi bilo moguće spasti jednu, jednu usmrćenu braću! O zaista, tada bih kao tašta muva hteo da postanem moćan sup i da se obušim najbržim letom u dubinu da tamo svu braću jednu, mrtvu zgrabim za svetlost i život i ponesem brzo i brže no što svaka misao ume da juri – ovamo da vide sa mnom čudeći se kako odmah i uzvišeno na svetim visinama moćna deca Gospodnja vrlo mudro učeći otkrivaju slabima i mrtvima stvari ispunjene čudima i pokazuju u moćnim oblicima sazdanim od svetih reči dom života u čoveku; i moćnije još od svega toga – moćnoga, svetoga Tvorca svetova i sunaca, Oca ljudi. **3** O kada bi bilo moguće! **4** O oci otaca zemlje, premda oko u čudećem pogledu napolje u beskrajna prostranstva sjajne tvorevine često ne vidi taštu trunku, ali ako tako tašta trunka nošena vetrom upadne nekad u oko videocca, tada se veliki dohvata bolnog oka da trlja i traži da se oslobodi što smetajući i goreći zatvori mu vid; i tako ne retko zove brat brata: **5** "O dođi i nađi mi taštu, neuglednu stvar iz oka"; i kada je brat ugleda ukopanom u suznom oku brata, tada poviče: "O brate, tašti neprijatelj tvoga vida je postao beštetan; leži ukopan u pobedosnim bujicama tvojih suza; sažaljive suze će te na vedru radost ubrzo osloboditi od tvoga taštoga neprijatelja, koga se pribojavaš; jer postane li trunka sama suzom, neće ti više stiskati vid i smetati istom da gleda svetleće daljine večne tvorevine. **6** O oci otaca zemlje, svetim očima gledate napolje u beskrajna pasišta večnih svetlosti, ali dole, tamo dole u mračnoj dubini čovečije bede besneća oluja ne retko uskovitla navise ka svetoj visini neprijateljsku prašinu na smetnju vašem vidu. **7** Kada vas zaboli, o dajte da istu zahvati brižna suza i trpite dok sama

ne postane zahvalnom suzom. **8** O oprostite meni bednom i slabom, i mada muva ne ume da riče poput tigrova i lavova, ipak i njeno tiho zujanje kaže: O oci otaca zemlje, i ja sam istekla moćnoj ruci vašega svetoga Oca, zato vi veliki meni slaboj takođe navidite sažaljiv pogled. – Čujte, amin, o amin." **9** A Adam reče odveć radostan lepim rečima Asmahaelovim: "Dobro sam čuo tvoje pravedno uzdisanje i dobro znam rđavu prašinu dubine, velikog neprijatelja svakog unutarnjeg gledanja, ali pre nego što pristupimo nekom dobročinstvu, najpre moramo tačno da ispitamo volju velikoga Gospodara; jer nikada da preduzmemo nešto bez valjano spoznate volje odozgo. Zato još malo vremena i još danas neka bude odlučeno šta je veliki Gospodar nad svim zvezdama rešio da učini u dubinama grozote, i to će valjda biti najbolje, ispalo za ili protiv, neka uvek najpreciznije bude Njegova presveta volja, amin." **10** Zatim Set usta i reče Adamu: "Dragi oče, ne bi li valjalo da nam ovde Henoh baš kao u tvojoj pećini kratko rastumači ovaj divni predeo? Gle, vrlo mnogo sam željan za tim. Koliko puta sam već razmišljao o tome, ali ipak jednom za svagda nisam mogao dokučiti ništa drugo osim što videše oči i čuše uši moje, naime ove do neba jednoobrazne kamene vrhove sa svojim čudnim mlazevima vode, koji u bezbrojnim vodenim biserima šumeći preko strmih litica padaju dole do zemlje i tim skladnim šumom na čudnovat način ushićuju uho. **11** Zato da li bi dozvolio da Henoh svima nama ovo istinski rastumači, amin." **12** A Adam reče beskrajno odobravajući želji Setovoj: "O Sete, preduhitrio si me jer to je već dugo bila moja sopstvena želja, zato neka bude kako si zaželeo. A ti, dragi Henoše, učini i pruži svojim žednim ocima svež, ukrepljujući napitak iz svoje ljubavi po mojoj i Setovoj želji, amin." **13** I gle, smesta se podiže Henoh i počeo da upućuje sledeće vrlo znamenite reči ocima, naime govoreći: **14** "O oci! U krilu daleke beskonačnosti Božje valjda će se nalaziti još veći i divniji prizori prirode i biće još neizrecivo uzvišeniji no ovih sedam puta deset kamenih vrhova, koje prskaju vodu, pošto svi jedva iznose nekolike hiljade čovečijih visina od osnove, što nije ni blizu toliko koliko odnos jednog preglja prema nama; a ipak je tako da je takva životinjica na svoj način veća od cele ove kamene skupine, koja prska vodu. **15** Ali ako takav veličanstveno izgledajući prizor propoveda muklu reč iz mudrosti najljubaznijega svetoga Oca, tada je samo smisao uzvišen, a ne muklo beživotno oruđe; kao što ni jedna usta nisu uzvišenija od drugih iako su rekla reči najviše uzvišenosti,

jer uzvišeno nije u ustima, nego u reči. **16** Isto je i u ovom prizoru; ne što predstavlja da u ovome spoznamo u unutarnjoj saobraznosti duha sedam duhova ili sedam moći Božjih, i da je svaka od njih puna žive vode milosti, koja stalno kiši preko naše jalove zemlje naše duše, a ipak ne rađa više plodova od stalno navodnjene zemlje u podnožju ovih kamenih bregova; takođe ne što pozadinskih deset brda predstavljaju svete obaveze ljubavi, koje su uvek iste zato što su sedam duhova zapravo samo jedan duh, što svedoči ista visina, ista boja, isti oblik, ista količina, isti pravac, ista voda i isti skladan šum – nego jedino spoznanje otud u nama samima je uzvišeno i dostojno; malo je do samoga prizora. **17** Razrešite čuda najpre u srcu; zaista, tek tada ćete se uskladiti sa Mnom, kaže Gospod, i reći: O Gospode, ko okusi samo kap Tvoje ljubavi, zemlja mu postaje gadna u preglasnom likovanju zbog Boga sopstvenoga srca, amin."

79 Poglavlje

1 Svršiv Henoh ovu besedu, pokloni se osobitim poštovanjem prema svim ocima, pa Mi zahvali u srcu za tako uzvišenu milost kojom je bio vičan da toliko čisto dobroga i istinoga iz Mene objavi ocima. **2** A Adam se podiže i reče "amin", pa nastavi da govori dalje tako što reče: "Moj mnogoljubljeni Henoše, ovoga puta vidim sasvim jasno da reči koje si sada rekao nisu nastale u tvome telu, nego Gospod i svih nas svemoćni Tvorac i najsvetiji Otac stavio ti ih je najpre verno u srce. **3** Jer zaista, draga deco, koji čovek bi to iz sebe mogao crpsti i ovu skupinu kamenja u svoj svojoj divoti jasno shvatljivo otkriti nego ti kroz moć i svesmilovanje najvišeg Boga? **4** Sada je valjda prvi put da sam te ovako sasvim dokučio i to još takoreći u srži najdubljeg korena. **5** Ali samo jedno mi još nije izvesno i jasno, i to jedno jeste da još uvek ne mogu jasno da zamislim na koji način svetu reč, koju izgovoriš, primaš u sebi i čuješ, pa smesta izgovoriš da zvuči kao da je od tebe, kada beskrajno uzvišeni smisao pruža baš čistu suprotnost, jest, baš čistu suprotnost kao sasvim mirna površina vode, na kojoj se ne primećuje ni najmanja neravnina. **6** Dragi Henoše, ne sada, nego za neki drugi pogodniji čas, ako je Gospodu ugodno, pokaži i otkrij nam sve to kako bismo dobili unutarnju meru i prema tome bili kadri rasuditi kako i kada bi svako od nas u sebi čuo svetu reč, ili za sebe ili za sve. **7** Ali kažem ti još

jednom: ne sada, nego za prikladniji čas. – A za sada zahvalimo svi Gospodu što nas udostoji takve uzvišene pouke, pa ćemo se dati na dalje putovanje, i to po već poznatom poretku u imenu Jehovinom, amin." **8** I svi učiniše u samoj dubini srca kako je Adam zapovedio. **9** Kada mi prinese sasvim svoju hvalu, podigoše se i dadoše se na put. **10** Ali pre no što pokrenuše noge, reče Adam Setu: "Čuj, ljubljeni moj Avelj-Sete, gladan sam; moji udi, koji će da posustanu, kažu mi; no ti znaš zavet današnjeg dana, kojim sam se zavetovao sa svima vama Gospodu kada nas je sve zajedno naježila čeljust životinje. **11** Šta sada činiti? – Hteo bih da pitam Henoha, ali – zaista, prvi put u životu na ovom mestu da nemam hrabrosti da pitam dete, koje je uz to dete dece, čime da se oprem svojoj sustalosti ne prekršiv zavet. **12** Otidi do njega i pitaj ga tiho za njegov savet, amin." **13** Odmah se Set dade do Henoha i reče: "Čuj, dragi Henoš, našeg oca Adama je snašla jaka sustalost u svim svojim udovima; veoma silno priželjkuje hrane, ali zavet mu ne dozvoljava da išta jede celi dan; reci, ako ti je moguće, na koji drugi način da se praotac oslobodi svoje sustalosti. **14** O dragi Henoš, učini šta možeš, jer premda sam i ja dospeo do života, osećam ipak tek život slabosti u sebi, a ne snage, zato bih praocu bio veoma slab oslonac. **15** A ti imaš u izobilju, zato savetuj ili pomози, amin." **16** A Henoh odmah ode do Adama i reče: "O oče, ne daj da te iskušenje nadvlada. Sam Gospod jeste koji ti ovo dopušta kako bi proverio snagu tvoga saveza u tebi. **17** Dok još nisi bio, da li je Gospod bio vičan da te stvori pozivajući i da budeš slobodan čovek i duh, savršeno po Njegovom podobiju? **18** Sada si već dugo slobodan posmatrač i primalac neizrecivih isticaja Njegove beskrajne ljubavi, smilovanja i milosti; kako dopuštaš da te malodušnost obuzme i da zadrhtiš pred trošnom haljinom tela, kada te člankovita smrt istog opominje da nije telo, taj sve stariji omot unutaršnjeg života, nego da je duh ljubavi, koja je pravi unutarnji život, određen za život u Bogu. **19** Samo pusti da sustane telo; pa kada oslabi unutra sve do prebivališta života, tada će se život tim lakše i pre razliti svim obiljem u svu dušu i preko nje će i najbolje hraniti svako vlakno tela za budući večni život. **20** Jer tada će duh život tela primiti u sebe, i tada smrt neće imati ništa što bi zadavila, osim sebe samu, što je sâmo prazno telo. **21** O oče, u svojoj slabosti uzdaj se u silu Jehovinu, tako ćeš u svojoj povraćenoj snazi u moći života likovati i reći: **22** O Gospode, najbolji, presveti Oče! Nisam bio, a Ti si me stvorio

pozivajući, i ja sam postao u svemu hrabrom obilju sile radosnog, vedrog života iz Tebe; Tebi se dopade da me proveriš ponekom slabošću; spoznah Tvojom milošću novu proveru i prinesoh Tebi u svojoj posustalosti žrtvu detinje ljubavi; pogledao si sada opet moj umor, i ja sada uzvišeno likujući živim novim čudesno milim životom u Tebi, o Jehova! Tebi neka je večno sva slava, hvala, uznošenje i zahvalnost! **23** O dragi, sveg poštovanja dostojni oče Adame! Veruj meni, slabom Henohu, neće proći čas pomaka senke, a tvoji udi će biti snažniji od jakog tigra, ali samo moraš održati savez, jer Gospod svagda prezire nevernu kolebljivost srca. **24** A dotle daj da te sprovedem do Zapada i da ti potpomognem, i ubrzo ćeš sasvim spoznati vrlo divno vođstvo Gospodnje, amin."

80 Poglavlje

1 I čuv Adam ovu utešnu reč Henohovu, smesta mu se obradova srce i podnese svoju rastuću sustalost velikom predanošću i dopusti da ga Henoh dalje sprovodi. **2** Tako iđaše povorka preda se, mada nešto naporno, uprkos tome još prilično živo; celim, gotovo posatnim putem nije se rekla reč, ali svako za sebe moljaše Me žarko i usrdno za ukrepljenje i održanje Adama, a prvenstveno Henoh beše pun nepokolebljivog poverenja i tačno izračuna u svojoj ljubavi prema Meni da njegovo nepokolebljivo poverenje u Moje smilovanje i milost sasvim izvesno neću posramiti. **3** Jer premda ostali uvideše da Meni ništa nije nemoguće, ipak sumnjaše u Moju volju, pošto još ne naučiše veliku slobodnu umetnost u srcu da računaju nepokolebljivim putem čiste ljubavi i da valjano sračunaju Moju večnu, nadasve neizrecivu vernost; a tu umetnost je Moj dragi Henoh već vrlo umešno uvežbao i stoga svagda bejaše odveć siguran u neizostavni uspeh onog što je u svojoj pravednoj ljubavi očekivao od Mene. **4** Stoga nikada nije bio tužan i nije žalio nikoga kome bi se desilo nešto neprijatno, jer njegovo oko je uvek mirovalo na Mome srcu te je vrlo dobro opažao tajno vođstvo Moje ljubavi kako svakim sredstvom, odveć čudno izgledajućim, uvek najbolje zna da decu vodi tako kako je najbolje za dobijanje večnoga života. Jest, išao je u računu svoje ljubavi prema Meni tako daleko da je štaviše s najvećom sigurnošću određivao kako, kada, gde i zašto će se nešto pojaviti i završiti; i tako beše u neku ruku prvi prorok zemlje i osnivač

takozvanih proročkih škola, koje su se održale do Moga ljudskoga silaska; koje su se isključivo sastojale u tome da su se njihovi đaci već skoro od rođenja vaspitavali u Mojoj ljubavi; svet im je predstavljan kao svezana podloga Moje ljubavi, kao velika školska zgrada, u kojoj svi ljudi putem kratke osamljenosti od Mene iz sopstvene pobude svog unutarnjeg života treba da dobiju veliku čežnju prema Meni; spoljašne čari sveta su tu samo radi kušnje kako bi se ljudi sami upravili prema Mojoj ljubavi; i čim se time nekom više ne dopada svet, nego samo više žudi za Mnom, tome se tada odmah otvara unutarnje oko i uho, i on će, premda još u smrtnom i zavodljivom telu, smesta ponovo čuti svetoga Oca i katkada videti. **5** Duh večne ljubavi će ga tada ispuniti; gledaće budućnost, sadašnjost i prošlost svagde; i pridošla smrt tela ispuniće svakog neizrecivom milinom, pošto će tada tek prejasno početi da gleda da smrt tela nije smrt, nego samo sasvim savršeno buđenje ka večnom životu. **6** To i još ponešto u tesnoj svezi s Mojom ljubavlju bila je prava suština proročkih škola, kojima je, kako rekoh, Henoh po Mojoj volji bio prvi osnivač. **7** Zlatno pravilo od njega kroz Mene bejaše još uvek temelj i sama suština svih proročkih škola, i glasila je: **8** Nećeš verovati da ima Boga ako Ga već pre nisi ljubio svom silom detinjeg srca. Ko kaže: "Verujem u Boga, ali ne mogu Ga ljubiti", taj je mrtav laža i nema života jer Bog je sami večni život; Njegova ljubav je život. A kako će ko da shvati život osim kroz život. A pošto je samo ljubav život i u Bogu večno iz Sebe kao u čoveku kroz smilovanje iz Boga, kako tada čovek može reći da veruje u Boga kada se odriče Istog hiljadostruko svojim bezljubavnim stanjem, koje nije život nego određena pokretnost prirode, koju je stvorio Bog, sposobna da primi život ljubavi iz Boga. **9** Pokretno telo još nije čovek, nego je samo stvoreno da bude nosač čoveka zahvaljujući živoj duši koja mu je udahnuta. A ako otelovljena duša ne primi u sebe život ljubavi iz Boga, tada je uprkos sve pokretnosti i upotrebljivosti svojih čula mrtva. **10** To dakle bejaše zlatno pravilo. Da s njim i iz njega vremenom nastaje još druga, jeste isto tako prirodno kao što prirodno iz prve ljubavi, koja se kod narodâ malo-pomalo i sve više izgubila u samu veru, nastaje deset zapovesti i svi proroci, i iz njih konačno opet čista ljubav kroz Mene prema Meni i otud prema bližnjem. **11** Tako je i strog način života koji otkazuje svetu sve do vremena primljenog duha života ljubavi proistekao iz toga pravila; zatim se naravno daljni zemaljski život preinačivao po

unutarnjoj slobodi, usled kojeg je potom svaki prorok živeo, hodio i postupao. **12** Tako dakle bejaše sa proročkim školama, koje je, kako rekoh, osnovao Henoh, koji sada već sa ocem Adamom sretno stiže do dece Zapada. **13** A kako se samo začudiše kada toliko sustali Adam odjednom dospe do pune snage uz Henoha. **14** A sam Adam bi van sebe od radosti i zahvaljivaše Meni s mnogim suzama radosnicama za takvo iznenadno ukrepljenje, i reče naposljetku Henohu kao i svima ostalima: **15** "O Henoše! O deco! Kako je samo nadasve divan Bog, naš Bog! Kako dobar, kako pun ljubavi i kako pun smilovanja! On, koji ne zna za patnju, ni nesavršenstvo, On, sveti, beskrajni, večni, nad svime moćni Bog iz Svog beskrajnog savršenstva ipak može da stvara nesavršena bića, ne možda što nije vičan da ih stvori savršenima, daleko bilo od nas pomisliti tako, nego da bi onima po Svojoj beskrajnoj mudrosti nesavršeno stvorenima svojski iz sve svoje sušte dubine milosti i dubine ljubavi sve više pružao svoju očinsku ljubav od večnosti do večnosti, i da bi im tako pokazao da je samo On jedini, najistiniji Otac svih ljudi i duhova. **16** O Henoše, o deco! To tek sada uviđam sasvim savršeno. Da nisam sustao, kako bih mogao da opazim neizrecivu blagodat ukrepljenja? **17** Ali sveti Otac je dopustio da poprilično oslabim i sustanem kako bi me učinio što primljivijim za Njegovu neizrecivu ljubav. O, predobroga Oca! Koliko dobar će biti tek prema onima koji se nikada nisu ogrešili o Njega, kada je već prema Meni, koji sam najveći grešnik pošto sam zgrešio naoči Njega, toliko dobar, milostiv i milosrdan. **18** O likujte siromašni jer ste siromašni da biste utoliko više primili; likujte slabi jer ste slabi da biste dobili utoliko više kreposti; likujte tužni, tužni ste da biste dobili utoliko više radosti; likujte gladni i žedni, gladni ste i žedni da biste se utoliko više utolili; likujte štaviše slepi dusi, gle, Gospod je stvorio noć da bi osetila potrebu za danom. Ko bi ikada danju osećao potrebu za danom da Gospod ispred dana nije postavio noć. O smrti, da nisi smrt morala bi i ti da likuješ jer iz večnoga poretka nisi proizišla sebe same radi. Ko zna da li je Gospod dao da nastaneš kako bi negda možda iz tebe vaskrsao najviši život? **19** Zaista, zaista, gde Gospod daje, tamo daje kao Otac prema svojoj beskrajnoj ljubavi, ali presretan onaj kome će Gospod nešto uzeti, jer taj će ponovo primiti beskonačno puta iz ruke večnoga Oca. **20** O Henoše, o deco! Ja, vaš Otac Adam, sam preblašćen budući da mi je Gospod dao da iskusim tako veliku milost, koja je veća no

sav moj život. **21** A ti, dragi Henoše, budi uzvišeno blagosloven; tvoje seme da ne izumre do kraja svih vremena, i tvoje ime da se na kraju svih vremena približi tako blizu kao da si među njima; kasni govornici Gospodnji hvaliče svojoj deci tvoju ljubav prema Gospodu i sami će se usmeriti prema tebi. **22** Ovako kao sada nisi još nikada svedočio koliko si uz svetoga Oca, jer time sam ukrepljen zato što si odveć moćno i čvrsto uz svetoga Oca. **23** A tebi, moj veliki Bože, Gospode i Oče da bude sva slava, sva čast, sva hvala i sve uznošenje, jer jedino si Ti dostojan da to od nas primiš. **24** Deco, slavite svi Gospoda jer je dobar, ljubazan i odveć milostiv i milosrdan. **25** Henoše, gle, neizreciv osećaj zahvalnosti u meni prema Bogu oduzima mi skoro jezik da jedva mogu da govorim; zato, pošto smo već prispeli do dece Zapada, postaraj se sa Asmahaelom da saznaju da ovde čekamo na njih i da se zato upute ovamo da prime blagoslov i sveto obaveštenje sutrašnjeg Sabata, sve drugo će tek ovde saznati i videti, amin."

81 Poglavlje

1 Pošto je Adam svršio besedu i izgovorio zadnju želju i blagoslovio, i Ja uzgred još oglasio Henohu, tada se Henoh smesta pokloni pred ocima, takođe za Henohom i Asmahael sa svog nosača. **2** Zatim požuriše obojica deci Zapada i oglesiše tamo jakim glasom dolazak praoca Adama koji ih čeka na granici zapadnog kraja. Kada deca to čuše, odmah se pribraše, uzeše razne plodove i drugu hranu sa sobom, pa požuriše puni strahopoštovanja sa Henohom i Asmahaelom do praoca Adama. Prispev u priličnom broju u blizinu Adamovu, padoše na svoja lica i ne usudiše se da ustanu sve dok im Adam preko Kenana još jednom navesti da se konačno iz svog preteranog strahopoštovanja prema ocima dignu i prime blagoslov od Adama radi opravdanja svog prisustva, te da čuju otvornim ušima svetu reč poziva na praznik žrtve i ognja sutrašnjeg svetog Sabata. **3** Tek sada se digoše puni straha i ponašale se kao da se u njihovoj savesti nalazi crvić koji se ne usuđuje da iziđe na videlo dana. **4** Adama ova pojava malo začudi i Set i ostala deca osim Henoha i Asmahaela nisu mogla objasniti sebi ovu zagonetnu pojavu, pa zanemeše konačno sami u svojim pretpostavkama. **5** A Adam se smesta dignu i pozva Henoha i Asmahaela i upita naravno prvenstveno Henoha, ali je i Asmahael ovde bio slobodan da odgovori:

"Henoše, šta je s ovom decom? Izgledaju mi kao da njihova srca nisu slobodna, nego pritisnuta i vezana koječim. **6** O dragi Henoše, i ti postojani Asmahaele, recite ili istražite barem u sebi šta ova pojava treba da znači. **7** Ja s moje strane tvrdim da je ovde rđavo seme među pšenicom; i ako je tako, onda ne smemo s ovog mesta dokle se čisto zrno ponovo ne nađe iz pleve i korova, pa se valjano sačuva u našoj očinskoj ljubaznoj strogoći. **8** Takođe mi je čudno što životinja neprestano okreće trticu prema deci i neće da ih udostoji ni jednim pogledom, dok je u decu Podneva buljila širom otvorenih očiju strašno živahno. **9** O dragi Henoše! Učini da nam se ovo što pre razjasni te ponovo dospemo u željeni poredak, amin." **10** A Henoh se dignu i reče: "Čuj Adame, i čujte svi oci! Ova deca su se potpuno obeshrabrila zbog prevelikog poniženja s naše strane. To poniženje im je sasvim otelo ljubav prema nama i mesto toga ispunilo njihova srca robovskim strahom. **11** Mi im sada nismo predmet ljubavi i detinjeg velikog poštovanja, nego postali smo im predmetom trepetanja i tajnog prezira. Da ih ne sprečava veliki strah od naše unutarne sile duha i moć iz ljubavi Gospodnje, zaista, mogli bi učiniti sa svima nama što je Kajinova sujeta učinila sa Aveljem. **12** O oče Adame, gle u tome je ukopana i dobro skrivena ova tako čudna pojava, za koju mi sami snosimo najviše krivice pred njima i pred Gospodom; zato je sada naravno do nas da ovu grešku opet popravimo. **13** A životinja je zauzela takav položaj da nam time naznači da se krivica nalazi među nama; zato i nas gleda, a trticu drži prema deci i pokazuje nam time da su iskaljani od nas. **14** Pitajte me u srcu: Ta kada i gde smo iskaljali svu decu, i ako se dogodilo bez naše stvarne volje, kako da se ponovo popravi ta greška? **15** O oci! Prva polovina pitanja kako i kada su iskaljani može se sasvim lako odgovoriti, ali utoliko teže druga. **16** O oče Adame! Gle, u tome je što si svojom ranijom prebojažljivom strogom pravdom iz mnogo više straha od Gospoda nego ljubavi prema Gospodu napravio razliku između dece, te si jedne osudio na istok, koji su presretni, i druge si osudio prema podnevu kako bi stalno smatrali sebe manjim od miljenika Istoka, a ove si osudio prema zapadu zato što su ti se učinili lenjim u duhu zato što ih je ujutru češće savladao san; i konačno zadnje si teško osudio prema ponoći što u nekim spoljnim običajima nisu hteli da budu tvoga mišljenja. **17** O gle, dragi oče Adame, da si već tada bio oživljen ljubavlju večnoga, svetoga Oca kao sada sigurno bi tvoje presude ispale

sasvim drugačijim. Međutim, gola pravda, premda optečena svim zracima mudrosti, jeste tvrda i teška ako iz njene pozadine, premda i nešta skriveno, tihi zrak ljubavi ne prožima blagotvorno sve kamene vrhove besplodne mudrosti, koji sedam puta deset prskaju vodu iz visine. **18** Gle, kao što voda teška padom iz visine ne oživljava travu, nego samo uništava i ubija, i pod njenim teškim slapom ne ostavlja ništa osim tvrdo isprano kamenje, isto tako je gola pravda koja pada iz neizmerne visine mudrosti; ona ubija i uništava unutarnji život; pa kada život postane jednom sličan mrtvom, ispranom kamenu pod teškim vodenim slapom, tada bude teško iz takvog kamena izvući neku živu biljčicu. **19** Teški neprestani pritisak vode pravde i mudrosti učinio je nežnu i rastresitu zemlju tvrdim kamenom i zatim umrtvljeni kamen izdubio; šta da bude od kamena? **20** Zaista, pre nego što se prekomernim ognjem ljubavi ponovo ne pretvori u rastresitu zemlju, svako zasejano seme će na njemu usahnuti i konačno sasvim umreti. **21** A preko kamenja ne valja ići, i preko kamenja skakati je opasno; ko padne na kamen, padne teško i razbije se, a na koga padne kamen, smrskana ga; zato je i teško odgovoriti na drugu polovinu pitanja. **22** Ja za sebe mislim, ako ova deca kamenja i braća i sestre na putu svemoćne ljubavi nisu ublažiti i rastresti, tada će još veća količina najmudrije pravde malo toga postići. **23** Ali učimo od samog našeg večno svetog, preljubaznog Oca kako upravlja svim svojim živim bićima. Nebeske ptice, male i velike, nisu izgnani ni na istok ni na zapad, niti na podne ni na ponoć. Šumske životinje krstare šumama na sve strane. Čak ni ribe u vodi ni svi gmizavci i crvi nemaju zidove povučene da sputaju njihovo kretanje i stan. **24** Gospod nam štaviše nije dao zapovest da kunemo decu Kajinovu; zašto činimo takvo što na našoj deci, braći i sestrama, i izgonimo ih u krajeve da nemaju slobodu i da postanu kamenjem. **25** O oče, odreši beskorisne sveze pravde i strogoće, i sveži ih svemoćnom svezom svete ljubavi, te će im mudrost iz ljubavi postati slobodnom vodiljom; i svi oni, vrlo brzo prosvetljeni tim novim zracima, prepoznaće se kao deca jednog te istog svetog Oca i likujući će se sami priljubiti uz tvoje očinsko srce i obgrliće te rukama užarenim svom ljubavlju i zvati te dragim ocem. **26** O oci! U jednoj kapi ljubavi leži više sile i svete moći nego u svetu punom premudre pravde ako nema ljubav za temelj. Zato daj da duvaju moćni vetrovi ljubavi kako bi se otkrivali kruti grumeni leda da ponovo postanu oplođenim kapima. I dajte da sâmo

kamenje moćnim ognjem ljubavi razmekša da se naše seme ne bi stavilo uzalud u brazde, amin."

82 Poglavlje

1 A čuv takvo što Adam iz usta Henohovih, zgrozi se u srcu jer smeranje na Kajinovo bratoubistvo učinjeno iz crne sujete otvori mu staru ranu tako da teško uzmože da prevali reč preko svojih uzdrhtalih usana, te ćutaše i drhtaše. **2** A smesta priđe Set Henohu i reče: "Dragi Henoše, to ti nije trebalo da starom Ocu Adamu prirediš tako opasan strah i tugu nešta nesmotrenim smeranjem na Kajinovo nedelo. Sve ovo si mu, dašta, mogao prineti sasvim drugim, neprimetnim načinom. Gle, ovo je prvi put da se osećam prinuđenim da te ukorim; a za sledeći put stavi u takvim prilikama svoje reči na tas spravedljivosti kako bi oca utešile a ne ožalostile. Ti sam jesi koji nas svagda učiš ljubavi i smernosti, ali pridržavaj se najpre sam čemu nas učiš, tek tada će tvoj nauk obilan blagoslovom, silom i moći nadvladati našim srcima, amin." **3** A Henoh, koji mi tiho u srcu zahvaljivaše za reč koju je rekao Adamu, veoma se začudi ukoru; ne odvrati ni reč, nego se smesta ponovo obrati Meni i zamoli Me da mu pokažem šta činiti iz kratke besede Setove. **4** "O sveti, preljubazni Oče, koji gledaš u jarkoj svetlosti sve tame sveta", poče Henoh u srcu da Mi se moli i da Me moli, "Ti znaš da sam Tvoju svetu reč bez dodatka i bez uzimanja verno objavio Adamu; kako to da ju je toliko čestiti otac Set tako neravno shvatio? **5** Kada nikako nisam mogao drugačije da govorim no što mi je dala Tvoja beskrajna ljubav. **6** Takođe Set upravo bi svedok kako si Ti, o Jehova, Adama oslobodio njegove sustalosti i ukrepio ga u svakom vlaknu njegovog života. **7** O sveti Oče, koji si pun ljubavi i smilovanja, pokaži mojoj prebezuslovnoj poslušnosti prema Tvojoj svetoj volji otkud to i kako da se kod Seta stvar ponovo potpuno popravi. Ja, tvoj ubogi, slabi Henoh zavetujem se Tebi u svom srcu, koje te uzvišeno ljubi nad svime, da se neće maknuti ni vlas s moje glave bez Tvoje presvete volje, amin." **8** A smesta Henoh ugleda plameno pismo u srcu, i tu pisaše: "O Henoše, srce nije još razumno u svemu ako celo srce nije potpuno ispunjeno večnom ljubavlju; tada će i Set čuti kako kamenje, sva trava, bilje, žbunje i drveće uzajamno razmenjuju valjano razumljive reči. **9** A ti čuti zasad i neka tvoj učenik za tebe vodi reč,

amin." **10** A Set, pošto na tu svoju opomenu ne vide da će Set što reći, poče navrat-nanos ispitivati sam sebe u srcu šta li je što sada sve kao zaneme; no i njegovo sopstveno srce osta nemo; i tako Set bi prinuđen da se opet obrati Henohu i da ga upita zašto mu na predašnji prigovor nije ništa odvratio. **11** A Henoh reče pun dubokoga poštovanja i ljubavi: "O čestiti oče Sete! Zar dete ima pravo da se suprotstavi opomeni oca? – Ti si mi, istina, ukorio reč Božju, koju sam morao da izgovorim, međutim, ako sa mnom govoriš u imenu Gospodnjem, mogu i smem da ti pružim pitanje, odgovor i slobodnu reč, ali ako sa mnom govoriš kao otac u tonu učitelja, gle, tada je moja detinja dužnost da bezuslovno slušam, ćutim, a u sopstvenom srcu smesta da se sjedinim s ljubavlju Jehovinom. Pogledaj pun slutnje, ali bez bojazni na besednika koga nosi životinja, jer tako sada hoće Gospod da vam on zasad zastupa moje mesto. Pitaj njega i on će vam dati odgovor kako priliči u imenu Onog koji ga je za to pozvao, amin." **12** Ovo skromno ispoljenje potpuno ućuta čestitoga Seta, ali zato ponovo Adamu razreši jezik i on reče Setu: "Ali ljubljene sine! Ti, kojeg mi je Jehova dao umesto Avelja utehom, reci mi šta je moglo toliko zaseniti tvoje srce?" **13** Svetu reč Gospodnju mogao si ukoriti govorniku Božjem, a jedva devet trenutaka pre toga si se uverio kako me je čudnovato ukrepila. **14** Reč potekla iz usta Henohovih od Gospoda u vezi dece dejstvovala je novo čudo kod Mene, koje stoji više nego Kajin i Avelj. **15** Istina, samoljublje Kajinovo i isto okamenje ove dece mojom krivicom u Henohovom govoru jako me je uvredilo, međutim, upravo je bilo potrebno što me je tako uvredilo, jer inače nikako ne bih dospeo do potpunog ozdravljenja stare rane, koja je stalno pekla, kao upravo sada. Gde Gospod ranjava, tamo leči čudnovato. A gde ljudi međusobno nanose štetu, zaista, ako im se Gospod ne smiluje kao sada meni, zanavek međusobno ne bi popravili štetu. **16** Ogrešio sam se o moju vernu ženu u raju, i prvorodeni mi posta velikom ranom; i do sada nisam mogao isceliti ranu. Pre trista godina već sam decu strogo izdvojio, i tek sada uviđam da sam tako posuo otrov u svoju staru ranu. **17** Gospod mi sada oduze otrov i izleči mi staru ranu Henohovim čudesnim rečima; zašto si posegnuo za ljubavlju pre nego što si u svom srcu spoznao i ugledao njen čudesni smisao. **18** O Sete, o Sete, pazi da ti Gospod ne uzme ponovo iz srca što ti je već tako divno dao. A za sledeći put neka svako prvo sluša moj glas, i koga pozovem u moju pripomoć, neka dođe i pomogne mi. No u prilikama

kao što je ova, gde Gospod toliko očigledno hodi s nama, neće biti nužno da se uzajamno nepozvano pomažemo, budući da je najbolja čovečija pomoć gotovo nikakva prema neizgovorivoj pomoći Gospodnjoj kroz Njegovu svemoćnu reč, koja nije kao reč čovečija, nego je svagda izvršeno delo za sve večnosti večnosti. **19** I prema tome, dragi Sete, spoznaj svoju grešku pred Gospodom, padni na zemlju i moli Gospoda za milost i smilovanje kako bi te ponovo pogledao, amin."

83 Poglavlje

1 A Set sada valjano razume reč Henohovu o nemoti dece Zapada i pravdajuću Adamovu te reče konačno: **2** "O oče! O Henoše! Sada mi je sve jasno. Vas dvojica, ljubljene oče, i ljubljene sine, valjda ćete mi oprostiti moju bojažljivu grešku, ali da li će mi to učiniti i Gospod, protiv Kojega presvete reči sam revnovao u pravom smislu reči? Kako ću tu dobiti oprostjenje? **3** Već se rasvetlilo u mojoj duši i već veoma jasno opazih nov, istin život nastajući u mom srcu, ali sada opažam itekako sigurno opet noć i smrt u svojoj utrobi. **4** Zaista, deca Zapada i Ponoći počee da besede kao da su proistekla iz središta sunca, a ja ću biti nemiji od kamena u dubini mora budući da sam svoj jezik primenio za protivrečnost, gde sam ga trebao primeniti za večnu zahvalnost. – Štaviše ni dragi Henoh da mi ne uputi reči života iz visine, nego sve samo Asmahael. O veliki Bože, koliko strašno velik mora da je moj greh pred Tobom budući da si zbog moje krutosti kao Gospodar sveg života zapovedio Henohu da preda mnom ništa ne govori, nego jedino Asmahaelu da me on poduči o svim mojim zabludama. **5** O teško meni ako me Gospod više ne bude pogledao u svom smilovanju! Ko će me tada spasti iz noći smrti? **6** O Gospode, samo daj da tvoj Asmahael uputi reči pune mladalačke snage u svem obilju života nama, koji smo puni tuposti i mrtve ćudi, i to prvenstveno meni; ali zato ne daj da toliko uzvišeno blagosloveni jezik Henohov zanemi pred nama, a posebno preda mnom kako niko zbog mene ne bi izgubio što. **7** O Gospode, Bože i Oče, budi meni ubogom nerazumniku punog slepoće milosrdan i milostiv, amin." **8** A zatim se na Moju zapovest smesta diže Henoh i poče iz mene da upućuje sledeće silne reči Setu a i svima govoreći: **9** "O dragi oče Sete, gle, gde je čovek, ako ga je zarobila neka greška, da može pomoći sebi posred

greške? Kada govori, govori kao u snu; kada postupa, postupa kao slepac; kada ide, ide kao da nema kosti u nogama; kada hoće da stane, pada kao neko sa vrtoglavicom; ako hoće opet da ustane, ne može svoje noge da uspravi; i ako hoće da vidi i čuje, vidi i čuje senku mesto stvari i prazan odjek mesto žive reči. **10** Gle, tako je bilo i još jeste kod tebe. Opazio si u sebi senku života i istinske ljubavi samo u Podnevu. Time zadovoljan mogao si izići u susret večnoj ljubavi budući da si u sebi krišom mislio da sada svaka tvoja reč dolazi s visine. Međutim, zato Gospod dozvoli da padneš kako bi valjano shvatio da je teže ovladati najvišem dobru večne ljubavi Jehovine nego za tri puta sedam dana uneti sve zemaljske plodove na suvo. **11** Gle, prevario si se što si mi prekorio reč Gospodnju; ali zašto si se prevario? Zato što si mnio da je i iziskivanje tvoga srca već potpuno čisto odozgo i daje ti pravo neosporno da ukorevajući navališ štaviše na samu mudrost Božju zato što tvom osenčenom srcu nije htela da bude jasna te se učini nepravednom i ubistvenom. **12** A sada si pogrešio ponovo što, prvo i prvo, više veruješ u Adamovu i moju pomirljivost nego večne ljubavi Jehovine same, Kojega smo svi prava pravcata deca bez izuzetka, bilo dobra, bilo puna neposlušnosti; a drugo, izgleda da ti je samo uglavnom stalo do moje reči ne preišljajući da je reč Gospodnja rečena i iz kamena ista sveta, živa reč. **13** Zato ne moli o mom jeziku, nego o živoj reči. Ne obaziri se na oruđe, nego na milost koja dolazi preko kog bilo oruđa od Gospoda, bilo Henohom, bilo Asamaaelom; tada ćeš hoditi savršeno opravdan pred večnom ljubavlju Jehovinom, Koji svagda najbolje zna i vidi koje je oruđe najvaljanije za ovog ili onog. – A ako Gospod blagovoli da govori i kroz Asamaaela, recite zar će zato reči Gospodnje biti manje reči Gospodnje? **14** O oče Sete, ovo je pak volja Gospodnja da svako teži za večnim životom duše i duha u sopstvenom srcu neprestano, ali pri tom neka se niko ne da zavesti da misli da je od jednog pomaka senke do drugog već sve postigao. **15** A ako je ko već što postigao od Gospoda, neka s tim učini kao deca ako nađu skriveno blago, pa ga sakriju i pred očima njihovih roditelja strahujući da im ga opet ne oduzmu. **16** Niko imao preveliku željnu radost da postane oruđe Gospodnje, nego svako da istraje u vasceloj svetoj tišini i velikoj poniznosti i tajnoj ljubavi; jer nema nikakve zahvalnosti i nipošto zasluge u tome ako Gospod pozove koga da služi kao oruđe, jer Gospod svoja velika dela ume da vrši i bez oruđa; ali sve je u tome da ne tražimo Gospodara da

mu nametnemo naše tašte službe kako bismo time pokazali da smo i mi nešto i kako što umemo; nego da svi tražimo jednog te istog svetog Oca kako bi nas milostivo prihvatio kao decu večnoga života premilostivim i preljubaznim probuđenjem našeg uspavanog duha i prosvetljenjem naše svetske i mračne duše. **17** A koga Gospod pozove da pred braćom svedoči o Njegovoj beskrajnoj ljubavi, neka svedoči, ali uvek u najvećoj poniznosti svoga sopstvenoga srca, uvek opominjući se da je samo najnekorisniji sluga, kojeg Gospod itekako lako može da uštedi. **18** A teško onom koji bi u tom počeo da veruje da je veći od svoje braće, ili da je Gospodu potreban, zaista takav svetogrđnik neće uteći svom sopstvenom sudu. **19** A kada služimo, služimo u svoj ljubavi uzajamno kao braća i deca jednog te istog oca, i naša najviša mudrost da bude da svetoga Oca ljubimo iznad svega; niko nametao drugome učenje kao da je zato pozvan kao pas da laje ili petao da kukuriče. Ali ako koga Otac pozove za to, neka to učini, ali s najvećom ljubavlju i poniznošću, jer tek time će svedočiti da je njegovo učenje zaista iz Boga, večnoga suštoga izvora sve ljubavi i života. **20** Ko propovedao, da bude manji od sve svoje braće; tako će svedočiti da je zaista sluga ljubavi. **21** Ko čuo reč Gospodnju iz usta brata, zahvalio Gospodu na neizgovorivoj milosti; a propovednik premislio u sebi da je najnedostojniji, i držao svakoga brata boljim od sebe; tako će svoje srce sačuvati od gordosti, koja je mati smrti, i biće mirna kuća Gospodu, koja mu se jedino dopada. **22** O oče Sete, to je što Otac hoće i traži od nas, zato težimo u vasceloj ljubavi i poniznosti da Mu se dopadnemo, tako ćemo živeti i neće nas više varati senka života.

84 Poglavlje

1 Čuv Set i svi ostali besedu Henohovu, uspravi se opet upravo Set i poče da iznosi sledeću besedu: **2** "O istina, da itekako je istina što je Gospod preko tebe, dragi Henoše, objavio prvenstveno meni, kome je takav ukor najpotrebniji. **3** O oče Adame, o deco sva, zahvalite mesto mene Gospodu jer nisam vredan i suviše sam loš da bih se usudio da jezikom koji je tek maločas opao svetu reč Gospodnju, prinesem nečistu hvalu Gospodu sveg života i sve ljubavi. **4** Dajte da mi Asamaael propoveda jer nisam više vredan da čujem Henohovu reč. **5** Štaviše i Asamaaelova reč je presveta za mrtvog – dajte da mi životinja propoveda kako bih se njenim jezivim

glasom probudio od smrti u život. **6** O oče Adame, ne zovi me više svojim sinom, jer ti si iz Boga, a ja iz obilja sve opirnosti. Gle, hoću samo da budem tvoj sluga, da, sluga svih vas hoću da budem, da vam služim ka rob dubine, i da budem nem kao kamen kako bih Gospodu zadovoljio što sam se survao u tamu, dok je Gospod oko mene izlio toliko svetlosti u reči i delu. **7** Zahvalite vi dostojni Gospodu za mene, ubogog, slabog i mrtvog Seta, amin." **8** A Adam se podiže i reče kratku, mudru reč Setu, i ta reč izleči bolesnog, tako da se ponovo ispuni ljubavlju i poverenjem prema Meni te slavljaše odveć Moje ime. **9** A reči Adamove glasiše ovako: "Sete, Sete, nakanio si se previše što ti Gospod zapoveda. Pazi ako te Gospod bude kušao, a ti tada još više oslabiš no sada i padneš u svojoj slabosti – reci, ko će te tada dići? **10** Možda Bog kome si nerazumno hteo da zadovoljiš kada je On beskrajan i presvet, a ti samo ograničena prašina zemlje pred Njim. **11** Ko će da zadovolji Bogu? Ko će čisto i bez greške da mu se moli i zahvaljuje i da Ga slavi i hvali bez greha, i da Ga bez mane duše kao dete pozove ocem? **12** Zar imamo šta što On prethodno nije dao nama; i šta učiniti što nam On već dugo prethodno nije učinio? **13** Zato ne čini sebi nepotrebnu zapovest, nego motri samo na jedno da Ga sve više ljubiš svom poniznošću svoga duha, i svu braću i mene deset puta više nego sebe; sve drugo prepusti samo Gospodu; On zna najbolje koji teret si kadar nositi. **14** A kada ti već teško biva u delu da ispuniš jednu zapovest, kako li ćeš se snaći s tolikima? **15** Zar ne znaš da o svakom zakonu prijanja kletva, greh, sud i smrt? **16** Boj se zato svake zapovesti, ako hoćeš da živiš; lakše je davati zapovesti nego ih držati. **17** A šta je više: slobodan biti u ljubavi kroz ljubav, ili sahnuti pod tvrdim jarmom poslušnosti za slobodom ljubavi, koju je tada teško izvojevati i koja će biti večna tamo gde će uzalud čežnjivo srce dugo morati da krvari pod jakim udarcima kušnje. **18** Gle, decu Zapada kako su upropašćena samo jednom lakom zapovešću! Kako će samo biti teško pomoći im ako je možda njihovo srce okorelo predugim pritiskom. **19** A mi svagda zahvaljujmo Gospodu i slavimo Njegovo ime što nam je dao slobodno srce za slobodnu ljubav; i svagda molimo Ga da nas sačuva svake zapovesti da bismo kao slobodna deca jedino živeli Njegovom večnom ljubavlju. **20** O Sete, jednom će doći vremena kada će naša pozna deca živeti pod brdima zakona i zalud će čežnuti za slobodom poput vrućeg kamena u dubini zemlje; i njihova braća će teško poslušne metati u kamene

rupe i lišiti ih svake slobode; tamo će biti greha kao peska morskog i trave zemaljske. **21** Zato odustani od svoje nerazumnosti i učini što možeš i što Gospod blagovoli; sve drugo prepusti Gospodu te ćeš živeti, amin. **22** Uzmi moj blagoslov i hodi ponovo slobodno i pravedno pred Bogom, preda mnom i svom našom decom, amin."

85 Poglavlje

1 Čuv Set takvu besedu, odmah sasvim uvidi malu nerazumnost svog htenja, te ponovo posta slobodnim čovekom, i slavljaše i hvaljaše Me preko mere u svom sada ponovo oživljenom srcu, i radova se vrlo Asmahaelovoj besedi, koji po nalogu Henohovom smesta poče besediti, i to o nemosti dece Zapada; a što reče, reče iz Mene duhom Aveljevim valjanim, poput potočića tečnim govorom, koji tako mirno žubori preko šljunka i peščanog sloja, pa se smeškajući uliva u reku koja otvorenim rukama prima ljubimca, te ga na svojim širokim plećima nosi u more mira. **2** A to beše toliko slavnom postala beseda Asmahaelova i glasiše ovako: **3** "O oci otaca zemlje! Moje oko gleda plaćući sahnuću množinu divne dece otaca zemlje; leže tako nemi i tako mrtvi kao kamenje na dnu mora i drugih velikih voda. **4** Zakoni! O okrutnih i teških zakona! O ljudi, okrutni i neljubazni ljudi, kuda ćete odvesti braću i učiniti čemu nedužnu decu svim beskorisnim zakonima? **5** Od kojih svaki nužno vuče za sobom beskrajnu vojsku sasvim novih zakona. **6** O pitajte se oci otaca zemlje koliko zakona vam je svima večni Gospodar svesmilujući mudro odredio da držite? **7** Znam i moram vam reći! Nijedan zakon osim jedino da spoznate večnu slobodu u svoj beskrajnoj ljubavi večnoga sveta Oca. **8** Zar smo stvoreni da nosimo terete teške kao svet, zakone svakojake? Zar je Bog slabašan Bog da ljudima mora da daje zakone kako bi ih držao u učvršćenoj ogradi reda? **9** O, oci, koliko nerazumno bi bilo takvo što misliti o svemoćnom, beskrajnom, svetom Bogu, Kojega tihi dah mogao bi da uništi sve bezbrojne svetove i beskrajne vojske premoćnih duhova. **10** Zar će takav premoćan Bog da stiska ljude nepodnošljivim teretima mrtvih zapovesti, stavova čvrstih kao kamen, koje On sam na posletku ne može da ublaži svim Svojim silama, niti sme; jer razreši li samo jedan tih duhovnih prisiljitelja života, zar neće strahovati da će na kraju biti zarobljen od Svojih stvorenja te na Sebi samom iskusiti da bude rob

stvorenjima, koja prema Njemu nisu ni čestica sunčeve prašine. **11** O oci otaca zemlje, ne možete zamisliti ništa luđe – Otac, večni sveti Otac pun ljubavi, moćni, slobodni, beskrajni Bog stvorio bića kako bi ih potom usmrtio vrlo grozno u prečvrstom stisku zapovesti težih od sveta. **12** O zaista, mnogo lakše bi mi bilo da shvatim da ja i moj grozni nosač činimo jedno biće puno noći i puno svetlosti posred zemlje, nego da je naš Bog, naš moćni, večni, slobodni i sveti Bog mogao da stvori jedno biće da bi ga stiskao zapovestima i silio da se slobodno kreće, što bi bilo čisto nemoguće, kao da preslobodni sveti Otac i Tvorac železnim lancima štaviše Sam hoće da se učini robom robova Lamehove dubine. **13** O oci otaca zemlje, otkud da vi kao jedina deca večnoga, svetoga Oca punoga ljubavi ništa ne znate o Njegovom premudrom, predivnom, preslobodnom poretku? Propovedate međusobno o ljubavi prema Ocu, a taj večni, sveti sušti elemenat, kao što sada jasno vidim, ne znate dalje ni više no što sami možete reći praznim, zvučnim rečima. **14** O čujte, ljubav, moćna sveta ljubav večnoga Oca jeste jašta jedino večni preslobodni poredak u Bogu; shodno tom večnom svetom poretku i savršeno shodno jesu proizišle od Njega, slobodne kao On sam, bezbrojne vojske duhova, svetova, i vi Njegova jedina deca. **15** No da bi vas učio da se osećate savršeno slobodnima kao On, dao je iz same dubine ljubavi kao Otac vama deci, ne bih nikako rekao zapovest, samo odveć mudar, blagonaklon savet da se ne oslanjate na ništa ni ništa da taknete što bi vašoj slobodi moglo da smeta, a vi s punom svešću božanske slobode i punine sile niste cenili savet ljubaznoga Oca i posegnuste za svim što će smetati vašoj još sasvim neučvrstoj slobodi i životu; delo beše protivno večnom poretku ljubavi; sada sveti Otac moraše preustrojiti čitavu beskrajnu tvorevinu kako bi vas ponovo stavio u slobodu života. **16** Evo sada ste u tom položaju, koji je toliko pun ljubavi, kao deca svetoga Oca, slobodni ste i puni života i milosti odozgo; kako možete tako slepo decu istog svetog Oca prosto ni za šta da izgnate u razne krajeve kroz prisilu mračne zapovesti, koja ih ne oživljava ni raduje, nego ih ubija na telu i duhu. **17** Zato odrešite već dugo zarđale veze mrtvog zakona s njihovih izmučenih nogu i dajte im da rade zemlju kako im se sviđa, samo da izbegavaju mračne dubine, tako će živeti, Boga slaviti i hvaliti i ljubiti, i vas priznavati čestitim ocima i moćnom decom Gospodnjom, čujte amin, čujte amin, čujte amin."

86 Poglavlje

1 Posle svršetka besede Asmahaelove nastupi prilično duga tišina među ocima; i sam Henoh se izgubi u dugi račun ljubavi i razmišljaše kod sebe da li je ipak negde moguće varati se u ljubavi, jer, reče u sebi: **2** Asmahael itekako ima pravo u svemu što je izgovorio, ali zar će obuzimajuća ljubav, moćna ljubav, koja srce slatkom neodoljivom silom vuče navije ka večnom, svetom Ocu da ni jedan potpuno obuzet više ne može niti hoće da je se liši, zar će, ne, ne, nisam u stanju da osetim ni mislim, ova svemoćna ljubav možda biti večan zakon u samom Gospodu, iz kojega, po kojem i kojim sve stvara, sređuje i dalje održava? **3** A ipak reče tako shvatljivo Asmahael da je baš ljubav najviša sloboda, kako u Bogu, tako i u svoj Njegovoj deci. **4** Istina i pouzdano je uostalom u svakom slučaju da je svaki život uslovljen odgovarajućim stepenom slobode i da ova sloboda uvek ide ukorak s ljubavlju; gde dakle vlada najveća ljubav, tamo je i najveći život i prema tome i najveća sloboda. **5** Ali kako je potom sa određivanjem poretka, usled kojega svako mora zadržati svoj njemu dati oblik i ne može ga menjati slobodnim nahodjenjem? Tvorac, naš sveti Bog i Otac je tako uredio, to jeste i biće večno istina, ali zar neće ono što kod bića i dece uslovljava nepromenjivi oblik kod Gospoda biti iz samog sebe postavljen zakon, kojeg se mora pridržavati sve do beskrajno sitne tačke sve dokle Njegovom beskrajnom ljubavlju bića treba da ostanu ono čemu ih je postavio iz Svog večnog poretka? **6** Ovde je zakon; ko će ga odreći i tvrditi protiv da nije zakon nego najrazrešenija sloboda. **7** O Asmahaele, Asmahaele! Ko će shvatiti tvoju besedu i živeti? **8** O oci, siroti oci! Izabrali ste me učiteljem; dokle sam mogao da ljubim, mogao sam da govorim neshvatljivom milošću Gospodnjom, no beseda Asmahaelova pokaza mi sada odveć jasno da svoje reči, koje mi je večna ljubav udahnula za mene i za oce, još nikada nisam razumeo ni najmanje; slobodna slatka ljubav je sada postala dvojna; ona je najveća sloboda, a i istovremeno i najnepromenjiviji čvrsti zakon svih zakona, kojim je uslovljen život svemu; u slobodi mogu da ljubim i živim; u zakonu moram da ljubim ili da umrem večnom smrću. No kako slobodu, najpotpuniju, najodrešeniju slobodu, a s druge strane nepromenjiv zakon staviti pod isti krov? **9** Ko mi sada ubedljivo može reći da li je moja ljubav sloboda ili zakon? Budući da ljubim i živim, jeste sloboda; a budući da me

ljubav vuče i neizrecivo mi prija, jeste večno sudeći zakon, kojim ja, koji moram da ljubim kroz neodoljivu draž u srcu prema Bogu, jesam mrtav, jest, večno mrtav i nužno moram biti. **10** O sveti Oče, gle, upropašćen sam besedom Asmahaelovom i ne mogu pomoći sebi. Ako meni i ocima ne pomogneš i ponovo nas ne uspraviš, izgubljeni smo navek. **11** Sada tek uviđam kako čovek baš ništa ne može iz sebe; ako ga Ti, sveti Oče, neprestano ne vodiš, prestaje da bude, i jeste kao da nikada nije bio, pun večnoga uništenja. O Oče, dragi sveti Oče izbavi nas od ove propasti u koju nas je sve gurnula nemoguće shvatljiva beseda Asmahaelova, amin." **12** A Set, pošto se sleže njegovo najveće čuđenje o Asmahaelovoj besedi, diže se i upita oca Adama govoreći: "Čuj ljubljene oče, Henohov predgovor jasno mi je svetleo na putu poneke varke; na putu sam zaspao u duhu; ti si me probudio iz neprirodna sna, i dobro mi je činilo kada si me blagoslovio; ali šta sada mogu, šta treba da činim, o oče; šta će biti od nas? **13** Asmahael je izgovorio reči čiji smisao prirodan čovek nikada neće shvatiti; a ako ga nije potpuno shvatio, onda je poput kamena koji je u sebi pun smrti i tame. **14** Henoha se jedva usuđujem da pitam; ako tebi ne ide kao meni i ako imaš svetlosti u ovoj besedi, onda mi verno saopšti kako nebo i zemlja zbog moga velikog verazumevanja ne bi propali pre nego što kročimo u našu domovinu, amin." **15** A Adam pogleda Seta sasvim zbunjeno i ne znade šta kao otac, spasiv svoju čast, da odgovori sinu u vezi s tim; tek posle nekog razmišljanja dođe dotle da mu stavi na znanje da sačeka do zgodnijeg vremena jer za sada ima o drugom da razmišlja. **16** A Enos čupnu Jareda i reče mu u uho, pri tom ne ustav obojica: "Čuj Jared, ti si mudar učitelj svome sinu i valjano si mu pokazao da ljubi Boga u srcu da je ljubav prema Bogu ista ljubavi čoveka prema čoveku i jača od ljubavi čoveka prema čoveku i jača od ljubavi čoveka prema svojoj ženi i svojoj deci; gle, on sada vidi našu veliku smutnju; zašto nas sada ostavlja na cedilu? **17** Skoro da mi se čini kao da mu je Asmahael potpuno oduzeo hrabrost; idi do njega i reci mu da nas sada ne ostavi na cedilu jer sada je uglavnom nužno da nas svoje oce digne iz najveće svih smutnji svojim blagoslovenim jezikom; idi i stavi mu na znanje ako hoćeš, amin." **18** Jared se pak počea iza uha, pa primeti konačno: "Gle oče Enoše, kada me žacne zrak sunca, napuštam to mesto i bežim u hladovinu; ako snažni zrak hoće da probuši rupu u zemlji, stvarno me to malo brine, jer našao sam dobru hladovinu; ali morao bih da siđem

sasvim s uma ako bih svoju senku napustio pre nego što zađe sunce. **19** Zato ostavimo to njima da rasprave i neka preko celog nebeskog svoda rašire šator ako im se sunce čini suviše vrelin; valjda će se učitelj snaći sa svojim učenikom ako je pravi učitelj; i zar će učenik biti iznad svog učitelja? **20** A ako učenik govori stvari koje učiteljevo srce ne shvata, onda nije zgodno učiniti učenikom onoga koji učitelja i sve oce u unutarnoj mudrosti nadmašuje toliko da ne znaju da uzvrate ni rečicu. Zato ja ostajem spokojan pod mojom senkom i zadovoljan sam sa bljescima svetlosti koje trepte kroz šušteće lišće, a ostavimo onom da bulji u lice sunca koji ima posebno zadovoljstvo da potpuno oslepi. **21** Gle oče Enoše, zato neću šta ti hoćeš, jer moje oči su mi draže od svega razumevnja u stvarima koje se zapravo ni ne mogu sasvim razumeti, i zato kažem ne obavljena posla u ime svih amin." **22** I između Kenana i Mahalalela se razvi tih razgovor – sledeće sadržine: **23** M: "Šta misliš Kenane, hoćemo li još danas stići kući? – Deca Zapada leže svi nemi kao kamenje na dragoj zemlji, a ni nama nije ni za dlaku bolje posle zaista izuzetne besede Asmahaelove; štaviše i dragi dobri Henoh, barem mi se čini, kao da je poprilično zbunjen." **24** K: "Ako što znaš, onda govori; a ako ne znaš, onda čini kao ja, koji takođe ništa ne znam. Toliko je sigurno da Asmahael zna više od mene i tebe. A i šta vredi propovedati gluvima i pokazivati slepima; znaš moj san; bio je sigurno kao ni jedan drugi; ispričao sam ga tako savesno verno kao što sam ga sanjao; Set i svi ostali znali su da mi kažu naposljetku baš koliko i sebi sam, naime – ništa. Tada sam pomislio: Pre nisam znao ništa, ni sada ne znam ništa i ubuduće neću znati ništa – i gle time sam zadovoljan. **25** M: "Ako to ti kažeš o sebi kao izvrstan govornik kada je tvoj govor sasvim sličan Asmahaelovom, šta potom tek da kažem ja, koji, kako najbolje znaš, imam tvrd jezik; ali moja ravnodušnost sada u ovoj opštoj nemoti malo počinje da me napušta; jer ako uskoro ne dođe rešenje odozgo – oče, kažem ti, onda ćemo ovde na Zapadu sigurno dočekati veče, a zaista i ponoć, koja nam u duhu izgleda nije tako daleko." **26** K: Manimo se toga; ako ovde stvarno moramo da prenoćimo, neće zbog toga zemlja postati crvljivom a ni čvrsto tlo vodom. Gospod zna najbolje što je našim zaposlenim jezicima odredio mali dan odmora. – A ja kažem uvek: Bolje je postupati no uvek govoriti i nastavati; istina, veoma rado slušam lepe besede i učenja, ali stvarno, na ovom putovanju događa se suviše dobroga; ne možeš više da svariš; i

Asmahaelova beseda je čak kamen, čuj, trebaće mu još malo mira da se svari; zato manimo se toga i ćutimo, amin."

87 Poglavlje

1 A Set primeti da deca krišom razmenjuju reči i pomisli pri sebi: "Zaista sve ih je zahvatila sumnja i ne znaju na koju stranu da se okrenu; o što bih vam rado pomogao da mi je dato. – A da je Henoh tako dugu nem u ovoj stvari. **2** Jadna mati Eva sigurno u tišini opet sapat i valjda krišom u srcu oplakuje našu potpunu nerazumnost. **3** Kako bi bilo ako bih se i ja njoj obratio potpuno krišom s pitanjem kako se oseća? **4** Ko zna da tiha trpilja možda u srcu ima svetlu iskru, koja, ako bi došla u našu tamu, učinila bi odlučnu, divnu službu? **5** Zato samo smelo napred jer promašenije sigurno ne može biti nego sada, gde po mome mišljenju svi sedimo u tami i znojimo se i na naše duše, koje ginu, ne padne ni jedna sveža kap rose ni iz zemlje ni sa užarenog neba." **6** I gle, Set oslovi mater Evu ovako govoreći: "Ljubljena mati, izgleda da si tužna, kaži mi da li krišom briga grize o tvoju dušu. **7** Gle, Asmahaelova usta su nas sve udarila trostrukom tamom i ne znamo gde da se okrenemo, kao što vidiš; no, šta Gospod iskrivi, to će opet ispraviti u vreme koje Mu se svidi; zato, ako te pritiska neka briga, smiri u ljubavi Gospodnjoj svoje srce; a ako negde imaš svetlićak u ovoj stvari, koja nas sve pritiska, ne zatvaraj suviše duboko u svom srcu; jer u oblačnoj crnoj i mračnoj noći i sićušna iskra ukrepi svetlosti žedno oko lutajućeg putnika. **8** O mati, ja tvoj ljubljani sin Set jesam koji s tobom govori, otvori svoje oko i srce i daj mu da ubrzo čuje brigu, i gde moguće, možda i svetlu iskricu odozgo, amin." **9** A Eva odmah uzvrat nešta ozbiljno Setu: "Dragi sine, od Boga mi dani umesto Avelja, gle, u tišini moga bića uvek možeš da primetiš da u sebe povučena mati svih živih ljudi zemlje baš neće uvek imati najviše razloga da dâ svome srcu da skače od radosti, posebno kada mora da primeti da joj se i njen ljubimac približava više lukavim no iskrenim srcem. **10** Sete, moj ljubljani sine, zašto me pitaš kako se osećam kada ti je samo stalo do iskrice na srcu? **11** Zar misliš da je dobroćudna lukavost vrlina mudrosti? **12** O Sete, tu se veoma varaš; gle, upravo otvorenost, srce u ustima i jezik u srcu, to je osnova sve mudrosti; što hoćeš, to išti; što ti ne godi, beži od tog da bi iskrenim srcem mogao da ljubiš Boga krišom kao i

pred svim svetom, tako nikada u svome srcu neće nastati veče i ponoć. **13** Gle, tebi je data mudrost, zašto nisi uvek išao pravim putem? **14** Veštačka izražavanja, zvučne reči jesu uvek jaki navestioci sopstvene slabosti, kojom se drugom rado hoće pokazati da si još uvek izuzetno jak, dok prav već izdaleka vidi da se onaj koji hoće da bude jak prekrivljuje; zato, dragi Sete, odstupi o svojih previjanja i hodi pravim putem pred Bogom i pred decom, pa te nikada neće stiskati manjak svetlosti. **15** Misli, kada načiniš krug, da je najudaljenija tačka luka i ona koja je najbliža završetku i početku; čuj, ali ne smeš sebi da uzmeš puža učiteljem kruga, tada nikada ne bi dospeo onamo kuda si krenuo. **16** Razumi svoju staru mater valjano, i budi miran u srcu i u Bogu, amin." **17** A čuv Set takvo što od Eve, uhvati ga strah i strepnja, tako da pomisli u sebi: "Kako čudno ovde na Zapadu. Svaka reč je greška, svako sažaljenje u nedoba i na pogrešnom mestu; svaka bolje izgledajuća misao, koja se u srcu jasno izražava, ništa do nemiran let noćna leptira, koji leti oko plamena dok ga svetli plamen konačno ne liši njegovih lakih krila. **18** Moja volja je mrtvo htenje i potpuno liči htenju u snu, kojim se ostvaruje baš samo to da bezuslovno mora da hoćeš što te neka strana neistraživa sila krišom prisiljava da hoćeš i postupaš; moja ljubav u Bogu mi se čini kao da volim vazduh i vodu; čujem šuštanje vetar, ali ne piri ni najmanji dašak oko mojih kovrdža; gladan sam i žedan, ali mi se niti jede niti pije; spava mi se, a ne mogu da zaspim; umoran sam, a moji udi zaziru svakog odmora; molim se Bogu, a moje srce leži poput kamena nepomično na zemlji; gledam nagore ka svetlim visinama, prekrivene su teškim oblacima; jest, čini mi se sada u meni i van mene sve tako čudnovato; jesam kao da nisam; i sve što pogledam, izgleda da samo upola postoji, ili jeste kao da nije, ili kao da će smesta iščeznuti. **19** O Gospode i Oče, ne ispuštaj nas iz Svojih ruku i probudi nas opet i ne dozvoli da zaspimo na putu života za svetlo vreme dana; oteraj nas odavde; iz ovog kraja nas oteraj, i poništi nerazumne od nas načinjene razlike u krajevima; istina je da na prirodnom zapadu isto kao na istoku mogu i treba da žive najvolji ljudi. **20** Mi sami smo prljavštinom uprljali ovaj kraj, i još više Ponoć; sada smo sami kročili u ovaj kraj i prljavština pada sada na naše sopstvene grudi i skoro nas sasvim guši. O Bože, Gospode i Oče, nismo sada ni za šta kadri, pomози svima nama iz ove velike nevolje i ne dopusti da propadnemo zbog naše velike nerazumnosti, amin."

88 Poglavlje

1 A ubrzo zatim Henoh ponovo bi probuđen i poče sledeću čudesnu besedu iz Mene da upućuje svim ocima, naime govoreći: **2** "Čujte dragi oci! Gospod, Bog Jehova, svih nas preljubazni, presveti Otac pogledao je u svom velikom smilovanju jad naših poniženih srdaca i smilovao se našoj nerazumnosti, u kojoj smo već skoro trista godina tvrdokorno istrajavali, i ponovo hoće da nas digne iz blata naše nevolje; ali pre toga je nužno da svako iz svoga srca izгна nerazumnu razliku u krajevima, a potnom u delu. **3** Čujte! Gospodu Bogu Jehovi, našem preljubaznom presvetom ocu se dopalo da probudi Asmahaela kako bi svima nama pokazao nerazumnost zakona ako nije u tesnoj vezi s božanskim poretком. Svi smo zajedno bili van poretка i zato od svega toga nismo ništa mogli da shvatimo, jer s jedne strane smo se upleli gvozdеном nužnoćом zakona, te smo bili mrtvi u svakoj reči, misli i volji, pa prema tome i u svakoj radnji; a s druge strane smo osećali veliku potrebu u našim srcima za istinskom slobodom života, bez koje život ne bi bio život, a i večno ne bi mogao da postane. **4** Bili smo dvojni; bili smo mrtvi i živi; s jedne strane smo istini bili neshvatljivo blizu, s druge strane opet neshvatljivo daleko; jer zakon i sloboda su za razumevanje našeg srca načinili neprelaznu provaliju, preko koje nismo mogli da preskočimo od zakona do slobode ni obratno, te smo sopstvenom nevoljom bili prinuđeni da ili samoga Boga vidimo svezanog sopstvenim zakonom, ili rastočenog uništavajućом apsolutnom slobodom, i bili smo stoga mrtvi levo i desno. **5** Ja sam sam osećao u sebi, i uprkos svemu mom tihom trudu srca nikako nisam mogao da stavim vodu i vatru u jedan sud i da ih sjedinim, jer mislio sam u sebi: Ta zakon poretка jeste zakon kojeg Bog mora držati toliko dugo koliko hoće stalna bića oko sebe i u sebi da gleda i da ima; a zar je slobodan onaj koji mora da drži zakone? **6** Opet sam mislio: Ko će Boga prisiliti na nešto? Ako čini, onda čini jašta po Svojoj najviše slobodnoj presvetoj volji i može odmah opet da uništi, i svako delo savršeno da upropasti. **7** Opet sam mislio: Ta otkud potiče neprestano održanje? **8** Tada se javi ljubav i reče: "Ja sam osnova svakog održanja", i dalje ne reče ništa. **9** Tada opet pomislih: Ako si ti osnova svakog održanja, zaista, tada si sama sebi večan zakon, kako, dakle, slobodna? **10** I kao što sam ja mislio, mislio je i otac Adam; i otac Set, istina nije tako mislio, ali je osećao neprelaznu praznu provaliju

duboko u svojim grudima, i tražаше te nađe; ali u nedostatku valjanih oruđa sa nađenim nije mogao da sagradi most preko velike provalije; i drugi oci takođe među sobom razmišlјаše sa manje ili više velikom mlakošću i među sobom ne izvukoše ništa do strplјivo očekivanje, i prebacivahu tiho krivicu tamo vamo; međutim tako ipak nije htelo postati svetlije i toplije u zbunjenim grudima. **11** Mati Eva pokaza ocu Setu veliku svetlost, međutim jaki bljesak u noći slabo oko oslepi još više nego pre sama noć; i tako je poduhvat svakoga bio ukoren zatim sledećом trostrukом tamom. **12** Ali nema mudrijeg učitelја nego same nevolje. U nevolji obraćamo se svi svetom, preljubaznom Ocu, i On je pogledao nevolju dece, sišao je njima svojom milošću; mi smo deca, a On je među nama i uči nas Sam. **13** I Njegove reči su glasan uzvik pun ljubavi i mudrosti, jer ovako govori sveti, preljubazni Otac: **14** Čujte deco Moje ljubavi, i shvatite valјano u svojim srcima. Ja sam jedini, večni Bog, Tvorac svih stvari iz Mene, i Otac Moje ljubavi, i svih onih koji su iz nje. **15** Ja sam večno slobodan i nevezan, i moja ljubav jeste sâmo blaženstvo Moje večne slobode. **16** Sva stvorenja nisu nikakva neophodnost, nego samo stvorenјima vidljivi znaci Moje najviše savršeno slobodne moći i odatle proizlazećег blaženstva svih blaženstava. Šta bi trebalo ili moglo da Me prinudi da postupim ovako ili drukčije? **17** Ono što vi nazivate zakonom jeste kod Mene najveća sloboda u svemu blaženstvu Moje ljubavi; a što vi nazivate slobodom jeste samo Moja slobodna moć; zato živite ljubavi, živite večnoj ljubavi u Meni, tako živite zaista slobodno; i sloboda života će vas tek potpuno podučiti da je zakon ljubavi najistinskija i najveća sloboda, i da je zakon i sloboda jednaka krugu koji svugde susreće samog sebe, i oslobađa sebe poretком, u kojem gradi sam sebe u beskrajnom savršenstvu. **18** Zato ljubite, tako vam je zakon podređen a vi savršeno slobodni kao Ja, vaš Otac, amin."

89 Poglavlje

1 I Adam se diže, sklopi ruke, diže oči prema nebu, srce prema Meni, i reče uzvišenim ganućem i potpunim uznošenјem srca prema Meni: "O Oče, veliki sveti Oče, o večna ljubavi! Kako mogu, kako treba da ti zahvalim? **2** Nismo bili, Ti si dao da budemo kako bismo se uzvišeno razveselili našem toliko preblaženom postanju u Tvojоj beskrajnoj ljubavi i smilovanju i milosti. Ti si

nas tako stvorio da smo jednako Tebi već telesno sposobni skoro svakom zamislivom užitku, kada možemo da čujemo, vidimo, mirišemo, kušamo, osećamo, opažamo i pipamo, jest, štaviše velikom silom da ljubimo Tebe iznad svega, i našu decu kao naš sopstveni život. **3** Možemo da idemo, stojimo, ležimo, sedimo, i možemo da se okrećemo po želji i da savijamo sve svoje ude hiljadostruko i okrećemo na sve strane glavu i oči; i naš jezik si blagoslovio kako bi govorio živim govorom ljubavi iz Tebe radi uzajamnog razumevanja; oh, ko da Ti zahvali po časti i poštenju jer neizmerno su velika ljubazna dela na nama beskrajno malim primaocima. **4** O iz sebe ne bismo bili ništa; a to što jesmo nešta, jesmo jašta samo iz Tvojih ljubaznih dela, i naš život je Tvoja ljubav i sve naše znanje Tvoja milost. **5** O Oče, predobri, veliki, sveti Oče! Naše poniženo srce, sada puno detinje ljubavi prema Tebi, pogledaj milostivo i primi ga kao najbolju zahvalnost, koju smo Ti vični podneti, jer naš jezik i suviše zavisi od Tvog blagoslova ako bi trebao da proiznese nešta savršeno Tebi dostojno; i ako nešta proiznese, onda više nije naše, nego svagda samo Tvoje delo; a Tvoja reč i delo ionako jeste Tebi večno najveća hvala, bilo po sebi, bilo po našem jeziku. **6** Zato nemamo ništa što bi nam Ti ostavio savršeno sopstvenim osim ljubavi i greha. **7** O Oče! Da nemam ljubavi, šta bih imao osim greha i smrti? Zar bih mogao i u grehu da te slavim i u smrti da te hvalim? **8** Zato si mi dao ljubavi da greh i smrt ne postave sami moje delo, nego i ljubav i njena živa dela kako bi bila čisto moja, a iz Tvoje milosti i smilovanja jedino samo Tvoja. **9** O sveti Oče, pošto sam samo imao mudrosti, nisam mogao da vršim ni jedno delo osim greha, i bio sam prinuđen da Te slavim i hvalim sa svojim gresima. Ti si tada prihvatao nečistu hvalu kao da je čista iz Tvoje i time i iz moje ljubavi, dok je samo bilo nečisto delo greha. **10** Razdvojio sam decu pravedno izgledajućim rešenjem mojom od Tebe meni udahnutom mudrošću; i pošto sam verovao da mi je mudrost svojstvena, to moje delo beše grehom; i tako sam Te slavio u mome grehu, i tu bih propao; a sada si mi dao ljubavi, a ne više mudrosti no koliko je ljubav može shvatiti, da više ne bi rasipao, nego skupljao; budući da u rasipanju stanuje smrt, a u skupljanju jedino život, dopusti mi da sve sada opet skupim u ljubavi i ljubavlju, koju sam rasuo rđavo primenjenom mudrošću. **11** Zahvaljujem, slavim i hvalim Tebe, sveti Oče, što si nam dao Henoha i stranca kako bi nas najpre oslepili u mudrosti kako bismo tek u skupljajućem mraku postali sposobni da primimo oganj

ljubavi iz Tebe, u kojem jedino vlada život u svemu skupljanju, kao u mudrosti smrti greha rasipanjem. O, a sada daj da taj oganj u nama postane silnim požarom kako bi izjeo svu našu nerazumnost i progutao sva naša rđava dela. **12** Daj da se svi opet u Tvojim ljubavi i smilovanju nađemo i da se skupimo u Tvom smilovanju i milosti, i daj nam da sutra za Tvoga svetoga Sabata slavimo novu slavu ljubavi, za koju verujemo da Tebi, o sveti Oče, prinosimo blagovoljniju službu zahvalnosti, hvale i slave, i nadamo se u svojoj ljubavi nego ranije u našoj tobož mudrosti i nepravednoj pravednosti. **13** O predobri, sveti Oče, daj da naš poziv bude prvi korak koji će nas sve opet odvesti Tebi sada i zavek, amin. **14** A ti Henoše, Asmahaele, Sete i Kenane, idite deci i probudite ih u ljubavi i u istinskoj slobodi i pozovite ih na skupljanje života za sutra, i činite s njima što vam ljubav zapoveda; a što činite, činite u imenu Jehovinom sada i svagda navek, amin."

90 Poglavlje

1 I smesta se digoše imenovani i uputiše se do dece koja još uvek mirovahu na licima i izvršiše na njima ljubavlju bogatu zapovest Adamovu, što bi zapovest slobode, ili što zarobljeno opet oslobađa zato što je zapovest ljubavi. **2** Kada izvršiše svoj nalog, smesta se deca digoše i slaviše i hvališe Me što sam razmekšao Adamovo srce, bez kog smekšanja više ne bi pogledali Adama, i očito bi morali usahnuti ako bi ih još duže stiskao Zapad. **3** A Henoh opaziv njihovu u ozbiljnosti i svoj istini blagočestivim srcem raspoloženje prema Meni kao i prema praocima, pribra se odmah u duhu Moje preodane ljubavi i uputi sledeće reči iz Mene sada probuđenoj deci Zapada, naime govoreći: **4** "Čujte, draga braćo i sestre u Bogu, našem Bogu, koji je moćan Gospodar nad svim stvarima, i svih nas preljubazni, sveti Otac, kao i u Adamu, koji je prvenac iz svemoćne večne ljubavi Božje i jeste nas svih telesni otac. **5** Zapovest koja vas je železnim okovima držala okrutno odvojenima na svetlosti slabom i ljubavlju hladnom Zapadu, sada jeste kao da nikada nije bila zapovest; velika toplota večne ljubavi Božje rasplinula je železne okove kao leto kruti led na visokim gorama, i dade vam sada drugu zapovest, zakon, da budete slobodni, savršeno slobodni kao što sam ja i svi oci savršeno slobodni u živoj ljubavi prema Bogu, Koji je

Sam najviša i najčistija ljubav večno, sasvim u Sebi i za Sebe sam život sveg života. **6** Ako Ga ljubite više od sebe samih, vaših starih, i vaše dece i svega što zemlja nosi i daje, tek tada ćete u vama spoznati šta znači: biti slobodan u ljubavi prema Bogu. **7** Tada će vas Bog probuditi, i kao što ste do sada bili puni straha i brige pod okrutnim i teškim pritiskom zapovesti mudrosti, i sada ste postali puni radosti zbog slobode, pošto smo vas probudili iz dugog sna slepog strahopoštovanja po nalogu Adamovom, tako i u neizgovorivo većoj srazmeri ćete tek likovati kada Bog usled vaše velike ljubavi prema Njemu vas same u duhu i u svem viđenju najviše istine iz Sebe sjedinjeno bude probudio ka večnom životu duše i duha. **8** Zaista, ko od vas danas počne, već sutra će se radovati uzvišeno blagoslovenom srcu; a ko bude oklevao u ljubavi, a bude više uposlio razum, kod tog će i Bog oklevati, i umesto blagoslova dati razumu tvrdo kamenje za sažvakanje, koji će kudikamo pre ovladati njegovim slabim zubima no oni nesažvakljivim, pretvrdim kamenjem mudrosti. **9** A neka svako pita sebe šta je lakše: Boga ljubiti kao što je On svih nas preljubazni, sveti Otac, ili Boga spoznati kako je Bog od večnosti u Svoga beskrajnoga duha večnoj moći, sili, slavi, mudrosti, svetosti, poretku i ljubavi? **10** A ako svoga brata siliš da ti otkrije tajne svoga srca, gle, tada tvoj brat skriva pred tobom istražiteljem svoje srce te ništa ne saznaš od njega osim ukora, koji te opominje da obuzdaš svoju nerazumnu želju i da se ne brineš o tajnama srca svoga brata, nego o njegovoj ljubavi samo da li te ljubi kao što ga ti ljubiš. A ako se ne brineš o onom što je jedino tvoga brata, nego ga zato ljubiš deset puta više no sebe samog; gle, a kada tvoj brat takvo što primeti iz tvoga srca, tada će pred tobom otvoriti vrata svoga srca i vodiće te samog po svim njegovim tajnim riznicama, i poučiće te o svemu što će ti ili koristiti i odveć te obradovati ili te barem učiniti punim povrenja prema svome bratu. **11** Gle, draga braćo, baš tako je i kod Boga. Ko bi ikad mogao Boga da sili da se nekom pokaže i otkrije; i da On učini, ko bi shvatio i ostao u životu? A ako Boga ljubite iznad svega, tada će vas uzeti u svoje srce i voditi vas u svu mudrost i najveće spoznanje od večnosti do večnosti sve više i više prema sposobnosti i veličini ljubavi, koju gajite prema Njemu u svome srcu. **12** O draga braćo, zato ne istražujte i ne starajte se o razumu, nego ljubite Boga, svih nas preljubaznog, svetog Oca iz svih svojih sila iznad svega, tako ćete u jednom trenu primiti više no što bi vaš razum u svojoj najvećoj ošttrini odveć

nesavršeno hiljadama godina odgonetao. **13** Ljubav je koren sve mudrosti; zato ljubite ako hoćete da postanete zaista mudri; a ako ljubite, onda ljubite radi ljubavi, a nikada radi mudrosti, tako ćete zaista biti mudri. **14** Vi ste sada slobodni na Zapadu, ali ljubav će vas tek potpuno osloboditi u srcu; dođite sutra, dođite svi u ljubavi na novu slavu Sabata u istinskoj, slobodnoj ljubavi prema Bogu, amin."

91 Poglavlje

1 Svršiv Henoh svoju besedu, pokloni se prema svojim pratiocima i pozdravi još jednom decu Zapada; a Set, Kenan i Asmahael rekoše amin; i Set još produži malu reč oslobođenoj deci Zapada, koja glasi ovako: **2** "Deco, znate da sam ja bio koji vam je pre 300 godina preneo Adamovu zapovest. Zbog toga ste postali tužni i u vašoj tuzi niste našli utehe, pa ste zato san učinili vašim prijateljem. **3** Zapovest je pritiskala i vi ste podnosili pritisak spavajući dugom noću vašeg srca; a sada sam ponovo došao vama među onima koje je Bog probudio u duhu kako bi mogli da prime Njegovu najvišu milost, koja je ljubav u punoj meri, kako bi mogli da govore Njegovu svetlu i živu reč punu sile i moći. Stoga vas nije oslobodio Adam ni ja, nego jedino sveta reč velikoga Boga iz usta Henoha i Asmahaela, koga pred vama nosi jaka životinja, i koga je Bog poslao nama na čudnovat način po sopstvenom priznanju iz dubine, o kojoj ste čuli da je puna prokletog zla; a ja držim da je iz visine jer takvu besedu kao on ne može niko da vodi ako zaista iz dubine. **4** Mudrost u nemoj dubini sigurno nije kod kuće, a još mnogo manje ljubav. **5** A on nam je objasnio zakon i pokazao nam našu veliku nerazumost pred Bogom, kao da je Gospodar zakona; došao je da nauči mudrost, a već za jedan čas sve nas je posramio da se čak i Henoh našao silno pogođenim. **6** Zar niste pređe čuli njegovu reč ili barem njegov prejaki glas? Recite da li neko iz dubine ume da govori takvim glasom? Ili zar je iko odkad zemlja nosi čovečiji rod iz usta nekog čoveka čuo takvu besedu? **7** Čujte, ne da bih takođe nešto govorio ili pričom da skratim sebi vreme, nego da bih vam potpuno pokazao vašu slobodu u ljubavi Božjoj govorim kuda i čemu mi moćan osećaj upravlja jezik; ovaj prividni stranac, koji sedi tihog glasa u svom ponašanju, a prevelikog glasa u reči, drugi put će dopustiti da ga nosi druga životinja i jedan narod zemlje će onom koji

sedi na životinji svom skrušenošću srca dovikivati: Hosana Bogu u visini, slava Onome koji dolazi u imenu Gospodnjem! – sedeći na leđima ždrebeta teretne magarice. **8** Deco, a i ti, dragi Henoše, i ti, Kenane, ako možete da mi protivurečite, učinite; a ako vas oživljava isti osećaj, onda bi vredelo truda da na toliko odveć rečitog stranca usmerite najpažljivije oko i najponiznije srce, jer koji tako čudnovato govori o Bogu kao on, mora da potiče iz najviše visine božje, ili on je... **9** Ukratko, ne želim, ne mogu i ne smem da se dalje izrazim. **10** Jest, jest, zaista, zaista, spasenje nam je došlo bliže u obilju sveg života no što možemo da slutimo. **11** Ako neko hoće i veruje, neka se obrati Asmahaelu; moj osećaj mi kaže: ko se preko njega ne oslobodi kao što smo se mi svi oslobodili njegovom moćnom rečju posle kratke borbe s našom domaćom tamom, taj večno neće dopeti do slobode. **12** O Asmahaele, dragi, uzvišeni stranče, koji tako hrabro sediš na životinji i svom krotošću i smernošću slušaš nas crve u prašini kao da hoćeš da učiš od nas, dok je svaka bolja reč naših usta već odavno u tebi rasla u najvećoj čistoti pre nego što se tek našim jezicima isprljala, oslobodi nas i večno oživi u Sebi. **13** O ne napuštaj nas i budi večno naš vođa i pravi oslobodilac naših srca, amin, amin, amin." **14** Kako Set svrši svoju besedu, pomeri se smesta Asmahael među trojicu i reče im sledeće: **15** "Čuj ti Sete i ti Kenane, a i ti Moj mili, cenjeni Henoše! To što si ti, o Sete, osetio i izlio pred Kenanom i Henohom i svom decom Zapada, koji nisu shvatili još, o tome još da ćutite pred Adamom i svim ostalim ocima; ne treba da znaju ni da slute Ko prebiva po velom Asmahaela. **16** Zato morate da ćutite ako nadalje hoćete da Me imate pratiocem; takođe spolja ne morate da Me znate drugačije ni da Me zovete no samo iz dubine strancem, koga Adam nazva Asmahaelom ne slutiv da sâm Jehova jeste koji je na mestu koje nazivate Istokom došao do vas nerazpoznatljivo kako bi vas na putevima koji su samo Meni poznati sam vodio delotvorno do ljubavi i večnoga života. **17** Da sam hteo, već odavno bi Me Henoh prepoznao i Set ga nikako ne bi preduhitrio; no ko kao Set mora da izdrži tešku proveru i misli u svojoj brižnoj brizi da sam mu još veoma stran i daleko, zaista, njemu stojim najbliže, a i onima koji me jednako Henohu ljube. **18** Jesam – kao što je Set oglasio; ali sada morate da ćutite o Meni. No ispotiha možete Mi doći i uzeti najviši blagoslov od Mene; ako umete obuzdati žudnju jezika, još ću dugo boraviti među vama kao vidljivi vođa, ako Me pak izdate samo

malecnom rečju, tada ću biti prisiljen da vas sve smesta napustim; čujte amin, čujte amin, čujte amin, to kaže Asmahael, amin, čujte amin, čujte amin.

92 Poglavlje

1 A čuv trojica iz usta Asmahaelovih takvo svedočanstvo o Samom Sebi, uhvati ih strah i zebnja i ne znaše šta sada početi; da smesta padnu pred Asmahaelom i da Ga obožavaju? Ali tada bi Ga izdali pošto bi ostali oci to primetili. **2** Ili da li da veruju svedočanstvu? Jer ovako mišljaše: Ako verujemo svedočanstvu, onda smo zarobljeni pred Adamom i ostalima; jer naše strahopoštovanje i prekomerna ljubav prema Asmahaelu takođe će sigurno izdati ocima da je iza Asmahaela takođe sigurno skriveno nešto neobično kada Ga toliko odveć visoko poštujemo i iznad svega ljubeći smo Mu privrženi, i nužno i moramo biti; a ako ne verujemo svedočanstvu šta smo tada naoči Asmahaela? Ništa do javni i očiti lažovi i varalice naših otaca, braće i dece; ili nismo vični više ni jednu reč da prevalimo preko našeg jezika ako hoćemo istrajati u istini; jer kažemo li samo jednu reč o Bogu, koji je među nama, a mi Ga se neverno u našim srcima odrekemo, onda smo, kao što je rečeno, lažovi i varalice pošto hoćemo da drugi nesumnjivo veruju da tu nešto jeste gde naše oči ne primećuju ni senku. **3** A ako postupimo sasvim obično kao da je Asmahael još učenik Henohov, kako ćemo proći? Na jednoj strani moraćemo stalno da prebacujemo u sebi i da kažemo: Gospod, naš veliki Bog, naš preljubazni Otac jeste kod nas u školi. **4** Šta li će naučiti od nas crvâ prašine? kada svaka bolja reč naših usta najpre od Njega mora doći u nas pre nego što smo tek kadri da izgovorimo; a s druge strane, ako takvo što ipak učinimo pod plaštom ćutljivosti, tada izigravamo naše roditelje, braću i decu trostruko; prvi put svakom našom rečju pošto nužno drugačije postupamo i drugačije moramo da mislimo u srcu; drugi put što nekog drugog Boga koji nije nigde pred njima na privid propovedamo i obožavamo, a i po njihovoj volji ih na to podstičemo, a istinskog živog Boga među nama i sa nama očito se odričemo. **5** I treći put da krivom ljubavlju u nekog Boga koji nije nigde takođe nikako i nikada ništa neće i ne mogu da prime od svega obećanog zato što duhovni prijem dašta svagda zavisi od ljubavi u duhu i istini; ili zar naše obećanje neće biti

kao da nekome kažemo u mračnoj noći: **6** "Čuj brate, ako si gladan, samo idi sto koraka napred; tamo ćeš smesta naići na prepunu smokvu, koja će te svojim plodom utoliti predovoljno"; kada itekako dobro znamo da na tom mestu nikada nije stajala smokva niti sada stoji niti će ikada stajati pošto se ono mesto ne sastoji ni u čemu drugom do u široko zjapećoj provaliji neizmerive dubine, dok pak istinsku smokvu u neizrecivom obilju skrivamo iza naših leđa. **7** Posle takvih misli zanemeše spolja i iznutra i ne znaše ni tamo ni vamo, ni niz ni uz, ni gore ni dole. **8** A odmah Asmahael otvori usta i reče trojici: "Šta sumnjate u svom srcu? Zar će biti nepravedno činiti Moju volju? Kako možete da mislite da sam vam takvo što zapovedio da činite? A zašto sada pitate svoje srce, a ne Mene kada sam među vama, ako imate neku sumnju? Ili zar mislite da je samo onaj put pravi kojeg poznaje vaše slabo oko? **9** Zar sami ne kažete da su Moji putevi neistraživi i moje odluke nedokučive? Kako onda još možete da sumnjate i da mislite svakakve zablude u svome srcu? **10** Ili zar je ljubav prema svojim ocima, braći i deci veća od Moje, koja je sve stvari, njih i vas pozvala u večno savršenstvo života u Meni i iz Mene? **11** A ako verujete da sam Ja, svih vas Tvorac i sveti Otac u velu Asmahaela, kako možete još da pitate da li će biti dobro i pravo što vam ja savetujem da činite? **12** Zar nisam više od Adama, kojeg sam stvorio i svu njegovu decu, koju sam iz njega probudio? **13** Zato budite bez brige i postupite po Mom neistraživom savetu, tako ćete učiniti pravo, jer vaša beseda će biti iz Mene, i vaša pouka Meni će biti pouka za vas i vašu decu, i vaši oci će se njom sladiti i glasno klicati. **14** A sada moram i ja da ispunim Adamovu volju, amin."

93 Poglavlje

1 Izgovoriv Asmahael svoju ukoravajuću reč trojici, tada opomenu Seta da pozove decu Zapada, posebno stariju kako bi, po volji Adama, i od njega primili i čuli reč oslobođenja. **2** Jedva čuv Set takvo što, već bi poput vetra među decom i oglasi im s velikom živošću odveć blagosiljajuću nameru Asmahaelovu i dade im na znanje da obavezno budu puni pažnje budući da još nikada nisu čuli takve reči, koje će odmah govoriti Onaj koji sedi na životinji. **3** Jer taj je čujte taj je, ukratko, deco, on nadmašuje u ljubavi i mudrosti nas sve naveliko, i svaka reč od njega je veća od ce... to znači od

svih naših reči. **4** I smesta starešine priđoše bliže Asmahaelu i biše puni pažnje i čežnjivog iščekivanja na Asmahaelovu besedu. **5** A kada deca glavnog kolena sa Adamom, koji stajaše oko sto koraka u pozadini, tj. za leđima ove trojice, primetiše da ovde mora da je nešto posebno na potezu zato što se deca Zapada tako počinju tiskati oko četvorice, reče Adam: **6** "Čujte, kako bi bilo da se i mi damo tamo da što bolje vidimo i da čujemo šta li će Asmahael sve ispriповедati; jer iako njegovu zadnju besedu nismo shvatili sasvim iz korena, ipak beše puna mudrosti. **7** Stvarno je za čuđenje dokle je ovaj mladi čovek iz dubine u tako kratkom vremenu od jedva tri pomaka senke dospeo samo slušanjem naših ljubaznomudrih beseda; dokle li će samo dospeti kada bude duže vremena oko Henoha i nas, a i svedokom i saučesnikom svete slave Sabata Jehovinog. **8** Zato ćemo i mi da se pridružimo; hajde dakle da idemo, amin." **9** Videv pak deca Zapada da je praotac sa Evom i ostalima pridošao, odmah mu napraviše mesta da je mogao lako da dospe do Asmahaela i do Seta, Kenana i Henoha. **10** Našav se sasvim u sredini kod svojih, upita odmah šta je sada na redu i da li je Asmahael takođe što govorio. **11** A Set ga pozdravi i reče: "Čuj, dragi oče, deci Asmahael još nije govorio, nego samo nama je ranije govorio; a sada će se po tvojoj volji obratiti i deci; jer pošto je morao s nama, onda mora po tvojoj volji činiti što smo već svi mi učinili, zar ne, dragi oče?" **12** A Adam pun pobožne radoznalosti se ne uzdrža da pita Seta ta šta reče Asmahael. **13** Ovo pitanje sirotog Seta dovede u potpunu onemelu smetenost jer mišljaše: "Ako kažem, postajem izdajica; kažem li nešta drugo, postajem lažov; a ako ne kažem ništa, postajem neposlušan sin, te moram da stojim kao neko koji se duri ili pitajućeg oca ne drži dostojnim odgovora. **14** A ja ću uputiti Adama za drugi put da sasluša odgovor pošto je vreme vrlo dragoceno kako se sada Asmahaela ne bi zadržalo u njegovoj sigurno nenadmašnoj sledećoj besedi deci. **15** Ovo Set reče i u svoj smernosti Adamu, ali se taj nije time hteo zadovoljiti te primeti sinu: **16** "Čuj, ljubljani moj Avelj-Sete, primećujem da se preda mnom hoćeš sakriti; u tvom srcu stoji drugačije; zašto si se zacrvenio na moje blagočestivo pitanje i zbunio si se i oko deset brojeva bio nem? **17** A ja Adam, tvoj otac, kažem ti: Neće Asmahael otvoriti usta dok mi ne daš veran odgovor. **18** Čuj, Bogu i meni si dužan vernosti, zato govori bez odlaganja i izgovora, amin." **19** A Set bi van sebe od straha i ne moga kazati ni reč. **20** Pristupi pak smesta Henoh i reče

Adamu: "Oče, dragi oče, zar nas nisi sam učio da je pravi put najkraći; zar nije Asmahael među nama? – Zašto da odgovori Set mesto njega kada bi lako možda mogao nešto da – zaboravi što nam je rekao Asmahael nego sve – govornik, tj. nego sam Asmahael; obrati se zato autoru sv i– tj. samom Asmahaelu i budi odveć siguran da ćemo svaku njegovu reč verno kao savršeno istinito potvrditi, amin." **21** A Adam upita i Henoha govoreći: "I ti mi se ne sviđaš, jer tvoj govor nije slobodan kao inače; kaži mi ti što Setu koči jezik; reci mi šta vam je Asmahael rekao jer tvoje pamćenje je očito bolje od Setovog; govori dakle ti mesto njega i ja sam s tim zadovoljan, amin." **22** A Henoh uzvrat: "Oče, čuj i razumi me dobro. Svako pravo na ovoj zemlji ima svoje granice kao sama zemlja; te prema tome i očinsko pravo nad svojom decom. **23** A ako od Seta i mene zahtevaš odgovor, da li si u dubini premislio da li zapovest koja Setov i moj jezik za trenutak svezuje pred tobom ne stoji više od nešto prevremenog zahteva od tebe? **24** A tako i stoje stvari; dobili smo od Boga zapovest da o tome ćutimo pred tobom do vremena Njegovog blagovoljenja, zato nas dalje ni nećeš prisiliti da prekršimo Božju zapovet pred tobom i Bogom. **25** A od svega tvojoj blagočestivoj radoznalosti budi dovoljno toliko da ti, o oče, možeš znati, a i trebaš, da nam je Jehova bliži nego što možeš i da zamisliš; zato ne prisiljavaj nas da zgrešimo naoči Boga, nego čuj sam, – tj. ako hoćeš da znaš šta nam je rekao Asmahael, onda se obrati, kao što rekoh, samo Njemu, jer On nema – tj. od Boga, koliko znam, nema zapovest da ćuti pred tobom. **26** On je potpuno slobodan, ali nije tako s nama; zato poštedi nas pre vremena pitanjem, amin." **27** A Adamu pri ovoj besedi bude veoma neobično u duši, i učini mu se kao kada je bio nag kada se posle greha sakrio u pećini i čuo Moj glas koji mu je rekao: Adame, gde si? **28** Nije bio spreman na takvu promenu, zato se i sav ožalosti i ne znade kuda da se okrene, zato se sav nem spusti na zemlju i zaplače i tugova svojim srcem: **29** "Moj veliki Bože i Gospode, Tvorče svih stvari i sveti Oče svih duhova i ljudi! – Zar si me stvorio da me mučiš od početka do ovog časa? **30** O koliko bih se tada varao u Tvojim ljubavi; – zašto sam morao da oživim samosvesno da na meni večno hladiš Svoju obest? Zar Ti mrtvo kamenje ne bi bilo dovoljno? **31** Dao si mi sva čula i udahnuo si mi razne žudnje, a dao si mi protiv njih zapovesti da me pred Tobom upropaste te bi me mogao prokleti. **32** O Gospode, ako Ti je negde svojstvena ljubav i smilovanje, onda učini

sada sa mnom što si hteo učiniti po mome grehu i uništi me zavek; učini me da nikada nisam bio, jer neizrecivo je bolje večno ne biti nego biti slobodnim samosvesnim bićem pod večnim pritiskom Tvoje nepobedive moći i služiti Tebi igračkom, jest bednom igračkom Tvoje večno neizmerne obesti koja samo Tebe zabavlja. **33** Bog jesi i premoćan Gospodar, ali Otac nisi. **34** Reci, ako hoćeš i možeš da li sam ja kao otac sa svojom decom ikada terao takvu obest; da li sam ih ikada učio da pred Tobom budu nemi? – Zašto svezuješ njihove jezike i srca preda mnom? **35** Ta ko sam ili šta da me mučiš? – Uništi me i zabavljaj se sa kamenjem i drugim stvarima. **36** Ako si svet Bog, kako mi možeš udahnuti nesvete žudnje protiv Tvoje svetosti. **37** Ako sam tvoje delo, uništi me; a ako nisam, ostavi me kakav jesam, amin, amin, amin."

94 Poglavlje

1 Kada Adam okonča svoje srdite misli, i sve više se sleže njegova radoznala bura, diže se ponovo sa zemlje i pozva Henoha da mu pristupi i upita ga sledeće. **2** "Henoše, reci meni, sve do unutarnje dubine srca uvređenom ocu, barem toliko da li je Asmahaelova reč koju vam je uputio, bilo veoma važno ili ne? Beše li reč svetlosti i ljubavi, ili reč iz dubine sveg mraka i grozote? **3** I ako vam je Gospod stvarno zabranio da mi takvo što obznanite, onda mi kaži iz Gospoda zašto je Gospod takvo što preda mnom sakrio, a pred vama otkrio? **4** Dragi Henoše, ne uskrati mi takvo što; budi iskren prema meni, koji sam prema svima vama bio odveć otvoren, dobar i pravedan i nikada vam ništa nisam uskraćivao. **5** Gospod zna, i mora da zna koliko je otvoreno moje ponašanje uvek bilo prema vama svima; sve što vam je samo moglo koristiti, saopštavao sam vam, premda sam kao otac pred vama pre imao prava da što skrivam nego vi od mene, vašeg oca. **6** Postali ste sada prema meni zatvorenog srca; može biti da vam je Gospod tako zapovedio da budete prema meni, a i da vam je bliži no što mogu da slutim; i da Asmahael od Gospoda nema zapovest da preda mnom ćuti, rado ću da priznam, ali zar je u redu da deca odbiju oca strancu, gde treba da sazna što je njegovoj deci uskraćeno da kažu. **7** Gle, dragi Henoše, i razmisli prilično duboko pri sebi, te ćeš naći koliko teško se na prvi pogled takva nerazumna zapovest može sjediniti s ljubavlju i mudrošću Božjom; jer ako će jedna te

ista reč s vašeg jezika biti zabranjena, a s Asmahaelovog dozvoljena, onda jašta do te reči nije ništa ili ne baš puno; i onda je manje do same reči, za koju zapravo nema zapovesti zato što je Asmahael slobodno sme izgovoriti, nego sve je do vezanog jezika. **8** Zašto je za istu reč vaš jezik vezan, a Asmahaelov slobodan? **9** Ko će takvo što o Bogu misliti da će srca dece pred svojim ocima zatvoriti, a otvoriti stranaca kako bi time između oca i deteta nastalo i hranilo se neizlečivo nepoverenje? **10** Gle, ako bi Bog takvo što činio, bio bi vinovnik zla, a nikako sve pravde, milosti, ljubavi i sveg smilovanja. **11** Zato se čuvaj i ispitaj valjano da li je ova zapovest izdanak dobrog ili zlog duha. **12** Ako je od Boga, teško svima nama, jer onda smo svi zajedno ništa osim tašte igračke neke negde slobodne, vladajuće, neistražive moći, koja iz dokolice stvara iz sebe bića kako bi ih neko vreme slasno mučila; dopušta im da okuse slast života između dve beskonačnosti, naime od rođenja do smrti, koja nas još sve čeka, kada opet počinje beskonačna crta večnoga uništenja, pa onda svi silno izmučeni ponovo postajemo što smo bili pre rođenja, naime beskonačno ništavilo. **13** A ako je takva zapovest od zlog duha, teško nama dvostruko; jer prvo i prvo, moralo bi da bude da smo strašno udaljeni od Boga kakvom god bilo nama nesvesnom krivicom, i On bi nas zato u Svome gnevu predao večnom ognju osvete; ili zla moć je Ocu oduzela ruku ljubavi tako da nam više ne bi mogao pomoći ni spasiti nas ili smrti ili možda nečega još goreg. **14** Dragi Henoš, premisli dobro što ti sada kažem i daj mi traženi odgovor; jest, daj mi opet mir, ako možeš; jer gle, tužan sam do samoga temelja svog života; oko moje duše je nastala noć; ni zvezdica se ne može videti iz čestara smrti. **15** Henoš, dok sam bio sit smeo si mi pružiti hranu s neba; učini sada utoliko pre pošto sam za tim odveć gladan i žedan. Čuj i čini, amin."

95 Poglavlje

1 Čuv Henoh pitanje i besedu Adamovu, smesta se dignu i uputi sledeće reči iz mene Adamu govoreći: **2** "U ime velikoga Boga, koji je s nama na svim putevima vidljivo i nevidljivo; vidljivo svima koji Ga istinski ljube, a nevidljivo mudrima i svima koji više teže za mudrošću nego za istinskom ljubavlju; dakle u ime tog našeg velikog, svemoćog Boga i nadasve preljubaznog Oca svih nas kažem ti, ljubljani i uzvišeno poštovani oče da si

silno skrenuo s puta Gospodnjeg. **3** Gle hoću, mogu i moram ti sada reći da si se u svojoj praočinskoj mudrosti silno prevario budući da si Gospoda optužio u svom srcu da obesno postupa s nama i da nas stvara samo igračkom kojom se sam zabavlja. **4** O oče, da možeš da slutiš koliko velika, da – koliko beskrajno velika je tvoja zabluda, onda bi hteo ne u ljutnji, nego u svom kajanju da moliš Gospoda da te večno uništi; jer bi usled takve krupne optužbe morao sam sebe da osudiš i da poželiš da sve gore padnu na tebe da te zaklone od lica Onog koji tebi i nama svima još nikada nije bio toliko užasno blizu i odveć neizrecivo blagodeteljno no upravo sada kada ga držiš najdalje, te na Njega navaljuješ kao da si Gospodar nad njim. **5** Misliš li, oče, da je Gospod poput nas nestalan i prevrtljiv kao list koji visi o paučini, da sa Svojim delima čini što dečica obično čine sa svojim igračkama kada ih se zasite? O oče, kakve misli o Bogu si dao da ti se uznesu u svom srcu. **6** Gle, da je Gospod takav kakvim Ga ti optužuješ, zar ne bi zbog tebe sve nas već odavno dokrajčio? Međutim, budući da nije takav kakvim si u svom srcu rđavo, krivo o Njemu svedočio, nego je mesto toga pun beskrajne ljubavi, strpljenja, blagosti, jest, štaviše Svojim celim najsvetijim božanskim bićem nadasve ponizan i upravo tako pun milosti i milosrđa prema nama koje je učinio iz Sebe živim sudovima, u kojima Njegovom stalnom ljubavlju i brigom treba duhovno da se obrazuje i sazri Njemu savršeno slično, večno besmrtno slobodno biće, to smo još svi u životu, živ ćemo na ovoj zemlji sami još duže vreme i u Njegovoj ljubavi i smilovanju večno dobiti i zadržati život. **7** Gle, dragi oče, ti si u svojoj mudrosti fino smerio da od mene uzbereš zabranjeni plod; – ali veruj mi, najfinija mudrost prema skromnoj ljubavi jeste grubo uže, koje je istina takođe upredeno od tananih vlakna ljubavi, ali vlakna više nisu slobodna i stoga nisu toliko prisno svezljiva, a ni više tako gipka i sposobna da se kreću i u sićušnom prostoru. **8** Uže mudrosti jedino vredi da uzajamno pričvrsti teško, nezgrapno grumenje na kratko vreme, a nežna vlakna ljubavi obavijaju sam, nežni život te tako služeći videćoj duši vrlo lako opažaju najtananije treperenje. **9** Evo tu sedi na jarosnoj životinji; On je rekao meni i Kenanu i Setu; da li na svemu rečenom prijanja što važno, ne ja, nego On na životinji će ti verno obznanimi, i uz to zbog čega mi je jezik od Boga zavezan pred tobom. **10** Smiri se, strpi se i predaj se srcem te ćeš odmah ugledati najveće Božjih čuda, amin, čuj, amin." **11** Čuv Adam neočekivani

odgovor iz Henohovih usta, povika glasno i reče: **12** "Bože moj, Bože moj, zašto si me stvorio a sada ovako sasvim napustio? **13** Negda, kada sam od Tebe odbačen pao tokom večnosti, sustigla si me sirotog, večna ljubavi, izgradila si za mene iz Svoje reči zemlju i stavila me, kakvim još delom jesam, na nju; a sada vičem u svom srcu Tebi da me uništiš ili spaseš; ali nećeš da čuješ moga glasa i ostavljaš me da ginem od gladi i žeđi i zabranjuješ štaviše mojoj deci da mi pruže za čim sam toliko gladan i žedan. **14** O Bože moj, Bože moj, zašto si postao tako tvrd prema meni? **15** Čujte deco, kažem vam, činite što vam je volja i Asmahael neka se obrati deci svojom besedom kako mu je drago, no neće da utoli moju glad i žeđ koju mi moja deca nisu utolila, jer od sada neka želudac moga duha trpi glad i žeđ za moga života; više neću nijednu mrvu ni kap iz druge ruke da progutam, nego što mi bude rađalo moje unutarne sopstveno tlo, to ću jesti; a nikom više pustiti da sa mnom jede; moja radoznalost neka se uguši u bari moje krivice pred Bogom, i pozne suze kajanja neka poje usahli život uz vatru moje slepe revnosti; pa kada me već dugo ne bude bilo, neka Bog u noći sveta obuče moju haljinu da bi me spasao i da mi izleči ranu koja luči otrovom, koju mi je sopstvena zmija moga srca nanela svojim ostrim zubima u moje telo na smrt svih ljudi koji će stupiti na ovu zemlju. **16** Deco, zadržite ovo, jer ubuduće nećete od mene malo čega dobiti da držite, no Gospodnja volja sa mnom i s vama večno, amin. I ja vam kažem: čujte, amin."

96 Poglavlje

1 Kada Adam izgovori sve i više nemade a i ne nađe što bi hteo ili mogao da govori, tada mu deca zahvališe za ovo zadnje saopštenje, jer osim Henoha misliše svi da Adam neće više ništa govoriti; a zatim Henoh smesta deci skrenu pažnju na besedu Asmahaelovu, te svi upraviše svoja čula na Asmahaelova usta, a Set reče: **2** "O Gospode, podari mi sada sto srca i sedam stotina ušiju kako se ništa ne bi izgubilo što će sada Tvo... – ovaj, ustima Asmahaelovim iz Tebe kao sasvim Tvojim ustima isteći. O Gospode i Bože i Oče pun najviše ljubavi i sveg smilovanja, pogledaj me samo po neki put tokom Tvo... ovaj – Asmahaelove besede kako bi ozbiljnoblagi pogled Tvoga oka obasjao zbrku moga nečistoga srca, amin." **3** Na ovo prizivanje

Setovo Adam ipak otvori usta i reče: "Dragi Sete, kako primećujem i iz tvog nešto zbunjenog poziva dobro vidim, mnogo više ti je stalo do sledeće besede Asmahaelove nego do svih beseda Henohovih, koje su takođe bile iz Boga, i do svih mojih reči, kojima si najpre spoznao biće Božje kao što je kao Tvorac svih stvari, a i kao Otac pun ljubavi svim mojim potomcima koji Ga ljube iznad svega, jer još nikada te nisam čuo kao sada kako Gospoda pozivaš da primiš sto srca i sedam stotina ušiju. **4** Međutim neću te više pitati gde je razlog, zato neka Asmahael počne i učini da što pre dospemo kod onih u Ponoći, amin." **5** I smesta se Asmahael uspravi i poče svima da upućuje svoju velikim strpljenjem i dugotrpeljivošću proverenu besedu, naime govoreći: **6** "Čujte svi, i razumite valjano, vi deco na Zapadu, i vi oci, i ti Adame ništa manje: Kada se pšenično zrno metne u zemlju, tada istruli i iz truljenja nastaje novo rastinje, i istrulelo zrno donosi ponovo stostruko; isto tako je i sa svakom rečju iz usta Božjih. **7** Srce je zemljište, ljubav je đubrivo, i ljubav Božja je plodna kiša; svetlost milosti, koja zatim sledi, jeste topli zrak sunca; sve ove četiri stvari čini najpre da zrno istrune; to stanje jeste poput noći ili besplodne zime; u tom stanju čovek ne zna ništa, ne razume ništa ni ništa ne vidi, i osećanje uništenja je njegov pratilac; ali kada dođe proleće ili jutro, tada iz truljenja korenje počinje da prodi u zemlju; i budući da se u ljubavi zgrće u svežanj, uzdiže se nova stabljika puna života i gradi sebi smelo nov stan za buduće sazrevanje za stostruki život. **8** Pogledajte stabljiku, na kojoj se klas teška plodom i životom kličući njiše; od koliko hiljadu i hiljadu cevčica se sastoji, kroz koje klas sisa čistu hranu iz krila zemlje; pogledajte dugo lišće koje visi o stabljici, kako je lepo i nadasve svrsishodno oblikovano i opremljeno bezbrojnim sićušnim, šiljastim ograncima kako bi njima primalo hranu nebesa te kako bi hrana iz zemlje sama oživela; pogledajte smeđasto prstenje na stabljici koje je stvoreno da se – sve po tome koliko se život novog ploda sve više i više uzdigao i oslobodio iz smrtnog blata zemlje – prvo i prvo, čisti život sačuva od nečistih zamki iz blatnjave dubine, a drugo, da iz zemlje uzetu hranu pročisti sebi, oplemeni i potpuno smeša za život sa jedino oživljujućom hranom iz nebesa; pogledajte te duge, ostrljate takozvane iglice, kako se sve pažljivo okreću svetlosti kako bi čistu hranu milosti od Božjeg sunca halapljivo usisale kako se plod opasan u novim ljuskicama više ne bi hranio nikakvom drugom hranom osim jedino milošću iz sunca; pogledajte cvet

koji brzo zatim sledi i koji vredno titra, koji, obilno opremljen iz najviših nebesa pruženom hranom, manom, koja se vidi kao tanana rosa, plodu daje istinski razmnožavajući život; gle, kada je sve to predhodilo, kako sve od stabljike što je uzeto iz zemlje počinje da vene i u neku ruku umire; ali što više zemaljsko umire, tim više se učvršuje i oslobađa život u takođe umirućem klasu i njenim umirućim ljuskicama. **9** Pa kada je sazreo plod, onda odlazite ili šalјete svoju decu da skupe i donesu živi plod u vaše stanove i ostave. **10** Gle, tako čini i Gospod; i vi ste žito; vaše telo je stabljika; vaša duša je pročišćena hrana iz zemlje; vaš duh je hrana neba, a Moja živa reč – jeste mana najvišeg neba, koja vam tek daje istinski, večni život, ako je primite kao klas i njegov cvet na sahnućoj stabljici sveta. Međutim, kako rekoh, reč se dva puta seje u vas, i to najpre živo u zemljište vašeg srca radi proveravajućeg i vas čistećeg truljenja; tu reč svako već nalazi delom u sebi, delom usmeno preko probuđenih učitelja i govornika; a kada to seme istrune i truljenje pusti novo korenje za hranu novog života, tada dolazi druga živa reč, kao sada odozgo, nad klasom vašeg novog života i sasvim ga sazreva i oslobađa za večni život; zato postanite poput pšenice, te ćete vrlo brzo spoznati da onaj koji jedino ima i daje život, među vama hodi. Čujte Ga za život, amin".

97 Poglavlje

1 Po ovoj Asmahaellovoj besedi odmah se ponovo diže Adam i ne moga se uzdržati u svom doživotno izrečenom zavetu ćutanja, kojeg ionako već sa Setom prekrši, nego odmah poče da drži sledeću besedu poput samoispovesti govoreći: **2** "Čujte svi, deco loze i sporedne loze: Stavio sam već devetstotina i dvadeset kamenova, godišnje jedan, svaki put kada bi posle zime prvi cvetici počeli da krase golu zemlju. **3** Do sada je neprestano manje ili više u meni bila noć, i sva moja navodna svetlost nije bila dnevna svetlost, nego samo mesečev varljiv, ovlašni sjaj, koji je jedva dovoljan da se njim vidi predmet po spoljnom obliku; a što se tiče boje, koja jeste okrepljujući odsjaj božanskih istina i najdublјih tajni unutarњeg života, to jeste i ostaje samo jedna verna, naime jedina žuta boja smrti; sve druge su unišene i pretvorene da su tada kao da ni nisu. **4** Ko će izbroјati šta sam sve u svoјoj s malim uspehom dugo proživljenoј noći primetio, o čemu sam sve

razmišljao a i često beskorisno plakao; koliko često sam se molio i uzdisao svome i vašemu Bogu. Vama sam dao svetlost, a sam neprestano ostao ukopan u varljivom slabom sjaju neukorive noći moga sopstvenoga srca. Ništa me nije moglo trajno zadržati u svetlosti. Besede Henohove i svih drugih s dobrim i istinim ukusom bile su poput noćnih munja, kojih bleštava svetlost na trenutke obasjava polja zemaljska, ali odmah zatim začuđeno oko ispitivača kažnjava debelom, neprodirnom tamom. I zaista, draga deco, posle svake besede nije mi bilo bolje ni za dlaku, jer razumeh baš ono što bi rečeno, ali ako bih iz tog počeo da mislim i da istražujem napred nazad, slabi zračak nije hteo da bude dovoljan, i od udaljenog drveta sam mogao da napravim sve što bi umislio, samo trajnom istinom mi nije postao; i ni malo bolje nije bila svetlost noćnih munja; mišljah da mogu da dohvatim stvar, ali pre no što sam se sam pribrao od iznenadnog jasnog sjaja, morao sam smesta opet da opazim da nije samo predmet za kojim je moja ruka htela da posegne, nego i zalud ispružena ruka moga vida nestala u neprodirnoj noći. **5** Zaista, štaviše i jučerašnja odveć neočekivana premilostiva pojava Gospodnja, premda je bila praćena prenečuvenom svetlošću ljubavi i milosti, beše za mene ne mnogo bolja od nadasve jake munje u mračnoj noći. **6** Sve dok je Gospod boravio među nama, verovao sam da sve razumem, međutim kada nas je vidljivo napustio, smesta sam bio prinuđen da Henoha zamolim za objašnjenje nedokučive dubine besede Jehovine. **7** Henoh je učinio, i to iz samoga Gospoda; međutim za moju noć je njegova iskrica bila preslaba, i ja, rečeno u svoj istini, ni pre ni posle nisam razumeo ništa osim samih reči iz kojih se sastojala divna beseda. **8** O deco, čujte, radujte se sa mnom, ova duga noć sada kod mene dođe do kraja. **9** Nije više bled sjaj meseca, ni svetlost munje što me sada presvetlo obasjava za večna vremena, ne! nego Jehovino sunce, večni dan večnoga života svanuo je u meni. **10** O Asmahaele, Asmahaele! Ko govori reči kao Ti, koje su žive kao sam Bog, zaista taj nije stranac, nego je itekako kući u srcu svakog čoveka. **11** Asmahaele, oprosti mi slabom pred Tobom što se još usuđujem da pred Tobom zazveči moj glas. **12** Tvoja reč nije ulivena reč, nego je Tvoja sopstvena. Sada mi je sve jasno zašto su deca morala da ćute preda mnom. **13** Bože moj i Gospode moj! Daj mi da i ja ćutim kako nas ne bi napustio. Tvoja sveta volja, amin."

98 Poglavlje

1 Posle ove ispovesti Asamove smesta se diže i Set i hte početi da govori, ali Asmahael mu dade znak da ćuti i doda: **2** "Sete, zar ne znaš da je istinska ljubav nema i da mudrost vodi reč samo kada bude pozvana da govori u korist drugih? **3** Ako imaš ljubavi, ćuti ustima i govori jedino u srcu; a ako imaš mudrosti, pusti pre da te drugi zaželi; i kada se desi takvo što, tada govori malo reči i govori iz srca, a ne iz razuma što koristi želećem. **4** A neuporedivo je bolje ćutati i uho uzdržati te i oko zatvoriti nego torokati poput vodopada i uho staviti na sve uglove ulica i okom streljati poput laste. **5** Ustima troje, uhu sedam a oku deset stvari – to je vaše pravilo mudrosti; zašto prema tome suviše besede, umesto sedam uhu – hiljadu, i oku bezbroj. **6** A Ja znam, Sete, šta si hteo da govoriš; zadrži kod sebe, i videćeš da će sutra sunce kao obično izići u određeno vreme. **7** I vi svi ostali činite isto. Nikom drugom da nameće reč, nego ko hoće što da sazna, neka se obrati jedome koji ima srce koje dobro razume, tj. srce koje svagda čuje u sebi glas večne ljubavi i valjano razume reč života iz Boga za vreme nužne objave; te kada se takva reč govori štedljivo poput zlata zemlje, tada je vreme otvoriti uho i oko od i iz od srca; čujte i razumite valjano. **8** I sada, deco, koja prebivate tu gde Adam od svoje kolibe gleda zalazak sunca, dignite se, budite slobodna, verna i iskrena srca prema Bogu, prema svojim ocima, prema svoj svojoj braći; primite od Adama blagoslov; učinite danas i sutra što vam je naloženo Božje volje radi i budite deca izlaska i ljubavi, a ne deca zalaska i noći smrti. **9** Kraj u kome prebivate da bude ubuduće poput kraja na istoku, podnevu i ponoći, jer ubuduće će se gledati samo krajevi srca a sasvim bez obzira će biti krajevi zemlje, amin." **10** A čuv Adam takvo što od Asmahaela, približi se s najvišim unutarnjim strahopoštovanjem Asmahaelu i upita Ga: **11** "O Asmahaele, zar mi se neće uračunati svetogrđem ako preko Tvoje preblagočestive reči još moj beznačajan blagoslov izgovorim nad decom, koju si Ti potražio svojom živom rečju? **12** Zaista sada mi se čini moj blagoslov, koji treba da dam, kao da hoću da odnesem vodu u more kako bi ga povećao i umnožio. **13** O Asmahaele budi mi milostiv i milosrdan, amin." **14** A Asmahael uzvratu Adamu: "Čuj Adame, ako ti se tako čini, onda u Mome imenu učini kako ti se čini, te budi siguran da se zbog toga moru neće učiniti ništa nažao, ali

znaj da svaki dar više koristi darodavcu nego primaocu. **15** Ako si iz svoga srca umnoži more za kap, tada si svoje srce ukrepio i olakšao, i more će ti biti zahvalno i za tu jednu kap; jer Ja ti kažem: ne znaš ni kap ni more; ali ako dobri običaj iziskuje, onda učini u svome srcu što ti je dužnost i ne brini o moru; a Koji je izbrojao kapi mora, neće ispustiti iz računa tvoju kap. **16** Zato samo blagoslovi svoju decu, a Ja zbog toga neću povući Svoj blagoslov, amin." **17** I Adam smesta izvrši svetu volju Asmahaelovu i bi pun radosti.

99 Poglavlje

1 A zatim deca odmah donesoše osveženje i telesno ukrepljenje, koje se sastojalo od raznog voća i starog i novog hleba; a Adam ne moga ništa blagovati pošto mu zavet od podne još vezivaše nepce, te stoga sve to samo dotače blagosiljajući; isto učiniše i svi ostali. **2** Ali pošto ih sve glad već prilično jako tače, tako svi, ne izuzev ni Henoha, s vidljivom žudnjom i tajnom ješnosti pogledaše plodove i hlebove da se namučiš da se odreknu sebe samih da ne prekrše zavet; a Asmahael upita Adama govoreći: **3** "Čuj Adame, ko ti je i tvojoj deci nametnuo post? Zašto ne jedeš ništa od plodova ako si gladan, i tvoja deca ako su gladna? **4** Zar vam je Jehova to zapovedio? – Ili kakvu službu misliš da činiš Bogu ako, sam sebe kažnjavajući, postiš i boriš se protiv svoje prirode? Reci Mi, a pitaj najpre sebe da li će Bog da blagovoli ako čovek koji u svom samoodricanju nikada nije stigao dotle da samo jednu zapovest Božju sigurno i svagda drži – konačno zato, pošto beše suviše slab da drži laku božansku zapovest, povrhn toga sebi nameće sopstvenu mnogo težu zapovest, koju da drži na kraju mu bude nemogućnije no stotinu božanskih, koje su pak dašta uvek u najtesnijoj vezi s prirodom stvorenja, budući da Bog stvorenju nikada neće a ni ne može dati da nosi više nego što je po svojoj prirodi sposobno da nosi, zato što On najbolje uviđa čemu je stvorenje stvorio, pozvao iz Sebe slobodnim – čuj, sigurno ne da bi zbog lakomislenog zanemarivanja božanskog poretka radi obeštećenja istog samo sebi propisalo zakone, za koje se iz samoljublja kaje već dugo pre no što je pridošlo iskušenje radi prestupa; nego da bi živelo po božanskom poretku, i da bi jelo i pilo po nužnoj potrebi tela, i da spozna Boga i da Ga ljubi iznad svega, a svoje bližnje – decu i braću kao samo sebe, i radi ljubavi, kažem Ja, straniju devet

puta više no sebe i sopstvenu telesnu decu. **5** Gle, to je sve što Bog od tebe i svih vas ište, i ne daje vam drugu zapovest osim ljubavi, u kojoj je utemeljena sva slava, sva hvala i sva zahvalnost; a taj temelj je po sebi jedino, sâm, istinsko spoznanje Božje, te i sam večni život. **6** A ako se svežeš kada te je Bog odvezao za večnu slobodu, zar nisi nerazumnik što se trudiš da večnoj ljubavi otežáš njeno delo odvezivanja i obogaljuješ se svojom sopstvenom nerazumnošću umesto da se istinski oslobodiš u Mojoj ljubavi, smilovanju i milosti. Zato odveži sam sebi svezu svoje nerazumnosti te jedi i pij kako bi ti Bog mogao pomoći u ovom što je u tebi protivu Njegovoga poretka. **7** Zato kažem Ja: Teško ubuduće svim zavetnicima; podneće dvostruk sud: jedan iz Mene, a drugi iz sebe zbog Moje zapovesti, koju nisu držali, te htedoše još većom nerazumnošću Meni blagougodno da poprave raniju nerazumnost kada se protiviše Mome poretku; čuj, tako govori Gospod, i tako govorim Ja Gospodnjim ustima i jezikom. **8** Ako hoćeš da Mi se blagougodno zavetuješ, onda se zavetuj u svome srcu da ne zgrešiš, i nikakav drugi zavet osim da ubuduće više ne zgrešiš. **9** A ko je među vama da bi mogao reći: Čuj, Gospode Bože moj, neću više zgrešiti pred Tobom. **10** Gle, takvo što ne možeš dati od sebe pošto si slobodan; a kako ćeš tek započeti ako protivu Moje volje svežeš sebi nepodnošljiv jaram za potiljak, koji te gnječi i nemi protiv božanskog zakona ljubavi i sve životne slobode u njoj i iz nje? **11** Čuj, zato jedi pij i misli u svome srcu da se Bog ne raduje tvome nerazumnome ropstvu, nego samo tvojoj ljubavi i slobodi; čuj Adame, takvo što govori Gospod iz Svojih usta sopstvenim jezikom; zato poštuj i budi slobodan, amin." **12** Posle ove milostive besede smesta se Adam s glasnom hvalom i slavom dohvati plodova i hlebova te je i pi i naloži ostalima učiniti isto; i svi ješe i piše i ukrepiše se telom te i zahvalno duhom. **13** Te ukrepiv se pod Mojim blagoslovom, podigoše se i zahvališe Mi u srcu i biše puni radosti; i Adam reče: **14** "O moj veliki Bože i Gospode, i ako bih te smeo zvati Ocem! Negdašnji veliki lepi raj beše bogat svim radostima života, ali nisu hteli da mi koriste. Pošto sam bio bogat, udaljio sam se od Tebe, Ti mi uze bogatstvo i podari me zato raznom uboštinom; o Gospode, tek sada Ti zahvaljujem tome i kažem glasno: **15** Da si mi Ti, Bože moj, dao hiljadu rajeve, zaista, bio bih bedniji od crva u prašini, jer svaka reč od Tebe jeste više od hiljadu zemalja, svaka s deset hiljada rajeve. **16** O Gospode, Tvoja reč i Tvoja sveta volja jeste istini raj

života. O Gospode, daj mi da večno budem u tom raju, amin." **17** A Enos, Mahalalel, Jared a i mati Eva počеше kod sebe da misle posle hvale Adamove: "Otkud to da Adam, prvo i prvo, prekrši svoj zavet te je i pi, a sada kada govori, govori kao da Bog lično stoji pred njim." **18** A Adam dobi svetlost i reče: "Čudi vas? Onda pitajte sami sebe zašto vas ne čudi sopstveni život? I odgovor će biti – zato što nam je sada Bog bliži, i treba uvek da bude, od našeg sopstvenog života, jer sada živimo svi u Njemu; čujte amin, amin, amin."

100 Poglavlje

1 Zatim se Set približi Adamu i upita ga da li ovde ima još šta da se dogodi ili da se pođe na put. **2** A Adam uzvрати: "Sete, ta znaš Ko je među nama; kada mu se svidi, tada ćemo ići; dotad čekajmo svom ljubavlju i strpljenjem, amin." **3** A dođe i Jared Henohu i upita ga ispotiha: "Čuj, ljubljени sine moj, sada mi se čini tako čudnovatim. Ovaj Asmahael, koji treba biti tvojim učениkom i treba stanovati u mojoj kolibi, po mom razumevanju ima toliko mudrosti i spoznanja u svim stvarima da njegova beseda tvoju nadaleko nadmašuje; zbog toga neću ništa da ti prebacim jer tvoje besede jesu besede iz visine i tu ni jedna reč nije uzalud i svaka reč određuje smisao savršeno, jednako telesno i duhovno, i od svega što si rekao nalaze se živo saobrazni oblici u srcu svakog čoveka; ali svega toga dobroga i istinoga, ne obraćajući pažnju i bez uštrba, ipak je velika razlika između tvog i Asmahaelovog jezika. **4** A ovako sam primetio razliku silno: Kod tvoje besede otkrivah svagda u sebi da je tvoja reč prava svetlost; ko je izvršava može i mora dospeti do života; takođe tvoja uvek blaga reč liči svitanju, koje je jašta siguran glasnik dana koji nastaje, kao tvoja reč svitanju sigurno sledećeg života. **5** Ali kod besede Asmahaelove primetih da već obilno daje život; i tako njegova beseda jeste i deluje koliko i izvršeno delo. **6** On govori stvari najviše mudrosti; ko će ih običnim putem razumeti, shvatiti? – Ali iz njegovih usta mi postaju kao da si već od večnosti s njima odrastao kao družbenik. **7** A i neće ni da ti padne na pamet da o tome još potražiš neko razjašnjenje; – ukratko, na mestu postaneš jedno s rečju, i prema tome jedan život. **8** Samo jedino neobično i neshvatljivo pri tome jeste da je baš ovaj tvoj učenik iz dubine kadar tome budući da od tebe još

ni nije dobio pravu nastavu. **9** Po njegovom iskazu je sin roba i ne smejaše govoriti tamo ni reč pri groznoj kazni smrću. **10** Roditelje su mu ubili na najsvirepiji način koji postoji; prebegao je kod nas i stupio jutros pred očima svih nas na blagosloveno tle bezimen i pun rđavog podozrenja; ti si ga uspravio pred Adamom; Adam ga prepozna, blagoslovi ga i dade mu ime, preda ga meni i tebi pošto reče iz žive čežnje svog srca da hoće da traži i nađe Boga. **11** Ali jedva što otvori usta, to već bi svaka reč tako odmerena, dobra i istina da nama svima na kraju ništa ne preosta osim da se čudimo svakoj njegovoj reči. **12** Adamu, Setu i skoro svima mogao si po koju reč da ispraviš, no Asmahaelove reči behu svagda uzvišene nad svakom popravkom. **13** Henoše, ova stvar mi se ne čini savim ispravnom. **14** Stvarno je ozbiljno čudno s čovekom kako je ubedljivo brzo bio gotov s našim zavetom. **15** Jedosmo i pismo na to a da se naša savest pri tom nije ni makla kao obično; i sada je već dospeo dotle da izgleda i sam Adam zavisi od njega kao i ti, Set i Kenan. **16** A najčudnije je to da, prvo, barem koliko znam, još ništa nije jeo, a drugo, da je sve ranije toliko nedodirive zapovesti Adamove unekoliko jednim udarcem uništio i to bez i najmanjeg pogovora Adamovog. **17** Da sam ja to učinio, zaista ne bih smeo da pogledam kolibu Adamovu godinu dana. **18** A Asmahael samo treba da otvori usta, i već je svaka reč, kao što rekoh, toliko koliko i svršena stvar. **19** Henoše, kažem ti: Ko to može da složi, razume više od nas dvojice, a i sigurno više no svi mi zajedno. **20** A ako negde imaš skrivenu svetlost u toj stvari, onda ne daj svome ocu da bude slep pored tebe; a ako tebi ne ide bolje nego meni po tom pitanju, onda teško da će nam to ikada biti jasno. **21** Međutim, ako mi znaš što reći, reci u tri reči, ali tako da Asmahael i ostali ne primete, amin."

101 Poglavlje

1 A Henoh uzvratu ocu Jaredu: "Čuj oče! Tvoje primedbe nisu bez nije; imaš pravo u svemu. Kada Asmahael jutros pred nama ležao u prašini, pre bih slutio da će podnevno sunce sve kamenje istopiti u vodu no da će ovaj čovek iz dubine izvesti takva čuda među nama. Ali već se jednom za svagda Gospodu sviđa da istakne malo, a da spusti veliko. **2** Tako čini da zađe sunce, a na njegovo mesto da nebo zasija hiljadama i hiljadama zvezdica; – a koliko uzvišenije i beskrajno divnije je zvezdano nebo od osunčanog neba.

Kako divne zvezde trepere vedrim životom u svom drhtećem svetlucanju i koliko raznolika im je svetlost. **3** Pogledaj prema tome nebo danju; zar najvedriji dan nije istovremeno i najjednoličniji? Ko će pogledati naviše? Svugde ga kažnjava goreća bleštava svetlost sunca. **4** Da nepostojane tvorevine od oblaka danju ne oživljavaju nebo i da poneki pernati žitelj vazduha čilo ne krstari njim, zaista, vrlo retko bismo digli oči ka zemaljskom nebu. **5** Gle tako Gospod neprestano deluje; – veliko ne mari a malo uzdiže do Svoje ljubavi. Veliki Mamelhud skoro da večno živi; šeta lenjo kao da je sam gomila zemlje, koja izgleda mrtva; ali pogledaj zato mravinjak kako prošarano vrvi životom. **6** Iz hiljadu takvih sitnih pojava da se već prirodno jasno videti gde je Gospod najdelatniji i izvrsno živo vlada. Baš tako je kod ljudi; male i neugledne uspravlja te preko slabih pokazuje velikima i jakima zemlje svoju beskrajno veliku moć i večno nepobedivu silu. **7** Zar tako ne bi sa mnom da sam sada već skoro dva dana morao ocima da propovedam o Njemu po Njegovoj ljubavi budući da sam najmanji i najslabiji od svih. Međutim, manji i slabiji dođe nam Asmahael iz dubine nego što ikada bejah, a i što ću ikada biti i moći da budem. **8** Njegova revnost bi prevelika, Njegova ljubav beskrajna; što tražao kod nas, već je u Svojoj beskrajnoj revnosti u najvećem obilju poneo sa Sobom, da sada pristoji da sada od Njegovog preobilja pre možemo da primimo što nego da smo vični da Ga obogatimo s našom revnosnom sirotinjom. **9** Zato sada, dragi oče Jaredo, budi samo bez brige i savršeno miran; sled će nam otkriti još poneku zagonetku na Asmahaelu i kroz njega kada kod kuće tek bude u našoj kolibi. Raduj se tome, dragi oče Jaredo; – čuj – to će biti dani života i najvišeg blaženstva, amin." **10** A Jared odgovori svim zadovoljstvom: "Imaš pravo u svom svom odgovoru; mora tako biti; jer da nije tako, kako bi Asmahael mogao da govori takve reči silne delom? **11** Ali čuj, kada se bude uselio kod mene i bude stanovao u mojoj kolibi, i verovatno ponovo ti, tada ćemo valjda ponešto saznati od njega. **12** Već se tome vrlo radujem; – moram ti očitovati, bilo pravo ili ne, ali moj osećaj već sada Asmahaela obuhvata očitovati jače nego tebe, – a šta će tek vremenom iz moje osobite ljubavi prema Asamahaelu biti, sada ti još ne mogu sasvim određeno predskazati, jer još veoma puno zavisi od toga da li će ubuduće ostati sebi tako veran; ali budi bez brige jer zbog toga ipak nećeš štetovati kod mene, svoga oca. **13** No, tiše sada, jer izgleda da primećuje naš šapat; gle, daje

znak životinji, i nosi ga pravo prema nama; zato tiše sada, moj dragi Henoše, tiše, amin."

102 Poglavlje

1 Jedva Jared izgovori svoju zadnju rečicu, već Asmahael stupi među dvojicu, jer pre razgovaraše s ponekom decom Zapada pošto ih upita ponešto i takođe poduči. **2** Ta dvojica početkom biše malo zgranuta, međutim, brzo se pribraše i Henoh upita Asmahaela: "Najdraži Asmahaele, šta ćemo sada, da se zadržimo ili da krenemo na put?" **3** A Asmahael odgovori: "Zato nisam došao do vas da bih ti sada razrešio tu tvoju nedoumicu, nego došao sam ovamo što sam među vama dvojicom otkrio veliku ljubav prema Meni. **4** Jared, raduj se što će se useliti kod tebe, i ti Henoše takođe što toliko ceniš Moju ljubav, jer gde se Ja uselim, tu smrt nikada neće slaviti praznik žetve; a gde se ne uselim, teško tom domu, jer tu jadu neće biti kraja i smrt će prebivati u svim odajama takvog doma gde Ja neću da se uselim. **5** Zaista ti kažem Jared: Ko ima Mene gostom, ima sve; a ko Mene odbije od sebe, taj je sve izgubio. **6** Ako ti se čini nešta čudnim čovek koji vam je jutros preponizno došao iz dubine, a i ako njegovo biće ne možeš sebi sasvim jasno da složiš, onda misli da ni Bog ne može ni neće sebi da složi kako ljudi kao Njegova stvorenja mogu da umišljaju da su veći nego što sam Bog od večnosti Sebe skroz i skroz živo oseća. **7** Gle, ljudi osuđuju jedan drugog, dok Bog svakodnevno daje da sunce izlazi nad svim, – i preko cele zemlje daje da pada kiša. **8** Ljudi prave razlike i ne drže svakoga dostojnim njihovoj mudrosti; a Bog, veliki učitelj svih sunaca, duhova, zemalja i svih ljudi, ne prezire ni drži ispod Svog dostojanstva da crvu u prašini i muvi zunzari, kao ni svakom živinčetu, bilo odveć malo i neugledno, bude najmudriji učitelj. Ljudi svoje kolibe drže svetim i daju da pred njima njihova sopstvena deca i braća padnu na svoja lica, dok Bog daje da štaviše najobičnija životinja na zemlji ide slobodno i bez svakog padanja na svoje lice. **9** Ljudi kunu onog i kažnjavaju ih oštro koji se ikada negde ogreše o njihovu volju; a Bog blagosilja čak i kamenje i ima najveće smilovanje prema svakom zabludalom, i ne kune, i ima najveće strpljenje, blagost i odveć je uzdržljiv u Svojim sudovima. **10** Kada se ljudi obraćaju Bogu, tada se prave kao da su sami bogovi; teško onom koji bi ih zbunio ili

ne bi imao najveće poštovanje pred njima kada vrše Božje takozvane službe; – posebno kada vrše svoju žrtvu, jesu i istovremeno najrđaviji, to tako da, ako bi ko došao ne pavši odmah na svoje lice pred njima i pred žrtvom paljenicom, smesta bi bio izgnan na sva vremena, ako ga ne bi ubili; proklet bi bio u svakom slučaju. **11** A ako Bog dolazi ljudima, tada dolazi kao sluga u svoj smernoj poniznosti, te pokazuje tada da mu takva takozvana bogoslužnja nisu blagougodna. **12** Gle, kada ljudi unekoliko vrše božanski korisna dela, onda svi ima da se bace na zemlju i da drhte od samog strahopoštovanja, a kada svakodnevno vide kako Bog pred njima i za njih vrši najveća čudnovata dela, tada pred istinim, velikim bogoslužnjem, koje Bog sam vrši, nijedan čovek ne pada na svoje lice – što Bog ni ne traži ni večno nikada neće tražiti. **13** Gle, Jared, ne čini se samo tebi nešto nesložnim, nego i za Boga ima gomila takvih nesložnih dela od strane ljudi; zato ne brini o Meni, nego budi radostan i dobro raspoložen jer je si primio život kod sebe, amin."

103 Poglavlje

1 Izgovoriv Asmahael reči života Jaredu i Henohu, udalji se ponovo i krenu do Adama i reče mu: **2** "Adame, ako ovde više ne smatraš ništa važnim, onda smo gotovi; naloži deci da krenu kući, a mi bi mogli poći dalje prema ponoći, amin." **3** A Adam se prepadnu jer poziv "Adame" zvučase kao kada je Adam posle greha pokušao da se sakrije preda Mnom, te se ne moga pribрати i ne usudi se ni ništa odgovoriti osim posle male stanke samo malo reči: "Gospode! – Tvoja sveta volja da bude!" **4** "Adame", reče pak Asmahael dalje, "zašto si bojažljiv? Zašto se plašiš Onoga Koga treba da ljubiš iznad svega? Ako si što izgubio – zar ne treba da se opet nađe? **5** Ili veruješ da ćeš još što izgubiti? A šta bi još mogao izgubiti što već ionako odavno nisi izgubio? **6** Gle, a Ja ti kažem: Ako je pak ko izgubio sve, onda je gotov sa svim onim što je primio te više ništa ne može izgubiti. Ko pak više ništa nema što bi mogao izgubiti, a još živi pod gubitkom, taj očito živi kako bi opet dobio, pošto je ogoleo u svemu što je pre imao. **7** Još ti kažem: U dalekoj budućnosti tvoji potomci ne samo da će morati da izgube sve od sveta nego i život, oni koji hoće da steknu večni život. **8** Živiš već preko devetsto godina; tvojim pak potomcima jedva će biti dozvoljeno da žive

telesno dvadeseti deo tvoga života; gle, šta će sve potonji ljudi zbog tebe morati da izgube kako bi im se njihov večni život mogao spasti, i neće smeti da se poplaše svoga imena, ako ga čuju da ga izgovorim; a ti si se poplašio skroz naskroz iako si sada u neprestanom dobitku i nemaš više što izgubiti, nego samo dobiti, – i već si beskrajno dobio, jer najveći dobitak stoji sada pred tobom. **9** Spoznaj ga, tada ćeš večno biti bez straha ovde i negda večno u miru večne ljubavi, amin." **10** A Adam se sada ohrabri i shvati smisao besede i reče: "Čuj, moj odveć sada ljubljani Asmahaele, Ti vidiš moje srce i znaš moj strah; moj strah je strah ljubavi; Tvoja ljubav me je oslabila; to što nisam mogao da Ti odgovorim, ionako znaš kako biva da presretni nema moć da govori. **11** O Asmahaele, zato uvek samo Tvoja volja! Ako hoćeš, možemo sada da idemo, pa tako neka bude." **12** A Asmahael reče: "Neka budem neznan i daj da se oni koji Me ne znaju smesta sprema na put, – no na putu dajte Mi da sledim za vama sam, onda ti s Evom, a spreda Henoh i Jared; i tako neka povorka ide kroz gustu šumu sve do donjeg kraja prema ponoći, amin."

104 Poglavlje

1 Smesta Adam pozva Henoha i Kenana i prenese im volju Asmahaelovu, te odoše i pozdraviše decu i pozvaše ih još jednom da se pojave na Sabat, pa im naznačiše da sada mogu da se upute kući i da tamo radosno idu za svojim zanimanjem. **2** I smesta se digoše deca i starešine, koji ranije okruživaše oce i čuše svaku glasnu reč. **3** A jedan između starešina upita Henoha: "Dragi mladi sine svoga oca Jareda, koji je unuk onoga koji jeste s tobom i taj sin moga brata, reci mi ako hoćeš i smeš: Ko je zapravo mladić koji čvrsto sedi na tigru, i otkud je došao? **4** Jer neobično je njegovo ponašanje i premoćna njegova zvonka, blagozvučna reč; i povrh toga svaka njegova reč zvuči toliko puna pouzdane izvesnosti da baš, jest, nikako ne možeš i nećeš da pomisliš da poveruješ da bi time mogao da skrši čitava brda i njegov dah da pokrene more kao hiljadu istovremenih najžešćih oluja. **5** Gle, zato bih rado hteo da saznam poreklo tog mladića i njegovu osobenost; ali, kako rekoh, ako hoćeš i smeš, i samo po tome, amin." **6** A Henoh uzvрати: "Čuj, dragi oče Abedame, rado bih hteo ako bih smeo, ali strpi se samo malo i tebi će u stalno rastućoj ljubavi prema Bogu vrlo brzo

postati jasno kako stoji s mladićem na tigru. **7** Njegovo ime znaš i za sada više ne istražuj; u najpravednije vreme će ti tvoja spostvena ljubav prema Bogu sve objaviti; zato i sada i svagda Bog sa svima vama, amin." **8** A Abedam zahvali Henohu s vrlo dirnutim srcem govoreći: "Dragi, Henoše! Hvala ti; sasvim sam zadovoljan, jer što sam hteo da znam, dovoljno si mi sada obznanio; jer znati više nego samo gde leži blago i gde i kako ga naći, bila bi samo lenja želja; traženje je jašta stvar sopstvenoga života; zato ti hvala, jer ovako si mi sada ukrepio moje srce kao što nikada ne beše; zato još jednom srdačno ti hvala za to, i Bogu sav moj život, amin." **9** A zatim pozdraviše decu i starešine još jednom, pa se vratiše pošto ih oci već očekivaše. **10** Kada prispeše, blagoslovi Adam još jednom decu, i oni se rasporediše za put; kada se sasvim svrstaše, istupi još jednom Asmahael Adamu i reče: **11** "Adame, ako ti je pravo i drago, daj mi da ovde od dece povedem jednog kao društvo, amin." **12** A Adam reče dirnuto: "O Asmahaele, kako da me pitaš? – Zar nisam ja i sve radosno podređen Tvojim volji? **13** Zato neka svagda bude Tvoja volja na najveću radost svih nas. – Zato samo Tvoja volja, amin, amin!" **14** I Asmahael povika glasno: "Abedame, Abedame! – Ako hoćeš, možeš da pođeš s nama i da mi služiš kao saputnik, jer proverio sam tvoje srce i tvoje bubrege, i našao sam da u tebi nema ničeg lošeg; zato treba da pođeš za nama, ali bez brige, pa ću ti tada pomoći u traženju blaga a i da ga sigurno nađeš, i čuj, brzo, vrlo brzo. **15** Jer danas hoću da te ubijem kako bih te sutra vaskrsao za večni život, amin." **16** Čuv Abedam takav poziv, pridode brzo i reče: "Gde god hoćeš, slediću Te; ubij me hiljadu puta jer što me češće budeš ubijao, utoliko više života ćeš mi sigurno ponovo dati. **17** O Ti, koji sediš na jakoj životinji, oprosti mi ako Ti kažem kako osećam: verujem da pored Tebe neće biti teško naći veliko blago. **18** Čini mi se, ako se ima Tebe, lako se može bez svakog drugog blaga. A i čini mi se da ko nađe Tebe, može da se mane daljeg traženja, pošto je već našao pravo blago, i ima smrt i probuđenje za večni život. **19** O Asmahaele, ne samo sada, nego uvek daj sirotom Abedamu da bude kod Tebe, ali ne da bi bio Tvoj saputnik, nego Ti njegov za večan život, amin. **20** O, daj mi da Te uvek sledim; – Tvoja volja, amin." **21** I smesta se Abedam preraspoloženo uvrsti uz Asmahaela, i pođe preukrepljen za povorkom otaca uz moćnu stranu Asmahaelovu.

105 Poglavlje

1 Povorka sada iđase u šumu, i svi ćutaše; samo Jared ne moga da ćuti i upita Henoha: "Čuj, sine moj, imamo li zapovest da ćutimo putem?" **2** A Henoh uzvrat: "Ne sećam se ni jednog osim saveta da se uvek tiho hodi; međutim, uzimam hodanje kao život, a ne idenje nogama." **3** Jared reče: "Ako je tako, onda putem naš jezik kao ni noge nemaju smetajuću svezu i možemo da govorimo koliko hoćemo; i tako priznaj mi, svome ocu, šta je na Asmahaelu; da li je utelovljen anđeo, opremljen svom moći, ili je – stoj – ne dalje – ukratko, šta ti sada misliš, to mi kaži, amin." A Henoh uzvrat kratko: **4** "Dragi oče, kažem ti: On je – stoj – ne dalje – i tako je zasad čovek kao mi, ali pun božanske sile i moći – stoj – i tu ne dalje, amin; razumi, amin." **5** I opet poče Jared: "Dragi sine moj Henoše, dobro bi bilo ako bih razumeo. Ali baš je to zašta te pitam što ne razumem, a ipak bih odveć rado hteo da razumem šta je posredi s Asmahaelom. Jer gle, posle tvojih ranijih reči bio sam sasvim miran i zadovoljan svime, ali nakon što Asmahael dođe do nas i naposljetku svoje besede donekle prozbori da, ako neko njega primi u svoj dom, ili ako se on useli u nečiji dom, ima razloga da se oseća presretnim, jer gde se on useli, tu se uselio večni život." **6** Gle, dakle u tom smislu je uputio reči posebno, kako sam primetio, meni. A sada mi reci, dragi Henoše, ili shvati sam, da li uspravno stojeći čovek ne bi trebao da skače glavom po zemlji a da smisao takvih reči smesta ne dovede u vezu s višim prisutnim bićem. **7** Koji čovek može reći takvo što o sebi štaviše samo u poređenju, jest, ne uzimajući sebe uopšte u obzir kao da je neposredno sam Bog. **8** A Asmahael to čini bez odnošenja na Boga, nego baš samo na sebe. Zar takvo što može činiti i jedan čovek ne plašeći se da će zemlja od gneva i najvećeg prezira svetogrdnika na večita vremena gadno sveteći se progutati dole u svoju veliku ognjenu utrobu? **9** Gle ti si sigurno prosvećen kao inače niko od svih nas, ali usudi li se takvo što baš o sebi reći? **10** Dašta bi pre zapužio svoja usta izmetom nego što bi svojim jezikom počinio takvo svetogrđe. **11** Ko je dakle onaj koji o sebi može reći: Ja sam život, ili: gde se ja uselim, tamo se uselio život, jest, večni život? **12** Henoše, kažem ti, ko o sebi takvo što kaže, a zemlja se ne rasrdi na njega i moćni tigar postane pod njim jagnjetom – taj jeste i mora – onoliko koliko sam ja u svojoj strašljivosti samo čovek – u svojoj sebe vrlo svesnoj sili i moći biti Bog; inače cela

zemlja ne bi bila ništa do sastavljene laži ako bi nosila čoveka koji bi se ovako izdavao za Boga, a bio bi inače slab čovek poput nas. A suprotno tome već odveć svedoči Asmahaelova reč, koja oživljava. **13** Nu, ako hoćeš i možeš opovrgni mi moj iskaz; a ja verujem da ćeš se ti toga lepo kanuti; – ali reči radi hoću sada od tebe da čujem kratko mišljenje, i prema tome govori, amin." **14** A Henoh uzvrat: "Dragi oče! Ako je tako kako veruješ, a ni ne može biti drugačije usled tvoga objašnjenja, koje je sagrađeno na najboljem temelju, onda je svaki moj pogovor čisto suvišan; ili da učinim od Asmahaela što nije; ili da učinim da bude što je uostalom; gle takvo što bilo bi čisto beskorisno. **15** A ja mislim, ko Boga ljubi u srcu duhovno i istino, kako se taj može brinuti da li je Asmahael Bog ili Bog s njim. **16** Ali svako neka se brine da sam Bog bude s njim kroz istinu, čistu ljubav prema Njemu. **17** A ako ljubiš Boga, budi siguran da Asmahael neće namrznuti tebe; a ljubiš li Asmahaela jednako Bogu, neće te Bog zaboraviti zbog toga u Svojoj ljubavi; u to budi takođe potpuno siguran, amin; sigurno razumeš, amin?"

106 Poglavlje

1 A dvojica sledećih, Kenan i Mahalalel, čuše razgovor Jaredov i Kenanov; pa tako i Mahalalel poče da pita Kenana govoreći: **2** "Čuv veliko, čudiv o čudesnom, tako sam uz uho i uz oko; – ali otkud veliko, otkud čudesno među nama? **3** Čuj, oče Kenane! Šta je to što se tako čudno osećam? Ovaj jednolični, slabo pohađen šumski put sigurno nije. Da je neka Adamova pećina, ili pušća gora na istoku, ili sedam prskalica od Podneva prema Zapadu, ili inače nešto izuzetno u prirodi; međutim od svega toga ovde nema ni traga. **4** Naš okrenuti poredak takođe nije; jer sigurno je svejedno da li ja idem s tobom ili ti sa mnom, da li Henoh pozadi ili napred, da li s Jaredom ili Adamom; ili da li – ne, to mi ne izgleda svejedno da li Asmahael pozadi ili napred, i s kim ide. **5** Jer tu izgleda da je zasnovano određeno očinsko starešinstvo; da Adam i mati Eva idu za svima nama, razumem dobro, ali šta znači Asmahael s Abedamom sasvim pozadi još iza Adama – gle, oče Kenane, to baš ne mogu da rešim. **6** Jared i Henoh ispred nas čudesno su razgovarali o Asmahaelu, toliko sam razabrao; a šta su zapravo razgovarali, prvo nisam sasvim jasno čuo, a što sam još čuo, nisam mogao

da shvatim. Ali toliko je sigurno da sam čuo velikog i video u sebi samom čudesnog po štedljivo čuvenoj reči iz usta naših hitrih prethodnika. **7** Zato te molim, ako ti je moguće, da mi malo potpomogneš u mom neznanju u ovoj, kako mi izgleda, izuzetno divnoj stvari; no ako rado hoćeš, dragi oče Kenane, amin." **8** A Kenan uzvratu svome sinu Mahalalelu, naime govoreći: "Čuj, dragi sine moj, pri veličanstvenom početku tvoje besede meni mislio sam, samo nebo zna šta će se sve samo nečuvano pokazati. **9** Ali vidim da si još uvek stari Mahalalel, koji uvek početkom otvori usta kao da će ispljunuti sunca poput graška, međutim na kraju se ne pojavi čak ni grašak, nego sasvim obična pljuvačka; šta ima veze izokrenuti poredak ako ti je sve isto; čemu onda reči? Da je Asmahael sada napred, šta bi bio posle? Da ti se onda možda neće učiniti veličanstvenim što nije pozadi? **10** Sada ga prati Abedam; zar je to više no što ti ideš pored mene? Zar ne reče sam, vinuvši se, da ti je svejedno da li ideš pored mene ili ja pored tebe. Gle, kako nešto hoćeš a na kraju ne znaš šta je što hoćeš. **11** Šta ti je učinila Adamova pećina, i bela gora, i sedam zapadnih prskalica da time niša kazavši ukrasiš svoju besedu? **12** Kažeš da ti se čini tako divnim nakon što si dvojicu prethodnika nečuvši, a i prem tome nerazumevši – veliš, samo video da razgovaraju; pa šta je onda što ti se učinilo toliko izuzetno čudesnim dok si samo gledao besedu prethodnika? **13** Gle, dragi moj sine, ako što hoćeš, onda se posavetuj najpre tačno šta je što hoćeš da znaš, i po svojoj jasnoj potrebi tek pitaj što hoćeš da znaš. **14** A ako si sada na Asmahaelu možda što uočio, onda te pitam: jesi li za vreme Njegove čudesne besede iz Boga svoje uši pozajmio drugome, da sada izgleda ništa ne znaš o glavnom, i umesto toga kao građu svog glavnog čuđenja navodiš mi samo beznačajno? **15** O sine, daleko si od cilja. – Zato se posavetuj najpre s glavnim i budi jedno sa sobom; onda dođi i otvori preda mnom svoje srce svojim ustima, amin." **16** A Mahalalel primeti vrlo dobro da besedi Kenanovoj nedostaje srž, i da ovaj određeni ukor ne bi ništa do očinski pametan izgovor, te ponizno, punim poštovanjem uzvratu Kenanu: **17** "Čuj, dragi oče! Čini mi se da u našim besedama ni malo nismo nadmašili jedan drugog; – a ko je sada od nas dvojice više prelio u plavo, to je drugo pitanje. **18** Gle, ja nisam izgubio ni jednu reč iz Asmahaelovih usta, ali nisam hteo da ti spomenem pošto pretpostavljam da bi to bilo nepotrebno gubljenje vremena, a i da ćeš takvo što kod mene, kao oca Jaredovog i Henohovog, sigurno nesumnjivo

pretpostaviti. **19** Ti reče sada da sam svoju decu samo video da govore; gle, tu si preda mnom samo hteo da sakriješ što si sam kao ja sa dva nepozajmljena uha čuo od reči do reči; – kako bih ti rekao da su takve besede učinile da u sebi vidim divnog ako tako ne bi bilo, inače bih pred tobom i Bogom stajao kao sramni lažov. **20** Ali gle, tvoja beseda mi ipak reče nešto što sigurno nisi mislio da kažeš – i to je da imaš preda mnom vezan jezik, i ne smeš za sada da mi kažeš što bih hteo da znam. Zato i nije bilo potrebno da mi kažeš toliko dugo nekanje, koje nejezgrovitije od mog pitanja; nego da si mi kratko pokazao božansku svezu svog jezika, ni blizu ne bi morao toliko da se potruđiš kao sa toliko zaludnih reči. Gle, uvek sam ti bio odveć poslušan sin; zašto si me sada krivo prepoznao? **21** Dragi oče, zadrži bez brige što moraš da zadržiš do vremena razrešenja; samo ne drži me za lažova te preslepog tragača za božanskim stvarima, jer samo si rodio moje telo, a moj duh je jednak tvome iz Boga; zato verujem da i otac ne treba napastvovati božansko svoje dece; jer već je dovoljno što je duh ionako kažnjen teretom tela i mora saučestvovati u njegovim slabostima; a ako otac kažnjava telo svoje dece, onda je duh svoje već primio iz ruke roditelja, više nije potrebno; a ako se tada božanski duh deteta obrati božanskom duhu roditelja, onda dvojica božanske braće više ne treba da se kažnjavaju, nego jedino u svoj ljubavi ponovo poznaju kao braća u Bogu i ljubazno potpomažući se ruku pod ruku i srce uz srce jedan drugog da vode do dveri kroz koja večno nepresušno struji večna svetlost sve milosti, smilovanja i ljubavi. **22** O dragi oče, nipošto ne misli da sam sada ovim hteo da ti dam pouku koju ne znaš; o ne, nego morao sam samo utoliko da se opravdam pred tobom kako bismo nas dvojica jedan prema drugom i pred Bogom nadalje hodili; i tako učinih više radi tebe nego radi sebe. **23** Znam tvoje srce, čisto je kao sunce preda mnom; ali tvoja usta i tvoj jezik sada videh naprašenim i nikako nisam mogao da izostavim da ti kao pravi sin u svoj ljubavi uslužim i da očistim tvoja usta i tvoj jezik od pogubne prašine. **24** Jer gle, tako sam mislio kod sebe: Oče, tvoj jezik krasi uzvišena sveza iz velike, večne ruke ljubavi Božje; šta će prašina pri tom? – Dole s tim što je smrti. **25** Zar ne, oče, sada se nećeš ljutiti na svoga sina i njegovu besedu nećeš posmatrati upola lažnom, nego ćeš poznati da ti Mahalalel neće nerazumno hteti odrešiti svezu, čuj, kojom je Bog ukrasio tvoja usta. **26** Zato se nećeš srditi na mene, nego biti moj dragi otac u Bogu u buduće,

amin." **27** A Kenanu pođoše suze na ovu besedu, i reče konačno sinu: "Mahalalele, ljubljene sine moj, učinio sam ti nepravdu, budući da sam ti tvoju prvu besedu rasejao i spolja čak hteo da uništ看, dok sam u sebi itekako bio ubeđen u njenu istinsku dubinu. **28** A ti imaš pravu svetlost koja je veća od moje; što pred tobom treba da sakrijem, pronaćićeš još pre no što ja sasvim shvatim; zato budi moj dragi sin i moj mili brat večno, amin; čuj, kao brat u Bogu večno, amin."

107 Poglavlje

1 A posle razgovora između Kenana i Mahalalela, i pre toga između Jareda i Henoha, sada i Set i Enos krišom veoma poželee da razmene nekolike reči; i želja se ovde najpre probudi u Setu te tek razlabavi Enosovu, i to tako i zato što **2** Set hte odveć rado da zna šta sve Enos pretpostavlja o Asmahaelu; ali i drugi razlog imaše još Set da zapita Enosa o Asmahaeli, i taj razlog ne bi ni jedan drugi do vrsta bojazni da ne bi obrnuto pre vremena bio upitan od Enosa. **3** Jer mišljaše kod sebe ovako: "Ako dopustim da moj sin počne da me pita, šta da mu odgovorim? **4** A ako ja prvi pitam njega, onda mora da mi odgovori, kada mogu dugo lepo i bezbrižno da slušam sve sigurno ne beznačajne pretpostavke svoga sina, i zatim mu sigurno neće pasti na pamet da me još uznemiri pitanjem u vezi s tim; i ovim sasvim nevinim i najjednostavnijim načinom na svetu sam rezrešen svake prilike koja može da oda; – i zato baš tako, amin, kod mene i iz mene samog." **5** I tako sada Set upita Enosa, naime govoreći: "Čuj, dragi moj sine Enoše, ako naši prethodnici i takoreći vodiči razmenjuju reči o Asmahaelu, zašto da se mi uzdržimo, protiv čega ostali, koliko znam, nemaju zapovest; pa bih tako od tebe vrlo rado hteo nešto saznati o Asmahaelu. **6** Šta misliš o Njemu, i to još od Njegovog prvog nastupa među nama? Jer koliko je god Njegov prvi nastup među nama izgledao neznatan, toliko izuzetno je pak dejstvo svake Njegove reči; što tvom mirnom duhu sigurno nije promaklo. **7** Gle, zato i hoću sada od tebe da saznam tvoj sud o Njemu; – pa tako možeš da govoriš, amin." **8** Gle, Setovo lukavstvo, istina, bi pošteno budući da ga je samo velika ljubav prema Meni učinila lukavim; ali samo lukavstvo po sebi jeste stvar koja nije dobra pošto je dvojako biće, i protiv je poretka ljubavi, mada baš nije protiv same ljubavi; a kao dvojako biće jeste u telesnom

pogledu poput dvojake prirode u nekom čoveku koga je priroda uškopila tako da je delom čovek, delom žena; – a ko može takvu čovekoženu bračno negovati, ili koja devica bi htela da začne od takvog ženočoveka, kojega organi ne vrede ni za rađanje ni za trudnoću. **9** A kao što takav čovek takođe ljubi svoje savršene bližnje, i oni takođe njega, tako on nije protiv ljubavi; ali u poretku ljubavi, koja je jedino rodna, nije; a tako ni njegova duhovna sestra – lukavstvo; jer njim niti će ko biti oploden za život niti ono za sebe može da izvrši nešto oplodujuće za život, kada je uvek, premda u neku ruku beštetno i nevino, ipak samo prevara, kojom se razočarani ipak uvek manje ili više ljuti, pošto odmah pita sebe i lukavo-dobrog: "Zašto sam morao biti, premda radi dobra, uhvaćen putem prevare, i zašto je moj brat bio lukav prema meni radi dobra? Zar dobro nije dobro da je bilo potrebno preko lukavstva biti dobar? – Ili zar sam sâm zao ili sam bio kada sam tek lukavstvom morao biti zadobiven za dobro? **10** A ako je lukavstvo pristupačno zlu, onda samo lukavstvo mora nužno biti zlo, jer da je dobro, onda bi zli pobegao pred njim." **11** Gle, takav i bi način Setov prema Enosu pošto je mislio da stvar učini prilično dobro, ali se time samo sam zarobio tako da je Set, da se Asmahael nije umešao, pred svojim sopstvenim sinom morao izgledati u veoma neobičnoj, kobnoj svetlosti, što će iz sasvim nevinog odgovora Enosovog odmah sasvim jasno proizići, koji je glasio ovako: **12** "Dragi oče, otkud pitaš mene zašta sam ustvari mogao i trebao da pitam tebe? Zaista, već dugo mi radi toga ide voda na usta i jedva uzdržavam jezik i već sam bio potpuno spreman da ti padnem na teret s pitanjem o Asmahaelu; ali ti si me preduhitrio. **13** Ali pošto je sada u ovom pogledu noć na mojoj strani, iz koje poput zvezde ne mogu da svetlim tebi, koji si koliko znam i osećam o Asmahaelu u danu, ili bar u zori, onda bi mogao da mi sijaš iz tvoga dana. **14** Ta ti sam kažeš da sva svetlost dolazi odozgo; kako li sada da ti ja svetlim odozdo nagore? **15** Ili zar s tobom da pričam praznu beskorisnu priču o nečemu što mi je najvećim delom još potpuno strano i neobjašnjivo? **16** Gle oče, zato što je vredno truda popričati o Asmahaelu, tako sam toliko slobodan da okrenem pitanje; te prema tome budi tako dobar da meni, svome sinu, koji je ubog i potrebit pred tobom, saopštiš isto ono što si očekivao od mene. **17** Kada beše odvajkada običaj da u izuzetnim stvarima deca od svojih starih dobiju pouku, i zato sada pri maloj očinskoj kušnji od tebe uopšte ne mislim da

prekršim sveti, stari poredak, te stoga radosno iščekujem da od tebe, dragi oče, u svoj detinjoi zahvalnosti u tom pogledu dobijem sasvim dovoljno rasvetljenje. **18** O dragi oče, nemoj mi uskratiti i daj mi sigurnu svetlost, amin."

108 Poglavlje

1 A pošto Set umesto željno očekivanog odgovora dobi protivpitanje, smuti se iznad mere i duže vreme ne uzmože prevaliti ni reč preko usana. **2** A to Enos primeti tako da reče: "Dragi oče Sete, koji si savršena slika i prilika Adamova, kao što je Adam slika i prilika Božja, reci mi barem, budući da sada čutiš što sam te pitao, da možda nije bilo pravo što tako učinih, pošto nisam ništa znao što bih ti mogao dati kao odgovor? **3** A već odvajkada je rečeno da je pitanje samo po sebi slobodno, a odgovor samo proizvoljno objašnjenje pitanja. **4** A ko da bude vezan da odgovori, ili da pruži pitanju njegov zahtev ako baš ništa nema čime bi obasjao ponoć pitanja? **5** Upitao si me da ti odgovorim što mi još dugo nije dato, te zato postadoh tvoj dužnik svetlosti; – ako te sada iz svoje noći upitah u čemu sam trebao da ti služim dobrim odgovorom, to ti time, dragi oče, ni nisam nametnuo nužnost da treba da mi odgovoriš, nego samo da mi pokažeš da li bi nepravo što sam sledio tvom primeru. **6** A već je jašta dugo među nama da očeva prava treba da pređu na njegove sinove, a materina na njene kćeri, zato što je veliki sveti Tvorac takvo što postavio u prirodu svih stvari; ako sam se time u ovom nužnom slučaju poslužio takvim pravednim pravom – reci, dragi oče, možeš li zato biti kivan na mene? **7** Ili zar je protiv poretka ako sinu nedostaje svetlosti baš u tome o čemu ga pita njegov otac? – Zar mogu šta zato što tvom pitanju ne mogu svetleći odgovoriti? – I grešim li ako kao sin tebe, svoga oca, zamolim za savet? **8** Gle, verujem da u ovome nije skrivena greška, a dašta zakonit postupak pred tobom, pred Adamom i pred Bogom – reci: ne skriveno, nego očevidno; te prema tome možeš, ako hoćeš, da me držiš vrednim i poštenim valjda nekog ukoravajućeg, ako već ne objašnjavajućeg odgovora, amin." **9** Set pak reče: "Dragi Enoše, pa sačekaj samo malo; kada nemam Henohov ili Kenanov jezik da tako brzo budem gotov s dobrim odgovorom; – strpi se samo malo, pa će valjda nešto ispasti – da l' noć, da l' svetlost – sigurno ćeš videti. **10** Ne moraš mi zato

navoditi svoja prava, koja znam koliko i ti; a ni sve običaje koji su uvek važili i koji će do kraja svih vremena ostati takvima kod savršenih, – jer svemu tome sam te ja prvo učio; a što se ovde tiče odgovora na tvoje pitanje uzeto mojim ustima, to nije tako jednostavno kao što možda misliš, nego je potrebno ponekog razmišljanja dok kratko sažmem što je pravo. Zato se strpi samo malo vremena, i, kako rekoh, valjda će što ispasti, da l' noć – da l' svetlost, sigurno ćeš videti, amin." **11** A kod sebe sada razmišljaše Set: "O kakvu nerazumnost opet počinih! Zašto li upitah, hoteći biti lukav, svog sopstvenog sina te probudih u njemu žudnju koja je sama po sebi odveć dobra; ali šta to vredi kada ne smem na njemu da je zadovoljim. **12** Kakav mogu, kakav ću mu dati odgovor posle kratkog i odveć brzo isteklog roka čekanja? **13** Ništa reći sada je čisto nemoguće jer takvo što bi bilo protiv svakog božanskog prava čežnjivog očekivanja na obrećenje. **14** Istinu ne smem da kažem, a pogotovo ne neistinu. **15** O Asmahaele, Asmahaele, tek sada shvatam potpuno koliku nesreću donosi samo neki tako lak zakon, akamoli veći – ili čak više njih. **16** O Asmahaele, ako mi sada ponovo ne pomogneš, opet ću propasti. O, ne dopusti da potonem u debelu noć svake propasti, amin."

109 Poglavlje

1 Ovako razgovarajući oci već prevališe pola puta i Adam poželi da ovde malo odmori, jer po vašem računu već bi jedanaest sati, u koje vreme sunce već počne da šalje vruće zrake na zemlju. **2** I tako pod vrlo svežom hladovinom velikog, već mnogostablastog bahanija-drвета bi vrlo poželjan u telesnom pogledu mali odmor za starog Adama, i na pravom mestu; i to, prvo, radi ukrepljenja, drugo, radi hladovine; i treće, radi ovde svim ocima vrlo poznatog, odveć svežeg i obilnog izvora, kome Adam još odvajkada pripisa posebnu ukrepljujuću silu. **3** Tu se dakle spustiše oci i slaviše i hvališe Me celim srcem, i radovaše se koji Me već spoznaše preko svake mere, samo nešto izuzev Seta, – jer njegovo obećanje Enosu ne dopusti mu ni jedan slobodan otkucaj bila i snažno mu stisnu srce. **4** Primeti pak ubrzo Adam da se Setu nešto lepo ne slaže, te ga upita: "Čuj, ljubljene sine moj, i reci mi šta te buni? **5** Jer gle, ti dišeš kao neko koji računa gde nema brojeva ili ništa što bi mogao brojati, šta je? – Otvori svoja usta preda mnom, i svoje

srce pred Onim koji hodi među nama, amin." **6** A Set se još više smuti pošto Enos bi pored njega i ne uzmože prozboriti ni reč. **7** I tek sada Asmahael stupi u sredinu i pomože sirotom Setu iz njegovog teškog škripca sledećom besedom, tako što reče: **8** "Ako neko bude zarobljen, bilo ovako, bilo onako, rečima ili delom budući da nije tako vešt kao drugi koji ga je zarobio, onda krivica zarobljavanja ne leži na zarobljenom, nego na onom koji ga je zarobio. **9** Jer ako vuk hitro uhvati nemarnog magarca, čije su noge po prirodi sporije nego vučije, koji lako skače, ko će okriviti magarca što ga je vuk uhvatio i povredio, kada je očito jedino mnogo brži vuk jedini krivac zarobljavanja pošto nije na pravom mestu obavljao svoju hitrost hvatanja kada samo treba da se meri sa jelenima, srnama i divokozama i drugim brzonožnicima šuma. **10** A ako vuk zabavljajući se dopusti da ga zarobi magarac, pa ovaj svojom glupošću vuku smrska glavu svojom tvrdom kopitom, zaista tu je vuk, koji je povređen zarobljavanjem hoteći da se sam zabavlja, jašta sam kriv što ga je magarčeva glupost upropastila. Sete, poznaješ li tu sliku. **11** Kako ti se sviđa vuk, i kako magarac? – A ako imaš mudrosti pred tobom i za sebe, šta je oplelo tvoje noge da u svojoj lukavoj, nesmotrenoj računici nisi mogao i da izračunaš šta će magarac činiti kada dosegne vuka koji se pokazuje nemarnim? **12** Gle, tako ne zakon kažnjava sebe, kako si žalostivno mislio, nego samo nerazumnost. **13** Ko ti je naložio da još slepog Enosa pitaš što ti je za sada zabranjeno od Boga da kažeš? **14** Gle, u lukavstvu nema ni iskre mudrosti; jer jedno je uviđajna razboritost, a nešta sasvim drugo lukavstvo; razboritost ide sigurno svojim putem, dok se lukavstvo neretko podaje gluposti. **15** Ovaj put da ti bude pomognuto pošto si takvo što učinio iz ljubavi, ali ubuduće gledaj da ti se tvoj magarac ne približi suviše kopitom glavi, inače možeš da prođeš poput vuka. **16** A ti Enoš, čekaj na odgovor do sutra, i treba da saznaš zadnji pošto si se pravdao pred svojim ocem i učinio si da mu zebe srce; zato čekaj do sutra, amin."

110 Poglavlje

1 A po ovoj besedi sjaha Asmahael sa životinje i reče joj: "Hehera! Udalji se, jer tvoja služba je gotova, i ti s njom. (*To naime znači strana reč*) i životinja nesta u trenu. **2** A na to se zgranuše svi oci; ni Henoh ne osta ravnodušan, i

Abedam ne znade da li bdi ili sanja, budući da ne videše da životinja skoči i ode nego samo čisto nesta. **3** A Asmahael sada odstupi i prepusti oce da na miru razmisle, a posebno one koji još ne znaše Ko se zapravo skriva iz Asmahaela. **4** A odmah Jared čupnu Henoha i reče mu tiho: "Henoše, a šta sada kažeš na to? Kuda je životinja? **5** U zemlju nije, ni u stranu, a ni u vazduh. Brže od trenutka je otrgnuta našim očima, a nije ostavila ni najmanji trag svog postojanja, i to sve jednom rečju iz usta Asmahaelovih. **6** Ne, dragi sine, ako se neko sada snađe, taj jašta sigurno i tripot istina, taj zna više od tebe i mene. **7** Gle, da je takvo što takođe video tvoj sin Metusalah i njegov jedva preko četrdeset godina stari sin Lameh, tada bi se Metusalah sigurno probudio iz svoje ravnodušnosti, i Lameh bi se sigurno ublažio u svojoj suvišnoj živahnosti. **8** Ma htedoh da ih povedem! Doduše mi Adamova volja za to nije bila poznata; takođe bi tvojoj ženi nedostajao njen miljenik, pošto je tebe ionako tražio Adam i nisi mogao starešovati našoj opštoj kolibi. **9** Lameh bi valjda hteo da pođe, – ali Adam ga ne voli zbog njegovog neprestanog nemira i razne luckaste priče, koja se meni istina ne čini toliko besmislenom. **10** Ukratko, velim da bi bilo dobro da su i oni sada ovde prisutni. **11** Jesi li video! Uopšte ne znam kako mi je; takođe govorim, kako mi se čini, već sve ispreturano. **12** Šta misliš, da li će biti pravo što sam ih krišom poručio da nam u Ponoći izidu u susret? **13** Oh da sam ih bolje poručio ovamo s nekim osveženjem za Adama! – O Henoše, sada mi se sve čini tako čudnim. – Molim te, reci mi nešto za moje smirenje, amin." **14** A Henoh za to pomilova svoga oca i reče: "Dragi moj oče, kako si dobra srca. – Veruj mi, takvim srcima veliki, sveti Otac ne daje dugo da gladuju; – i kako mi se čini već nas je obradovao. **15** Gle, kuda se put pruža dalje prema ponoći, već žure ovamo naših dvojica dece, i gle, gle! Asmahael im sam bodro ide ususret. **16** O oče Jarede! Sada je sve ispunjeno; moja ljubav prema Bogu i tebi je prekoračila svoju granicu, i tako daj mi sada da ljubim Gospoda i da moj jezik ćuti pred Njim i tobom, amin."

111 Poglavlje

1 I tako se čudiše i ostali, i ne znadoše na koju stranu da se okrenu; – a videv Adam dvojicu potomaka Henohovih, praćenih Asmahaelom, kako dolaze družini, reče Henohu: **2** "Ko naloži ovoj dvojici da dođu ovamo? Kada

nisam hteo da idu s nama, pošto je jedan suviše mlak, a drugi suviše vetrovit i nema ozbiljnosti?" **3** A Henoh odgovori: "Gle, oče Adame, jedno učini očinska ljubav Jaredova mesto mene, glavno pak Onaj koji ih, među njima hodajući, vodi prema nama. **4** A ako ga znaš, kako možeš da pitaš šta je šta Gospod čini? **5** O raduj se sa mnom što veliki Bog – raduje se onom što je nisko pred svetom i blagovoleći gleda malo, i tako hitro žuri da pomogne onome što je slabo pred našim očima. **6** O, zato neka je večno slava našem velikom, presvetom Bogu i Ocu, amin." **7** A Adamu pođoše suze, i slaviše i hvališe Me u dubini svog veoma sada ublaženog srca. **8** A Asmahael međutim dovede svoje štice i ocima i poče svima da upućuje sledeće reči govoreći: **9** "Čujte svi, koji ste ovde prisutni telesno i duhovno, i u ljubavi i u veri, a posebno čujte vi koji pravite razlike između ovih i onih, i kažete: "To mi je ljubimac zato što uvek sluša mome srcu; njegov život je zaista iz mene pošto se savršeno odnosi mojoj volji"; a opet kažete: "Ovo dete ili ovog čoveka ne mogu da volim pošto nije učinilo ili učinio sebe po zahtevu moga srca, i moja volja mu je kao strana, i ne pazi savršeno na ono što blagovolim; hoću mir, skače; hoću da idem, preseca mi put; a kada treba da govori, viče, a gde treba da ćuti, govori; a kada treba da ide, legne; a kada treba da bdi, zaspi, pa iz svojih snova iznosi raznog trabunjanja"; – i dakle po toj meri sudite one koji vam ne pristojе, te ih proterujete iz svog srca zato što ne odgovaraju vašoj sujeti; gle, koliko su nepravedni vaši sudovi. **10** A ako je Bog dao da postane čovek, da li ga je dao da postane prokletstvom ili blagoslovom? **11** Da li je Bog ikada otkrio razliku između ljudi i ljudi osim po prirodnom rodu? – Ili da li vam je i kada objavio neku zapovest kojom bi glasilo: "Decu i ljude koji sebe ne uobliče kako se sviđa vašem ukusu treba da prezirete, a samo one da ljubite i cenite koji nemaju drugu volju osim samo vašeg srca." **12** Vidite, pošto tako činite, a nemate zato zapovest, kako to da kunete ropstvo u dubini, koje je nered noći nastao iz vas, a činite robovima svoju sopstvenu decu. **13** Zar Ja, tako govori Gospod, nisam i Otac vaše dece kao što sam vaš? **14** Zar prema tome uošte nemam sopstveno pravo i deci da dam sopstvenu slobodnu volju? Ako sam to učinio, čemu se ljutite, zar sam dužan da vam možda još položim račune? **15** A kada već vi stari vašoj deci ne polazete račune vaše volje, otkud da to u delu zahtevate od Mene, koji vas sve obuhvatam istom ljubavlju, a ne tako kao vi, jednog više, jedno manje, ili valjda nikako. **16** Pokažite mi

mesto na zemlji na njenoj površini gde još nikada nije pala kap kiše ili zrak sunca i gde je kap bila manje vlažna od druge? **17** A zaista vam kažem: Nema težeg ropstva od ropstva krute samovolje, pri čemu se ima obzira samo na sujetu gde svi treba da budu takvima da budu odani volji jednom jedinom. **18** A ako je sveti, večni, premudri, preljubazni Otac svakome dao sopstvenu volju kao sopstveno srce; zar prema tome nije nepošteno ako stari nipošto neće da pogleda životnu delatnost svog odraslog sina? **19** A Ja kažem: Premda je sinu bolje da celog svog života bude poslušan svome ocu i nikada da mu se protivi u čemu; a prema tome je ocu odveć prikladnije da sinu od rođenja da takav pravac kojim će ubuduće samostalno slobodno da postupa, te kao slobodan čovek iz sopstvene težnje ljubavi da se vrati ocu i kaže mu: **20** "O oče, gle tvoj sin je došao i hoće da te nosi na svojim rukama." **21** Recite, zar takvo što ne vredi više nego što morate da kažete svojoj deci: "Dođi i vodi me", pa sin dođe i čini tvoju volju; a ne bi se usudio da dođe da mu nisi naložio. **22** O gle, koliko se još razlikujete i kako malo ličite Onome koji hoće da vas učini Svojom večnom decom. **23** Pogledajte lišće ovog velikog drveta, koje vas sada sve zajedno štiti od šiljastih zraka sunca i većajte u sebi koji list nadmašuje drugo po vrednosti? **24** Reći ćete: "Da li dole ili povrх, nema razlike; a da je lišće ukusno jelo, onda bi veći vredeli više od manjih." **25** Tako ste procenili; ali šta je u vama bilo procenjivač? Možete li drukčije da izvestite da od vas samih verno priznate i kažete: "Naša sebičnost koja voli mnogo da uživa" – ni malo ne obazrev se na Tvorca da možda u najmanje listove nije položio mnogo veće određenje nego u one koje više odgovaraju vašem stomaku. **26** A kada pravite lestve, zašto pravite donje prečanice jače od gornjih? **27** A ja vam kažem što već znate da zato donje prečanice nisu korisnije od gornjih, premda su ove slabije od donjih i daleko su od ovih na više; pa kada vaše lestve naslonite na drvo, zar tada baš najslabije ne dodirnu plod? **28** O, zaista vam kažem, tako ću i ja sebi sagraditi lestvicu od ljudi, i to lestvicu koju ću postaviti ka drvetu života, koje doseže do neba sveg života od temelja zemlje; sretne će biti prečanice koje ću uzeti povrх jer samo će one doseći život, dok će jake čekati pod svim teretom što će se od života baciti u dubinu. **29** Razumite dobro, te ne sudite više vašu decu po vašoj sujeti, nego po božanskoj slobodi i ljubavi, amin."

112 Poglavlje

1 Kada pak Adam ču takvu besedu, a pored njega i svi ostali oci, skoro ih sve uhvati jeza, tako da se niko ne usudi da uzvрати reč, te među njima duže vreme nastaje muk. **2** A dvojica pridošlica ne razumeše ništa od svega toga što Asmahael reče ocima i razmišljaše u sebi: **3** Oci su se sigurno naljutili, prvo zbog njihovog pojavljivanja u nedoba, i drugo zbog besede nepoznatog koji ih je doveo, iz koje im je otprilike toliko bilo jasno da ju je njima u prilog uputio ocima. **4** I smesta Lameh sasvim tiho upita Matusalu: "Oče, šta sada da činimo, – da se izvučemo kradom i napustimo oce, koji se zbog nas izgleda ljute krišom, ili da ostanemo i strpljivo podnesemo prekor?" **5** A ko li je samo mladi čovek, koji nam je tako ljubazno došao u susret, pa nas zatim tako hrabro dopratio ovamo do otaca? **6** Njegova reč mora da je vrlo važna zato što su ga oci slušali s tako velikom pažnjom i sada se ne usuđuju ništa uzvratiti, kako mi se čini? **7** O oče, posavetuj se pa mi saopšti ako hoćeš, amin." **8** A Matusala otpravi svoga sina sasvim kratko, naime govoreći: "Dragi sine, premisli da li možemo da popravimo stvar bilo kakvim novim obrtom?" **9** Ostanimo kada nas niko ne uklanja, tako će oci ostati što jesu, naime naši oci a nas dvojica njihova deca; a ukoliko ih napustimo bez njihove zapovesti, tako nećemo ukinuti da su naši oci; i time im nećemo pokazati ni našu poslušnost ni naše ljubazno poštovanje; kada tada mogu da se ljute na nas ovako ili onako, pošto su naši oci, koji nas pri svemu tom ipak više ljube nego preziru. **10** Uvek polazim od temelja koji je temelj moga oca Henoha i glasi ovako: Ljubi onog koji se ljuti na tebe, tako ćeš ga uskoro učiniti svojim prijateljem. **11** Gle, učinimo isto tako, i oci s nama sigurno neće biti nezadovoljni, toga budi siguran. **12** A što se tiče mladog, preljubaznog čoveka, i meni samom je zagonetno otkuda je, ko je, kako je primljen u društvo otaca i šta zapravo radi među njima. **13** Da je mudriji od mene i tebe, to je sada već pokazao svojom besedom; i da u njegovoj reči mora da leži vrlo izuzetna sila, to nam predovoljno pokazuju oci koji su ili prividno ili stvarno zanemeli; i za sada ne moramo da znamo više; i tako možemo da budemo mirni i strpljivo da sačekamo i vidimo i čujemo šta će doći, amin." **14** Ali smesta Asmahael priđe dvojici i reče im: "Čujte, gde sam Ja, dobro je biti, i niko nema čega da se brine ni da se plaši; zato ostanite kada Ja ostajem; jer koji ostaje gde Ja ostajem, valjano je zbrinut i našao je

trajno mesto kod Onog Kome je po volji svako koji ima pravo srce. **15** Šta sada još ne shvatate, shvatićete u život kada Me budete prepoznali. **16** Ali radujte se pošto Mi niste daleko; čujte, i razumite, amin."

113 Poglavlje

1 Čuv ta dvojica takvu reč od Asmahaela, počese silno da se čude, i nakon što se Asmahael malo od njih udalji, reče Lameh Matusali: **2** "Oče, šta kažeš na ovu kratku besedu ovog mladića? – Kako mi se čini, izgleda da krišom drži mnogo do sebe; da je tako, pokazuje dovoljno to što kaže: gde sam Ja, dobro je biti; – zašto ne kaže: gde je Adam i deca Božja, dobro je biti?" **3** Gle, to, i još po što, čisto mi je neobjašnjivo. – Zato mi reci ako možeš i hoćeš kako ti se sve to čini i šta misliš o ovom mladom čoveku, i kako ti se on čini, amin." **4** Ali smesta priđe Henoh i ispravi dvojicu, naime govoreći: "Čujte, deco moja, i gledajte, ako ovde uzmem kamen u ruku i držim ga čvrsto, a neko dođe i pita me govoreći: Prijatelju, šta držiš tu u ruci? – a ja mu pokažem da je kamen, a on me ponovo pita: A šta s kamenom? – i ja mu odgovorim: Zašto me pitaš? Ako držim kamen nad zemljom, što ti on postaje kamenom spoticanja?" **5** Što te brine što ti nije teret? A ako ti godi moje breme, onda nemaš ništa čemu bi bojažljivo mogao da pitaš. **6** A da li neko u ruci može da pretvori kamen u prah? – Dašta će se svako toga kaniti. **7** A zar nije prikladnije nositi kamen u ruci nego na ulici pasti preko njega i povrediti se? – A ko je taj koji će bežati od sopstvenoga života? **8** A ako ima život, zašto se pravi kao da ga nikada nije primio te postupa slepo u svim stvarima? **9** Šta zna čovek? – Zar ono što zna nije iz Boga? – Zašto zatim misli kao da hoće da misli pored Boga kao neko koji je sam sebi dovoljan i ne treba mu savet iz Boga; – a kada zatim počinje da se savetuje, savetuje se toliko dugo sve dok se ne savetuje do propasti. **10** Tako pitate i savetujete se i vi; a ako bih hteo da vam kažem: Ja, Henoh, jesam vaš otac; za šta biste držali taj iskaz? **11** Biste li mogli da mi prebacite, pošto takvo što pred vama o sebi izjavljujem, da mnogo držim do sebe? – Zar nisam što moj jezik kaže o meni? **12** A šta će tek ispasti kada slepi počnu da rasuđuju? – A koji ne vidi danju, otkuda da hoće da mu noć postane svetiljkom? **13** A ako već Asmahaelove reči ne možete da shvatite, kuda će tek vaše rasuđivanje o Asmahaelu staviti kolebljivu nogu? **14** A ako bih vas

pitao šta je rast ruže a šta sama ruža, a vi biste zanemeli? **15** Otkuda da se pitate šta s Asmahaelom? – A ja vam kažem da se strpite do sutra i biće vam sve objašnjeno; a sada držite se uz Asmahaela i pazite nadasve na svaku Njegovu reč, amin; razumite i čujte, amin."

114 Poglavlje

1 Pošto Henoh dvojici još povrh toga posebno preporučiti da paze na svaku reč iz usta Asmahaelovih, udalji se ponovo i ode do oca Jareda i iščekivaše tamo sve do znaka polaska na daljni put prema ponoći, koji se pak ne dade tako brzo; jer je dan bio vreo i starim ocima suviše prijaše svež odmor pod širokim i gustim lišćem bahahanije (ili bahanije). **2** Ova dvojica pak među sobom ipak nemaše mira; a posebno Lameh bi remetelj mira, koji odmah ponovo počeo da govori, naime govoreći: **3** "Čuj, oče Matusalaše, šta li sada opet bi ovo? Šta li sada otac Henoh, koga ne zamolismo za objašnjenje, htjede da kaže ovom njegovom besedom? **4** Ovde je sve tako napeto; svaka reč je propoved, i otac govori sa sinom kao da sin nije vredan njegove besede, a sin izgleda sasvim prečuje očevu reč ili barem ništa ne razume; gle kod nas dvojice je već sada slučaj; otac Henoh je govorio, a barem ja skoro ništa nisam razumeo, osim da se prilično čvrsto držimo uz Asmahaela i da će nam sutra sve biti jasno. **5** A šta je govorio o kamenu, i o životu, i o savetu i rasuđivanju, sve to, dragi oče, jeste za mene kao da nisam ništa razumeo. **6** A ako si ti, dragi oče, nešto razumeo, onda mi saopšti; a ako možda tebi ide kao meni, onda nam ne preostaje ništa drugo nego lepo da sledimo primeru praotaca i u imenu velikog Boga sasvim strpljivo da čekamo do sutra, kada će se valjda pokazati kakvi će se sve plodovi svetlosti pojaviti; – dakle, ako nešto znaš, dragi oče. – Amin." **7** I Matusalah uzvрати sinu: "Dragi sine moj, ako bi neko morao da ti odgovori na svako tvoje pitanje, morao bi uz to da bude opremljen desetero jezicima i isto toliko plućima; jer tvoj život nije ništa drugo do veliko, razvučeno pitanje; i na zemlji sada još ne raste drvo koje bi bilo dovoljno veliko i jako da bi na njemu sazeo plod koji bi sadržao dovoljno velik odgovor na tvoje pitanje. **8** Šta da kažem? Zar nisi čuo najpre samu reč Asmahaelovu i potom mesto mene reč oca Henoha? **9** Samo razmisli u miru o tome, i ako je volja velikoga gospodara, već će ti o tome malo pomalo postajati sve jasnije i

jasnije; šta je sva naša pomoć, šta naša svetlost – ako se sve to ne da odozgo? **10** A sva ljudska pomoć ne vredi ništa, i ljudska svetlost nije ništa do mrkli mrak; kada se zato ljudi pomažu, samo šteti jedan drugome; i kada jedan drugog hoće da prosvetli, samo ga pomračuje. **11** Gle, zato samo u tišini marljivo očisti sveti plamičak ljubavi u svom srcu; onda ćeš lako moći da uštediš svako strano prosvetljenje, jer božanska iskrica vredi više od cela neba puna sunaca, meseca i zvezda najlepše, najsvetlije vrste. **12** Zato sada budi miran i strpi se do mnogoobrećenoga sutrašnjega dana, amin; čuj, amin."

115 Poglavlje

1 A posle te besede zaneme svaki jezik i svako pak razmišljaše manje ili više o događajima toga dana i slavljaše i hvaljaše Boga u srcu za tako veliko ukazivanje milosti, i koji pak već prepoznaše Asmahaela, usmeravahu bez prestanka na Njega srce, oko i uši; a Asmahael međutim u tišini razgovaraše s Abedamom; no niko ne moga čuti šta se govorilo. **2** A posle prilična vremena vrisnu Eva glasno i htjede pobeći jer pri dužem posmatranju lepo upletenih grana drveta otkri baš preko svoje glave ogromnu zmiju. **3** Čim oci svi takođe videše takvo što, poskočiše takođe i htedoše pobeći s Evom od nemani. **4** Ali Asmahael im prepreči put i zapovedi svima da ostanu i svoje mesto nipošto da ne napuste dokle On ne naznači. **5** I svi se ponovo dadoše na svoja ranija mesta i iščekivaše mirno i bez puno straha od nemani na ono što će uslediti. **6** A Asmahael pristupi gde se zmija njihala i uvijala tamo-amo i oslovi je tako: "Životinjo gneva i noći, šta tražiš, prokleta, ovde?" **7** A zmija siknu odgovarajući: "Onog Koji me večno progoni kako bih ga upropastila." **8** I Asmahael upita dalje: "Ko je Taj kojeg optužuješ za večan progon i Kojeg hoćeš upropastiti?" **9** A zmija: "On je Bog od večnosti i tvorac svih stvari, koje dade meni, i oslabi pošto vide moju slavu koja beše veća od Njegove, zbog čega se razjari žestokim ognjem Njegovog gneva, prokle me, uze mi slavu i ukrasi njom sramne crve zemlje da Mu postaše slične slike; a na mene stavi večnu kletvu i dade mi ovaj najsravniji oblik crva." **10** I Asmahael se vidljivo rasrdi i zagrme zmiji sledeće reči: "O Sotono! Koliko je neizmerna tvoja laž, i bez granica tvoja pakost! **11** Kada sam te prokleo i

progonio? – Pošto si samovoljno i zlonamerno bežao od Mene kroz večnosti i dospeo u nedodirivu oblast beskrajne svetosti Božje, gde bi za sve večnosti bio uništen – Ko pruži svoju dugu i premoćnu ruku, zgrabi te svom ljubavlju i stavi te ovamo i htede te učiniti jednakim Sebi? **12** Ali tvoja oholost uzmože prezreti, uzmože i tu prezreti najvišu ljubav večnoga, premoćnoga, beskrajno svetoga, velikoga Boga; ti napusti sramno kuću koju sam ti napravio i htede uništiti moje delo, bedni lažove, i Mene, svoga Boga i tvorca, upropastiti, zli Sotono! **13** Pogledaj Adama, kuću za tebe, još živi bez tebe, i živeće večno, i svi njegovi potomci; ali proketo da ti je od sada seme; – od sada ću staviti nepomirljiv razdor između tvog i ženinog semena, i ono će te upropastiti do bezdana; žena će ti zgaziti glavu i tvoj ujed u njenu petu neće je upropastiti. **14** A sada nestani, amin!!!" **15** I smesta nesta zla neman.

116 Poglavlje

1 A sada bi svršeno kod svih otaca i ne znadoše na koju stranu da se okrenu; koji znaše Ko se sakrio iza Asmahaela, biše puni slave, hvale i istinske ljubavi i uzvišenog uznošenja i molitve u svojim srcima; a kojima do sada beše uskraćeno, sada se silno otvoriše oči i ne znadoše šta sada činiti; da od silnog strahopoštovanja iščeznu ili da se mole, ili da veruju svojim očima da drže stvar mogućom ili da sumnjaju; da li da pitaju oce ili samog Asmahaela i da kažu: Ko si Ti da si tako silan Svojom rečju i kažeš iz Sebe šta da se dogodi, i čim si izgovorio, već je svršeno delo. **2** Ili šta da čine? – I tako razmišljajući, uhvati ih krišom bojazan i strah, jer ovaj drugi primer tako iznenadnog uništenja izazva u njima vrlo osobene misli. **3** A pošto takvo razmišljanje tamo-amor vreme potraja, stupi Asmahael u sredinu onih koji još ne znaše na čemu su s Asmahaelom i reče sledeće, naime govoreći: "Čujte, vi koji ste pustog saveta o Meni; kakve misli imate? **4** Zar vam Adam, Set i Henoh nisu dovoljno često pokazali snažnim rečima šta je sve čovek vičan da učini u imenu Božjem? – A vi, svagda gluvi duhom, uhom i slepi okom, mogli ste da ne primetite ništa šta to znači i koja sila može biti udeljena svakom čoveku u imenu jedinog Boga Jehove ako bez sumnje postupa i ako je nepokolebljiv u ljubavi i iz nje pun sveg poverenja. **5** Umesto da na to obratite pažnju, pitate među sobom Ko Asmahael i šta s

Njim kada takvo što deluje. **6** O slepi i gluvi! Ta zašto vam se dalo sluh i vid duhovno i telesno? Možda da samo gledate travu i drugo koješta na zemlji i nebeskom svodu? I sluh da samo čujete poj ptica i drugo zujanje, rikanje, huku iz svih krajeva sveta? Ili vam se sve to nije dalo pre da to svagda usmerite unutra, tj. da svagda najpre obratite pažnju na ono što se u vama događa; i što van vidite i čujete da dovedete u vama nazad sve do korena sveg bivanja. **7** Zar ne leži osnova svih stvari živo u vama? – A ako neko nekoj stvari dospe do osnove ili do osnovnog korena i obuzme stvar silom koja se podupire u Bogu kroz ljubav i veru; kako ili kakva smetnja da još nastupi da se nešto ne dogodi tako kako je pravi čovek osmislio u svojoj dubini i u Bogu čvrsto hteo? **8** A ko je vičan da što ostvari? – A ako je vičan, vičan je samo Bogom; – jer van i bez Boga nije ni jedno delo moguće. **9** Zato delajte i ne pitajte prethodno ko i šta Asmahael, tako ćete Asmahaela svaki za sebe i za sve naći u sebi gde znate šta Asmahael saobrazno znači, amin.

117 Poglavlje

1 Po toj besedi podiže se Adam i pozva sebi Asmahaela; kada se odmah Asmahael nađe kod Adama, upita Ga: **2** "O Ti Kojega ime se moj jezik ne usuđuje izgovoriti, – o Asmahaele, nećeš se srditi na mene slabog ako bih ti sada došao pitanjem čiji odgovor bi odvalio teret čitave planine s moga srca?" **3** I Asmahael uzvрати: "Adame, ako znaš Asmahaela, ta zašto hoćeš da Ga pitaš što te tišti? – Zar ne znaš da Onaj koji je stvorio središte zemlje i razapeo veliki svod beskrajnoga neba kao pauk svoju mrežu takođe jeste tvorca tvoga srca i svagda itekako zna šta se u njemu zbiva? **4** Zato ne pitaj ako Me znaš; a ako Me još ne znaš, kako možeš da pomisliš da sam u stanju da ti odvalim tvoj kamen sa srca, ili čak planinu, ako ne i samu zemlju. **5** A šta imaš, prinesi samo u svom srcu ljubazno s poverenjem i verom Asmahaelu u sebi; i Asmahael, Koji sada stoji pred tobom, daće ti preko unutarnjeg najpouzdaniji, živi odgovor, koji će te zaista oživeti; dok bi te svaki spoljni odgovor usmrtio umesto oživeo; jer što god spolja dospeva u čoveka odkud bilo, jeste za njega smrtne vrste i prirode; a život svagda ishodi iznutra, znači isto kao što sam Bog deluje iz svoje sopstvene sredine ljubavi večno i beskrajno. **6** Tako čini kao što ti sada pokazah, i biće ti za

čim tvoje srce žudi, amin." **7** I Adam učini kako mu bi posavetovano; i smesta zasija njegovo lice najvišom radošću jer sada mu se otkloni svaka sumnja o Asmahaelu; i tako likovaše i slavljaše Boga u svome srcu da se oko njega sve preobrazi. **8** A primetiše sva deca oko njega i priđoše i upitaše praoca šta se opet desi zato što je oko njega sada sve tako preobraženo. **9** A Adam pokaza na Asmahaela i reče: "O deco, ne pitajte mene; ovde stoji veliki učitelj i neistraživi majstor u svim stvarima; – ne tražite napolju, nego u sebi, jer tako uči Onaj koji je sam večni život večno. **10** Stvarnost, istina i život jesu samo unutra u čoveku, gde ih i jedino valja tražiti a i naći; a sve što spolja ulazi u čoveka, jeste samo privid, a ne bitije, i jeste smrtne prirode. **11** A kada neko primi učenje spolja, ako hoće iz toga da ima korist životu, zar ne mora najpre dati da bude usmrćen u svojoj volji te da očekuje nemom voljom kakav plod će izrasti iz semena učenja? **12** A ko se obrati životu života u sebi te Onome koji je svet, svet, svet, večno istinit i odan i pun ljubavi, smilovanja i milosti, primiće kao što sam sada primio i neće podleći sumnji u ikojoj stvari, čija ranija neizvesnost mu opterećivaše srce teškim kamenjem; stoga ne pitajte, nego činite kao što sam učinio, tako ćete sve naći živo u sebi što vam je nužno, amin." **13** I po toj besedi obratiše se svi Asmahaelu, pogledaše Ga, ali ne rekoše ni reč, nego svaki zamisli svoje pitanje sumnje i uz to Asmahaela, izuzev Henoha, Abedama i Matusalaha i njegovog sina Lameha; jer prva dvojica znadoše itekako dobro šta znači beseda Adamova budući da znadoše iz Mene, a dvojica najmlađih zapravo ne znadoše još ništa, nego sve s njihove strane bi sâmo čuđenje; i ne bi im bilo baš nepoželjno da vide još više takvih predstva; jest, njihovo zabavno čuđenje bi takvo da gotovo sasvim zaboraviše da se raspitaju dalje o Meni; što međutim i bi prilično dobro za njih. **14** Ali Set, Enos, Kenan, Mahalalel i Jared unosiše se mislima još sve više i više u svoje pitanje uz Asmahaela, ali gle, ne htede im se pojaviti oživljavajući odgovor; i pošto otud primetiše jalovost svoga poduhvata, obrati se jedan za drugim opet Adamu govoreći i pitajući: **15** "Oče, gle, neće u meni da bude po tvome savetu; – kako prema tome stoji s njim, i s nama? **16** Da li je savet nepotpun ili smo ga nepotpuno razumeli? **17** Jer pre smo barem imali sumrak, a sada potpuno mrkli mrak. – Šta sada činiti? Uputi nas, dragi oče, amin." **18** A Adam im dade na znanje ljubazno-ozbiljno: "Ta zar vam ne rekoš kako je trebalo da izvedete; gde bi vaš duh tokom moje besede? **19** Tu

pred vama stoji Asmahael. – Zar je pusto mišljenje već dovoljno? Šta je misao bez pune ljubavi, bez punog poverenja i bez pune vere? – Ništa do prazna sen, uz koju prianja baš toliko života koliko uz sanjanu sto godina staru pahuljicu snega na užarenom kamenu. **20** Zato činite što činite potpuno ako hoćete da dospete do ploda; – a tu, kako rekoš, stoji Asmahael, – razumite valjano, deco, Asmahael je u vašoj sredini, amin." **21** I petorica se odmah obratiše Asmahaelu, On, pak, reče: "Zar da vas učim drugačije no Adam, koji je od Mene primio? – Daleko bilo Meni, nego postupite po tome, tako ćete i vi dospeti onamo kamo je Adam dospeo, jer svako od vas je pozvan životu. **22** Ali ako ne postupite pravo, tada je svako pitanje uzalud životu, jer živi ne odgovara mrtvima, nego samo onima koji su živoga srca, amin; razumite, amin."

118 Poglavlje

1 A kada petorica takvo što iz usta Asmahaelovih čuše, dignu se Set među njima i reče: "Deco, to je koren života i jedino sigurno obeležje istog u nama da ga istinski u nama posedujemo te prema tome da više nismo po duhu mrtvi kada po svetoj reči Asmahaellovoj živog Asmahaela u sebi učeći i tešeći vrlo razgovetno čujemo. **2** Zaista, – kamen ili neka druga mrtva klada večno tome nije kadra; – ili zar se mrtav može otkriti mrtvome? **3** Kako da neko uči razumljivim rečima, a mrtvi da ih čuje i razume i konačno da obrati pažnju na to? **4** A i da živi hoće da rasipa reči mrtvome, šta će mu koristiti pošto ih nikako ne može čuti? **5** Imamo, istina, telesan život; međutim taj život nam je samo dat kao petao buditelj kako bi se njim večno živa ljubav u našem srcu prema Bogu probudila; jer premda je nama svima data takva ljubav, data nam je ipak samo poput uspavane neveste, koju najpre u nama neprocenjivom milošću spoljnog života moramo da probudimo kako bi zatim kao stvarni istini život u nama tek o životu sveg života naučila da živi u svoj slobodi, moći i sili, da naš spoljni život primi u sebe, te da zatim sa njom i u njoj, kao ona u Bogu, postanemo jedan te isti večni život. **6** U spoljnom životu možemo da mislimo po postojećim oblicima, i to od slike do slike i od jedne stvari i postupka do drugog; – ali sve to razmišljanje nije naše delo, jer Gospod je tako uredio naš dom da se u njemu nalazi svačega; a čega ima, osećamo dašta razgovetno našim

mislima; – ali da li nam je to dato samo za dom, ili za život duha? **7** Gle, to je sasvim drugo pitanje. – A ja držim misli poput tražilaca koji neprestano traže i obično ništa ne nađu ako se suviše udalje od mesta gde život skriveno počiva. **8** Prave misli ne treba da uzleću poput supa, nego poput grmuša treba da traže svetlećeg crvića pod zelenim lišćem biljaka, i gde zelena senka trave bude najgušća, ili poverenje najčvršće, sigurno će prebivati crvići i tamo će se i naći. **9** O Asmahaele, gle, tako sam razumeo; ako tako verujem, hoću li naći život i deca sa mnom? – Ako Tvoja volja, hoćeš me uputiti, amin." **10** A Asmahael na to odmah upita Seta govoreći: "Čuj Sete, ako si sada pravo zborio, reci Mi, otkud ti dođe takva beseda? A ako veruješ da si u krivu, čemu mučiš svoja pluća i jezik tako dugo uzalud?" **11** A Set uzvрати: "O Asmahaele ko li će bez Tebe i samo jednu reč prevaliti preko usana? **12** Ti možeš i iz kamenja i krvoločnih zveri da objavljuješ reči života; zar ne bi mogao takvo što iz svojih usta, koja si za to stvorio? **13** Ali mnim da nije jedno te isto reći pa već savršeno razumeti što se reklo; kada si nama svima putem od Podneva do Zapada obilnom ljubavlju dovoljno dao da razumemo koliko malo smo svi razumeli od onog što smo već najduže vreme propovedali jedni drugima. **14** Zato verujem da sam i sada rekao punu istinu iz Tebe, a da li je tako savršeno i razumem – o Asmahaele, to ćeš sigurno Ti najbolje znati; zato budi milostiv i uputi me u Svojoj ljubavi i smilovanju, amin." **15** I Asmahael uputi Seta ovako: "Čuj Sete, tvoja reč jeste istina reč jer je reč iz Mene; svako, pak, koji je poniznog srca i zbori radi Moga imena ne čineći to iz kakvih bilo vremenskih pobuda, ili sebične koristi, nego jedino iz ljubavi prema Meni i otud prema bratu, zaista neće prevaliti ni glas preko usana koji ne bi bio od Mene; a ko, istina, takođe zbori u Moje ime, ali pri tome svoje oko uzdiže iznad bratovljevog, i svoje srce ukopava u brazde zemlje lakomo, zaista taj je nalik otrovnu grmu pošto kao takav grm božansku ljubaznu svetlost i njenu sveoživljavajuću toplotu izvrće u sebi u pogubno i smrtno umesto probitačno i večno oživljujuće. **16** A ako si već probudio svoju uspavanu nevestu zato što si bio vičan da zboriš takvo što, onda ti ionako ništa više ne nedostaje osim jedino postupak po tome; – postupi dakle po tome, tako ćeš postati jedno s tobom a i tako sa Mnom, a i tako svi koji tako kao ti budu činili, amin. Razumi, amin."

119 Poglavlje

1 A čuv Set takvu besedu, počeo odmah da ulazi u sebe a i time sve više da spoznaje sebe; i sve što na tu besedu uzvрати, beše tiha hvala u svome srcu, koju pak ne ispolji glasno znajući dobro da i tiho srce umem da prisluškujem i da Mi u njemu ne ostaje nepoznato mrđanje ni jednog vlakna. **2** A htediti još i pojedini drugi da počnu da pitaju ponešto, međutim smesta se dignu Adam i reče: "Deco, čujte u imenu Jehovinom! Koji ima još nešto na srcu, neka zadrži kod sebe i ponese čuteći kući, jer u pravo vreme će svako odozgo primiti jarku svetlost za tamnu komoricu svoga srca; a za sada premislite da još nismo u ponoći, a još manje kod kuće; zato je i sada pre svega potrebno da se opet damo na put po novoutvrđenome poretku da najveći broj ponoćne dece podsetimo na sutrašnji Sabat, a i da ih pozovemo na najvišu živu slavu toga posvećenoga dana, koga je sam Bog učinio danom odmora i odredio za pomen da se toga dana sećamo da je Gospod, naš veliki, sveti Bog Jehova, svih nas tvorac, održalac, vođa i najljubazniji Otac, i da je nadasve milostiv i milosrdan. **3** Zato, kako već rekoh, hajde da se sada svi dignemo u imenu Onog koji hodi među nama, amin." **4** I svi se digoše sa zemlje, napustiše debelu hladovinu ispod drveta i upraviše korake po poretku određenom Asmahaelom kroz gusto šumat put prema ponoći. **5** A na putu onamo ne moga se uzdržati Jared pored svoga sina Henoha da ga upita o ponečemu. Prva pitanja biše prvenstveno samo usmerena tuda na koji način da se Asmahael najbolje ugosti kod kuće. **6** Koje plodove možda najradije jede i kakav hleb i koje piće; da li samo mleko ili mleko s čistim medom; ili sok isceden od slatkih bobica. Ili kako možda najradije spava, na čemu najradije leži, i kada najradije ustaje. **7** No na sva ta pitanja Henoh odgovori kratko govoreći: "Dragi oče, brineš se nepotrebno. Asmahael neće tajiti od nas šta od nas hoće; a možeš biti siguran da smo svi mi, samo do sada računato, od Njega primili više nego što ćemo kroz sva večita vremena s naše strane biti kadri da Mu uzvratimo ma i trunku sunčeve prašine. **8** Zato, dragi oče, ne brini se o nepotrebnim stvarima jer samo jedno je nužno, i to je istinska ljubav prema Bogu, svih nas neizrecivo preljubaznome Ocu. **9** Gle, dragi oče, verujem da će s tim jelom pod krovom naše kuće Asmahael za sada sigurno biti najzadovoljniji; reče On još početkom pre nego što mu Adam dade ime

šta Ga je pobudilo iz Njegove dubine k našoj visini. **10** Odani Stranac (za nas) Tražeći Boga (to jest: našu ljubav prema Bogu). Kada takvo što kazuje Njegovo ime, gle, dragi oče, onda je tvoja briga o jelu, piću, spavanju i krovu valjda sasvim izuzetno nepotrebna. Učinimo zato nešto bolje i slavimo Boga u svome srcu i dajmo Mu da se tu milostivo useli, jer našem je srcu više potreban Asmahael nego našoj kolibi, amin." **11** A Jared uzvratu Henohu govoreći: "Dragi sine, imaš pravo u svemu i nemam ti ništa u tome prigovoriti, – ali, ti sada govoriš o Asmahaelu baš tako kao o samome Bogu, – tako da sada uopšte više ne znam o kome zapravo govoriš, da li o Bogu ili o Asmahaelu; stoga te molim da se o tome još malo jasnije izraziš, i reci mi zašto takvo što činiš? **12** Jer gle, ako kažeš da bolje damo Bogu da se useli u naša srca, onda je to valjano razumljivo; ali ako potom kažeš "jer našem je srcu više potreban Asmahael nego našoj kolibi" – gle, to je potom nerazumljivo, jer ta šta će Asmahael u našem srcu ako nije Bog a razumljivo ni nikako ne može biti pošto samo kao čovek i to savršeno kao čovek hodi među nama. **13** Iako je njegovo učenje veliko i nadmašuje sve i nadasve moćno u delu, ipak može biti takvim i iz usta svaka čoveka koga Bog za to pozove; zato ako hoćeš možeš da me ispaviš kako pored tebe ne bih išao u zabludi, spotakao se, pao i tako potpuno propao, amin." **14** A Henoh na to Jaredu reče samo što Adam prethodno zapovedi, i Jared zadovoljan zaneme.

120 Poglavlje

1 Ali ni Enos ne daje mira Setu i upita ga govoreći: "Oče Sete! Primetio sam vrlo dobro i takođe ponešto čuo da si i šta ranije govorio sa nadasve čudnim mladim čovekom Asmahaelom; međutim, koliko god da su njegove reči uzvišene i nadasve izražajne, ipak moram da priznam da ponekad izgleda ipak preteruje i mnogo drži do sebe, i to na način pored nekog dela, kao na primer pored uništenja velike lažljive zmijske, da smesta počinje da govori kao da uopšte nije čovek, nego neposredno sam Bog; i sada već svagda govori iz sebe samog i svoju reč samo vrlo retko dovodi u vezu s Bogom; i kada već ponekad dovodi u vezu, tada se on i Bog toliko tesno stapaju i slivaju da se naposljetku više ne može znati o kome ili u kom odnosu se što govori. **2** Da li tu govori čovek u imenu Božjem i stoga je prepun duhom

Božjim i svom moći i silom otud, ili da li – inače – zaista – barem ja ne bih mogao nikako drugačije zamisliti – Bog i – Asmahael morali bi biti upravo jedno te isto. **3** Gle, zbog takvih nipošto ravnodušnih stvari nalazim sebe vrlo pobuđenim i stoga iz navedenog razloga prinuđenim da tebe, dragi oče, ovim pitanjem upoznam od čega bolujem i u čemu sada najviše oskudevam. Odgovori mi šta je tu s Asmahaelom koliko hoćeš i možeš, a i ukoliko smatraš da je za mene potrebno i probitačno i sa presvetom voljom Božjom saglasno, amin." **4** I Set uzvratu svome sinu: "Dragi Enoše, pravedan si i tvoje pitanje, i na celoj zemlji ne može postojati ni jedno pravednije pitanje i ni jedno koje bi bilo nužnije od ovog, a ni nijednog pravednijeg čoveka no onog koji ozbiljno pita o Bogu i pred čijim očima Božja dela ne prolaze neprimjećena; međutim, veće od svega toga jeste držanje svakog zakona iz čiste ljubavi, koji je objavljen nekome iz večnoga poretka Božjeg. **5** Gle, takav zakon svezuje mi jezik o Asmahaelu pred tobom; zato zadovolji se za sada ovim izvinjenjem, ali veruj čvrsto da ćeš još pre nego što sunce ponovo poseti jutro Asmahaela upoznati licem u lice. **6** Raduj se tome jer Asmahael je velik – amin." **7** Tako se zadovolji i Enos i ćutaše udubljen u sebe. **8** Ali ni Mahalalel ne moga mirovati, nego obrati se Kenanu i upita ga: "Čuj oče! Ti znaš da smo već po štošta doživeli i proživeli kroz naš već prilično dugotrajni tok života, ali da li se igde sećaš da se na reč čoveka, bez bilo kakva dodatka rukama, nešto odmah dogodilo? **9** Reći ćeš mi možda: Sine, gle, govoriš koješta; zar nije tek danas baš naš Henoh za Asmahaela ukrotio tigra i Adam dodirom njegovog jezika izmamio reči iz njegove čeljusti? **10** Ili zar sve životinje nisu uvek bile podređene našoj čvrstoj volji, i sve trave, sve bilje, žbunje i drveće, jest, u nuždi čak sve stihije? – I ja kažem na to: O oče, sve to jeste itekako istina i ne može se ni u kom delu ni najmanje protivurečiti, ali valjda nije ništa izdestvovano od nas bez dodatka naših ruku ili ponekad i nogu; pa kada ponešto i bi izdejstvovano, ipak trebaše uvek nekog vremena da nema priroda, neretko potpomognuta našim rukama i nogama, izvrši našu volju; zar to nije istina u trunku sunčeve prašine? **11** A sada – kako se sve to odnosi kod Asmahaela? Šta bi u trenu s moćnim tigrom po njegovoj reči, i kuda je njegova reč brže no misao hitnula i sasvim uništila zmijsku? **12** Ko je ikada propovedao Adamu da se potom usmerio sasvim po propovedi? – Ako mu neko ne bi došao moleći, mogao je valjda uvek neobavljena posla da se vrati kući; čak Henohova reč

izgleda da mu se više sviđala zbog dubine i mekoće, a pri tome manje mu služaše kao mudro merilo istinskog života; a kada Asmahael bilo šta kaže, naloži i zapovedi, tada Adam ne odstupa od toga ni za dlaku i poslušan mu je slepo u svemu zajedno sa svom ostalom decom i materom Evom. **13** Posle svega toga hajde kaži mi, dragi oče, šta kod sebe samog misliš o ovom Asmahaelu? **14** Ja držim da je on neminovno više nego samo čovek budući da njegov podvig daleko nadmašuje svaki ljudski. Sada samo zavisi od toga za koga i za šta ga ti držiš, amin." **15** I Kenan uzvratu svome sinu kratko ovako: "Sine moj, imaš u svemu pravo; da je tako, valjda je svako video, no po volji Adamovoj ostani pri svom sopstvenom mišljenju najduže do sutra pošto sigurno nećeš hteti da zajedno sa mnom budeš neposlušan Adamu. **16** Samo se ti stalno bavi Asmahaelom u srcu, pa ćeš Ga uskoro ugledati otkrivenog pred sobom, jer zaista, prišao ti je bliže nego što možeš da veruješ. **17** Zato veruj, pouzdaš se čvrsto, i ljubi – amin."

121 Poglavlje

1 A i radoglagoljivi Lameh upita svoga oca Matusalaha, naime govoreći: "Čuj oče, kada naši oci itekako razmenjuju krišom reči, mada je praotac Adam takvo što nekako svima uskratilo, šta misliš da li jedino mi treba neprikosnoveno da držimo ovu zapovest, ili i oci? **2** A uostalom, ako sam samo donekle razumeo pravo, onda mi se čini da Adam u tome nije napravio nikakvu razliku. A ako bez obzira na to oci ipak razgovaraju među sobom i sigurno svaku zapovest razumu bolje nego mi, onda mislim da i mi bez uštrba možemo sasvim tiho razmeniti nekoliko reči i to naime zbog Asmahaela. **3** Jer gle, počinje sada silno da me svrbi u srcu da razgovaram o Asmahaelu; da stvarno, baš mi se čini kao da moram da počnem da govorim o njemu bez prestanka. **4** Kažem ti, dragi oče, ovaj mladi čovek počinje sasvim izuzetno da me tiska u srcu; – da, on mi se čini sve neistraživijim; po liku mu se uopšte ne vidi da je nešto posebno, ali kada počinje da govori i kada njegova reč brže od munje delotvorno počinje da deluje, onda sigurno svakome mora da bude sasvim neobično u duši. **5** Moram da ti kažem da mi je već toliko drag da mi se sada već baš tako čini kao da je moje srce prosto sraslo uz njegovo. **6** Gle, ovako bih neprestano hteo da pričam o ovom dragom, mladom Asmahaelu. **7** Gle, kako skromno i

nadasve ponizno i smerno korača za nama sa starim, ali ipak još izgleda vrlo krepkim Abedamom; i gle, kako samo čudesno lako ide; nekad mi se stvarno čini kao da svojim nogama uopšte ne dodiruje zemlju. **8** O Asmahaele, najmiliji, dragi stranče, kako si mi postao neizrecivo drag! **9** Kada bi hteo i pored mene da ideš kao pored Abedama, kako bih bio neizrecivo sretan. **10** O oče, oprosti mi ako sam ti možda već postao dosadan svojim jezikom, ali šta ja tu mogu; ti sam kažeš uvek: Gde u srcu gori, tu vri u posudi ljubavi, pa u ustima počinje da kipi – gle, baš tako je sada kod mene. **11** A ako i ti hoćeš nešto da kažeš, samo izvoli, vrlo rado ću te saslušati, ali samo mora da govoriš o Asmahaelu, amin." **12** I Matusalah se pribra i reče svome sinu sledeće: "Dragi sine moj Lameše! Čuj, premda je valjano po poretku da otac pouči svoga sina, bilo ako vidi da neiskusni sin postupa nepametno i potpuno nepristojno, bilo ako sin moleći dođe do oca da iz njegove ostave iskustva uzme nešto što mu koristi, **13** ali reci i shvati valjano sam šta da se radi možda onda ako sin dođe do oca i moli ga da mu da nešto iz ostave iskustva, a otac tada sinu mora da kaže: Dragi sine, gle, po toj tački su naše ostave jednako stare i jedna pred drugom nema ama nigde ni najmanju prednost budući da naše oči istovremeno danas u potpuno isto vreme prvi put videše jednog te istog Asmahaela. **14** Gle, to što o ovom nadasve čudnom mladom čoveku umeš da govoriš, upravo isto to umem i ja; samo moj jezik nije toliko gibak kao tvoj da bih unutarinja osećanja o Asmahaelu jednako tebi pretvorio u valjano razumljive reči pa da ih pustim da kao potok teku preko usana. **15** Ali da ne bude da si svoga oca sasvim uzalud pozvao da govori o Asmahaelu, gle, baš sada mi pade dobra misao na pamet, i ta glasi ovako: **16** Bog je, istina, čoveku stvorio dvoje očiju i postavio ih za gledanje spoljnih stvari, ali bez obzira sa dvoje očiju ne vidi više no s jednim, no dvoje ipak uzajamno olakšavaju službu gledanju; takođe mu je stvorio dvoje ušiju da čuje glas spoljnog sveta, pa ipak sa dvoje ušiju niko ne može čuti više no s jednim; samo i tu potpomaže jedno drugo; isto tako je i s čulom mirisa – jedno pomaže drugom; ali samo jedno čulo ukusa i samo jedno čulo pipanja dao je Bog čoveku kako bi svako čulo za sebe valjano razlikujući kušalo i osećalo; gle, od ovih dvaju zadnjih čula svako stoji za sebe samostalno; isto tako stoji i s čovekom; vid imamo opštenito kao i sluh, a i tananije opažanje ili svojstveni utisak kojeg stvari ostavljaju na nas; ali što se zatim tiče rasuđivanja o nekoj stvari i

osećaja, tu svako ima svoje sopstveno polje, po kojem se i rasuđivanje i iz toga nastali osećaj obrazuje i razvrstava. **17** Gle, upravo tako je i s nama dvojicom; obojica smo videli isto, obojica isto čuli, a i sigurno obojica potpuno isto opazili kod Asmahaela i nalik smo po toj tačci bilju i travama, žbunju i drveću budući da svi oni usisavaju istu svetlost, istu toplotu i istu kišu; ali kako potom izgleda sa unutarnjom preradom i proizvodom? **18** Gle, dragi sine, tu potom postoji ogromna razlika. – Isto tako je i s našim unutarnjim shvatanjem, rasuđivanjem i osećajem; može biti pravedan, ali i nepravedan, ili blagovremen, ali i češće neblagovremen; a zašto da sebe pre vremena upropastimo ako bismo se natrpali našim neblagovremenim prosuđivanjem i otud nejednakim osećanjima? **19** Zato je privremeno uvek bolje da ovim novim biljkama u nama damo da potpuno sazru, pa tek da vidimo, ako u nama opazimo potpunu zrelinu, da li će plodovi drugima takođe biti ukusni te korisni. **20** Ko govori o nekoj stvari koja još nije sazrela u sebi, jeste nerazumnik, jer svaki govor je učenje čas o ovom i čas opet o onom; a koju korist da donese nezreo učitelj ili govornik, ili koga li da hrani svojim nezrelim plodovima, ili koji blagoslov da širi svojim neblagovremenim biljem, za koje sam ni ne zna, a ni ne može znati da li je čisto ili nečisto, možda čak puno smrtnog otrova. **21** Gle opet, tako je s nama; seme Asmahael jedva da je u nama pustilo poneki slab koren; još ne znamo ni list, ni cvet, a najmanje plod; a ipak bismo već hteli da učimo jedan drugog. **22** O sine, premisli kakvo bi tu učenje ispalo! Zato neka svako uči drugog što vidi i čuje i gde opazi da tu ili tamo nešto jeste ili nije, pa je učinio sasvim dovoljno; sve drugo neka ostavi do sazrevanja kada će ga Bog već pozvati, ako je u njegovom srcu sazeo plemenit plod, da ga razdeli braći; a ako je plod neplemenit, tada će i Bog najbolje znati čemu služi, jer od i iz Boga su sve stvari dobre; zato da i mi pre sačekamo zrelost, pa tek tada da govorimo, amin."

122 Poglavlje

1 Po takvoj besedi Matusalahovoj svome sinu Lamehu nađe se pak odmah Asmahael među njima i poče sledeće reči da im upućuje, naime govoreći: **2** "Dragi prijatelji, čujte i razumite valjano što ću vam sada saopštiti o vašim razmenjenim razgovorima: Vidite i predpostavite da negde ima nekog

čoveka koji se valjano razume u raznolikoj mudrosti i mnogostrukim dejstvima otuda; a u njegovom okruženju bilo bi ljudi koji svi doduše neprestano teže mudrosti i otud svim dejstvima iz iste, ali ne mogu ili ne žele da dospu do ničeg valjanog pošto im je još sasvim stran koren sve mudrosti zato što dopuštaju da im razno svetovno granje drveća zastre oči, i zapušavaju uši glatkim kamenjem kako ne bi ni videli ni čuli. **3** Pa kada taj čovek među njima čini čudesne stvari iz svoje istinske mudrosti, zar se neće oni koji okružuju mudraca smesta upitati među sobom: Ali, kako on može da čini takvo što, što je nama ljudima čisto nemoguće ma i najmanje da shvatimo; nešto slično činiti ionako nema ni govora Ko je taj čovek, da li je odozdo ili odozgo, otkud mu takva moć; ni jedna reč nije prazna, nego svaka je izvršeno delo; govori kao iz sopstvene moći i pri svemu tome izgleda mnogo drži do sebe. Šta je s tim čovekom pošto je on samo kao svako od nas, ali kada postupa, postupa čisto kao da mu je savršeno podređena sva sila i moć Božja? **4** I posle takvih pitanja više niko ne zna na čemu je sa sobom i sa mudracem, da li da ga se boji ili da ga ljubi, ili da pobegne od njega, ili da pođe za njim? **5** Pa su među njima neki puni straha, drugi puni ljubavi, drugi opet puni znatiželje, i još drugi kod sebe puni sumnje, i opet drugi puni želje i težnje da čine slično, ali nipošto da mu budu slični u ljubavi i istinskoj poniznosti, što je jedino istinski koren sve mudrosti. **6** Pa šta mislite, ako bi taj mudrac iz svoje nemudre okoline hteo za sebe da izabere neke, koji bi to bili koji bi žudeli za njegovom moćnom lozinkom za njegovu školu? **7** Ja vam kažem sigurno ne oni koji nemaju hrabrosti; ni prijatelji predstave; a ni koji pitaju: šta, ko i otkuda je taj kome takve stvari uspevaju na reč; a ni koji su puni sumnje i nemaju nigde čvrstine, ni u nogama, ni u rukama, ni u glavi, ni u srcu, ni u celoj drobi i zglobovima; a ni slepi i gluvi u duhu, nego jedino oni koji su puni ljubavi i poniznosti prema Bogu i čak prema svojoj braći. **8** Gle, sve to je pred vašim očima, a vi ne prepoznajete. **9** A Ja vam kažem koji jesam koji stoji pred vama: Sretni ste budući da među vama hodim kao jedini mudrac pred svim svetom. **10** Ti Matusalaše odeni ljubav svoga sina, a ti Lameše odeni strpljenje svoga oca, pa ćete stranca uskoro ugledati sasvim drugim očima, amin; razumite valjano, amin."

123 Poglavlje

1 Tokom besede Asmahaelove dospeše oci do velike kamene litice, koja raznim procepima predstavljale čudnovate oblike, tako da joj oci već odvajkada nadenuše ime "Usahla Ruka Zemlje"; ta litica razdvajale decu Ponoći od otaca, i s ove strane litice nikako se prirodnim putem nije moglo dospeti u ponoćni kraj. Ko bi dakle hteo dospeti tamo, morao bi pristati na veliki zaobilazni put, jer tada je morao proći ceo zapadni kraj, pa odande preći kružni, dugi planinski venac, koji se posle velikog luka povezivao sa podnevnim krajem sa severoistoka. **2** Međutim taj put, prvo i prvo, za oce bi predug, a pošto sada već dospeše do litice, takvo što za taj trenutak bi gotovo nemoguće jer bi se najpre ponovo morali uputiti prema zapadu i odande tek preko tog daleko izduženog planinskog venca. **3** Međutim oci sada već dospeše do litice i ne mogoše sada ni korak dalje; stoga počev od Adama zapita jedan drugoga šta sada valja činiti kako bi se decu Ponoći, prvo i prvo, obavestilo o predstojećem Sabatu, a drugo, kako bi im se vratila već na Zapadu ostvarena sloboda, pa da ih se tim načinom opet odreši od teškog jarma njih previše pritiskajućeg zakona? **4** I ovde je sada za oce teško bilo biti pametan jer ovaj put ništa ne pomože ni vikanje nadole ni bacanje kamenja jer upravo počeo besneti snažan vetar kao što obično biva na visokim planinama sredinom dana usled prekreta sunčevih zraka i time izazvanog predisanja zemlje; i tu ne pomože nikakvo vikanje, i iz istog razloga bacanje kamenja kao znak prisustva otaca mora izostati, jer čemu bi takvo što bilo korisno ako se deci, kojima bi se tako skrenula pažnja, ne bi mogla uputiti razumljiva reč. **5** I tako oci stajale tu ne mnogo bolje od same takozvane Usahle ruke zemlje, i niko nikome nije umeo ni savetovati ni pomoći, i u toj smutnji niko da se seti koliko blizu im je Onaj kome je sve odveć lako moguće; štaviše ni Henoh ne našao sebe dovoljno na vreme. **6** A Abedam upita posle časka Asmahaela tiho govoreći: "Gospode, Ti koji si nad svakim imenom obrazovanim i izgoverenim od ljudskog jezika uzvišen i svet, nad svim svet, ako ja, najslabiji crv pred Tobom u prašini prašine, mogu što učiniti po Tvom premilostivom dopuštenju, o onda mi zapovedi milostivo, jer sam potpuno spreman da na Tvoju reč skočim dole ove preko 500 ljudskih visina visoke litice ka deci Ponoći, pa da im usmeno kažem sve što god oci imaju da ih obaveste i da im obznane. **7** Jer gle, Ti neizreciva

večna ljubavi, Bože moj i koji si mi sve, Tvoja reč nosi celu beskrajnu tvorevinu u celoj njezinoj veličini i beskrajnoj težini, otkud bi mogla da pusti da propadnem, koji sam samo najsićušnija trunka prema samoj zemlji. **8** Stoga samo jedna Tvoja reč, i ja sam savršeno spreman da ispunim; pa i da me staje života, suviše sam uveren u svome srcu da je beskrajno puta bolje u Tvojim reči telom umreti, jašta pretrpeti hiljadostruku smrt, no bez nje upravo hiljadostruko živeti. **9** No, Gospode, ne moja, nego svagda i večno da bude samo Tvoja najsvetija volja, amin." **10** Čuv pak Asmahael takav uzvišen zahtev ljubavi od strane Abedama, pogleda ga vrlo ljubazno i uputi mu glasno sledeće reči, naime govoreći: **11** "Abedame, zaista, zaista ti kažem, na zemlji nema drugog koji bi bio jednak tebi u veri i u ljubavi; Henoh je velik u ljubavi i poniznosti, i u tome je već ovde našao besmrtnost, međutim, veći je onaj koji smrću stiče život nego koji ga zadobija samim životom; veći onaj koji svoj život ostavlja za dobrobit svoje braće i otaca no koji teži da ih oživi samo živim rečima iz Mene, jer lakše je druge podučavati nego za druge ostaviti život. **12** Zaista, zaista ti kažem, Abedame: Ko ikad našao smrt tela u Mome imenu i u Mojoj reči, taj je večni život zgrabio velikom junačkom silom i savršeno se ujedinio sa Mnom. **13** No, Moj dragi, jaki Abedame, gle, vreme ostaviti život tela u Mome imenu ili reči još nije prišlo, i tako da ti bude tvoja nepokolebljiva volja uračunata savršeno ispunjenim delom jer ti sam si ga u svome srcu kao od sebe samog u veri, poverenju i u svoj ljubavi prema Meni gotovo potpuno ispunio; i zato si Me i već potpuno našao i od sada večno više nećeš odstupiti s Moje strane. **14** Ali sada i gledaj, dragi Abedame, ja imam još drugih sredstava da oslobodim slabe oce iz ove nevolje i zbilja lako mogu bez tvoje žrtve, ali blago tebi Abedame što si Mi verno u svome srcu prineo takvu žrtvu; kažem ti: nadmašio si Avelja, koji je samo jednom ubijen, dok ti nisi hteo prezirati hiljadostruku smrt u Mome imenu; stoga da ti bude hiljadostruki život u Meni. **15** Kako bi pak od Mene primio i reč da po tvojoj volji učiniš što u Moje ime, to otidi do Henoha i naloži mu da Mi dođe jer imam da mu kažem nešto nužno pred svim ocima, jer ako Me ljubi, mora da dođe pre do Mene kako bih ga tek tada potpuno mogao prihvatiti, pa da tada postane jedno u ljubavi prema Meni i otud u svemu životu budući da tek tada postaje junak jednak tebi te da izvrši pred licem otaca Moju volju, amin." **16** I Abedam ode do Henoha i obznani mu volju

Asmahaelovu. **17** A Henoh dade se smesta do Asmahaela i reče: "O Gospode, pogledaj milostivo mene preslabog, i svako vlakno mog nemoćnog bića da bude Tebi, Bože moj i Gospode moj i presveti, večni Oče moj, večno podređeno, amin." **18** I Asmahael zgrabi desnu ruku Henohovu, pa mu reče glasno: "Henoše! Onaj koji ti je stvorio ovu ruku iz ničega sada je ukrepljuje tebi pred licem otaca. Idi sada do usahle ruke zemlje i oživi mrtvu kako bi nam postala mekanim mostom i ravnom stazom do onih kojima je najviše potrebna naša pomoć, jer ne zdravih radi, nego bolesnih radi jesam među vama, amin." **19** I Henoh smesta ode do litice i zapovedi joj da uzmakne i postane ravnom stazom do onih koji dole ginu i najviše trebaju pomoć. **20** I gle, smesta se uruši litica, i ravna staza bi gotova. **21** A sve oce uhvati jaka jeza od beskrajne moći Asmahaelove, međutim, Asmahael ih ožive ponovo i smesta počese u svome srcu da slave Boga, i hvališe Njegovo ime zbog tako velikog, čudesnog dela, pa spokojno nastaviše put.

124 Poglavlje

1 Oci sada brzo dospeše do ponoćnog, daleko prostranog kraja; Adam ga blagoslovi po običaju, pa zatim svu decu glavnog kolena, na šta svi sedoš radi kratkog odmora. **2** A kako se već oko pola časa odmarahu, gle, počese se veoma čuditi što se tokom tog vremena nigde ne dade videti ma ni jedno dete Ponoći; i odmah Adam pozva sebi Henoha i upita ga za razlog, naime govoreći: **3** "Henoše, pošto te je Asmahael tako ukrepio naoči nas svih da se Usahla ruka zemlje pred dahom tvojih usta mogla pognuti, – gle, ovde nema dece; – kuda su? **4** Da ih nije možda zatrpala litica koja se urušila te ih je sve zajedno ubila? – Ili reci, ako ti je moguće, kuda su otišli, ili šta li se moglo desiti sa svima njima? **5** Jer gle, ovaj kraj zaista izgleda kao da je tek skoro strašna smrt slavila opšti praznik žetve među njima. **6** Hteo bih valjda da pitam Asmahaela (*Gospoda*), međutim, zaista, za to sa ponekim drugima uopšte nemam ni malo hrabrosti, jer kada premislim Ko se skriva iza Asmahaela, – i opet šta i ko sam ja, tada smesta neće da mi služe jezik i pluća i zatim više ne mogu da izustim skoro ni reč; štaviše još mi kaže i moje srce: Šta li ćeš pitati sveznajućega Boga kao da mu je možda strano što se tajno događa u tebi; zar nije još od večnosti uredio tvoje misli, već

davno pre nego što te je stvorio mišlju sposobnim bićem iz Njegove beskrajne ljubavi i smilovanja? **7** Gle, dragi Henoše, stoga nisam kadar što bih sada odveć rado hteo. Učini zato ti što ja više ne mogu. Ako znaš nešto iz sebe od Asmahaela, onda me smiri i sve ostale s time, a ako i u tvome srcu izgleda kao u mome, onda se smesta obrati Asmahaelu; Taj će nas sve sigurno premilostivo i premilosrdno izbaviti iz ove velike smućenosti i straha, amin." **8** I čuv Henoh takvo što od Adama, pokloni mu se i htede pohitati do Asmahaela i obavestiti Ga do čega je stalo Adamu pošto ga samog silno začudi bezljudni kraj, međutim, jedva da dignu prvu nogu, već tu dvojicu preduhitri Asmahael i već stajaše među njima sasvim spreman na reč i poče im upućivati sledeće reči govoreći: **9** "O Adame! Zar misliš u svome srcu, gde prebiva tvoj vrlo oslabeli duh, da je Gospod poput kralja dubine, ili je jednak tebi da je potrebno puno koje čega dospeti do Njega? Gle, nisu Mi potrebni stražari ni čuvari, a ni po redu raspoređena prvorodena deca glavnoga kolena, preko kojih tek neko treba da bude uveden kod Mene; takođe ne tražim da neko najpre do sat vremena treba da leži preda Mnom na svome licu kako bi time postao dostojan da se zatim uspravi preda Mnom, svome Bogu i Tvorcu; nego sve što ljubeći tražim jeste verno, meni obraćeno, ljubazno i ponizno, kajanjem prečišćeno srce; i s takvim nijednom čoveku nije potreban zaobilazan put preda Mnom budući da mu sigurno svagda još usto ionako jesam najbliži i moram da budem; a da nije tako, zar bi iko mogao održati život i jedan najkraći tren budući da je jašta svaki život najbliže i najtesnije iz Mene, a i večno nikada i niotkud drugde ne može biti. **10** A ako strahuješ da pitaš o nečemu sveznajućega Boga, otkud to da Sveznajući ne zazire da pita vas o koječemu, vas samih radi, kako biste se probudili? **11** A Ja velim da u slučaju neznanja neznajša ima više povoda obratiti se pitajući Sveznajućem nego Sveznajući neznajši. **12** Kada dakle pitam Ja vas koji ste bez odgovora, pa valjda neće biti greška ako Me vi pitate nešto što ne znate, a ipak odveć rado hoćete da znate. **13** Gle Adame, itekako dobro znam tvoju nevolju; pitaš za decom Ponoći i vrlo rado bi hteo da znaš kuda su dospela; međutim, za ovaj trenutak neću ti reći, nego moraš ih tražiti i dati ih tražiti; pa kako nikoga ne nađeš, tek tada dođi Meni i pitaj Me, te ću tebe tek tada odvesti deci, jer izgubljeno se najpre mora tražiti, amin."

125 Poglavlje

1 A Adam ove moćne reči razmotri vrlo valjano u svome srcu, zahvali Mi pun kajanja i žari u svome srcu, pa smesta sazva sve prisutne izuzev Seta, Henoha i naravno Asmahaela i reče im: **2** "Čujte, sva moja deco data meni od Boga po telu i duši, no svako sa slobodnim duhom iz Boga. Dospesmo čežnjivo ovamo kako bismo doneli nov, slobodan život ovoj deci ovde, koja su bila odeljena odsečno od nas ovom visokom, dubokom i jezovito krševitom daleko izduženom Usahlom rukom zemlje, tako da nismo mogli dospeti preko do njih a ni oni do nas. Kada katkad kroz grebene pogledasmo dole u duboke ravnice, otkrismo ih neretko kako vrve samom decom; i kada je bilo bez vetra mogao im je Kenanov jak glas čak obznanjivati moju volju, tako da starešine ne zazirahu dalekog zaobilaska i dolažahu sa svojim žtrvenim plodovima još pre Sabata, pa uzdisahu pred mojom kolibom kako bi me samo videli na trenutak. **3** Međutim sada sam sâm i još Jedan Drugi na čudnovat način sišao njima i gle, ni jedan ljudski najmanji trag igde da se otkrije. **4** Zbog toga je sada svima vama od Boga moja volja da odmah pohitate odavde u svim pravcima i da ih tražite sat vremena, pa kako nađete koga, dovedite ga odmah ovamo da nas obavesti o ostalima; a ako ne nađete nikoga, onda se vratite upravo posle sata određenog radi traženja ovamo kako bismo zatim svi mi primili viši nalog od Jednoga šta valja činiti i dalje preduzeti. **5** Pa sada požurite i izvršite što vam je pokazano; Jehovin i moj blagoslov sa svima vama, amin." **6** I smesta poslanici požuriše namah u svim pravcima i nađoše svugde mnoštvo praznih koliba sa raznim ostavljenim oruđima; takođe mnoštvo slobodnih domaćih životinja i raznih već sabranih plodova; ali pored svega toga ma ni jedno čovečije oko, a kamoli tek nekog čoveka; pa kada tragači posle gotovo pola časa traženja nikog ne nađoše, počеше u svim pravcima preglasno da viču i zovu jednog i drugog poznanika po njegovom imenu; međutim, sve bi uzaludan trud jer ništa ne čuše osim dalekog odjeka njihovog sopstvenog zova koji se odbijao o litice i bučanje istog nadole u duboke, mračne planinske klisure. **7** Pojedini od njih uspeše čak pojedine bliže brežuljke ne bi li otuda spazili nekog zaostalog begunca, međutim i tu njihov trud bi sasvim uzaludan jer do njihovog marljivo vrebajućeg oka ne dospe zrak nekog zaostalog izbeglog brata, a ni njihove uši s najnapregnutijom

pažnjom ne osluhnuše ništa osim jednolične tmule huke planinskih potoka koji se obrušavahu kroz duboke klisure. **8** Pa tako isteče kratak sat traženja i deca se vratiše tužno neobavljena posla kući, ili pre onamo gde ih Adam čežnjivo iščekivaše. **9** Kako se približavahu mestu odmora, Adam pregledaše pažljivo približavajuće ne bi li možda među njima ugledao nekog nađenog, međutim, ovi sve bliže i bliže dolazeći jedino se prepoznavahu sve jasnije i jasnije da su jedini vraćajući. **10** Tada se Adam ražalosti i zaplače glasno i zakuka.

126 Poglavlje

1 I kada se izaslani tragači neobavljena posla sasvim vratiše i tu ispričaše kako svugde ne nađoše ništa osim samo prazne kolibe sa ponekim kućnim oruđem, domaćim životinjama i skoro svim zalihama plodova, ali nigde traga od čoveka, tada Adam udari rukama preko glave i reče glasno: **2** "Pravedni, veliki, uzvišeni Bože! – Kuda si ih odveo? – Ili ih je zemlja progutala, – ili šta se desilo sa tom mojom decom? **3** Da li su još negde? – Ili su sasvim uništeni? – O Bože, Bože pun ljubavi i smilovanja, sažali se meni slabom praduhi zemlje. **4** Ako si ih ubio, onda i moje srce možeš ubiti kako ginući ne bi nosilo ovaj nepodnošljivi teret tuge, pod kojim ionako mora podleći ako mi se ne da svetlosti o onima koje je moja velika nerazumnost odvojila i oterala ih ovamo u ovaj ponoćni kraj, u kome su očitopropali. **5** O Asmahaele, Asmahaele! Gde si Ti Moćni? Dođi, o dođi, jer još nikada moj duh, koji sam sâm iz Tebe, nije čeznuo za Tobom kao sada, Ti sveti. **6** O ne oklevaj, već dođi odmah meni slabom praduhi ove Tvoje široke zemlje i pomози mi u mome velikom strahu i prevelikoj tuzi, amin." **7** I gle, odmah stajaše Asmahael pred Adamom i upita ga ozbiljno: "Adame, slepi, šta hoćeš da ti učinim?" **8** I Adam uzvрати: "O Gospode, ako sam slep, da bih progledao i video one koji su izgubljeni, bilo na jedan, bilo na drugi način." **9** I Asmahael uzvрати Adamu: "Gle, poslao si svoju decu da traže svoju braću i ne nađoše nikoga; sada ću Ja poslati Henoha pa ćemo videti da li će se i on vratiti prazno; i ukoliko tako, onda ću Ja sam kao zadnji vesnik poći i sve ovce sazvati, i možeš biti siguran da će ovce poznati glas pravoga pastira, požuriti Njemu pa radosno poskakivati oko Njega. **10** A ti Henoše sada pohitaj nadole s jakim glasom i viči: "Braćo! Čujte, vaš otac

Adam sišao je vama kako bi vas jednako meni oslobodio svakog jarma a i da vam pokaže nov silan most, preko kojeg najkraćim putem možete dospeti do njegove posvećene očinske domovine kako biste već sutra saslavili sveti slobodni Sabat Gospodnji." **11** Taj zov objavi triput; ko se pojavi, dovedi ga ovamo, a ko se ne pojavi, na njemu ću tek Ja oprobati Moj glas, pa ćemo brojati i videti da li će još ko nedostajati, te će to biti znakom preko Koga bi zakasneli trebalo da budu pozvani u zadnjem vremenu dolazeće velike nevolje u zavičajni veliki Ocin dom. **12** I sada požuri i učini kako sam ti savetovao, amin."

127 Poglavlje

1 I Henoh pohita i učini kako mu posavetova Asmahael. **2** Kada pozva prvi put, pojavi se odmah jedan stari sin Adamov izmileći iz nekog kutka zemlje i upita: "Henoše, sine Jaredov, ako sam te dobro razumeo, onda ću i poći s tobom." **3** I Henoh mu uzvрати: "Tako hoće koji iščekuje tebe i svu tvoju decu, pa tako je tvoje razumevanje bez zablude. **4** A ja moram još dva puta da zovem i ti ćeš se pri tome vrlo dobro uveriti u jasnoću prvog poziva." **5** I tako Henoh pozva drugi put. I na taj zov pojavi se samo jedan stari sin Adamov i upita Henoha jednako prvom i takođe dobi, jednako njemu, isti odgovor. **6** I odmah zatim Henoh učini treći zov, ali i na taj zadnji najjači pojavi se upravo takođe samo jedan stari sin Adamov i upita Henoha jednako dvojici prvih. **7** A Henoh mu uzvрати: "Pođi za mojim zovom pa ćeš se brzo uveriti otkuda je zov i otkuda je glas prodreo do tvojih ušiju. **8** Glas je istina glas Henohov, ali zov je odozgo. **9** A sada ne istražujte dalje, nego pođite za mnom hitro, i nemojte mi kazati gde su vaša deca i žene jer će odmah za mnom slediti drugi pozivač, Kojega će glas sva vaša deca i žene prepoznati jedino pravim. **10** Mada i moj zov bi prav zov odozgo, ali ipak bi stran glas koji ga vika, zato se i malo njih odazvaše, a kada odjekne jedan zov i jedan te isti glas velikog pozivača, glas tog pravog zova prodreće u dubine zemlje te nigde neće biti mrtvog ili živog koji istinski glas jedinog istinskog pozivača odmah neće hteti prepoznati potpuno istinskim; i niko Ga neće pitati kao vi mene, nego svako će slediti Njegovom glasu ovako ili onako. **11** A sada hajde da požurimo gde vas iščekuje otac, amin."

128 Poglavlje

1 I tako ova četvorica pohitaše do poznatog mesta i kako Adam vide Henoha sa troje stare dece kako se približavaju, tada mu se lice nešto razvedri, i tako poče takođe da Me slavi i odveć da zahvalljuje što njegovo oko ipak još jednom udostojih da vidi svoju posle Kajina i Avelja najstariju decu: Juru, Busina i Ohoriona. **2** I dokle Adam tako zahvalno uzdišaše u svome srcu, već četvorica potpuno dospeše do Adama; i Henoh se pokloni pred Adamom, a ostala trojica baciše se na lice pred Adamom kako su već od starina navikli, – međutim Adam odredi odmah Seta, naime govoreći: **3** "Sete, sine moj, gle, svoju stariju braću, a sada moju najstariju decu, pomozi im sa zemlje i dovedi ih ovamo na moje srce, a i reci im: Stari otac Adam više nije gospodar, nego je od sada otac, kojega ruke bi štaviše uzmogle ljubeći privući srcu Kajina, a kamoli svoju staru decu i drugove rđavih vremena. **4** Rec i da sada ne samo što je ponovo nađen izgubljeni raj, nego beskrajno Više, Veće i neizrecivo uzvišenije Divnije. – I sada idi i postupi, amin." **5** I Set se odmah dade tu i uspravi ih ljubeći i prenese im reč Adamovu, našta troje stare dece zaplakaše od radosti, i Jura reče Setu: "O ljubljani brate moj, koliko sam neizrecivo sretan a i svih nas trojica što još jednom smemo da te vidimo i našega toliko ljubljenoga oca. **6** Gle, dragi brate, koliko smo stari i tegobni postali od dugog vremena našeg skrivljenog izgnanstva. **7** O veliki Jehova, hvala, večna hvala jedino Tebi jer jedino Ti si sigurno učinio tako i srce našeg odveć ljubljenog oca Adama omekšao da se sada ovde nama ponovo umilostivio. **8** Zato večna hvala i slava Tebi, o Jehova! – I tako i hvala tebi, dragi brate. – Sada nas odvedi do staroga oca." **9** I Set ih odvede i Adam ih blagoslovi te ih pritisnu o svoje srce i reče sasvim ganut: "O, deco moja, kako je sada sretan otac vaš Adam. **10** O Asmahaele! Gde je neko koji može da Te hvali jer Tvoja dobrota je beskrajna i Tvoja velika ljubav postoji i traje večno." **11** A čim se Adam malo oporavi od svoje ljubavi, Asmahael stupi do njega govoreći: "Adame, opažаш li sada šta više vredi: zakon ili ljubav?" **12** A Adam od ganuća ne moga ništa reći osim: "O Ti, kojega ime moj jezik više se ne usuđuje izgovoriti, Ti si više, jest, beskrajno više no što sve večnosti mogu shvatiti. Jedino Tebi zato hvala, slava, čast, uznošenje i sva moja ljubav, koja Ti se večno moli, amin."

129 Poglavlje

1 Posle tih reči Adamovih pak odmah Asmahael stupi ispred trojice prispelih i razgovaraše s njima sledeće: "Čujte vas trojica, Jure, Busine i Ohorione! **2** Ko je kao muva pun malodušnosti i pun straha kao golub i plašljiv kao poljski miš da pri tihom približavanju odleti i pri najmanjem šušnju beži u čestar šume i, ako negde nekoliko kamenih komada padnu u dol, zavlaci se uplašeno u rupe zemlje! **3** Milite li da je Jehova tako brzo pri ruci sa smrću svoje dece ako negde pusti da padne nekoliko kamenja jedan preko drugog? **4** Da se raduje ubijanju, radovao bi se tome još od večnosti; i da je na taj način prijatelj smrti, zaista, budite sigurni, sasvim izvesno ne samo da ne bi stvorio neku zemlju, mesec, sunce i zvezde sa svim njihovim velikim čudesima stvaranja nego čak ni trunku sunčeve prašine. **5** A budući da Jehova, kao što vidite, iz svega što vas okružuje to nije, nego upravo puka suprotnost, prema tome najveći prijatelj života, jest, i to tako da je potpuno sam večni i najsuštiji sam život, a sve što živi Njegovim dahom, živi iz Njega, zbog čega je On i sama večna ljubav i stoga sva Svoja dela večno vuče samo Sebi, i sva stvorenja imaju svoj mudro uređen poredak, deca su pak slobodna svojim htenjem i činjenjem i nisu ničim vezana osim da moraju da žive i to zato što Jehova jeste prijatelj života, a ne smrti – tako takođe posebno sa strane Njegove dece u pogledu brzog ubistva nema baš puno razloga za brigu, posebno za one koji verno ljube odveć dobrog, velikoga, svetoga Jehovu kao vi i svu su svoju nadu usmerili na Njega. **6** Budite stoga sada dobro raspoloženi i nemajte više nerazuman strah jer da vas je Jehova hteo ubiti, što biste ostareli toliko kao što već jeste? **7** Međutim negda će još doći vreme na zemlji kada vaši potomci na zemlji nipošto neće brojati tolike godine kao vi do kraja njihove provere telesnoga života, a ipak će ih biti mnogo koji će Jehovu ljubiti još mnogo više nego vi sada; jest, u onim vremenima će roditeljima čak dečica sa majčine grude biti oduzeta od Jehove, i mnogi roditelji će tugovati zbog toga, a u tuzi ipak pevati hvalu Jehovi i sve Mu žrtvovati i pri tome neće misliti poput vas da je Jehova neko koji se raduje ubijanju. **8** Gle, takvo što beše gruba greška od vas; a ubuduće izošтрите vaše poverenje i dajte da raste vaša ljubav prema Jehovi, tada ćete hoditi sigurnom nogom preko gorećih krhotina svetova, jer moćna je ruka Jehovina i koje On zgrabi i vodi, tima neće moći učiniti ništa

nažao propadajući svetovi, kao ni nijedna moć koju je napustio sve do određenoga vremena njene sopstvene proveravajuće slobode, koja je valjano poznata moć zmije. **9** A sada sačekajte malo ovde u miru dokle ponovo dođem jer sada idem Ja kao zadnji vesnik da potražim vašu decu da ih sve zajedno dovedem ovamo kako bi i oni saznali i spoznali koliko je odveć dobar i pun ljubavi Jehova koga se nerazumno plašite. **10** Jest, strašan je jarosni gnev Božji, taj je večni oganj koji nikada ne gasne, ali Bog je bez obzira ipak svu svoju moć položio u ljubav, a nipošto u Svoj jarosni gnev, koji je večno podređen večnoj ljubavi, koja je i jedino večni, preslobodni život u Njemu. **11** Takvo što razmislite dok ponovo dođem, amin."

130 Poglavlje

1 I smesta Asmahael napusti celo društvo i othita nalik vatrenoj munji. **2** I kako nestade s njihovih očiju, tada svako pri sebi počeo slaviti velikog Boga; a trojica pitajući uputiše reč Adamu i rekoše: **3** "O dragi, uzvišeni oče, – gle, beseda ovog upravo othitalog mladoga čoveka s jedne strane nam je nadasve prijala a s druge stane ipak beše njena neshvatljiva uzvišenost nalik vatrenom požaru koji bi bio u stanju da zapali celu zemlju; o reci nam ko je i otkuda ovaj čovek, jer takve reči još nikada ne dospeše do naših ušiju. Zaista, istina, ovaj čovek neće nikako biti sa ove zemlje. **4** Ako može, o oče, nemoj nas ostaviti u neizvesnosti; tvoja volja, amin." **5** I Adam uzvрати: "Deco, razmislite; On vam je već skoro sam rekao. Za dalje sačekajte Njega, amin." **6** I trojica zahvališe Adamu i počeo da razmišljaju, no ne mogoše naći ništa zgodno čime bi zadovoljili svoje srce. Jedan nagađao da je anđeo koji Avelju u zemlji Euehip posle bekstva predade plameni mač; drugi da je duh Aveljev lično i treći bi neodlučan kojem mišljenju da priskoči; i tako u međuvremenu nastupi velika tišina među svima ovde prisutnima, delom što svako u sebi nađe dovoljno zanimanja, delom pak u očekivanju da možda vrlo pažljivog uha čuje zov Asmahaelov, međutim takvo očekivanje bi tašto i sasvim uzalud, jer Asmahael znade valjano šta čini, i kako, i nemade potrebe da viče poput magarca koji riče, nego samo da da svojoj moćnoj reči da odjekne u srcima plašljivih sakrivenih; i sakriveni čuše vrlo valjano taj divan zov u sebi, da ni jedan ne izostanu, nego svi, malo i veliko, staro i

mlado požuri do velikog unutarnjeg pozivača i svako Ga prepozna za Onog koji krišom zvaše u njihovim srcima. **7** Asmahael za tri minuta bi okružen sedam puta sto hiljada ljudi, koje svojom rukom vidljivo blagoslovi, pa smesta sve odvede pred Adama. **8** A kada Adam zajedno sa ostalom decom vide kako se približava nepregledno mnoštvo naroda i na njihovom vrhu Asmahael, potpuno zaneme i ne moga ni reč prevaliti preko usana. **9** Čak se Henohu učini taj izuzetni pohod toliko povrativši se čudesnim da se uopšte ne moga pribрати, jer reče sebi: "Ali toliko dece u Ponoći! **10** Ako ovde nije više od dve trećine novostvorenih, onda na posletku zbilja ne znam na čemu sam, jer ili sanjam ili vidim sto za jednog, jer kao peska u moru i trave na površini zemlje ima ovde naroda. **11** O Asmahaele, ko će Te večno shvatiti; Ti si beskrajan u svakoj Svojjoj reči i Tvoj dah pomiče svetove kao moj neizrecivo malu količinu sunčeve prašine preko površine moje nemoćne šake. Ti pogledaš sunce i sve svetleće zvezde i oni od neshvatljivo uzvišenog strahopoštovanja zahvalno svetleći drhte nadole ka maloj zemlji uzvišeni premda samo bleđi odsjaj Tvoje beskrajne blagosti očiju; i Tvoje uši čuju kao moje blizak grom već žudnje i najtiše želje dah-bića, koja će možda tek pod budućim novim tvorevinama proizići iz Tebe; i dah najnevidljivije premale zračne životinjice u nekom najudaljenijem svemiru Ti opažaš tako kao što moje uho jedva opaža beščenje silne oluje; no koja razlika u samom opažanju! Tebi je sve najčistije sazvučje, meni sve spletena zbrka. **12** Za Tebe je svaki žuboreći glas izvora koji negde izvire duboko razumljiva reč, Ti razumeš šuštanje trave, i Tvome uhu ne prolazi nečujno jadanje lista koji opada. **13** Veliki slavopoj hućućih vetrova čuješ i bućenje mora ne ostaje Ti strano, a ipak paziš na crvića u prašini kao da ne čuješ ništa osim tog najslabijeg cvilenja prašnjavog crvića. **14** O Asmahaele, Veliki, Uzvišeni, Sveti, Preljubazni, nad Svim moćni Bože i Gospode! Shatiti Tebe neće nikada krajan duh i izgubiće se svako u večnu noć Tvoje moći koji će hteti da Te istraži; jest, već rosna kapljica vode će ga progutati u njene bezbrojne bezdane dubine, i progutani večno sebe neće naći iz sebe u beskrajnom okeanu rosne kapljice i njenim bezbrojnim čudesima. **15** Zato sav moj život više neću ništa istraživati, nego Tebe, o Bože moj, jedino ljubiti i pri svakom koraku mudrosti svom ljubavlju i poniznošću priznavati moju ništavnost i reći: Dovde i ni malo dalje, jer svaki otkucaj srca da bude podređen Tvojjoj volji. Jer ko je živ prema Tebi budući da si jedino Ti život? **16** Jedino živim

ukoliko živim ljubeći Tebe, zato za mene ni ništa nije živo do jedino Ti; ili zar sve stvari za mene nisu kao mrtve? A ipak za Tebe najmanji kamen živi više no za mene najživahnija ptica, jer kamen nije nem za Tebe, no šta je za mene cvrka čilog cvrčka? **17** Zato je živome sve živo, a mrtvome sve mrtvo. – A sada i dovde i ni malo dalje, amin."

131 Poglavlje

1 I nakon što Henoh u sebi svrši takav monolog vredan pažnje, dospe Asmahael sa svojim silnim ulovom do društva opšte začuđenog do nemosti. **2** Kada sada sasvim oko trideset koraka još udaljen od Adama dospe pred iščekujuće, naloži velikom ljudstvu da sedne, pa ode do Adama, koji se od svoje nemote još nije oporavio, i reče mu: **3** "Adame, probudi se i vidi šta je vičan glas istinskog pozivača, pa broj i oceni da li ijedno nedostaje, – a pre toga blagoslovi ih sve, amin." **4** A Adam se dignu i reče sasvim skrušeno u srcu: "Asmahaele, daj mi da samo učinim zadnje u Tvome imenu jer što Ti, o Gospode, izbrojiš, tu je broj sigurno uvek prepun, jer Ti si uvek večan i beskrajan, i što Ti činiš, jeste uvek najbolje učinjeno. **5** A ja i sva moja deca, koju si mi podario, sada ne možemo činiti ništa drugo do da Te slavimo i hvalimo; o Gospode, primi premilostivo naša srca kao tople reči pune zahvalnosti i ljubavi prema Tebi i učini sve s nama svima po Tvome blagovoljenju, amin." **6** I Asmahael pozva sebi Juru, Busina i Ohoriona, i reče im: "Čujte, vaš otac je već skoro dva sata kod vas u kraju i još mu niko nije doneo ukrepljenje, zato pošaljite služitelje kući i donesite razne plodove, hleb, mleko i med u dovoljnoj količini kako bi sve to valjano dostalo za sve koji smo tu prisutni; i sada idite i činite, amin." **7** Jura dade odmah dvojici braće da idu, a on se još malo zadrža kod Asmahaela i upita Ga govoreći: **8** "Moćni mladiću! Ne želiš li mi priznati ko i otkuda si? – Da li je Adam i tvoj otac? – Ili ima li na ovoj širokoj zemlji možda još nekog moćnijeg plemenskog oca no što je naš otac Adam, kojega reči negda slušahu i sunce i mesec? **9** A budući da jednom pade pred Jehovom, pade i njegova moć, i svi mi smo sada sluge slabosti i ne možemo se više dići iz naše nemoći. **10** A ti si jedan u moći jednak Adamu pre pada pred Jehovom, zato bi mi mogao reći što te pitam, no ako hoćeš, amin." **11** I Asmahael uzvрати: "Jure, pravedan si, i pravedno tvoje pitanje, ali razmisli pri sebi

kakva će korist za tebe otud izrasti ako takvo što znaš ili ako za sada ne znaš. **12** Neistina je nemoguća Mojim ustima, a za istinu još nisi zreo u svome srcu, a pre zrelosti bi te ubila, zato strpi se do zrelosti, i ljubi i plaši se Boga, pa će ti u srcu doći odgovor o Onome koji ti sada to savetuje. **13** A toliko znaj da u nijednom tvom pitanju nemam mesta i zato je svaka tvoja pretpostavka pogrešna; ali sazri, te ćeš ugledati veliku svetlost, koja je svetlost sve svetlosti. **14** A sada idi i ti i uradi jednako svojoj braći, amin." **15** I Jura ode i sa ostalima donese obilno po nalogu Asmahaelovom. **16** Pošto deca Ponoći dođoše sa svim tim obilno natovareni i takvo što položiše pred Adamom i ostalom decom, tada Asmahael pristupi i blagoslovi sve i zapovedi svima da blaguju i sam sede najniže uz korpe te blagova prvi put s njima. **17** A Adam primeti: "O Asmahaele, otkud da sediš najniže uz korpe kada Ti dostoji prvo mesto pre svih?" **18** A Asmahael uzvrat: "Adame, gde je gore i gde dole? – A prvo mesto je mesto poniznosti; no zar ne znaš da gde je seo Prvi da je Njegovo mesto jednako Njemu? Zato ne brini za moje mesto, nego blaguj sada bez brige, amin."

132 Poglavlje

1 I Adam se zadovolji tom odlukom i sva deca s njim, te zahvaliv duhovno istinski u sebi, stade svako jesti i piti po potrebi i ukusu. **2** No bi slučaj da Abedam, Jura, Busin i Ohorion ne usudiše se da učestvuju u obedu; isto tako i Matusalah sa svojim sinom Lamehom, a niti ih Adam ni bilo ko drugi od dece glavnog kolena pozva; tada im se odmah obrati Asmahael i upita ih: **3** "Ta zašto ne jedete i pijete s nama?" **4** A oni uzvратиše: "O moćni Asmahaele, otkud da se usudimo da učestvujemo; gle, budući da praotac blaguje, kakva drzovitost bi bila za nas da saahvatamo u korpu i sablagujemo, i da pijemo iz suda kojeg su takla uzvišena usta uzvišenog oca?" **5** A već je ionako najveće blaženstvo, radost i utolenje za nas što samo smemo da posmatramo kada se uzvišeni oci radosno ukrepljuju; zato, o Asmahaele, ne brini za nas jer sada imamo u velikoj količini što nas preko svake mere ukrepljuje. Ali neka bude tebi za tvoju blagotvornu brigu za nas sva ljubav i zahvalnost, amin." **6** A Abedam konačno još doda: "I, o veliki, premoćni Asmahaele, među nama rečeno u mom najvećem poštovanju punom slutnje i ljubavi pred Tobom, u Tvojoi blizini i sada u Tvojoi

neshvatljivoj prisutnosti – ko bi mogao biti gladan? kada si Ti sam večno utolenje svih stvari. **7** O Asmahaele, ti si me već utolio za čitavu večnost, i ko se Tobom ubuduće utoli, za svu večnost nikada više neće gladneti ni žedneti. Zato samo Tebi hvala i ljubav, amin." **8** Čuv Asmahael takvo izvinjenje, reče četvorici: "Dobro rekoste, i smisao vaše besede bi slastan mome srcu; pravedna bi svaka vaša reč, i tvoja beseda, Abedame, istina za svu večnost, – međutim, dragi Moji prijatelji, sada ste još na zemlji i imate telo koje pripada zemlji, zato je i potrebno ukrepi ga po meri i svrsi jelom i pićem. **9** Mada Adam ovde jede i pije, kakva je razlika između Adama i Mene? **10** A ako sada kažem: Dođite i jedite, ko će vas isključiti obeda ako vas Ja pozivam? **11** Zato dođite ovamo i sednite do Mene, i jedite i pijte bez zaziranja jer odmah će oni prvi biti poslednji i poslednji prvi, amin." **12** I čuv četvorica tu besedu, pokloniše se pred ocima, slaviše Boga, pa sedoše konačno puni radosti i blaženstva na zemlju uz Asmahaela, te jedoše i piše. **13** A radovaše se i svi oci zajedno s Adamom; samo Jared, Mahalalel i Enos, ti biše previše obuzeti veličanstvenim delom Asmahaelovim da bi bili kadri da se utom raduju; da li nešto jedoše i piše, ne znadoše; ko i šta reče, takođe ne čuše; i da ova četvorica takođe jedoše, ne videše, jer veliko delo Asmahaelovo, kao ni jedno ranije, takoreći ih oneme za čuda; u toj nemoti istrajaše dugo. **14** A Henoh plaka od radosti i prevelike ljubavi prema Asmahaelu i konačno se ne uzdrža da ustane i pohita do Asmahaela kako bi izlio svoje srce o Asmahaelu. **15** A kako Asmahael primeti, što Mu baš ne bi suviše teško, šta goni Henoha, ustade i pođe ususret Henohu, koji je bio sav ispunjen ljubavlju, govoreći sledeće: **16** "Zaista, ljubljani moj Henoše, ko kao ti dođe Meni, taj će i doživeti kako se Ja odmah uspravljam i dolazim mu u susret više od pola puta. **17** Zaista ti kažem, sada si našao život i svaka smrt se uklonila iz tebe; tvoje oči nikada neće gledati dan smrti; jest, tvoja ljubav je štaviše pobedila tvoju plot i ispunila ju je besmrtnošću; i kakav sada jesi i živiš, takav ćeš i biti i živeti večno. **18** Gle, oni koji od tebe proiziđu, oni će biti koje hoću da održim sve do kraja svih vremena, i na tvojoj lozi će se zato negda sasvim ispuniti veliko obećanje, amin." **19** I čuv Henoh te reči, toliko mu se slomi srce da ne bi kadar prevaliti ni glas preko usana. **20** A Asmahael ga ukrepi i reče: "Ljubljani Henoše, budi miran i sav mir s tvojim duhom. Znam šta mi sada hoćeš reći. **21** I zaista ti kažem: Ko se moli i zahvaljuje ovako kao ti sada u potpunoj skrušenosti svoga srca, taj je koji se

moli u duhu i svoj istini. **22** Koji još može da se moli i da zahvaljuje ustima, u njegovom telu još kuca srce čija su vlakna još svestrano prikačena o grane svetskog drveća; pa kada dođe vetar i trza grane drveća sveta, tada se i srce satrza. **23** A srce, kao što je tvoje, već je potpuno kod kuće; pa kada dođu vetrovi, onda je mirno i bezbrižno svetlu, ali baš zato je i slobodno da ljubi Gospoda iznad svega i sve ostalo samo iz Gospoda. **24** Koji tako ljubi, ljubi pravo i Gospod će s njim biti večno. Amin."

133 Poglavlje

1 Posle tih reči Henohov jezik se razlabavi tako da svima vrlo valjano počne da upućuje sledeće reči, naime govoreći: **2** "O dragi oci, i takođe vi moja ljubljena deco, pogledajte me i začudite se odveć meni slabom, koji sam sada postao jak u Gospodu, koji je moj Bog i vaš Bog, moj najljubazniji otac i vaš preljubazni otac, moje sve i vaše sve, jest, moj slobodni, večni život kao vaš život; pogledajte me i začudite se meni jer tako sam našao milost pred Bogom, koji je moja jedina najviša ljubav, da je blagoslovio moju lozu za veliko obećanje do kraja svih vremena; jest, još jednom vičem, pogledajte me i začudite se odveć nadasve meni, koji sam sada učinjen trajnim i odeven besmrtnim telom da štaviše ni moje telo nikada ne treba da trune večito. **3** O oci i deco! Takvo što je sada Gospod učinio na meni naoči svih vas. Svi vi znate da smo stavljali kamenje za dane kao i punim mesecima; pa kada istekne godina, tada dnevno i mesečno kamenje nakupljamo na jednu gomilu te tako postavljamo svakoj godini trajan spomenik. Gle, ovde je više no dan, mesec i godina; zato dozvolite mi ovde na ovom mestu, na kojem sada stojim, da podignemo najdostojnije velik spomenik Gospodu, koji nas je u Asmahaelu tako divno, čudesno i preljubazno posetio, Koji je sada među nama i koji hoće među nama ostati do kraja svih vremena, jest, u svoj večnosti. Već skoro treći deo dana hodi s nama i među nama vodeći nas toliko nadasve preljubazno i još se niko nije setio da Mu prinese veću hvalu no sebi samima uzajamno. O oci i deco, pozivamo za sutrašnji Sabat svu decu na žrtvu, koju hoćemo da prinesemo Gospodu; gledajte, gledajte, Gospod nam nije dao da čekamo na Njega i došao nam je danas, i bio je juče kod nas i sada je među nama; – a šta je više, Gospod – ili Sabat? **4** Gde je Gospod, tamo je i Sabat s Njim. O oci i deco, zato sada ovde hoću Onome

koji je među nama da podignem oltar i da mu zapalim žrtvu na njemu, jer jedino Njemu pripada sva ljubav, sva hvala, sva slava, sve uznošenje, sva žrtva i sve naše obožavanje. **5** Deco, idite i donesite mi pljosnato i čisto kamenje i pomozite mi da ovde podignem oltar, zatim mi donesite žrtvu paljenicu, neka bude jagnje od sedam meseci i čistog kedrovog drveća za oganj. Idite i učinite sve hitro! **6** A Ti, moj iznad svega ljubljani, sveti Asmahaele, tu žrtvu ćeš dašta milostivo primiti Tebi ugodnom, i dopustićeš mi to u svojoj beskrajnoj ljubavi da sada takvo što činim nagnan svom ljubavlju prema Tebi. **7** Šta su nebo i zemlja prema Tebi, i šta jedan Sabat? Gde Ti prebivaš i gde si prisutan, tu je jašta prisutna sva večnost i sva beskonačnost, beskrajna divota, svetost svih nebesa, sunaca i svetova. **8** Jeste da si nam uskratio da Te otvoreno ispovedimo pre no što bi Tebi bilo blagougodno, međutim moja prevelika, moćna ljubav prema Tebi, koja iz Tebe dođe u moje srce, naloži mi sada neizostavno takvo što učiniti, jer je glasilo: **9** "Gle, Henoše, Gospod je tom lakom zapovešću samo proverio silu tvoje ljubavi. Dokle se ljubav okreće u umerenim krugovima, valja ti držati takvu zapovest; a kada se jednom u najvećem stepenu razgori, tada obara sve granice, ispoveda se i sva užurbana trči u ruke ljubljenom predmetu. A taj toliko uzvišeno i sada od mene i svih nas iznad svega ljubljani, koji si Ti sam, oprostićeš mi dašta grešku, naime za koju ništa ne mogu da me sada ljubav tako silno obuže da se ne mogoh uzdržati da Ti glasno ispovedim svoju ljubav pred narodom. **10** O Asmahaele, primi od mene i svih nas milostivo što hoćemo da ti prinesemo i posveti i blagoslovi oltar, tako će biti blagoslovljen i posvećen za sva vremena, amin." **11** Po toj besedi dignu se ponovo Asmahael i reče sledeće reči svima ocima i deci: **12** "Čujte, tako je, Henoh hodi pravim putem. Ko tako hodi, traži sebi najkraći put kako bi dospao do ljubljenog predmeta; zaista, ko ne hodi tako, teško će dospeti do Mene, i ja mu neću ići u susret. A ako ko ima ljubav, da je moćna u svom srcu, zar će brojati dane da dospe do ljubljenog predmeta; ili zar neće držati posvećenim svaki tren da istog pohita što je obuzela njegova ljubav? **13** Gledajte, gde je Sabat potoka i reka? Zar nije u samome moru, i pre nije mir i nije Sabat? A kada potok dosegne more, ili ako se more do njega istegne, zar potok neće odmah otpočiniti čim dosegne more, ili će čekati do sutra ako mu je more pošlo u susret? **14** Tako ovde kažem: Došao sam vama, niko Mi ne pođe u susret osim jedino Henoha. Dadoh vam zapovest,

držaste je iz straha da Me ne izgubite ne premišljajući da istinska čista ljubav nikada nema što izgubiti, a kamoli kod Mene. **15** Vi ste razliku između Mene i vas samo bledo poznali, a Henoh Me je poznao, – zato blagosiljam žrtvu tvoga srca i posvećujem oltar kojeg Mi dižeš, ljubljeni Henoše. Gle, na ovom mestu će tvoje pokolenje negda biti spašeno od bujica greha i unuk iz tebe će ovaj oltar opet dići i na njemu Mi prineti žrtvu zahvalnicu i tako budi blagoslovljen za sva vremena vremenâ. Amin."

134 Poglavlje

1 Po tim rečima Asmahaelovim, koje vrlo valjano čuše i Enos, Mahalalel i Jared, podignu se i Adam i s njim svi ostali i hteše pohitati do Asmahaela zahvaćeni delom velikim strahopoštovanjem, koje preovlađivaše, a delom ljubavlju stalno sjedinjenom sa strahopoštovanjem, koja je posebno u prisustvu onog kojeg treba poštovati retko odsutna, međutim Asmahael im naloži da ostanu na mestu i reči im sledeće: **2** "Čujte, hoću da vam kažem poređenje; to da prosudite; a ovako glasi: **3** Ako sunce sija na dobro zemljište, tada zemljište raspukne na duboke i široke pukotine kako bi dublje i podrobnije primilo u sebe zrak sunca i kako bi se zagrejalno skroz-naskroz. A pesak se nikada ne raspuca i dopušta samo na površini da se zagreje; pa kako zrak uzmakne sa njegove površine, propadne i štedljivo usisana toplota; isto tako je i s kamenjem; istina, dopušta da se žestoko zagreje, međutim, dođu li hladni vetrovi, odmah ispušta svu toplotu i postaje hladniji od samih vetrova. **4** Isto je tako kada kiša pada s neba; dokle pada, dotle je i sve puno vlage; a kada prestane kiša i dođu opet vetrovi, koji čiste i suše, tada se pesak i kamenje odmah osuši; a samo dobro zemljište zadržava oživljujuću vlagu kiše i poji tim svoj biljni svet. **5** O pogledajte u vas da možda isto tako ne stoji i s vašim srcima kao s peskom i s kamenjem. **6** Budući da ste Me sada prepoznali po Mojim delima i rečima, i po Henohovom svedočanstvu, to ste i zagrejani i stoga puni poštovanja i ljubavi prema Meni; međutim kako vam opet postanem nevidljiv, recite da li će tada s vama biti kao s dobrom zemljom? **7** Ja sam sada već tolike sate među vama, a koji od vas Mi učini šta Mi je učinio Henoh? **8** Jest, vi Me visoko cenite, ali i kameni vrhovi planina hvataju, istina, prvi i zadnji zrak sunca u sebe pošto su žedni svetlosti; a kako

pridođe i toplota, odmah se obavijaju gustim i natmurenim maglama i oblacima kako se njihov večni sneg i led nipošto ne bi otopio i iščeznuo. Isto tako je i vaša ljubav nalik ljubavi teladi prema punom vimenu krave-matere, kuda priskaču i s glavom toliko na njemu, to jest vimenu, tuku unaokolo dok u vimenu primećuju mleka. A ako sise nipošto više ne daju mleka, onda tele smesta napušta kravu, i tada se ništa više ne primećuje na teletu što bi ličilo na ljubav. **9** Videli ste sada kako sam prihvatio Henoha; isto tako biste i vi hteli da budete prihvaćeni; a Ja vas pitam da li ste Me i vi prihvatili kao Henoh? – Gledajte, Henoh Me je prihvatio iz čiste ljubavi već u početku; da li ste takvo što učinili i vi? **10** Jest, videv Moja dela, tek tada ste Me prihvatili; – da ne mislite iz ljubavi? – O gledajte, to ne čini istinska ljubav, ali itekako unutra skrivena sebičnost. Pošto sam među vama, to vidite veliku prednost šta bi se preko Mene sve dalo ostvariti; i tako vam Moja beskrajna moć uliva visoko poštovanje, i s njim povezana prednost ljubav prema Meni. **11** A kada sam vam došao iz dubine i nizine kao čovek, ostavili ste Me da ležim pred vama u prašini. **12** Recite, ko Me je tamo primio svom ljubavlju i nije imao neku prednost pred očima? **13** Vi ste, istina, u Jehovinom imenu preduzeli da pozovete decu na sutrašnju slavu Sabata; da ne mislite da ste to učinili iz ljubavi prema Jehovi? O, tu se grdno varate. Takvo što učinite samo iz ropskoga straha i otud iz velikog poštovanja pred beskrajnom moći Jehovinoj, a zatim još usto i iz plašljive i otud i iz dužno-primorane zahvalnosti, koju vam uglavnom iznudi veličina Božja. **14** A gde je tu čista ljubav, koja iznad svega ovoga slobodno preko ničeg no sama primorana preko ljubavi u samoj sebi i tako i u svakom delu Božjem verno i nepodmitivo ljubi Boga iznad svega? **15** Valjda Mi biste rekli: Gospode, verujemo da jesi Ti, jedino istinski, sveti, veliki, moćni Bog pun ljubavi i smilovanja i ljubavi i milosti. **16** A Ja vam kažem: Ko ne veruje čistom ljubavlju svoga srca, toga vera gotovo nije ništa i preda Mnom nema vrednosti. Možete bezbroj puta vikati Jehova i reći: "Veliki, uzvišeni, moćni, sveti, milostivi itd. Bože, Gospode, Tvorče svih stvari, dragi Oče, itd., ali zaista vam kažem, mnogo vam je bolje u tom pogledu štediti svoje usne, zube, jezike, nepca, grlo i pluća jer sva takva prazna verska dreka nikada neće dospeti do Moga uha. **17** Ko mi nalik Henohu ne dođe i govori, tada je sve uzalud; Ja ga neću pogledati večno. I kako se bude molio, tada će Njegova molitva dospeti do železnih ušiju i sva nebesa će pred njim biti

zatvorena metalnim rezama sve dotle dokle iz njegovog srca ne iščezne zadnja sebična kap u bilo kom pogledu. **18** Ko Me dakle ljubi, mora da me ljubi kao čista nevesta svog čistog verenika, gde se ništa ne privlači osim srca. Sve što je ispod ili preko jeste teret čiste ljubavi, zbog čega se tada ni ne može uzdići sve do Moga srca, jer što je ispod ljubavi, vuče srce nadole u blatnjave dubine, a što je preko ljubavi, pritiska je na tlo i opterećuje srce toliko da postaje slabo i bez snage da se ikada opet uzdigne. **19** Tako ljubav mora biti čista da se ničim primorana slobodno uzdiže i sa sjedinjenom silom iz sebe izabere slobodno izabrani predmet, da ga obgrli i večno više ne ispušta. **20** Boga spoznati jeste buđenje ljubavi, ali nije sâmo ljubljenje Boga; a Boga ljubiti znači potpuno živeti u Njemu. **21** A spoznanje nikada nikog neće oživiti i otvoriti mu sveta vrata večne ljubavi i prema tome večnoga života, nego, da se dobro razumemo i da shvatite, jedino čista ljubav prema Bogu i u Bogu bez gore i dole, i prema tome bez i najmanje sopstvene koristi osim jedino same čiste ljubavi. **22** Proverite prema tome sada vaša srca pa se tek tada dignite i dodite Meni, amin."

135 Poglavlje

1 Pošto Asmahael takvu besedu velikom revnošću uputi prisutnima, gle, zahvati ih sve velik strah i nijedan ne uzmože drugoga razvedriti nekom utešnom rečju, jer ova odveć očigledna istina na svakome onemogućući gotovo načisto svaki utešan izlet, sčega i nastupi velika tišina u kojoj svako suđaše sa svojim srcem i međutim marljivo tražaše opravdajući i utešan razlog, no osiromašeno srce ne uzmože stvoriti nikakvo imanje tamo gde samo paćaaše u najvećoj nemaštini. **2** Posle prilično dugog vremena podiže se konačno Adam i reče doduše blago zvučeći ali pri tom i ipak nadasve ozbiljno: **3** "Asmahaele! Ko god da jesi, bilo čovek, bilo najviši, sveti Bog, gle, zaista to mi sada važi kao i svagda jednako; gle, pao sam, eto, na teškoj putanji božanske volje, i sada se više ne mogu dići; ta htedoh uvek ići pravim putem, i koliko mi je god bilo moguće tražio sam izbeći svaki kamen spoticanja; međutim, nisam ja stvorio neravnu, kamenitu zemlju, nego ona je delo Božje; ako sam sada pri svoj pažnji tu i tamo kao prvenac zapeo, kaži mi da li će ili da li mi se može svako zapinjanje staviti na račun ubistveni? I ako je moje srce postalo peskom ili kamenom, zar ne postoji

trajno sredstvo preinačiti ga opet u dobro zemljište? **4** I kada sam već takav određen zločinac, reci, zar za takve u Božjem srcu nema više smilovanja? **5** Jer po tvom prekoru osim Henohu valjda nikome više nije moguće izvući se živ pred Bogom. **6** Ta kako ljubiti Boga a prethodno nemati ideju u Njemu kako je svagda odveć veliko, jest, beskrajno veliko različit i od njegovih najsavršenijih stvorenja. **7** Gle, zahtevaš nemoguće od nas. Ako u svojoj savršenosti i ne uviđaš tu nemogućnost, ipak ne možeš da izbegneš da mi protivurečiš što na sebi odveć jasno opažam. **8** Ako sada toliko mnogo zahtevaš od mene i od svih mojih potomaka, bilo u ime Božje, bilo kao sam najviši Bog, reci, nije li pošteno da Te zamolim da nam sa zahtevom staviš i sredstva uz ruku i u srce kojima će nama svima vidljivo biti moguće da Tvojim zahtevima neoborivo jemčimo. **9** Da svima nama ne manjka dobra volja, to ćeš, nadam se, jasno zaključiti iz ovih mojih reči kao i iz moga srca. Nemoj mi, o moćni Asmahaele, primiti nemilostivo ovaj prinuđen izliv moga srca. Svagda Moćni može pomoći sebi ako Ga što tišti, no nemoćnom crvu u prašini ne ostaje ništa drugo do da se umirući vije kada ga gazi kopito moćnog konja i napola ga zgnječi. **10** O, odmeri ove reči i premisli valjano šta znači biti nemoćno stvorenje osećajući sebe uz nevidljivu stranu beskrajna i večno iznad svega moćna Tvorca. **11** Gle, nezamisliva neizreciva srazmera – nemoć koja treba biti slobodna pod slobodnom beskrajno večnom moći! **12** Zato nam pomози, ako nam se uopšte ikada može pomoći; umesto da nas, već ionako prejako gažene, još više gažiš; bolje bi bilo da nas sasvim uništiš nego sve više i više mučiš, amin."

136 Poglavlje

1 Po tim rečima uzbudi se malo Asmahael i uputi sledeće ozbiljne a ipak i nadasve ljubazne reči Adamu, kao i istovremeno svima, naime govoreći: **2** "O Adame, Adame! Tvoja nerazumnost postade velika i moćna! – Pre svega pitam tvoje srce pošto si otac sve ove dece i mnogih drugih koji prebivaju na ovoj zemlji. Reci mi u svome srcu šta bi učinio sa jednim svojim detetom koje bi ti pri velikoj i najvažnijoj pouci o počinjenim silnim samovoljnim prestupima protiv tvojih mudrih odredbi, premda i smelo građenom besedom, koja se graniči sa verovatnošću: **3** "Šta zahtevaš od mene što ne mogu da učinim! Jel' ne valja šta činim? Šta mogu! Zar nisam iz tebe, i zar

mi nisi dao takav bedan život pun grešaka? **4** Ako sada grešim, onda je to dašta samo tvoja greška što sam takav a ne drugačiji i savršeniji iz tebe proizišao. Zato budi zadovoljan sa mnom kakav jesam i ne traži od mene ništa što ne može biti. A ako me nećeš nikako drugačijim no što jesam, onda me možeš uništiti pa drugačije i bolje roditi, ili, pak, drugo rođenje, ako bi ti takvo možda bilo nemoguće, i sasvim izostaviti, jer za takvo bedno postojanje večno ti neću zahvaliti. **5** Neka ono što ništa ne beše večno ne bude jer je bolje večno ne biti nego pored tebe bedno, ograničeno životariti. Šta da me sada popravljaš kada sam već takav kakav jesam? Da si me boljim rodio, bio bih i bolji. A pošto sam jednom takav, nije li tvoja krivica što sam takav? Zato se najpre popravi, pa gledaj kako ćeš se snaći s mojom popravkom." **6** Adame, reci mi sada kako bi se osećao u svom ljubećem očinskom srcu pri takvom prigovoru jednog tvoga deteta, i to uz to još jednog od tvoje prve, glavne dece? **7** Prokleo si pokajničkog Kajina; reci, šta bi učinio sa takvim koji ubija ne samo telo brata nego te samog kune i hoće ti usmrtiti tvoga duha? Reci, reci Adame šta bi činio s takvim nepopravivim detetom? **8** Gle, sada si tih kao miš kada ga nanjuši mačka, a hteo si maločas kao prvo glavno dete da Mi prigovoriš u dlaku ovo isto. **9** Isto ti je Bog i čovek. Šta te je i briga ko sada s tobom razgovara, da li neki Bog, tvoj Otac, ili čovek poput tebe, jer nisi, eto, sam sebe stvorio, nego tebi nevidljiv, sasvim nepoznat Bog. Kada te je napravio tako bednog i sposobnog grehu, neka sada s tobom bude i zadovoljan kakav jesi zato što te nije stvorio savršenijim i da od izošljarenog dela ne zahteva da bude savršenije nego što je dovoljno grešno proizišlo iz ruke mrzovoljnog Tvoraca. **10** Gle, i obrati pažnju na svoje srce da li se ne svađa tako? **11** Naveo, prebacio si mi težak za ići put božanske volje na uneravnjenoj zemlji, i postavio si tvoju dobru volju da verno ideš samo da je moguće; – što pade, time si svu krivicu navalio na Moja pleća, – i Ja sam morao pogrešiti, a unekoliko ni malo i ti što sam te stvorio takvim a ne drugačijim; – ako sada treba da budeš drugačiji, onda treba da postoji sredstvo kojim bi ti bilo moguće postupati shodno božanskoj volji. **12** Gle, opet ispoljenje kojem se nadasve brižni, sveti Otac sigurno ne može radovati. **13** Vičeš za smilovanje. Šta još da učinim osim da kao čovek i Otac dođem do vas i da vas učim sopstvenim ustima istinsku ljubav i istinsku mudrost, i da vas vodim sopstvenom rukom preko proveravajuće zemlje koja vam je podmetnuta za i radi

negdašnjeg najvišeg savršenstva. Zar nisam Ja sam najveće smilovanje, najveća ljubav i najnevarljivije sredstvo lično? **14** Ili zar da po tvojoj želji od vas napravim možda žive, to jest pokretne mašine? **15** O, slepi nerazumniče! Da hoćeš samo donekle da vidiš, već bi morao zapaziti veliko savršenstvo na sebi, kojim stojiš toliko visoko nad svim drugim bićima da možeš slobodno da zgrediš, ali i dobrovoljno bespogrešno da hodiš i postupaš poput Henoha; a ti Mi prebacuješ da si iz Mene izišao kao ošljarija. **16** Gle, gle, Adame koliko si se ponovo usudio. **17** Nemoguće, kažeš, zahtevam od vas. Pa pogledaj ovamo, pogledaj Henoha, pogledaj ovu šestoricu uz Mene, jest, pogledaj ovo veliko mnoštvo naroda, i da li je tako, pitaj ih sve. **18** A ja kažem tebi da si ti sam koji na svoju ruku traži negde nekog beskrajnog Boga, i poštuje i hoće da Ga dohvati, i hoće kod sebe učiniti mogućim potpuno nemoguće: čitavu večnost da natovari na sopstveni potiljak, da traži Boga koji za tebe gotovo ni ne postoji; a Oca, Koji sada pun najveće ljubavi govori s tobom krivo da shvati, prezre i izbegne. **19** Zaista, pored Boga kakvog ga ti zamišljaš i Sabatom moleći obožavaš, neko bićstveno postojanje, svakako, ne samo da bi bilo bedno, beskrajno bednije od zgaženog crva u užarenom pesku, nego, Ja ti kažem, bilo bi i od tvog sanjanog Boga čisto nemoguće, jer takav nesavršen Bog ne samo da ne bi bio u stanju da proizvede izošljareno delo, nego bilo bi mu još teže od tebe, koji iz sebe nisi u stanju da stvoriš ni atom. **20** Ako sam ukorio u vama vaše nerazumno istraživanje i besmisleni težnju za Bogom kojeg nigde nema i ukazao vam jedinu ljubav Oca, koji sam Ja sam bio od večnosti do večnosti, jesam i večno ću biti, reci, da li sam zahtevao nešto nepošteno i nemoguće od vas dece kao Otac? **21** Gle, najmanja deca već ispunjavaju najpreciznije taj neizrecivo lak zahtev pošto svoga Oca ljube iznad svega ne zahtevajući oštroumno računa od očevog srca zašto ga ljube, nego ljube ga zato što je njihov otac. Reci mi, Adame, sine Moj, da li si ti za sebe ikada zahtevao više od svoje dece? **22** Ako ne zahtevam ništa više od tebe i od svih vas kao jedini istinski, preljubazni Otac i sprečavam vas svega što vam samo najmanje otežava život i malo-pomalo povlači za sobom neminovnu smrt, koja je stalno na sopstvenoj volji počivajuća povećavajuća slepoća, koja, zato što pri svim beskrajnim idejama nikada nikako ne može dospeti do nekog cilja, konačno se gnevno razgoreva i grdi Tvorca običnim ćudljivim ošljarem, te se još više pomračuje i usmrćuje sebe, da li sam onda kakvim si

Me u sebi našao? **23** Zato Oca bolje upoznaj, i spoznaj koliko malo i prelako zahteva od tebe; zatim ustani i dođi Mi, i reci Mi da li sam nepošten Bog i Otac; a za sada sredi svoje srce i bolje se priberi, jer ja nisam Otac koji kune Kajina. Razumi valjano, amin."

137 Poglavlje

1 Po ovoj besedi, koja za Adama ne bi ništa drugo do da se zemlju potopilo u neizmerno vatreno more sunca, Adam postade ne samo, kao što obično kažete, voskom nego finim valjano pročišćenim uljem, koje je izvršan melem za rane svake vrste; zato i smesta zamoli Asmahaela da sada pred svom decom ponovo sme da se ispovedi, što mu sve kao telesnom praroditelju loze smesta Asmahael kao i sva deca od srca rado odobriše. Tako on smesta ustade i poče se ispovedati valjano sređenom besedom, naime govoreći: **2** "O uzvišeni, iznad svega premoćni, sveti, preljubazni Gospode, Oče, Bože Jehova, koji si nam u čoveku Asmahaelu sada vidljivo prisutan! Gle, Ja sam bio koji Ti je dao ime Asmahael, i ti si se radovao tome kao mudro tobože bezimeni što ti se dodeli ime iz mojih usta, ime dece Božje, koja da smo dugo nerazumno sanjasmo. Tada si nam bio manje ili više stranac pošto nam na Tebi skoro ništa nije padalo u oči osim jedino Tvoje svagda neshvatljivo sredene besede, koju naučiti si naravno nama slepima naveo od duha Aveljevog, moga sina – međutim sada vidim ovako: **3** Iz noći bude dan, i noć čezne za danom kao dan za noću, a ko je kadar noću ići danju? A dašta je svako kadar za bela dana zatvoriti oči, pa je onda noć danju za njega veća od stvarne noći u samoj svojoj najgušćoj sredini. **4** Takvo što beše slučaj kod mene i skoro kod svih nas; zato od svega ni ništa ne videsmo, ništa ne čusmo, ništa ne primetismo, te od svega ni ništa ne razumesmo. U takvoj našoj opštoj slepoci dadasmo Ti prvo ime koje bi valjda za nas sve najbolje valjalo da nismo bili slepi i gluvi, jer kako možeš za sebe tražiti Onog koji si sam od večnosti bio, jesi i večno ćeš biti. **5** Budući da si o sebi izrazio da si došao iz dubine, gle, mi svi ne razumesmo šta bi rečeno dubinom Lamehovom. **6** Sada sam tek i nadam se svi mi jezovitu noć i kaljavu dubinu u nama Tvojom milošću, Tebi večno hvala za to, vrlo dobro spoznao; – budući da si o sebi izjavio da te je Avelj doveo do nas i odrešio ti je jezik, – kako su gluvi mogli razumeti takvo proroštvo? **7**

Tek sada, budući da si u nama otvorio i uho našeg srca, razumemo, i uviđamo koliko užasno slepi i gluvi bejasmo tada, tj. današnjeg lepog jutra, zato što reč Tvoje toliko neizmerne očinske ljubavi nerazumljivo kucnu o naša srca i zazvuči kao reč stranca, dok si je dašta jasnije od sunca uputio nama. **8** No šta je slepome najsvetlija jutarnja svetlost dana, i gluvome najjači grom? – Zaista! Tek sada spoznajem i, kako rekoh, nadam se i svi mi, da je slepi i istovremeno gluvi gotovo sasvim gadno mrtav. Da nema osećaj kože, sasvim bi bio nalik kamenu, na čije tvrdo čelo vetrovi neosetno udaraju, – i ako padne, bilo opet na sebi ravnog, bilo na mekanu zemlju, bilo u vodu, ne oseća i ne razlikuje na šta je pao; i ništa nije vično da ga preobrazi osim jedino neumoljiva, neizmerna sila vatre. **9** Tako i mi ne bejasmo ništa drugo do mrtvog kamenja palog na razno tle i ne-tle. Ti si nas sada skupio iz svih neosetnih varljivih tala, i položio si nas u veliku vatru Tvoje neizmerne očiske ljubavi; i gle, mi kamenje preobrazismo se na tom svetlom tlu, sasvim opet oživesmo, progledasmo i proćusmo i urazumismo se. Pa tako sada poznajemo da je Avelj, tj. da je neznatan strah Gospodnji i ljubav kod nas na Aveljev način prema Tebi dovela Tebe iz naše sopstvene neizrecive dubine nama mrtvima, i u nama razrešio jezik onome što više nije bilo kadro da Tebe u duhu istine i večne ljubavi nazove Ocem. **10** O koliko beskrajno slepi, gluvi, bezosećajni i mrtvi mora da smo svi bili da niko nije bio kadar ni sluteći da opazi da je sunce svih sunaca, oganj svakog ognja, ljubav sve ljubavi, jest, život sveg života, i moć i sila svake moći i sile došla nama u našu sredinu. **11** O deco, čujte sada: Onaj koga smo još uvek slepo zvali Asmahael jeste i zove se Jehova, Bog večni od večnosti, a za nas od sada počev Emanuel, i za one čija su srca puna ljubavi Ava, dragi, sveti Otac. **12** O Emanuele, gle, nisam vredan da mi se dogodi poput Henohu, koji je ispunjen od dna svom ljubavlju prema Tebi, ali jedno mi dopusti milostivo, i to jedno jeste da i ja i svi mi budemo vični da Te sve do kraja našeg zemljskog života sve više i beskrajno više ljubimo svom našom snagom, pa da ti onda večno svi skupa živo takvom Tvojom ljubavlju u nama smemo i možemo dovikivati: Ava, Ava, Ava! **13** O Emanuele, primi milostivo ovu moju ispovest, i budi nama i ostani Ava sada i u svim večnostima večnosti, amin."

138 Poglavlje

1 I Emanuel uzvratu Adamu i prema tome i svoj njegovoj deci, naime govoreći: "Gle, Adame, sada si valjano govorio, i što si govorio jeste živo istina; zamisli, kada dođoh jutros vama i kada se izdadoh, kako znaš, i vi svi pored Adama, za nemog roba iz dubine Lamehove, koji uteče uz pomoć Avelja, zar sada ne bih bio čist lažac poput crva zemlje koji je otac i knez svake laži i varke da stvar ne stoji drugačije u duhu istine i sve ljubavi? **2** Ali ti beše, kako sada verno sam priznade, slep, gluv i neosetljiv; zato nisi ni opazio ništa od stvari večnog božanskog poretka. Gle, da sam vam došao kao Emanuel, gde bi sada bio vaš život? **3** Ali zato dođoh u liku u kojem ste unutra sami bili kako biste kao hladni Asmahaeli uz mene utopljeni mogli da nadete Avu Emanuela. **4** Istina da sam sinoć uveče bio kod tebe i dadoh ti veliko obećanje, ti Me pak spozna kao u snu, jer pesak i suvo stenje oblagalo je tvoje srce. I ujutru od Mene u tebi već ne ostade ništa više sem golog, hladnog sećanja jedva. Pripremio sam vam prevodiocem Henoha, no njegovim rečima ste se samo divili, ali vaše mrtvo srce ih nije razumelo. Istina, svi ste tražili, a ipak htede svak drugom biti mudar vođa kako bi mu pokazao kakva visoka mudrost prebiva u svakoga sopstvenom srcu. **5** Kako sada jutros uobražavaste sve da svršite, dođoh vam kao svetla zvezda kako bih vam pokazao, u prašini mileći pred vama, da vaše srce takođe tako beše duboko zakopano u pesku. Međutim, svetla zvezda hođaše od jutra prema podnevu, od podneva prema zapadu, i od zapada sve dovde, a vaše srce držaše Me krišom još uvek lažcem i samo malo vas moglo je sasvim da ugleda presvetli zrak zvezde. **6** Tigar je morao pred vama da me nosi, i vama time sam sebe da otrgne vašem srcu. **7** Gle, koliko svetlo svetljaše zvezda, a vi niste primećivali njeno blago svetlo svetljenje. **8** U kraju sedam stena, čiji vrhovi izlivaju potoke dole prema zemlji, učio vas je Blagi poniznosti. Vi bejaste još gluvi i slepi, i svetljenje zvezde još beše uzalud. **9** Na zapadu zvezda dade da od nje sukte svetliji zraci; sevaše i grmeše silno, i samo malo mrtvih ustade i razreši se trulih čvorova; međutim nedostajuća trula toplota truležnog vrenja pričinjavaše bol ostalima, zbog čega nastade svađa; i jedno prvenstvo mudrosti boraše se protiv drugog, zbog čega još mnogi ne mogoše ugledati presjajnu svetlost zvezde. **10** Zvezda vas vođaše dalje, njena moć odagna vašeg tigra od vas i onome vašeg gordog crva, staru

zmiju. **11** Tada trljaste svoje oči jer svetlost zvezde beše vam prejaka i premoćna toplota njenog ognja, zbog čega Matusalaha i Lameha krivo pogledaste, koje zvezda prihvati. **12** Dođosmo konačno do kamene litice vašeg srca; zvezdina munja i grom je uruši, i vi dođoste i videste veliku napuštenost vašeg unutarnjeg života; pozvaste život, samo malo se od njega htelo ponovo pojaviti. Videh vašu veliku nevolju, odoh, pozvah i dovedoh vam život u velikom mnoštvu. **13** Adame, i još ti zvezda bi strana! Asmahaelom si Me još uvek zvao, a video si takva znamenja. **14** Gle sada, i utuvi pošto si Mi sada dao drugo ime. Ovo zadnje znamenje biće prvo, i prvo zadnje, i u budućnosti da tvoji potomci ne prođu kao ti kada ponovo dođem. **15** Zaista, naviknuti na munju i grom naći će u ljutnji smrt kada budem došao naposletku kao što sam došao jutros. Razumi! A sada učinite svi šta dolikuje Emanuelu Avi, amin; ali u sebi, amin."

139 Poglavlje

1 Po tom objašnjenju Emanuelovom zahvališe zahvaćeni najvećom ljubavlju sva deca zajedno sa preskrušenim Adamom Avi u Emanuelu, i svi uperiše svoje poglede na Emanuela sada, i ne mogahu Ga se dovoljno nagledati, mada ni malo ne izmeni svoj raniji Asmahaelov lik, i svako reče sebi najvećom radošću, ne izuzev ni Henoha: Evo sada Onog o kojem se toliko često pričalo da je Bog večni, beskrajno moćni, Tvorac neba i zemlje i svih stvari na njoj, i jedino On istinski Otac svih ljudi, i pun je najveće ljubavi i smilovanja prema njima, i prepun najviše beskrajne mudrosti. **2** Samo ako bi hteo, ne bi li trenutno nestali mi i sve stvari kao da nikada nisu bili. **3** I taj Bog, svemoćno! – jeste sada među nama, beskrajni, večni Bog. – Znači, zaista sada Emanuel. **4** "Da, da", reče glasno mladi Lameh Matusalahu, "On je sasvim sigurno; baš bih mogao da nestanem od ljubavi. Koliko odveć izgleda neshvatljivo ljubazno, blago, dobro, i pri tom toliko pun uzvišene ozbiljnosti. **5** O oče, da se samo usuđujem, hteo bih da se obrušim do Njega, pa da Ga od same ljubavi toliko pritisnem o sebe, a i da Ga nikad više ne ispustim sveg svog života, da bih zbog tog mogao i hteo da umrem. **6** Šta misliš oče, ako bih učinio takvo što, da li bi bio greh, ili barem velika nevaljalost? **7** I gle, kada sada razgovara čas s jednim, čas s drugim toliko moćno ljubazno; o koliko je beskrajno ljubazan! **8** Ne, oče Matusalaše –

sada više ne mogu da izdržim, moram, moram Njemu. **9** Gle, štaviše i kamenje, koje donesemo ovamo, pomaže Henohu da ih najdivnije uredi. **10** O oče, gle, gle, Onaj koji je negda stvorio nebo i zemlju i sve stvari na njoj svojom moćnom rečju, Taj – o kakav divan prizor – Taj sada pomaže Henohu da podigne ovaj mali žrtveni oltar. **11** O Bože, Bože moj, dragi Oče moj, koliko si nadasve dobar, koliko si dobar Otac! **12** O kada bih se samo usudio! – Ali On mi se čini suviše svetim. Jest, svet je, presvet. Ali moja ljubav je suviše moćna da bi me Njegova svetost sada mogla više suzdržati od Njega. **13** Ko zna koliko će se još zadržati kod nas, zato samo hrabro napred." **14** Pri tim rečima Lameh i htede da skoči do Emanuela, međutim Matusalah ga zadrža držeći ga za haljinu, i reče mu poluglasnim govorom: **15** "Šta činiš, neobuzdani mladiću? Premisli samo ko je Emanuel. Pa i moje srce je užareno puno od ljubavi prema Njemu, ali ne mora se Boga ljubiti kao što se ljubi ravnog sebi, nego s najdubljim poštovanjem jedino tiho u srcu obožavajući mora se ljubiti Boga, ali ne na tako neobuzdan način. **16** Zar nisi ranije čuo kako je sam rekao da ne gleda na ništa osim jedino na srce, i na ništa drugo? Zato učini što je pravo po Njegovoj sopstvenoj volji, i ne zaboravi uzvišeno, sveto poštovanje koje smo uz najvišu unutarnju ljubav dužni Bogu, jest, večno dužni, amin." **17** I Lameh uzvratu Matusalahu: "Oče, još hiljadu puta zaredom možeš izgovoriti amin, a ipak da utoli ljubav u meni prema Emanuelu ovaj put gotovo da ne vredi ništa. Lameh, tvoj sin, još nikada ti nije bio neposlušan, ali ovoga puta će poslušnost prekršiti i svoju ljubav nikada suzdržati, nego učiniti po svome srcu, jer zaista hiljadu otaca kao ti su mi sada svejedni za jedan Emanuelov ljubazan pogled. **18** Zato pusti me da činim i ne zadržavaj me na putu do moga Boga i tvoga Boga i do moga Oca i tvoga Oca. – I sada kažem ja amin." **19** I smesta se Lameh otrgnu i odskoči velikom žurbom do Emanuela. **20** Došao pak sasvim do Emanuela, Emanuel se napravi kao da ne primećuje Lameha. I Lameha zahvati bojazan pomešana s najvišom ljubavlju, tako da se ipak ne usudi dodirnuti Emanuela, i poče pri sebi razmišljati da ipak nije bila greška što nije bio poslušan ocu Matusalahu. **21** No opet pomisli: Ljubav, čista, nepodmitiva, bez bilo kog koristoljublja u srcu prema Bogu, izrasla i silno ojačana ljubav – zar nije slobodna, i viša i svetija, i više, mnogo više od svakog ljudskog mišljenja i po tome postavljenih zahteva? **22** Jest, mora biti viša, jest, beskrajno viša jer je predmet kojeg je obuhvatila takođe

beskrajno viši od svih ljudi i ljudskih otaca na celoj ovoj zemlji, zato – **23** kod tih reči osvrnu se Emanuel i Lameh zaneme od ljubavi plačući. **24** A Emanuel upita Lameha najvećom blagošću: "Ljubljeni moj Lameše, šta ti je da sada stojiš i plačeš?" **25** I Lameh uzvratu iznenađen: "O Emanuele Ava, kako da me pitaš? Ti – koji znaš najskriveniju misao za večnost pre nego što je neko stvorenje pomisli? **26** O Emanuele Ava! Ti koji znaš nuždu svake travke, svake čestice sunčeve prašine sigurno nećeš prevideti veliku, slatku nuždu moga srca. O Emanuele, Ava, oprosti mi ako Ti se možda moja neobuzdana ljubav prema Tebi ne bi svidela." **27** I Emanuel primeti na to Lamehu: "Moj ljubljeni Lameše, gle, tvoj otac pak je tužan zbog tvoje neposlušnosti; reci Mi da li je pravo oca povrediti?" **28** I Lameh uzvratu: "O Emanuele, hteo bih da kažem: Kletva detetu koje čini nažao svome ocu. I kao što znaš nikada nisam zaslužio tu kletvu. Međutim sada, budući da si Ti naš istinski, večni, sveti Otac među nama, ne obuzda se moje srce od premoćne slobodne ljubavi prema Tebi; i tako zbog te meni iznad svega svete ljubavi prema Tebi postadoh prvi put neposlušan svome ocu, i to sa sigunom nadom da mi tu grešku nećeš suviše visoko uračunati, i kod moga oca je opet popraviti." **29** I Emanuel reče opet Lamehu: "Lameše, a šta bi sada činio ako bih ti tu grešku ipak veoma visoko uračunao, to tako da te zbog toga odbijem od Sebe i Svoje ljubavi i milosti?" **30** I Lameh, na to nešta ožalošćen, uzvratu setnim glasom govoreći: "O Emanuele! Samo Ti jedino vidiš i možeš pravedno i ispravno prosuditi kakvo je naše srce. Moguće da sam pogrešio, međutim ja sam slep i ne vidim grešku, osim samo da bih iz ljubavi prema Tebi, kao što sada prejasno osećam, ne samo svog zemaljskog oca Matusalaha nego, kako rekoh, hiljadu otaca s celim svetom napustio. **31** Ti me možeš i kazniti, ipak moja ljubav prema Tebi u svojoj krepости od i iz mene neće pre proći dokle ja sam ne prođem pred Tobom, sveti Oče. **32** O Emanuele, gle, ta ništa ne tražim od Tebe osim jedino da mi dopustiš da mogu da Te ljubim. Ti si Henoha za njegovu ljubav učinio besmrtnim. Gle, ne tražim takve milosti od Tebe, i nisam je ni vredan; no daj mi da umrem, ali tako da Te još umirući smem ljubiti. **33** O Emanuele, oprosti mi moje reči za koje ne mogu što moje još živo srce prinuđava moj jezik da govori. Tvoja sveta volja, amin." **34** Tu se pokrenu Emanuel i Njegovo lice zasija nalik suncu, tako da se svi baciše na zemlju; i tako pogleda navise k nebu, i reče: **35** "O ljubavi, čista, sveta, večna ljubavi,

ti si nadvladala i ostaješ pobednicom večno. – Ti nebesa, ti sunce, ti zemljo, proćićete, i od vas neće ostati traga; jest, proćiće sva slava, sjaj i veličanstvo; jedino ti, sveta ljubavi, ti ćeš ostati i nikada nećeš proći. **36** Ustani Lameše! Pobedio si. Jest, ja ti kažem, izvojevao si veliku pobjedu. Gle, Mene, svoga Boga i Oca si nadvladao. Sada imaš Mene. Sada smeš i možeš da Me ljubiš svom svojom snagom, jer sa svojim ocem i sa Mnom si se borio o Mene; i htede umreti i nestati za Moju ljubav; gle, sada sam tvoj pobjednički zalog; sada Me obuhvati po Tvoj volji." **37** Tu Lameh obuhvati Emanuelove noge i reče: "O Emanuele Ava! Sada mi daj da umrem jer moja ljubav je nagrađena. Jer ništa sem toga traži srce moje; Tvoja sveta volja, amin." **38** I Emanuel podiže Lameha i pritisnu ga o sveto Očevo srce govoreći: "Lameše, misliš li da bi mogao umreti takvom ljubavlju prema Meni? Zaista, nebo i zemlja će proći, ali takva ljubav večno nikada, jer to je večni neprolazni život ako Me ko ljubi kao ti. **39** A tebe sada blagosiljam kako bi Henoh i svi videli koliko sam odan u svim svojim obećanjima. **40** Sina ću ti dati negda; on će biti spasilac naroda, i životinje da budu pošteđene od Moga gneva koje bude pogledao; i on će Mi ovaj oltar ponovo dići, kojeg mi je sada Henoh digao. **41** A zato što si sada za mene iz ljubavi hteo umreti, gle, takvo što ću Ja iz ljubavi negda učiniti za tvoje pokolenje, i za sve telo kako bi svi oni bili zadobiveni za večni život. **42** O Lameše Moj, ostaješ sada kod Mene i Ja kod tebe večno, amin."

140 Poglavlje

1 Vide pak Matusalah kako njegov sin Lameh bi primljen, i obradova se tome ogromno, i ode zbog toga do Emanuela i zahvali Mu za tako veliku milost koja snađe njegovog sina. **2** A Emanuel mu odgovori: "Zašto se zahvaljuješ na čemu nemaš udela? Čekaj dokle dođe red na tebe, tek tada dođi i zahvali. **3** Zar nisi zadržao svoga sina za haljinu kada je hteo do Mene, i obradovao bi se da sam ga odbio od Sebe. Međutim, pošto to ne učinih, nego zadržah Lameha, dolaziš sada i zahvaljuješ Mi protiv svoga srca. **4** Gle, takva zahvalnost nije slobodna nego iznuđena; ko hoće da Mi prinese žrtvu zahvalnicu, njegovo srce mora biti slobodno, onako kao ljubav, pošto je zahvalnost cvet i plod ljubavi. **5** A koji prema tome drugačije zahvaljuje no što ljubi, njegova zahvalnost jeste nalik šupljem plodu, u

kojem ne prebiva jezgro života. **6** Zato najpre idi, sredi svoje srce, tek tada dođi i žrtvuj svoj dar kako bih ga pogledao, i ako bude bez mane, da ga i prihvatim, amin." **7** A na to se Matusalah ožalosti i reče pri sebi: "O Emanuele s Tobom je teško i preteško izići nakraj, jer Ti zahtevaš čistotu srca od mene koja prevazilazi sve što bi najviša ljudska mudrost mogla smisliti." **8** I Emanuel mu reče: "Matusalaše, sada je tvoje srce reklo istinu, i to вреди više od tvog nevremenog i crvljivog ploda zahvaljivanja. **9** Zaista, mudri i pametni sveta će sa Mnom uvek imati veliku nevolju i silno će se sablažnjavati o Mene, ali deca će se igrati sa svojim Ocem; i igračka će Ocu svagda i večno biti draža od sve odveć odmerene mudrosti inače nadasve suvih mudraca sveta. **10** Razumi valjano, i idi i učini kako ti savetovano, amin." **11** I Matusalah ode i počeo da proverava svoje srce, i nađe da je puno nečistote, da se zaprepasti, i htede pobeći i sakriti se u nekom kutku široke zemlje. **12** Tada mu smesta Emanuel prepreči put i reče: "Matusalaše, hoćeš da pobegneš od Mene i da se sakriješ od Moga lica; – a Ja ti kažem: nećeš naći mesta u celoj beskonačnosti koje bi bilo strano Mome oku; da odeš na kraj sveg sveta, zaista, naći ćeš Me. **13** Da hoćeš da utoneš u dubinu mora, misliš li da tamo možda neću biti? O silno se varaš; gle i stvorenja u moru primaju hranu iz Moje ruke. **14** Ili gde hoćeš da pobegneš da te u tvome begu ne bih progonio na svakom koraku? **15** Gle, zato ti je sve uzalud, pa tako ostani gde jesi, i očisti svoje srce kako bih ti mogao pomoći, amin." **16** I Matusalah ostade, i oplaka svoju nerazumnost. – **17** Tokom tih beseda, koje kod sve dece prouzrokovala veliku promenu u njihovim srcima, podigoše žrtveni oltar, i već postaviše drva unakrsno i jagnje bi spremno za žrtvu paljenicu. **18** I tako se Henoh pun žarke ljubavi približi Emanuelu i reče: "Gospode, preljubazni Oče svih nas, gle, sve je spremljeno. Kako hoćeš da kao vidljiv znak za grešno telo bude prinesena Tebi ova žrtva?" **19** I Emanuel reče: "Drva su postavljena kako priliči, i žrtveno jagnje kako priliči, ali vidim da još jednog nema; zato, dragi Henoše, idi i donesi mi čega nema, jer do toga je najviše stalo; kažem ti bez toga žrtva ne bi ništa vredela. Zato idi i donesi hitro, amin."

141 Poglavlje

1 I Henoh razume itekako šta još nedostaje, tako odmah ode do otaca i uputi im sledeće reči u imenu Emanuelovom, naime govoreći: **2** "O oci, čujte reč iz mojih usta u imenu Emanuelovom. Sada je pripremljen oltar koji je svet i čist pred Bogom budući da ga je sam Bog pomogao podići mojim slabim rukama. **3** Na njemu leži valjano pripremljeno i u pravednom poretku masno drvo kedrovog drveta, i žrtveno jagnje je spremno i čeka na uzvišeno određenje. Prema tome sve je spremno osim jednog, i to jedno ste vi, oci. **4** Adame, ti si spreman i mati Eva je s tobom jer vi ste jedno telo, ali gde su Set, Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, i ti sine moj Matusalaze? **5** Istina da ste prisutni telom, ali u njemu kuca još odsutno srce; to srce treba da bude prisutno u istinskoj, prečistoj ljubavi, gde je najviša ljubav Ocina sama vidljivo prisutna. **6** O Sete, gle, kako otvorih svoja usta, bio si prvi koji si svaku moju reč preradosno primao kao tople sunčeve zrake zimi, a i svaku si vrlo valjano i čvrsto u srcu zadržavao te odmah i svoj život po tome uređivao. A sada kada Gospod sam među nama hodi i uči reči, i govori takvom ljubavlju da bi najtvrđe kamenje moglo postati uljem, i svaka travka, svaki žbun, i svako drvo drhti od prevelike miline i blaženstva pred Onim koji sada hodi među nama i uči takve uzvišene stvari, gle, sada si tako tih kao da te se sve to baš ni najmanje ne tiče, nego bleneš samo pun radoznalosti za sve novim, većim čudima da bi se time zanimao. A da Gospodu u svom srcu prineseš čistu žrtvu ljubavi, gle, za to si postao previše trom. Ali time se Gospod neće pohvaliti tobom. Zato ustani, pripremi svoje srce, pa požuri Gospodu kako bi te ponovo primio kao što je primio Adama, Lameha, Abedama, Juru, Busina i Ohoriona, i još mnoge druge, i, Njemu večno hvala, naposljetku i mene. **7** Ustani, požuri i ne propusti život jer gle, ti si mrtav, zato požuri, požuri za životom ljubavi dokle hodi među nama vidljivo; ko ga sada ne zgrabi sav užurban nalik Lamehu, zaista taj će ga izgubiti večno. **8** Tako Gospodnja volja, amin – amin za tebe, oče Sete." **9** I Set se poplaši silno da poskoči i požuri do Emanuela i izli svoje srce pred njim i zamoli Ga za milost i smilovanje. **10** I Emanuel reče mu: "Sete, budući da sam te dao zvati, došao si, a i možeš ostati; ali u budućnosti će ostati samo koji budu došli nepozvani i koji Mi u duhu i istini i ljubavi budu zvali: Ava, Ava, Ava! Tvoja sveta volja, amin! –

Razumi valjano i budi čist, amin." **11** I kada Henoh još htede da uputi svoj poziv ostalima, poskočiše žustro i rekoše jednoglasno: "O Henoše, ne zovi nas, jer tvoj poziv je strašniji od svake smrti. **12** Gle, vidimo čitavu gomilu naše krivice pred nama i nedostojni smo tvoga poziva; ali idi do Svetoga, Kojega ime nismo vredni izgovoriti, i moli Ga za nas, tvoje sirote, mrtve oce i za tvoga mrtvoga sina Matusalaha da bi nam bio milostiv i milosrdan, amin." **13** I Henoh im uzvрати: "Kakvu besmislicu govore usta vaša! Zar mislite – ukoliko bih imao nešta da vam dam – da bih vas pre uslišio nego Emanuel? **14** O koliko ste samo slepi i gluvi! Ja – sama nesavršenost, ja, koji nema ništa, koji nije kadar ničemu – ja, koji sam jedva tek nastao u ljubavi beskrajnim smilovanjem Gospodnjim, i na meni svako dobro štaviše još uz to jeste čisto Gospodnje, znači slobodan u najvišem stepenu nezaslužen dar; dakle ja, velite, da ću biti milosrdniji od Emanuela, Njega, najviše ljubavi, najvišeg samog smilovanja, Koji je pun krotosti, dugotrpeljivosti i pun najvišeg strpljenja svakoj slabosti. **15** O premislite nečega boljeg, i ne pravite me novim grešnikom pred Njim. **16** Zaista, da zavisi od mene samo bih vas kleo svojim najvećim dobročinstvom prema onome ako vas Emanuel samo pogleda jednim okom. **17** Zato otvorite svoje srce i požurite do Oca. Jer ne Ja, nego On, beskrajno zabrinuti sveti Otac, najviša ljubav, zove vas preko mog lošeg i iznurenog jezika. **18** Dakle idite onamo gde treba naći ljubav, život i smilovanje, i gde će se večno naći, i ne obratite se više nikada meni da se zauzmem za vas, nego Onome Kojega beskrajna ljubav vas je zvala, amin." **19** I svi puni kajanja zbog svoje nerazumnosti odoše pred Emanuela i priznaše svoju krivicu pred Njim i istresoše svoje srce pred Njegovim licem. **20** A Emanuel ih pogleda i reče: "Deco, zašto se plašite najboljeg, preljubaznog Oca kada se ne plašite ljudi na kojima sve dobro jeste samo od Mene, i njihovo sopstveno jeste sušto pogubno zlo i lažno. **21** Zar mislite da će Me ljudi pokrenuti na što i da ću time pokazati da su ljudi milosrdniji od Mene. **22** Ili zar mislite da Henoh ima više ljubavi od Mene kojom bi Me tek trebao pokrenuti da vam otpustim vašu krivicu? O nerazumnici, koji ste sami oci, i ljubite svoju decu mada ste puni zla. Recite kada je stranac ikada više ljubio vašu decu od vas samih, ili čiji glas ćete pre uslišiti: detetov sam ili nekog nepozvanog i nesavršenog zauzimača? **23** A ako tako postupate vi kao ljudi puni zla preda Mnom, kako to da mislite tako nevaljano o Meni? **24** Zato promenite vaš pomišljaj

na srcu, i mislite u sebi da sam samo ja Otac svih vas, a vi svi deca jednoga Oca, i svi imate pravo kroz ljubav na Njega, amin."

142 Poglavlje

1 Po toj kratkoj opomeni Emanuelovoj podiže se Set, i sav zahvaćen moćno ljubavlju proiznese sledeće, naime govoreći: **2** "O Emanuele Ava! Oprosti nama svima našu užasnu mlakost, jer gle, ja i tako svi mi osećajno utrnusmo Tvojim izuzetnim, velikim čudesnim delima, i besede Adamove, Henohove, njegovo povlađivanje, Tvoje brze zaredom plamene besede i ljubavlju žareća učenja pretovarile su našeg nešta po prirodi sporog duha, i nikako ne mogosmo slediti svim tim neizrecivim divotama iz Tvojih svetih usta, zato podlegosmo našoj velikoj nemoći i uzdasmo se krišom u Henoha da će nas on takvo što naknadno već opet naučiti, pa ćemo na miru vremenom udobno i lako shvatiti. **3** No sasvim druga sveta svetlost iz Tebe pokaza sada nama svima da svi ti upravo navedeni razlozi ne delovaše tako, nego naša sopstvena troma volja beše koja u nama izazva sve takvo što sablažnjivo mlako. Zato o Emanuele, probudi našu još uvek mrtvu volju i ukrepi svojom milošću naša slaba srca kako bismo živo shvatili ovo rečeno iz Tvojih svetih usta i po tome Tebi blagougodno uredili svoj život, amin." **4** I Emanuel uzvratu Setu i tako i ostalima sledeće: "Sete, gle, čistim vas zbog istine tvoje ispovesti; međutim, vaša istina je naga kao vi sami preda Mnom. Zato odenite svoje srce slobodnom ljubavlju prema Meni kako biste oživeli, jer sve vam mogu dati, jedino samo slobodnu ljubav vašeg srca prema Meni, nju ne mogu nikome dati; i da učinim takvo što, šta bi bila vaša ljubav? **5** Kažem vam da ne bi bila ništa do strana težnja u vama koja vas hoće prinuditi protiv vaše volje da Me ljubite i prema tome i obožavate. **6** A Ja sam vas stvorio slobodnim ljudima i decom, i svakome sam dao sopstveni dobar udeo ljubavi koja izaziva život u vama; tom slobodnom sopstvenom ljubavlju morate Me obuzeti, tako ćete život u vama zgrabiti. **7** Dao sam svakome toliko da je njegov udeo sasvim pravo i valjano odmeren, kao što je u svakom semenu položena živa klica koja ishodi iz ljubavi. Kada se seme položi u zemlju, tada se rosa ljubavi skuplja oko njega; ta rosa uništava plot koja zatvara živu klicu, te oslobađa živu klicu. Oslobodivši se počinje halapljivo da prima u sebe rosu ljubavi i života koja je okružuje te

narasta postepeno većom i većom, zatim izbija samosnažno iznad zemljišta i uzdiže se slobodno navise težeći ka svetlosti sunca. U takvoj slobodi očvrsne, te tako konačno iz skoro nevidljivo male klice postane moćno, jako drvo skroz i skroz puno života i prema tome puno hiljadostrukim plodom; i svaki život jeste život svojstven drvetu, iz kojeg rađa hiljadostruko sebi ravno. **8** Gledajte sada, i pitajte se sami zar nije tako i sa sopstvenom slobodnom ljubavlju u vama, koja je istinska klica večnoga života u vašoj ploti, koja je ista materiji semena. **9** Moja reč i Moja ljubav prema vama jeste rosa ljubavi, i čini s vama kao sa semenom u zemlji. Dakle primite Moju reč u vas kako bi uništila vaše svetsko, te da zaista oslobodi vašu ljubav, koja je istinski večni život. Tek u tom slobodnom životu postaćete korisne voćke i moćićete činiti što je života životu. A sada vaš zadatak nije drugi nego da oživite i da se oslobodite u istinskoj ljubavi prema Meni kako biste time tada tek istinski oživeli u Meni i kroz Mene, svog istinskog, večnog, svetog Oca, amin." **10** A sada idite na desnu stranu oltara i posmatrajte u vama žrtvu Henohovu, i dajte da se uz posvećeni žrtveni plamen zagreju vaša srca, koja su slaba ljubavlju." **11** I svi učiniše po reči Emanuelovoj i stadoše s desne oltara, koja je bila okrenuta prema podnevu. Sa strane od istoka stajaše Emanuel, Henoh, koji žrtvovaše, Lameh i ostali probuđeni, a zapadna i ponoćna strana beše slobodna za sav narod. **12** Pa kada sve bi valjano spremljeno i sređeno za žrtvu, tada Adam još jednom pristupi Emanuelu i upita Ga pun unutarne čiste ljubavi i najvišeg poštovanja: **13** "Emanuele, Ti nas valjda nećeš odmah napustiti po ovoj žrtvi, nego ćeš još milostivo posvetiti i žrtvu sutrašnjeg Sabata na visini a i najmilostivije prihvatiti; jer gle, deca koja prebivaju na Istoku, Podnevu i Zapadu još Te nisu poznali; o koliko bi bili sretni ako bi Te takođe među nama videli i čuli reč života iz Tvojih svetih usta. **14** Ali, o Emanuele, ne moja ili naša volja, nego samo svagda Tvoja presveta volja da bude sada i večno, amin." **15** I Emanuel reče na to Adamu: "Gle, brineš, i tvoja briga nije tašta pošto si otac sve slobodne krvi zemlje; ali jedno ima u tvojoj brizi koje se graniči s taštinom spoljnog života, a to je vidljivost Moga bića u osobi koja je nalik vama. Zar misliš da sam vam nevidljivo manje prisutan i prema tome Otac koji je manje oran da pomogne nego kada sam vidljiv? **16** Gle, to je još tašto. A tebi kažem da je svakome bolje da me bićstveno ne vidi osim jedino kroz ljubav u sopstvenom srcu; jer Moja očevdnost je

vama primoravanje; a Moja neočevidnost – sloboda vašeg života; a primoravanjem niko ne dospeva do večnoga života, nego jedino slobodom, koja je čista ljubav prema Meni. **17** Kod kog bih došao i ostao kod njega, taj bi bio progutan od Mene, jer oganj Moje ljubavi previše je beskrajn da bi bio u stanju da ga izdrži kao još smrtno biće stvoreno samo za besmrtnost. A ako Mi ko dođe slobodno prvo Me potraživ u svome srcu, gle, taj se učvrstio, i ojačao je, i zbog toga ga više neću progutati, nego primiti da večno gleda Moju beskrajnost i da večno slobodno uživa u istocima Moje beskrajne ljubavi i milosti. **18** Ali usled tvoje molbe i sutra ću na trenutak postati vidljiv svoj tvojoj deci i čuće Me; razumi Me valjano, amin."

143 Poglavlje

1 I Adam zahvali punim žarom svoga srca Emanuelu za obećanu veliku milost i postavi se opet natraške na već ranije zauzeto mesto. **2** A zatim istupi Henoh i reče Emanuelu: "Gle, Emanuele Ava, Koji si svet, presvet! Dakle, bilo bi sve spremno; ako bi ti bilo blagougodno, hteo bih sada da položim oganj na oltar i za nas sve da žrtvujem Tebi jagnje i plodove." **3** A Emanuel uzvрати: "Henoše, gle, nisam ni gladan ni žedan, i sa žrtvom ne možeš Mi prirediti utoljenje. A Meni najugodnija žrtva jeste skrušeno srce koje se kaje, koje Me traži i ljubi iznad svega. **4** Međutim, pošto si već podigao oltar, stavio na njega drva i priredio žrtvu, možeš da je staviš na oltar i da mi je žrtvuješ, amin." **5** I Henoh učini sve po rečima Emanuelovim, i postavi najpre jagnje živo preko drva, koje još ne goraše, i zakla ga na oltaru. **6** A Adam primeti da ne priliči prosuti krv jagnjetovu na oltaru. **7** I Emanuel uzvрати Adamu govoreći: "Adame, ne brini se o tome što Henoh čini, jer ne tebi, nego Meni prinosi žrtvu; i gle, Meni je pravo; zašto bi tebe sablažnjavalo? **8** A ja ti kažem radi znaka Mog blagovoljenja Henohovom načinu žrtvovanja da će baš tako Najviši negda Najvišem prineti najvišu žrtvu. Razumi valjano, amin." **9** I Adam uzvрати nešto zgranut unekoliko pitajući: "O Emanuele, zar pored Tebe Najvišeg postoji još Najviši; ili kako to razumeti?" **10** I Emanuel reče: "Rekoh, i sada ti kažem: S one strane ploti ima još mnogo sakrivenoga, ali u tvojoj ploti toga više nećeš ugledati, jer učitelj ploti je vreme, a duh će spoznati kada dospe ponovo onamo otkuda je proistekao, amin." **11** Sada jagnje bi zaklano, i Henoh uze kamenje i

protrlja ih silno jedno o drugo nad podmetutim suvim senom naprašenim suvom smolom, međutim, njemu, inače posebno spretnom ložaču, taj put njegova veština ne hte uspeti, zbog čega odmah ode do Emanuela i reče: **12** "Gospode, Ava Emanuele! Gle, ovoga puta ne uspeva mi vatra. O daj mi da naložim vatru." **13** I Emanuel uzvрати Henohu: "Gle, ljubljani Moj Henoše, ako te vatra ne sluša, budi zadovoljan jer je bolje biti gospodar svoga srca nego spretan ložač. Isto tako Mi je ugodniji onaj koji svoje sopstveno srce uzdiže ka Meni nego onaj koji bi svojom rečju i svojim vatrenim besedama obratio hiljade Meni, a kod samog sebe ostao hladna žrtva pod kojom ne bukti oganj ljubavi, nego jedino hladna mudrost. **14** A ako ti vatra ne uspeva, gle, odmah ćemo tome doskočiti. Daj upaljač mladome snažnome Lamehu. Pod njegovim snažnim rukama već će kamenje dati što tebi uskraćuje; a ti ostani kod Mene i prepusti zanat Lamehu, amin." **15** I odmah Henoh preradosno preda Lamehu kremen, a on ga potrlja jedno o drugo toliko silno da smesta nastade toliko vatre da se ne samo smesta zapali seno, nego vatra odmah i zahvati drvo i žrtvu koja iznenada buknu svetlim plamenom. **16** A svi se začudiše veštini Lamehovoju. A pošto Lameh vide takvu pohvalu čuda otaca i naroda, obrati im se plaho i reče velikom revnošću: **17** "O oci i braćo, zar već opet niste pri čistoj svesti i hvalite mene. Ta ko je Emanuel? Ko ima i ko daje vatru? **18** Da niste moji oci i braća, zaista, hteo bih da vas grdim slepim nerazumnicima. Dajte hvalu i čast Onome kome pripada. – A kome pripada sva hvala i sva čast? Ako još ne znate, onda ću vam reći da takvo što pripada samo jedino Bogu, pošto je samo On svet, i beše i biće večno, amin, razumite valjano, amin." **19** I smesta se Emanuel obrati Lamehu i reče mu: "Čuj Lameše, skoro previše vatre si natrljao. **20** Tebi ne bi bilo dobro poveriti munje i gromove, jer pod tvojom upravom mogla bi zemlja skoro postati sva staklena, ili tako gde presvetli zrak sunca topi pesak dubljih potoka, pa njihove obale presvlači, istina, spolja providnim staklom, ali baš zato što spolja tada prima svetlost i propušta, pod staklom onda biva mračnije i hladnije nego tamo gde još goli, suvi pesak odoleva zracima sunca, i čuj: na staklu večno više ne raste plod. **21** Zato samo blago i smireno, i strpljivo u svim stvarima i svakoj reči i u svakom delu, jer blagost, smirenost i strpljenje jeste najbolje gnojivo zemljišta. Pa kad neko seje dobro seme, tada će iznići, i tebi i Meni obilno roditi. **22** A ko mačem i motkom udara, i seva i grmi, taj neretko ranjava i

ubija, i na njegovoj njivi će se pojaviti malo roda. **23** A ko je svagda pun blagosti, smirenosti i strpljenja, taj zaliva biljke svoje njive ako moćni zraci sunca osuše zemljište. **24** Sada, dragi Lameše, prosudi sam na čijoj njivi će se već zamalo pojaviti obilje blagoslova? **25** Zato i ti budi svagda blag, smiren i strpljiv prema svakome, tako ćeš svagda oko sebe skupljati, i blagoslov života sipati preko njih; razumi valjano, amin."

144 Poglavlje

1 I Lameh prepozna svoju grešku i ode do Emanuela, i zatim i do ostalih otaca i zamoli ih sve najgranutijim srcem da oprostite, i svi oci se obradovaše tome; i ne zanemariše kod sebe predašnju vatrenu opomenu. **2** A po tome Emanuel pogleda Henohovu žrtvu i blagoslovi je govoreći: "Ja, Emanuel Ava, doduše ne blagovolim ovu žrtvu paljenicu, nego samo onoga koji ju je Meni pripremio čistoga srca, a ipak blagosiljam je kao rani spomen žrtve koja će se negda prineti da ožive svi mrtvi i živi; te tako neka i nadalje do kraja vremena vremenâ ostane pri jagnjetu i hlebu, amin. **3** Ali teško onima koji to preinače; zaista, kažem vam, neće Meni, nego nečistoti sveta prinositi svoju žrtvu, i svojom žrtvom će postati jednaki onome kome su prineli svoju žrtvu. **4** I ti, Henoše, gle, tako sam blagoslovio tvoju žrtvu da je postala živom žrtvom; zato će negda iz ovog izgorelog jagnjeta nastati veliko, živo, jako jagnje sveta, koje će na svoja pleća uzeti sve slabosti zemlje i otvoriti svem telu vrata večnoga života, koja se nikada neće zatvoriti, amin. **5** Ne dajem vam sada više zapovest, nego oslobađam vas svake zapovesti; zapovesti valjaju samo za lenje služe; i onaj koji po zapovesti živi, jeste mrtav rob koji hoće da bude suđen u svakom svom činjenju, i nema slobode u srcu. Kada radi, radi što mu se zapovedilo, jer bez zapovesti nikada ne bi našao da je potrebna delatnost. Kada ljubi, ljubi zato što mu se zapovedila ljubav, ali njegovo srce ne oseća potrebu i svetost ljubavi i večni život iz nje, nego njen, tj. ljubavi, pritisak. Zašto pa tako? – Zato što je rob iz blatnjave dubine u svim stvarima. **6** A srce slobodnog čoveka kuca slobodno, i njegova pluća dišu slobodno, i nikakav zakon koji sputava život smeta čilom krvotoku njegove krvi, jer slobodna ljubav prema Bogu čini ga detetom Najvišeg. **7** A onaj koji je dete najvišeg Boga, zar je još dete čoveka? **8** A budući da je dete Božje, zar nema u sebi što je svagda sveto i sasvim slično

Onome Koji je njegov Otac – dakle božanstveno i potpuno slobodno? **9** Zato sada kažem vama svima koji imate slobodno srce i ljubite Me svojim slobodnim srcima da ste i vi bogovi kao što je vaš sveti otac od večnosti slobodno iz Sebe, od i iz sopstvene, večne, svete sile. **10** Gle, zato i ne dajem nikakvu zapovest, nego pokazah, i pokazujem vam još, samo istinsku, slobodnu, živu i jedino oživljavajuću ljubav prema Meni kao praizvoru svega života i bivanja kako biste je u duhu i svoj istini upotrebili radi svog potpunog oživljenja kao jedinog vezivnog sredstva između Mene i vas. **11** Ne kažem vam štaviše da trebate to činiti, nego slobodno možete činiti ako vam se dopada. Jest, štaviše ne iz ljubavi prema životu treba da sledite takvom učenju, nego samo iz slobodne ljubavi prema Meni, jedino samo radi ljubavi, i prema tome radi Mene, koji sam jedino vaš preljubazni Otac. **12** Gle, zato što vas ljubim, budući da ste Moja deca, tako i vi treba da ljubite Mene budući da sam vaš Otac. **13** A kao što ljubite Mene, baš tako treba i međusobno da se ljubite kao sve sama braća i sestre; nipošto da vas podmiti bilo kakvo sredstvo bilo kakve vrste, nego brat, sestra, otac, mati neka bude sve za buđenje slobodne ljubavi u vama. **14** Ono što možete da Mi date za Moju večnu očinsku ljubav prema vama, koji od nikoga ništa ne trebam, tako i da budete u svojim srcima prema Meni i prema svima; tada ćete biti jednaki Meni, živi iz sebe slobodnom, pravom upotrebom Moje slobodne ljubavi u vama, i time ćete živeti jednako Meni večno i neprolazno. **15** Ako takvima ostanete, onda će daleko biti zmijina moć i nikakva mana nikada neće izmrljati i isprljati vaša srca; a ko hoće da bude rob sveta, pa neka mu bude; nemam zapovest za njega. **16** Ali neka barem samo to zna kao čovek da njega radi Svoj večni poredak neću oboriti. Život je jedino samo u slobodnoj ljubavi prema Meni, a inače svugda večna smrt. **17** A ti, moj ljubljani Henoše, ti budi sada Moj prvi sveštenik, i tvoja ljubav neka bude zasnivanje prve i najčistije crkve ove zemlje. **18** Ako ćeš sutra tako žrtvovati, doći ću kod tebe i staviti ti reči u usta, koje ćeš reći pred svom decom. Moja ljubav, Moja milost i Moj blagoslov sa vama, amin." – I Emanuel nestade naoči svih.

145 Poglavlje

1 Kada već svi oci primetiš, i sav okružujući narod, da Emanuel više nije među njima, nego da sasvim nesta bićstveno kao da nikada nije bio, tada se svi osim Henoha ožalostiše, i malo reči razmeniše međusobno. Tek kako se sunce već prilično spusti, opomenu se Adam te reče: **2** "Deco, pošto više vidljivo među nama ne hodi Onaj koji je Jehova Emanuel Ava svet, presvet, šta dalje da radimo ovde? **3** Zato idite do dece i pozovite ih na sutrašnji Sabat, pa dođite smesta nazad kako bismo hitro krenuli i da požurimo na visinu prema našoj domovini. **4** A ti, Jure, Busine i Ohorione, a i ti Abedame da ubuduće ostanete među nama, ako vam se dopada kod nas. Međutim, kao što ste sada sami jasno čuli iz usta Najvišeg kako je svaki savršeno slobodan, isto tako ste slobodni od mene, koji sam zemaljski otac svih vas; dakle kako vam se sviđa, tako možete i činiti, i ne smete se možda bojati da ćete ili jednim ili drugim nešta dobiti ili izgubiti, nego jedino vaša slobodna volja neka vas vodi u svim stvarima, i Gospodnja reč i Njegova večna ljubav, pak, neka bude vodilja svih vas na svim putevima i stazama, i da bude sve vašeg života, amin." **5** I smesta odoše Enos, Kenan, Mahalalel i Jared i pozvaše za sutrašnji Sabat decu Ponoći da se pojave na visini za žrtvu. **6** A Jura uzvratu Adamu govoreći: "Oče, gle, neizreciva velika radost jeste svima nama što si nas pozvao da opet smemo da ostanemo na visini; samo je ovde potrebno jedno pitanje; i to ovo: od kakve koristi bismo bili sada na posvećenoj visini, – i šta da bude s našom decom? **7** Među vama je sada Henoh živi sveštenik Gospodnji; gle, naša deca nemaju nikoga koji bi bio probuđen osim jedino nas; tako hoćemo i mi da budemo njima, mada ne u tako savršenom smislu, šta je od Emanuela iz vas a i posle vas svima nama sada Henoh. **8** Ali takvo što ćemo da koristimo tokom vremena našeg života; zato ćemo ne retko doći na visinu i tamo hvatati za nas i našu decu novu toplotu i novu svetlost iz vaše sredine; i prema tome ćemo ovde ostati, ali ćemo sutra još mnogo pre rođaja pred tvojom kolibom Gospodu zapevati hvalospev, amin." **9** I Adam im uzvratu: "Tako je, i kako Gospodnji, tako neka vas i prati i krepki moj i svih nas blagoslov, amin." **10** A zatim se obrati Avedamu i upita ga šta je on naumio činiti. **11** I Abedam mu dade nadasve blago potpuno isti odgovor; i Adam i svi ga pohvališe zbog njegove odanosti, i Henoh stupi do njega i reče mu sledeće reči: **12** "Čuj, Abedame,

put ti je poznat; Gospodnja volja je tvoja, Njegova ljubav tebi podređena; tvoja deca su još sva slepa; gle, nije te uzalud Gospod probudio, zato požuri do svojih i donesi im svima radosnu vest, i ne prećuti ništa, i reci svima glasno i snažno u ljubavi šta Gospod učini na svima nama. **13** Budi pozdravljen dragi brate u Gospodu i u Adamu sada i večno, amin."

146 Poglavlje

1 I smesta Abedam pod mnogim blagoslovima napusti svet mesto i požuri do svojih sav natovaren predivnim blagoslovima iz nebesa. I kako iđaše pun uzvišenih misli i pun ljubavi prema Gospodu istim putem nazad kojim su ranije svi sa Zapada toliko nadasve divno putovali, gle, odjednom mu baš na mestu gde se svi odmoriše i gde se on kao jedini pratilac nalazio pored Asmahaela, priđe mlad, krepak čovek i upita ga: **2** "Kuda ideš tako kasno? Gle, već sunce dodiruje rub planine i mesec je još daleko svojoj svetlosti; neravan je put i staza puna kamenja! – Čuj, čuo sam da su se kod dece Ponoći dogodile velike stvari pred licem svih otaca. Hoću tamo da bih takođe nešta video, a posebno ukrepljene oce. Nećeš li zbog toga da se vratiš i da me otpratiš onamo?" **3** I Abedam ne razmisli dugo i upita stranca: "Hoću, što tražiš ću rado da učinim sa svom radošću; ali ako negde imaš ime kako bih te predstavio kod otaca, nećeš li mi ga obznaniti?" **4** I stranac upita nasuprot isto i reče mu: "Ako mi kažeš tvoje ime, reći ću ti i svoje, i reći ću ti još nešto sasvim drugo; ali tvoje ime mi reci najpre." **5** I Abedam počeo da se čudi i reče strancu: "Otkud da me pitaš za moje ime? Zar ga nisi upravo maločas naveo kada si me zaustavio i zamolio da te otpratim nazad onamo gde su se upravo desile tolike nečuvane velike stvari. Gle, kako da to razumem?" **6** I stranac mu uzvratu: "Gle Abedame, dolaziš upravo sa mesta, sa svetog mesta gde su se desile tako velike stvari i gde si se sigurno i probudio; otkud da kao probuđeni ne razumeš takvo lako pitanje?" **7** I Abedam se zabezeknu i ne znade šta da odgovori na to strancu. **8** I stranac ga opet upita kako njegovo ime? I Abedam sav van sebe od čuđenja da ga stranac neprestano zove po imenu a zatim insistira da sazna Abedamovo ime, uzvratu konačno strancu: **9** "Čuj, kako si me nazvao, tako se zovem, i nemam drugog imena osim baš tog kojeg si mi dao i kojeg mi je dao Adam i Emanuel." **10** I stranac mu reče oštro ga pogledav: "Gle,

Abedame, sada sam zadovoljan jer si mi rekao kako tvoje ime; jer gle, doduše odmah na početku sam ti dao to ime, međutim, kako ime dato tebi od mene ne beše tvoje ime, nego moje u tebi, zvao se tako ili ne; sada je ime tvoje i moje, i prema tome si tvoje i moje ime saznao istovremeno i možeš me sada mirno otpratiti kuda moj zahtev." **11** A Abedam se začudi ne malo što stranac ima baš i njegovo ime i odmah sa strancem pođe putem nazad. **12** Putem pak Abedam upita drugog Abedama: "Reci mi ako hoćeš iz kog kraja si sada došao ovamo i preko koga si saznao šta se desilo u ponoćnom kraju?" **13** I stranac uzvрати: "Usled tvog prvog pitanja dolazim pravo sa istoka; a što se tiče tvoga drugog pitanja, hoću da ti ispričam vrlo kratku priču. **14** Gle, jedan Otac u istočnom kraju, valjda najbogatiji decom i ljubavlju prema njima, posmatraše dugo kako se njegova deca zanimaju raznim korisnim i još više štetnim stvarima. A tako se mudri Otac postavio da Ga nijedno dete nije moglo primetiti. Međutim, posle ne dugog vremena igre deca počеше da se izmeću, to tako da jedva jedno ostade koje svoje srce iz ljubavi prema neprimetnom Ocu održa čistim; to jedno, istina, opominjaše brižno svu stariju braću neprestano; čuše, istina, vrlo rado njegovu reč, ali po tome obazreti se ni jedno nije moglo svojski od srca. **15** Tada Otac odluči da se preruši te tako da se približi deci, to tako da On dođe kao stranac iz dubine. **16** Deca Ga istina primiše, ali ne s ljubavlju, nego posredništvom onog jednog kao stranca; jer pošto se njihovo srce izvitoperilo u nerazumno i svetsko, tako i njihove oči oslepeše i njihove uši ogлуveše da ne mogoše prepoznati Oca. **17** A kada se malo-pomalo Otac sve više počeo otkrivati delima i rečima, tada ih počе hvatati silan strah, i malo njih podneše blizinu Njegovu. **18** A pošto Otac vide koliko su još nezrela Njegova deca, zagreja ih sve Svojom ljubavlju da se svi obratiše Njemu, slaviše Ga i hvališe; i Otac ih ukrepi sve, i blagoslovi ih, pa ih napusti radi provere na kratko vreme. **19** Taj Otac pri povratku od svoje dece dođe do mene i sve mi obznani; zato sam sada ovde da pogledam kako deca izgledaju i šta rade u odsustvu svoga Oca. **20** Zato me vodi do svetog mesta, amin."

147 Poglavlje

1 A čuv Abedam takvo što iz usta stranca, počе veoma silno da se čudi i reče: **2** "Ali moj veoma poštovani Abedame, pa to je baš priča dece visine, koja su naši oci glavnog kolena. **3** Otac se zove Emanuel Ava, i Jehova Bog Najviši, svet, presvet. **4** Hajde reci mi, ako hoćeš, gde te je sreo Sveti Otac, i kako je izgledao, i kuda je otišao od tebe? **5** O reci, molim te, jer gle, bio sam od Zapada očevidac i sve sam čuo šta se dogodilo, i uz to sam imao neizrecivu najvišu milost da kao najnedostojniji neprestano idem uz Njegov sveti bok. **6** O prijatelju Abedame, kakvo blaženstvo ja jadni grešnik tu osetih, ne bi ti najviši anđeo ni najuzarenijim jezikom ni najmanje mogao opisati. **7** Jest, mogu ti reći samo toliko da sam za to kratko vreme možda osetio više najuzvišenijeg blaženstva nego najviši anđeoski duh za večnost." **8** I stranac ga upita: "Šta te zapravo čini toliko blaženim da zbog toga blaženstvo uzvišenih, slobodnih anđela smatraš prema tome gotovo ništim?" **9** I Abedam uzvрати: "O moj ljubljени imenjače, gle, tu sam još odvajkada bio potpuno poseban čovek; i zbog te osobenosti baš me čini najblaženijim ono što će možda mnoge hiljade rastužiti; i ta čudna osobenost sastoji se u tome da se osećam najblaženijim kada sam pored nekog gde neprestano sve više i više svojski iz temelja osećam svoju savršenu ništavnost a njegovo sve; zato ni neću da ugledam ni jednog čoveka poda mnom, nego svagda koliko moguće nada mnom; pa tako je moja lozinka: "Blažena je niskost srca, i nemoćna slabost jeste najveće bogatstvo nekog crva". **10** Jer kada bi crv bio jak u punom obilju života, koliko bi ga bolelo kada ga gaze. Ali njegova slabost i stalna nemoć svog života pričinjava mu, što se nama čini bolnim, možda najveću milinu njegovog života. **11** Doduše nisam neko koji poznaje prirodu crva jednako Onome koji ga je stvorio; međutim meni se čini da sam najsretniji kada sam baš pritisnut sa svih strana. **12** A sada, moj ljubljени imenjače, molim te ljubazan odgovor mojih ranijih triju pitanja, ako hoćeš, amin." **13** I strani Abedam mu uzvрати: "Gle, moj ljubljени Abedame, posmatrano tu stvar svojski pri svetlu, reci mi: šta bi ti sada više vredelo razrešenje ovih triju pitanja? **14** Gle, moje načelo i lozinka, pak, jeste ovo: Ako jednom rečju svome bratu ne možeš koristiti, onda ostavi jezik na miru, i pokreni ga tek kada budeš bio koristan svome bratu. **15** Gle, shodno tom mom načelu hteo

bih da ti ostanem dužan tvojih pitanja, jesi li time zadovoljan?" **16** I Abedam mu uzvрати: "Jest, dragi moj prijatelju Abedame, s jedne strane jesam što iz tog poznajem što tvoja volja podređuje moju, i to mi prija, ali s druge strane pošto tebi i meni vrlo poznatog svetog Oca sada ljubim iznad svega, to je moje srce ispunjeno najvećom čežnjom da stalno bude kod Njega ili barem neprestano da govori o Njemu, da Ga ljubi, slavi i iznad svega da hvali, a isto tako da obožava Presvetog, i takođe i, kao u ovoj prilici, da se od nekog izvesti o svaćem o Njemu; i gle, sledstveno toj mojoj najvišoj i najživljoj čežnji srca opet nisam zadovoljan što nećeš da mi odgovoriš što te upitah. Sledstveno tvom načelu to možeš učiniti bez dvoumljenja jer time nikako ne možeš štetiti mome srcu, nego samo beskrajno koristiti; ili zar nije svaki postupak i svaka reč našoj braći samo onda od najveće koristi ako smo radili za njihova srca, – i govorili njihovim srcima? **17** Gle, zar nije i to tačno i istovetno s tvojim zaista uzvišeno lepim načelom? **18** Zato, ako hoćeš, možeš da mi rešiš moja pitanja." **19** I Abedam, strani, reče na to Abedamu poznatom: "Čuj, Abedame, smisao tvoga govora dopada mi se toliko da se ne mogu uzdržati, prvo i prvo, da ti rešim tvoja pitanja, pa zatim da ti još nešto, i opet još nešto, objavim; pa tako slušaj: **20** Onaj Otac, koga valjano znaš, sreo me je baš tamo gde smo se nas dvojica ranije sreli. Zatim, što se tiče Njegovog izgleda, možeš mi verovati, ličio je meni skoro isto kao što u dlaku uzajamno liče naša imena; iz tog razloga je i s tobom imao veliku sličnost. **21** A kuda je otišao, sada ti ne mogu tačno reći; samo toliko je sigurno da nije išao od Svoje dece, nego malim obilaskom samo ponovo Svojoj deci. **22** Gle, sada imaš sve za razrešenje svoga pitanja; a sada dolazi još nešto, i to još nešto opet leži u protivpitanju. **23** Gle, pošto si ti probuđeni i posmatrao si Oca tako dugo, čudi me kako odmah na prvi pogled nisi spazio tu sličnost između mene, tebe i Njega? **24** A sada dolazi ono još opet nešto, a to je opet pitanje. Gle, tvoje načelo jeste na neobičan način i moje, i poređenje sa crvom je odavno raslo na mome tlu; reci mi sada da li valjamo jedan drugom? **25** Ali jedno premisli! Zar nije, ako neko za ljubav sopstvenoga blaženstva hoće da bude najmanji, baš isto krišom kao da neko istom pobudom hoće da bude najveći među svom svojom braćom? **26** Gle, ta stvar me brine kod tebe; ako dakle hoćeš, valjda bi mogao da mi rešiš taj čvor." **27** I poznati Abedam ne znade šta da odgovori svome imenjaku, te zamoli ga pitajući: **28** "Ljubljeni

prijatelju Abedame, da si sin Istoka, gle, to otkriva tvoja zaista neshvatljivo visoka mudrost; rešio bih ti rado tvoja pitanja kada bi mi bilo moguće, ali ne mogu da shvatim ni tvoje neobične odgovore na moja pitanja i da ih svojski unesem u svoje srce. **29** Što se sada sasvim tiče tvoga pitanja, već ćeš morati odustati od toga, jer tek sada uviđam svojski koliko sam još užasno glup. **30** Jest, dragi prijatelju, dobro si učinio što si me zadržao i prinudio na povratak, jer da sam s tom mojom sada tek spoznatom glupošću dospeo do mojih, o, kako bi jedna glupost probudila drugu, i konačno sasvim utukla? **31** Zato, nipošto me više ne zovi probuđenim, nego uspavanim nerazumnikom nazovi me; jer što više sada o sebi razmišljam, čini mi se da sam sve gluplji. **32** Zaista istina, zato što sam se usled moga načela osećao blaženim kod tog svetog Oca, već sam sebe držao probuđenim, a sada tek uviđam sasvim koliko malo je moje srce razumelo sve divne reči iz Očevih usta i živo u sebe zakopalo kao divnu setvu večne ljubavi i tako večnoga života. **33** O prijatelju Abedame, oprosti mi što zato nisam kadar da ti odgovorim, amin." **34** I nepoznati Abedam mu odgovori: "Čuj, moj odani imenjače, pa sa tvojim odgovorom sam savršeno zadovoljan, jer ti si mi savršeno razložio svaku tačku moga pitanja, pa tako sada savršeno pristajemo jedan drugom. **35** Sada uviđaš šta ti još nedostaje i pravedno si se ponizio u svome srcu; vidi svoje načelo u pravednoj svetlosti! A ja hoću da budem koristan svakome rečju i delom. **36** Reci, prosudi, zar nismo stvoreni jedan za drugog – zar ne – kao da sam već od večnosti za tebe, i kao da sam te stvorio samo za sebe?" **37** I Abedam pun radosti: "Jest, jest, tako mi se sada čini samome sebi već skoro jasno kao dan, kao otac za sina, i sin za oca. **38** Ljubljeni moj prijatelju Abedame, takođe mi se još i čini kao da se više večno ne možemo rastati i kao da nikako ne mogu bez tvoje pomoći. Pa tako i hoću da ostanemo zajedno ne samo vremenski nego i večno." **39** I strani Abedam: "Gle, ti si me preduhitrio, otkad te znam, to je takođe jedina moja želja i volja. **40** No gle, čujem slavopoj; blizu smo cilja; zato priberi se i predstavi me kod Adama i ostalih, amin."

148 Poglavlje

1 "Da zaista", reče Abedam poznati, "evo već urušene litice, i gle, kako mi se čini, tamo su još svi okupljeni; i kako mi se još čini, upravo Henoh drži oproštajni govor deci Ponoći, jest, jest, Juri, Ohorionu i Businu drži. **2** Hajde da idemo prilično hitro, možda ćemo i mi čuti još nekoliko reči koje bi mogle pristajati nama, zato samo hitro." **3** I strani Abedam odgovori poznatom: "Čuj, ljubljani moj prijatelju, reci mi, čemu je potrebna žurba kada se već nalazimo na licu mesta? **4** Što se tiče Henohovih reči, neće nam puno vredeti zadnje ako smo propustili prve; ili šta oltaru vredi gornje kamenje ako se pre toga nije postavilo donje temeljno kamenje? **5** Ili da li si ikada video da dan počinje uveče? Ili da drvo počinje da raste u krošnji u vazduhu, pa da otud tera nadole stablo i iz njega tek tada korenje u zemlju? **6** Ili šta nekom koristi da pokrije glavu krpom, a nema ništa čime bi pokrio i ostalo telo? **7** Gle, zato mislim, ostavimo Henohu da završi svoj govor i sačekajmo malo ovde da nikome ne smetamo u pažnji svoga srca." **8** I Abedam poznati zadovolji se sasvim i reče Abedamu strancu: "Najljubljeniji prijatelju moj, verujem da bi svojom mudrošću i moćnom besedom, koja uz to još preljubazno zvuči, mogao da me vodiš u vatru, i sledio bi te u sve dubine mora i svih voda zemlje. **9** Zaista, najdraži prijatelju moj, ne samo tvoj izgled i prilika, nego i tvoj govor izuzetno jako liči Ocu; već znaš na Koga mislim; samo mi se činiš znatno jači telom nego što beše Otac. Jer prilika Očeva je ipak izgledala znatno slabija i manja, tj. moraš me pravo shvatiti, shodno osobi; ali naravno ovde nema govora o duhovnoj prilici Oca, koja je beskrajno moćna i silna, večno." **10** I strani Abedam mu uzvрати: "Dakle takvu sličnost i nesličnost primećuješ sada između mene i Oca. **11** Jest, jest, imaš pravo, tako i beše. A šta misliš, ljubljani moj prijatelju, što se tiče manje i slabije prilike, gle, ja s moje strane mislim: ako se, kao što ćeš i ti znati, Otac svojoj deci pokazao pomalo stranog lica i prilike kako bi im pokazao kakvo im je bilo srce, onda bi valjda vrlo lako i Njegovu tadašnju slabiju priliku trebalo znatno uzeti u obzir? **12** I ako bi možda ponovo neočekivano došao svojoj deci, i njihova srca bi bila slobodnija i snažnija ljubavlju, šta misliš, neće li se možda Otac pokazati i nešta jačim nego tu skoro, i moglo bi se zgoditi da liči ama baš potpuno meni? **13** Jer velim da se Očeva prilika u pogledu dece svagda upravlja po manje ili više slobodnoj

ljubavi njihovih srdaca prema Njemu? Šta misliš ti u tom pogledu?" **14** I poznati Abedam uzvрати sav van sebe od čuđenja Abedamu govoreći: "O prijatelju, moram ti otvoreno priznati, koliko su god ranije tvoje reči zvučale tajnovito, toliko jasno sada zvuče. **15** Gle, koliko si opet mnogo mudriji od mene. Zaista, ova izuzetno značajna okolnost koje si se dotakao načisto bi promakla mome srcu. **16** Već moram da ti kažem unapred, kako sada u sebi rasuđujem, to verujem, kada te budu čuli Adam, Henoh i svi ostali kako govoriš, o, zaista, baš će razrogačiti oči i dobro načuliti uši. Jer po mojoj oceni, zaista, kada te tako čujem, skoro da pomislim da te je Otac, koji te je sreo, probudio živo skroz i skroz, ili pak, moraš me razumeti – da si sam Otac; razumi, dragi prijatelju, da to kažem samo upoređujući. **17** Da zaista, s tobom se kod otaca sigurno neću osramotiti. **18** Ja s moje strane sam presretan, i moram ti sada otvoreno priznati ako sada pitam svoju ljubav koga ljubiš više: oca ili ovog prijatelja? – onda mi odgovara: Imam sve što imam, istina, od Oca, ali što dajem Ocu i ovom prijatelju, potpuno je jednako, i nema razlike. **19** O Adame, o Henoše, o svi vi ostali živi, posebno ćete se čuditi toj mudrosti. **20** Evo, najljubljeniji prijatelju moj, gle, Henoh se nagnuo prema oltaru i prema ocima, gotova mu je beseda, ako hoćeš, mogao bih te predstaviti." **21** I Abedam, strani, uzvрати: "Čuj Abedame, prvo otidi tamo i najavi me; onda se tek vrati, donesi mi dobre vesti, pa me predstavi kod svih otaca, amin." **22** I Abedam ode smesta do otaca i izvesti ih o svemu šta mu se dogodilo za ovo kratko vreme otkad je napustio mesto, našta se svi veoma iznenadiše ne izuzev ni Henoha, to tako da ga odmah upita: "Dragi Abedame, brate u Bogu Emanuelu Avi, reci mi samo kratko, kako delovaše njegove reči na tvoje srce? **23** I Abedam mu uzvрати: "Brate Henoše, zaista istina, kao što već priznah, za sebe nisam našao ni najmanju razliku između njega i Emanuela. **24** Ukratko, kažem ti, koji si me ranije pri mom rastanku odavde pozdravio kao probuđenog, moja probuđenost bi prema njegovoj neshvatljivo jasnoj i visokoj, jest, najvišoj mudrosti prava slepoća, glupost i sve ništavno što god bi nekorisno ništavno iz nje mogao da proizneseš. **25** Zato ti kažem, ljubljani brate Henoše, raduj se celim srcem na njega, jer sigurno će i tebi pričiniti vrlo mnogo radosti. **26** A sada je vreme da ga dovedem i da vam ga predstavim." – A Henoh još upita Abedam da li može i on da ide strancu u susret. **27** I Abedam mu to rado odobri celim srcem, pa tako obojica prispeše

dobrodošli kod Abedama. **28** I Abedam strani odmah upita Henoha: "Najdraži Henoše, gle, došlo je veče, vi ste krenuli nazad sa toliko nadasve posvećenog mesta; da li bi možda ja i moj imenjак mogli da krenemo s vama na visinu, da prenoćimo kod vas, pa sutra s vama da slavimo Sabat Gospodnji; jer gle, kada sam saznao šta se sve zbilo ovde, probudila se u meni silna želja da vidim probuđenu, živu decu velikog, svetog Oca, pa da iz njihovih živih srca i čujem žive reči." **29** I Henoh uzvрати: "O prijatelju i moj novi još nepoznati brate! Za goste kao ti na visini imamo stanove koliko hoćeš, – ne samo za danas i sutra; nego za sve vekove vekova i večnosti svih večnosti da živiš među nama. **30** Očevi prijatelji jesu i naši; i koje je poslao nama, neka kod nas stanuju večno. A ako vam je ugodno, vreme je, onda pođite za mnom; vaša volja, amin." **31** I odoše otud. I kada sasvim dospeše do ostalih otaca, isti ih pozdraviše dobrodošlicom, i svi se tiskahu oko dvojice Abedama. A Adam se okrenu, pošto Abedam iđаше iza njega, i upita stranog Abedama: **32** "Dragi, dobrodošli prijatelju i goste naše ljubavi! Pošto, kako nas je ranije izvestio tvoj imenjак, upravo dolaziš s istoka, reci mi ako ti se sviđa, šta tamo rade deca? I ako hoćeš, ko je tvoj sigurno čestiti otac, i u kojoj lozi potiče od mene?" **33** Kod tog pitanja Adamovog poznati Abedam odmah dade znak Henohu govoreći: "Najdraži brate Henoše, sada načuli svoje uho i srce." **34** I Henoh mu zahvali na toj opomeni; stranac, pak, uzvрати Adamu: "Čuj Adame, što se tiče tvog prvog pitanja, to si na njega već sam odgovorio u svom pitanju; i ako i ti pripadaš probuđenima, mora ti biti jasnije nego dan za šta si me pitao; ili ti možda nije jasno koja deca se nazivaju decom Istoka? **35** Ako je to slučaj, onda to naravno opravdava tvoje, dozvoli mi, oče Adame, tvoje izuzetno plitko sročeno pitanje; i na to ti se može dati samo isto plitak odgovor, i to da su tvoja istočna deca sva sveža i zdrava, i mnoga se raduju sutrašnjem danu. **36** A što se tiče tvog drugog pitanja, ono liči zamci hvatalici; ali gle, mene nećeš tako lako uhvatiti. Kažem ti, pre ćeš uhvatiti letećeg orla visoko u vazduhu nego mene. A blago tebi što ti ljubav dade takvo pitanje; bez nje sada bi te pogodio tvrd odgovor. **37** A ako bih te ja pitao takvo što, šta bi mi na to odgovorio? **38** Ali gle, kao probuđenom trebalo bi ti valjda biti jasno da li imam oca ili ne; ili još spavaš?" **39** I Adam se začudi odveć tom odgovoru i više se ne usudi da iшта upita stranca. **40** A Henoh reče poznatom Abedamu: "Ali dragi brate, zar stvarno još nisi prepoznao svog imenjaka?"

41 I Abedam odgovori smučeno: "Ne." – A Henoh reče: "Zaista, ništa u čoveku ne ostaje toliko nerazumno koliko srce. O Gospode, imaj strpljenja s nama slabima, amin. – Abedame, velim, probuđeni spavaju još svi. Razumeš li?"

149 Poglavlje

1 I Abedam poznati uzvрати Henohu: "Najdraži brate u Avi Emanuelu! Da još nikako ne mogu da se ubrojim u probuđene, takvo što osećam itekako jasno u sebi; i potpuno otvoreno govoreći, ta jasnoća izgleda mi i jeste štaviše najjasnija celog mog života. **2** Kako izgleda sa ostalima? Brate Henoše, to sa svojom jasnoćom života, koju sam sam skrivio, baš neću tako brzo primetiti. **3** Ali, kako se čini velikoj gluposti mog života, među nama tiho rečeno, već ima našeg dragog oca Adama? **4** I Henoh mu uzvрати: "Čuj, tvoj govor, istina, zvuči nešta luckasto, ali budi ubeđen, ako primećuješ noć u sebi, onda si već budan, jer da spavaš, malo bi primetio noć u sebi, nego bi štaviše sanjao prelepi dan, a sanjač ne zna da spava i sanja. **5** Gle, moje mišljenje je ovo: Pre pojave svetog sve ljubavi punog Oca u Emanuelu Avi spavasko i sanjasko svi mi. A kako On dođe, probudi sve nas; i gle, mi se probudismo, ali ne u danu, nego u noći naših srca; i da Emanuel takvo što nije učinio na nama, još bismo spavali u mrtvom danu sna. **6** A kod nas je već staro pravilo da budimo decu barem dobar sat pre rođaja kako bi se njihove slabe oči postepeno navikle na nastupajući dan pa da lako i bez štete podnesu jasnu svetlost dana; zar misliš da zato možda postupamo mudrije nego Emanuel? **7** O gle, takvo što nas je učio radi prirode tela; zar oko duha ne vredi više nego tela? **8** Ako činimo takvo što radi dobrobiti očiju tela, misliš li da će se Gospod manje milosrdno ophoditi s očima duha? **9** O moj dragi brate Abedame; gle, šta Gospod čini jeste svagda mudro i valjano učinjeno. **10** Mi smo probuđeni i bila bi velika nezahvalnost prema toliko nadasve svetome dobrome Ocu da takvo što ne spoznamo šta je On na nama učinio. Ali mi svi smo probuđeni u pola noći, i to iz najviše ljubavi Avine, ali zaspati više ne smemo; dan duha jeste svetliji nego tela, zato je i radi dobrobiti duhovnog oka potrebno biti probuđen oko pola noći, jer oni koji budu spavali do dana, njih će jaka svetlost dana sigurno usmrтити. – Razumeš li me, dragi brate?" **11** Po toj besedi Henohovoj

Abedamu okrenu se strani Abedam ovoj dvojici i uputi im sledeće reči, na koje veoma treba obratiti pažnju, koje glasiše tako: **12** "Najdraži prijatelji Moji! Zaista ni jedna reč vašeg razgovora nije promakla Mome uhu; i ti Abedame si budan budući da si primetio noć u sebi i još primećuješ; i ti Henoše si živo budan zato što opažaš vreme kada vas je Otac probudio, i zašto, i slutiš s velikom izvešnošću veliki dolazeći dan. **13** Valjano si govorio svome bratu i svaka tvoja reč već je zapisana plamtećim pismom zvezda u knjizi večnoga života. Ali sada ću vam postaviti pitanje, koje ćete Mi izvoliti odgovoriti, jer bez rešenja tog pitanja svaki čovek ostaje, mada odveć jako prodrman u noći, manje ili više bunovan, i to stanje probuđenog jeste grdnije no sam san. **14** A to samo važno pitanje glasi ovako: Kakva vidljiva razlika jeste između večeri, ponoći i kasno-noći? **15** Gle, takvo što je zasnovano u večnom poretku Božjem. A spavač ne prepoznaje nikakvu razliku noći zato što spava; i kada dođe veliki budilac, hućan vetar ponoći, tada, istina, otvara oči, ali se obrne i zaspi ponovo da bi sanjao do izlazećeg sunca; kada ustane, onda zazire od svetlosti, i traži ubrzo da se sakrije pod gustu senku. **16** A drugi doduše ustane, protrlja oči i ispruža sve svoje ude; ali ostaje sanjiv sve do rođaja, i zato se klati neprestano tamo-amoo, i sav je mrzovoljan i ne zna koje je doba i misli samo neprestano na sladak san; ali na dolazeći dan ne misli; i kada već treba da se obuče, ipak ostaje lenj i bez haljine sve do rođaja, i draže bi mu bilo da se vrati večee nego dolazeće jutro života. **17** Zaista za njega dan neće doneti ničeg prijatnog. **18** A potpuno probuđeni raduje se već prvom probuđenju budnoga života, i slavi u ponoći svog velikog svetog Buditelja; taj odmah poznaje koje je doba, i poznaje razliku između večeri, ponoći i kasno-noći. **19** Sa svakim dahom očekuje dolazeći dan, i prvo praskozorje dana već ispunjava njegovog duha radošću koja je veća od sveg vidljivog neba. **20** Gle, dakle, dragi moji prijatelji, koliko je važan odgovor datog pitanja. Zato vam i dadoh ovo objašnjenje uz to kako biste tim lakše našli odgovarajući odgovor na ovo toliko odveć važno pitanje. I tako Mi odgovorite jedan za drugim, no ako hoćete, amin." **21** I poznati Abedam reče odmah Henohu: "Brate, tvoje ranije mojoj gluposti upućene reči razbistrile su mi oči da sada, istina, prilično dobro vidim u koje doba noći sam – večno hvala svetom velikom Buditelju – probuđen iz sna, i znam sada da sam zaista budan, i zašto sam; ali ovo pitanje – o moj najljubljeniji imenjače, tvoje pitanje nije raslo na našoj

jalovoj zemlji – ja za sebe sada već opet osećam vrlo jasno da ga neću razrešiti. **22** Budan jesam dašta, Gospodu za to sva slava i hvala i sva ljubav, ali koliko se u mom noćnom, budnom stanju nalazi i neugodna bunovnost, gle, takvo što teško da opažam; zato ćeš se već ti, dragi brate Henoše, morati dati da odgovoriš ovo glavno pitanje, ako hoćeš, amin." **23** I Henoh reče Abedamu poznatom: "Čuj, dragi brate, a meni se čini da je naš najljubljeniji prijatelj već dao pitanje odgovorenim; i samo je dakle do nas ne toliko da odgovorimo na pitanje, nego štaviše da poznamo odgovor postavljen u pitanju te da ga primimo u našem životu. **24** Jer gle, ovako velim, iz čijih usta takvo pitanje, iz toga srca s pitanjem struji i neizrecivo blagovoljenje; i budi siguran da postavljač pitanja nema potrebe da nas proverava ili radi dopadanja sopstvenoj neistraživoj mudrosti da ispita našu tinjavu trunku sunčeve prašine, nego Njegova radost je samo da krišom daruje sakrivene, nečuvano velike dare. – Razumeš li me Abedame?" **25** I Abedam strani uhvati obojicu pod mišku i podignu ih malo sa zemlje, pa ih ponovo blago spusti, te počee da im objašnjava sledeće: **26** "Mili moji, u vašim srcima vlada velika odanost. U tebi, Henoše, svetlost iz ljubavi, i u tebi, Abedame, ljubav iz svetlosti. Oboje je dobro i hvata smisao božanskog poretka; i vrelo života teče nezadržljivo radosno prema velikom, večnom danu. **27** Ali večee, ponoć i kasno-noć ne teku u dan, nego ostaju pozadi i nestaju jedno za drugim. **28** Ali ipak su nužni iz istog poretka kao zemljište zrnii semena; dakle i oni životu. I tako je večee doba sejanja i mirovanja; ponoć doba klijanja, izbijanja i probijanja; a kasno-noć doba otpadanja materije i izrastanja usisavanjem jutarnje rose. **29** A rosa već često padne vrlo rano pre rođaja, – i takvo što je upravo i slučaj sada kod vas. **30** Gle, dan Gospodnji nije dan jednak danu zemlje, nego kada dođe, onda dolazi sam i večno mu više ne sledi noć. I zbog toga je prethodno doba noći dašta spravedljivo u božanskom poretku budući da je nužan preteča velikog dana. **31** Ali koji živi će hteti ostati u noći? – Ako ne bude dao da se probudi, zar neće nestati s njom kada dođe dan? **32** Gle, to su velike razlike; a zato podigoh vas dvojicu kako biste takvo što shvatili u životu. Razumite valjano i ostanite kod Mene kao Ja kod vas; ali ćutite do jutra, amin."

150 Poglavlje

1 I Henoh na to još uzvratu sledeće: "Jest, tako je; tako oseti duboko moj duh; samo se moj jezik ne bi usudio da izgovori; jer takođe mi ovde reče moj duh: "Ostavi svom slabom jeziku da miruje jer takvo što da izgovori, kako bi delovalo blagosiljajući, zadržao je sebi jezik moćnijeg. **2** O veliki Abedame, čuj me u tišini moga srca jer ovde više: Jehova, koliko velika i sveta mora da je Tvoja ljubav! Ako navestiš nekome milost za sutrašnji dan, onda Ti, dobri sveti Oče, već daješ, a da slepi navešćeni ne primećuje, navešćenu milost sa samim navešćenjem. **3** Otuda i, o najbolji sveti Oče, što više u svom srcu istražujem Tvoju beskrajnu dobrotu, skoro da moje srce više ne nalazi reči da Tebe, o Oče, čestito slavi, hvali i obožava; i moje srce postaje suviše tesno za moćnu ljubav prema Tebi, i tako Te konačno ljubav, koja više nema mesta u srcu, mora u svim delovima i udimu, u koje se prelila, žarko zgrabiti i iznad svega ljubiti. **4** Ali ako opet pitam svoga duha: zar ne mogu još žešće, još beskrajno više da ljubim dobroga svetoga Oca? – onda mi u duhu ponovo zvuči: Zar može neko čije je srce ispunjeno ljubavlju – ljubiti kako hoće? Gle, ljubav je nesitna te i nigde nikako ne može naći utoljenje osim jedino u beskrajnoj ljubavi svetoga Oca. – **5** I tako, o Oče, ljubim Te sve većom proždrljivošću ljubavi; i da je moguće, o, koliko čežnjivo bih hteo da Tebe, o Oče, ljubim na smrt. **6** O Oče, moj sveti dragi Oče, primi kapljicu moje ljubavi tako kao da jeste nešto pred Tobom, amin. **7** I ti, moj ljubljani brate Abedame, reci mi kako ti je sada oko srca, jest, oko ljubećeg srca, sigurno sada spoznav koji je čas noći?" **8** I poznati Abedam uzvratu Henohu: "Najdraži brate, gle, ti si u svojoj ljubavi još pre sretniji od mene pošto još možeš govoriti u ognju svoga srca. – Gle, tu sam već opet sasvim užasno glupav. Kada me, kao sada, ljubav toliko silno zgrabi, tada na jedvite jade jedva mogu da izustim ovoliko reči koliko ih sada čuješ od mene; ne smem pak da navedem predmet svoje ljubavi, inače je iznenada gotovo s nikakvom umetnošću moga jezika. **9** No toliko sada još mogu da ti kažem da je moja beskrajna glupost konačno ipak spoznala da pre nije spoznala koje je doba noći, mada je uobražavala da zna; sada pak spoznajem udlaku, kažem ti, koji je sada čas, ali sada i znaš da moramo ćutati do jutra. – Gle, ja već ćutim." **10** Abedam drugi pak pokaza obojici da blagovoli, pa reče: "Čujte, tako je; prava ljubav i mora da ljubi do smrti, bilo

duhom, bilo delom ploti; i ta smrt jeste tek istinsko vaskrsenje za istinski večni život, u kojem će po tom ta ljubav živeti sasvim sama u najvišoj stalnoj i večno rastućoj milini i istinskoj svemoćnoj nasladi sopstvenoga života; a svaku ljubav iščekuje isto razrešenje: ko ljubi svet, taj će umreti u stalno rastućoj ljubavi prema svetu; a pošto svet nema života, nego samo smrti, tako umrli u ljubavi prema svetu ni neće ustati za novi život, nego za novu smrt jedino. **11** Ko ljubi plot, taj će tom ljubavlju i umreti ploti; a pošto je i plot mrtva, tako ni neće ustati nikada za novi život, nego jednako onima koji ljube svet za novu smrt ploti. **12** Ko ljubi sam sebe, taj će i umreti u svojoj sopstvenoj ljubavi, i pošto je svaki čovek kod sebe i za sebe mrtav, tako sam sebe umirući ni nikada neće ustati za novi život, nego baš i u sebi za novu smrt; a ko je bez svake ljubavi, i jeste ispunjen mržnjom svih stvari, kod tog je druga smrt već sagradila njen stan; a ko ima gnevljivo srce, o njegovo srce već kuca druga smrt; a ko je škrt i pun zavisti, tog je druga smrt već obuhvatila obema rukama. **13** I ko konačno skupi sebi blaga i bogatstva sveta, taj je koji drugoj smrti gradi trajno boravište; i ko ljubi život ove zemlje, koji je prolazna smrt ili delimično trajno umiranje, taj nikada neće prestati umirati. **14** Usmrćuje, istina, svaka ljubav; i ljubav prema Bogu; ali u nijednoj usmrćenoj ljubavi neće se nikada opet naći život osim jedino u ljubavi prema Bogu, pošto je samo On sam večni život. **15** Istina, svaka ljubav će naći sama sebe svesna sama sebe, međutim, prijatelji, u ponovnom pronalaženju biće beskrajna razlika, naime da li u životu ili u smrti. **16** I tako, Henoše, tvoja ljubav već je umrla svemu i našla je sebe ponovo u Bogu; zato i već novo živiš za večnosti svih večnosti. No kako si ti pronašao drugi život, samo će ubuduće malo njih naći; jer samo moćan oganj unutarne ljubavi prema Bogu može izdejstvovati takvu milost. Razumite valjano ovo rečeno i ćutite do sutra." **17** Po toj besedi svi sretno već prispeše do kolibe Adamove, gde malo posedaše po zemlji i svi od Adama primiše stari uobičajeni dobri očinski blagoslov. **18** A potom svi ustaše, pokloniše se s najvećim poštovanjem i ponizno prema Adamu, i zahvališe mu na blagoslovu, pa ih otpusti na počinak; a Henoha, dvojicu Abedama i Lameha Adam zamoli da odsednu kod njega; i Seta pak podseti da se postara za večeru; i smesta Set ode u svoju kolibu, gde ga njegova žena i mnoga njegova deca čežnjivo iščekivahu, koje sve odmah uputi do kolibe Adamove kako bi tu primili blagoslov kao sve mnoge druge žene i

deca, koji već dugo najvećom čežnjom iščekivahu dolazak Adamov i drugih otaca. **19** I nakon što svi primiše blagoslov od Adama, i ponovo s poštovanjem, ponizno i zahvalno napustiše kolibu Adamovu, već i dođe Set i ubrzo posle njega njegova žena u kolibu obilno natovareni jelom i pićem. **20** A već je bilo prilično mračno a i istovremeno se približavalo jako nevreme, s čega veće posta mračnijim. **21** I Adam zbog toga zamoli Seta za valjanu smolnu bukčinju, čiji je proizvođač bio Henoh, kako bi time osvetlio mračnu kolibu. **22** A Abedam strani reče Adamu i Setu: "Čujte prijatelji, bolje to ostavite; gle, čemu toliki suvišan trud za umornog Seta, koji više ni nije mladić? **23** Što se tiče osvetljenja kolibe, samo prepustite Meni brigu; odmah će ovde unutra biti svetlosti jer Ja se još bolje razumem u pravljenje svetlosti nego Henoh sa njegovim smolinim bukčinjama. **24** I samo treba da kažem: "Da bude svetlost", i kao što svi vidite, imamo svetlosti u pravoj količini u kolibi." **25** I trenutno bi u kolibi – niko ne znade otkuda, jer nigde se ne vide neko svetleće telo – svetlosti kao dan. **26** Henoh i Abedam znaše, istina, dobro otkuda dođe svetlosti i znaše uzročnika svetlosti, ali kako, to im bi sakriveno; i tako svi zahvališe Gospodu posle dugog čuđenja, pa konačno posedaše i jedoše i piše svi raspoloženo; i sâm drugi Abedam ne dozvoli da se išta primeti o sebi te jede i pi vedro sa svima.

151 Poglavlje

1 A Setu ovo čudnovato pravljenje svetlosti Abedamovo ne izlažашe iz glave; doduše ne usuđivaše se nikoga upitati o tome, ali on ipak motraše tamo-amo, njegove oči pretražiše sve kutke kolibe i njegove misli iz temelja ne ostaviše neopaženo ni jednu moguću vrstu pravljenja svetlosti. **2** Međutim svetlost proizvesti samo jednim "da bude svetlost", i to još svetlost koja jednako jako osvetljava sve kutke, i nigde ne pravi senku, takvo što se još nikada nije desilo Setu; no da upita ne usudi se nikoga. **3** A primeti ubrzo takvo traženje Setovo Adam, te upita Seta: "Sine moj Avelj-Sete, šta tražiš ili šta primećuješ ili nalaziš li nešto ovde u kolibi što te iznenađuje?" **4** I Set uzvratu s punim poštovanjem i poniznosti: "Najdraži oče, gle, istina malo je neobično reći, ali tako mu je sada kod mene: tražim svetlost u svetlosti, a ne nalazim je. Jeste da napolju seva jako nevreme dižući se s istoka i prema nama idući, ali, prvo i prvo, još je nešto daleko da bi neprestano svetljenje

njegovih munja toliko osvetljavało kolibu, a drugo, krov kolibe je toliko dobar da, ako bi se oluja i nalazila nad nama, ipak ne bi tako lako prodreo svetli zrak munje kroz njega. **5** I da je kadar takvo što, zar onda sa njegovim svetlenjem ne bi istovremeno nastala senka osvetljenih predmeta? **6** Gle, ljubljani oče, to je sve šta tražim; neobično ali istinito: svetlost u svetlosti." **7** I Adam uzvratu Setu: "Da, zaista neobično; ali gle, neobičnim mi se i čini što zalud tražiš a umetnika vidiš među nama. Traži njega pa ćeš ubrzo imati svetlost u svetlosti. **8** Kada vidiš svetleći kamen, onda miškuliraiš i pitaš se: otkud njegova svetlost? – Ali ne možeš nikog pitati otkud njegovo svetljenje i kako je prouzrokovano, jer veliki moćni umetnik jeste svet, i ne odgovara onome što je nečisto pred Njim; i teško je doći načisto svetljenju kamena. **9** Vidiš noću kao i danju razne vrste svetlosti, ali koga možeš upitati o njihovoj biti ako bi se našao u čudu? **10** A ovde je svetlost i umetnik istovremeno prisutan, a ti tražiš, što je nama toliko blizu, svetlost u svetlosti? – Da nećeš jednom i pokušati da tražiš dan u danu?" **11** Adamove reči Setu biše ovde pune prejasne istine, međutim kako Set tražашe što njegovo srce ne razumeše, tako i Adam tu govoraše reči koje on ni najmanje ne razumeše. **12** A posle besede Adamove ipak Seta nagna do Abedama kako bi se kod Njega obavestio kako je pak izveo tu divnu svetlost? **13** A Abedam pozdravi Seta dobrodošlicom i odgovori mu još pre nego što sada nešto strašljivi Set izvuče odgovarajuće pitanje kako sledi: **14** "Sete, da ne bi i ti hteo da praviš svetlost? Jest, jest, voleo bi takvo što, i Ja ti kažem da takvo što ni nije tako teško kao što ti se čini, i sredstvo za to je sasvim jednostavno, i kao što si na Meni primetio, sastoji se jedino u ničem drugom do jedino u ozbiljno vernom "da bude svetlost", i biće svetlosti tamo gde inače vlada mrak. **15** Gle, sada imaš sve, celu tajnu, i prema tome svoju svetlost u svetlosti; i sled će te učiti da si sada sasvim sigurno našao svetlost, jest najistinskiju svetlost u najistinskijoj svetlosti. **16** Ali ti i dalje imaš pitajuće lice. Zar nije dovoljno ako sam ti preneo celu Svoju umetnost? **17** Idi u svoju mračnu kolibu i učini ozbiljno verujući isto što si video Mene da činim pa ćeš se tada valjda uveriti da li je tako s tom umetnošću." **18** I Set smesta ode iz kolibe Adamove u svoju gde su se njegovi skupili u mraku i plašili se od nevremena koje se sve više približavalo i koje je izgledalo odveć strašno preteći. Kako uđe, odmah reče "da bude svetlost", i gle, odmah bi svetlost. **19** Ali sada tek po ovom divnom

uspehu, na šta se i sva njegova deca prestrašiš i od čuđenja skoro sasvim ukrutiše, beše gotovo kod Seta. **20** Sada posta srčaniji, umiri najpre svoje, pa se odmah vrati nazad u kolibu Adamovu, zahvali najpre stranom Abedamu na saopštenju takve čudesne umetnosti, pa malo-pomalo poče da iznosi sve šta ga iznova uhvati pri čudnom uspehu ovog neobičnog pravljenja svetlosti. **21** A Abedam uzvрати, blago ga učeći, sledeće: "Sete, gle, gle, koliko si još samo spoljni čovek nakon što si na Zapadu bio među onima čija je unutarnja svetlost najpre prepoznala Asmahaela, i beše potom svedokom svih njegovih čudernih dela. **22** Zaista, tada ti se nisu javljala tolika pitanja i sumnje kao sada; zar si prečuo Adamu upućene reči Emanuelove, koje je rekao Adamu kada ga je zamoli da se posle žrtve Henohove tako brzo ne udalji od svih vas? **23** Misliš li da je Emanuelova sila više prisutna kada je vidljiv nego kada je nevidljiv? **24** Gle, u tome je sve što te još drži zarobljenim. Zar ikada možeš negde da ugledaš neku delujuću silu okom materije? Ili da li si ikada video šta po tvome nahođenju pokreće tvoje ude, ili bez tvoga učešća tera tvoju krv kroz sve žile, i čini da tvoja kosa raste, i tvoje nokte, i tvoju kožu, i raspodeljuje hranu u stomaku, i čini još mnogo toga bezbrojno drugog. **25** Ili zar si ikada video vetar i kakvo mu je obličje, ili sila koja tera klicu; ili ona koja vodi sunce od izlaska do zalaska, i tako zvezde i mesec; ili kojim okom si ikada video silu koja potoke i reke odnosi moru? **26** Gle dakle, koliko si još ostao nerazuman. Zato čuj i zapamti valjano: svaka sila koja u bilo čemu ili bilo gde ili bilo kako deluje, jeste iz Boga kao prazivora svih moći i sila. A Boga kao Boga u svom prabiću nijedno biće koje je On stvorio večno nikada ne može da vidi i shvati; jer ko bi hteo da vidi Boga, ne bi mogao da živi budući da je Bog beskrajan, a svako biće krajno; a kako bi ikada krajno moglo da gleda i shvati beskrajno? **27** Ili valjda veliš da bi ti bilo moguće da se rastegneš do beskrajnog i pri tome da zadržiš svoju iskricu života? **28** Gle, a ako Mi u srcu i uzvratiš pitajući: Pa šta i ko prema tome beše viđeni Emanuel?" **29** Onda ti pak kažem: Bog svugde sebi kao ljubazni Otac može stvoriti prividno telo i delovati preko njega; ali tada to što vidiš nije Otac, nego što deluje preko onog što vidiš. **30** A takvo što ti valja da razumeš kako tvoja ljubav ne bi ostala prionuta nečemu što nije pravo Istino. **31** Znaj i o svetlosti u svetlosti. Da nije svetlo i sunčano tvoje oko, bi li ikada primetilo sunce i njegovu svetlost? – Isto tako da u tebi nije sile Božje, bi li ikada

shvatio nešto Božansko? A budući da to možeš, onda je jašta Božja sila i u tebi; a da li ta sila može samo sebe da shvati ili može li još više? **32** Gle, koliko je mračno još u tebi; zato naredi jednom i kod sebe da bude svetlosti. Amin."

152 Poglavlje

1 I Set, kome ta beseda Abedamova osobito bi upućena, odveć se začudi, kao i skoro svi ostali, mada ta beseda samo u prolazu i njih dotače, ali ni Set ni bilo ko drugi ne usudi se da upita Abedama još nešto jer sve ih takoreći skoro satre uzvišena mudrost Abedamova; jedino samo Abedamu poznatom, samo njemu još jezik osta na pravom mestu, i u miru njegovo srce; stoga njegov govorljiv jezik i smesta zatraži odobrenje od otaca i od Abedama drugog da ovde, pošto svako čuti, sme kazati nešto iz vlastite pobude jer do sada je ionako samo ili pitao ili odgovarao na pitanja drugih. **2** I rado udovoljiše njegovoj želji; pa tako odmah i poče, kako sledi, da daje oduška svome jeziku, naime govoreći: **3** "Ljubljeni moji oci i braćo, i Ti takođe moj iznad svega uzvišeno poštovani i najsrdačnije ljubljени imenjače! Već je stara poslovice među nama da prilično glupavi ljudi i deca najčešće govore istinu, a pošto sigurno sa svim pravom prvenstveno pripadam prvim, i odvajkada sam već pripadao, tako sam stvoren za govornika. Iz tog razloga kažem vama svima i priznajem sasvim prostodušno da sam među vama svima naj srećniji, tj. izuzev dragog imenjaka. **4** Čudite se pravljenju svetlosti; ja uopšte ne; jer ako bismo se čudili svemu što je Gospodnja beskrajna moć, sila i najviša mudrost sve kadra da načini i odveć lako da izdejstvuje, zaista, onda bismo život proveli ni u čemu drugom do u samom čuđenju i odveć čuđenju. **5** Zar nije svaki otkucaj našeg srca jednako veliko čudo, a ko će se neprestano čuditi tome? **6** Ili što možemo da vidimo, čujemo, mirišemo, kušamo, osećamo, svojevoljno da se krećemo, stojimo, idemo, trčimo, skaćemo, zatim opet da ležimo, spavamo, sanjamo, mislimo, ljubimo, razumno govorimo, jedemo, pijemo, seremo, pišamo, jest, jednakog sebi u ljubavi da rađamo; i, ukratko, sve što zatim opažamo našim čulima, recite, nisu li to sve sama neshvatljiva čuda nad čudima? **7** A gde valjda živi čovek koji bi svemu tom neprestano hteo da se čudi, i, ako bi bio kadar da razmišlja samo pedalj izvan zemlje, i

mora da se čudi? **8** Ko ne uviđa da je jak kadriji da podigne veći teret nego slab. Koga će da čudi da je jak jači od slabijeg? **9** Ako uzmem kamen u ruku i hitnem ga trideset čovečijih dužina od sebe, a jači i spretniji hitne ga sto čovečijih dužina od sebe, recite, ko će se tome čuditi? A ipak je takvo što upravo takvo veliko čudo kao da je Abedam stvorio drugo sunce umesto ovog jednostavnog svetla moćnim "da bude" da bi obasjavalo noć. **10** Zaista, kada tu stvar svojski posmatramo pri svetlosti, onda bi se čovek ili neprestano trebao čuditi, ili nikako se ne bi trebao čuditi; jer ako se čudim nekom činu Gospodnjem, a nekom drugom se nikako ne čudim, zar onda ne odmeravam vrste dela Božjih, gde ni jedno nije manje drugom u svojoj vrsti, ili bih morao biti gluplji barem još sto puta nego što sam po prirodi ako neću na prvi pogled da uvidim da je Bog u svakom svom delu nedokučljiv, nepojmljiv i beskrajan; a spoznam li to, otkud da me potom iščuđava ako svemoćni premudri Bog tvori takva dela, koja u svakom bilo kako zamislivom pogledu moraju da odgovaraju Njegovom beskrajnom savršenstvu? **11** Jest, da je neko vičan jedino ljudskom slabošću da ostvari jednom rečju zvezdano nebo, zaista, tome bih se mogao odveć čuditi; ali budući da je tome jedino vična sila Božja, gle, to me opet uopšte ne iščuđava. **12** Ili zar bi trebalo da bude čudo ako je svemoćni Bog iz svoga večnoga odveć mudroga poretka vrlo lako vičan svemu tome? **13** Gle, takvo što me ne čudi, a i ni večno me nikada neće čuditi; ali ipak se odveć čudim da je, posle toga što sada znamo, taj svemoći Bog istovremeno i naš najljubazniji sveti Otac. I tako priznajem samo jedno čudo čudesa, i to je ljubav, i to beskrajna ljubav u Bogu prema nama ništavnim pred Njim, i zatim ljubav i u nama prema Njemu, što je krajno obuzimanje beskrajnog. **14** Gle, to je jedino čemu se sve više čudim zato što se ovde dva beskrajna odnosa, neizrecivo ništa i neizrecivo sve obuzimaju i u neku ruku trude se najdelatnije izjednačiti se. **15** Gle, to me čudi, i to nazivam čudom; a sve drugo gde Bog shodno Svojoj večnoj moći i sili čini što Mu je god moguće, a i mi činom što nam je moguće, otkud bi to moglo ili trebalo da me čudi? **16** A kada se već ja ne čudim, koji se tu baš ne mogu potužiti kao da imam previše mudrosti; a vi svi imate mudrosti u velikim količinama, i nemi ste zbog osvetljenja kolibe, a inače možete neometano da ćaskate ceo dan pod često gorućem čudu sunca, zar je svetlost sunca slabija od ove, ili zar je njegova svetlost nastala manje moću Božanske reči od ove? **17** Gle, takvo

što pada u oči glupaku pred vama; i zaista, to je takođe čudo da takvo što već odavno vama mudrima nije palo u oči. **18** Dašta da se zahvalno možemo radovati svakom delu Božjem zato što ga sigurno čini iz čiste i jedino divne ljubavi prema nama ništima; ali od jednog dela božanske sile postati nem od čuda, a preko drugog opet sasvim ravnodušnog koraka kasati preko, – zaista, pa to posmatrano pri svetlosti ne znači ništa drugo do proceniti dela i postupke Božje našom glupošću. **19** Nemojte zameriti, dragi oci i braćo, ali stvarno ne mogoh više a da vam ne dosadim prekorom što je slepome već i pri samo malom razmišljanju moralo pasti u oči nerazumnim i potpuno nedostojnim Bogu. **20** Zato samo jedno čudo ljubavi da nas sve večno začuđuje, naime da je svemoćni Bog – naš Otac, da nas ljubi i čini da Ga mi opet možemo i smemo ljubiti. A za sve drugo zahvalimo Njemu s iznad svega jednako radosnim srcem; pa ćemo zbog toga već sigurno dostojnije smeti da se nazovemo Njegovom decom nego da danju i noću nemi od čuđenja hoćemo da blenemo u sunčevu prašinu, a zaboravimo preko tog ljubav, zahvalnost i sve što jedino istinskoj deci priliči. **21** Radujmo se svim delima Božjim, i poštujuć ih što su dela Ocina, koje je stvorio iz ljubavi prema nama; a njihovo ocenjivanje prepustimo skromno samo Onome koji ih je stvorio. Amin."

153 Poglavlje

1 Po toj besedi Abedama poznatog, pak, svi još više razrogačiše oči i niko mu ništa ne znade uzvratiti. **2** Posle nekog vremena tek ustade Henoh i pruži ruku Abedamu i reče: **3** "Zaista, najljubljeniji brate Abedame, ne bi sigurno bilo protiv božanskog poretka, ako bi deca nekada ustala pred mudrima kao istinski propovednici mudrosti te ispravili razne gluposti učitelja koji toliko često umišljaju sebe visoko mudrima. Ti si mi sada odvalio velik teret sa srca. **4** Koliko sretan i vedar u Bogu sam već vrlo često mogao biti da su tvoje reči ranije udarile o moje uši. **5** Zato će večno ostati istina: šta je Gospod, naš preljubazni Otac, uskratio mudrima, to daje slabima i deci u najbogatijoj meri. **6** Jest, zaista istina, istražitelj Boga jeste pusti svetogrdnik, veliki nerazumnik, i brine se do smrti; dokle dečica radosno iz ruke svetoga Oca primaju bezbrižno, radosno i zahvalno dragoceni hleb istinskog večnog života. **7** O što je velika nerazumnost ljudi!"

8 I poznati Abedam uz to dodajući: "I, dragi brate Henoše, moju glupost ne izostaviv iz računa; jer ti dašta znaš kako su sa mnom do nedavno stajale stvari. **9** Mada, ovo sada mnom rečeno suviše je očito, brate, a da i slepi odmah ne primeti. **10** Međutim zato još dugo nisam tebi učitelj, nego samo ti u Gospodu moj. Amin." **11** I Henoh uzvratí Abedamu: "Brate Abedame, šta bi pa hteo da naučiš od mene? Možda malo nerazumnosti uz tvoju slobodu? **12** Gle, ja za sebe, doduše, jesam kao ti i ne želim da ustupim kamičak težak ljubavi za celu zemlju punu mudrosti; i zato još nikada nisam rekao reč nekome iz sopstvenoga taštoga poriva, nego kada bih govorio, govorio bih samo prisiljen unutarnjim božanskim duhom, i često po svršenoj besedi ne znađah šta rekoh budući da nisam ja, nego samo božanski duh govorio je iz mojih nikakvih usta. **13** Gle, brate, u tom pogledu jedan pred drugim ne bismo imali nikakvu prednost; – ali sada dolazi nešto što me pred tobom pravi glupakom, i to jeste da sam neretko ipak kod samog sebe razmišljao o delima Božjim i da sam ih svojski procenjivao po tvojoj izjavi. **14** Reci sada i prosudi među nama sam ko od nas dvojice ima manje ili više pred drugim, i ko prema tome ima više prava da bude drugome učitelj i istinski da se ugleda? **15** Istina da sam ti putem ovamo ranije dao učenje, međutim tada te još nisam toliko znao kao sada, i moje učenje prema tome beše malo presezanje u pravo božanske ljubavi, međutim, šta ti tada rekoh, ne rekoh ti dašta da ti možda time hoću pokazati da sam ja više probuđeni od tebe, nego što učinih, učinih čisto samo iz ljubavi prema tebi; ali sada se ipak kajem što sam učio onog koji mi je veliki majstor poniznosti." **16** I poznati Abedam uzvratí Henohu: "Brate, nemoj me žalostiti; ja sam samo vedar na donjoj stepenici; kada počneš samo malo da me dižeš, odjednom je gotovo s mojim blaženstvom; jer gle, ja sam već od prirode takav da mi samo najveća niskost odgovara da me čini blaženim. **17** A zašto bi brat brata za ama baš ništa trebao da uzdiže iznad sebe? **18** Nego braća treba da ostanu braća; nedostaje li jednom šta, neka mu drugi svojom zalihom požuri u susret; i tako i obratno kako niko ne bi imao nešto pre drugog; ali šta će prema tome to ako bratu sigurno dopuštanjem Gospodnjim za dobrobit brata iz dobrog srca padne na pamet neka možda bolja reč da ga za to drugi potom dopola počinje obožavati? **19** Zato ostani ti moj dragi brat Henoh i daj mi od svoga preteka svagda kao brat rado ako vidiš da mi nešto nedostaje; pa zatim nipošto se nemoj kajati što si dao svome bratu, a ja ću učiniti isto tako, pa

kada svi tako budu činili, zaista brate, tada teško da će ikada doći do prepirke među braćom; i verujem takođe čvrsto da je takav način življenja braće međusobno zasnovan duboko u božanskom poretku još od večnosti; i tako hoćemo da ostanemo i ubuduće večno, amin." **20** Henoha to dirno do suza, zagrlí Abedam i dade mu istinski bratski poljubac, pa uzvratí: **21** Jest, brate u Gospodu i u svoj ljubavi iz Njega, ti si jednim udarcem oborio drvo, koliko jednostavne a ipak toliko božanski istinite su tvoje reči, i ostaće istinite u večnosti. **22** I tako hoćemo i svi mi da ostanemo ne samo vremenski, nego večno, amin."

154 Poglavlje

1 Abedam drugi pak, koji sve vreme mirno i blagovoleći slušaše razgovor između Henoha i Abedama, sada iznenada ustade, skoči sasvim među dvojice braće, obuhvati ih svojim rukama, pa reče: **2** "Jest, tako je istino i ispravno shodno božanskom poretku, i ako braća međusobno tako žive, tada Otac kao sada i u svoj budućnosti neće biti daleko kao Otac deci koja u svojim srcima ispunjenim ljubavlju tako razmišljaju o Bogu, i kao braća tako međusobno postupaju. **3** Zaista vam kažem, ko kaže: "Ljubim Boga i svoju braću", a ima nešto pred svojom braćom i ne deli s njima tako da njemu oстане najmanji deo, taj je još pun ljubavi prema sebi i – nije vredan Oca. Ako bi ko imao desetoricu braće, a posedovao bi dvanaest jabuka, taj neka da jedanaest jabuka braći, a za sebe neka zadrži samo polovinu dvanaeste; a drugu polovinu neka još sačuva za brata. Tada će biti istinsko dete svetoga Oca u nebu, i dostojan Njega. **4** Ako neki Otac svoju decu ljubi više nego onu svoga brata, taj je takođe u ljubavi prema sebi i nije vredan Oca. Tu ja kažem: Zaista blažen će biti onaj čije istinsko bratsko srce preko bratovljeve nevolje zaboravi sopstvenu, i tako takođe radi utoljenja nevolje bratovljeve dece u svoj zahvalnoj i ljubaznoj predanosti žrtvova svoju Bogu, svome istinskom Ocu. **5** Bolje ti je ako si iz ljubavi prema svojoj braći najsirotiji među njima nego najbogatiji; jer ako si s njima delio svoje darove, a ostao ti je još deo, tada si još starao o sebi i nisi mario za brigu svoga Oca u nebu. A ako si iz istinske bratske ljubavi dao sve svojoj braći, i nisi zadržao ništa za sebe, onda si se sasvim oslobodio, i za sebe prepustio svu brigu Ocu u nebu; a zar će taj moćni, predobri, sveti Otac dopustiti da

takvo dete oskudeva? **6** A ja vam kažem, zaista, zaista taj da ima za jedno sto i sto puta sto za deset, i beskrajno za sve. **7** A prosudite sami da li će ikada vladati nevolja i beda među braćom ako su svi puni ljubavi međusobno, i jedan je kao svi i svi kao jedan? **8** O zaista, tu će svako imati u obilju blagoslova iz svete brige svetoga Oca. **9** Ako dakle hoćete da budete dostojna, valjano zbrinuta deca jedinoga svetoga Oca u nebu, onda tako živite kao braća i sestre međusobno; ako tako živite među sobom, tada će takođe živeti i prebivati sveti Otac među vama i starati se za sve vas; a ako ne, tada će svako ubrzo ponovo pasti u staru kletvu, i moraće da traži svoje veoma tvrdo parče hleba u znoju svoga lica među trnjem i čičkom. **10** A ovako da se odnosite međusobno: Ako ti je tvoj brat učinio što, onda ga nipošto ne otpuštaj bez dobre nagrade. A ako si svome bratu učinio uslugu, onda ni ne sanjaj da ti je tvoj brat dužan čega; nego tvoja sopstvena bratska ljubav da ti bude najveća nagrada; ona će tvome Ocu u nebu biti blagougodna. A ako ljubav tvoga brata primorava njega da ti da nagradu, onda je nipošto ne primaj kao takvu, nego kao nagradu ljubavi tvoga brata, i zahvali i poljubi ga za to, jer kao čist poklon moraš da posmatraš svaki dar. Tako ćeš biti pravi brat svojoj braći, i sveti Otac će veoma blagovoleti takvu decu, večno, amin."

155 Poglavlje

1 Po toj besedi Abedama drugog pristupi Abedamu i Laméh, odani ljubitelj Emanuela, i posmatraše Ga od glave do pete, jer zadnja beseda probudi i njega iz njegovog bunila ljubavi i tuge, i učini da njegovo srce stuknu – budući da od ranijih reči, u svome žalu za nestalim Emanuelom ukopan, gotovo ni ništa nije čuo – to sada beše sasvim sigurno da ove sada iznenada čuvene reči svetlosti i ljubavi iz božanskih usta Abedamovih moraše proizvesti začuđujuće dejstvo na njegovo sada ponovo probuđeno srce, a i prema tome utoliko više na bolesnu ljubav Laméhovu pošto onaj iz Kojega usta i srca dođoše sâm beše ponovo skriveni Emanuel. **2** Pa nagledav se takoreći sito Abedama i svojim gledanjem bez obzira ništa ne mogav spaziti, konačno uze sebi slobodu i upita Ga, naime govoreći: **3** "Čuj, Abedame, ti meni sasvim strani čoveče, koji iz čovečijih usta govoriš čisto božanske reči, to tako da ako bi moj najljubljeniji Emanuel Ava stajao ovde

i hteo da govori o ovoj glavnoj tački sveg ljudskog života, nikako ne bi mogao govoriti drugačije no što si ti sada govorio; budi tako dobar i reci mi otkuda imaš takvu neshvatljivo visoku, ljubaznu mudrost? **4** Jer gle, Emanuelov nestanak do sada me učini za sve gluvim i slepim, pa tako sada svojim očima vidim tebe sigurno prvi put među nama, i ne mogu se sada dovoljno načuditi tobom; reci mi stoga nešto o sebi jer moje srce čezne veoma da te bolje upozna." **5** I Abedam uzvрати Laméhu: "Dragi Moj Lameše! Sada čuj, znaš li mi reći koje je sada doba i gde se sada, kao što smo ovde, nalazimo?" **6** I Laméh odgovori: "Koliko sada primećujem, a i od ranije se sećam tmulo, onda je ovo koliba Adamova, u koju nas je sve, kako smo sada ovde, primio nakon što smo dospeli do zavičajne visine. No takvo što znam samo kao iz nekog sna; ali koje je sada doba, ne bih ti mogao tačno reći; međutim sudiv po prilično jakoj svetlosti u kolibi, ne bi trebalo biti suviše kasno." **7** I Abedam opet reče Laméhu: "Gle, dragi moj Lameše, posebno za tebe je sada vrlo važno da tačnije znaš koje je sada doba noći, zato iziđi malo iz kolibe i proceni koliko se spustila noć po večernjem rumenilu." **8** I Laméh odmah poslušao savet, ali koliko se prepadnu kada mesto očekivanog večernjeg rumenila vide da se već svugde nad celom zemljom pružio mrkli mrak, kojeg su samo na trenutke jezovito razderavale neprestane munje već veoma bliske olujine. **9** Nije oklevao napolju pred kolibom, nego brzog koraka se vrati skoro pavši nazad, jer veoma zaziraše od noći i lošeg vremena; pa tako se samo strašljivo približi Abedamu i reče Mu: **10** "O dragi, dobri čoveče, pošto si sigurno znao koje je već doba noći, pa zašto si me poslao napolje da gledam užasnu, jezovitu noć, u koju je već odavno propao sav suton, i mesto njega jedino silne munje i tutnjeći gromovi izgleda počinju strahovitu borbu protiv guste, tvrdokorne noći? **11** Gle, tresem se još celim telom od velikog straha. O Emanuele, da si sada ovde! S tobom bih se vrlo rado usudio da posmatram ovu užasnu noć, jer tebe bi moralo da sluša ustuknuvši ovo užasno preteće vatreno nevreme željno pustošeće borbe. **12** Jedino je dobro što je još Henoh kod nas, inače bilo bi gotovo s nama. Ti izgleda ne mariš baš previše o ovom nevremenu, koje se približava, ali to ti se oprašta pošto si ovde još stranac, i verovatno još nikada nisi doživeo strahotu takvog nevremena noću na visini. Ali ako samo jedared doživiš jedno, kao što će noćas sigurno biti užasan slučaj, onda ćeš se pri nekom sledećem dolazećem nevremenu, o veruj mi, sigurno još više

plašiti nego što se ja već suviše plašim. **13** O ti moj Emanuele Ava, samo da si još ove noći vidljivo ostao među nama." **14** I Abedam pogleda Lameha odveć ljubazno, zgrabi njegovu ruku i upita ga: "Dragi Lameše, gle, pošto si napolju zatekao tako odveć mrklu noć, nećeš li Mi kazati otkud potiče svetlost u ovoj kolibi?" **15** Na to pitanje tek Lameh zapazi svetlost, i pošto nigde ne otkri nešta svetleće, to se odmah opet obrati Abedamu i reče: **16** "Gle, dragi, dobri čoveče, nalazim divnim; svetlost je bez svetlosti, jest, svetlo je kao dan ovde, a ipak ne otkrivam nigde svetlosti; kako to; otkuda potiče to, i kako je moguće?" **17** Da nisi ti možda tako učinio, ili da možda ovo veliko nevreme nije krivo tome; jer takvo nešto sam pri vrlo jakim vatrenim nevremenima takođe već video da je u mrkloj noći često drveće, trava i kamenje bilo okruženo svetlećom plavičastom tvarju; ali njihovo svetljenje ipak beše samo odveć slabo po sebi; a u poređenju sa ovom svetlošću bio bi ipak samo čist mrak. **18** Zato bi ti mogao da mi kažeš to što si me pitao?" **19** A Abedam ga uputi Setu rečima: "Lameše, idi do Seta, i on će ti reći kako je ova svetlost nastala; tada ćeš ubrzo u svetlosti naći svetlost kao što do sada u svetlosti nisi našao svetlost." **20** I Lameh odmah pristupi Setu i zamoli ga: "Dragi oče Sete, nećeš li mi učiniti zašto me uputi tebi tvoj brat ili sin, ili što god da ti je?" **21** I Set mu uzvрати: "A zašto si spavao u srcu ranije? – Da si bio budan, bilo bi ti sada suviše to pitanje. Međutim obzirom da te je tvoja velika ljubav prema Emanuelu Avi oslepela i ogluvela za sve drugo, onda već imaš punovažan razlog za izvinjenje u sebi, pa zato možeš saznati da je neshvatljivo moćni autor ovog čudesnog osvetljenja upravo onaj koji te je uputio meni, i proizveo je ničim drugim nego samo svojom rečju: "da bude svetlost", i to iz božanske sile u njemu. Sada idi; sada već znaš sve što ja znam, a ostalo očekuj od samoga autora, amin." **22** I Lameh se odmah ponovo uputi do Abedama s namerom koju mu Set obznani. **23** I Abedam mu na to reče: "Dragi Lameše, traži malo u ljubavi svoga srca, pa ćeš uskoro imati autora svetlosti. Jer gle, Onaj koji ti je toliko odveć drag, nije ti tako daleko kao što misliš. A nađeš li Ga, onda ćuti do sutra. **24** A ove noći valja ti da vidiš velike stvari, amin."

156 Poglavlje

1 A Lameh, čuv takvo što od Abedama, poče unilaziti u sebe, i ne potraja dugo da Lameh poče opažati na čemu je i šta je skriveno iza Abedama. **2** I budući da Abedam odmah vide da Ga Lameh nađe i pozna, upita Lameha: "Čuj moj ljubljani, odani Lameše! Kako sada stoji s tobom, da li se još plašiš velike oluje koja će uskoro izbiti nad nama?" **3** Ili da li bih ozbiljno s tobom još trebao početi da se plašim?" **4** A Lameh od same radosti poče plakati i ne uzmože odgovoriti. Tek posle prilično dugog zastoja pošto njegovo srce sebi dade oduške obilnim suzama ljubavi i radosti, te tako prilično se raširi za tako iznenada prevelik prizor, poče tek upućivati sledeće reči Abedamu s najvećim ushićenjem, naime govoreći: **5** "O Abedame! – O Emanuele! – O Ava! – Opet sam Te našao, – Tebe, Tebe, o moj Ava – ponovo našao!" **6** Kako bih mogao da strepim od nečeg što nije ništa pred Bogom? **7** Ako hoćeš, daj da se cela zemlja bezbrojnim munjama smrskava u prašinu, i da more ispari kao kapljica rose na užarenim kovinama; jest, daj da plamene oluje duvaju takvom silom da bi njihova sila igrala s gorama kao inače šušteća oluja s lišćem drveća; i grad velik kao svetovi daj da se strovali na zemlju – i nikada nećeš u meni otkriti strah, jer gde si Ti, tamo je svugde biti dobro; a bez Tebe je i pri najlepšem i najmirnijem vremenu strašno na zemlji kao i svugde, i sve je pusto i prazno; i sve što se god pogleda ceri se jezovito preteći i donoseći smrt; vetar više i zavija – smrt; trava umire; voda šumi – smrt, i obale se tresu i prolaze; i voda isparava u smrt, u mračno ništavilo; zrak sunca, koji inače oživljava, ubija crva jame. **8** Telesne snage smrtnog tela, one odumiru, i smrtno troma masa tone iznureno ka oskudno oživljenoj zemlji, i onaj koji je tamo potonuo zatim tone od smrti do smrti; – i inače čile zvezde postaju tmurne, blede; i nikakav ljubazan treptaj više ne ometa njihov mrtav, tmurno jezovit mir. I ukratko, gde si Ti, tamo i samo kamenje postaje živo i odveć ljubazno, da je veliko zadovoljstvo pogledati ih; jest, verujem, kada bi se s Tobom stajalo i u vatri tako da inače sve sažežući plamenovi izbijaju visoko iznad glave, onda bi se, jest, onda bi se moralo umesto bolnog sagorevanja osetiti samo umilno blago osveženje, jer Ti si svugde i svagda ljubav. **9** Gle, zato sam sada sasvim bez straha pošto imam samo ponovo Tebe. – Ali onako da mi nestaneš više mi nikako ne smeš, da zatim više ne znam kuda si se sakrio." **10** I Abedam uzvрати kratko

Lamehu: "Jest, jest, nećeš me više nikada izgubiti, sada kao i za sve večnosti, amin." **11** A za sada čuti o tome pred Adamom i Setom i Evom i ženom Setovom, kao i pred svom ostalom decom, jer Ja hoću da me svako nađe tako kao što si me ti našao; i ne treba niko pre da Me nađe nego što Me nađe kako si Me našao ti i prepoznao u svome srcu. **12** A Ja ti kažem: ova noć će ih još sve dovesti pred naše lice; a kada dođu, onda neka Me niko od vas trojice otkrije, nego, kada ih veliki strah bude gonio u svoju nutrinu i tako pred njihovim očima otkrije njihovo sopstveno srce i njima samima objavi koliko ljubavi u njemu vlada, i kakva ljubav, tada će se i pokazati koliko ljubavi prema Meni prebiva u njihovim srcima, prema čemu će Me tada i prepoznati ili neće prepoznati. **13** Gle, Ja činim kao zaručnik koji ispituje srce one koju namerava da uzme za ženu. Taj ide u noćno doba, jest u olujnoj noći oko kolibe gde prebiva izabranica njegovog srca. Tu osluškuje tištećim srcem i načuljuje silno svoje uši kako bi čuo tajne uzdisaje ljubavi iz usta svoje izabrane. Blago njoj ako joj je srce puno svoga zaručnika, jer usta govore ono čega je srce puno; ona će ga zvati i pozvati po imenu; kažem ti, njeni uzdisaji i njeni pozivi će slomiti srce zaručnikovo, i stupiće u njenu odaju, i još tokom te noći će je odvesti u svoju kolibu i učiniti da postane njegova žena. **14** A šta misliš ako zaručnik tako svoju izabranu u noćno doba bude osluškivao, a nađe je ili da spava ili da uzdišući spominje ime drugoga, da li će i onda stupiti u njenu odaju i odvesti je u svoju kuću? **15** O gle, to nikako neće učiniti; nego će odsad izbegavati njenu blizinu i prezirati njeno lice. **16** Gle, tako sam i ja sada u olujnoj noći pred vratima svih Mojih izabranih; gde u srcu budem čuo uzdisaje za Mnom, tu ću i smesta stupiti i učiniti isto kao spomenuti zaručnik. A gde izabrane budem našao ili spavajuće ili uzdišuće za drugim imenima, tu ću i Ja učiniti što bi učinio svojoj izabranici Meni slični spomenuti zaručnik. **17** A ipak je razlika između Mene i zaručnika; Ja dolazim s ljubavlju, donosim ljubav, dajem ljubav, tražim ljubav i zahtevam ljubav; i koga nađem da spava, tog budim sedamdeset sedam puta sedamdeset i sedam hiljada puta; tek kada se ne probudi, tek tada se povlačim; a teško onome od koga sam se povukao. Zaista, taj će ubuduće dugo, dugo, dugo zalud uzdisati i zvati Moje ime, ali Ja mu neću odgovoriti."

157 Poglavlje

1 Jedva da Abedam svrši tu besedu Lamehu, na koju valja vrlo obratiti pažnju, već i dođoše gonjeni velikim strahom Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Matusalah, a oko kolibe ležahu puni očajanja stotine i stotine dece i unuka i vikahu upomoć Jehovi i da mislostivo i milosrdno otkloni takvo strašno pustošenje, koje nastaje i takve nečuvane užase noći. **2** A od onih petorice koji stupiše u kolibu progovori govornik Kenan i počeo pred Adamom ovako: **3** "O oče Adame, čuj, ako nam nestali Emanuel i preko moći Njegove ljubavi tvoj očinski blagoslov odmah delotvorno ne dođu u pomoć, onda smo svi bez spasenja, bez milosti i bez smilovanja izgubljeni. **4** Vidi i čuj kako sada izgleda napolju: "Čitav istok jeste vatreno more; ne samo da bezbrojni plameni gromovni klinovi izbijaju iz nepregledno guste, vatrene, jest, užarene gomile oblaka, nego i iz zemlje svugde izbijaju munje i plameni. **5** Tvoja divna pećina je već hiljadama i opet hiljadama moćnih munja tako razorena da se od nje ne može više otkriti ni traga. **6** Kao što ti kažem, strašnije i jezovitije Jehova svoju decu još nikada nije snašao kao ovaj put. No ovo do sada tebi saopšteno i opisano jeste samo najneznatnije, ali čuj šta se još događa: **7** S velikim brujanjem, hućanjem, besom i praskom diže se more iz dubine; svi zverovi beže k nama; tigrovi, lavovi, hijene, vuci, medvedi, zmije prodiru na stotine u naše napuštene kolibe, drugu gadiju i zverinje da ni ne spominjem. **8** Ja kažem u kakvu bedu nas je stavilo malo minuta ni jedan ljudski jezik ne bi bio u stanju da opiše. Nas petorica smo još jedini koje još nije zahvatilo očajanje; osim nas svi leže kao pola mrtvi licem na zemlji očekujući sigurnu propast svih stvari. Jedni kukaju, drugi ridaju, drugi se tresu celim telom, drugi viču i plaču preglasno; drugi su nemi i ukočeni zahvaćeni prevelikim starhom. **9** O oče, ovo je užasan prizor! I gle, strahote se množe stalno sa svih strana. Zaista, drugačije nije moglo izgledati kada si još u raju video kako se u gnevu Božjem razleću goruće krhotine svetova i zemlju uništenu pod tvojim nogama. **10** Zato, o oče, ne oklevaj i požuri u pomoć nama svima ako je još neka pomoć zamisliva i moguća! **11** Čuj, čuj neprestani tresak; čuj gromove koji sve potresaju; obrati i pažnju na neprestano trešenje zemlje, i čuj kako more već blizu besni; čuj, kako se iz hiljadu čeljusti zverova užasno urlanje strašno odjekujući meša s besom, brujanjem i hućanjem plamenih oluja. **12** O oče,

ako još možeš da zamisliš pomoć, onda ne oklevaj, nego dođi nam hitro u pomoć s tvojim blagoslovom. **13** Evo, evo, o oče, o vi svi pogledajte k vratima; o nečuvene veličine nesreće! – O pogledajte svi k vratima; k vratima pogledajte!!! – I ovde se već useljavaju strani, užasni gosti! Gosti od kojih smo pobjegli iz naših koliba **14** Adame, oče, Henoše, Lameše, vas dvojica Abedama, ljubimci Emanuelovi, pomozite nama i vama. **15** Gle, takođe i jedna moćna zmija palaca i zaviruje već kroz vrata." **16** I Adam pun užasa, i Set polumrtav od straha, i tako i Eva, njegova žena, i Setova žena uzvraće zajedno: "Da tako strašno izgleda, čujemo i vidimo sada svi i suviše jasno!" **17** I Adam sam reče dalje: "Deco, tu moj blagoslov više nije dovoljan; ako nam sada Bog ne pomogne, svi smo izgubljeni. **18** Bože moj i gospode moj! Ta zašto morah da doživim ovo? I još uz to danas u sabatnoj noći. **19** O Gospode i Oče, o Tvorče svih stvari, da Tebi možda sutrašnja žrtva već unapred nije mrska kada je ovim užasom možda hoćeš osujetiti? O onda uzmi od nas ove užase i daj nam da u srcu spoznamo Tvoju svetu volju; i svi mi ćemo rado i voljno učiniti kako Ti blagovoliš; ali samo uzmi ovo užasno iskušenje od nas i daj nam da svi mi ponovo zahvalno i radosnoga srca pogledamo prema Tebi. **20** O Oče, sveti Oče, nemoj nas sve zajedno upropastiti ove noći, amin." **21** A videv Lameh kako jedna neman za drugom dolazi u kolibu i čuv sve zaglušujući tresak bezbrojnih munja, i gromove koji potresaju zemlju, zavijanje mora, vetrova da stoga sada štaviše i zveri koje pobegoše u Adamovu kolibu počеше silno da zavijaju i riču, tako i njemu počе da biva hladno oko srca tako da se počе sve čvršće i čvršće zbijati o Abedama; i tako počе da biva i s Henohom i poznatim Abedamom. **22** I Abedam ih upita: "Kako vidim, i vas savladava strah?" **23** I poznati Abedam mu uzvрати: "Gospode i Oče, kod takvih predstava, velim, može se strah oprostiti čak i anđelu, jer prizor, ove strane goste, koji zavijaju i jako riču, videti kod nas u tako jezovitoj noći, sigurno će svakog odveć neustrašivog duha zabezeknuti. **24** A ja hoću radije da vidim dela Tvoje ljubavi nego Tvoje moći; zato sam i pun straha zato što moram da gledam dela Tvoje moći. O pretvori ih u dela Svoje ljubavi, amin."

158 Poglavlje

1 I visoki Abedam uzvрати poznatom Abedamu na njegovo kratko strašljivo izvinjenje: **2** "Rekao si istinu, međutim, među nama moram ipak malo da ti prigovorim. Gle, da je ovo lako nevreme delo Moje moći, gde bi već bila zemlja? – Jest, kažem tebi a i vama, gde bi bila cela tvorevina? **3** A ako hoćeš da vidiš delo Moje moći, evo pogledaj beskrajnu tvorevinu kako je sve učvršćeno i postojano kao celina po svojoj vrsti, i kao celina opet samo deo beskonačne celine. I kako se ništa ne može udaljiti od zemlje, ništa od sunca, ništa od meseca, jest ništa od svih zvezda osim jedino najnemernijije, naime valjano štedljiva svetlost. Gle, to su dela Moje moći. **4** A da ne misliš da je Moja moć – moć upropašćivanja ili moć uništenja? **5** Zaista, pri takvom mišljenju Moje moći, onda upravo takvom Mojom moći štaviše nikada ništa ni ne bi bilo stvoreno. **6** A pošto Moja moć nije moć uništenja i upropašćivanja, nego moć stalnog proizvođenja i održanja proizvednog, zato i jeste moć ljubavi te tako i moć večnoga poretka. **7** A sada Mi reci, budući da tako stoji s Mojom moću, i nikako drugačije ne može stajati, gde je onda ono što te toliko plaši u njoj? **8** Ili da ne misliš da je ovo nevreme manje delo Moje ljubavi nego miran, vedar dan? **9** Ja vam pak kažem: miran, vedar dan liči ljubavniku koji sa svojom ženom mirno sedi u kolibi; istina, ljubi svoju ženu dalje u određenoj pravo crti; jest, ljubi je verno, ali kakve razlike između njegove ljubavi i ljubavi mladog prosioca! **10** Ako žena kaže svome mužu: "Hoćeš li izići da mi sa najbližeg drveta doneseš nekoliko krušaka ili neko drugo zrelo voće, jer gle, malo sam gladna a i prilično željna za tim." **11** Čovek će se počешati iza uha pa konačno reći nešto nevoljno: "Ali draga moja ženo, gle, samo je tri koraka napolje; hajde pusti me da malo mirujem. – Ako si toliko željna, pa onda možeš sama da uzmeš šta želiš." – Gledaj i reci mi da li nije tako? **12** A ako bi nežna devica rekla svome žarkome prosiocu: "Tebi će pripasti moja ruka i moje srce, ali radi istinskog znaka tvoje ljubavi treba da otputuješ sto dana daleko i da mi doneseš otud skup, dragocen, redak dar. **13** Da li će prosilac po takvome zahtevu svoje žarko ljubljene device učiniti šta je suprug u kolibi učinio svojoj ženi? **14** O ne, kažem vam, nego uzvратиće joj: "O device, ne samo sto dana daleko, nego, ako hoćeš, išao bih za tvoju ljubav valjda do nakraj sveta i tamo skupio sva blaga sveta, pa zatim da ih stavim u tvoja

nežna krila." – Recite, nije li tako? **15** Gledajte, mirni, vedri dan u kolibi, a onda suprotno njemu ljubavno-olujnu noć u grudima mladog prosioca; kakve razlike između te dve vrste ljubavi. **16** Ako bi sada ova olujna noć od Mene prema vama deci ličila ljubavi mladog prosioca, da li bi ti, Abedame, potom još tvrdio da je takvo što jedno strašno delo Moje moći, koja ti se čini toliko užasnom?" **17** I poznati Abedam uzvрати: "O Gospode, moj uzvišeni, odveć ljubazni imenjače, gle, sada je opet velik deo moje gluposti uništen; tebi večno hvala zato. **18** Ali verujem da je bez obzira ipak još dosta ludosti kod mene sakriveno u pozadini zato što još uvek ne mogu sasvim da se odbranim straha. **19** Pošto si ti, uzvišeni imenjače, već toliko strpao što si mi milostivo uzeo, onda uzmi mi još od mene ovu moju glupost i srpaj je nekuda gde god blagovoliš." **20** I Abedam uzvišeni uzvрати mu: "Gle, sada si pogodio pravi izraz. Jest, zaista strpavati moram od vas veoma mnogo; i vreća kuda strpavam vaše bezbrojne nerazumnosti zove se Moja dugotrpeljivost i veliko strpljenje. **21** No kažem vam, niko da se previše ne uzda u tu vreću jer bi se inače ipak moglo dogoditi da se jednom pocepa; – i dogodi li se takvo što, onda teško zemlji i njenim žiteljima. **22** Da li se još plašite i vas dvojica, ti, Henoše, i ti, Lameše? – I Henoh uzvрати: "O Ava, nažalost moram Tvoje pitanje da potvrdim za mene; ali ja mislim, kao što su sva deca puna straha, tako sam i ja; – no nalazim to pravednim, jer da Tvoja očinska dobrota detetovoj slabosti nije pridodala ljubazni, mudri, pravedni udeo straha, šta li bi postalo od slabog, ali krivo jako umišljenog deteta? – Ko bi ga vodio i ko vaspitavao? – **23** A tako je strah već detetov najveći učitelj; on beše početkom kod mene, a i neka ostane nadalje, jer znam itekako dobro da upravo u strahu slabih vlada Tvoja najveća ljubav. **24** On je najodaniji čuvar malih; zato da ostane i moj onako kako beše odmah početkom kod mene velikim darom ljubavi od Tebe, dobroga, svetoga Oca, nadalje večno. **25** Znam i osećam Tvojom milošću vrlo živo u sebi da mi se Tvojom obilnom pomoći, brigom i ljubaznom milošću ništa ne može niti sme desiti nažao; ali ipak se plašim takvih izuzetnih događaja, i to zato što Te ljubim iznad svega. **26** Gle, gde je ljubavi, tu je i straha; a gde nema straha, nema ni ljubavi." **27** I Abedam mu uzvрати: "Henoše, govorio si istinu; a ko te uči tako govoriti? **28** Jest, istina je, u strahu slabih jesam prisutan; – ko ljubi Oca, boji se Boga; a bez straha Božjeg niko ne može ljubiti Oca. **29** Zato su i strah Božji i ljubav jednaki, i

jedno ne može biti bez drugog; ali ipak treba primetiti da ljubav stoji više od straha; i tako je samo u ljubavi život, a ne u strahu; u strahu leži smrt, a ne život; zato neka svako konačno pusti da ljubav zarobi njegov strah, tako će živeti u Ocu, koji je jedino Gospodar sveg života; razumi valjano!" **30** A Lameh upita Abedama: "Nećeš li na brzinu da mi kažeš da li se ozbiljno plašim? **31** Gle, inače sve izgleda sasvim užasno strašno, i sve ovo neprestano jače zavijanje i praskanje i grmljenje, ovo strašno brujanje, hućanje i bes ispunjava srce onako sasvim nehotice velikim, jest povećavajućim stahom; – i mada se sve to u meni događa, ipak ne znam sasvim određeno, da li to označava valjda glupavi strah ili možda neko drugo meni do sada još sasvim strano stanje duše? – O Ava, objasni mi takvo što, ako Tvoja sveta volja, amin." **32** I Abedam pogledav ga odveć ljubazno, uzvрати mu: "Lameše, velim da ne vidiš šumu od drveća; a kako možeš nekog pitati da li je strah ovladao srcem kada se od samoga straha treseš celim telom. **33** Gle, koje neustrašive reči su tek maločas izmakle tvojim ustima; gde je sada tvoja velika hrabrost i tvoje neustrašivo poverenje? – A ipak još ni jedno od svih tvojih izgovorenih strahota se nije desilo; svi mi još stojimo na još dovoljno čvrstoj zemlji, još nije uništena; more još nije isparilo; još nije pao grad velik kao svet na zemlju; ni jednu jedinu goru još nisu odnele plamene bure; i nad našim glavama još se nisu sudarili plameni; a ipak drhtiš pored Mene kao da su te zahvatile sve groznice odjednom. **34** Šta bi tek onda od tebe bilo ako bih hteo da te proverim i dopustio takvo što što si mi ranije toliko neustrašivo hrabro pokazao? **35** Dakle zapamti i ovo: Bolje je poput Henoha odmah ostati u strahu no previše obećati u požaru ljubavi. Svejedno šta neko obeća u samom požaru ljubavi ili u samom strahu koji je ispunjen gluvoćom i slepoćom, jer svako takvo obećanje se ne drži pošto takvo prenapeto stanje ni ne može ostajati trajno. **36** Kako se požar ljubavi menja po sebi, možeš videti po supružničkoj ljubavi koja je stišana vatra koja više ne uzvri krv u srcu, nego samo blago i tiho zagreva i baš tako oživljava. **37** A koliko strah traje i obećanje u njemu, možeš i da vidiš već na slaboj deci, koja u strahu i drže svoje obećano popravljanje toliko dugo dokle otac mrkljim pogledom grmi oko njih; a kako mu se pogled opet razvedri, onda i strah nestaje, ali sa strahom i sva obećanja iz njega. **38** Ako hoćeš da budeš savršen, onda u tebi stalno moraju biti tri dela straha i sedam delova ljubavi; pa ćeš uz sve

tvoje molbe konačno i ovu dodati: "Oče, ne daj da dođu iskušenja na moju slabost; nego izbavi me od svakog zla kako duhovno, tako i telesno." – Tako ćeš moliti ispravno, jer iskušenje nije dobro slobodnom čoveku jer, prvo i prvo, usmrćuje telo, i slabi duha. **39** Sretan jesi budući da si strah pobedio ljubavlju, mada samo do vremena iskušenja, a nisi tada otpustio ljubav kada dođe iskušenje, nego si svojim strahom dao da te tvoja moćna ljubav otera do Mene; međutim u budućnosti će biti sretni samo oni koji se sa stalno pravednim strahom pred Bogom probude u ljubavi prema Ocu; i tako će prva obaveza ljudi prema Bogu biti jedna dragovoljna poslušnost, koja je pak plod pravednog straha Božjeg. Tek u toj poslušnosti će ljudi iznova biti izrođeni decom Božjom, pa će u Njemu spoznati te ugledati preljubaznog svetog Oca. **40** Strah je seme ljubavi; a kao što se bez semena ne pojavljuje nikakav plod, tako se ni bez pravednog straha Božjeg neće nikada pojaviti istinska ljubav. **41** A kao što seme u zemlji truli i živa klica ljubavi izbiju, te izrasta i rađa žive plodove, isto tako će i ljubav, sveta klica večnoga života, izbiti iz ploda. Plod, stari, će istruliti, ali baš iz tog truljenja u dobroj zemlji Moje ljubavi prema vama dići će se zadivljiv plod, drvo života, u čijim granama će štafeti i žitelji neba urediti svoje stanove. To dobro zapamtite. **42** No dosta sada jer gle, Adam se digao i počinje dovoljno strašljivo da usmerava svoje korake prema nama jer i on počinje da njuši pomoć kod Mene. Zato čutite sada pred njim, amin."

159 Poglavlje

1 I Adam praćen Setom, dokle ostala petorica okruživahu Evu i štichahu je od približavanja divljih, stranih gostiju, i posebno od zmija, od kojih se Eva obično najviše užasavala, dođe konačno vijugajući prilično mučno kroz već mnogobrojne svakakve strane goste na jedino još slobodno mesto gde se nalaziše četvorica. **2** Dospev do Abedama, htjede govoriti ali od straha skoro ne prevale ni reč preko usana; uzvišeni Abedam ga pak preduhitri, pogleda ga ljubazno i reče: "Adame tražiš nesigurnu pomoć. – Pogledaj u svoje srce te ćeš umesto nesigurne vrlo brzo naći sigurnu. **3** Zar Emanuel nije sve vas blagoslovio i svima vama pokazao sigurno mesto gde će se On svagda naći? **4** Gle, da si Ga tu tražio, već bi Ga odavno i našao i već odavno bi ti pružio Njegovu moćnu ruku obilnu pomoći, i tako preko tebe već bi pomogao

svima. Međutim, ti kao prvenac sveg čovečanstva još ga nisi našao na određenome mestu; zato učini sada što si propustio u svoj ljubavi i prepunim poverenjem, te ćeš se i ti vrlo brzo uveriti koliko odveć blizu vam je svima Emanuel i s Njim sva pomoć." **5** I Adam učini kako mu posavetova uzvišeni Abedam, a i nađe odmah Šta je već dugo mogao naći. **6** Pogleda sav u suzama kajanja i radosti navise prema Abedamu i htjede početi da govori i moli, međutim Abedam mu reče: "Čuti do sutra; budi vedar i ne boj se jer nikome neće pasti ni dlaka s glave jer zato sam Ja u sredini među vama; razumi, amin." **7** Posle takvih reči Abedama uzvišenog Adam se sasvim smiri u svome srcu, zahvali usrdno ponovo Prepoznatom, pa se odmah ponovo uputi praćen Setom na svoje ranije mesto. **8** No taj povratak na njegovo ranije mesto ipak ne bi toliko bez muke kao što bi neko mogao zamisliti, nego tu Adamova istrajnost, njegova hrabrost i poverenje prođe, kao što se kaže, kroz vatru i njegova ljubav i njegova vera moraše da prođu vrlo neobično iskušenje, što se sve sastojalo u sledećem: **9** Čim se nađe jedva tri koraka vraćajući se od Abedama, gle, iznenada suknuše svetli plamenovi iz zemlje, to tako da mu sasvim presekoše povratak; poplaši se žestoko, ali odmah i pomisli na zadnje reči Abedamove, koji reče: "Ja sam zato među vama." **10** I tako reče plamenu: "U imenu Onoga koji je među nama kažem ti da se ugasiš i da mi ne preprečiš put onamo kuda ima da idem." **11** A plamen bi neposlušan i samo još žešće liznu navise. Tada se zaprepasti Adam i razgnevi se neposlušnom plamenu pred imenom Gospodnjim, i smesta reče vrlo žestokim tonom plamenu: **12** Čujte, vode cele zemlje, a i svih nebasa, padnite naprečac na ovo strašilo, koje je nemo i neposlušno prema imenu Gospodnjem, i uništite ga ugušivši za večno." **13** Ali ne htjede doći ni voda kako bi ispunila volju Adamovu. **14** Kako Adam vide da nema ništa od toga s neposlušnim plamenom, to reče Setu: "Pokušajmo drugim putem, a plamen neka gori koliko se Gospodu sviđa." **15** I obratiše se desno gde još ne buktaše plamenovi iz tla, a i ne počeo da bukta. Ali zato prema putujućem Adamu palacahu barem trideset savršeno izraslih ogromnih zmija, i on mora već opet da zastane i pod ni kojim uslovom ne moga koraknuti dalje; istina i tu upotrebi silne reči, međutim kao kod vatre ostaše i ovde bez uspeha; i kako se žestoko rasrdi nad tom gadijom, gle, tada jedna zmija širom razvali čeljust i učini pokret prema njemu iz kojeg Adam smesta primeti opasnu nameru nemani, ponovo se

prestravi i hitro uzmače. **16** A na to reče Setu: "Gle, i tu nam je put najgadnije preprečen; ali samo ne predavati hrabrost, poverenje i veru, i u ljubavi prema Gospodu vrlo čvrsto držati Njegovu svetu reč. **17** I tako barem mora ići s leve strane, jer tamo još ne primećujem prepreku. I zato u imenu Gospodnjem samo iznova napred pre nego što nam neka prepreka začepi i ta vratanica." **18** Posle nekoliko koraka dospev i tu, gle nađoše put zakrčen raznim nemanima, i to tako da više ne bi nikakve pomisli o nekom prolazu. **19** Tada Adam zastade i upita Seta: "Šta da činimo sada? Na reč nas više ne sluša ni jedna stvar, i tako na silu prodrati čisto je nemoguće; a ipak mi Abedam zapovedi da se vratim nazad na moje mesto. **20** O stara moja kolibo, kakvim mestom stanovanja postade za najrazličitije svašta za tako kratko vreme. **21** Sete, šta veliš ti, pošto nikako ne možemo prodrati, kako bi bilo da se damo ponovo nazad do velikog i sveto moćnog Abedama, Kojega čudesna svetlost još uvek obasjava ovu kolibu? Verujem da nas neće odbiti od Sebe." **22** A Set uzvraća Adamu: "Verujem, pošto smo već bili kod njega nismo trebali da dopustimo da se tako brzo zadovoljimo, nego da ostanemo kod njega ili barem da ga zamolimo da je išao s nama; tako bismo uštedeli sav trud; zato je sada naravno i krajnje vreme da se vratimo njemu jer inače bi put nazad njemu još lako mogao da nam bude presečen, i onda bi drugo zlo bilo veće od prvog." **23** I Adam uzvraća opet Setu: "Da, da, dragi Avelj-Sete, sasvim si u pravu; takvo što bi se vrlo lako moglo dogoditi – zato je brz povratak najbolje." **24** Rečeno – učinjeno, okrenuše se, ali što Set već nasluti, već i bi slučaj; – i sada više ne moguše koraknuti ni napred ni nazad. Vikati sada takođe više ne bi moguće; prštanje plamena, neprestano zavijanje zverova, bes, brujanje i hućanje orkana, moćna grmljavina, i tristo čega drugoga učiniše konačno da niko više ne razume sopstvenu reč. **25** I tako Adam i Set već biše sasvim opkoljeni dvostrukom vatrom i levo i desno zverima svake vrste. Nekoliko trenutaka verovala da su izgubljeni, međutim Adam se ohrabri i reče u srcu: **26** "O Emanuele, o Ava, o Abedame, pogledaj milostivo našu veliku nevolju; ne vodi nas u veća iskušenja, nego nas izbavi i oslobodi od ovih i svih drugih zala, koja su nas na bilo koji način Tvojim milostivim dopuštenjem već sada snašla i koja sada stoje nad našim glavama, i koja će nas moći snaći još i nadalje i smutiti naša srca. **27** O Jehova, ti sveti preljubazni Oče, usliši me pa mi daj da u miru idem, živim i umrem kako god je Tebi blagougodno, amin."

160 Poglavlje

1 I gle, odmah se ugasiše svi plamenovi; i sve životinje ustuknuše; i Adam sa Setom oslobodi se jakog iskušenja, i sada već imade slobodan put ići celom kolibom kuda hoće. **2** Pa reče sam sebi: "Evi sada više nije potrebna moja ionako nemoćna zaštita, jer kako da pomognem drugome kada nisam bio kadar ni sam sebi pomoći. Pošto se dakle sada prostor ove moje stare kolibe oslobodi svih grozota velikim smilovanjem Gospodnjim, onda i hoću slobodno da se obratim onamo i sada odem svojim slobodnim nogama otkuda nam dođe ovo sveto spasenje." **3** I odmah obojica, kako Adam, tako s njim i Set, pokrenuše svoje sada oslobođene noge prema Abedamu. **4** A On im iziđe u susret, i obzirom da se srca obojice preliše od velike zahvalnosti a i zato ni jedan ne uzmože prevaliti ni reč preko usana, to ih i tu Abedam preduhitri i reče im: **5** "Ako si se približio Gospodu u svojoj nevolji i Gospod je uslišio tvoje zapomaganje, onda Mu više nemoj okretati leđa, nego ostani licem i celim srcem kod Njega. Jer ako ume da te zaštiti, zar neće umeti zaštititi i one koje je nerazumno zahvatila tvoja briga? **6** Gle, Eva i svi su još sasvim zdravi i čitavi; šta im je koristila tvoja bedasta nerazumna briga? Da ih nisam štitio i savršeno sigurno održao, šta bi sada bilo s njima? Ili zar bi mogao da ih zaštitiš da ih je rastrgao bes jakih krvoločnih zveri ili da ih je zahvatila uništavajuća moć vatre? **7** Gle, zato je čoveku nužna samo jedna briga, i ta se sastoji u tome: Boga svetoga Oca tražiti svagda na ljubaznim, pravednim putevima, ne samo u nevolji. I ko Ga tu nađe kao najveće dobro, taj neka Mu ne okreće leđa, nego da ostane kod Njega – inače će svagda svoju nemoć opaziti već na pola puta povratka, pa tek gorkim iskustvima morati da spozna kako baš ništa ne ume bez Mene. **8** Jer ako neko zove Moje ime, a okrenuo Mi je leđa, zaista neće biti uslišan toliko dugo dokle ne obrati srce i lice Meni. **9** No zapamtite: takav drugi povratak će se pak svagda staviti na vruću proveru; pa će se tek pokazati koliko ozbiljnosti vlada u srcu, jer tada će svet silno besneti oko njega i neće se uslišiti ni jedna druga reč osim jedino srca. **10** Razumi valjano i više Mi ne okreći leđa, nego daj da te Ja svugde pratim i vodim, amin."

161 Poglavlje

1 Kako čuše dvojica takvu besedu od Abedama, zahvališe Mu od srca i tlo njihovog srca prsnu i iz njega izbiše svetli plameni istinske ljubavi. I tako i Set prepozna Abedama i reče zatim pun unutarnjeg ganuća: **2** "O sveti Oče! Tek sada sam se probudio iz sna koji je trajao skoro preko osam stotina godina, – i vidim sada u najjasnijim crtama šta sve čini Tvoja beskrajna očinska ljubav kako bi istinski oživela i samostalnim oslobodila Tvoja stvorenja, te da ih vaspitava i digne Tvojom istinskom decom kako bi zatim takvima i pored Tebe, dobri Oče, nešta bila i trebala da budu. **3** Iz ljubavi uništio si svetove pred njihovim očima kako bi spoznali svoju ništavnost i Sve Tvoje svete ljubavi. **4** Sakrio si se opet pred njima kao bi Te tražili, i preko tog svetog traženja zaboravili svet i njegove prolazne draži. **5** Ko se god nezreo približio Tebi, toga si blago odbijao, i stavio ga na dobro zemljište kao bi što pre sazeo te mnogostrukim plodom natovaren vratio se kući Tebi, te da ga uz to još nagradiš što je dao da ga Ti beskrajno ljubiš i da ga bezbrojnom dobrodetelji života samo strpljivo zasuneš. **6** Ti si primetio i video već odavno veliku ravnodušnost našeg srca. Umesto pak da nas sve zaslužno kazniš, posetio si nas sam vidljivo i učio si nas, i učiš nas još svetim rečima i svetim delima da spoznamo Tebe samog i tako takođe večni život u nama. **7** Nebo i zemlju i takođe sve stihije vidljivo i zadivljujuće pokrećeš nas radi, i štaviše potresajućim gromom propovedaš našim gluvim ušima Tvoju veliku ljubav i smilovanje; i presvetlim pucajućim munjama budiš naše oči potonule u duboki san smrti kako bi gledale dela Tvoje beskrajne očinske ljubavi, jest, kako bi ugledale Tebe, Tebe samog, Ti sveti Oče. **8** O Oče! Ko da Te ikada dovoljno ljubi, ko i hiljaditim delom jedva donekle da Ti zahvali po beskrajno malim delom kako priliči deci, po dečijoj obavezi. **9** O dobri Oče! – Srce moje, sada se raširi širom, jest preko sveg vidljivog neba se raširi; i ti, novopobuđeni sveti plamene istinske ljubavi, ispuni moje širom rašireno srce od dole do gore kako bih konačno Tebe, o sveti Oče, iz svih mojih sila, jest, preko svih mojih sila mogao ljubiti. **10** Tek sada se pojavljuju sve reči koje si ti, Henoše, u Očevom imenu često govorio meni kao presvetle zvezde; jest, tek sada mi postaje sve jasno; od prvog dečijeg jutra tek sada osećam da u svakom dašku koji se igrao s mojom kosom, u svakoj kapi rose koja ikada pokvasi moje noge, jest, u svemu što

me ikada tače, jest štaviše svaki san bejaše delo Tvoje beskrajne ljubavi, o sveti Oče. **11** Primi sada za sve zahvalnost, iskrenu zahvalnost, koju Ti god, i od sada večno neprestano u svoj ljubavi moga srca, budem uzmogao prineti, i sigurno ću uzmoći sve više i više s Tvojom milošću. **12** O kada bih sada smeo da vičem; kada bih sada smeo da Te otkrijem. Zaista, kao što tek maločas bučne stihije zaglušiš moj glas, tako bih hteo, o Oče, da ih sada zaglušim s Tvojom hvalom. **13** No, o Oče, oprosti mi ako možda već previše govorim. – Ali ko može da se umeri u ljubavi koji prepozna Tebe, o Oče; i ko ovde može da učini previše? – Ko dati Tebi previše hvale; ko previše zahvaljivati? **14** Čije srce se može previše raširiti da primi neizrecivu veličinu Tvojih smilovanja, Tvoga strpljenja, Tvoje dugotrpeljivosti, jest beskrajnu veličinu Tvoje Očinske ljubavi? **15** O Oče, sveti, dobri, najbolji Oče! – Sasvim, sasvim da bude Tebi večno požrtvovano moje srce na zahvalnost! Primi milostivo, Ti svih nas dragi, sveti Oče! O primi od svih nas! Tvoja volja, amin."

162 Poglavlje

1 I posle te tople besede zahvalnosti obrati se uzvišeni Abedam s vrlo ljubaznim licem Setu i reče mu: "Sete, sine Moj, dođi ovamo; ovamo, o ove grudi, koje su te ljubile već pre no što je neko sunce osvetljavalo putanju nekoj zemlji. **2** Ljubi Me, ljubi celim srcem Oca, koji je iz večne ljubavi prema tebi razapeo široko nebo preko zemlje, sunca, meseca i svih zvezda kako bi ti pokazao koliko ti je On odveć dobar, sveti Otac, koliko ti je večno bio i večno hoće da ostane i ostaće. **3** Zar ne, ljubljeni Moj Sete, uz srce večnoga svetoga Oca miruješ blago i dobro. **4** I ti, Adame dođi ovamo, i vas svih trojica i osetite i kušajte koliko je slatka ljubav svetoga Oca i koliko je prijatna umornim dečijim srcima." **5** A svi padoše ničice pred Njim i povikaše s najvećim ushićenjem: "O predobri, sveti Oče! – I više niko ne uzmože što reći." **6** A Abedam ih uspravi i reče im dalje: "Draga Moja deco! Često ste Me tražili, dugo ste Me tegobno tražili, jest, nad svim zvezdama ste Me tražili dokle sam neprestano hodio među vama; međutim, niste me mogli naći i prepoznati zato što su vaše oči i tako vaša srca stalno bila usmerna u daljinu da bi tražila i ljubila Onoga koji je svima vama uvek bio tako blizu, jest, bliže no svako sam sebi. **7** No sada ste Me našli, i presretni

ste što ste Me našli; pa tako hajde da sada i istupimo iz kolibe i vidimo ko sve čeka na našu pomoć. **8** A tebi Sete sada dajem moć da utišaš oluju koja još jako besni, – pa će se ubrzo pokazati ko će sve još prepoznati bliskog Oca, amin." **9** I tako sada iziđoše napolje iz kolibe, gde nevreme, mada već malo prividno utišano, još velikom silom bešnjaše. A u prolazu kod Eve Abedam uzvišeni još reče petorici što okruživahu Evu i tešahu je: **10** "Tu gde ste, tu i ostanite dokle se ne vratimo. Ko čini ljubav prema bližnjem, opet će naći ljubav prema bližnjem. A ko čuva svoju slabu mater, taj će na zemlji biti nagrađen ljubavlju. A ko ima ljubav nagradom, taj ima skupocen zalog u ruci, kojim će lako pribaviti sebi najskupocenije. **11** A Ja vam kažem: da čovek zna koliko je često blizu najvećoj sreći, sve bi napustio da ide za njom; međutim i takvo što je dobro što ne zna, jer da zna, onda bi postao trom i ostavio bi neobrađenim sopstveno tle. **12** Zato ostanite i vi ovde i obrađujte vaše zemljište, jer ne zavisi od dugog vremena, nego nekada zavisi o jednoj minuti. Ako u njoj seme padne u zemljište, onda odmah nikne, i klica koja je brzo izbila ubrzo će raširiti svoje nove grančice u svetlosti dana. **13** A ja sam vrlo iskusan sejač i poznajem pravo vreme sejanja semena u zemljište. Dajte zato da to seme zarana nikne i terajte ga toplotom svoga srca; zaista, na njegovim brzo naraslim granama neće se pojaviti običan svakodnevni plod. **14** Zato ostanite i obratite pažnju na ove reči." **15** Po tim rečima odmah istupiše iz kolibe. – A petorica, nakon što šestorica istupiše iz kolibe, počеше se međusobno pitati: "Ta ko je ovaj stranac; otkuda je? **16** Zar to nije onaj koji nam se priključio predveče s Abedamom, koji se vratio. **17** Inače liči sasvim običnom čoveku. – Otkuda mu dođe takva mudrost – budući da ga ranije nikada ne videsmo među nama. **18** Njegova beseda bi jedna od najneobičnijih koje ikada čusmo. – Reče o sebi da je vrlo iskusan sejač; da sada poseja seme u nas; treba brzo da nikne i već, kako razumemo, sledećeg, to je prema tome sutrašnjeg Sabata, da ponese grane, lišće i vrlo neobično sazrele plodove. – Kakvi su to plodovi? **19** Neka razume ko hoće i može, ali mi, koji smo svi videli Emanuela Avu i čuli Ga, i bejasmo svedoci svih Njegovih čudesnih dela, i koji nas je probudio i blagoslovio, ne možemo razumeti smisao tih reči. **20** Čudno je doduše da mi kao blagosloveni takvo što nismo kadri. Ali šta je, tu je." **21** A Enosu konačno pade u oči svetlost u kolibi, tako da smesta prenese i ostalima. **22** Pa Kenan onda reče Enosu a i ostalima: "Čujte, to je stvarno

čudno, tek sada i meni pada u oči. Nigde se ne vidi nešto što svetli, a ipak je ovde svetlo kao dan. **23** Kako je to moguće, ko od svih nas može to da shvati?" **24** A Eva se uspravi i primeti petorici govoreći: "Deco, otkud to da pitate jedan drugoga stvari koje ni jedan od vas ne razume. **25** Čujte, sva oluja je umuknula; mir opet diše blago preko teško proverenih rudina zemlje. S lišća drveća padaju zadnje kapi velikog pretrpljenog straha, i sveža rosa već leči poneku ranu koju munje sigurno naneše zdravim stablima; i nad očima strašljive dečice već se valjda nadvio okrepljujući san; i svi koje je ovaj dugi čas strahote možda doveo do očajanja, na svojim licima će skrušenog srca i uplakani u suzama kajanja Bogu zahvaljivati na spasenju. **26** Kako možete da lupate glave zbog nađenog pramena ovčije vune, a pri tom ne obraćajući pažnju na živu ovcu? **27** Iskusni sejač zasejao je divno seme u vas; a ako ga zgazite, onda će malo grančica ugledati svetlost dana. **28** A to svi znate da seme u zemlji mora da miruje ako će niknuti da donese plod i tako blagosloveno da napreduje; zašto ne dajete vašem semenu mira, a mesto toga gazite ga bledom oštrinom svoga razuma? **29** Ne samo za one koji su napolju prestala je oluja, nego i za vas. Jest, spaseni smo svi mi. Razmišljajte zato umesto svojim lomljenjem glave radije u svojim srcima Ko nas je spasio i zahvalite Mu za tako veliko smilovanje; tako će sigurno pre postati svetlo u vama nego vašim razmišljanjem glavom. **30** Ne pitajte sebe ko je stranac pošto ga od vas još niko ne zna, nego zato radije obratite pažnju na njegovu divnu reč u srcu kako bi brzo proklijala i nikla; pa kada na danu budete ugledali plod, sigurno će vam biti lakše da stranog divnog sejača prepoznate iz ploda nego tako kada mrakom svojih glava već hoćete da gledate svetlost dana, ili možda već umišljate da gledate. **31** Premda žena ne treba da uči, ipak prinadleži materi da ukori svoju nerazumnu decu kada vidi nerazumnost kod svoje dece. Razumite takvo što valjano. Idite u svoja srca te tražite tu svetlost za svoj mrak, i čutite, amin." **32** Ove reči Evine dirnuše petoricu silno u srce tako da i odmah zahvalno učiniše što s uzvišenim pravom Eva od njih zahtevaše materinjski ljubazno i mudro. **33** A šta u to vreme uradiše šestorica napolju? Kako nađoše zemlju pri svom istupu iz kolibe, i decu na zemlji? **34** Još hiljade munja ukrštaše užarene oblake; stotinu gora okolo još pokazivaše punu vulkansku aktivnost; more je uzmaklo miljama i miljama, tu i tamo još goreše šume zapaljene munjama; tmulo još tutnjaše gromovi;

ne retko udari još koja munja silno grunuvši u još jako tresuću zemlju; i zavijanje već udaljenih stanovnika šuma odjekivaše još jezovito iz dubina. **35** Tako dakle još beše napolju; i hiljade i hiljade dece ležaše pri tom u širokim krugovima oko kolibe Adamove i slaviše Boga za izbavljenje; i drhteće matere tešiše plaćući svoju decu, koja neretko isto plakahu; a neka već umorna od strahote zaspase na krilima jecajućih majki. **36** I šestorica idahu okolo i sve izviđahu i tešahu pritisnuta srca otaca i matera.

163 Poglavlje

1 Pošto šestorica koja hođahu van kolibe uspraviše srca mnogih snuđenih, reče Abedam Uzvišeni Setu: **2** "Dragi Sete, vreme iskušenja je isteklo; radi poretka i opstanka zemlje izbesnela se ova vatrena oluja; pa tako sada možeš dodeljenom tebi moću da joj zapovediš da se sasvim slegne i učuti, i da se smesta razvedri nebo. Samo udaljene okolne planine, koje još gore, ostavi još u svom nužnom i sasvim beštetnom radu, amin." **3** I Set pade pred Abedamom, i slavljase Ga i zahvali Mu; zatim se ponovo dignu i reče s najdirnutijim srcem široko raširiv ruke: **4** "O sveti Oče, Gospode i Tvorče svih stvari, kako beše od večnosti i kako će biti večno, tako i sada da bude Tvoja sveta volja; i tako i ovde da se dogodi sve u Tvome svetome imenu sada kao i svagda, amin!" **5** I Set gotovo još ne izgovori amin, već se na celom nebu više ne primeti ni jedan oblačak, osim samo na širokom rubu dalekog horizonta jedva vidljivi stubovi dima još gorećih planina; nebo izgledaše kao novostvoreno i valjano ukrašeno najlepšim zvezdanim skupinama; i sve što živi i diše radovaše se ponovo-uspostavljename miru i poretku. **6** I pošto sve to tako sada bi uređeno i već sveža i svaku prirodnu ranu lečeća rosa pade s neba, i blagi povetarci podigoše utučenu travu, reče Abedam pratiocima: **7** "Mir je uspostavljen; zemlja opet ima svoj mir; tako hajde da sav narod uputimo u svoje kolibe kako bi tamo otpočinuli, što je prirodno nužno; pa zatim hajde da se i mi vratimo u naš stan i podignemo one koji čekaju na nas. **8** Zatim se uputiše deci koja su se smestila na raznim mestima oko kolibe Adamove i obznaniše im da je sada dobro vreme vratiti se kući i ne plašiti se pošto svaka neman već dugo ponovo požuri svojim šumskim dubinama; i uz to će svako u svojoj kolibi zateći toliko svetlosti, čijom pomoći će svakome biti lako pretražiti svaki kutak kolibe i

time uveriti se da moćni, veliki Otac nikada nije toliko daleko svojoj deci kao što nerazumno neretko misle i odveć slepo veruju. **9** Pa uveriv se u sav mir i oslobođenje, onda neka zahvale Bogu kako dolikuje i neka se bezbrižno daju na počinak prirode. – **10** Pošto takvo što svugde objaviše, tada se i smesta podiže sav narod i požuri svojim kolibama. Pojedine starešine pak odoše do šestorice, padoše najpre na svoja lica i zahvališe ocima i preko njih i Bogu skrušenim srcem; a pošto se ponovo digoše, ohrabri se jedan, koji beše jedan deseti sin Setov, i upita Seta: **11** "O oče, kako si bio vičan takvo što, da sve stihije tako brzo poslušашe tvoju reč? Takvu moć još nikada nisam primetio na tebi. **12** Zaista, tu mora biti prisutno više no ti sam. O reci mi kako bismo i mi spoznali kako je takvo što moguće čoveku." **13** I Set reče pitajućem: "Dragi sine Kaeame, uviđaš šta je čoveku moguće i nemoguće; ali kako je bez obzira čoveku u Bogu i kroz Boga moguće mnogo šta, takvo što danas još nećeš shvatiti; ali radujte se sutrašnjem danu, tada će se vama svima pokazati velika svetlost. U toj svetlosti će se obasjati svi kuci vašeg srca, pa ćete mogućnost takvih zbivanja prejasno ugledati. **14** A za danas vratite se mirnim i zahvalnim srcem u svoje očišćene i dobro obasjane kolibe, i bezbrižno i zdravo se odmorite radi dobrobiti svog prirodnog života u imenu Gospodnjem, amin." **15** I uzvišeni Abedam, takođe uz to rekav amin, još doda sledeće: "Kako predete preko praga svojih koliba i nađete ih, naime kolibe, obasjane i očišćene svake neugodnosti, onda zamislite razliku šta je Bogu a šta čoveku moguće. **16** Pa kada takvo što uvidite, onda uporedite svoje srce s kolibom kakva još do malopre beše a kakva je sada. Tako će vam s očiju pasti velika zasena, i otud ćete ubrzo spoznati i opaziti ko je sve danas saučestvovao pri stišavanju nevremena. Amin." **17** Kaeam zahvali ovom uzvišenom učenju, pa reče: "O ti, čije reči sada kao dah pun života ispuniše sve moje biće, nećeš li mi dozvoliti, čim otpratim svoje do kolibe, koja mi već dugo služi mestom odmora, da se odmah ponovo vratim ovamo i da samo u tvojoj blizini, koja mi je toliko prijatna, mada samo van kolibe Adamove, provedem noć?" **18** I uzvišeni Abedam mu uzvрати govoreći: "Kaeame, učini kako traži ljubav tvoga srca; a ako imaš puno poverenje i poznaješ u sebi da je ovde više no što tvoja koliba hvata, onda položi svu svoju brigu do zemlje i sledi za nama smesta u kolibu Adamovu; ima dovoljno mesta u njoj." **19** I Kenan uzvрати sav sretan: "O ti divni! – Kako je slatka tvoja reč; ko joj se može opirati kada

je čuje. **20** Gle, sva moja briga je već pod mojim nogama na tlu zemlje. Zaista, da imam sto koliba i hiljadu dece s upravo hiljadu žena, onda bih ih iz ljubavi prema vama, i posebno prema tebi, ti divni učitelju, upravo tako lako i tako brzo napustio i tebe sledio kao sada odjednom tu jednu. **21** Jer gle, Onaj koga slušaju stihije, i koji se stara o celoj zemlji, Njegova sveta briga sigurno neće zaboraviti moju sirotu kolibu; i tako ću slediti tebe, ako hoćeš, tebi spokojno do kraja sveta, amin."

164 Poglavlje

1 A kako još ostala četvorica ne mogoše valjano da shvate šta je Kaeam naumio činiti pošto nešto podalje zbog graje odlazećeg kući naroda ne razumeše puno uzajamnog razgovora, to priđeše bliže i upitaše ga o tome. **2** Kaeam im pak uzvрати govoreći: "O čemu me pitate, tu vam odgovaram da ostajem kod onog koji nas je spasao; – što isto i vi možete učiniti, ako hoćete." **3** A ovi drugi opet upitaše Kaeama a šta da se dogodi sa ženom i decom, i još drugim stvarima?

4 I Kaeam im uzvрати ponovo:
*"Za to što ostaem, već sam sve učinio.
Koji danas ne dade da se zemlja raspadne
i svezu zemlje ne pokida
sigurno će i do sutra
brinuti se o mojoj sirotoj kolibi.
5 Ni vi ne trebate toliko da se plašite
još zemlja ne leži u ruševinama;
bolje slediti korak za korakom
jednome iz svete sredine
nego mirovati u svojoj kolibi
po naviknutom tromom običaju.
6 Moja koliba malo bi mi vredela
da je Jedan ne čuva;
šta On čini, propušta se
Koji nas ljubi bez svake mere.
Ako sledim Njega iz boljeg poriva,
sledite i vi ljubavi."*

7 A drugi ne razumeše šta im Kaeam otkri, pa ga upitaše još jednom šta hoće kazati takvim rečima. **8** A on im uzvрати: *Ko se u srcu ne razgore kada nađe Oca taj i teško spozna je život vezao. Zato vam valja ići kući da mirujete u svojim kolibama i za danas da se ne trudite da ispitete naše sredine. Amin."* **9** Ubrzo se pak Abedam Uzvišeni obrati četvorici i reče im: "Ko shvata šta ne vidi, i ko razume šta ne čuje? **10** Ako slep ili neko sa zatvorenim očima već ništa ne vidi u po bela dana, kako će tek proći noću? I čije je uho gluvo gromu, kako će razumeti blagi dah ljubavi? **11** Kažem vam, ko izlazeće sunce ne prepozna je prvim pogledom, taj ima silnu manu u oku; i koga ne probudi glasan grom, taj sigurno čvrsto spava. **12** Zato pođite i vi mirno i raspoloženo u svoje kolibe i tamo se dobro naspavajte; samo ne zaboravite da se ujutru probudite u pravo vreme, amin." **13** A kako četvorica čuše reči Abedamove, pobojaše se; – i jedan od njih uzvрати Abedamu: "Ko si ti da naše srce toliko silno zadrhta pri tvom glasu i rečima; šta mi imamo s tobom?" **14** "Ko sam? – Ja sam koji jesam; a vi sa Mnomo još niste imali puno. **15** Da sam Ja od vjkada s vama imao tako malo kao što ste vi imali sa Mnomo, zaista, još biste malo založili hleba. **16** Razumite, i idite na vaš odmor, amin." **17** Pošto ih time Abedam tako kratko namiri, to se još obratiše Setu i upitaše ga kako stoji sa strancem, jer njegove reči zvuče vrlo čudno i izazivaju do sada njima sasvim staro dejstvo u njihovim grudima. **18** A Set im uzvрати: "Zar niste čuli šta vam je pre toga rekao stranac: Ako slep ili neko sa zatvorenim očima već ne vidi u po bela dana, kako će proći noću? **19** A unutarne oko vašeg srca je još nadasve slepo, zato ne primećujete presjajno sunce na horizontu sveg života; zato idite kući, ispavajte tamo svoju nerazumnost i dođite ujutru kod nas trezvenog duha, amin." **20** Pošto ovo četvorica videše da sa svim svojim pitanjima ne učiniše ni najmanjeg pomaka, zahvališe ocima i odoše udubljeni u svakakve misli prema svojim kolibama, koje prema sadašnjem računanju behu udaljene oko pola časa hoda prema podnevu odavde. **21** A putem jedan upita drugog šta drži o strancu među ocima glavnog kolena. **22** A jedan među njima, imenom Kurameh, odgovori im govoreći: "Želite li čuti, možete li čuti i hoćete li čuti? – Ali glupavi jer glupavi; mi smo kao što ne treba da budemo; misliti bez misli, gledati bez svetlosti; pitanja bez usta nemaju temelja. **23** Nađoh jednom šuplje drvo i uvukoh se u njegovu široku šupljinu; tu beše pusto; ne videh ništa osim truo, smrdljiv trulež; ali život drveta ne nađoh

premda beše spolja kao živ; beše pun lišća; da li imade i ploda, to ne znam jer takvo što ne mogadoh primetiti zbog njegove visine. **24** Tako videh negda veliku pticu kako krstari vazduhom; beše orao; podražavao je glasove manjih ptica; ptičice uzleteše, uobražavaše ugledati sebi sličnog; no kako li uplašeno ustuknuše kada ugledaše moćnog orla; poj je doduše ličio poju ptičica, no zvučашe moćnije i dalje odjekivaše duž jezovitih visina; silno me uhvati strah kad njegov glas dospe do moga uha. **25** Jednom noću čuo sam kao moćnu huku oluje, no lišće drveta osta netaknuto; i mišljah: šta je što huči, huka u punom miru? **26** Ubrzo umuknu, ne dođe vetar; – moćna huka a bez vetra, što su to čudne stvari. **27** I tako videh jednom i sa visoke litice kako se od mora odvajaju sive, teške oblačine; dižahu se sve više naviše do visoke litice; htedoh da vidim šta je u njima, no ubrzo se zgrozih, jer što se bliže mrklo valjahu, to mračnije bi u dubini; zato utekoh, kako znate, što pre s litice pravo do moje kolibe, i nađoh u njoj stari mir. **28** *Ako će dalje nečeg biti, vreme će magle dići, i nemojmo sebi glave lupati, ne u osičnjake zlobno ubadati. Gore su krive, mi smo glupi; šta jedno drugom može reći na glupost glupih pitanja? – Jedino žaliti se na sopstvenu nevolju, takvo što ludost mora podneti. Zato sada hoću da ćutim, tiho u moju kolibu da se popnem, tamo u radosti tihe nade da se predam slatkom odmoru.* **29** *Ako ćete dalje sebe još pitati sve dok vam jutro kaže: Moji zraci vam objavljuju: svi ste još puni greha, zašto nećete da mirujete, nego samo beskorisne stvari činite? Gledajte sada da li vaše oči za sunce valjaju?* **30** *Ipak činite šta hoćete moj jezik vam neće mrčati. Sutra će se valjda naći šta ste od noći izvili.* **31** *Sunca nećete stvoriti ako i blenete u noć. Sutra će se valjda naći šta ste od noći izvili, amin."* **32** I po tim rečima napusti ih Kurameh i požuri u svoju kolibu na počinak, dok se ostala trojica spustiše na zemlju i odagnaše san svakakvim pitanjima. **33** Kako pak Kurameh stupi u svoju kolibu i nađe svoju ženu i svoju decu sasvim u čudu što unutrašnjost kolibe beše toliko obasjana, tada se seti reći stranca, i počе da unilazi u sebe i spozna malo-pomalo sve više da stranac nije stranac, nego neko koji je svugde kod kuće. **34** I tako počе da Ga slavi, i slavljашe Ga sve dokle mu nužni san ne ukoči jezik žedan slave.

165 Poglavlje

1 Istovremeno sa četvoricom spomenutih dospeše i sedmorica u kolibu Adamovu i nađoše tamo raspoložene petoricu kod matere Eve. **2** U kolibu tako dospev, stupi Abedam odmah do petorice i reče petorici: "Recite mi sada šta ste našli za vreme dokle smo bili odsutni i kako vas je obrazovala Moja reč; obnovi li vas, ili ostari? – Takvo što objavite Mi sada iz svojih srca." **3** I Enos, kao prvi, izjavi o sebi sledeće: "Ugledah u sebi svetlost; beše jaka i svetljaše silno; htedoh znati otkud dođe, i gle, svetlost se ugasi, i ja više ne videh drob u svom telu. **4** U tom upitah svoje srce kuda se sakri svetlost. A srce osta nemo, i ja ga upitah drugi i treći put, i opet i opet osta nemo, i ostalo je nemo do sada. **5** Gle, to je sve što nađoh; nemo uobličenje moga srca je sve i ugašena svetlost pride." **6** I Abedam mu uzvрати: "Da si mesto istraživanja ljubio Onog koji te je večno već ljubio, onda tvoje srce ne bi onemelo, nego bi imao svetlosti i reči u njemu; međutim ti htede znati samo; a gle, znanje je za život ono što je za svetlost para truleži; – tom parom si ugasio život i s njim i njegovu svetlost u srcu; zato pomrači u tebi i oneme tvoje srce. **7** Tako će još mnogi proći na zemlji; – a koji bude sličan tebi, kod toga će biti teško ponovo steći život i njegovu svetlost. **8** A ako hoćeš živeti, ostavi svoje znanjstveno istraživanje, i ispuni mesto toga svoje srce ljubavlju, tako ćeš s ponovnim sticanjem života pridobiti i svetlosti u pravoj meri. **9** A ako bi svi ljudi sakupili svoje znanje, zar bi time spoznali Boga samo za dlaku bliže? **10** A koja je razlika između onog koji izučava zakone i onog koji ih se pridržava? **11** Zar izučavatelj nije ubijen zbrkom zakona, a pridržavatelj zakona upravo zakonima živ? **12** Ti mi hoćeš reći: A zar se zakon najpre ne mora uzeti k znanju pre no što je moguće pridržavati se njega? **13** Ja ti kažem da jednim delom imaš pravo, međutim, da bih te doveo na pravu svetlost, hoću da ti obznamim jedno poređenje, i ti sam da poslužiš njemu pa da prosudiš. **14** Gle, ako bi imao dvojicu slugu, koji ti služe; jedan, ako bi mu naložio neki posao, znanjstveno bi razbijao glavu o tvoju izgovorenu zapovest i celog dana samo bi istraživao šta sve znači tvoja zapovest i čega skrivenog sadrži. **15** A drugi neće mnogo da razmišlja o tome, nego ide i iz ljubavi prema tebi odmah izvršava u delu tvoju volju. **16** Reci mi, kojeg od dvojice slugu ćeš zadržati i posvetiti ga u mnoge svoje tajne i želje svoga srca? **17** Znanjstvenog raspravitelja tvoje volje sigurno

nećeš, nego onog koji svagda vrši tvoju volju. **18** Misliš li da je kod Boga drugačije? – O nije, kažem ti, nego baš tako je i kod Boga, koji takođe ne ceni istraživača, nego samo svagda ljubaznog, dobrodetelnog duha. **19** Tako i ti čini pa ćeš živeti i u jednoj minuti više saznati od velikog Gospoda i Oca nego svojom znatiželjom kroz hiljade godina. **20** Ovo zahvati u svoje srce i čini za tim, amin." **21** Dalje reče Abedam Kenanu: "Pokaži mi i ti svoje srce; šta si našao?" **22** I Kenan uzvрати: "Zaista, ni ja nisam prošao mnogo bolje od oca Enosa; i pred mojim očima preletoše stvari koje izgledaše kao silno svetleće munje; međutim ne mogoh ih pratiti, prebrzo zapadoše za udaljenim horizontom i ubrzo pokri mrkla noć zemaljsku loptu. Morao sam potom sa velikom zebnjom da opazim koliko su nedovoljne ljudske sile; i koliko užasno spore da sustignu prolazeću svetlost. **23** A pitati moje srce znači pitati kamen; – šta li je u njemu skriveno, ko može znati? Meni ne odgovara. **24** Bio sam itekako prisutan kada nas je Emanuel Ava blagoslovio, međutim Njegov blagoslov mora da je kod mene prošao preko kao moja ranije ugledana svetlost ne dotaknuvši kod mene više osim očiju." **25** I Abedam mu uzvрати: "Kako si ti prošao, tako će negda, i to vrlo dugo, proći veoma mnogi, pošto će i njih u svetovnoj mudrosti snaći smrt; njihova srca će postati kamenom; lakomstvo će biti posledica, a on će sobom dovesti zavist, škrtost, ubistvo; i škrtog će nazivati junakom vrline u stalno sebičnoj štedljivosti; tada će veliko siromaštvo biti posledica mnogih i smrt još više njih. **26** A ako hoćeš živeti, učini kako sam savetovao Enosu, amin." **27** I dalje Abedam upita Mahalalela: "Šta ti nađe u sebi, obznani Mi?" **28** I Mahalalel uzvрати: "Zaista, prođoh još gore od svojih otaca; oni barem ugledaše svetlosti, a ja ništa osim svugde noći, jest, ništa osim hladne noći. **29** Ja sam sasvim pust i prazan. Gde god sebe kucnuh, zvučаше šuplje i prazno. I pogledav naviše ka nebu, primetih da je od rude i ne propusti ni zrak najmanje nade za svetliji život. **30** Oplakah veliku sirotinju svoga sopstvenoga srca, no i suze proguta vrući pesak moje pustinje; i sada više ni ne mogu plakati i sasvim sam nalik kamenu. **31** Gle, takvo što sam našao, i nalazim još uvek osim malog olakšanja koje sada osećam u tvojoj blizini." **32** I Abedam mu uzvрати: "Kako sada prolaziš, tako će negda u najzadnje vreme proći veoma mnogi. **33** A ti si sretan što prepoznaješ veliku nevolju u sebi, jer takvo spoznanje je takođe velika svetlost; a oni svoju smrt neće prepoznati; kao mrtvo stablo koje je odstajalo u šumi njihov unutarnji crv

će ih izgledati, i neće primetiti onog koji ih glode za večno uništen prah. **34** Rude će kopati iz planina toliko da će praviti kovane puteve; ali preko tih čvrstih i pravih puteva će malo njih, jest odveć malo hoditi koji će hteti da budu kao ti sada. A ako i ustane neki živi iz mnogih hiljada, taj će štaviše ono kratko vreme teško podneti među mrtvima. **35** A koji budu kao ti sada, ti će žive prepoznati samo onoliko koliko Me ti sada prepoznaješ; – i tada mnoge reči života neće uzmoći nad njima koliko sada jedna nad tobom. **36** Iz trojice pak jesi ti sretniji u svoj svetlostnoj sirotinji jer tebi će brzo doći dobra vest. **37** Postupi pak i ti kako sam posavetovao Enosu, tako ćeš živeti i imati svetlosti u obilju, amin."

166 Poglavlje

1 I dalje upita Abedam Jareda: "Jarede, hoćeš li Mi i ti obznaniti šta si zasad našao u sebi poput otaca dokle smo bili odsutni? **2** I Jared odgovori: "Gle, znadoh da će se malo ili ništa naći; zato ni ništa ne tražih, nego pre i posle ovog pretrpljenog straha od nevremena počastih se svašta maštajući; tako maštah odveć prijatno stanje da je Asmahael ostao i da je kod Mene stanovao. – O koliko blažen bih tada bio. **3** Opet maštah da je potom kao Emanuel Ava ostao kod nas samo barem do ove oluje; koliko bismo svi tada likovali Njemu! **4** Opet maštah da nam je Emanuel Ava možda ovu oluju hotimice poslao kako bi Sam proverio našu ljubav i naše poverenje prema Njemu nas radi. I opet maštah: ko zna možda je baš u toj oluji među nama Emanuel, i čak u samoj oluji? **5** I tako maštah jedno za drugim; svetlosti, doduše, nigde mi ne hte postati, međutim, lakše mi bi i prisnije oko srca. **6** Jer premišljah: Ako o Onome koga je moje srce toliko žarko ljubeći obuzelo samo smem da maštam kao što mladi prosilac mašta o svojoj novoizabranoj nevesti, onda je to već ionako velika milost, koje nisam ni najmanje dostojan. **7** I gle, tako stvorih sebi blaženstvo za blaženstvom; i sanjario sam sebe s jednog presretnog stanja u drugo; a i to je sve što sam našao; a šta sam drugo i trebao tražiti i naći osim samo ono što mi je dao Ljubljeni moje ljubavi, i još dodajem da zaista ni ne želim ništa drugo tražiti ni naći; – a i čvrsto verujem da me Emanuel tim nalaskom, koje me svagda odveć usrećuje, kada po Njegovom učenju moram napustiti ovu zemlju, negda neće pogledati nemilostivo. **8** A zato uvek hoću da se radujem svome Bogu,

svome Emanuelu, svome preljubaznome Avi. **9** Gle dakle dragi, strani čoveče, kako rekoh, takvo što je moj neprolazni nalazak." **10** A Abedam držaše pri toj Jaredovoj ispovesti ruku pred očima i sakri suzu pred njim. Tek posle duže stanke skloni ruku sa Svojih očiju i konačno reče Jaredu: **11** "Jarede, ustani i dođi Meni, jer od sada ti više neće biti potrebno da maštaš o Emanuelu, koji ti je toliko drag i kojeg si svagda ljubio, zbog čega već i Asmahael sebe odredi preko usta otaca da stanuje u tvojoj kolibi; jest, nećeš više maštati o Njemu, nego ćeš Ga imati svagda živo pod krovom svoje kuće. **12** Jarede, dođi ovamo i ne zaziri, jer gle, tvoj Emanuel, tvoj Ava, tvoj Otac ispruža ovde Svoje ruke prema tebi. **13** Gle, gradiću nebo; treba da bude najviše među svim nebesima; – ali u njega neće biti pušten niko koji Mi ne bude došao u susret s nalaskom kojim si mi ti svagda ispotiha dolazio u susret kao sada. **14** O Moj Jarede! Pogledaj Henoha, Matusalaha i Lameha; vi svi stanujete pod jednim krovom; ljubav nije dala da se odvojite, i tako ni Mene od vas; i tako hoću i da ostanem kod vas i svih vaših potomaka; a po tome će se sve do kraja svih vremena valjano prepoznavati potomci tvoje loze što ću kod njih svagda uvraćati. **15** Gledajte svi vi, takva je prava ljubav, tiho trpeljiva i ništa tražeća osim jedino predmet kojeg srce ljubi; i nađe li Ga srce, onda je sretno i presretno ako i nema ljubljenog pred očima ali tim više u srcu. **16** A kada ljubljani vidi tihu, trpeljivu čežnju ljubećeg da je pun poniznosti i jedva se usuđuje da pogleda naviše prema ljubljenome, – zaista, taj je čija je ljubav jednaka ljubavi Onoga Kojega ljubi, i Koji ga je već ljubio pre nego što beše. **17** Ko dakle bude činio kako sam savetovao Enosu, taj će živeti, ali prebivati ću sa samo u Jaredovim kućama, amin." **18** I konačno se Abedam još obrati Matusalahu i upita i njega govoreći: "Matusalaše, sada znaš Ko s tobom govori, ali zbog toga ne treba da zazireš da mi takođe pokažeš tvoj nalazak; i tako učini ako hoćeš. **19** I Matusalah, zahvaćen suviše velikim strahopoštovanjem, reče konačno drhtećim glasom: "O Gospode i Oče, koji prozireš sva srca i proveravaš svu našu drob, – otkud me pitaš, mene ništa pred Tobom? **20** Gle, ja sebe ne znam, a Ti me znaš skroz-naskroz; ako bih sada što rekao pred tobom, koliko lako bi se moglo desiti da meni nevičnom pređe neistina preko usana. **21** Kako bih onda stajao pred Tobom, sveti Oče? – Zato me sudi kako si me našao, ali ostani mi milostiv i milosrdan." **22** I Abedam mu uzvрати: "Matusalaše, šta si rekao, to si i našao; tvoj nalazak stoji pred

tobom. Kažem ti: Ti takođe stanuješ u kolibi Jaredovoj, i u njoj stanuješ dakle sa Mnom pod jednim krovom. **23** Tako da svi traže; pod tim krovom da svi stanuju. – Koji tako budu tražili, takođe će naći poput tebe. **24** A što Me nazva i sudijom, zato da živiš najduže na zemlji; jer gle, Ja sam, istina, sudija stvorenjima svima, međutim, deca da ne nazivaju Oca sudijom. A ubuduće će se suditi svima onima koji Oca zovu sudijom. Dugi zemaljski život neka ti prema tome bude mali dar od sudije kako bi imao dovoljno vremena da svoga sudiju opet priznaš Ocem, amin." **25** A sada deco, ponoć nije više daleko; vašem telu je potreban odmor, zato hajde da se damo na počinak. **26** A tebi, ljubljani Moj Jarede, slobodan je izbor da li ćeš ostati ovde kod Mene, ili ću s tobom da pođem u tvoju kolibu i ostanem kod tebe." **27** I Jared uzvрати: "O Oče, dragi Oče, sada kao i svagda da bude Tvoja sveta volja. **28** Kod Tebe je svugde dobro biti, i moja koliba je svugde gde si ti; no kroz mene niko da ne bude uskraćen. Tvoja sveta volja, amin." **29** I Abedam mu uzvрати: "Jest, pravo si govorio; tako ostani kod Mene, amin." **30** I tako se svi dadoše na počinak sa srcem ispunjenim zahvalnošću i ljubavi.

TREĆA KNJIGA

Gospodnje prisustvo trećeg dana

Gospodnje prisustvo trećeg dana (Šabat)

167 Poglavlje

1 I tako se svi odmarahu do jedan čas pre rođaja; samo Jedan se ne odmaraše budući da mu nije potreban odmor budući da je On sam najveći odmor kao i sam najveći rad. **2** Taj Jedan, ovde imenovan Abedam Uzvišeni, beše prema tome i prvi na nogama i ovde i telesno probudi svu decu iz sna; beše dovoljan jedan jedini poziv: "Probudite se i uspravite se", i svi se probudiše odjednom, uspraviše se, iziđoše odmah svi iz kolibe i oprae noge, ruke, zatim spolne delove, zatim grudi i naposljetku tek lice, jer takvo pranje beše dnevno običaj još odvajkada kod dece. **3** Pošto se oprae izuzev Eve (jer žene se prahu tek posle muževa, i kod drugog izvora), tada uzeše ulje i pomazaše tim glavu; i posle pomazanja tek zapevaše jutarnju hvalu sada prisutnom uzvišenom Abedamu, koja glasiše ovako: **4** "O preljubazni, sveti Oče, Tebi zahvaljujemo, Tebe ljubimo, Tebe slavimo! Koliko neizrecivo si dobar, o sveti Oče! Tebi da je sva čast, sva slava, sva hvala, sva ljubav i sve obožavanje! **5** Ne lišavaj nas, koji se zovemo Tvojom decom, a zapravo smo sami grešnici, Tvoga smilovanja, Tvoje svete ljubavi i Tvoje svete milosti! Blagoslovi nas, pokreći nas, i vodi nas, izoštri naša čula, i omekšaj naša tvrda srca da bi bila umilna kao med i vosak, i proširi naša tesna prsa kako bi stalno sve više mogla da primaju istinske ljubavi iz Tebe, o sveti Oče! **6** Daj nam i blagoslov kako bismo time uzmošli Tebi jedino blagougodno da slavimo Tvoj današnji sveti Sabat! I ako Ti, sveti Oče, u nama budeš otkrio još veoma mnoge i velike mane, i već sigurno sada otkrivaš kao što si otkrio već od večnosti, onda nas pokaraj u Svojoj ljubavi, smilovanju i milosti, i učini kako bismo Te dostojnije zvali Ocem, te da Te i čistijim srcem ljubimo i čistijim jezikom slavimo! **7** O dobri, dragi Oče, budi i ostani nam večno isti sveti, dragi, dobri Otac, koji si nam bio već od večnosti; ali ne samo nama, koji smo ovde prisutni, nego svoj našoj deci i takođe kasnijem potomstvu budi i ostani to večno, amin! Tvoja sveta volja, amin! Tvoja ljubav,

smilovanje i milost, amin!" **8** I uzvišeni Abedam priloži: "Amin, kažem i Ja; amin po ljubavi srdaca vaših; amin po svemu delu otud; i Ja večno ne kažem nigde amin do jedino u čistoj ljubavi. **9** A vi da se ne molite Bogu, koji je svet, svet, svet, osim jedino u Očevoj ljubavi, jer Bogu su svi ljudi gnusoba, samo Ocu su deca. **10** Božja svetost je nedodiriva, ali Ocina ljubav silazi deci. **11** Božji gnev sudi sve stvari k večnom uništenju, ali Ocino smilovanje ne dozvoljava da štaviše ni jedan san zauvek propadne. **12** Od Boga sve mora umreti, ali tada dolazi život Ocina preko mrtve; ko tu traži Boga, taj će Ga izgubiti, sebe i svoj život jer Bog ne daje da Ga se takne; – i mudrost ljudi, koja Ga traži, jeste Njemu grozno gadna nerazumnost, a tražećeg neizbežno ubija, jer mudroču dira Boga; a Njega ni jedno stvoreno biće ne može dirnuti bilo kakvim čulom i zadržati život. **13** Jer Bog je večan najčistiji ali i najbeskrajniji žestok oganj koji se nikada ne gasi; i gde ga Otac ne bi ublažio, tu bi smesta sve uništio za večno. Zato neka se svako plaši Boga iznad svega, a Oca neka ljubi iznad svega, jer Otac je najsuštija suprotnost Boga. **14** A ipak Bog ne bi bio Bog bez Oca, koji je večna ljubav u Bogu; a Otac ne bi bio Otac bez Boga. **15** A kao što je Otac sav život u Bogu, tako je i Bog sva sila i moć u Ocu. Bez Oca Bog bi bio sam sebi neizreciv jer sva reč u Njemu jeste Otac; a Otac nikada ne bi bio Otac bez Boga; i tako su Bog i Otac Jedno. **16** Ko dakle dira Oca ljubavlju, taj dira i Boga; a ko zaboravi Oca i hoće svojom mudroču samo da dira Božanstvo, toga Otac neće pogledati; a oganj Božanstva će ga zahvatiti, iskidati i uništiti u beskrajno, da tada večno sebe više neće naći; a i tada teško da će se više desiti da će ga Otac opet skupiti iz sve beskonačnosti te ga opet iznova oblikovati. **17** A gde je Otac, tamo je i Bog; ali jedino Otac se otkriva deci; a Bog sebe nikome ne može otkriti osim jedino preko Oca; i tada Otac, kao sada, otkriva Božanstvo. Ko dakle čuje, vidi i ljubi Mene, taj čuje, vidi i ljubi i Boga; ko bude primljen od Oca, biće primljen i od Boga. **18** Ako nekog nedostojnog Otac ne prihvati, taj će pasti u ruke osuđujućeg i uništavajućeg Božanstva jedino, i tu neće biti smilovanja n neke ljubavi i milosti. **19** Zato strahujte Božanstvo jer je strašno pasti u ruke Njegove. **20** Ali Oca ljubite, držite se čvrsto Njegove ljubavi i dajte da vas svagda dira i vodi ljubav Ocina, tada smrt nikada neće okusiti večno, osim odvajanje od tela, koje je tu kletva Božanstva, u kojem se život iz Oca štiti pred gnevom Božanstva kroz štiteću Ocina ljubav. **21** Iz ruke Boga primaš kletvu;

iz ruke Oca pak blagoslov ljubavi i sveg života iz nje. Zato drži se večno ljubavi, tako ćeš opstati u ljubavi; a gde se držiš mudrosti, tu ćeš nestati, i duh Božanstva će te uništiti i oduvati za večno. **22** Ovo rečeno da vam bude velik dar sabatnog jutra od Oca, Kojega ste deca, i stoga vas On ljubi više od svega u bogatoj beskonačnosti. Premislite u svome srcu, i postupite po tome, tako ćete živeti i nikada pasti u ruke Božanstva. **23** I sada, ti Sete, izidi pošto je već izišlo sunce i daj da se pripremi obilan doručak, jer gle, ako je duh primio svoje, onda neka se i valjano pobrine za telo. A pozovi unutra i trojicu koji već dugo napolju poje, koji su iz Ponoći, i zovu se Jura, Busin i Ohorion. – Idi i uradi dobro svoju stvar, amin."

168 Poglavlje

1 I Set zahvali s najvećom ljubavlju i radošću svoga srca uzvišenom Abedamu za takav nalog i ode hitro da izvrši Gospodnju volju. **2** Jedva istupiv iz kolibe, vide odmah nedaleko trojicu iz ponoćnog kraja kako stoje; pozva ih po imenu i oni se odmah odazvaše pozivu. **3** Čim dospeše do njega, reče im: "Čujte, Jedan – u kolibi hoće da i vi uđete, jer On je već dugo izdaleka, kao i pred mojim istupom takođe već blizu kolibe, čuo vaš slavopoj. **4** Zato stupite u kolibu jer i vas iščekuje uzvišen nesračunljiv blagoslov." **5** I Jura upita ususret Seta: "Brate Sete, kako da to razumemo? Da nije možda u ovoj strašnoj noći došao do vas najuzvišeniji, iznad svega moćni Emanuel? Jer gle, tako pomislismo svi kada ova najnečuvenija, može se reći, svetska vatrena oluja iznenada presta. **6** Svi mi molismo i vikismo Emanuelu da izbavi; i kada izbavi, i to toliko čudesno iznenada, onda naše prvo i bi da zahvalimo Emanuelu na tome. **7** Reci nam stoga da li je tako i da li je tako bilo?" – I Set im odgovori: "Kako i da li tako, draga braćo, odmah ćete saznati u kolibi; a ja žurim da se postaram za dobar doručak; zato sada ne mogu i ne smem da se zadržavam s vama." **8** I ta trojica se zadovoljiše tim obaveštenjem i zatim stupiše puni najvišeg strahopoštovanja u kolibu, gde se smesta baciše na svoja lica pred Adamom i svima ostalima. **9** A Adam im naloži da smesta ustanu i reče im: "Draga moja deco, radujem se veoma što vas vidim toliko sačuvanima kod sebe. **10** Velika je u ovoj noći bila moja briga za sve vas, jer takvo što su prouzrokovale stihije koje su se strašno borile. Ali još puno veće je bilo moje

poverenje u Gospoda, nas svih najdražeg Oca, koji je svagda svet, svet, svet, pun najviše moći i sile, pomoći i spasenja; jer svi mi nismo bili ništa manje izloženi najvećem iskušenju i morasmo izdržati pravu vatrenu proveru. Ova moja stara koliba postade stanom zveri: zmija, hijena, tigrova, lavova, vukova, medveda, i još svakakvo drugo zverinje ispuni ovaj stan; i svetli plamenovi izbiše blistavo iz poda; a ipak naše poverenje nije se smelo pokolebati, i svi mi tada osetismo vrlo brzo divno dejstvo šitećeg blagoslova Emanuelovog. **11** Ali idite do onog vama još stranog čoveka, koji se takođe zove Abedam; On će vam sve dovoljno razjasniti, amin." **12** I trojica se pokloniše pred Adamom, pa otidoše do njima još stranog čoveka. **13** Jura kao najstariji vođaše reč i oslovi Ga ovako: "Pozdravljamo te mnogostruko našim srcima, Abedame; praotac Adam nas uputi tebi da nam bliže razjasniš ovu, Gospodu Emanuelu sva slava i sva hvala, prošlu nečuvenu olujnu noć; jer gle, nas trojica smo sinovi Adamovi i hodimo već preko osamstogodina po tlu zemlje; besmo prisutni pri bekstvu iz raja, doživismo potom mnogo tužnog i strašnog; no nešta slično ovoj noći nam se još nije dogodilo; takve strahote još nikada nisu došle nad zemljom, barem otkad mi hodimo po njoj, zaista nisu. **14** Neću ništa da govorim o svim ovim vatrenim scenama; ništa o ovim gorama koje okolo još stoje u plamenu i puše se; ništa o neprestanom trešenju zemlje; ništa o bezbrojnim munjama; ništa o gorećim i pušćim šumama, vatrenim vetrovima, i više takvih stvari, jer grom ostaje isti iz godine u godinu, a tako i druge pojave koje u borbi stihija susrećemo i koje ni malo manje dodiruju naša čula i izazivaju strah; ali čuj, dobri čoveče, kada more, beskrajno veliko more nečuveno strašno besneći istupi preko svojih granica, raste više i neprestano užasno više naviše zapenušeno i brujeći, i u tom strašnom rastu počinje da guta breg za bregom, i konačno nas žitelje Ponoći prisiljava hitro da napustimo sve naše kolibe zbog bezbrojnih životinja koje beže pred bujicama; jest, na kraju počinje da tera bujice čak toliko daleko da progutaše naše kolibe, nagna šumske životinje za nama, i usto još nikada viđene strašno velike nemani, koje verovatno kao i mnoge druge životinje žive u vodi, privodi nama strašno međusobno se boreći i valjajući se tamo-amo jezovitog pogleda; gle, to je nešto što svi mi valjda nikada nećemo zaboraviti. **15** Pri čemu onda nasuprot tome naravno sasvim poglavito treba uzeti u obzir da upravo ove jezovite scene, kada sigurno dostigoše vrhunac,

odjednom tako umuknuše kao da ih nikada nije bilo; i takođe i more iznenada i toliko jako se povuče da ne samo što se odmah vrati u svoje ranije granice, nego se izgubi sasvim toliko da mu sada nigde nema ni traga osim muljevitog tla, koji se pruža na sve strane, koji je ranije služio moru kao korito. **16** Ako sada hoćeš i možeš onda nam objasni sve ove nečuvane stvari." **17** I Abedam im uzvрати: "Dragi Moji prijatelji, pri takvim događajima naravno da oni koji spavaju u duhu prolaze loše, ali zato utoliko bolje koji su duhovno budni. **18** Reci Mi, kojeg istinski budnog, s ljubavlju večnoga svetoga Oca sjedinjenog duha može još obuzeti strah ako bi se i sama zemlja razorila pod njegovim nogama i užareno more progutalo sve prašnjave krhotine zemlje? **19** Zar moćni Otac, Kojega volja nosi i valjano brižno sređuje milijarde i bezbrojno mnoge milijarde još neuporedivo većih nebeskih tela i duhova, neće takođe biti u stanju da pri raspuknuću atoma, kojeg vi zovete zemljom ili svetom, najsigurnije zaštititi dete koje Ga iznad svega ljubi i stoga ga i On iznad svega ljubi? **20** Gle, takvo što Meni sigurno morate priznati. Samo se, prema tome, postavlja pitanje čiji je plod bio vaš očajni strah? – Ili zašto se deca plaše noći? **21** Gle, uzrok tome je u slabosti ljubavi prema svetome Ocu; a kakva je ljubav, takvo je i poverenje; a slabo poverenje je otac sveg straha. **22** Malo je do svega toga što ste pripovedali, ali sve je do toga kakvo vam je srce. **23** Ako bih vam i sve rastumačio, onda bi u najbolju ruku vaše uši bile zadovoljene; ali do spoznanja srca vas nikako ne bi dovelo; pa bi tako bilo bolje da prilično čvrsto idete u svoje sopstveno srce, obratite se ljubavi istog prema Bogu, i Ja vam kažem da ćete tu za minut više saznati no što će vam inače dati pripoved za hiljade godina. **24** Ali ostanite ovde i doručkujte s nama što Set unosi upravo sa svojim. **25** Budite mirni u svojoj znatiželji, ali utoliko pokretljiviji prema gore u srcu, tako će se vaša olujna noć ubrzo pretvoriti u presvetli miran Sabat; – razumite valjano, amin."

169 Poglavlje

1 I pošto uzvišeni Abedam reče takvo što trojici, naloži im da slede za Njim; i On pođe napred i uz Njega Henoh i Lameh; odmah za Njim iđaše poznati Abedam i njemu s desna Jared a s leva Matusalah; za tom trojicom iđaše Enos, Kenan, Mahalalel; i tek toj trojici se priključiše Kaeam i Jura, Busin i

Ohorion. **2** I posle nekoliko koraka prispev do Adama, posedaše svi oko Abedama tako da obrazovaše otvoren krug prema Adamu, koji se sa Adamom i Evom zatvori. **3** A pošto Set ne bi u krugu, naloži Abedam da oni koji Ga okružuju naprave mesta za Seta. **4** I odmah napraviše mesta pored Adama za njega. I tako šestnaest osoba, računajući i Abedama, uzeše udela u doručku, koje se sastojale u hlebu, medu i mleku, od čega od starina najpre uzimahu hleb s medom, pa založiv to, tek tada pijahu mleko sveže pomuženo. **5** Pa tako po tom običaju i ovog puta doručkovaše. **6** No zašto se ovde spominje ovaj sabatnji doručak? – Uzrok ne leži daleko ako ko premisli da je u tom doručku učestvovao najviši sveti Otac lično vidljivo među prvim ljudima ove zemlje, i pri tome postavio temelj prvoj pravilno uređenoj crkvi na zemlji; i kao što se prethodno Adam i Eva samo mogu smatrati prvim ljudskim parom, tako se takođe može smatrati prvim osnivanjem crkve Jehovine; jer tesno uz tu crkvu je čvrsto spojeno judejstvo, i postoji u mnogo čemu još otud; i u sredini Azije, u viskom planinskom kraju nedaleko Himalajima još živi mali izdvojen narod sasvim strogo po pismu koje su kasnije deca Nojeva urezala u kamene ploče posredstvom određenih saobraznih slika, od kojih su kasniji egipatski hijeroglifi samo iskvareni izrodi. **7** No takozvani sanskrit Gebera, Parsa i Hindusa ne treba smatrati tim pismom, jer je ono, prvo i prvo, mnogo mlađe i poput egipatskih hijeroglifa sasvim mračan izrod pun velikih zabluda, zbog čega je i njihovo bogoslužjenje po tome gnusobno paganstvo. **8** Gle, zato se dakle ovde i spominje ovaj doručak, kojeg se tada smatralo za osnivanje Pracrkve skoro kao posle svršetka velikog dana naroda, koji je trajao skoro 4000 godina, zadnja velika (tajna) večera za osnivanje Novog zaveta, koji je nova crkva milosti i smilovanja, ispunjena večnim životm, i prema tome ispunjena Bogom. **9** Ali sada dosta ovog istorijskog osvetljenja; i prema tome idimo ponovo u kolibu Adamovu i gledajmo i slušajmo šta se sve dogodilo posle doručka. **10** Pošto se založio doručak i svi svojim srcem punim ljubavlju zahvališe Abedamu Emanuelu Avi, tada se odmah diže Uzvišeni i uputi svima sledeću besedu, naime govoreći: **11** "Čujte svi koji ste ovde prisutni i beste svedoci ove noći i izuzev jedino Kaeama i skoro celog jučerašnjeg dana! Ovim svagda trebate da se sećate Ko je bio, jeste i večno će biti Koji je došao do vas i učio vas sâm pravom putu ljubavi i tako i istinskoj beskrajnoj ljubavi iz nje; ne mudrosti sveta radi velikog

opterećenja glave i još većeg srca, nego istinskoj mudrosti u duhu ljubavi i svoj mudrosti iz nje; što je sve istinski slobodan večni život. **12** Ovaj obed da i nadalje držite pre nego što hoćete da prinesete Ocu sabatnu žrtvu, jer zaista vam kažem: Neće se pogledati žrtva pre no što se pri doručku kao istinska braća i sestre u Mojoj ljubavi i tako i kao deca jednog te istog Oca valjano u srcu ne spoznate. **13** Kad god u istinskoj živoj ljubavi svoga srca prema Meni takvo što među vama držite, biću i među vama: nekima koji će prema Meni biti gorućeg srca – vidljivo, ili mlačijima uvek nevidljivo. **14** Jest, u Mojoj ljubavi ćete sve uzmoći; a bez Moje ljubavi ništa; jer Moja ljubav je masna dobra njiva, na koju ste posejani; ko ne dozvoli da ga istrigne neprijatelj, taj će bujno izrasti i roditi mnoge divne plodove; a onaj koji korenje svog ljubavnog života ne bude pustio duboko i dovoljno čvrsto u tlo ovog navedenog zemljišta, zaista, loše će proći u vreme kada se vrati iskušenje, kada dođe neprijatelj ljubavi i pokuša izvući iz zemljišta voćke; kod svake će pokušati; a kada naiđe na slabu, hoće li je poštedeti? **15** O neće, iščupaće je zajedno sa slabim korenjem iz dobrog zemljišta, pa ostaviti je da propadne, što korenje više neće imati vlagu života, i zatim će se voćka osušiti pa konačno brzo sasvim preći u smrt; jer ko je od vas ikada video da biljke nastaju i uspevaju jedino u vazduhu? **16** No svakoj biljčici je potreban i vazduh da živi, tako biste rekli – i Ja to kažem s vama; no zemljište je prvo što je potrebno, bez njega vazduh ništa ne vredi. **17** A vazduh je poput božanske reči, i ljubav vašeg srca zemljište u koje je posejan živi duh obavljen živom dušom. **18** Ovo seme večnog života u vama može plodno da upotrebi, koristi sveti vazduh božanskog učenja samo ako je niklo i pustilo duboko i čvrsto korenje u zemljište ljubavi vašeg srca prema Meni; ako se takvo što pre toga nije dogodilo, recite i prosudite sami zar mu onda ovo, naime vazduh, koji ga je inače trebao plodno oblikovati, neće poslužiti za smrt? **19** Gledajte, prema tome, Moja reč malo vam vredi ukoliko vaša srca nisu puna ljubavi prema Meni i otud prema vašoj braći; i bezdana vazdušasta mudrost vašeg razuma jeste tada smrt vaše ljubavi. **20** A ako je vaša ljubav, koja duhu treba da služi hranom, mrtva poput voćaka istrgnutih iz zemljišta Moje ljubavi prema vama, čije je korenje jedino još oblepljeno osušenom zemljom vaše ljubavi prema Meni, otkuda onda da vaše seme, ili kao još slaba istrgnuta voćkica, dobije hranu života? **21** Zbog toga, dakle, neka vam ovaj doručak bude vidljivim znakom opomene da se

uvek držite ljubavi; i ukoliko, i sve dok, ovo budete činili, imaćete i život kod vas i u vama, i prema tome i Mene kao suštog izvora sve ljubavi, sveg života i sve mudrosti iz Mene. **22** Ove reči ukopajte sebi duboko u srce i postupajte svi nepromenljivo po tome; tako ćete živeti skroz-naskroz, i nećete pitati gde je Otac, niti Ga zvati: dođi! jer tada će biti kod vas i u vama kao sada tako i večno, amin. **23** I ti Henoše, idi sada i pripremi svoju žrtvu jer došlo mu je vreme, amin."

170 Poglavlje

1 Po toj besedi podignu se odmah Henoh s najunutarnijom ljubavlju i srcem prepunim zahvalnosti i upita uzvišenog Abedama: **2** "Gospode i naš najljubazniji Oče, koji si svet, presvet! Da li bi bila Tvoja presveta volja da Ti se i ovde na visini za Sabat prinese žrtva kakvu smo Ti prineli juče u nizini, ili da po Tvom blagovoljenju ostane po načinu Aveljevom, Setovom i Enosovom? O Ava, obznani mi Tvoju svetu volju!" **3** Abedam pak uzvрати Henohu: "Henoše, a otkuda da Me pitaš kada najbolje znaš u čemu se sastoji žrtva koju jedino blagovolim. **4** Tamo gde Mi se najpre prinosi unutarnja žrtva pokajničkog, skrušenog, ljubavlju punog srca, tamo se i time posvećuje svaka žrtva, bilo da je na način Aveljev, Setov i Enosov, bilo da je kao juče u dubini. **5** No, Ja u srcima vas svih vidim prazno mesto; to mesto ste posvetili žrtvi Bogu; a zbog praznine ne uviđate Kome prinosite žrtvu, i zašto prinosite. Zato shvatite: Otac neće žrtvu osim jedino žrtvu srca; a Otac je i jedini, večni, presveti, moćni Bog; Njemu pak jedino pripada žrtva kao Ocu čista ljubav. **6** Žrtva guta, uništava i ubija svaki dar u ognju koji bukti na oltaru; gle, takvo što je svedočanstvo čoveka pred Bogom, koje kazuje da je spoznao Boga kakav je Bog, bilo očito, bilo nejasno sluteći u srcu, i čini poput žrtve. **7** No ko prijanja jedino žrtvi i ne bi bio vezan ljubavlju prema Ocu, toga bi konačno žrtva slična Bogu samog zahvatila, progutala ga, uništila i usmrtila zato što se najpre nije ovlažio vodom života, koja je čista ljubav prema Ocu. **8** A Ja vam kažem: Onaj koji Ocu žrtvuje u srcu, taj je i Bogu prineo blagougodnu žrtvu; a onaj koji na oltaru samo Bogu prinosi žrtvu i veruje da time i Ocu blagovoli, taj je u velikoj zabludi, jer zaista, Otac ne blagovoli žrtvu paljenicu, nego jedino živu žrtvu srca. **9** Ili zar će živi Otac, od Koga potiče sav život, blagovoleti

mrtvu žrtvu paljenicu ili žrtvu koja guta svaki dar, uništava i konačno čak usmrćuje? **10** Jest, kao što već primetih, kada se prethodno prinese živa žrtva ljubavi u srcu prema Ocu, onda će se pogledati i žrtva paljenica, čime čovek pokazuje šta je našao u srcu, naime da je Otac svet, svet, svet i Bog svemoćni od večnosti; bez te pre- sa- i po-žrtve svaka žrtva paljenica jeste gnusna preda Mnom. **11** Osvrnite se na Kajina i Avelja. Kajin žrtvova bez ljubavi; Avelj pak ljubavlju. Čija žrtva se uznese, a čija se uzvratiti na zemlju? **12** A pošto Kajinova žrtva Ocu bi gnusna, šta bi posledica takvog žrtvovanja? – Žrtva zahvati samog Kajina i napravi ga bratoubicom. **13** Tako će negda sama slepa žrtva još veoma mnoge zahvatiti, zbog čega će činiti poput Kajina, i zato će bezbrojnu braću ubiti duhovno i telesno. **14** A ako već hoćete da prinesete žrtvu, onda Mi prinesite pravednu žrtvu kako sam vam dovoljno opisao. **15** A kao što je prinesena juče u nizini, tako treba prineti i danas; no nemojte više uveče paliti žrtvu na oltaru, nego prepodne zato da bi deca koja stanuju daleko mogla da dosegnu svoju domovinu do večeri. **16** Pri žrtvi neka se i ubuduće ne dovode sva mala deca, nego dovoljno je ako se od svake kolibe pojave dva muškarca i jedna žena; no nikome da bude životna obaveza kao da mora da se pojavi na žrtvi, jer žrtva neće nikoga posvetiti, nego jedino ljubav prema Ocu. **17** Koga ljubav prema Ocu dovede, preko toga će se žrtva posvetiti, pa će se preko nje ukrepiti u duhu; a koga ne bude terala ljubav, nego prinuda i nadzor nekog zakona tako da time ima mrsko srce, preko njega će se žrtva oskrnaviti, i uništiće ga; i zasušiće u srcu; pa šta Mi primeo, to će biti jednako njegovom zasušenom srcu, delo bez života, mrtav dar. **18** Dakle pri ovom sada izgovorenom neka ostane. **19** A sada, dragi Henoše, već se možeš dati na delo; a vi ostali takođe izidite i izvestite one mnoge koji sa svih strana čekaju na žrtvu kakva je okolnost sa žrtvom, ali o Meni ćutite kako sam bićstveno prisutan. **20** Jedino ti Jaredi, ti Abedame a i ti Adame sledite za Mnom do vremena žrtvovanja u kolibu Jaredovu; a Setova deca neka za nama prate Evu. **21** Pa sada neka se sve dogodi pravedno u samoj ljubavi i kroz nju, amin."

171 Poglavlje

1 I smesta Henoh ode na svoje delo; postavi popreko najčistije kedrovo drvo na oltar i moljaše se pri tom poslu. **2** Dok je ovako radio, gle, pristupiše mu neki prisutni od Podneva i upitaše ga šta to treba da znači da se već sada postavlja drvo na oltar kada je bio običaj samo uveče. **3** A Henoh uzvratitakođe pitajući: "Šta vas to buni? Zar ovo što činim – činim svojevolski? **4** Ili zar je zbog toga moj postupak za vas postao laž zato što ga ne shvatate? **5** Da, da, za slepe je mnogo šta laž, jer sve što ime se kaže, barem je za njih gotovo laž zato što su slepi. **6** Šta koristi slepome sjajna svetlost sunca? – Čemu njemu objašnjavati svetlost sunca, čemu ga lagati jer je slepčevu sunce dašta crno? Uz njega se drži; iz tog razloga je za njega sjajno sunce laž dašta, jer ako se Strano pridoda uz nečije blago, šta je to Strano sopstvenom blagu? Ništa osim laž pošto nije jednako sopstvenom blagu premda leži kod sopstvenog, nego strano ili nešto što za njega gotovo ni ne postoji, za koga ne nosi u sebi vidljive znake sopstvene svojstvenosti. **7** I zbog toga me pitate uzalud jer danas sam najmanje naklonjen da vas lažem; jer onaj koji je pun istine, za toga je sva laž potonula u večno ništavilo; a onaj koji je još pun laži u svome srcu, i drži je istinom, šta je za njega prava sveta istina? Ništa osim laži. **8** Onaj koji traži svetlost sveta, šta je njemu unutarnja svetlost duha? Ništa osim laži, čist mrak; jer kako će nekome ono biti svetlost kod koga dalje doseže nego što vidi? **9** Zato ostavite me na miru; puteve Gospodnje još ne možete shvatiti; jer ova noć je vaša srca udarila mrakom, zbog čega više ni ne znate da istinska ljubav prema Bogu nije vezana pravilima, nego je sasvim slobodna; i tako i žrtva koju Mu ljubav prinosi. A kada već vi ljubite svoje žene slobodno i ne vezujete se vremenom ni časom, zašto pak da se meri ljubav prema Bogu? **10** Zato idite i bolje razmislite, amin." **11** Pošto Henoh otpremi ove radoznale podnevničke na ovaj za njih sasvim odgovarajući način, počeo među sobom da gundaju jer ih ozlovolji silno što im Henoh na njihovo pitanje dade tako neobičan odgovor, nakon što, kako priznaše u srcu, nisu mislili ništa loše s tim pitanjem. **12** Jedan od njih reče ostalima: "Čujte braćo, poznajem Henoha vrlo dobro; i kako sam juče iz daljine primetio, to verujem da su mu oci predali posao žrtvovanja, a kako je oduvek bio osobenjak u svim svojim govorima i postupcima, tako će biti i pri ovom

poslu. **13** A ja mislim da stari blagočestivi način žrtvovanja po Avelju, koji Bogu beše blagougodan, ne treba tako lako prepustiti samovolji nekog pojedinca, nego ako je trebalo šta promeniti, onda se to trebalo desiti pri okupljenom veću sve dece; ili ako nije tako, šta smo onda mi kao ljudi istog reda? **14** Ako se žrtva i za nas i od nas treba smatrati važećom, onda neka nosi uz sebe i u sebi nešta i od našeg veća; a ovako ne nosi ništa u sebi osim samo naše protivljenje i prema tome za nas ni nema dejstvo. **15** Zar možemo to da odobrimo kada se još uz to ranije uvek u čisto božanskim stvarima uzimalo u obzir naše mišljenje. **16** Zato mislim da Setlahem kao najstariji i najiskusniji od nas treba još jednom da ode do Henoha i treba sasvim strogo ozbiljno da ga pita kako stoji s ranijim postavljanjem drva?" **17** Setlahem, koji se takođe nalazio među ovim pitajućim, odgovori pak sablažnjenome: "Čuj, za to baš nisam raspoložen jer juče sam Henoha upoznao na način, – ja vam kažem, na savim izuzetno čudan način. **18** Video sam ga opremljenog moću od koje se još danas, ako mislim o tome, sav ježim. **19** Današnja noć je bila užasna; strašno su besnele stihije, kao što svi znate, da smo pobjegli na visinu i ležasmo tu s velikim strahom na zemlji koja se tresla sve dokle je trajala oluja, međutim koliko god je strah bio velik ipak nije mogao da potisne iz moga srca pogled i ono što sam čuo, što sam juče otkrio na Henohu. **20** Svi vi znate kada se nekima od nas prohtelo da idu dole u dubinu kako im je moćni tigar preprečio put i svojim ispoljenjem sile na rastrgnutom ogromnom biku prisililo ih da se hitro vrate. **21** Čujte, isti tigar, kojeg sam vrlo dobro prepoznao, beše juče Henohu pokoran kao jagnje i posluša svaki njegov mig. Ali nije bilo dovoljno što je ta grdosija Henohu dokazala najveću poslušnost nego, što pripada najnečuvenijim stvarima, morala je čak i da govori, i da govori svima nama valjano razumljive reči pune mudrog smisla. **22** Takvo što naravno niste mogli da primetite pošto ste daleko u pozadini ležali na zemlji kod svojih koliba; ali ja, koji sam bio sasvim napred, takvo što sam nezaboravno video i čuo. **23** Da me je time Henoh veoma privukao, možete dobro da zamislite, zbog čega sam, čim se pružila prva prilika, pre svega nastojao da s njim stupim u reč. **24** A kako započeh s njim da govorim i htedoh čak da mu postanem učenikom, gle, tada mi dade poređenje o gledanju udaljene planine i pokaza mi tako očito razliku između ispričanog i sopstvenog gledanja tako da sam pri njegovom objašnjenju sa svom

svojom mudrošću prema njemu sam sebi izgledao nikako drugačije no kao da sam tek izišao iz majčine utrobe. **25** I kako mi se čini, to behu svi oci, ne izuzev ni Adama, njemu pokorni u reči, i jedino on vođaše reč za sve. **26** Zato vam kažem, onaj koji je od vas još raspoložen posle ovog njegovog otpremanja naše nezrele radoznalosti da mu dođe novim i još nezreljim pitanjem, taj neka slobodno izvoli, ali mene se manite. **27** Ali verujem i za vas da će užasno bedasto izgledati vaša borba s njim; ne mnogo drugačije no između miša i lava; – i ko će u takvoj borbi odneti pobeđu, – verujem, unapred odrediti, za to baš nije potreban veliki prorok. **28** A ako ste bez obzira još raspoloženi da mu postavite vaše ozbiljno strogo pitanje, to vam želim puno sreće i odozgo vedro sunce; – samo toliko da vam primetim uz sve ovo što vam rekoh da se s onima koji stoje s Bogom u nekoj sigurnoj vezi nikada ne treba šaliti; – ono što čine bolje da ozbiljno uzimamo u obzir nego ozbiljno da ispitujemo; jer putevi velikoga Boga su nedokučivi i odluke Njegove neistražive. **29** Budite bolje najpre svesni toga pre nego što se usudite da napravite korak." **30** A kada sablažnjeni čuše takvo što od Setlahema, odustase odmah od svoje namere i predaše se u mudar savet Setlahemov. **31** A Henoh, usled svog unutarnjeg poziva, pozva nazad Setlahema i reče mu sledeće: **32** "Setlaheme, pohvaljujem te; gle, sada si zaista postupio mudro pošto si pomogao slabima, koji bi bez tvoje pomoći neminovno pali u duboku provaliju, pošto su slepi i ne vide kakvo je tlo pod njihovim nogama. **33** A ti ćeš od sada ostati pored mene sve dok i ti vidiš što tvoje smrtne oči još nisu videle i čuješ što tvoje smrtne uši još nisu čule. **34** Zar nisi zapazio koliko je vedar i prijatan današnji dan, koji je usledio posle noći užasa? **35** I ako si obratio pažnju na pravac oluje i iznenadni tok, reci mi zar nisi nešto zapazio?" **36** I Setlahem mu uzvрати: "O Henoše, a ko nije zapazio? – Ali šta nekome od nas vredi sve zapažanje? Jer sa svim zapažanjem i bez njega ne razumem ništa od toga i jedino razmišljam radi moga smirenja: **37** Gospod Jehova će sigurno itekako dobro znati zašto ovo i zašto ono. – Više doznati će valjda znati oni kojima je Jehova bliži no meni; no Njemu sva hvala što mi je samo dao mir; ja sam i time sasvim zadovoljan. **38** Šta misliš ti, dragi Henoše, zar nije tako pravo?" **39** I Henoh mu uzvрати: "O Setlaheme, imaš dobro tlo; ako seme padne u tvoje zemljište, doneće ti hiljadostruke plodove. **40** Čuj, danas ćeš ugledati jednog stranca među nama; do tog stranca idi; Taj će ti jednom rečju reći više no ja za

hiljade godina; jest, kažem ti: On će te oživeti sasvim. **41** Ali sada dosta jer vidim Ga da već dolazi."

172 Poglavlje

1 I tako ćutaše Henoh i jednako njemu i Setlahem tiho očekujući velikog Dolazećeg. **2** No ne čekaše dugo jer pre ne što se nadaše već dođe praćen Jaredom i Abedamom. A Adam s Evom i Setovom decom u međuvremenu moraše otići na već poznatu jutarnju uzvišicu i tamo radosno čekati na Njega i sve ostale koji su vam svi poznati iz kolibe Adamove. **3** Čim prispe kod Henoha kod žrtvenog oltara, upita ga odmah uzvišeni Abedam: "Dragi Henoše, čuj, čuo sam gundanje iz srca nekih koji su od Podneva. Setlahem im je, istina, zapužio usta, ali zato utoliko tužnije više njihovo srce, i puno je zlobe. **4** Šta misliš šta da im činimo?" **5** I Henoh uzvratu uzvišenom pitajućem: "O Ava, Ti kažeš u mom srcu. – Neka im bude po Tvojim volji, tako će biti najbolje s njima." **6** I Abedam na to opet reče Henohu: "Gle Henoše, jedino radi ovih dopusti se noćna oluja kako bi ponizila njihova gorda srca, međutim, koliko malo je kod njih vredelo, video si sada sopstvenim očima i čuo si sopstvenim ušima. **7** Ne bi li bilo bolje da takvih sablažnjitelja nema nego da ih ima? **8** Zato bi valjda trebalo dati da ih proguta zemlja kako njihov dah ne bi dalje kužio ovo sveto mesto. **9** Pa šta ti misliš, da li će biti pravo ako im se desi po delu njihovih srca?" **10** I Henoh uzvratu Abedamu: "Gospode, ti koji si pun ljubavi i smilovanja, Tvoja volja je svagda sveta, i Tvoje smilovanje beskrajno; i Tebi nije potrebno da Te neko moli za smilovanje; ali ipak nam pružaš prilike u kojima trebamo da proveravamo naša sopstvena srca koliko u njima prebiva ljubavi prema bližnjem i braći, i koliko daleko smo dospeli u milosrđu nalik Tebi. **11** Gle, budući da Tvojom beskrajnom milošću i smilovanjem spoznajem takvo što da u Meni smilovanje i ljubav prema mojoj braći nije ništa osim samo čisto Tvoje smilovanje i ljubav, iskrica od Tvoga beskrajno svetoga ognja ljubavi, tako dolazim i ja Tebi ovde u svome samo prividnom smilovanju i ispovedam da ništa nije moje nego sve je Tvoje, moja ljubav Tvoja ljubav u meni; moje smilovanje Tvoje smilovanje u meni. Tebi, o Ava, večno hvala i slava za to. **12** O Ava, ako u sebi osećam smilovanje prema nekome, tada osećam i istovremeno koliko beskrajno kasno prema Tebi izlazim sa svojim

smilovanjem. **13** Gde bi bio siroti slabi slepac u vreme kada bih mu usled moga smilovanja došao u pomoć da mu se Ti nisi već beskrajno pre smilovao? **14** Ipak mogu da Te molim da se smiluješ slabima i slepima; a kada Te molim, o Ava, tada ne molim da Te pokrenem na što, nego da milostivo pogledaš moje srce kada Tebi iz Tvoga blaga prinosi malu žrtvu za braću. **15** Zato i ovde kažem kao svugde i svagda: O Ava, Tvoja sveta volja da bude; i što Tebi moje srce prinosi ljubavi i smilovanja braći, sitnu žrtvu prema Tvojim beskrajnoj ljubavi i smilovanju – primi milostivo kao da je nešto pred Tobom kako bih se zatim i ja, ako si se nekome sasvim smilovao u već za nas slepe vidljivom delu, mogao i smeo radovati s onima kojima si se vidljivo smilovao. **16** O Ava, primi ovu moju ispovest milostivo i imaj strpljenja s mojom nerazumnošću; Tvoja sveta volja sada i večno, amin." **17** I Abedam pogleda Henoha preljubazno i uzvratu mu sledeće: **18** "Dragi Henoše, savršena bi tvoja beseda budući da pokazuje kakvo je tvoje srce i koliko u njemu vlada mudrosti iz ljubavi; kako bi pak sasvim savršeno saznao kakvo treba da bude sve zauzimanje iz večnoga poretka, to čuj: **19** Kada vidiš da bilo kakav siroti brat ili sestra hodi, tj. da je sirot na telu slabošću ili potpunom neupotrebljivošću jednog ili drugog čula, ili je sirot na srcu, sirot u ljubavi, sirot u snazi prema delu, sirot u volji, sirot u shvatanju, sirot u razumu, ili sasvim osiromašen u duhu i u svemu što je duha, i ti mu se smiluješ iz ljubavi svoga srca prema Meni, i otuda tek prema bratu i sestri; gle, tada je tvoje smilovanje savršeno budući da je onda već primanje Moga velikoga smilovanja na isti način kao kada vetar prolazi kroz šumu i pokreće drveće i dira svaki listić na drvetu, sčega onda svaki listić maše, i mahanjem takođe pravi sopstveni mali vetar, kojeg opšti veliki vetar prima kao da je u odnosu na njega stvarno nešto. **20** A biće da si već češće primetio kada duva vetar da tada dira i uvenulo lišće; međutim pošto je uvenulo i zato kruto i mrtvo, ne izdržava kretanje vetra, otpada ubrzo s grane pa mrtvo leprša dole na mrtvu zemlju; i ako ga veliki vetar neko vreme nosi sa sobom, ipak se malo-pomalo sleže tamo gde ga iščekuje uništenje. **21** No, list drveta ima takvo određenje, ali ne tako čovek; ali teško njemu ako je uveo na drvetu života, zaista, neće izbeći svome uništenju. **22** A takvo što treba razabrati ovom poređenju da se samo živi može dirnuti živom smilovanju Mojim velikim smilovanjem; njegovo smilovanje prema tome biva primljeno Mojim smilovanjem kao da je nešto;

a kao što vetar prima dašak lista pa zatim vodeći sa sobom pirne njegovo sališće, isto tako je i sa smilovanjem čoveka prema svome bližnjemu, zbog čega brat bratu neka učini onoliko koliko može iz žive, jest, iz Mene i kroz Mene žive ljubavi; pa ću Ja njegovo delo i njegovo zauzimanje pogledati tako kao da je nešto preda Mnom. **23** Gle, kada vetar hodi, onda ponese sa sobom tvoj dah kao da je nešto, ali da ne misliš da će tvoj dah pojačati vetar ili mu možda promeniti pravac? **24** O gle, takvo što ne može dah svih živih ljudi zajedno; jer moćni vetar dolazi, niko od ljudi ne zna otkud, i kuda ide, takođe niko ne zna, nego jedino daje ti da iz njegovog kretanja opaziš njegov pravilno uređen pravac; ako duneš sa pravcem, onda prima tvoj dah i nosi ga sa sobom; a duneš li samovoljno suprotno kretanju, tada će tvoj dah biti odbijen i slomiće ti se na tvojim sopstvenim ustima te tako pomoći ugušiti tvoj sopstveni život. **25** Ako plačeš kraj reke i pustiš suze sažaljenja iz svoga oka, i ako daš suzama da kanu u vodu reke tako da se sjedine s vodom, zaista, i one će biti privedene moru smilovanja. A ako bi takođe neko plakao kraj reke, a ne obrati pažnju na vodu reke, i pusti svoju suzu da padne na pesak obale reke, hoće li i takve suze dospeti u more? **26** Gle, onaj koji uobražava da će Me svojim zauzimanjem pobuditi sažaljenju, zar nije još gluplji od onog koji misli gde god da je pustio suzu mora da pridode more da tamo primi njegovu suzu ni najmanje ne obraćajući pažnju šta je more i kuda ionako teče svaki potočić. **27** A onaj koji daje da ga Ja pobudim, taj je sa svojim smilovanjem u redu i njegove suze već odmah padaju u more. **28** Ko li Me je molio ili pobudio Me da vas stvorim dokle van Mene još ništa ne beše? Ili da nisam otad postao tvrđi i nemilostiviji, zbog čega Moja stvorenja tek treba da me pobude na nešto? **29** O gle, to stvarno nije potrebno; a dašta da moja deca daju da ih Ja pobuđujem u svojim srcima i da Me primaju u čistoj ljubavi; zatim da paze na hod Moga velikoga smilovanja te da postanu živo samilosrdni; – gle to je Moja volja. **30** Pošto sam te ranije pitao šta da se desi s opirnicima, to tvoj odgovor bi dobar pošto si dopustio da te Ja zahvatim i taknem; i tako da i ubuduće kod svakog bude pravedno sažaljenje sa svakim siromahom jer svak je drugom brat u Mojoj ljubavi; no ako hoću da budim mrtve, ko li će Me moliti da takvo što ne učinim? **31** I gle, Henoše, koji Moje ranije pitanje nisi potpuno shvatio, i ova gundala najpre mora da budu progutana od zemlje prave

poniznosti kako bi mogli da ožive. **32** Zato ti sada dadoh takvo učenje. – A sada dajte da Mi dođu bliže gundala, amin."

173 Poglavlje

1 A čuv Setlahem takvo što od uzvišenog Abedama kao očevidac, tada stade da sluti veliko; njegovo srce goraše, i unutarne rasuđivanje reče mu: Ovako kako taj stranac govori, zaista, tako ne govori čovek; iza tog stranca mora da je skriveno nešto izuzetno. **2** Po tom unutarjem rasuđivanju, i tim unutarjim rasuđivanjem vođen i jako podstaknut stupi Setlahem s najvećom poniznošću k uzvišenom Abedamu i upita Ga: **3** "Uzvišeni stranče, koji si pun svake božanske mudrosti, i izgleda da ništa manje nisi pun božanske sile; ako Te zamolim, nećeš li primiti od mene malu službu da odem i da dovučem ovamo pred Tvoje lice one koji gundaju o uređenju Jehovinom ne premišljajući ili barem da se iz temelja pouče da je Jehova, večni, sveti Bog, sve ovo što se već dogodilo, sada događa i što će se još večno dogoditi – sigurno još od večnosti predvideo i u neku ruku, ako se takođe tiče slobodnog čoveka, tako i odredio. **4** Sudiv prema tome što mi je, prvo i prvo, već Henoh vernom rečju izvestio o Tebi, i drugo, što sam sada sam čuo od Tebe u razgovoru s Henohom, tako će jedna Tvoja reč kod onih gundala sigurno više doprineti njihovom popravku nego hiljade mojih reči. **5** Jer baš ova sedmorica uzev u svemu jesu i najtvrdokorniji u celom podnevnom kraju. **6** Zaista, – zlo neka im se ne dogodi, ali treba sasvim da se poprave, jest, moraju da se poprave. **7** Ako dakle hoćeš, odmah ću da odem." – I uzvišeni Abedam mu uzvрати: **8** "Setlaheme, kažem ti, da razumeš Moju reč, onda bi i razumeo da mogu bez tvoje službe. **9** Međutim, pošto sam ti stranac još skroz, onda možeš da odeš i činiš za čim prohtevaš. **10** A ako možda tvojih sedam gundala ne pođu za tobom, onda se odmah možeš sam okrenuti i neobavljena posla opet vratiti ovamo, amin." **11** I odmah se Setlahem dade do gundala, koji stajahu nekih pedeset koraka odavde. Kako dospe do njih, upita ga odmah jedan od njih nešto se šaleći: **12** "Nu, za koliko šaka kamenja si sada postao mudriji? **13** Da ti Henoh možda nije osvetlio jučerašnje uskislo poređenje o udaljenim planinama? Ili da ti nije možda ponovo predstavio novog govorećeg tigra? **14** Jest, jest, kod ljudi tvoje vrste uvek govoreća stoka mora da postane propovednikom mudrosti

jer reči nekog našeg više ne drži ni za šta. **15** Setlaheme, gle, stvarno velika šteta što tokom noćne oluje oko tebe nije bio veliki osobenjak Henoh; pošto smo imali čast da nas posete barem nekoliko stotina najlepših tigrova i još mnoge druge zveri, šta si sve mogao naučiti od tih repatih šumskih mudraca da ih je sve oprogovorio. **16** Stvarno, to znači ipak malo preterati u ludosti – govoreći tigar! **17** Ako se ovako nastavi onda će najkasnije sledeće godine progovoriti i drveće i trava, ako ne i samo kamenje, i potoci, konačno čak i more. **18** I treće godine, samo čvrsto veruj, jer to je tvoja lozinka, svaka će ti kap kiše koja padne s neba reći: Dobro jutro, mudri Setlaheme! Kako si spavao! – I takvih gromada mudrosti više. **19** Tek tada ćeš da gledaš i jako da razvučeš svoje uši i da razvališ usta još više nego tigar svoju čeljust kada sasvim nežno jednim zagrizajem proguta bika i da kažeš beskrajno mudrim čudesnim izrazom lica: "Šta je to!" **20** Setlaheme, zar još ne uviđaš nerazumnost tvog mudrovanja? **21** Gle, ako su od davnina ustaljeni stari, dobri običaji po izjavi Adamovoj, koji još živi i koji zaslužue da svi verujemo da je otac svih nas (pod pretpostavkom da je prvi čovek zemlje, jer zemlja je izgleda veća no da je početkom određena samo za jednog čoveka) – zašto bi se na njima vršile neke promene pošto uz to ionako za istinski razumne mudrace ionako ništa nije do tog starog obreda osim jedino od starina istorijski čestito; kada to sad otpadne, reci koju drugu vrednost za misleće ljude može da ima ova prava dečija igra? **22** Ili hoćeš li ili možeš kao mudrac da tvrdiš da će Bog, beskrajni, voleti i radovati se ako Njemu u čast zapalimo nekoliko drvenih batina pa da u bledi plamen koji izjeda zaklanu ovcu blenemo gluplje još možda od same zaklane ovce? **23** Zaista, takvi preglupi pojmovi o Božanstvu, o kojem za svedočanstvo bezbrojne zvezde i sunca gore kao večna žrtva, ni malo ne služe na čast čovečijem duhu. **24** Reci sada, Setlaheme, ako uostalom imaš iskricu zdravog razuma, zar nije tako i zar i sam nužno ne nalaziš takvim? – Pod pretpostavkom da te možda neki prugasti šumski mudrac nije naučio nečemu boljem; jer čemu je sve vičan takav dokaz koji jednim stiskom proždire celog bika – shvatamo svi. **25** Kaži, kaži sada ako hoćeš i možeš; ili možda nisi dovoljno svario plave udaljene planine? – Ili možda ne možeš dovoljno da otvoriš usta? **26** Gle, mi nemamo takve uši koje treba golicati tigarskom rikom kako bismo čuli tvoju novu Henohovsku finu mudrost, nego našim ljudskim ušima još je dovoljan običan ljudski glas; zato

slobodno otvori svoja mudra usta, amin." **27** Kako se siroti Setlahem osećao na tu dosetljivu besedu, nije teško pogoditi ako se uz to premisli da je malo hvalisavo hteo da mu se udovolji; a s druge strane ga je strančeva beseda a i Henohova toliko prožela da je već stalno bacao poglede na zemlju neće li već negde početi da se otvara da proguta ove silne hulnike. **28** Zbog toga ni ne moga da prevali reč preko usana, nego se s mesta, ponovo jako ponižen, okrenu i požuri do Henoha i stranca.

174 Poglavlje

1 Pa našav se Setlahem ponovo kod žrtvenog oltara među Abedamom, Henohom, Jaredom i Abedamom poznatim, duboko uzdahnu i na učinjene uvrede od strane sedmorice htede da olakša dušu razloženom optužbom. **2** A uzvišeni Abedam ga preduhitri i reče mu gotovo pitajući: "Setlaheme, pa gde su sedmorica? **3** Vidim samo tebe samog; kako si mogao da dozvoliš da ti se dogodi da ne ispuniš službu koju si preuzeo? **4** I umesto sedmorice da dovedeš ovamo, dolaziš sada sasvim sam, i uz to još s uvređenim srcem punim gorke tužbe. **5** Šta sada da činim s tobom? – A Ja ti kažem ako hoćeš da se osvetiš svojoj sedmorici braće, onda zapiši njihovu krivicu u pesak; a ako ti neko želi zlo u srcu, toga blagoslovi kao da je tvoj prvorodeni sin, tako ćeš biti istinsko besmrtno dete večne ljubavi, pun milosti, i pun ljubavi i sve mudrosti iz nje. **6** Gle, šta ti koristi misleći duh ako nemaš ljubavi; kažem ti da ćeš večno tapkati okolo u tami; jer ako bi i hiljadu godina buljio u one udaljene planine i o tome razmišljao toliko da svojim mislima uklešeš rupu u kamenu, reci, hoće li ti time postati jasnije kakva je plava daljina? **7** Velim da neće. Ali ako mesto dugog, hladnog razmišljanja daš da ti srce razgori za plavom daljinom, zar se nećeš što pre moguće dati na noge, izabrati sebi pratioce raspoložene isto tako čežnjivo, pa zatim otputovati prema tebi nepoznatoj daljini; pa kada tamo dospeš, hoćeš li je naći takvom kakvom su ti prethodno nalàgale stotine hiljada tvojih slepih misli? **8** Zar ti tamo svaki iole bezmisaoni pogled neće otkriti više no ovde za hiljadu godina bezbrojne takozvane najoštrije misli? **9** Dakle vidi sada koliku prednost ljubav ima pred svom mudrošću misli. **10** Ko ima ljubav, to jest čistu ljubav prema Bogu, Ocu svih ljudi i Tvorcu svih stvari, i iz Te ljubavi prema svoj njegovoj braći, i u pravednoj čistoj meri i prema sestrama, taj

ima sve; jest ima večni život i svu očevidno jasnu, svetu mudrost; ne mračnu mudrost misli sveta, koja ništa ne vredi osim jedino da živog čoveka malo-pomalo sazreva za smrt, i konačno da usmrti. **11** A ako hoćeš upravo kroz ljubav da dospeš do istinske, žive mudrosti, zaista, tada najpre mora ustuknuti iz tvoga srca svaka optužba prema tvojoj braći, i s njom sva misaona mudrost; ako to ne usledi, uvek ćeš kasati u mraku tako da čak nećeš razlikovati koga imaš pred sobom: da li čoveka ili večnog svemoćnog Boga, što je već sada veoma jak slučaj kod tebe. **12** Zato najpre posavetuj se u svome srcu; oprosti svojoj braći koliko god da su rđavo postupili prema tebi, tako ću ti i Ja oprostiti tvoju nerazumnost i izlečiti te k večnom životu. **13** A ako te ljuti da tvoja braća drugačije misle i govore nego ti, zašto se pri tome istovremeno ne obazireš da tvoje druge misli ogorčuju tamo sedam srdaca, dok sedmorica s tobom jedinim imaju posla. **14** *Gle, udarac tamo, udarac vamo, kada će otud biti dobitak? A ako imate čuvstvo u kojem je ljubav, onda već imate dobitak, i ako nije puno istinitog u njemu, ipak sam vam Ja bliži; a ako sam Ja bliži, zar to nije dobitak?* **15** Zato sada idi još jednom do svoje braće; zamoli ih za oproštaj i pridobij ih u srcu; tako ćemo ih lako privući ovamo i pridobiti ih za istinski, večni život. **16** Onog koji prkosi nećeš nikada pridobiti protiv-prkosom, čak ni svoje sopstveno dete, – jer u svojoj mudrosti kažeš sam i pronašao si da dve sile iste vrste ne mogu postati jedno, nego jedna se opire drugoj i traži da je uništi; zato dva kamena ne mogu zauzeti mesto jednog samog kamena. **17** Gle, zar to nije tvoje učenje? I Ja ti kažem još uz to da je učenje ispravno i potpuno istino. **18** A zar nikada nisi posmatrao kada slabiji kamen popusti pred jačim, – koji onda sledi za drugim, i ko postaje vođa drugog i konačno sama osnova? **19** Zaista, jači sigurno neće koji je slabijeg istisnuo iz njegovog položaja, nego slabiji koji je ustuknuo pred jačim; – gle, takvo što je takođe mudrost. **20** Zato sada idi do svoje braće i učini isto; tako ćeš i postati njihov vođa i učitelj po boljoj želji svoga srca. Amin."

175 Poglavlje

1 Setlahem pak htjede da postavi novo pitanje; ali i tu ga preduhitri Abedam i reče mu: **2** "Setlaheme, još nisi čist, jer velika sumnja tiska tvoje srce i oslepljuje te, zato ne razumeš Moje reči. **3** Kakve ima veze da li je ono što

tvoja braća umišljaju istino ili krivo, jer ni ti još nemaš ništa čime bi jemčio pravost svog blaga mudrosti. **4** A šta je sada bolje: krivo drugim krivim hteti pobiti, ili ništavnost sopstvenog krivog u sebi priznati pa zatim sloge i ljubavi radi ne usprotiviti se krivome brata; čime će brat, koji te ljubi, ako primiš istinsku svetlost, rado poći za tobom kada dobiješ istinsku svetlost? **5** Ali ako se kao brat sopstvenim krivim tvrdokorno protiviš krivome drugog, čime će se on ozlojediti, kako će te slediti kada dobiješ istinu svetlost? **6** Gle, ljubav je početak sve mudrosti; a poniznost je moćna poluga kako ljubavi tako i mudrosti; ako si ponizan, zaista nijedan čovek neće hteti da ti nešta nametne; jer kada borbeni ne vidi nikakav otpor, tada ubrzo sam odlaže svoj topuz; i šta imaš u sebi, niko ti neće osporavati; i tako je poniznost najveća zaštitnica sve mudrosti, i uz to i najbolja škola ka svojoj mudrosti, čije je seme ljubav. **7** A gordost je u svemu upravo sušta suprotnost, kako te je već odavno dovoljno podučilo sopstveno iskustvo. **8** Zato sada otidi i pomiri se najpre sa svojom braćom pa ih tek dovedi Meni, i videćemo onda koji deo pogrešnog je najvažniji; razumi, amin." **9** Po toj besedi Setlahemu poče silno da mu se razvedrava zbog čega se više ni ne usudi da dalje pita, nego se pred Abedamom pokloni do zemlje pa smesta ode do sedmorice braće. **10** Bio je odveć ganut kada dospe do njih; odveć rado bi hteo odmah da počne da govori, međutim, uopšte nije bio u stanju, jer blisko spoznanje Onog koji mu dade takva učenja – toliko ga obuže da se boraše da bi ponovo mogao nešto prevaliti preko usana. **11** Pošto skoro nem neko vreme provede među sedmoricom, to oni počеше da strepe za njega, jer su ga inače visoko cenila zbog njegove mudrosti; samo novog ne bi smeo iznositi, nego s njima tvrdo kao kamen ostajati pri starom i o tom prorokovati koliko hoće; tako je mogao računati da će u njima imati pažljive slušaoce; a čim bi hteo da im iznese nečeg novog, odmah odvrćahu svoje uši s njegovih usta ili mu naposljetku čak naložavahu da učuti ako ne zna ništa bolje. **12** No ovog puta posle njegovog dužeg ćutanja dozvoliše mu prvi put da takođe iznese nečeg novog ako već nipošto više neće da se bavi čestitim starim; takođe mu raniji zajedljivac prizna da se pokajao što mu je, naime Setlahemu, tako suvo odbrusio. **13** I Setlahemovo srce se olakša, njegova pluća počеше slobodnije da dišu, oseti da je sposoban da govori, pa tako poče da im se obraća: **14** "Draga braćo! Samo ovaj jedini put dajte mi da govorim; neću ništa da vam namećem; svako može na moju

besedu da ostane na njegovom, samo ovaj put vas molim da imate strpljenja sa mnom i da me saslušate od početka do kraja; kada čujete onda sudite kako hoćete; – i tako čujte: **15** Istina, privrženi smo starom zato što je staro; ne premišljamo pak da u stvari ne postoji ništa staro; jest, ako posmatramo neku stvar kako je postojala pored nas i kako je starila, onda dašta možemo kazati da je stvar stara zato što je s nama ostarila. **16** Ali čak i kada tako rasuđujemo, u velikoj smo zabludi, jer da smo zaista stari, ta onda bismo morali baš tako da izgledamo kao što smo izgledali pre petsto godina. **17** Ali koliko se odtad izmenio naš izgled! – A kako možemo da nazovemo starim ono što od stvarno starog više nema ni najmanjeg traga? **18** Jest, u svemu smo se sasvim promenili. Gde je naša kosa? Gde većina naših zuba? Koliko puta se već oljuštila naša koža? – Jest, hteo bih da pitam: Gde je otišlo celo naše krepko, snažno telo? **19** Gde su sada voćke čije smo plodove jeli kao deca; gde su ovce i koze i krave koje su naše detinjstvo snabdevale mlekom? **20** Jedemo sada plodove sa sasvim novih voćaka i pijemo mleko od novih životinja, i nama je sve to pravo pošto je Božji poredak tako uredio. **21** Stanimo pored izvora, i ko od svih nas može da tvrdi, da svaka izviruća kap nije nova ili barem obnovljena? A ipak nam je odveć ukusno ovo stalno obnavljanje. **22** Da li neko od nas jednom otkrio staru kap kiše? **23** I kada dođe stalno nova kiša, onda se radujemo radi naših njiva. **24** Novo žito nam je draže nego staro već ishlapelo; žudimo za novim plodovima; noviji i mlađi ljudi, kako muški, tako i ženski, uvek su nam bili draži nego stari. **25** Koga izlazeće sunce ne raduje više od zalazećeg, starog sunca, mada je uvek isto; kome nije draže novo proleće od stare, hladne zime? **26** Gle, draga braćo, pošto nam se dakle u svemu što god pogledamo više sviđa novo ili barem podmlađeno, a i više nam koristi od starog, dugo već prošlog, i pošto svi neporecivo žudimo za novim, i uz to još Gospod Jehova Savaot ili Bog večni tvorac novog pred našim očima stalno sve obnavlja, – otkud da neodobravajući gundamo kada se na sabatnoj žrtvi po volji Jehove Savaota dešava mala promena? **27** Ovim pak uopšte neću da povredim vaše viđenje, nego samo da vas smirim jer i vi možete da imate sasvim pohvalna viđenja suprotne vrste, što nikada ne želim da vam osporim pošto ste mi već često dokazali koliko je oštrouman vaš duh u nekom rasuđivanju. **28** Ali samo još jednu molbu konačno nadovezujem, da naime još jednom sa mnom odete do oltara i da mi tamo

pomognete da oštro rasudim i isto tako prepoznam stranca koji vas iščekuje; jer gle, toliko je silan njegov govor i toliko odveć prodirući tako da ću pravo da skočim da ga držim za samog Jehovu. **29** Vidim da ova moja izjava hoće da vas nagna na smeh – međutim, kažem vam ne smejte se prerano, nego proverite najpre čemu hoćete da se smejete; i moja stara poslovica će vam onda sigurno postati još jasnija da onaj koji se zadnji smeje, najslade se smeje. **30** Šta biste držali o čoveku koji bi vam predstavio vaše najskrivenije misli, i koji bi govorio o božanskim stvarima kao od sebe? **31** Toliko puta ste u dlaku dokazali vašoj deci i svim njihovim potomcima da čovekove unutarne misli zna samo Bog; a svakom čoveku je takvo što čisto nemoguće. **32** Po toj tački vam nikada nisam prigovorio jer sam uvek uviđao da je potpuno tačan vaš dokaz. **33** Ali idite sada sa mnom i uverite se, i ako Ga kao ja odmah ne nađete, onda možete pred narodom pošteno da me ismejete, i ja se neću ljutiti na vas. **34** Ako dakle hoćete, idimo onamo, amin." **35** Sedmorica se začuđeno pogledaše među sobom i ne znadaše šta da rade s tom besedom. **36** Raniji zajedljivac primeti svima govoreći: "Šta ima veze, Setlahem nas je već češće vodio koječemu; beše često mnogo glupog, ali i često ništa manje prilično mudrog; pošto smo takvo što navikli od njega, onda i ovog puta možemo da mu učinimo. **37** Ali Setlaheme, raduj se ako nam ponovo pokažeš neku novu nerazumnost; – o kako ću te lepo ponovo obraditi." **38** I Setlahem mu odgovori: "Brate Kizehele, gle, nema veze, ali verujem da ćeš postati još veći u veri no ja i svi ostali. **39** Zato idimo samo pravo napred. Amin."

176 Poglavlje

1 Tako odoše sedmorica i naravno odmah stigoše do oltara. Čim dospeše tamo, odmah vrlo srčani Kizehel stupi pred uzvišenog Abedama i posmatraše Ga najpre potanko od glave do pete, i ne nađe ništa na Njemu što bi mu palo u oči osim ozbiljnu i ljubaznu narav, pa odmah i imao dovoljno hrabrosti da se sa za njega još strancem upusti u proveravajući i pitajući razgovor, koji glasiše ovako: **2** "Dragi stranče, gle, svi mi volimo našeg brata Setlahema jer u njemu ima mnogo mudrosti, i već je veoma često koristio svima nama dobrotom svog srca; i njegova mudrost, izuzev nekih suviše tananih opažanja, služila nam je u svim vremenima kao

svetiljka. Samo ovog puta, na našu veliku žalost, izgleda da hoće da skoči predaleko; pri čemu brine da pri svojoj ustaljenoj lakovernosti, koja izgleda da je greška njegove suviše živahne uobrazilje, drži tebe, pošto je na tebi, što uopšte ni neću niti mogu da mu osporim, otkrio visoku mudrost, za Jehovu. **3** Gle, ako si zaista mudar, takvo nešto ipak je previše. **4** Ako pri svojoj nespornoj mudrosti poseduješ i samo malo ljubavi, onda razuveri sirotom Setlahemu takvu nerazumnost njegovog srca i razuma. **5** Jer Jehova i ti će se ipak prilično razlikovati jedan od drugog, – otprilike tako kako se tačka razlikuje od večne beskonačnosti? **6** Molim te zato u ime sve moje braće da nama svima iz bratske ljubavi, čime tvoje srce usled tvog izgleda sigurno neće manjkati, učiniš tu dobru uslugu i ponovo doteraš glavu i srce našem bratu Setlahemu, amin." **7** I uzvišeni Abedam, odgovarajući Kizehelu, reče: "Kizehele, prozreo sam potanko tvoje srce i našao sam da je samo do pola ispunjeno bratskom ljubavlju, a druga polovina zloradošću koja ljubi sebe. **8** A ti si pored svog polutnog dobrog mišljenja za svoga brata s druge strane i naumio, ukoliko se njegova izjava ne potvrdi, da ga svojim ostrim jezikom prilično obradiš i da ga svojski ismeješ. **9** Pošto si sada položio pravo na Moju bratsku ljubav, onda bih ipak od tebe hteo da saznam od kojeg uštrba po njegovo srce ili po njegovu glavu treba najpre da ga sačuvam? **10** Ja s Moje strane više sam naklonjen srcu; ti s tvoje strane opet više glavi; a ako bih trebalo da ga spasem, onda bih ga radije spasao celog, ne samo do pola; – zato mi obznani kako da se to izvede?" **11** I Kizehel ne razmisli dugo i odgovori Abedamu: "O prijatelju, tvoja mudrost je zaista velika i prevazilazi sve moje pojmove o njoj, ali da pri svoj tvojoj mudrosti još možeš da me pitaš, – gle, to mi je novo, jer mudraci kao ti, pred kojima čak nisu sigurna srca braće, obično više ne pitaju, nego jedino uče. **12** I tako ćeš ovog puta već morati da se zadovoljiš ako ti ostanem dužan odgovora. **13** Šta ima veze ako mu opet doteraš glavu? Valjda onda svet neće propasti ako zaostanem svojom lakom njemu samo dobronamernom pretnjom? **14** U tome ionako ništa nije osim laka šala. **15** A ja sam ti ionako unapred dovoljno jasno stavio do znanja da svi mi volimo brata Setlahema; otkud to da sada pitaš takvo šta, što tvojoj mudrosti koja čak prozire srca ne služi na veliku čast? Ili zar mudrac ne mora ostati dosledan sebi? **16** Mudrost sa slabostima još je daleko od istinske dosledne mudrosti. **17** Zato najpre zbrusi sebi tu škrbu, pa ću ti odgovoriti. **18** (Obraćajući se Setlahemu) Brate

Setlaheme, gle, tu još dugo ne izviruje Jehova. – Nadam se da ćemo uskoro biti načisto." **19** I uzvišeni Abedam pogleda ozbiljno Kizehela i reče mu: "Zaista, ako tako nastaviš, onda će valjda Jehova morati da ide kod tebe u školu i od tebe da nauči mudrosti bez slabosti. **20** A kako bi video, i u duhu na dugo umro, da Jehovina mudrost nema slabosti, to pogledaj tamo prema istoku. Vidiš li dobro veliku razbacanu gomilu kamenja, koju je ova noć priredila tebi za svedočanstvo neslabe mudrosti Jehovine razorenjem Adamove pećine? **21** Shvataš li takvu mudrost? – Možeš li svojom doslednom mudročću ponovo da sagradiš tu pećinu takvom kakvom je pre toga bila? **22** Gle, odričeš takvo što od sebe i pitaš u srcu Mene da li sam Ja vičan tome. **23** Ali i Ja ostajem dužan odgovora i kažem samo pećini: ustani! **24** Gle, pećina već stoji gotova. **25** Hoćeš li da odeš, ako je tvoja vera možda preslaba, da se opipljivo uveriš spolja i iznutra da se pećina sasvim u svemu do najmanjeg zrnca peska nalazi u predašnjem starom stanju? **26** No, odgovaraš Mi verujući u srcu da je takvo što nepotrebno; Kome je moguće spoljnje, tome će i unutarnje podjenako lako biti moguće. **27** Pošto sledstveno takvo što potvrđuješ, onda Mi sada reci koliko slabosti tvoja mudrost sada još otkriva na Mojjoj?" **28** I Kizehel zajedno sa ostalima, izuzev Henoha, koji dobro poznaše moć Gospodnju i slavljaše Ga i hvaljaše, stajahu kao da postaše kamenjem; zahvati ih sve velik strah i niko se ne usudi prevaliti ni reč preko usana. **29** I Abedam sada ponovo upita Kizehela: "Kizehele, zašto Mi sada ne odgovaraš? **30** Gle, opet sam te pitao i možda ti otkrio novu slabost Moje mudrosti; – a ako sam se s tobom pogodio da ti budem učenik, što sada čutiš i ne ukorevaš Mi Moju slabost?" **31** I Kizehele pade pred Abedamom na svoje lice i reče plačući: "O Gospode neba i zemlje, ne kažnjavaj suviše teško crva u prašini pred Tobom. – Spoznajem sada svoju veliku krivicu pred Tobom; a Ti koji si uzmogao tako lako ponovo sagraditi uništenu pećinu Adamovu, smilovaćeš se negda crvu u prašini i nećeš se suviše srditi mojoj slepoći, koja ne prepozna Sunce. Tvoja večno sveta volja, amin." **32** I Abedam im reče: "Ustanite i idite na vaše predašnje mesto i tražite da me spoznate u svojim srcima jer ovo spoznanje vam je samo sud za smrt; a kada Me spoznate u ljubavi svoga srca, tada će vam tek Moje spoznanje služiti životu. **33** A kada vam vaše srce imenuje Moje ime, onda Mi ponovo dođite kako bih vas sasvim

vaskrsao iz zemlje koja vas je sada izuzev Setlahema progutala. **34** I sada idite i činite kako vam zapovედeno. A ti, Setlaheme, ostani ovde, amin."

177 Poglavlje

1 Čuv to sedmorica od Abedama, zahvališe Mu puni kajanja i predanosti u Njegovu volju pa se dadoše na njihovo naznačeno mesto. **2** Kada očas dospeše tamo, dodoše do njih njihove žene i deca, tj. njihovi sinovi i mati, koji više ne behu mladići, nego takođe starci od nekoliko stotina godina. **3** Primitiv da njihovi inače vedri oci tuguju, upitaše ih šta im nedostaje zato što tako tuguju. **4** I Kizehel im odgovori sledećim rečima, naime govoreći: "Deco, ne pitajte zašto prvi put pravedno tugujemo, nego pogledajte prema istoku i posmatrajte kako divno tamo sada ponovo svetli pećina Adamova; a ipak znate svi i začudili ste se i ožalostili što ste jutros pri našem dolasku na njenom mestu primetili rasutu veliku gomilu kamenja. **5** Kako vam se sada čini ova stvar? – Razmislite u sebi o tome. **6** Ja vam kažem tamo je jedan uz oltar kod Henoha; vratite se u svoja srca, jest vratite se u Boga Jehovu Savaota i tražite u ljubavi svojih srdaca svetoga Oca; i tako spremljeni idite sa strahopoštovanjem do oltara, i naćićete tamo čujte šta tražite. **7** A sada nas ponovo napustite i poslušajte moj savet, tako ćete biti sretni, jest, sretni, sretni, neizrecivo sretni. **8** I sva deca i žene, kako čuše takvo što, vratiše se na svoje ranije mesto, i zbog prevelikog strahopoštovanja ne usudiše se da pogledaju pećinu koja tako divno svetljaše, nego svi se baciše na svoja lica i slavljahu i hvaljahu veliku dobrotu, moć i slavu Božju; i njihova srca se sve više i više ispuniše ljubavlju prema Jehovi. **9** A Kizehel se obrati svojoj braći govoreći im sledeće: "Braćo! – Kako vam je oko srca, šta osećate? **10** Gle, hteo bih čisto da prsnem od ljubavi. Vuče me odveć silno do oltara; – zaista da nisam toliko drzovito duboko pao, ne bi me zadržala nikakva vatra; pravo kroz vatru koja liže do neba hteo bih da prodrem do Njega, ah, do Njega, Njega. **11** Ali moja krivica, moja velika krivica pred Njim, Najsvetijim, ukoćila mi je noge; duša mi drhti, i gde stojim klati se zemlja, i ja još ne mogu do Njega, do Njega. **12** Onog koga sada ljubim iznad svega, Toga se sada i iznad svega plašim; ne plašim se Njegove beskrajne moći, koja me može večno upropastiti, ni Njegovog gneva, koji me može večno uništiti, ni Njegove jarosti koja me

može večno prokleti i usmrtiti, nego plašim se da Ga premalo ljubim. **13** O zašto nisam sav ljubav? Zašto nisu moje kosti ljubav? Zašto nije celo moje telo? **14** Jest, braćo, oganj srca neka mi pre prodre sve kosti, da izjede u ljubavi celo telo, inače Mu se ne mogu približiti, ni svi vi; pravednik je čist pošto ne zna za greh zato što je bežao od njega od majčine grude; a mi se provodasmo u grehu toliko dugo da nam se na kraju već učinio kao da je čisto pravo pred Bogom. **15** A greh nas je tako sasvim ukrutio da zato nismo sposobni da se sasvim preobrazimo u ljubav; ali ipak mora da se desi, i to novo iz srca. **16** Plamen ljubavi u našem srcu mora postati toliko žestok da izjede naše grešno telo, i iz pepela izjedenog tela vstane novo telo sasvim sposobno ljubavi, s kojim odeveni tek se možemo približiti Njemu. **17** Jest, braćo, pre toga nikako Mu se ne bih mogao približiti; jer od svih hula sada držim najvećom premalo ljubiti Njega presvetog, preljubaznog Oca, večnog beskrajnog Boga i takvom prenesavršenom ljubavlju približiti se Njemu. **18** O braćo, razumite valjano jer vi ste sa mnoom osetili šta znači: nedostojno se približiti Njemu. **19** Zato valjano obratite pažnju na ove reči. Zaista, večnosti ovaj užasan utisak nikada neće otrti iz moga duha kada stajah, grešnik pred Bogom. **20** O braćo premislite, premisli, cela zemljo! Jer Bog jeste koga sada nosiš. **21** Moj slab jezik muca, zemlja se trese, sunca grme nikada sasvim obuhvativ Boga; Bog jeste, sveti Otac, koga slavite. **22** O koliko sveta si sada, o zemljo, budući da te sada noga tvog svemoćnog tvorca dodiruje! **23** Koliko si sada svet i ti lepi sjaju sunca! – O sunce, pazi, pazi zajedno s mojom ništavnošću Ko je Taj koji danas daje da Ga obasjavaš. **24** O Oče, sveti Oče! – Došao si nama, nama nedostojnim grešnicima, ne deci, kako smo se dovoljno često huleći nazivali Tvojom decom. **25** Ko će shvatiti tvoje beskrajno smilovanje, ko veličinu Tvoje ljubavi? **26** O pomozite mi da Ga slavim i hvalim, Njega, koji dođe nama grešnicima, sva braćo moja, sva deco, zemljo, sunce, i ti svo moje grešno tvrdo telo; pomozite mi da Ga slavim, vi sva stvorenja, i anđeli svi, jer jedino On je dobar, jedino On je svet, i jedino On pun najviše ljubavi, moći i sile. **27** Jedino Njemu pripada sva čast, sva slava, sva naša ljubav sada i večno, amin." **28** Po tim rečima zaneme, i pade plaćući na zemlju; takođe i sva njegova braća. **29** Abedam pak reče Henohu: "Gle, kao on, još Me niko nije našao; – istina, zgrešio je u svojoj slepoci; a budući da Me prepoznao, postao je veći od svih koji su ovde; jer gle, on sebe drži najmanjim i

najnedostojnijim; – zato hajde da pođemo njemu i njegovoj braći, i da im pomognemo da ustanu; zaista, Kizehel Mi je danas zapalio najdivniji žrtveni oganj jer on je dao da ga sasvim izjede oganj njegove ljubavi što htjede da postane sasvim ljubav. I Ja vam kažem postao je. **30** Zato idimo sada do njega i uspravimo ga; šta ćete tu videti i čuti, još vam nikada nije palo na pamet; – pa hajde da idemo, amin."

178 Poglavlje

1 I tako odoše tamo gde sedmorica ležahu na svojim licima; kako ubrzo tamo prispeše, tada sačekaše po volji Abedamovoj neko vreme, i osluškivaše Kizehela, koji ležeći na zemlji razgovaraše sam sa sobom u molitvi, koja glasiše ovako: **2** "O ja presiroti najniži grešnik. Šta sam učinio? – Pred Bogom sam se prsio svojom beskrajno velikom nerazumnošću, koju sam priznavao kao doslednu mudrost i bukvalno na samom sebi obožavao. **3** Njegovo smilovanje pokaza mi samo iskricu Njegove beskrajne mudrosti, koja je negda uredila nebo i zemlju, i meni bednom crvu punom nezahvalnosti i punom neposlušnosti dala toliko divno postojanje; i ja ležim već nemoćno u prašini. **4** Šta bi bilo sa mnom da mi je On pokazao još više od iskrice Njegove beskrajne večne neistražive mudrosti. **5** O kako bi odjednom nestao kao da nikada od mene ništa nije postojalo. **6** Ali njegova neizmerna dobrota, Njegova beskrajna ljubav, Njegovo beskrajno smilovanje poštade moju neizrecivu drskost; umesto da me, kako odveć dolikuje, odmah kazni večnim uništenjem, koje sam celim svojim životom za svaki trenutak mog prenedostojnog postojanja stotruko zaslužio, oprosti mi moju neizrecivu krivicu i posla me ovamo da Ga u sebi tražim i spoznam, pa da se ponovo vratim Njemu. **7** Ja, najveći prenedostojni grešnik da se vratim Njemu? O zemljo, bolje otvori se i progutaj me sasvim, jer premda sam se već po svom osećaju pretvorio sasvim u ljubav za Njega i prema Njemu mogu li večnosti moju grehotu tako zatrti kao da nikada nisam zgrehio pred njim? **8** O sveti Oče bolje dece! – Ne, ne, – takvo što ne može, jest, ne sme se dogoditi, jer Ti, dobri Oče, Ti, – Ti si svet, presvet; zar da se još jednom i još grđe ogrehim pred Tobom? **9** Dovoljno je, jest, večno dovoljno da sam jednom pred Tobom zgrehio dok bejah slep i ne uzmogoh Tebe prepoznati; a koje ime bi imao taj greh, pošto sam Tebe, o sveti Oče,

kao prašnjavi crv pred Tobom sada prepoznao, a otidnem kao svesni grešnik pred Tvoje sveto lice. **10** O užasne li pomisli, – ja – grešnik pred Bogom – ne, ne, o sveti Oče, Ti si predobar i valjda mene presirotog grešnika nećeš hteti suviše teško kazniti? **11** Doduše, najtežu kaznu bi itekako zaslužio, međutim, ako opet premislim koliko neizrecivo Ga sada ljubim da čak u svakoj vlasi osećam ljubav kao da su hiljadu srdaca u njoj koje bi bile pune ljubavnog žara, pa to bi onda poništilo kaznu koju zaslužujem pošto samo time hoću da sledim beskrajno moćnoj težnji moga srca; – zato hoću ovde da oplaćem moju veliku nerazumnost; i ako već po mom znanju nikada nisam koristio zemlji, neka sada moje suze kvase njeno tlo; ko zna da li se time neće neki žedan korenčić trave potkrepiti, – a možda i umreti gorkom suzom velikog grešnika? **12** Jest, jest, plemenitiji korenčiću, moja vruća, grešna suza kajanja nema ništa blagosiljajućeg u sebi jer ona ističe moru moje grehote samo, zbog čega bi te valjda jedino usmrćujući ugušila; – pa ću tako na pesak, na suvi vrući pesak pustiću svoju suzu, i neću pre ustati sve dok ili više neću imati suze ili mi pravedni sveti Bog i Otac ne pošalje vesnika koji bi mi preneo zasluženu presudu, kaznu. **13** Jest s kaznom večnog izgnanstva ću se bolje nalaziti, u zadnjem kutku zemlje zadovoljniji no ovde na ovome svetome mestu, gde da budem osećam se suviše nedostojnim. **14** O tiha usamljenosti, gde se nalaziš da te nađem i u tebi neposmatrano i neožalošćeno nekim svedokom moje velike bede umrem mojim grehom, jest za večno sasvim umrem. **15** Jest, jest, tek sada sam pogodio pravo; moj greh ne može ništa da okaje pred Bogom osim jedino smrt, večni prestanak postojanja; jer kada vinovnik prestane da postoji, onda je s njim i uništen greh; pa tako je za onog koji više nije – jašta i sve s njim prestalo. **16** A šta ako možda pred Bogom nema uništenja; – šta onda? – Može li Bog ikada nešta zaboraviti? **17** A ono što dalje opstaje u neuništivom večnom pamćenju – može li ikada nestati? **18** Zar smo mi nešta drugo sada no slobodne predstave iz neprestanog sećanja Božjeg pred samim Bogom? **19** A ko će ikada moći sam sebe izbrisati iz tog večno moćnog pamćenja Božjeg? **20** O Bože, veliki sveti Oče! – Tek sada vidim kako baš ništa nisu svi ljudi i sva bića pred Tobom; – samo si Ti sve u svemu! **21** Takođe sada uviđam da svi mi ljudi, grešnici i pravednici, ništa ne možemo pred Tobom; jedino Ti jesi sve u svemu. **22** Onaj koji je pravedan pred Tobom, o sveti Oče, šta je njegova zasluga pri tome? – Ništa

– nego sve je samo Tvoje veliko smilovanje. **23** Onaj koji je grešnik pred Tobom, – šta je? – Jadno ništa pred Tobom zato što je hteo biti nešto a nije najpre premislio u sebi da nije ništa pred Tobom. **24** Pa koja je sada prema tome razlika između grešnika i pravednika? – Jest, sada je vidim jasno pred sobom; – grešnik je veliki nerazumnik što umišlja i čini kao da je nešto pred Bogom iz sebe; a pravednik spoznaje svoje ništa; i što je na njemu, jeste čisto smilovanje Božje, svetoga Oca. **25** Takvo što je svetlost pravednikova; a grešnikova noć je njegova velika zabluda. **26** O veliki sveti Oče, vidim sada odveć jasno da se pred Tobom večno nigde ne mogu sakriti jer Ti si svugde sve u svemu; ali i vidim da je Tvoje smilovanje takođe beskrajno; o tako se ne srdi meni u Svojoj svetosti; nego budi u Svojoj beskrajnoj očinskoj blagosti milosrdan i milostiv meni sirotom slepom grešniku; i kada Tebi bude blagougodno neka se na meni desi Tvoja sveta volja; i ako je moguće, da budem samo jedan od najmanjih među onima kojima pride Tvoje smilovanje; – o sveti Oče, Tvoja sveta volja da bude, amin." **27** Na to umuknu i plakaše glasno u zemlju, i njegova braća plakahu s njim. **28** A to ganu i Setlahema i sve ostale s Henohom da svi zajedno zaplakaše jer beseda Kizehelova svima upali neslućeno veliko svetlo. **29** A Abedam im stavi do znanja da je tu više nego deset hiljada žrtvenih oltara u punom plamenu. **30** A Setlahem reče u srcu sam sebi: "O siroti brate, jedino sam ja krivac tvoje velike nevolje; da sam samo znao unapred, pre bih dao da me rastrgneš na komade nego da ti priredim takvo nešto. **31** O Abedame, divni, preljubazni Oče! Smiluj mu se!" – I Abedam mu uzvрати: **32** "Ne brini se za svoga brata, nego da budeš kao tvoj brat; jer zaista ti kažem: Ako ko ne bude kao on, taj će negda ostati malim pred njim u carstvu večnoga života. **33** Razumi i ne brini se više o živome, amin."

179 Poglavlje

1 Po tom kratkom podsećanju prisutnima visoki Abedam sačeka još malo; potom pak pristupi Kizehelu koji još ležaoše licem na zemlji, taknu ga i reče mu sledeće: **2** "Kizehele, ustani večnom životu jer ti si ga zaista našao. **3** Ja Abedam Jehova večni, Ja tvoj dobri sveti Otac došao sam Sam tebi da ti pomognem da ustaneš; zato ustani bez straha; jer gle, potro sam tvoj greh zanavek zato što si Me obuzeo ljubavlju svoga srca kako Me do sada još

niko od sve Moje dece na zemlji nije obuzeo; zato i ustani kako još niko nije ustao; ustani opremljen velikom mudrošću, koja ti postade iz tvoje ljubavi, i opremljen velikom moći, koja ti postade iz tvoje ljubavi; zato da joj budu podređene štaviše sve nežive i žive stvari; i konačno još opremljen večnim životom; jer zaista, ubuduće večno više nećeš osetiti smrt budući da si ljubavlju prema Meni zaista usmrtio svoje telo u svemu. **4** A ko tako umre kako si ti sada umro u ljubavi prema Meni, pa dođem Ja i probudim ga, zaista, taj nije probuđen ovom vremenu, nego životu za večnost. **5** A Ja ti kažem: Onaj koji ne zadobije večni život kao ti, taj će s one strane morati da čeka veoma dugo dokle dođe veliki dan izbavljenja nad mrtvima. **6** Pa tako uspravi se i uspravi svoju braću i svu svoju decu pa pođi za Mnom, amin." **7** Čuv Kizehel glas i reči Gospodnje, tada uzdahnu duboko, dignu se i beše sav ošamućen prezahvalnom radošću, tako da se trešao celim telom i ne uzmožao prevaliti ni reč preko usana. **8** A Abedam pristupi sasvim do njega i taknu ga još jednom i reče mu: **9** "Kažem ti: budi i ostani čvrst, i sav strah neka se zanavek izгна iz tebe; i svaki greh sa strahom, jest, štaviše mogućnost ponovo da padneš; jer šta sada budeš činio, to ćeš činiti u Mome imenu i u Mojoj ljubavi; a ko što čini i što govori – čini i govori u Mome imenu i u Mojoj ljubavi, zar se može misliti o grehu? **10** A Ja vam sada kažem šta je greh i kako neko može grešiti, a i kako više ne može grešiti. **11** A to je greh: Ako neko u sebi opaža neki poriv, težnju i vidi u sebi prednost toga; grabi zatim za porivom i obuzima ga svojom žudnjom, izvrće ga zatim u svoje, pa postupa hoteći da koristi sam sebi; – iz plena takvog poriva, kojeg ljubav prema sebi zakopa u sebi, nastaje zao duh koji zatim prožima i pomračuje celog čoveka, tako da tada više nije kadar da razlikuje istinito od krivog, i dobro od zlog. **12** A kada takođe neko oseti u sebi neki poriv, ali smesta misli i kaže sebi: "O Gospode, poznajem da si me taknuo; poriv dolazi od Tebe, o Oče! Tvoja beskrajna milost se smilovala meni i hoće mene nedostojnog da učvrsti u istinskoj poniznosti, i tako u istinskoj ljubavi prema Tebi; – o Oče, nisam dostojan da činim takvo što, što si mi dao da spoznam kroz kušajući poriv; Tvoja je sva moć, Tvoja sva sila; jedino Ti si Gospodar neba i sve zemlje; tako dopusti mi da činim samo što mi dolikuje pred Tobom, o sveti Oče, naime samo detinjski da Te ljubim; a ovaj viši poriv uzmi milostivo ponovo od mene kao što si mi ga dao jer je božanska sila; ako bih ja siroto i još slabo stvorenje i dete postupio po tome, pa onda

bih bio stvorenje koje bi u toj tački moralo da se oseća jednako Tebi pošto bih hteo da delujem odmah s takvom jedino Tvojom silom, iz koje delovati jedino Tebi pripada; zato uzmi Svoju svetinju od mene nedostojnog i daj mi da ostanem jedino u detinjskoj ljubavi prema Tebi, o sveti Oče. **13** Gle, kada pak nađem takvu poniznost kod nekog čoveka, mislite li da ću tada oduzeti od njega poriv Moje sile? **14** O ne, kažem vam; nego blagosloviću u njemu poriv, i istim porivom njega samog, čoveka naime, probuditi večnom životu; pa tako čovek upravo istim sredstvom kojim je svojevoljno mogao postati prostim grešnikom – zanavek živo biva sjedinjen sa Mnom; pa će tada isto moći da čini hiljadostruko iz Mene; i time nikada neće moći da greši jer što sada čini ne čini više iz sebe, nego iz Mene. **15** Misлите li da grešnik čini nešto drugo osim jedino Moju volju? O Ja vam kažem – nipošto; – ni dlaku na svojoj glavi ne može neko da takne bez Moje volje. **16** Vi sada mislite: A kako može da greši onaj koji čini po Mojoj volji? **17** Već sam vam pokazao kakva je priroda greha, i sada dodajem samo još jedan primer da bolje razumete: **18** Nekoga pri nekom postupku svoga brata zahvati silna ljutnja, to tako da bi zbog toga svoga brata hteo ubiti kao Kajin; – no on se brzo osvesti, prepozna taj poriv otkuda je došao; ali da takvo što prepoznaje, još nije dovoljno; nego to ponizno spoznanje tog stranog moćnog poriva takođe će mu brzo dati da spozna da sam samo Ja Gospodar života i smrti; u tom spoznanju će dakle taj koga je takla moja sila – klonuti pred Mojom svetošću koja mu se toliko približila te će Mi Moje vratiti čestitim i prezahvalnim srcem. **19** A Ja tada više neću uzeti Svoju silu koja ga je obuzela, nego ću ga blagosloviti tom silom i probuditi ga k večnom životu. **20** Otići će upravo i tada svome bratu i preobrtić ga, to jest tada će svoga brata ubiti za svet, i obiljem Moje sile u njemu ponovo oživeti k večnom životu. **21** Ko će onda još da tvrdi da se ogrešio o svoga brata. **22** A ko bi odmah po opažanju stranog poriva u sebi hteo da postupa kao samovoljno, mada bi učinio po Mojoj sili, zar ne bi bio prost grešnik poput Kajina, koji je Moju silu u sebi izokrenuo zato što beše zao, i zato ubi svoga brata. **23** A tako će i svaki grešnik ako pravovremeno spozna svoju nerazumnost pa se vrati Meni pun kajanja i ljubavi – biti kao neki pravednik od rođenja. Ako time sve nepravedno oteto ponovo položi preda Mnom, pa se ponizno ponovo vrati Meni, zaista kažem vam: otpustiće mu se svi gresi da im i bio broj kao peska morskog. Ništa mu se neće uzeti i biće velik po veličini svog

kajanja i poniznosti i ljubavi. **24** Ali zato i utoliko teže tvrdokornome. – I tako, Kizehele, sav tvoj greh je uništen, i ti si sada kao da večno nikada nisi zgrešio budući da si spoznao Moje u sebi. **25** Zato sada budi i čvrst i pođi sa Mnom zajedno sa svojom braćom do tvoje dece, amin."

180 Poglavlje

1 I smesta se dadoše do dece Kizehelove, koja takođe zahvaćena prevelikim strahopoštovanjem još ležahu na zemlji i istinski se moljahu u srcu i odveć Me sljavljahu. **2** Kako takođe brzo dospeše tamo, tada uzvišeni Abedam ode sasvim do njih i reče nad njima: **3** "Dignite se, sva deco Kizehelova i njegove braće, deco zajedno s materama; – jer Ja, pred kojim ležite na vašim licima, jesam Sam došao vama skriven poput jednog od vas; i hoću sada da ustanete k životu ljubavi iz Mene. **4** Zaista, oni koji se dignu kada ih dozivam – ti će ustati u životu, i nikada, jest, večno nikada više neće okusiti smrti. **5** A koji ne budu sledili Mome zovu, ti će ostati da leže dalje i dalje; zato dignite se sada radosni i slobodni, amin." **6** I smesta se digoše svi, i plakahu od prevelike radosti jer smesta prepoznaše Onog koji im naloži da ustanu, i slavljahu i hvaljahu Ga iz svojih srdaca prepunih ljubavlju. **7** A među njima takođe behu pet devojaka, koje behu unuke prema Kizehelu; behu izuzetne lepote i nijedna u dobi od trideset do četrdeset godina nemaše muža mada veliki broj prosaca; jer njihov prosti, blagočestivi otac učaše ih da traže Mene i da ljube samo Mene; ako tako čine, reče njima vrlo često, tada će im Jehova već u pravo vreme dati izabrane muževe, u kojima će se veoma radovati, možda čak sinove od glavnog kolena Adamovog. **8** (Jer to za Spoljnje beše daleko više no sada carski prestolonaslednik). **9** Takvim dobrim učenjem vođeni ljubljahu ovih pet devojaka Jehovu sve više i više uprokos njihove za pradoba još vrlo nežne mladosti. **10** Ja im zato dadoh s vremena na vreme da prilično duboko okuse Moju ljubav, pa tako i na nevidljiv način behu bukvalno zaljubljene u Mene, njihovog Jehovu, i ne mogahu nikako odvratiti svoje srce od Mene, nego njihova čežnja prema Meni rastaše iz dana u dan, jest, često iz časa u čas. **11** A one se i međusobno ljubljahu skoro nerazdvojno, to tako da jedna činjaše šta činjahu druge, i druge šta činjaše jedna. **12** Sve šta god da pogledahu – oduševi ih, jer prepoznavahu u svemu skupocenu uspomenu njihovog

jedino Ljubljenog. **13** A posebno ako nadoše negde svež, neobičan cvetić, taj sam već Ja sasvim izvesno za njih morao odrediti. – Tada oduševljenju ponovo ne bi kraja, jer odmah s velikim, ljubećim, drhtećim strahopoštovanjem uzeše cvetić i požuriše s njim preradosno ocu i pokazaše mu šta im je toliko odveć lepo opet podario njihov sveti ljubljani. – Na šta se i njihov otac odveć radovaše a i svagda Mi zahvaljivaše duboko u srcu što sam njegovu dragu decu sačuvao od ponekih nečednih zamki muške požude; i zahvaliv žrtvova Mi ih ponovo, i zamoli me usrdno da Svojom ljubavlju i dalje milostivo i milosrdno negujem srdaca njegovih kćeri, koju molbu pri tim okolnostima sigurno nisam dopustio da ostane neispunjena. **14** I tako odrastahu ovih pet devojaka čisto u Mojoj ljubavi a i time postade sve lepše i dražesnije i nežnije duhovno i telesno; jest, njihova lepota beše toliko velika da sve sadašnje zemaljske lepote ne bi predstavljale ni malu kap rose prema njima ukoliko bi i mogle da se sjedine u jedno; jer zbog njihove velike ljubavi prema Meni dao sam im takođe, koliko god je telesno bilo moguće, da postanu gotovo sasvim nebeski lepe; zbog čega ih i svako nazivaše Lepom Decom Ljubavi (*Aluraheli*). **15** Po toj prethodnoj napomeni svako može malo da zamisli kako se ovih pet devojaka osećahu kada u Abedamu ugledaše njihovog žarko ljubljenog Jehovu. **16** Da ih njihov otac ne zadrži, nasrnule bi plamteći na Njega. **17** A budući da Abedam prejasno vide njihovu duže proverenu ljubav, to reče ocu devojaka: **18** "Čuj, Curiele, one koje hoće k Meni, nemoj zadržavati, – ili zar nisam Onaj koga da ljube si jedino učio svoje kćeri; tako ih pusti k Meni i ne zadržavaj ih." **19** I blagočestivi Curiel odvede odmah pun najvišeg strahopoštovanja svoje kćeri Abedamu, kleknu pred Njega (*jer klečanje beše njegov strahopoštovani običaj kada se moljaše Meni*) te reče: **20** "O Jehova, Ti presveti Oče svih ljudi i Tvorče svih stvari, pogledaj me milostivo i čuj mucanje mojih usta. **21** Gle, one koje sam Ti već od detinjstva svakog časa žrtvovao i Tvojom milošću njihova srca upravljao k Tebi, ove Tvoje darove meni prenedostojnome vraćam sada Tebi, o Jehova, kao po mome znanju moguće čistu žrtvu sa žarkom zahvalnošću svoga srca što si mene prenedostojnog udostojio da mi poveriš tako divan dar. **22** Samo da sam Ti prineo blagougodnu žrtvu. **23** O Jehova, budi meni sirotom grešniku pred Tobom milostiv i milosrdan. O Jehova, Tvoja sveta volja večno, amin." **24** I uzvišeni Abedam uzvрати Curielu: "Čuj Curiele, slep i nem beše dar kada ga svojom rukom položih u

krilo tvoje žene, i nečist i pun prljavštine ugleda svetlost zemlje; očistio si ga po Mojoj volji svim trudom svoga srca i odnegovao si Mi pet krasnih voćaka života koje će uskoro u Mome sadu poneti predivne plodove; tome budi siguran. **25** Najmlađu ću blagosloviti za celu zemlju; i njeni potomci će da gledaju veliki kraj svih stvari; a kroz druge da bude blagosloveno umetno delovanje duha; jer doći će vremena kada će vam biti potrebne umetnosti, i biće blagoslov onima koji ih budu mudro upotrebili, ali i sud onima koji se njima posluže sebično. **26** Ti Curiele pak da večno više ne okusiš smrt; – gle, sada sam tvoga duha oslobodio tela kako bi bio gospodar u svojoj telesnoj kući i da u njemu može izlaziti i ulaziti kako hoće; no sasvim da ne napustiš svoju kuću dokle te ne pozovem. **27** Kažem ti: U carstvu ljubazne svetlosti da imaš negda sa svima tvojima najlepší stan; zaista lepši od svih vidljivih nebesa, i veći od njih; a za sada ostani sa svojim kod Mene, amin." **28** I dalje Abedam prozbori petoro ljubavnicama gotovo pitajući: "Aluraheli, kako vam se sviđam? Jeste li zadovoljne sa Mnom? – Da li ste Me ovakvog zamišljale kada ste u svojoj ljubavi prema Meni tražile Moja spomen-znamenja na poljima?" **29** I njih pet, jedva usuđujući se da gledaju, uzvратиše umilno drhtećim glasom: "O Ti večno jedini predmete naše ljubavi, ta Ti vidiš naša srca; suviše smo nedostojne takve milosti od Tebe. **30** O Jehova, jedino Ti, ta jedino Ti si sva naša nada, jedino Ti ljubljani naših srca. **31** Ta šta smo zaslužile da dopuštaš toliko milostivo da Te ljubimo; samo to već poznajemo preponizno najvećim blagoslovom. **32** O Jehova, samo ako smemo da Te taknemo, i barem samo da pritisnemo Tvoju ruku o naše srce." **33** I Abedam im naloži da priđu Njegovom telu i dopusti da Ga sasvim obuzmu, i reče im: **34** "Posle Eve ste prve koje su smele da me dirnu. – A pošto ste me već obuzele, tako ću vas i Ja obuzeti rukom koja je negda stvorila nebo i zemlju, i poljubiću vas k večnom životu ustima koja su negda kao i sada zapovedila, stvorila sve stvari. **35** Zato ostanite i vi kod Mene i pođite sada sa Mnom na jutarnje uzvišenje do Adama, amin."

181 Poglavlje

1 I pet devojaka priljubiše se i priviše o svog ljubljenog tako jako da naravno više nije mogao da ide osim da je jedino svojoj snazi dao malo oduška ili da ih je vukao. **2** A Curiel mišljaše da će takvo ponašanje njegovih kćeri Abedamu Jehovi ipak možda biti malo neugodno, i upita zato s najvećim poštovanjem još na kolenima Abedama: **3** "Moje kćeri ti sada možda već dosađuju; da li Ti je blagougodno da ih zovnem nazad? Jer Ti hoćeš da ideš na jutarnje uzvišenje Adamovo, a one ometaju Tvoje svete noge." **4** A Abedam mu uzvрати: "Čuj Curiele, ti razmišljaš svetski o Meni; ko može da ometa Moje noge; koja zemlja može da zadrži Moje korake? **5** Zar misliš, ako bi Mi ponašanje tvojih kćeri bilo neugodno, da se ne bih mogao osloboditi? – Još si jako slep na svome desnom oku. **6** Gledaj ovamo, svako zrnce prašine koje prijanja tvojim nogama moram da stegnem silom Svoje ljubavi, jest, daleko prisnije no devojke sada Moje noge kako bi kao takvo opstalo; a ipak ga možeš slobodno nositi naokolo, koji si samo sastvorenje iz Mene, i Ja te još usto samog beskrajno prisnije moram steći i držati kako bi bio i živeo, mislio, osećao i sam sebi jasno bio svestan, i takođe da te ne sputavam da se sam slobodno krećeš. **7** Gle, zemlja se kreće slobodno, mesec, sunce, takođe i bezbrojne zvezde, koje nisi ništa drugo no sve sami za tebe neshvatljivo različiti svetovi kao ova zemlja, i sunca kao ovo sunce, neka još neuporedivo veća, a tu i tamo neka i manja sa različitom svetlošću. **8** Beskrajno sve njih moram čvrsto da stežem u svim njihovim beskrajno raznolikim delovima počev od atoma sve do najvećeg središnjeg sunca, prema čijoj telesnoj veličini, razumi valjano, ova zemlja zajedno sa suncem, koje je samo mnogo hiljadu puta veće od same zemlje, jedva da se odnosi kao atom prema zemlji; inače bi sigurno sasvim iznenada prestali da postoje; i gle, ipak se sve slobodno kreće. **9** Razumeš li sada svoju slepoću. Otkud ti pade na pamet da bi tvoje kćeri mogle da ometaju Moje noge? **10** O gle, takvih nerazumnih mišljenja još ima dosta među vama. **11** A da Mi nije neugodno šta devojke čine na Meni, nego da mi je samo vrlo ugodno, to možeš da vidiš i otud da ih rado podnosim; ili zar da ne podnosim oko sebe one koje ljube; ko bi onda smeo da Mi se približi? **12** A Ja kažem vama svima: Ako Me žena ne bude ovako obuhvatila i čvrsto stegla kao ove Moje drage kćeri ovde, ta večno neće videti Moje lice. **13** Razumeš li Curiele

smisao ovih reči?" – I Curiel uzvрати: **14** "O Jehova, oprosti meni sirotom, slepom nerazumniku; to je sve šta sam kadar da Ti ovde kažem, i imaj strpljenja i budi popustljiv sa mnom; o hteo bih da nestanem pred Tobom; ne, to sebi nikako ne mogu da oprostim. **15** Što god više sada razmišljam, utoliko jasnije otkriva se preda mnom neizreciva nerazumnost moga pitanja; o Jehova, spasi me, inače će me izjesti velika sramota moje nerazumnosti pred Tobom; Tvoja sveta volja, amin." **16** A Abedam pruži Svoju ruku prema Curielu i reče mu: "Curiele, kažem ti: Budi miran u svome srcu, jer tvoja greška dođe iz tvoje slepe ljubavi prema Meni; a zato ti sada dadoh svetlost kako Me ubuduće više ne bi ljubio ovako slepo kao do sada, nego videći s oba oka; no kažem i tebi: Ko ne počne da Me ljubi u svojoj slepoći i ko se poput tebe pre svega ne zabrine za Mene, taj će teško ikada primiti višu svetlost iz Moje ljubavi. **17** A pošto si sada sasvim progledao, onda ćeš sada i da vidiš, sada bez uštrba po tebe, koliko su malo ili ni malo ove devojke koje obuhvataju Moje noge u stanju da sputaju Moje korake. **18** Samo se malo osvrni gde se trenutno nalazimo, pa ćeš još bolje uvideti svoju raniju praznu brigu. **19** Kako ti se ovde čini; – ili da li se još nalazimo na mestu gde sam došao do vas; – ili da li nedostaje i jedan od vas? **20** Tu Curiel zaneme od čuda jer tek sada opazi da se svi već savršeno nalaze na Adamovom jutarnjem uzvišenju, koje je od ranijeg stajališta bilo udaljeno skoro malih pola sata, a i takođe kod samog Adama. **21** I Abedam odmah upita Curiela: "Čuj, Curiele, zašto si sada nem? – Zar nije pravo da se već nalazimo na mestu kuda bismo još dugo trudno morali da idemo?" **22** I Curiel, pribrav se za nuždu, uzvрати: "O Jehova, da li je tako pravo? – Šta Ti činiš, jeste svagda i večno valjano učinjeno; ali sada – ne – ne znam – pa nije san – zar smo zaista tu? **23** Da – ali samo – pa kako se to samo dogodilo? – Tako neshvatljivo brzo, – da ne osetih nikakav pokret; – klečao sam i još klečim. **24** O Jehova, koliko je divna Tvoja moć, i koliko sveta Tvoja beskrajna sila. Jest, ko da Te ne ljubi iznad svega ako Te je samo nemo spoznao, budući da si Ti Sam najviša ljubav. **25** Sigurno bi opet bilo suviše nerazumno ako bih Tebe, o Jehova, ponovo pitao kako je moguće takvo što. – Ne, ne! – Neću da pitam; – šta li da Ti bude nemoguće? **26** O Jehova, gle, pa ja govorim da je prava sramota ispreturano kao stara žena u snu. **27** Budi strpljiv sa mnom i daj da se najpre osvestim i priblerem; – jer je previše odjednom za mene nečistog pred Tobom. **28** Hvala Tebi, Ti sveti, jest, Ti

presveti Oče za toliko beskrajno mnogo milosti i smilovanja; pa ja nisam ni najmanji deo toga dostojan. **29** Jedino Ti, sveti Oče, jesi nas sve udostojio Tebe; – zato Tebi sve skrušenje naših srdaca večno, amin." **30** I Abedam uzvratu govoreći mu: "Curiele, ovo te toliko čudi što se sada sa svima ostalima iznenada nalaziš ovde; a ipak ti kažem da svaki dah, svaki otkucaj srca u tebi, jest, sve na tebi jeste veće čudo od ovog događaja, kojeg sam samo zato učinio kako bi video utoliko jasnije koliko je sasvim nepotrebna bila tvoja briga o slobodi Mojih nogu. **31** A ti si pravedan i živ što imaš odveć iskreno srce; zato i ostani slobodan žitelj svoje kuće, amin." **32** A sada pride i Adam i slavljaše i hvaljaše Abedama zato što se i prema ženskom rodu pokaza toliko snishodljivo milostivo i milosrdno. **33** I Abedam mu uzvratu: "Adame, zar Eva nije proistekla Mojim rukama? – Zašto pak žena da zaostaje u Mojoj ljubavi? **34** A Ja ti kažem: kada jednom budem gradio novo nebo, počecu da ga gradim u jednoj ženi a nipošto u mužu. **35** No o tome niko da Me pita dalje; pre toga će se desiti još velike stvari, amin."

182 Poglavlje

1 A ovih pet devojaka koje stiskahu Abedama još behu toliko utonule u ljubav svojih srdaca da od svega što se desi ništa ne primetiš. **2** A pošto Abedamu beše ugodna tolika potpuna predanost njihovih potpuno čistih srdaca, to ih ponovo taknu i zovnu ih preblagim glasom i uputi im zatim sledeće reči: **3** "Aluraheli, Moje ljubljene kćeri i neveste Moje ljubavi prema vama, takođe se probudite iz vaše čiste ljubavi k tako čistoj milostivoj svetlosti iz Mene, i posmatrajte sada malo gde se nalazite, pa mi recite kako vam se čini i šta mislite o tome?" **4** I devojke se smesta digoše i počеше stidljivo da gledaju oko sebe; duže vremena gledajući tek primetiš da se nalaze na jutarnjem uzvišenju Adamovom. **5** Ah, što se iznenadiše! Svaka bi htela da počne da govori i da pita uzvišenog Abedama o svačemu; međutim, ni jedna ne uzmože zgodno da započne; a pošto Abedam vide njihovu prirodnu smetenost, odmah im dođe u pomoć i reče najmlađoj: **6** "Tebe i tvoje četiri sestre čudi što si dospela ovamo ne znajući kako. **7** Ali setite se oluje prošle noći, koja tako iznenada zaneme i sve se ponovo vrati u svoj pređašnji poredak osim mora koje je moralo da ustukne kako bi za vas ostavilo plodnu zemlju, koja će vam uskoro biti potrebna kada se vaš broj

bude umnogostručio; i osim onih oko nas dalekih planina koje još gore kako bi se zemlja u svojoj unutrašnjosti raširila i izdubila da primi ustuknulo more, i da primi ona bića koja Me mrze i beže od Mene kako bi tamo sa potonulim morem kukali i da zajedno sa najjačom morskom nemani, koja takođe potonu u gnevne dubine zemlje, i zove se Levijatan, škrguću zubima. **8** Gle, inače je sve opet bez ikakve štete onako kako bejaše od davnina. **9** A pošto je takvu oluju, osnažen Mojom voljom, čak Set bio vičan da stiša, koliko više i šta li je sve tek Meni Samom moguće? **10** Ali ne zbog vas učinih takvo što, nego samo zbog vašeg blagočestivog Meni predanog oca zato što se isprazno pribojavao da ćete svojom ljubavlju prema Meni omesti korake Mojih nogu. **11** Ali Ja ispružih ruku i sve vas prenesoh ovamo; kako vaš otac primeti da se već nalazimo na samom mestu, tek tada sasvim shvati kako ništa ne može da Me ometa na Mojim putevima. **12** Vama, Moje drage neveste i kćeri, kažem uzrok ovog događaja da biste iz ove sigurne i nužne objave zahvatale svetlosti i kako biste sasvim se probudivši iz svog sna takođe spoznale da Sam i ženu stvorio za ljubav i svetlost a ne samo za nemu ljubav i uz to za mrak. – Razumeš li Moje reči?" **13** I najmlađa upitana odgovori: "O Jehova, kako da ti zahvalim. – Gle, sada je u meni sve obasjano; razumem Tvoju svetlu reč; jest, samu sebe vidim kao skroz, – i čini mi se da sam sada sasvim laka. **14** Ah, kako mi je sada beskrajno prijatno! – Koliko si Ti predobar, o Jehova. **15** Ali, Ti, moj odveć, samo ti jedino ljubljene Jehova, pa reci mi da li je i mojim sestrama isto tako prijatno i dobro kao meni, i da li i one vide sebe skroz svetlo obasjane kao ja Tvojom milošću?" **16** I Abedam joj uzvratu: "O, samo ih pogledaj pa ćeš brzo opaziti da im kod Mene ništa ne nedostaje. **17** Ko je kod Mene kao vi sada, taj je već svime obskrbljen. **18** Gle, draga Moja Žemela¹, ljubim te tako kao da osim tebe u dalekoj beskonačnosti nemam nikoga više koga bih mogao da ljubim; ali gle, nije tako jer beskonačnost sadrži bezbrojna bića koja Me ljube kao ti, a i Ja ih onda opet ljubim kao tebe; i svako koji od Mene prima, taj u onome što je od Mene primio ima preobilno dovoljno za sve večnosti večnosti. **19** A kao što si sada ti zadovoljna i blažena u svojoj čistoj ljubavi prema Meni, tako će biti savršeni po svojoj vrsti svi koji ljube jedino Mene i zatim kroz Mene i svu njihovu braću i sestre jednako Meni savršeno. **20** A kako bi ti, draga Žemela, ugledala najmanji deo onog što se sve raduje

¹ Ghemela – Hemela.

Mojoj ljubavi, uzberi jedan cvetić koji iščekuje tebe baš do tvojih nogu." **21** I ona smesta uzbra cvetić i pokaza ga Abedamu; a On ga taknu i dunu Žemeli u oči, pa joj reče: **22** "Šta sada vidiš, obznani jednostavnim rečima svima oko nas. **23** Nu, šta sve vidiš na svome cvetiću? – Nipošto se ne plaši da ispričaš jer ti pripadaš večno Meni i večno nikada nećeš izgubiti Moju veliku ljubav prema tebi. Dakle šta sve vidiš?" **24** I Žemela poče ljubazno i stidljivo da govori kako sledi, naime govoreći: "O Ti veliki, presveti, predivni Jehova! Šta je to! – O čuda, čuda nad čudima! – Pa to nije cvet! Nego svetovi – nepregledno veliki svetovi su to! **25** Ko bi mogao da izbroji njihovo beskrajno mnoštvo; jedno nadmašuje drugo nikada slučenom divotom! Kakav neopisiv sjaj ih okružuje! **26** I – o Jehova, Ti neizrecivo sveti Oče! – Pa ja vidim i živa bića svake vrste; njihov broj je beskrajan. Vidim velika mora u i na površini ovih bezbrojnih čudesnih svetova; i oni su ispunjeni bezbrojnim životom; – i gle, bezbrojna bića neprestano izlaze iz tih svetova, i bezbrojna se ponovo vraćaju tim sasvim sjajnim svetovima. **27** O Jehova, Jehova! Ne mogu više da govorim; čuda bivaju sve više, veća i novija. O Jehova, koliko svet i dobar mora da jesi. O moj – Jehova!" **28** Tu više ne mogaše da govori jer sve veća čuda ugušiše njen govor, i ona pade kao nesvesna Abedamu na grudi. **29** A On je prihvati u naručje i odmah je ponovo probudi, pa je upita: "Žemela, to sigurno ne bi tražila na tom cvetu? **30** I gle, ipak je tako, i od Mene još sasvim beskrajno drugačije; – jednom kod Mene u Mome carstvu već ćeš mnogo bolje da gledaš i da uživaš. **31** Gle, koliko već moram da se staram kod takvog cvetića; a sada tek zamisli beskrajni telesni i duhovni svet. **32** A ipak si Mi toliko draga kao da nemam ništa osim jedino tebe. **33** Sada Me sigurno razumeš bolje. – O, kažem ti, ti ćeš svog ljubljenog večno sve više razumevati i upoznavati, amin."

183 Poglavlje

1 A pošto ovih pet devojaka videše, i u sebi skroz opaziše koliko je odveć dobar i pun ljubavi Jehova, i kako mu se može sasvim verovati, to se utoliko ohrabriše, a posebno Žemela. **2** Usled toga poče da Ga zapitkuje o sasvim učtivim i retkim stvarima; neka retka pitanja biše sledeća, koja sa Žemelinih usta i srca glasiše ovako: **3** "Moj jedini odveć, odveć ljubljani Jehova, budući da mi je Tvoja neizreciva milost i Tvoja neizreciva ljubav dala

da vidim beskrajno čudo jednog cvetića, jest, ovog mog cvetića, koje će mi večno ostati jedna od najskupocenijih uspomena na ovo vreme; – gle, ja sam već često noću s velikim čežnjivim uživanjem srca posmatrala na nebu drage lepe zvezdice, i razmišljala sam svašta šta bi mogle da budu; – no ostade stalno samo pri mojim mislima; ali neku izvesnost nisam mogla da izvučem. **4** Često sam zamišljala da su u blizini sigurno prelepe, mnogo lepše od cveća pošto već u daljini izgledaju toliko čudesno divno. **5** Jednom smo išle s našim ocem, gle, daleko tamo gde smo uvek gledale kako zvezdice izlaze s dobrom nadom da ih tamo prilično izbliza posmatramo; – ali gle, moj jedini ljubljani, najbolji, sveti Jehova, drage zvezdice su pred nama uzmicale daleko, daleko, i izišle su na sasvim drugom, stranom mestu, koje pak izgledaše suviše daleko od nas da bismo se noću, pošto smo ionako već bile veoma umorne, još jednom usudile da još dalje otputujemo. **6** A uz to nas je i otac smirio time što nam je rekao da nas to ne brine; te zvezde će sigurno biti presvete Tebe radi, zato stalno i hoće da uzmiču pred nesvetim očima čoveka; i već samo zbog toga moramo da Ti budemo odveć zahvalni ako takvu svetinju nekažnjeno možemo da posmatramo iz daleke udaljenosti. **7** I gle, time smo sve bile savršeno smirene i ne mogasmo činiti ništa drugo osim da Te samo slavimo i hvalimo svom ljubavlju naših srdaca za tako veliku milost. **8** Ali sada – moj iznad svega ljubljani Jehova, – nakon što sam videla cvetić, sada – ipak se baš ne usuđujem – o dobri, preljubazni Jehova! nećeš se valjda ljutiti na mene?" **9** A Abedam je ohrabri kazav joj: "O Moja Žemela! Samo napred s pitanjem, i budi sigurna u svojoj i Mojoj ljubavi da, prvo i prvo, nikada se ne ljutim, i drugo, neću ti ostati dužan ni jednog odgovora, i sve ću ti odobriti šta Me tvoja čista ljubav zamoli. **10** No već vidim da ponovo moram da ti pomognem iz nelagodnosti; zar ne, ti bi htela da gledaš zvezde, ove tebi prividne nebeske sjajne cvetiće, u tebi shvatljivoj blizini?" **11** I Žemela potvrdi pitanje Abedamovo sasvim radosno smešeći se ushićenim priklonom glave. **12** I Abedam joj zatim reče: "Nu, onda Mi pruži svoju desnu ruku; a levu daj svome ocu i svojim sestrama kako bi i oni videli što ćeš ti sada videti." **13** Po tim rečima On pak dunu na njih sve, i oni videše u dubine tvorevine. **14** No Žemela brzo vrisnu glasno i zamoli za pomoć; sa njima i ostali gledajući sa sledećim rečima: **15** "O Jehova, Jehova, Jehova! Spasi nas sirote, koji nismo ništa pred Tobom, jer beskrajna veličina Tvoje tvorevine nas guta; jest, već smo uništeni; pa takvo

što niko ne može da gleda i da ostane u životu; zato, o Jehova, ti sveti, veliki Bože i Oče, spasi nas." **16** I Abedam ih ponovo pozva, i njihovo viđenje nesta; kako se ponovo probudiše, padoše pred njim i počеше Ga obožavati jer ih zahvati velik strah tako da drhtahu celim telom. **17** Abedam ih pak taknu, naloži im blago da se spokojno opet usprave, pa konačno preblago upita Žemelu: **18** "Žemela, izgleda Mi da ti se zvezde nisu tako svidele kao pre toga cvetić? **19** Šta li bi da još sada toliko drhtiš? Samo se ponovo ohrabri i ispričaj svima nama nešto o tome; gle, već si ponovo kod Mene gde se više nemaš čega plašiti; zato hajde samo požuri da pričaš šta si sve srela za ta tri trenutka. **20** Dođi ovamo i nasloni se malo o Moje grudi, onda će ti se već povratiti hrabrost." **21** I ona pade vatrenom žurbom na Abedama; – i tek pošto neko vreme mirova na tim toliko presvetim grudima, osvesti se ponovo, uspravi se i poče još uvek nešto nežno stidljivim glasom da govori sledeće: **22** "O Jehova, Ti svemoćni, Ti presveti, Ti beskrani Jehova! Čija usta bi se mogla dostojno otvoriti da kažu što o Tvojoj beskrajnoj veličini, visini, dubini i moći. **23** Jedino videh bezbrojne, beskrajno velike, neopisivo svetlo plamteće svetove kako se nalik munjama kreću u beskonačnosti; jedan nadmašivaše beskrajno drugi po veličini, svetlosti i divoti. **24** Jest, kada još dublje uperih svoje uplašeno oko, tada videh jedino više beskrajan plameni svet; i posred beskrajno raširenih plamenova, koji behu puni najnepodnošljivijeg sunčanog svetlosnog sjaja, videh još na svoj veliki užas skoro nepregledno velike, užasno izgledajuće ljudske prilike kako hode velikom brzinom. **25** Zamislila sam njihov bol; i učini mi se da se otvori beskrajna dubina, koja proguta taj plameni svet i s njim ove ljudske prilike koje verovatno odveć mnogo paćahu. **26** I ta strašna dubina izgleda htede i mene da proguta, zato i glasno vrisnuh Tebi u pomoć, i Ti mi sirotoj odmah i pomognu; zato hoću večno da Ti zahvaljujem i da Te slavim. **27** Gle, više da govorim, ne mogu; o imaj strpljenja sa mnom, koja Te jedinog ljubi iznad svega. – O Jehova, to su dakle zvezde, koje su me tako često oduševljavale. **28** Ne moraš zato da se ljutiš na mene ako Ti otvoreno priznam da su mi cvetići draži od zvezda; jer one izgledaju baš strašno užasno. **29** Ako mi dozvoliš, hoću već da Te upitam nešto drugo." **30** I Abedam joj uzvрати: "Žemela, – pa ti si već dobila Moje odobrenje; pitaj šta hoćeš; neću ti ostati dužan ni jednog odgovora; ali samo o zvezdama ne moraš više da pitaš jer one su prevelike za tebe, a inače o svemu."

184 Poglavlje

1 Posle tog beskrajno ljubaznog uverenja od strane Abedama Žemeli, čime se u nju povрати i velika hrabrost, sasvim se smiri u svome srcu; njena pluća disahu opet sasvim slobodno, i ona se sada posluži svojom željom i dade iz svoga srca sledeće pitanje, koje takođe pripadaše među njenim učtivim retkim pitanjima; ovo drugo retko pitanje pak glasiše ovako: **2** "Preljubazni, moj jedini najdraži iznad svega sveti, svemoćni Jehova. Budući da si se već toliko neizrecivo duboko snishodio ovako milostivo k nama sirotim grešnicima i grešnicama, i dozvolio mi da pitam, da li bi Ti se dopalo da uspomogneš mojoj nerazumnosti. **3** Gle, stotine i hiljade puta sam čula reč večno i večnost i sama ništa manje puta izgovorila; – ali stvarno istina, još nikada nisam razumela. **4** O Jehova, ako bi bila Tvoja sveta volja, – veoma rado bih htela da saznam takvo što." **5** A Abedam joj odmah uzvрати, odgovoriv na njeno pitanje, razumljivo za sve njih, tako što reče: **6** "Čuj, draga Moja Žemela, šta je zapravo od Mene večnost, takvo što nikada ne bi mogla shvatiti i ostati istovremeno u životu; zato bi bilo nemoguće da ti sasvim prikažem večnost od Mene; ali ono što ti i svi mogu da shvate: za duha je večnost ono što je vreme za telo, samo s jedinom razlikom što vreme sve oko sebe izjeda i čini da prolazi, dok večnost ni atomu ne daje da prođe. **7** Ovo vreme se sastoji i nastaje neprestanim kretanjem svih telesno stvorenih stvari; jer da se ne kreću, onda bi se vremenom urušile jedna na drugu: sunca i zemlje i meseci, i sva živa bića ispreturano u beskrajno haotičnu grudvu, koja bi se konačno beskrajno jakim uzajamnim pritiskom skroz-naskroz raspalila pa tako i sama izjela i na kraju sasvim uništila. **8** A budući da se održanja radi od najvećeg do najmanjeg sve mora kretati u valjano odmerenim pravim razdaljinama, i sami delovi uz neko svezano telo barem moraju imati u sebi neprestan nagon kretanja, zahvaljujući kojem se pri uklanjanju prepreke odmah mogu kretati, tako ova stalna pod istim zakonima uvek se vraćajuća kretanja i uzajamno uređena susretanja prouzrokuju vremenske tokove, koje se daju brojati; i ono što ova stalnost u kretanju prouzrokuje, naime habanje delova koji se dodiruju na putu kretanja, i time sporije ili brže nestajanje stvari, to jeste vreme koje sve izjeda; zato je i sve vremensko prolazno pošto stvari prolaze i opet druge stupaju na njihovo mesto; i prema tome je mera vremena određena prema

prolaženju i vraćanju stvari. **9** Međutim kod večnosti je sušta suprotnost. – Tu je svako kretanje samo prividno; a zapravo vlada najsavršeniji mir u svim stvarima. **10** U vremenu izgleda da stvari miruju, a zapravo se i najtvrdi kamen kreće u svim svojim bezbrojnim delovima, i nema ničeg što bi imalo bilo kakav mir. **11** U večnosti je opet sasvim suprotan slučaj; tamo sve izgleda da se neprestano kreće, ali bez obzira ipak je sve u potpuno neometanom miru od i iz Mene. **12** A da bi takvo što prilično očigledno razumela, to ću ti dati siguran i veran primer: **13** Gle ukoliko bi odavde htela da otputuješ do one udaljene vatrene gore, morala bi da se daš na noge i trudno da ideš korak po korak da bi možda za dva, tri dana dospela tamo. **14** U večnosti pak svako može uštedeti put; može neprestano da ostane na jednoj te istoj tački i samo sa svojim osećajnim mislima može neverovatno daleko da putuje i pri najpotpunijoj svesti sve tačno da posmatra dokle se njegova osobena ličnost ne pomera ni za dlaku sa njegovog određenog mesta, i prema tome se nalazi u neprestanom preslatkom miru; to jest posmatrano od Mene. **15** Gle, zamisli stvar ovako kao da spavaš na nežnom, mekanom ležaju i sanjaš slatke, prelepe snove da ideš tamo-amo i da bi htela da skačeš i plešeš od radosti, i uz to brzo i daleko da putuješ po vazduhu. **16** Gledaj i razumi, pri svem tom kretanju u snu nije se mogla osetiti ni najmanja promena mesta i kretanje na tebi. **17** Tako je i večnost sazdana stanjem koje je za sada za tebe neshvatljivo savršeno; jer gle, kao što se kretanjem proizvodi vreme, uništenje, prolaznost i konačno smrt svih stvari, tako se mirom proizvodi večno održanje, neprolaznost i neprestani večni najsavršeniji Meni savršeno slični život svih Meni u ljubavi i u njenom živom duhu savršeno sličnih bića. **18** A kao što ni Ja ne treba da putujem kako bih dospao s jedne beskonačnosti do druge, tako ni Moji ljubljani sa Mnom neće imati potrebe, kako bi razgledali sva beskrajna čuda, da se lično svugde upute; nego svi će jednako Meni u svem večnom miru uživati u istinskom večnom životu, mada neće biti svesni tog mira, nego mesto toga samo večne najblaženije pokretности, koja se pak upravo tim pravim duhovno ličnim mirom neuništivo večno trajno održava. **19** Gle dakle, Moja draga Žemela; to je večnost, i takva je razlika između nje i usmrćujućeg vremena. **20** Što se tiče trajanja, to je večnost sa trajanjem vremena uporedna; zato i večnosti mogu postojati kao i vremena, samo se trajanje večnosti ne oseća kao trajanje vremena zato što vreme više

nikada ne vraća prošlo; večnost, pak, održava neprestano trajućim štaviše za tebe nezamislivu prošlost najjasnijom sadašnjošću, i ništa manje je i budućnost pred njom sadašnjost. – Razumeš li takvo što?" **21** I Žemela uzvratil preljubazno smešeći se: "O Jehova, ako hoćeš i koliko Ti hoćeš, razumem Tvojom milošću; ali samo mi još nije sasvim jasno kako se u neprestanom miru ipak može kretati; – gle, takvo što bih još vrlo rado potpuno htela da razumem; – ako bi bila Tvoja sveta volja." **22** I Abedam joj reče: "Takvo što, draga Žemela, ovde nećeš nikada sasvim shvatiti dokle još носиš telo, ali negda savršeno u duhu. **23** Zato pitaj bolje o nečem drugom i Ja ću ti odgovoriti o svemu iz Moje ljubavi prema tebi, amin."

185 Poglavlje

1 I Žemelu ovaj Abedamov odgovor na njeno zadnje kratko pitanje sasvim smiri, brzo se opet ohrabri i upita Abedama: **2** "O najsladi Jehova, koji si pun najvišeg smilovanja, ljubavi i milosti, – pošto smo već našli tolike beskrajne milosti pred Tobom, usuđujem se da Ti iz unutarnje ljubavi moga srca prema Tebi dosadim još jednim pitanjem. Doduše znam da Ti, o Presveti, svakom mojom nečistom reči bivaš oskrnavljen, zato sam i stalno neodlučna da svoja prenečista usta otvorim pred Tobom da mi tada potpuna očevidnost moje potpune nedostojnosti i izopačenosti pred Tobom zaustavlja dah, pa zatim na neko vreme toliko steže grlo da jedva uspevam da prevalim reč preko usana; ali kada opet premislim koliko si beskrajno i neizrecivo dobar, preljubazan i milosrdan, tada mi se naravno ponovo vraća hrabrost da upotrebim Tvoju toliko preblagu dozvolu. **3** Pa sada da se opet drznem i da Te zamolim ako bi hteo da mi, a i svima ostalima, ukoliko takvo što zajedno sa mnom još neće znati, kažeš i da obasjaš našu veliku nerazumnost šta je ustvari život, i kako se događa da ga budemo potpuno svesni da znamo i skroz osećamo da jesmo, i možemo slobodno činiti šta god da slobodno hoćemo? **4** No ja sam sva puna nerazumnosti svake vrste; sigurno sam i ovim mojim pitanjem njen veliki zbir znatno uvećala pred Tvojim presvetim očima. **5** Jest, jest, već primećujem na Tvom licu da sam postavila preglupo pitanje. – Kada bih samo brzo mogla da pitam nešto drugo! **6** O Jehova, da li se možda ljutiš mojoj gluposti? – Onda bih htela od velike sramote da se zavučem u najdublji bezdan zemlje i oplakujem svoju

glupost do kraja života u najvećoj tami. **7** No, moj iznad svega jedino ljubljani Jehova, pa ja ne zahtevam svetlost od Tebe, nego samo primi od mene ovo pitanje kao najponizniju molbu, i Tvoja iznad svega najsvetija volja neka učini što joj je jedino blagougodno, i ja ću za Tvoje preveliko smilovanje i neizrecivo najvišu i najveću očinsku ljubav u dubini dubina svoga srca sve zahvalno priznati. **8** O oprosti mi Ti, kojega ime moje srce razgorelo u svoj ljubavi prema Tebi ne usuđuje se više izgovoriti." **9** A Abedam se uzbudi i reče joj i svima: **10** "Zaista ti kažem, kao i svima vama, tolike poniznosti još nisam ni u jednome od vas našao. **11** Žemela, zar Me stvarno i zaista ljubiš iznad svega, a i sasvim jedino?" **12** I Žemela počne plakati, i odgovori zagrcnuvši se Abedamu: "O Ti, Ti žarko ljubljani, Ti sama večna ljubavi! Otkud me pitaš, Ti, koji si me stvorio, i dade mi takvo srce koje ništa ne može da ljubi osim jedino Tebe. **13** O da je moguće, hiljadu puta bih htela da podnesem samu smrt iz ljubavi prema Tebi ukoliko nije drugačije moguće da Ti pokažem kako jedino iznad svega, svega, svega ljubim Tebe. – No, šta govorim; Ti vidiš moje srce." **14** I Abedam se sagnu do zemlje, podignu Žemelu koja ležala pred Njim na zemlji, jest, On je podignu sasvim u svoje desno naručje, i pritisnu je vidljivo snažno o Svoje svete grudi, pa joj reče: **15** "O, ti Moj najmiliji, najdraži divni biseru Moje ljubavi i smilovanja, zaista, tvoje mladalačko srce ima više ljubavi i života u sebi no cela zemlja! – Šta si sada doživela, takvo što još nije doživio ni jedan najčistiji i najmudriji anđeo. **16** Hoću da te blagoslovim za sva vremena; gle, ti divna Žemela, kako te sada Ja, tvoj Tvorac, tvoj večni sveti Otac, nosim na Svome srcu, koje je večni temelj sveg života i sveg postojanja sve večnosti, tako će negda jednom jedna sasvim tebi slična kćer iz tvoje krvi, čuj – Mene Samoga, Mene večnoga beskrajnoga Boga, večni život, svemoćnog Tvorca svih stvorenja, od atoma do najvećeg anđeoskog duha, Mene, jedinog Gospodara sve moći i sile – nositi pod svojim srcem. **17** A tebi ću vrlo uskoro dati sina preko Moga Lamaha; toga ćeš nazvati Noje, i on će postati spasiocem tvoga naroda. **18** A kako će se takvo što dogoditi, i kada, to će tvoj budući sin pravovremeno neposredno, kao ti sada ovo obećanje Moga smilovanja, primiti od Mene; obrati dobro pažnju na to, pa ćeš onda i brzo shvatiti i dovoljno razumeti šta je život, i kako ga svaki čovek postaje svestan, te zatim u životu slobodno može činiti šta hoće. **19** A kako zasad s tvojim pitanjem ne bi ponovo bez odgovora stala nogom

na zemlju, to upamti: Šta je život u samome Meni, to bi ti bilo nemoguće shvatiti, jer kako sam Ja Sam sam-samcati život večno i beskrajno, nikada neće biti u stanju da shvati i gleda ni najviši najmudriji heruv; a šta je zapravo život u tebi, to nije ništa drugo do Moj dah u tebi, ili Moja savršena slika u svakom čoveku; a kako se Ja nalazim večno i beskrajno u stalno najsajnijoj svesti odveć sopstvenoga najsavršenijega života, isto tako i svako stvorenje ima jedan, premda za tebe preneshvatljivo najmanji deo tog Mog života u sebi, i potpuno je živo za svoju potrebu iz njega. **20** A svaki život je sazdan tako da se neprestano razmnožava i da raste Mojim neprestanim uticajem; a što više život izraste, utoliko savršenije predstavlja sebe. **21** Ali život postaje samosvestan tek kada uz iskricu ljubavi pridobije i iskricu milosti-svetlosti iz Boga; tom svetlošću dati život spoznaje svoje sopstveno i oslobađa se svestan samog sebe **22** A čim samosvesni život postane svestan ne samo sebe samog, nego u sebi i svog večnog svetog istočnika, te Mu da hvalu i čast, ljubav i obožavanje, i spozna Njegovu volju, Koji ga je stvorio, tada se tek potpuno oslobađa i tim spoznanjem kroz ljubav postaje dete večne ljubavi i večnoga života, kojim životom tek tada dospeva do prejasne svesti sebe samog i do žive svesti Onog koji te sada nosi na Svojim rukama. **23** Jesi li sve razumela, Moja Žemela?" **24** I Žemela prepuna istinskog prenebeskog ushićenja uzvratila Abedamu: **25** "O moj sveti Oče, Ti najviša ljubavi, ko da ne shvati i razume Tvoju reč, posebno kada se ima usto neizrecivu milost, koju mi još ukazuješ, biti nošen na rukama Tobom, o Ti presveti Oče. **26** Gle, tako Tvoja Žemela i mora da razume šta joj rasvetljava Tvoja beskrajna očinska ljubav; za to Ti ne mogu zahvaliti ustima, ali utoliko više razgoreva moje srce prema Tebi. **27** Ali – čuj, Ti moj jedino najljubljeniji Jehova, sada mi pade na pamet jedno užasno tužno pitanje." **28** I Abedam je upita brzo i kao iznenađen: "No, šta li, šta li? – Šta je tebi, Moja draga divna Žemela, tako iznenada i tako tužnog još moglo pasti na pamet na Mojim rukama? **29** Samo Mi reci brzo; ko zna – možda nađem još neku utehu za tvoje duhovno nežno srce?" **30** I Žemela se osmehnu nešta zbunjeno, poigra se Abedamovim obilnim kovrdžama i ne usudi se sasvim izići s pitanjem na videlo dana. **31** Posle dužeg ustezanja, pošto je Abedam još jednom ohrabri, konačno prozbori svoje tužno pitanje s ljubaznim drhtećim glasom i reče: **32** "O Jehova, gle, iz nekih Tvojih presvetih reči sada sam iznašla da ćeš nas uskoro opet napustiti; i gle, pošto

Te već beskrajno ljubim svojim srcem, – kako će biti meni sirotoj kada Te više ne budem videla i kada Te kao sada, Ti moja večna ljubavi, više ne budem imala oko sebe?" **33** I Abedam joj uzvratil: "Čuj, Moja divna, najdraža Žemela, tvoja bojazan doduše s jedne strane nije nezasnovana jer ovako ne mogu stalno ostati kod vas, i takvo što za nikoga ne bi bilo dobro; jer ako bih uvek ovako ostao kod vas, onda niko ne bi mogao dospeti do istinskog samostalnog preslobodnog života što već jednom greh zarobi svet teškim ropstvom, i upravo zato na zemlji ionako već ima prisile i prinude u velikoj količini. Ako bih se sada Ja kao najviša sušta sila i moć neprestano ovako vidljivo zadržavao među vama, onda biste imali drugu prinudu na zemlji, da se niko na zemlji ne bi mogao ni najmanje slobodno kretati, bilo tamo ili vamo, ili gore i dole. **34** A ukoliko ostanem stran vašim očima, ali, ako ko ozbiljno hoće, kao što ti sada hoćeš i kao što si svagda odano tako htela, utoliko poznatiji i prisniji njegovom srcu, onda je svako uprkos teškog ropstva greha savršeno slobodan; može to ropstvo da gazi prezirućim nogama, i, tražeći Me u ljubavi svoga srca i slobodno Me sam obuhvativ, može Mi se obratiti; gde ga onda odmah Ja po meri njegove ljubavi primam i po njegovoj volji ljubavi zadržavam i održavam, što je sve tek tada zadobijanje večnoga života. **35** A zamisli da li bi se iko usudio išta učiniti ako bi Me gledao i izvesno znao da sam pored njega svagda sveg njegovog života? **36** Samo pogledaj i posmatraj ljude koji znaju da sam vidljivo ovde; šta sada čine? **37** Niko se ne usuđuje da slobodno udahne vazduh, a kamoli da učini nešto drugo, bilo pravo ili krivo; – a pogledaj prema tome ovo veliko ljudstvo koje nas okružuje, koje ni ne sluti da sam vidljivo među vama, kako se čilo kreću i okreću. **38** Mnogi među njima veruju da sam preko svih zvezda; drugi opet da sam prisutan u prolazećem dašku, i još drugi na hiljade raznih načina misle da sam daleko. **39** Gle, svi ti ne trpe od Mene sada nikakvu prinudu i zato su potpuno slobodni, što pak kod svih vas sada nije slučaj, mada ste vi pored Mene daleko svakom ropstvu greha, ali utoliko više vas vuče Moja ljubav; zato ni ne možete drukčije no da Me ljubite iznad svega, što je pak uprkos svetog prava takve ljubavi ipak prinuda pošto naspram Mog lica ne možete drukčije do da Me ljubite tako. **40** A sve dok sam vidljivo među vama, nikome se njegova sadašnja ljubav ne može uračunati u život, nego tek kada više ne budem vidljivo hodio među vama, a i onako kako Me je ko ljubio pre Moje vidljivosti. **41** Gle, ti

Moja predivna, predraga Žemela, i tvoja sadašnja ljubav prema Meni ništa ne bi vredela da Me nisi ranije baš ovako, a ponekad čak i još usrdnije, ljubila no sada, gde zapravo ne ljubiš nego te samo Ja sitim Svojom ljubavlju ka večnom životu. **42** Ali ne obrativ ili i obrativ pažnju na sve to, ipak svoje tužno pitanje možeš mirno da prepustiš vetru jer tvoja ljubav je svoje već odavno slobodno učinila pošto si mnogo imala da se boriš sa svetom Mene radi; zato si i toliko odveć lepa kao što pre tebe ni jedna nije bila tvoga roda. **43** Usled te svoje istrajne borbe učinila si sebi i Moju vidljivost, i čak Moj dodir, bezopasnim, to tako da sam samo tebi mogao pokazati stvari čiji bi pogled vrlo mnoge koji nisu poput tebe već ranije izvojevali pobeđu ljubavi – usmrtio. **44** A tebi će i Moja vrlo česta vidljivost večno ostati bezopasnom jer ti si već vezana o Mene; i kao što te sada vidljivo nosim na Svojim rukama, isto tako ću te nevidljivo nositi na rukama Svoje ljubavi; i kad god Ti se budem pokazivao, uvek ćeš Me videti da te ovako nosim; zato samo budi vedra i radosna u svome srcu, jer od sada večno ti više neću nedostajati. **45** Gle, moja predivna, prenežna i predraga Žemela, zar bih i Ja mogao bez tebe? **46** O gle, ti si sada isto tako preko potrebna Mome srcu kao Ja tvome; – zato slobodno možeš da se uteiš da te neću, kako ti se čini, napustiti. **47** Zato i, predivna, najdraža Moja Žemela, kao što sam ti već primetio, samo prepusti bez brige svoje tužno pitanje vetru, amin."

185 Poglavlje

1 I Žemelu ovaj Abedamov odgovor na njeno zadnje kratko pitanje sasvim smiri, brzo se opet ohrabri i upita Abedama: **2** "O najsladi Jehova, koji si pun najvišeg smilovanja, ljubavi i milosti, – pošto smo već našli tolike beskrajne milosti pred Tobom, usuđujem se da Ti iz unutarnje ljubavi moga srca prema Tebi dosadim još jednim pitanjem. Doduše znam da Ti, o Presveti, svakom mojom nečistom reči bivaš oskrvnavljen, zato sam i stalno neodlučna da svoja prenečista usta otvorim pred Tobom da mi tada potpuna očevidnost moje potpune nedostojnosti i izopačenosti pred Tobom zaustavlja dah, pa zatim na neko vreme toliko steže grlo da jedva uspevam da prevalim reč preko usana; ali kada opet premislim koliko si beskrajno i neizrecivo dobar, preljubazan i milosrdan, tada mi se naravno ponovo vraća

hrabrost da upotrebim Tvoju toliko preblagu dozvolu. **3** Pa sada da se opet drzmem i da Te zamolim ako bi hteo da mi, a i svima ostalima, ukoliko takvo što zajedno sa mnom još neće znati, kažeš i da obasjaš našu veliku nerazumnost šta je ustvari život, i kako se događa da ga budemo potpuno svesni da znamo i skroz osećamo da jesmo, i možemo slobodno činiti šta god da slobodno hoćemo? **4** No ja sam sva puna nerazumnosti svake vrste; sigurno sam i ovim mojim pitanjem njen veliki zbir znatno uvećala pred Tvojim presvetim očima. **5** Jest, jest, već primećujem na Tvom licu da sam postavila preglupo pitanje. – Kada bih samo brzo mogla da pitam nešto drugo! **6** O Jehova, da li se možda ljutiš mojoj gluposti? – Onda bih htela od velike sramote da se zavučem u najdublji bezdan zemlje i oplakujem svoju glupost do kraja života u najvećoj tami. **7** No, moj iznad svega jedino ljubljani Jehova, pa ja ne zahtevam svetlost od Tebe, nego samo primi od mene ovo pitanje kao najponizniju molbu, i Tvoja iznad svega najsvetija volja neka učini što joj je jedino blagougodno, i ja ću za Tvoje preveliko smilovanje i neizrecivo najvišu i najveću očinsku ljubav u dubini dubina svoga srca sve zahvalno priznati. **8** O oprosti mi Ti, kojega ime moje srce razgorelo u svoj ljubavi prema Tebi ne usuđuje se više izgovoriti." **9** A Abedam se uzbudi i reče joj i svima: **10** "Zaista ti kažem, kao i svima vama, tolike poniznosti još nisam ni u jednome od vas našao. **11** Žemela, zar Me stvarno i zaista ljubiš iznad svega, a i sasvim jedino?" **12** I Žemela počne plakati, i odgovori zagrcnuvši se Abedamu: "O Ti, Ti žarko ljubljani, Ti sama večna ljubavi! Otkud me pitaš, Ti, koji si me stvorio, i daje mi takvo srce koje ništa ne može da ljubi osim jedino Tebe. **13** O da je moguće, hiljadu puta bih htela da podnesem samu smrt iz ljubavi prema Tebi ukoliko nije drugačije moguće da Ti pokažem kako jedino iznad svega, svega, svega ljubim Tebe. – No, šta govorim; Ti vidiš moje srce." **14** I Abedam se sagnu do zemlje, podignu Žemelu koja ležase pred Njim na zemlji, jest, On je podignu sasvim u svoje desno naručje, i pritisnu je vidljivo snažno o Svoje svete grudi, pa joj reče: **15** "O, ti Moj najmiliji, najdraži divni biseru Moje ljubavi i smilovanja, zaista, tvoje mladalačko srce ima više ljubavi i života u sebi no cela zemlja! – Šta si sada doživela, takvo što još nije doživeo ni jedan najčistiji i najmudriji anđeo. **16** Hoću da te blagoslovim za sva vremena; gle, ti divna Žemela, kako te sada Ja, tvoj Tvorac, tvoj večni sveti Otac, nosim na Svome srcu, koje je večni temelj sveg života i sveg

postojanja sve večnosti, tako će negda jednom jedna sasvim tebi slična kćer iz tvoje krvi, čuj – Mene Samoga, Mene večnoga beskrajnoga Boga, večni život, svemoćnog Tvorca svih stvorenja, od atoma do najvećeg anđeoskog duha, Mene, jedinog Gospodara sve moći i sile – nositi pod svojim srcem. **17** A tebi ću vrlo uskoro dati sina preko Moga Lameha; toga ćeš nazvati Noje, i on će postati spasiocem tvoga naroda. **18** A kako će se takvo što dogoditi, i kada, to će tvoj budući sin pravovremeno neposredno, kao ti sada ovo obećanje Moga smilovanja, primiti od Mene; obrati dobro pažnju na to, pa ćeš onda i brzo shvatiti i dovoljno razumeti šta je život, i kako ga svaki čovek postaje svestan, te zatim u životu slobodno može činiti šta hoće. **19** A kako zasad s tvojim pitanjem ne bi ponovo bez odgovora stala nogom na zemlju, to upamti: Šta je život u samome Meni, to bi ti bilo nemoguće shvatiti, jer kako sam Ja Sam sam-samcati život večno i beskrajno, nikada neće biti u stanju da shvati i gleda ni najviši najmudriji heruv; a šta je zapravo život u tebi, to nije ništa drugo do Moj dah u tebi, ili Moja savršena slika u svakom čoveku; a kako se Ja nalazim večno i beskrajno u stalno najsjajnijoj svesti odveć sopstvenoga najsavršenijega života, isto tako i svako stvorenje ima jedan, premda za tebe preneshvatljivo najmanji deo tog Mog života u sebi, i potpuno je živo za svoju potrebu iz njega. **20** A svaki život je sazdan tako da se neprestano razmnožava i da raste Mojim neprestanim uticajem; a što više život izraste, utoliko savršenije predstavlja sebe. **21** Ali život postaje samosvestan tek kada uz iskricu ljubavi pridobije i iskricu milosti-svetlosti iz Boga; tom svetlošću dati život spoznaje svoje sopstveno i oslobađa se svestan samog sebe. **22** A čim samosvesni život postane svestan ne samo sebe samog, nego u sebi i svog večnog svetog istočnika, te Mu da hvalu i čast, ljubav i obožavanje, i spozna Njegovu volju, Koji ga je stvorio, tada se tek potpuno oslobađa i tim spoznanjem kroz ljubav postaje dete večne ljubavi i večnoga života, kojim životom tek tada dospeva do prejasne svesti sebe samog i do žive svesti Onog koji te sada nosi na Svojim rukama. **23** Jesi li sve razumela, Moja Žemela?" **24** I Žemela prepuna istinskog prenebeskog ushićenja uzvratila Abedamu: **25** "O moj sveti Oče, Ti najviša ljubavi, ko da ne shvati i razume Tvoju reč, posebno kada se ima usto neizrecivu milost, koju mi još ukazuješ, biti nošen na rukama Tobom, o Ti presveti Oče. **26** Gle, tako Tvoja Žemela i mora da razume šta joj rasvetljava Tvoja beskrajna očinska ljubav; za to Ti ne mogu zahvaliti

ustima, ali utoliko više razgoreva moje srce prema Tebi. **27** Ali – čuj, Ti moj jedino najljubljeniji Jehova, sada mi pade na pamet jedno užasno tužno pitanje." **28** I Abedam je upita brzo i kao iznenađen: "No, šta li, šta li? – Šta je tebi, Moja draga divna Žemela, tako iznenada i tako tužnog još moglo pasti na pamet na Mojim rukama? **29** Samo Mi reci brzo; ko zna – možda nađem još neku utehu za tvoje duhovno nežno srce?" **30** I Žemela se osmehnu nešta zbunjeno, poigra se Abedamovim obilnim kovrdžama i ne usudi se sasvim izići s pitanjem na videlo dana. **31** Posle dužeg ustezanja, pošto je Abedam još jednom ohrabri, konačno prozbori svoje tužno pitanje s ljubaznim drhtećim glasom i reče: **32** "O Jehova, gle, iz nekih Tvojih presvetih reči sada sam iznašla da ćeš nas uskoro opet napustiti; i gle, pošto Te već beskrajno ljubim svojim srcem, – kako će biti meni sirotoj kada Te više ne budem videla i kada Te kao sada, Ti moja večna ljubavi, više ne budem imala oko sebe?" **33** I Abedam joj uzvрати: "Čuj, Moja divna, najdraža Žemela, tvoja bojazan doduše s jedne strane nije nezasnovana jer ovako ne mogu stalno ostati kod vas, i takvo što za nikoga ne bi bilo dobro; jer ako bih uvek ovako ostao kod vas, onda niko ne bi mogao dospeti do istinskog samostalnog preslobodnog života što već jednom greh zarobi svet teškim ropstvom, i upravo zato na zemlji ionako već ima prisile i prinude u velikoj količini. Ako bih se sada Ja kao najviša sušta sila i moć neprestano ovako vidljivo zadržavao među vama, onda biste imali drugu prinudu na zemlji, da se niko na zemlji ne bi mogao ni najmanje slobodno kretati, bilo tamo ili vamo, ili gore i dole. **34** A ukoliko ostanem stran vašim očima, ali, ako ko ozbiljno hoće, kao što ti sada hoćeš i kao što si svagda odano tako htela, utoliko poznatiji i prisniji njegovom srcu, onda je svako uprkos teškog ropstva greha savršeno slobodan; može to ropstvo da gazi prezirućim nogama, i, tražeći Me u ljubavi svoga srca i slobodno Me sam obuhvativ, može Mi se obratiti; gde ga onda odmah Ja po meri njegove ljubavi primam i po njegovoj volji ljubavi zadržavam i održavam, što je sve tek tada zadobijanje večnoga života. **35** A zamisli da li bi se iko usudio išta učiniti ako bi Me gledao i izvesno znao da sam pored njega svagda sveg njegovog života? **36** Samo pogledaj i posmatraj ljude koji znaju da sam vidljivo ovde; šta sada čine? **37** Niko se ne usuđuje da slobodno udahne vazduh, a kamoli da učini nešto drugo, bilo pravo ili krivo; – a pogledaj prema tome ovo veliko ljudstvo koje nas okružuje, koje ni ne sluti da sam vidljivo među

vama, kako se čilo kreću i okreću. **38** Mnogi među njima veruju da sam preko svih zvezda; drugi opet da sam prisutan u prolazećem dašku, i još drugi na hiljade raznih načina misle da sam daleko. **39** Gle, svi ti ne trpe od Mene sada nikakvu prinudu i zato su potpuno slobodni, što pak kod svih vas sada nije slučaj, mada ste vi pored Mene daleko svakom ropstvu greha, ali utoliko više vas vuče Moja ljubav; zato ni ne možete drukčije no da Me ljubite iznad svega, što je pak uprkos svetog prava takve ljubavi ipak prinuda pošto naspram Mog lica ne možete drukčije do da Me ljubite tako. **40** A sve dok sam vidljivo među vama, nikome se njegova sadašnja ljubav ne može uračunati u život, nego tek kada više ne budem vidljivo hodio među vama, a i onako kako Me je ko ljubio pre Moje vidljivosti. **41** Gle, ti Moja predivna, predraga Žemela, i tvoja sadašnja ljubav prema Meni ništa ne bi vredela da Me nisi ranije baš ovako, a ponekad čak i još usrdnije, ljubila no sada, gde zapravo ne ljubiš nego te samo Ja sitim Svojom ljubavlju ka večnom životu. **42** Ali ne obrativ ili i obrativ pažnju na sve to, ipak svoje tužno pitanje možeš mirno da prepustiš vetru jer tvoja ljubav je svoje već odavno slobodno učinila pošto si mnogo imala da se boriš sa svetom Mene radi; zato si i toliko odveć lepa kao što pre tebe ni jedna nije bila tvoga roda. **43** Usled te svoje istrajne borbe učinila si sebi i Moju vidljivost, i čak Moj dodir, bezopasnim, to tako da sam samo tebi mogao pokazati stvari čiji bi pogled vrlo mnoge koji nisu poput tebe već ranije izvojevali pobeđu ljubavi – usmrtio. **44** A tebi će i Moja vrlo česta vidljivost večno ostati bezopasnom jer ti si već vezana o Mene; i kao što te sada vidljivo nosim na Svojim rukama, isto tako ću te nevidljivo nositi na rukama Svoje ljubavi; i kad god Ti se budem pokazivao, uvek ćeš Me videti da te ovako nosim; zato samo budi vedra i radosna u svome srcu, jer od sada večno ti više neću nedostajati. **45** Gle, moja predivna, prenežna i predraga Žemela, zar bih i Ja mogao bez tebe? **46** O gle, ti si sada isto tako preko potrebna Mome srcu kao Ja tvome; – zato slobodno možeš da se utešiš da te neću, kako ti se čini, napustiti. **47** Zato i, predivna, najdraža Moja Žemela, kao što sam ti već primetio, samo prepusti bez brige svoje tužno pitanje vetru, amin."

186 Poglavlje

1 I čuvši Žemela takvu divnu utehu od Abedama, toliko se odveć obradova da još na ruci Abedamovoj bukvalno poče da poskakuje, to tako da u svom radosnom zanosu štaviše zaboravi na stid, i zato joj njen otac Curiel doviknu da se toliko ne razgoliti i da premisli ko je Onaj koji je nosi. **2** A Abedam ukori Curielu takvu nevremenu opomenu i reče mu: **3** "Ako Me znaš, otkud tvoja briga; a ako Me još nisi spoznao, onda bolje da tebe tvoje kćeri opomenu kako bi Me i ti spoznao kao što su Me one spoznale. **4** Da nećeš možda svojoj prenevinoj deci pokazati zmiju poroka i dati im umesto njihove potpune nevinosti zabrinutu savest sveta? **5** O gle, koliki si veliki nerazumnik! – Pa ko može na Mojim rukama da se ponaša Meni neprijatno i nepristojno? **6** Budi zato ubuduće pametniji! – A ti Žemela nemoj da te ko ometa u svojoj radosti, jer takvo što je obilje večnog života iz Mene u tebi, i takvo što još nikada nije osetio najčistiji anđeo kao ti sada; zato samo ti poskakuj i skači jer na Mojim rukama je dobro poskakivati i skakati." **7** I Abedam grljaše i milovaše Žemelu još malčicno, pa joj reče: "Gle, Moja potpuno čista ljubljena, kako ne bismo izazvali ljubomoru i zavist onih koji nam se upravo približavaju sa svih strana zato što sam im jutros poslao prosvetljene vesnike, i da im ne damo povoda za potajnu sablazan zato što Me još ne znaju kao ti i svi ovde prisutni, zato ću te sada spustiti istina vidljivo opet na zemlju, ali nevidljivo telesnim očima, dakle u duhu i u svoj istini, ostaješ na rukama Moje večne ljubavi, amin." **8** Pri tim rečima još je jednom Abedam pritisnu o Svoje srce, pa je spusti sasvim nežno na zemlju, i to pored Njegovih nogu; i ubrzo zatim već priđoše izaslani glasnici žrtve i prosvetitelji po reči Abedamovoj i padoše pred Abedamom ničice i obožavahu Ga u dubini svojih srca; i za njima nepregledno ljudstvo učini po njihovom dobrom primeru. **9** Posle malo vremena im Abedam naloži da ustanu i reče im: "Vi ste pošteno i odano radili jer plodovi vašeg rada slede za vama, zato se Ja i veoma radujem vama, i zato vam sada sasvim prepuštam da od Mene zatražite nagradu; i kako god ispala vaša želja, odmah će se ispuniti; – pa prema tome oglasite što vam je na srcu." **10** Svi pak počеше da viču: "Gospode, Ti sveti Bože, Ti naš najljubazniji Oče, naš Emanuele Abedame! Šta još da zatražimo od Tebe budući da imamo Tebe, Ti večna ljubavi, Tebe našeg svetoga Tvorca i Oca. **11** Šta bi najvatrenija sujeta

još mogla da izmisli što bi bilo više no Ti? **12** Gle, mi smo u Tebi u tolikom neizmernom obilju primili najvišu nagradu za naša srca koja jedino Tebe ljube iznad svega da tu presvetu nagradu ni najmanje ne zaslužujemo da i možemo večnosti zaredom još neizrecivo više dnevno da Ti služimo no jutros. Jest, štaviše sva naša večno duga najrevnosnija služba trebalo bi se smatrati samo čisto taštīm ništavilom prema beskrajnoj veličini ove neizrecivo presvete unapred-nagrade da si Ti sam, preljubazni presveti Oče, odlučio da se spustiš do nas crvi zemaljske prašine, i ispunio si nas sve Svojom ljubavlju i Svojom najsvetijom milostivom svetlošću, čega svega smo svi mi bili potpuno nedostojni, i još jesmo. **13** O zemlja neka nas sve proguta u široke i duboke plamteće provalije ukoliko bi nam pored Tebe ostala samo najneprimetnija želja, mada mi Tebi, o Emanuela, večno nikada nećemo moći dovoljno zahvaljivati i za ovu dozvolu da Te zamolimo. **14** A i za šta da Te zamolimo? Znamo li šta bi nam bilo dobro i korisno? **15** A ovo znamo svi Tvojom milošću da si jedino Ti svima nama potreban. – A Tebe imamo svi mi. **16** Šta bismo još mogli da zamolimo? – Jest, to možemo da Te zamolimo da nas nipošto ne napustiš; odobriš li nam tu molbu, onda imamo beskrajno više no sve što bi za sve večnosti večnosti naša prežarko želeća srca mogla da izmisle; to Te dakle jedino molimo; ali dašta ne možda kao nagradu zbog naše ništavne zasluge, nego jedino zbog Tvoje milosti i Tvoje očinske ljubavi. **17** O Emanuele! Oprosti nam pak i štaviše ovu molbu pošto smo svi slepi pred Tobom i ne znamo šta činimo; samo šta jedino Tebi može biti blagougodno, to je Tvoja sveta volja. I tako da bude sada kao svagda i večno, Tvoja sveta volja. amin."

187² Poglavlje

1 I Abedam ih upita: "Pa onda čujte: Veoma blagovoleći sam čuo ispoljenje vaših srdaca. Tako vam je zaista najbolje – ali ovako kako sam sada među vama, znate, ne mogu ostati radi vaših slobodnih života i kao vidljivi Otac uskoro vas moram napustiti. **2** A kako onda kada više ne budem hodao nogom među vama – a potrebne su vam više sile – ko će istupati delujući među vama u Mome imenu? **3** Ko će vas zaštititi od svakog zla i ko će otkloniti od vaših srdaca sve užasno zle zamke sveta ukoliko u nikome od

² Vidi: 2:1

svih vas ne prebiva viša sila kao skupocena ostavština od Mene vama svima kao moćna zaštita prema svim zamkama i iskušenjima zmijske? 4 Premislite i odgovorite Mi, amin!" 5 I svi ovako proveravajuće upitani odgovoriše jednoglasno: "O Emanuele! – Tvoje reči su više no najčistija istina samo! O Ava, one su ljubav! 6 Zato kada naše telesne oči više ne budu imale neizrecive milosti od Tebe da vide Tebe samog, o sveti Oče, kao što sada imaju na najnedostojniji način, onda Ti, o Ava, sa svojom vraćenom svetom vidljivošću ipak od nas nećeš uzeti Svoju ljubav, nego ćeš dozvoliti nama, napuštenoj deci, da naša srca grejemo i ponovo oživljavamo u Tvojim beskrajnoj i iznad svega svetoj očinskoj ljubavi. 7 O Ava! Ovo jedino molimo od Tebe – da nama svima večno ostaneš Ocem i da nas nikada ne napuštaš svojom blagosiljajućom rukom; tako imamo dovoljno sile da se odupiremo svim iskušenjima i da se usprotivimo svim opasnostima sveta i da ih sasvim pobedimo. 8 Tvoja sveta volja da bude sada kao i svagda i večno, amin!" 9 I Abedam povika jakim i dirnutim glasom: "Zaista, zaista kažem vam: Ako imate Moju ljubav, onda imate sve; jest, više no što će sva nebesa nebesa večno ikada shvatiti! 10 Izabrali ste najvišu nagradu, koja će vam večno ostati i niko vam je neće uzeti. 11 Zaista, od onoga koji ostane veran u Moju ljubavi smrt će bežati i uzmicati kao sneg od vrućih zraka letnjeg podnevnog sunca. 12 I tako ostajem u ljubavi kod vas sada kao i u sve večnosti svih večnosti, amin!"

188 Poglavlje

1 I svi behu van sebe od radosti i u svojim srcima žarko zahvaljivahu Abedamu na takvom obećanju, koje je zaista obećanje svih obećanja zato što u njemu prebiva jedini istinski život i isto tako sva živa sila za savladavanje i pobeđivanje svih stvari. 2 Budući da su oči to znali, zato se i svi najmarljivije i najpažljivije starahu o tom. Jest, jedino staranje o Mojoj ljubavi i njoj povezanoj milosti bejaše njihovo jedino nastojanje – i živo stremljenje po tome jedina škola i samoodricanje njihovog zemaljskog života; a zato i njihova deca od šest do deset leta bejahu mudrija i neuporedivo razboritija nego sada u ovom – obrati pažnju – najmračnijem, zaista najgadnijem vremenu svih vremena najveći naučnici, koji sada ne znaju više no što su tada znala dečica na majčinoj grudi. 3 Jer to majčino

mleko sadržavaše tada i materijalno uzev ne retko više od sada u ovom prosvećenom dobu najveće biblioteke naučnika izjedene prašinom i moljcima. 4 A šta sada sadrži majčino mleko? – Ne želim da izgovorim! – O, šta bejaše žena tada, a šta je sada! 5 Ja vam kažem da među sedam hiljada jedva ima jedna koja svojom pređavoljskom pomamom za doterivanjem neretko u jednoj sekundi, da se dobro razumemo, u jednoj sekundi, ne čini sto smrtnih greha. 6 Kako sada izgledaju njihove proklete haljine, posebno na javnim mestima? 7 Ne želim tačnije da odredim; samo toliko vam kažem da su se u Hanohu, čak u zadnjim najizopačenijim vremenima, najočitije javne kurve odevale mnogo čestitije i pristojnije i mnogo više su skrivale stidne delove tela no danas žena najpristojnije vrste. 8 Kada bi tada takva javna kurva imala šta s nekim muškarcem, onda se čak u trenutku svog potpunog podavanja toliko zastirala i pokrivala tako da požudni muškarac od nje ne bi video ništa osim ono zašto je došao. 9 Ali sada već desetogodišnjadevojčica počinje da prepozna svoje draži, ogleda se u prokletom ogledalu – pa čim je starija i samo donekle na sebi opaža bujno telo, već bi htela da se nosi skoro sasvim golišava, samo da je tako donekle moda i da gradski stražari takvo trpe. 10 No, što se ne usuđuje javno, to ipak savršeno čini u svome srcu, i samo izučava i mudruje kako da raspali sve muškarce. 11 Zaista, zaista kažem: Žena u ovom dobu je gora od sto hiljada najgorih đavola iz donjeg pakla; ti još beže od Mog imena; a takva žena samo se smeje Meni i Mome imenu, i ni malo se ne priklanja preda Mnom, a još manje pred Mojim imenom, pred kojim se sa strahopoštovanjem pokoravaju sva nebesa, svi svetovi i svi paklovi. 12 Zaista, zaista vam kažem: Kao što sam već mnogima rekao u ovom dobu, što očito valjano razumljivim rečima, što tajnim osećanjem u srcu: Ženama ovog doba bilo bi neizrecivo bolje da je svaka posednuta s deset miliona đavola. Tada bi još mogla da se oslobodi – jer svim tim deset milionima đavola sasvim je dovoljna sila Moga imena da ih sve istera. 13 A pokličići deset godina Moje ime nad takvom sadašnjom pomodarkom, a ona neće odstupiti ni za dlaku od svoje beskrajne bestidnosti i zavisnosti doterivanja, dopadanja, hvatanja, zavodenja i oholosti. 14 Misliš li da će takva stvorenja jednom dospeti u pakao, možda u donji? Tu se varaš. Koliko god da će zlo i prestrašno tamo izgledati, i stvarno i izgleda i jeste, ipak bi to mesto bilo još suviše dobro za takva stvorenja – jer sve sotone i svi đavoli ipak beže pred

Mojim imenom, moraju da se bace ničice već pred svakim anđelom-kazniteljem koji tamo bude poslat. Da li tako čine i ove svetske figure? **15** Zato sam se za njih već svojski postarao na način koji je čak za najviše anđele nečuven. **16** Kada svoj gadan zemaljski život vrlo uskoro dovoljno bedno napuste, a ne poprave se iz temelja i ne prinesu Mi plodove istinskog unutarnjeg pokajanja – zaista, zaista, zaista, ta žgadija će jednom večno, večno, večno najosetnije osetiti celo beskrajno obilje Moga gneva. **17** O ti, čista Moja Žemela, gle, kakva je sada beskrajna razlika između tebe i žena i devojaka ovog vremena! – Kolika provalija koja razdvaja dve beskonačnosti! **18** Ti, o Žemela, miruješ na Mome srcu – a ove su se, prezirući Mene, toliko udaljile od Mene da ih Moja ruka, koja inače beskrajno daleko doseže, ne može dosegnuti – gle, odstupile su u drugu beskonačnost od Mene – jest, odstupile su u beskonačnost Moga pregorkoga gneva! **19** Ali dovoljno o tome jer bih se pre vremena mogao razgneviti. **20** Zato vratimo se opet u naše lepo drevno doba. **21** I pošto Abedam pogleda njihova srca duboko zahvalna, ponovo se uzbudi i reče svima glasno: **22** "Zaista kažem vama koji ste od sada Moja izabrana deca; nikada vas neću napustiti! **23** Sve dokle svoja srca obraćate Meni, biću blagosiljajući Svojom ljubavlju kod svih vas i kod svakog ponaosob po meri svoje ljubavi prema Meni i otud prema svome bratu. I plameni srca neretko će Me čak i gledati. Posebno ako su svoja srca od početka svog bivanja sačuvali čistim i ako nisu dozvolili da ih svet tako lako napadne. **24** Zadržite u svojim srcima ovo obrećenje – jer ovakvi treba da budete i da ostanete u celoj sili, moći i nepobedivoj snazi iz ovog obrećenja i otud sav prirodan svet treba da vam bude podređen. **25** Ako pak u svojim srcima skrenete s tog obrećenja, tako ćete po srazmeri svog skretanja i gubiti svoju snagu; i Ja ću vam tada postajati sve tuđi i Moje uši će ostati zatvorene vašim ustima. **26** Obratite dobro pažnju na ovo i premislite duboko u svojim srcima Ko je Onaj Koji vam je sada ovo rekao, amin!"

189 Poglavlje

1 Po toj besedi uzvišeni Abedam pozva Sebi Lameha i predstavi ga Žemeli, pa zatim upita nju: **2** "Draga Moja Žemela, pogledaj ovog čoveka; zove se Lameh, koji je jednako tebi pun žive plamteće ljubavi prema Meni; gle, tog

čoveka hoću da ti dam – jer Ja znam da te neće taknuti sve dok ga ne dovedem tebi. **3** Zato nemaš se čega plašiti – jer koliko si ti čista u svome srcu i puna čednosti, gle, tako je i on; kao što ti u svome srcu ne žudiš za njim, nego jedino za Mnom, takav je i on; kao što ti hoćeš da pobegneš od njega, gle, isto tako hoće i on. **4** Gle, on je u svemu sasvim sličan tebi; kao ti, tako je i on na Mojim grudima plakao sa suzama žarke ljubavi. **5** I gle, koliko god još bio mlad, ipak je pun najviše mudrosti koje je uopšte sposoban slobodan čovek i sada poseduje veliku moć i silu, koja mu je postala iz njegove isto tako moćne ljubavi prema Meni. **6** A ukoliko želiš da se uveriš u njegovu istinsku ljubaznu mudrost iz Mene, dozvoljavam ti da ga upitaš šta god hoćeš, i neka ti slobodno odgovori iz svoga sopstvenoga srca. **7** Pa tako pitaj ga kao što bi pitala Mene!" **8** No Žemela veoma zaziraše od Lameha i ne usuđivaše se pogledati ga, te reče Abedamu: **9** "O moj najdraži Jehova, gle, ne mogu ništa da prozborim – jer ga se strašno plašim. **10** Ako treba da ti budem poslušna, onda Ti, moj jedini najdraži Jehova, oslobodi moje srce tog velikog straha. **11** Ja, Tvoja Žemela koja jedino ljubi Tebe, molim Te za to; ali samo ako Ti hoćeš." **12** I Abedam je taknu i reče joj: "Žemela, čista, neka ti bude po tvojoj ljubavi prema Meni, amin!" **13** I odmah Žemelinim grudima prostruji blagi dašak; ona se oslobodi svog straha, uspravi se, ohrabri se i smesta upita Lameha: **14** "Lameše! – Da li bi ti mene, sirotu sluškinju, pred svojom veličinom glavnog kolena pored svoje ljubavi prema Jehovi mogao i da ljubiš? **15** Da li bi tebi to bilo moguće? – Jer gle, ja ne mogu ništa osim da ljubim svog Jehovu i od Njega tek sve drugo onoliko koliko Njegova ljubav i smilovanje to u sebi zbrinjavaju i nose i koliko može da mi služi kao putokaz k Njemu. – Hoćeš li mi odgovoriti na ovo moje pitanje srca?" **16** I Lameh se baci na grudi Abedamove i reče plačući: "O moj najsvetiji, iznad svega najvoljeniji Ava Emanuel Abedame! **17** Oprosti mi, gle, moje srce je toliko ispunjeno ljubavlju prema Tebi da više nije sposobno neke druge ljubavi osim jedino slatke, čiste, svete ljubavi prema Tebi. **18** O moj sveti, dobri, preljubazni Oče, takvo Ti znaš, – zar sam zgrehio pred Tobom kada sada hoćeš da me kazniš? **19** Koja god bila ova Žemela, gle, nikad je nisam priželjkivao, kao ni nijednu njenog roda. Pa moje srce je uvek jedino bilo usmereno prema Tebi. Takvo zna svaki od mojih očeva od Seta naniže do mog telesnog oca Matusalaha. **20** O Ava Emanuele! Budi meni milosrdan i milostiv ukoliko

sam meni nesvesno pred Tvojim svevidećim najsvetijim očima pogrešno zakoračio i oprosti mi ovu kaznu koja mi se čini toliko strašno velikom, jest, u svoj istini nesretno velikom! – I dozvoli mi da ćutim na to pitanje iako je ispunjeno najčistijom težnjom, ali ipak dođe iz usta jedne koju još nikada nisam prepoznao. – O Ava, Emanuele, Abedame! Tvoja sveta volja, amin!"

21 Abedam pak Lameha zgrabi pod mišku i podignu ga malo sa zemlje; zatim ga opet blago spusti na zemlju pa mu reče: **22** "Čuj, Lameše, ti si poseban čovek – tvoja ljubav prema Meni je veća od tvog poverenja. Ti Me ljubiš svom svojom snagom; jest, svim žarom svoga srca koliko god podnošljivo tebi ljubiš Me – ali što se tiče tvog poverenja, ono ne stoji ni u kakvoj srazmeri s tvojom toliko užarenom ljubavlju. **23** A kako to da u Mojoj ljubavi prema tebi i u tvojoj ljubavi prema Meni možeš da pomisliš i oko same sredine noći da želim ili da bih ti mogao odrediti kaznu kada te iz nebesa nagrađujem u svoj čistoti? **24** Da li bi ti mogao takvo što da odrediš nekom sasvim stranom čoveku koji bi te ljubio iznad svega? **25** Kako možeš da pomisliš takvo što o Meni? I to iz same slabosti tvog poverenja prema Meni koje treba da bude čvrsto. **26** Gle, ono što se Meni može približiti, kao ova Žemela, jedna najčistija kći Curielova, i stoga je sasvim dostojno Moje ljubavi, što sam Ja nosio na svom naručju – zar takvo što ikada da ti bude kazna? **27** A to ti sada kažem da takvo u svojoj prirodi dobro primiš i da valjano premisliš koju vrednost ima dar koji primaš iz Moje ruke. **28** Gle, ona osim svoga oca u srcu još nikada nije prepoznala čoveka; zato ju je spopao velik strah već pri spominjanju tvoga imena, a kamoli pogledavši tvoju ličnost. **29** Tražio sam od nje da te nešto pita; tada već od velikog zaziranja pred tobom ona zadrhta celim telom; međutim, u svom velikom strahu ona se opomenu da Mi je dužna poslušnosti, zato Me zamoli za snagu kako bi Mi mogla biti poslušna. **30** Zar to nisi primetio na njoj? – Kako prema tome možeš Moju volju, preko nje upućenu tebi, da držiš kaznom? **31** Da te ne poznajem u tvojoj čistoti i velikoj ljubavi prema Meni, sada bi bio lišen svoje nagrade; međutim za tebe govori čist plamen tvoga srca; zato nemaš krivice preda Mnom, nego samo malu pred prečistom Žemelom. **32** Daj joj zato šta traži od tebe nagnana Mojom voljom kako bi i taj dug izmirio, amin." **33** I Lameh spozna svoju zabludu; zamoli drhteću Žemelu da oprosti, pa joj dade zaista Mene dostojno uverenje svoje čiste ljubavi prema njojzi, na šta to njega, nju i sve okolo radosno ganu do suza.

34 I tako ona posta njegova jedina ljubljena žena; ostadoše pak oboje čedni sve do kasnijeg vremena kada Lamehu bi 182 godine pa tek onda po Mom nalogu rodi Noja. **35** Gle, to zaista beše nebesko venčanje. Tako treba da budu sva venčanja.

190 Poglavlje

1 Ti želiš da čuješ Lamehov govor upućen Žemeli; onda neka ovde usledi. **2** A ovako je glasila molba za oproštaj i uverenje ljubavi od strane Lameha upućeno Žemeli, nakon što najpre duboko u svome srcu zahvali Meni na opomeni, kako sledi: **3** "O Ava Abedame! – Ti vidiš i video si već od večnosti moje srce – da se već od najranijeg detinjstva nije bavilo ni sa čim drugim do jedino Tobom, da je o Tvojim beskrajnim čudesnim delima neretko čak nekada na dosadu ocima neumorno rado torokalo. Jest, da sam često u svojoj prevelikoj radosti, ako bih samo čuo ime Jehova, pevao iz sveg glasa i skakao svom snagom. **4** Takvo si Ti, o Ava Abedame, svagda video na meni, i svi oci su neretko katkad bili svedoci mog veselja u Tvome imenu. **5** Gle, zato što nikada nisam ništa drugo ljubeći obuhvatao u svome srcu osim jedino Tebe, učini mi se i sasvim strašnim da ću morati da delim svoju ljubav prema Tebi – jer ja nisam znao koliko je Žemelina ljubav prisno povezana s Tvojim srcem; jedino Tebi, o Ava, sva ljubav, sva slava, sva hvala, sva zahvalnost što si mi sada obasjao moje srce; zato što sada vidim da posedujući Žemelu moja ljubav prema Tebi ne da se neće podeliti, nego će se s njenom ljubavlju jedino uveliko pojačati i umnožiti. **6** Ti si njoj dao večno svedočanstvo koliko je čista i koliko je sasvim dostojna Tvoje ljubavi. **7** Jest, sada spoznajem kako Te je izabrala jedinim predmetom svoje prečiste i najvrelije ljubavi; tako si i Ti nju izabrao Sebi za Svoje iznad svega presveto Očevo srce prepuno najbeskrajnije, najviše ljubavi. **8** Jest, sada i spoznajem da si me Ti najmilostivije izabrao da mi poveriš ovo divno blago Tvoje ljubavi da ga Tebi čuvam s Tvojom ljubavlju i milošću u sebi i da ga dalje održavam tako čistim kao što je sada Tebi blagougodno. **9** Gle, o Ava Abedame, takvo sada spoznajem Tvojom Svetom Očinskom blagošću i Tvojom milošću; sve je divno i pravo – ali sada dolazi jedno drugo pitanje, koje je pitanje od najvećeg značaja za mene, i to pitanje glasi: **10** O najljubazniji, sveti, dobri Oče! Kako da Ti zahvalim na takvoj milosti, ljubavi

i smilovanju što si me – ništavilo pred Tobom – udostojio takve svete službe da pazim i čuvam onu koju si nosio na Svom svetom naručju i blagoslovio si je za Sebe i ispunio si njeno srce Tvojom ljubavlju? **11** O Ava, reci mi milostivo šta sada da činim kako bih samo u nekoj meri dolikujući mogao da Ti zahvalim na takvoj beskrajnoj milosti?" **12** I Abedam mu uzvрати: "Čuj, Moj dragi Lameše, ako je neko na sebi i u sebi živo spoznao veličinu Mog smilovanja i milosti tako da se onda u svome srcu za stalno razgori prema Meni, to tako da se oseća nemoćnim da zahvaljuje zbog veličine Mog dobročinstva na njemu i ne nalazi reči hvale kojima bi izrazio ono čime sva njegova nutrina gori najvišim i najčistijim plamenovima ljubavi njegovog srca prema Meni – gle, to je zahvalnost koja Mi je najblagougodnija. **13** Jer onaj koji još rečima može da Mi zahvaljuje, da Me slavi i hvali, taj veličinu Mog dobročinstva koje sam mu pružio još nije počeo da zapaža u njenoj beskrajnoj veličini a još ni nije spoznao Mene, velikog, svetog Davatelja, i zbog toga u sebi još ni nije obuhvatio unutarnju dubinu istinske poniznosti pa svoj jezik može pokrenuti na svetski način. **14** Gle, takvu zahvalnost jezikom Ja ne blagovolim, makar se sastojala čak iz reči najviših anđela. **15** A kako stoji sa zahvalnošću rečima, tako i stoji sa zahvalnošću delom, – onaj koji će pomisliti da se svojim postupcima može pokazati zahvalan Meni, ukoliko bi sasvim odgovarali Mojoj volji, gle, i taj je u velikoj zabludi – jer šta li će neko učiniti da Mi je potrebna njegova služba kao da takvo bez njega ne bih mogao izvesti? **16** Onaj koji će izvršiti Moju volju, preko Koga li će je izvršiti? **17** Zar nije Moja sila u njemu što čini da takvo ostvaruje, za šta Mi je pa opet dužan najveće zahvalnosti? **18** A kako li će Mi neko zahvaliti onim za šta Mi je jedino dužan zahvalnosti sve zahvalnosti? **19** Ko prema tome hoće da Mi zahvali jedino važeći i Meni blagougodno, taj neka Mi zahvali preko ljubavi ni reči ne govoreći u najdubljoj poniznosti svoga srca i Ja ću njegovu zahvalnost pogledati i tako i prihvatiti kao da je nešta preda Mnom. **20** I gle, Moj dragi Lameše, tako je i tvoja zahvalnost valjana zahvalnost zato što ne znaš gde da počneš i gde da završiš pošto te je spoznanje veličine Moje ljubavi i smilovanja prema tebi progutalo i ti ništa više i dalje ne može osim da Me jedino ljubiš iznad svega. **21** A kako bi bio savršeno siguran u Moje blagovoljenje, to se sada obrati Žemeli i daj joj zahtevani odgovor, amin." **22** I Lameh smesta stupi do Žemele i reče joj: "Žemela, ti prečista ljubljena Jehovina, nećeš li mi

oprostiti u svome čistom, svetom ljubavlju ispunjenom srcu zato što sam se iz upravo tog razloga poneo nevaljano prema tebi – jer gle, pošto pre tebe nisam pogledao ni jedno biće tvoje vrste i sva moja čuvstva behu usmerena prema tvom i mom Jehovi, onda beše valjda i prirodno da sam te mogao prevideti na nekoliko trenutaka pošto sam se bojao da ću morati da delim svoju ljubav između tebe i Jehove, na koju nepametnu zamisao, veruj mi, zapravo me navede tvoje samo pitanje; međutim, kao što si ti sama sigurno čula, pošto mi je tu moj, tvoj i svih nas jedini najdraži Ava Abedam Emanuel najmilostivije otvorio oči i pokazao Svoju svetu nameru i postade mi sasvim jasno da ne samo što neću imati potrebe da svoju ljubav prema Njemu delim između Njega i tebe nego da tako samo mogu povećati svoju ljubav prema Njemu, i to sve više i više, i uz to sam sasvim spoznao tvoju čistotu, zato i verujem čvrsto da ćeš mi iz istog svetog razloga prezreti [progledati kroz prste] moju nevaljanost, zbog čega sam se malo ogrešio o tebe." **23** I Žemela pomeri malo svoju prebogatu zlatnu kosu s lica i ljubazno pogleda Lameha. **24** Kako Lameh sada vide njeno nebeski lepo lice, tada skoro izgubi dah i obrati se smesta opet Abedamu i reče s najdubljim ganućem svog srca: **25** "Ne, ne! O sveti Oče! – Takve nadnebeske nagrade nipošto nisam dostojan! Zaista, zaista, pred ovim nadnebeskim anđelom ja sam jedino mračan, grešan crv u prašini zemlje! **26** Ne, ne – sveti Oče! – Sada tek spoznajem svoju potpunu nedostojnost, – o koliko ništavna mora da je moja ljubav prema Tebi pred Tobom naspram ljubavi ovog prečistog anđela! **27** Zaista, lakše bi mi bilo s otvorenim očima da gledam pravo u podnevno sunce, nego samo tri trenutka da gledam lice ovog nadnebeski čistog i neizrecivo lepog anđela Tvoje ljubavi, o sveti Oče! **28** Ako je Curiel njen otac, ukoliko je uopšte moguće da čovek bude ili postane otac takvom anđelu, onda mu je Ti, o sveti Oče, opet vrati kako bi je on i dalje kao do sada štitio i odano čuvao. – No, Tvoja sveta volja da bude!" **29** Curiel pak zaplaka i stupi do Lameha te mu reče: "O Lameše! Zašto odbijaš moju kćer kada ti ju je Sam Jehova odredio? – Ne budi tako tvrd i pogledaj kako plače!" **30** Abedam pak reče Curielu: "Curiele, budi miran i ne brini se za Žemeline suze i misli sebi: Šta sam Ja spojio, više ni jedna svetska moć neće razdvojiti! **31** Gle, Lameh nije tvrd, nego on je suviše mekan; zato ga sada Ja učvršćujem kako bi postao čovek tvoje, ali još više, razumi, Moje kćeri. **32** A ti Lameše, sagni se do Žemele, pruži joj svoju ruku i digni je sebi za ženu i

postavi je uz svoju stranu ljubavi ispred Mene kako bih vas blagoslovio za sva vremena vremenā, amin!" **33** I Lameh za tu radnju više ne dozvoli da mu se dva puta zapovedi, nego posluša čistog duha, sagnu se dole do Žemele – i oslovi je sledećim rečima: **34** "O Žemela, moja štićenice ljubavi Ave Emanuelove, daj da te dignem, koji sam potpuno nedostojan tebe. Ali ipak me je sveti Otac udostojio tebe. Jest, daj da te dignem za svoju prečistu u Jehovi najdražu ženu, amin!" **35** I Žemela ustade hitro i ode s njim pred Jehovu. I On ih blagoslovi i zapovedi im prvenstveno neprestano da čuvaju čistotu srca i da zadrže čednost celog svog života. I oni zavetovaše i postaše najčistiji muž i žena davnina.

191 Poglavlje

1 Po toj radnji Abedam pozva sebi Jareda, Henoha i Matusalaha i reče im: **2** "Čujte, vaša prijateljska, bratska i očinska koliba je dovoljno prostrana da pored Lameha smesti i njegovu nevestu. **3** Sve dokle vi zajedno u miru i slozi, jedino Mene ljubeći, živite međusobno pod jednim krovom, takođe ću i Ja stanovati među vama; bilo vidljivo, bilo nevidljivo, to da je svejedno vašoj ljubavi. **4** Ja ću se i češće pokazivati i blagosiljati vaš dom. **5** Pa tako primite u Mome imenu mladoženju i nevestu, amin!" **6** I ova trojica padoše ničice pred Abedama i zahvališe Njemu s najdubljom poniznošću na tako uzvišenoj milosti i prevelikom smilovanju. **7** Abedam im pak naloži da opet ustanu i da po običaju ljubavi od starina prime mladoženju i nevestu. **8** I odmah ustaše i uzeše u sredinu mladoženju i nevestu i blagosloviše ih; i pošto ih blagosloviše, poljubiše najpre Žemelu pa zatim Lameha u čelo i zavetovahu se da će im svagda pružati svoj očinski blagoslov u imenu Gospodnjem; a zatim mladoženju i nevestu odvedoše po volji Abedamovoj i do Adama i Eve kako bi Adam blagoslovio Lameha a Eva Žemelu. **9** A ovi prvi ljudi zemlje behu tako ganuti da jedva uspeše da prevale preko usana reči blagoslova; i Eva reče plačući Adamu: "Gle, glavo moga života ovo dvoje mi kažu prećutno kako je trebalo da se vladamo pred Gospodom. **10** O, tada pod našim nogama ne bi nastala mračna Dubina kala. **11** O, da samo opet može da se uzme kletva sa zemlje!" **12** I Abedam reče Evi: "Tvoja briga je ispravna; ali pogledaj, već ovde pred tvojim očima sam udario temelj izvoru iz kojeg će u svoje vreme izvirati živa voda preko cele zemlje i oprać

je od stare kletve. **13** A iz Žemele će čista loza započeti. Pa kada se zemlja bude krstila živom vodom sasvim i potpuno, tada će se i ubrzo prečistiti Lamehovom vatrom iz nebesa, čime će se sasvim očistiti od svoje kletve i postaće opet Meni blagougodnom zvezdom na nebu pošto će njena svetlost davati daleke zrake kroz sva večna prostranstva beskonačnosti. **14** Ovako kao ova zemlja ni jedna druga zvezda večnosti neće pripovedati najveća čuda Moga smilovanja. **15** Ali ni nigde toliko teško zmiji kao na ovoj pozornici Mojih smilovanja. **16** Ja ti kažem, Evo, tamo gde sam izlio Svoja najveća smilovanja, tamo će se izliti i Moja najveća jarost. **17** Sve bezbrojne zvezde će se suditi po svojoj vrsti od anđela, ali zemaljskom zmijinom nakotu i gujskoj žgadiji ću suditi Ja Sam i daću im zasluženu nagradu u večnom ognju Moje najtvrde jarosti i najgorčeg gneva. **18** Zaista, zaista, u najgušćem ognjenom gnevu Moje jarosti će aždaja Kajinova sa svim svojim zarobljenicima večno morati da okaje svoju veliku zloću; i njihovim beskrajno velikim bolovima večno nikada neće biti kraja; i niko više neće čuti veliku vrisku straha, ridanja i bolova; ti će preći u potpuni zaborav tako da ih niko nikada više neće spominjati. **19** A Ja ću večno prema njima zapušiti svoje uši, Moje oči sasvim odvratiti od njih i sasvim ih izbrisati iz Svoga srca. **20** Da bih i Ja sasvim mogao da zaboravim na njih, to neka se njihova imena sasvim izbrišu i iz sećanja Moje ljubavi; i neka imaju jedino iz Mog najvećeg živog ognjenog gneva večno najužasniji život kome neće biti kraja kao život Moje ljubavi i sve Moje dece u najvećoj milini milinā i prevelikom blaženstvu. **21** Zato, Evo, da si Mi živa i budi bez brige; ionako ne možeš da očistiš zemlju sa svom svojom brigom; zato sam ti sada ovo otkrio kako bi bila mirna zemlje radi. **22** Gle, ubrzo će doći da će potop greha svoje talase valjati čak preko planina i navodiće ih do oblaka. Ali gle, plodove ovog bračnog para ću nositi na svojim rukama preko svih smrtnih talasa, pa ću im onda spremi novu, čistu i odveć plodnu zemlju. Zato raduj se ovom Mom velikom obećanju u miru i ljubavi svoga srca – jer Ja sam te podmladio i očistio u ovoj Žemeli. Razumi valjano u svome srcu, amin!" **23** Zatim On Sebi pozva Matusalaha i Curiela s njegovim drugim četirma kćerima i reče: **24** "Matusalaše! Gle, ti imaš još četvoricu stasitih sinova koji su Mi dragi i mili i skupoceni; gle, ovde njihove žene! **25** A ti Curiele, gle ovde iza Lameha četvoricu braće koju ću dati tvojim kćerima!" **26** I Curiel zaplaka od radosti i reče: "O Jehova, kako sam se udostojio takve

milosti od Tebe?" **27** I Abedam mu uzvрати: "Zato što si se hrabro borio sa svim svetom i opet si Mi vratio svojih jedinih pet dece čiste i videće kada sam ti ih Ja dao kao čiste i slepe. **28** Ali ipak ta četiri para neka ne stanuju u Jaredovom domu, nego će na pravom rastojanju oko kolibe Jaredove već naići na svoje nove, čiste stanove opskrbljene svim, gde neka stanuju u svoj čistoti svojih srdaca i svoj čednosti svojih duša; tako ću Ja i njima u pravo vreme dati decu svetlosti u valjanom broju. **29** I tako dođite sada i vi, četiri nova para, do Mene kako bih i vas blagoslovio i primio vas Svojom decom, amin!" **30** I ta četiri para padoše ničice pred noge Abedamove i zahvališe Mu u dubini svojih srdaca. **31** On ih uspravi i blagoslovi ih, pa ih konačno predade blagoslovu otaca i reče konačno Curielu uplakanom od prevelike radosti: **32** "Curiele, a sada dođi i ti ovamo do Mene i primi za svoju veliku odanost najveću nagradu. **33** Gle, sada te činim velikim anđelom i postavljam te odanim stražarom i nevidljivim čuvarom sve Svoje dece, – i ti ćeš od sada svagda gledati Moje lice i radovati se u Mojoj svetlosti, amin." **34** I On taknu Curiela – i Curiel zasvetli više od sunca i nestade ubrzo naoči svih.

192 Poglavlje

1 Kada pak svi prisutni videše šta se dogodi, uhvati ih velik strah i veoma se bojahu zbog ovog dela i niko se ne usudi da uzvišenog Abedama išta upita; jedino Žemela se pribra posle malo vremena, ode do Abedama, pade ničice pred Njim i zamoli Ga u dubini svog srca za milostivu dozvolu da Ga sme nešto upitati. **2** Abedam joj, pak, uzvрати predusretljivo: "Moja odveć draga Žemela, da se ti malo ne bojiš za svoga Curiela, koji bejaše otac tvoga tela?" **3** I Žemela potvrdi ovo pitanje u srcu i spolja svojim nevinim priklonom glave stavi do znanja tačno pogođenu stvar svoga srca. **4** I Abedam joj reče tešeći je: "Moja odveć draga Žemela, da ne misliš da je Curiel prestao da postoji zato što ga više ne vidiš očima? **5** O, budi zbog toga sasvim utešena. Videćeš ti njega još češće i moći ćeš s njim razgovarati o mnogo divnijim stvarima nego što si s njim ikada razgovarala. **6** A to što je on ovde naoči svih primio toliko veliku milost, dogodilo se pre svega radi tebe kako bi on tebi i tvome mužu postao veran stražar i čuvar prema svim iskušenjima sveta. I uvek kada budem dolazio kod vas, neka Me stalno najpre odano

najavljuje. **7** A drugo, neka sada i svoj deci iz Podneva bude opšti tajni vođa zato što će prozirati sva njihova srca iznutra i po Mojoj volji će ih i silno moći potresati ukoliko u njima otkrije ili primeti negde verolomnost. Pa će se lakše opet vratiti Meni i potom u svojim sopstvenim srcima čuti Moj Očinski poziv, kao i vrlo dobro razumeti unutarnji grom Božji. **8** I konačno ću još danas više njih od Podneva osposobiti kako bi sišli u Dubinu u velegrad Hanoh kako bi i tamo deci sveta, od kojih je deo pun najveće gnusobe, a deo pak krvari pod najsurovijim sužanjstvom i najnižim ropstvom, objavili Moje ime i da im propovedaju ozbiljno pokajanje i istinsko popravljjanje i neodložni povratak k Onom Koji već toliko dugotrpeljivo, strpljivo i milosrdno čeka na njihov povratak. **9** No ovo smilovanje će biti zadnje deci zmije. **10** Gledaj sada, ti Moja najdraža Žemela, takav posao iziskivaće veliku odanost Curielovu, i tako Mi je on potreban kako bi aždaja na njemu primetila kako je jedan Moj mali veći i jači od nje sa svom njenom bezbrojnom rđavom zlom gomilom." **11** I Žemela se sasvim ispuni radošću u svom ljubaznom i zahvalnom srcu i opet se sruši Abedamu do nogu. **12** Ali Abedam je smesta dignu i uze je opet na Svoje naručje i upita je da li joj je stalo do još nečeg. **13** Ona pak ne mogaše prozboriti od prevelike radosti zato što sada vide da ju njen Jehova u braku s Lamehom voli isto onoliko kao pre dokle još nije imala muža uz sebe. **14** Abedam je pak stisnu o srce i pozva Lameha i upita ga: "Lameše, kako si zadovoljan Žemelom? – Gle, ona zaboravlja tebe na Mom naručju – šta ti kaže na to tvoje srce?" **15** I Lameh odgovori baciv se na grudi Abedamove: "O Oče, sveti, dragi Oče! – Ako mi sada ne budeš držao srce, uništiće ga beskrajno velika ljubav prema Tebi, koju još nikada nisam osetio! **16** (Plaćući) O Oče, kada si mi iz Tvoje svete ruke dodelio i dao ovu prenebeski čistu Žemelu, tada sam mislio kako ću Te ljubiti kao pre kada ću svoju brigu ljubavi jedino prema Tebi morati da delim sa Žemelom. **17** Pa kada sam je podigao, plašio sam se da je moja ruka nije isprljala pa da više nikada neće biti tako čista i Tebi tako draga kao što je bila pre. **18** Međutim – pošto nju, koju si mi predao na čuvanje i šticeenje, sada opet vidim kako sedi na Tvom naručju – o Oče, dragi, sveti Oče! gle, sada je sasvim kraj mom srcu! **19** Ako me ne održiš, umreću i nestati od prevelike, iznad svega zahvalne ljubavi prema Tebi, o moj, moj, moj presveti, predobri Oče!" **20** I Abedam se sagnu dole do Lameha i reče mu: "Dragi Lameše! – Gle, Otac ima još jednu

slobodnu ruku. Sedni i ti na nju i saznaj koliko sam Ja Otac svih vas." **21** I Lameh se ne usudi – jer držaše sebe suviše nedostojnim – no Abedam ga ohrabri, i odmah Abedam dignu i njega i stisnu ga o svete grudi, pa reče njima dvoma: **22** Kako ste sada, tako ostanite i nadalje, tako ovo sveto mesto nikada, jest, večno, nećete izgubiti. **23** Vi ste prvi dečiji par koga Ja od večnosti nosim vidljivo na Svom naručju. Takvo pak neka ostane večnim znamenjem za svu decu koja slede da će samo oni biti i postati Mojom decom koji dopuste da ih Ja zgrabim, vučem i ovako kao vas nosim na Svojim rukama. **24** A oni koji ne budu sledili vašem primeru, ti će i malo ljubavi i još mnogo manje života primiti od Mene. **25** A sada pogledaj ti, Moj Lameše, dušu Moje i tvoje Žemele!" **26** Tu Abedam dahnu Lamehu u oči, i Lameh ugleda Žemelu u tako sjajnoj svetloj prilici čiji sjaj beše neuporedivo sjajniji od središnje svetlosti svih sunaca. **27** On se duboko trgnu pri tom pogledu. Kada se malo pomalo oporavi iz te ošamućenosti, tek tada poče plakati i ne znađaše se snaći od ljubavi prema Meni. **28** Abedam, pak, reče Žemeli: "Žemela, gle, čisti Lameh plače od ljubavi prema Meni. Obriši mu svojom kosom divne suze iz očiju. I takvo delo neka svagda pripadne tebi i svim tvojim sledbenicama." **29** I Žemela prvi put svojim prenežnim, premekanim i zaista nebeski prelepim rukama zagrlila Lameha, a svojim čelom i svojim prenežnim obrazima obrisa Lamehu divne suze iz njegovih očiju dok ih je njih dvoje sveti Otac u tom trenu još nosio na naručju. **30** Zatim ih odnese do otaca, poljubi oboje i predade ih opet blagosiljajući ocima s napomenom: **31** "Ovako čisti kao što su ovi treba opet da Mi se daju sva rođena deca, – Ja sam njihov istočnik, do tog istočnika neka opet dođu za večno, amin!"

193 Poglavlje

1 Pa kada Abedam Žemelu i Lameha predade ocima, tada smesta stupi do ostala četiri bračna para te im reče: **2** "Čujte, to što ću vam sada reći, odmah i da sprovedete u delo, to jest ne danas, ali itekako sledećih radnih dana. **3** A ovo je što vam kažem: U nutrini zemlje postoji vrsta kamena koja izgleda crvenkasto i nije tako tvrdo kao drugo kamenje; kada ga dignete, onda ima težinu koja je znatnija od težine kamena iste veličine; taj kamen nastaje od zraka sunca koje je zemlja progutala i nalazi se skoro svuda u

planinama zato što upravo samo planine u sebi najčešće imaju šuplje hodnike u čijoj se neprestanoj vlazi skuplja sila zraka iz sunca koju zemlja guta i uz pomoć uticaja drugih noćnih zvezda na svodu dobija za sebe suprotnu silu i konačno malo pomalo postaje čvršćim; i svaki put kada voda zemlje svakih 13555 godina sa polovnim povratkom sunca menja svoju suprotnu silu i pri svakom skoro 7000 godina dugom visokom vodostaju valjano usoljava ovo zračno kamenje skupljeno u šupljim hodnicima planina, onda ovog kamenja pri sledećem visokom vodostaju već ima tako obilno i solidno da ga sledećih 13555 godina ne mogu tako lako potrošiti; preostalo nepotrošeno zračno kamenje, premda je podnelo već više hiljada promena vodostaja, ovim ne postaje lošijim, nego utoliko boljim. **4** Gledajte, do sada taj zračni kamen niko nije koristio osim već neko vreme jedan kraljevski sin iz Hanoha. Međutim, njemu je pokazana samo nečistota tog kamena, a ipak je zemlja od njenog postanka pretrpela više od hiljadu dizanja s istim brojem promena vodostaja. **5** I tako je u planinama skrivena velika korist za mudre iz ljubavi; takvo vam otkrivam da biste mudro koristili taj kamen. **6** Skupljajte i prečišćavajte ga u vatri, i Ja ću vas preko vašeg duha već u pravo vreme nadahnuti kako i čemu da ga upotrebite. **7** A kada jednom postanete majstori u toj umetnosti, onda naučite i svoju braću, ali ih i naučite kako da to mudro i nesebično upotrebljavaju. **8** A zato sam vam spremio nove stanove i opremio ih valjano sa svime čime ćete najsvrsishodnije moći da se služite u toj novoj umetnosti; upotrebu svih alata koji su već prisutni učiće vas duh. Mada su neki od vas već od prvog vremena pokušavali da podražavaju oruđe kojim sam vas darovao, ipak stvar nikome nije htela sasvim uspeti pošto niste nalazili pravu rudu; no pošto vam sada Sam pokazah pravu, onda ćete sada sami moći da izrađujete isto oruđe kao što ste inače uvek već izrađeno krišom dobijali od Mene. **9** Međutim, kao što sam inače svagda svima vama sve ovo davao zabadava, tako morate i vi činiti. Budući da ćete se time baviti da koristite svojoj braći, onda neka i vaša braća gledaju da vas opskrbljavaju s jelom i pićem. **10** No nikada da ste to zahtevali za svoj trud, nego što vam donesu, blagujte i uživajte zahvalno; ali takođe neka ni niko ne traži nešto od vas za uzvrat zato što vam je nešto dao; nego jedino ljubav da bude vaše uzajamno ophođenje. **11** I ovaj kamen tako spravljen možete nazvati zidelehajze. **12** Budite savršeni u svim stvarima i moćni u živoj ljubavi; tako ću i Ja

neprestano biti među vama sa Svojom blagosiljajućom rukom i vući ću vas, učiti i pripremati u svim savršenostima, amin!" **13** Po tom nauku Abedamovom, pak, smesta stupi Adam do Njega i upita Ga: "Sveti, preljubazni Oče! – Ti ranije spomenu promenu vodostaja na zemlji. Gle, ukoliko možda vrlo uskoro prema tome more proguta naša sada nastanjena zemljišta, šta će se tada desiti s nama? **14** Ne bi li hteo i o tome da nam daš napomenu, ukoliko je Tvoja sveta volja." **15** I Abedam se osmeši na to pitanje, pa reče Adamu: "Adame, staraj se bolje o nečem drugom ako već hoćeš da se staraš – jer ovo staranje je suviše nerazumno. **16** Zamisli od sada trajanje vremena od još 13 000 godina. Zaista u tom vremenu u tvom sasvim drugom stanju postojanja nećeš se više mnogo starati kakva je zemlja – i ljudi koji u to doba budu živeli na zemlji imaće dovoljno vremena da izmaknu potopu koji se vraća pošto se diže i pada veoma sporo tako da se za hiljadu do hiljadu godina tek malo primećuje i uz to su mora s ove severne polovine zemlje tek počela da se vraćaju. **17** Gle dakle, koliko je tvoj nerazumni strah tašt i prazan. **18** A Ja ti kažem kao i svima vama: Starajte se jedino o čistoti vaših srdaca i o istinskoj unutarnoj ljubavi prema Meni; a što se tiče vođenja nebeskih tela, daleko vam bilo vaše staranje – jer njih voditi i valjano održavati umem jedino Ja, i Moja moć, sila i vlast i Moja mudrost su večno dovoljne celoj beskonačnosti. **19** Ja vam kažem: vi noću još vidite blede skupine zvezda iz beskrajnih daljina daleke beskonačnosti kako svetlucaju dole k vama, i najkasniji žitelji zemlje će ih takođe još videti, a ipak stara zemlja još nije bila zasnovana kada su nestali iz svog postojanja dugog skoro večnosti. **20** Isto će se zbiti sa ovom zemljom i s vidljivim nebom, ali Moje reči i Moja deca nikada neće proći. **21** Da nećeš ti, Adame, i o tome početi da se staraš? **22** A zato vam kažem: Ne starajte se ni o čemu što se tiče sveta, nego prepustite Meni sve staranje – jer vi sa svim svojim staranjem ne možete stvoriti ni zrnce prašine. **23** A ako već hoćete da se starate, onda se jedino starajte da postanete bezbrižni i da vaša srca postanu čista i sve punija istinske unutarne ljubavi prema Meni – u tome se jedino sastoji večni neuništivi život da Mene svagda spoznajete i ljubite iznad svega, amin."

194 Poglavlje

1 Zatim Abedam pozva Setlahema, Kizehela, njegovu šestoricu braće i još dvojicu sinova od Kizehela, koji ništa manje od svoga oca ne bejahu puni revnosti, vatrenog duha i puni raznih korisnih spoznanja u raznim starima, tako da sada u svemu desetorica muževa stajahu pred Abedamom. **2** Pošto dođoše pred Njega, smesta pred Njim padoše ničice na lica te slavljašu i hvaljašu preglasno Njegovo najsvetije ime Jehova. **3** Kada Abedam vide da udovoljiše svojim srcima, tada im smesta naloži da ustanu i reče im: "Čujte, muževi od Podneva! To što vam sada otkrijem, da učinite neodložno onog dana kojeg vam budem pokazati u vašem duhu. **4** A takvo traži Moja ljubav i smilovanje od vaše slobodne volje da premislite da siđete dole u Dubinu u grad Hanoh, gde ćete naići na ljude koji o Meni više ništa ne znaju i žive među sobom gore, gore od pasa, mačaka, vukova, medveda, lavova, tigrova, hijena i zmija na jednoj gomili. **5** Smrde već do Gornjeg neba od bluda i najgnusnijeg razvrata, i oni se ubijaju međusobno i prolivaju krv svoje braće i sestara i ne štede čak ni svoje stare. **6** Jest, Ja vam kažem: njihova pakost ide dotle da Mi je njihov kralj, koji se takođe zove Lameh, pre ne tako davnog vremena čak najavio rat i htede zbog velikog gneva prema Meni štaviše da uništi zemlju vatrom zato što dopustih da krvoločne zveri unište njegovu zlu svirepu vojsku pod vođstvom Tatahara zlog. **7** Međutim to nije najgore mnogih poroka koje čini protiv Mene, nego slušajte i čujte: **8** Pošto dopustih da ga iznevere sve njegove naložnice iz straha za svoj život i pobegoše ovamo, i to među Ponoćce, i takođe mu pobegoše njegove dve žene i njegova kći Naeme – gle, zbog toga Me sada toliko mrzi da ne čini ništa osim što skoro dan i noć premišlja kako da Me na najsramniji način što više oskrnavi. Svuda je postavio stražare i uhode koji ljude moraju da posmatraju i da slušaju šta čine i govore; dao je da se iskopa rupa u zemlji, napunio ju je do pola đubretom, zapisao je Moje ime na kamenu ploču namazanu đubretom, zatim prokleo ploču, bacio je pred mnogim očima najgnusnije huleći u spomenutu rupu i zapovedio najnižim robovima da na to seru, pa konačno da zatrpaju rupu zemljom koju on prokle. **9** Odmah zatim on njima sam sebe proglasi jedinim najvišim bogom pa zapovedi svakom pri kazni mučeničke smrti da ga obožavaju. **10** I stražari i uhode sada strogo moraju da paze i slušaju da niko više ne spomene Moje ime –

koji bi to učinio, predstoje mu najužasnije smrtno kazne. **11** Robovima je sasvim zabranio da govore; ukoliko bi se od nekog čula bilo kakva reč, odmah da mu se iščupa jezik iz usta; ako hoće da se sporazumevaju međusobno, ima to da čine jedino životinjskom rikom. **12** Takođe nema da idu na dve noge kao on, nego samo na svih četirma kao životinje, to jest na rukama i nogama; uspravno da stoje sveju samo na poslu. **13** Takođe ropski narod ne sme da se pari; teško onome koji bi sada imao nešto sa ženom – predstoje mu sramna sakaćenja. **14** Zbog toga je sada već i pogubio hiljade robinja i njihovih kćeri. **15** Gle, tako se sada događa u Dubini. No, osim Hanoha postoje još deset velikih gradova, koji su dužni da služe tom Mom najvećem neprijatelju i ni u jednom nije ni za dlaku bolje od Hanoha. **16** Gledajte dalje i slušajte: Krv sirotih vapi Meni za osvetom; zato sam im se smilovao i poslaću vas dole kao osvetnike i osloboditelje tog naroda; ali nikoga ne smete da ubijete, ni Lameha; nego slobodno i javno objavljujte im Moje ime i Moj gnev i skoro predstojeći sud Moje jarosti ukoliko se strogim kajanjem i pokajanjem zbog svih svojih zločina ne obrate Mome imenu. **17** A samom Lamehu dajte da sopstvenim rukama iskopa spomenutu rupu, da opet izvadi ploču ispisanu Mojim imenom, da je očisti čistom vodom, pa tek onda da ih opere suzama svog kajanja. **18** Ukoliko pak odbije da učini tako, onda upotrebite svoju moć i dajte na njega nevolju za nevoljom, to toliko dugo dok se ne pokori vašoj volji. **19** Ukinite ne samo njegovu nego svaku veličanstvenost tako da svi budu potpuno jednaki kao braća i sestre; i jedino najmudrije iz običnog naroda postavite vođama naroda; ali ne dajte im da posednu dvorove kraljeva, nego da stanuju u jednostavnim i prostim kolibama. **20** Kada ih prepoznate sposobnima i vičnima za vođenje i nadziranje – onda i njima stavite ruke na čelo i na ramena, i tako dodelite im potrebnu silu. **21** Ne plašite se tamo nikoga i sami ne dopustite da vas zaslepi velika raskoš i bujnost tih gradova – jer svi ti gradovi tamo dole jesu sada i uvek će biti delo zmije; zato nikakav sjaj da vas ne podmiti, nego budite kao Moji proroci tim narodima spolja prestrogo ozbiljni i neumoljivi, ali unutra tim puniji istinske ljubavi prema bližnjem i bratske ljubavi. **22** A za vas tamo nema ostanka; nego kada sve uredite, vratite se opet u svoju domovinu, i bez važnog razloga ne idite opet tako lako nazad u Dubinu. **23** Kada se pak budete vraćali iz Dubine, najpre se sasvim operite – da ne biste i ovamo doneli smrt – jer Dubina je sada postala puna kuge i puna smrti.

24 Sada primite Moj blagoslov i budite čvrsti, jaki, moćni i silni u svim stvarima sve dokle postupate po Mojim rečima. **25** Sva priroda da se pokorava vašem migu i ptice vazduha da budu podređene vašoj reči; tako i vatra, vazduh, voda; tako i sve životinje, i sve zle i mračne sile. **26** Ali da ste se čuvali da nikome niste učinili nažao, nego samo svakome da pomognete. **27** Tvrdekornog možete da kaznite, ali ne tako da samo pati, nego da se popravi. **28** Na takvo sve pazite dobro u Mome imenu, amin! **29** Moj blagoslov sa vama i u vama, amin, amin, amin!"

195 Poglavlje

1 Po toj besedi i odredbi Abedamovoj ova desetorica zahvališe Njemu najusrdnije zato što, prvo, spoznaše Jehovino beskrajno milosrđe, ljubav, strpljenje, dugotrpeljivost i blagost; i, drugo, što im ukaza tako veliku milost da upravo njih, koji držahu sebe najnedostojnijima, izabra oruđem Svojih velikih smilovanja. **2** I Setlahem konačno otvori svoja usta i reče svim svojim saizabranicima: "Braćo, sada se moje proročanstvo divno ispunilo! **3** Rekoh vam više puta – kada ponekad ustvrdiste da najuzvišeniji, najsvetiji, veliki Jehova jedino blagovolj uzvišene, velike i sjajne stvari – da takvo sigurno neće biti slučaj, nego u odnosu na nas upravo jedino suprotno. **4** Što god je neko manji, siromašniji, ponizniji, plašljiviji pred Njim i što više povučen od sveta, što prostiji u svom govoru i u svojim postupcima, što god više sebe potcenjuje prema svojoj braći, što je uslužniji prema svima i što god manje brine za sebe, tim više će sasvim izvesno biti ugodniji Njemu – jer ovako zaključih: **5** Da Jehova najviše blagovolj velike i sjajne stvari, sigurno bi im dao jezike i daleko veće savršenstvo govora nego što ćemo ikada shvatiti; a nas bi onda ostavio nemima. **6** Međutim, ko je ikada čuo da drvo govori; ko je čuo brdo, reku, more; ko je čuo zemlju, sunce, mesec i zvezde? **7** I govorah još dalje milošću Gospodnjom kada mi protivstavljaste travu i druge male neme stvari: Skromna trava, mada ne ume da govori, sigurno je hiljadu puta blagoslovljenija od ponosnog gordog drveta; samo treba pogledati njenu neprocenjivu korist. **8** Daje nam hleb, hrani naše krave, ovce i koze; koliko samo životinja i živinčadi koje ni ne poznajemo žive od blagoslova skromne trave, dok s ponosnog i visokog kedra čak ni gladan medved ne može da odgrize nešto da utoli glad. **9** I opet dalje vam

kazah: Pogledajte drveće! Što je manje to je blagoslovljeniji i ukusniji i slađi njihov plod; i mi ga blagujemo velikom radošću, zahvalni svetom Davatelju. **10** A ko će zubima da zagriže o tvrd i bljutav plod velikog, visokog i odveć veličanstvenog hrasta i da njegov blagoslov podeli sa svinjama? Ili ko će sa vranama da započne sebičnu kavgu oko oporog ploda kedrova? Ili čijem nepcu će da godi jelo od šišarke visokih jela? **11** I još dalje vam kazah: Pogledajte vode, reke i potoke! Sve dokle ostaju skromni i prilično mali u svom koritu, toliko i ostaju čisti do dna da je milina gledati ih; a kada potoci počnu da rastu i postanu veći i silniji, kako se odmah i zamute. I ono što je ranije skromni čisti potočić blagosiljao, to i mnogo više od toga potom nabujali potok i reka uništavaju. **12** Kiša puna blagoslova pada samo u malim kapljicama; a kada nabrekne u velike kapi, onda dolazi s velikom olujom i jedino udara upropašćujući ono što bi inače svojom skromnošću podigla i oživela. **13** I hteo sam još više da vam kažem o neprestanom siromaštvu i neznatnosti, međutim tada se dizaše u vašim srcima još sasvim drugi duh; i svi vaši pojmovi o blagovoljenju Božjem blistahu bilo na najvišim planinskim vrhovima, bilo ako ne ponekada nad svim zvezdama. **14** Međutim, ono što sam nekada od tvorevine saznao za sebe samo tegobno osluškivanjem za vas i svu moju decu, gle, isto to sada veliki Abedam Jehova Emanuel lično pokazuje s prevelikom jasnoćom da on ne gleda na ugled, veličinu, sjaj i raskoš stvari ovog sveta, i draži mu je komarac od mamelhuda – jer komarcu dade čak krila da leti, a mamelhud nezgrapno i trudno tegli po zemlji i traži nužnu hranu za svoj veliki stomak. **15** Dakle, gledajte sada ispunjenje mog proročanstva, o braćo! kako se sada divno ispunilo pred našim očima! **16** Gospod, svemoćni Tvorac svih nas, naš sveti Otac, Jehova Večni, Beskrajni u Svojoj ljubavi i mudrosti, On – svetlost sve svetlosti, sila svih sila, večna moć svih moći – On – On Sam pokaza svima nama da pred Njim jedino vredi niskost istinske poniznosti u svezi s čistom ljubavlju prema Njemu, a sve ostalo nema nikakvu vrednost. **17** O braćo! – Ko će shvatiti beskrajnu veličinu Njegovog smilovanja, ljubavi i milosti! **18** On je vrlo lako kao uslov za dobijanje Njegove Očinske ljubavi i prema tome večnog života mogao da nam dâ težnju za visinom, sjaj i pomamu za raskošju, međutim, samo spolja gledano, izuzimajući Njegov večni poredak, koliko užasno skupo bi nas onda stajala Njegova milost! **19** Ali koliko je sada lako zadobiti večni život! – Jer u mojoj najvećoj niskosti

mogu ga dobiti i svako ga može dobiti kao slobodan dar od Njega – toliko predobroga svetoga Oca. **20** O dragi Oče, Oče! Koliko se sada samo radujem zato što Ti je jedino blagougodna ponizna niskost, a ne sjaj, kojeg ja i svi mi nikada ne bismo mogli da usvojimo. **21** O, primi za to milostivo večnu zahvalnost naših srdaca; jedino Tebi zato da je sva čast, sva slava i sva hvala od nas svih zato što si nas pogledao u našoj niskosti i izabrao nas za prigušenje i gašenje oholosti sveta u Tvome imenu. **22** Ali nas sve i održi u neprestanoj poniznosti i ljubavi prema Tebi i svoj braći večno, amin!"

196³ Poglavlje

1 Kako Setlahem svrši svoju besedu, na koju treba dobro obratiti pažnju, ohrabri se i Kizehel pa stupi do Setlahema i uputi mu sledeće reči koje treba vrlo uzeti srcu, naime govoreći: **2** "Brate Setlaheme, ti znaš u čemu se sastojala pouka ili pre naše spoznanje koje smo ovde primili. **3** Jehova nam se objavio na način koji je čak naše najveće misli o Njemu čisto uništio. **4** Poznavasmo dobro Njegovu beskrajnu veličinu, moć i silu; ponekada pričasmo vrlo mnogo o Njegovom mogućem biću – ali ko od nas bi se tada samo i usudio pomisliti da je Jehova, večni sveti Otac, poput nas čovek, premda najbeskrajnije najsavršeniji. **5** A budući da zbog našeg krivog spoznanja Jehovu nismo zamišljali kao čoveka, nego kao nešto po biću toliko strašno, o čemu svi mi više nismo imali ni najmanju predstavu, onda je i s jedne strane bilo prirodno da naši, dašta, suviše budalasti pojmovi o blagovoljenju Božjem nisu mogli ispasti mnogo drukčije no što su bile naše same predstave o Njemu. **6** Gle dakle, dragi brate, tako su se naša srca neprestano bavila Bogom, međutim, jedino si ti, istina, imao milosti da Jehovu shvatiš s pravilnije strane nego ja; ali ko je među nama trebao ili mogao biti sudija? **7** Koji opipljiv dokaz si mogao da postaviš za svoje mišljenje i svoju veru kojim bismo uvideli tvoje pravilne zamisli? **8** Gle, ni ti nisi imao ništa osim jedino za sebe svoju veru, kao što ni ja za moje mišljenje nisam imao ništa osim, nažalost, dašta samo svoju krivu veru. **9** I tako si ti, istina, živio u svetlosti; no, ti si bio slep i samo si slutio svetlost zato što ti je istovremeno topli zrak iste u blizini unekoliko dopuštao da je opažaš. **10** A ja sam, istina, imao otvorene oči, ali sam stajao u mrklom

³ Vidi: 2:10.

mraku i zato, prvo i prvo, nisam ništa video i, drugo, usto nisam ni mogao slutiti svetlost zato što zbog velike noći mojih misli ni jedan bolji zrak se nije mogao širiti. **11** Pa tako sada verujem, dragi brate, da ne bi trebalo sada da se hvalimo onim što je prošlo, svejedno da li je istini bilo bliže ili dalje – jer ono pravo ipak niko nije imao; a i da je imao, čime bi i mogao da jamči? **12** Gle, nama svima je nedostajalo da je naš sveti Otac poput nas čovek i jedini Bog; zabluda se nije nalazila u našoj volji, nego samo u našoj predstavi; mi svi besmo siroti nerazumnici, i ja valjda najveći među nama; no sada nam je Onaj Koji je sada među nama, svet, presvet, dobar, predobar, naš najljubazniji Otac, pomogao iz naše velike nevolje, slepoće i siromaštva; On stoji vidljivo pred nama i svi mi prepoznajemo u Njemu večnog svetog Oca i svemoćnog večnog Tvorca svih stvari; zato i svi mi i sva naša deca prinesimo Njemu svu hvalu, svu slavu, svu čast, sve uznošenje, svu ljubav i sve obožavanje. **13** Tvoje proročanstvo, dragi brate, istina, ispunilo se u mnogim tačkama, posebno što se tiče izlaganja onog što se tiče poniznosti, niskosti i neuglednosti koje Otac i Gospod jedino blagovoli, ali o tome da je Jehova i čovek, o Njegovoj toliko beskrajnoj ljubavi, milosti i neshvatljivo najvišem smilovanju – brate! o tome valjda niko od nas nije ni sanjao; i ako je već neko od nas imao takvu predstavu o Njemu, onda to bejaše tihi i zatvoreni Curiel sa svojim kćerima; međutim, on se neprestano povlačio u najskrivenije kutke i teško beše iz njega izmamiti i jednu jedinu reč. **14** A svi mi ostali zajedno nismo znali ništa – takvo je tebi samome tek juče postalo jasno preko dragog Henoha dokle smo stizali s našom mudrošću i proricanjem. **15** S moje strane, izuzev što si uvek neodredljivo bio bliži istini nego ja, pak, mislim sada ovako: **16** Mi više ni na kakav način ne treba da se hvalimo svojim ranijim stanjem, nego radije prinesimo svu čast i svu slavu jedino Onome Koji je među nama. **17** Tvoje dobro ostaje dobro onoliko koliko je iz Njega dobro. Samo po sebi i jedino iz tebe, pak, nije ni za dlaku bolje od moje ranije sušte zablude. **18** No, kažem ti sada, brate moj, zahvaljujem Gospodu za moj tadašnji mrak – jer on beše uzrok moje sadašnje poniznosti i beše tim i velika, premda već zastrta milost od Njega. **19** A da beše milost, gle, to spoznajem otud što se nikada neću moći hvaliti njom. **20** A ti si imao svetlosti, i tvoje srce vuče slava te milosti. Zaista, brate, ti si, istina, izabran kao ja, ali ukoliko bi sada hteo da mi daš svoju raniju svetlost za moju raniju noć, onda bih veoma dugo premišljao

da li da se menjam s tobom. **21** Zato ti savetujem tebe samog radi da ubuduće ovo više mnogo ne spominješ; nego ostani radije sasvim moj dragi ponizni brat – jer gle, pred Onim Koji nam sada prilazi nas obojica stojimo jednako glatki i goli. Zato ostani moj dragi brat sada i večno, amin." **22** Po tim zadnjim rečima već i uzvišeni Abedam pristupi do njih, položi Svoje ruke na ramena obojice te reče: "Uz ovaj amin i Ja kažem svoj moćni amin! **23** Zaista, Kizehele, ti si ojačao i od svih najmoćniji si ti; zato i da budeš vođa ostalima; a tebi, Setlaheme, neka ostane proročanstvo; no koliko god istinita bila tvoja beseda i koliko god pogođena svaka slika, ipak Mi je draža Kizehelova beseda zato što on više no ti za sebe propovedaše poniznost. **24** Gle, tebe je tvoja beseda podigla, Kizehela pak njegova snizila. Šta li sad veliš koji Mi dođe bliže? **25** Gle, dobro je govoriti kao što si ti ranije govorio, ali nije dobro govoriti o sebi – jer ko god govori što istinito, otkud mu dolazi takvo? **26** Zato štaviše ni ne treba vidljivo da se raduješ zato što sam ti dao više nego tvom bratu pošto bi te inače tvoj brat veličao umesto Mene, premda ti beše samo slabo oruđe Onog Koji te pozva i Kome jedino pripada sve veličanje. **27** A svih vas najveće veličanje neka bude vaša poniznost i istinska unutarnja ljubav prema Meni – tada ćete živeti. **28** Gle, takva je Moja volja! Tvoja reč je istinita i dobra pošto je iz Mene, ali živi najpre sasvim potom, tako ćeš živeti večno, amin!"

197 Poglavlje

1 Kizehel, pak, čuv takvo podizanje od Abedama, pogleda setno Abedama i htede prozboriti, međutim Abedam ga preduhitri te mu reče: **2** "Kizehele, već pročitah u tvome srcu šta Mi hoćeš reći i za šta Me hoćeš zamoliti. **3** Ti bi rado hteo da ostaneš najmanji. Nećeš da budeš vođa ostalima, nego pre bi hteo da te drugi vode. **4** U tebi je težnja da radije hoćeš da te drugi određuju nego ti da određuješ druge. Radije bi da slušaš nego drugima da propisuješ pravila ponašanja. **5** Radije bi da budeš zadnji nego prvi Mojih slugu. I rado bi da budeš najjači da svima služiš, a hteo bi ipak da budeš najslabiji kako ništa ne bi imao ispred drugih. **6** Gle, tako te tek potpuno hvalim. Ti si Mi postao predrag čovek. To je najveće: Ko zaista hoće da bude zadnji i najmanji, taj je kod Mene najveći – jer jedino istinska poniznost čini vas zaista velikim preda Mnomo. **7** A zato što si istinski iz srži ponizan,

zato u svemu iz velike ljubavi prema Meni hoćeš da budeš najmanji pred svojom braćom i decom – i time divnu reč Setlahemovu u svome srcu nisi prezreo i oživeo si je u sebi delom preda Mnom svojom ljubavlju prema Meni, gle, zato i jesi zaista prvi od svih izabranih. **8** Jer njima nije potreban vođa u mudrosti pošto su time svi dovoljno opremljeni; nije im potreban vođa u ljubavi – jer svi oni poznaju Mene i dovoljno imaju srca da Me ljube iznad svega; ne treba im vođa u sili – jer istu su primili jednako tebi; ne treba im vođa u moći – jer nikome nisam dao manji deo. **9** Takođe im ne treba vođa u vlasti – jer svako od vas dobio je od Mene pravi udeo; i nije im potreban vođa u Mojoj milosti – jer sve vas sam izabrao za jednu te istu svrhu. **10** Ali njima je potreban vođa u neprestanoj poniznosti – jer svako od Mene sve može dobiti i može uzeti sebi iz Moje beskrajne zalihe koliko god hoće; može ljubiti koliko god može i hoće; po svojoj želji može ojačati sebe verom tako mu je lako da voljom premešta bregove; svoju volju štaviše toliko može učiniti moćnom da njegovoj reči moraju da slede hiljade i hiljade; u određenosti svoje besede može da prisvoji toliku vlast da mu svi budu slepo poslušni; no, nije tako i s poniznošću; ona je svojina svakoga čoveka. **11** Nju ne mogu i ne smem nikome dati; nego, kao što upravo sada od Mene Samog saznaješ, samo je smem učiti i priželjkivati. To je njiva na kojoj hoću da žnjem gde nisam sejao; gde ne sejem pravo seme, a ipak hoću da sabiram letinu. **12** Poniznost je jedino što Mi možete dati, a da je prethodno niste primili od Mene. **13** U istinskoj poniznosti se sastoji prava najviša sloboda života; otud i najveća savršenost istog. Preko poniznosti čak se u Meni možete približiti nedodirljivoj svetosti Moga Božanstva. Jest, istinska poniznost je čovekova najviša mudrost, najviša ljubav, najviša sila sveg života, moć i najviša vlast pred kojom cela beskonačnost drhti s punim strahopoštovanjem. **14** Poniznost je najunutarnija najviša sila, moć i vlast u Meni Samom. Sve što ispunjava celu beskonačnost nastalo je kroz poniznost i proizišlo je iz nje. **15** Shvataš li ti sada, Moj dragi Kizehele, zašto sam te postavio vođom ostalih? **16** Gle, zato što si ti zaista potpuno ponizan svim srcem. **17** A to je što tvojim saizabranicima nedostaje manje ili više. **18** A sve sveto dato Mnom Samim pri nedostatku prave poniznosti može se izopačiti u pogibeljno umesto u blagoslov ukoliko ova najviša sila u vama daleko ne preovladava svim drugima. **19** A kod tebe je ona sada znatno preovlađujući tok tvog života; zato i trebaš – i u ovoj prilici čak ti i kažem –

da moraš svima njima da budeš vodeći primer i živo pravilo po kojem ima da se usmeravaju ako hoće zemlji da donesu blagoslov tamo gde nju toliko odveć silno pritiska stara kletva gorde i lažljive zmije. **20** A svima vama savetujem da odmah neodložno krenete Kizehelovim stopama; inače ćete umesto blagoslova onamo kuda ste pozvani jedino doneti još veću propast. **21** Premislite dobro ove Moje reči i postupite po njima; inače ćete pasti i ono što treba da blagoslovite s vama. **22** Čujte i razumite valjano, amin!"

198 Poglavlje

1 Po toj besedi svi zahvališe Abedamu na toliko visokoj milosti što im je u poniznosti Kizehelovoj odredio vođu pa rekoše jednoglasno: **2** "O Abedame, onom na kom počiva Tvoje poverenje, svi mi sigurno smemo da verujemo; zato tebi večno hvala, slava i veličanje za onog koga si Ti tako milostivo postavio nad nama; on će svima nama sigurno biti mudar vođa u Tvome najsvetijem imenu i u Tvojim božanskoj volji i blagovoljenju, amin!" **3** I Abedam na to doda: "Da, amini kažem i Ja; ali zapamtite svi vi još ovo: **4** Ja sam prvi i stojim svakome još bliže od vođe kojeg sam vam dao. **5** Zato i svagda u svojim srcim pre trebate da dođete Meni, nego vođi kada vam je potreban savet, i Ja ću tada vaša srca učiniti primljivim da prime savet iz usta vođe i već ću vas prethodno ispuniti onim što će vam usta vođe tek potom potvrditi i zato onda reč vođe nećete prepoznati kao njegovu, nego kao Moju reč u svima vama. **6** Pa tako neka vam vođa ne služi da vam možda propisuje zakone i pravila, nego samo da vam potvrđuje Moju volju u vama. **7** A ako neko prvo lično ne dođe Meni, taj će tada od vođe vrlo često primati teške udarce budući da će mu taj obznanjivati reči i nametati obaveze o kojima nikada nije ni sanjao, pa će mu obavljanje istih padati teže no da mu se je nametnulo celo brdo da nosi. **8** Dakle – Ja sam prvi, tada tek dolazi onaj koji spolja u vama potvrđuje Moju reč, amin." **9** Zatim ih Abedam otpusti i naloži im da slede za Njim i da borave kod Njega sve dokle se vidljivo nalazi među decom. **10** A zatim pozva Sebi Juru, Busina i Ohoriona. **11** I kada se ovi hitro dadoše do Njega i pred Njim ničice padoše na svoja lica, onda im On naloži da smesta opet ustanu, te im reče: **12** "Sigurno ste sada sve čuli šta je sve ovde već izlagano i prema tome Moju volju potpuno i jasno onoliko koliko svakome od vas lako pripada da po njoj

postupate. **13** No, vas nisam odredio za Dubinu; zato tu kao i svi ostali nemate obavezu; ali sada sve vas u istoj meri određujem za poniznost ako zaista hoćete da budete Moja deca i da imate savršeno slobodan večan život iz Mene. **14** Ne treba ništa više da vam kažem o poniznosti nego što o njoj već rekoh izabranima; jedino još imam da vas opomenem da i vi treba da se potrudite pre svega za poniznost srca – jer bez istinske unutarnje poniznosti svog srca niko istinski ljubeći ne može da Me obuzme u svome srcu pa time da živi savršenim večnim životom ljubavi iz Mene. **15** Kada god hoćete da Me ljubite, a vaše srce nije dovoljno silno da Me obuzme vatrenom ljubavlju, nego mora se zadovoljiti jedino baveći se suvim mislima o Meni (i to stanje je isto onom kada neko sa priličnom duhovnom toplotom hoće da obuhvati nešto, ali pre toga već nije spavao nekoliko noći i zbog toga je baš onda mamuran i silno željan sna, kada je kanio da deluje u vatri svog duha) – onda pomislite da vam nedostaje prava poniznost – jer ona je sušti temelj sveg života. **16** A ako nemate taj temelj, šta je onda vaša ljubav? – Noćan san! – Šta je Moje smilovanje vama? – Dodirivanje kamena štapom. – Šta je Moja milost? – Svetlost trulom panju. – Moja reč? – Nečuven odjek mrtvom busenu zemlje. – Šta je Moja ljubav prema vama? – Strujanje blagog vetra preko neosetnog krša kamenja. – Jest, šta sam na posletku Ja Sam? – Ništa osim ustajala misaona slika bez postojanja ili ono što je zrak sunca životinji koja spava na dnu mora ili u zemlji. **17** Zato se i vi pre svega potrudite za poniznost. Kada nađete njen najunutarniji koren, onda ste sasvim našli i Mene u vasceloj moći, sili i vlasti i Moju ljubav, milost i smilovanje i večni život i njegovu divotu u svemu tom. **18** Primite prema tome i vi Moj blagoslov i budite mudre vođe i učitelji svoj vašoj deci; učite ih, pak, i vi najpre da traže Mene; pa kada Me nađu u istinskoj poniznosti ljubavi svoga srca, tada tek neka dođu i do vas i neka vam pokažu veliki nalazak koga su primili. **19** A i vama dodeljujem svu nužnu moć i silu; da ih upotrebljavate mudro ukoliko negde primetite tvrdoglavost. **20** A kao što vas sada odabrah da vodite svoju decu, isto tako i vi iz vaše sredine izaberite one čija srca nađete puna istinske poniznosti; ali nipošto nekog koji stremitome i hoće da bude viši i veći od sve svoje braće umesto da bude najmanji među njima. **21** A ni onog koji bi se postavio najmanjim da bude izabran – jer ulizicu čak i proterajte iz vaše zemlje na toliko dugo dok vam se ne vrati snabdeven Mojim svedočanstvom

u srcu i zamoli vas da bude primljen kao najmanji sluga u vašoj zemlji. **22** Na sve to dobro obratite pažnju i budite puni ljubaznosti prema svim strancima koje ću vam uskoro dovesti – onda ću i Ja biti kod vas za sva vremena, amin! Moj blagoslov s vama, amin!"

199 Poglavlje

1 I nakon što i ova trojica biše otpuštena, Abedam Uzvišeni se obrati Abedamu Poznatom i upita ga: **2** "Abedame, reci Mi šta da učinim od tebe? Gle, deca na Zapadu još nemaju vođu! Kako bi bilo ako bih im dao tebe?" **3** I drugi Abedam uzvрати: "O najbolji Oče! Prvo, na ovo Tvoje pitanje puno života Tebi ne mogu ništa drugo odgovoriti osim: Da bude Tvoja sveta volja! Jer ti ionako znaš da sam svagda spreman za Tebe da idem u vatru i da ću dati da se preobrazim u sve iz beskrajne ljubavi prema Tebi što god Tvoja sveta volja iz mene hoće da učini. **4** Međutim, pošto je ova služba vođe ipak uvek nužno povezana s određenim stepenom ugleda (oprosti mi ako po običaju govorim pravce, pravo od jetre), koji, verujem čvrsto, ni Ti Sam ne možeš sasvim odvojiti od službe sve dokle vođa treba da bude i ostane onim čemu si ga Ti najmilostivije izabrao, onda hoću samo da Te zamolim, radi moje već stare poniznosti, koja me zapravo dovede Tebi, da me zajedno s mojom velikom glupošću poštediš te svete službe; gle, dece ovde ima u velikom broju, sigurno će se među njima naći još više Kizehela. **5** Ti znaš jašta da mi je još odvajkada jedina najveća radost bila u moguće najnižem položaju; da sam svagda hiljadu puta radije slušao nego da sam negde nekome dao neki posao; zato me dakle poštedi s tom službom. **6** Jest, ukoliko bi Ti bilo pravo – sasvim neprimetno ispotiha rado bih hteo da objavljujem Tvoje sveto ime, ali samo pri tome neću da me neko smatra za nešto. **7** Istina, znam iz Tebe da štaviše i sama poniznost prestaje biti stvarnom vrlinom ako je izvršavamo samo zato što se u njoj unekoliko sujetno osećamo najbolje – međutim, o Ti najbolji Oče, Ti jašta vidiš moje srce da takvo kod mene uopšte nije slučaj, nego da sam samo iz ljubavi i najvišeg poštovanja prema Tebi ponizan i zbog toga odveć rado uslužan prema svoj svojoj braći, što je sve moja jedina najveća radost; zato poštedi me te službe; no Tvoja sveta volja sada kao svagda, amin." **8** I uzvišeni Abedam ga upita ponovo, naime govoreći: "Dakle, ti zaista ne bi hteo da

budeš vođa zato što uz tu službu prijanja neki ugled, za koji veruješ da je neodvojiv od službe ne premisliv prilično da bih možda ipak umeo da razdvojim tebi mrski ugled od službe?" **9** I poznati Abedam uzvratil: "Jest, Gospode i Oče Abedame! Ako je takvo što moguće, onda me možeš izabrati vođom tigrova, hijena, lavova, medveda, vukova, risova, lisica, tako ću slediti za Tobom do na kraj sveta; ako hoćeš da me pošalješ u morske dubine, onda ću ići i tamo da izvršavam Tvoju svetu volju, ali samo ugled – dalje s njim! **10** Ja za sebe ne mogu ništa započeti sa silom, ni s moću, ni s vlašću, nego jedino s Tvojom ljubavlju u mom srcu, jer da imam kao ostali silu, moć i vlast, ko bi me sačuvao od ugleda službe? **11** A ako imam samo Tvoju ljubav u svojoj najnižoj malenkosti, onda svakome mogu služiti po sili Tvoje ljubavi u meni u najblaženijoj poniznosti svog života. **12** Ako bi prema tome bila Tvoja sveta volja, onda bih rado hteo da budem neprimećen vođa u Tvome svetome imenu, amin." **13** I uzvišeni Abedam mu reče na to: "Čuj Abedame, tvoja ćud je ispravna i sasvim dostojna Mom velikom blagovoljenju, međutim, tvoje spoznanje Moga poretka stvari zaostaje još prilično za tvojom čistom ćudi – jer gle, u poretku svih stvari nikako ne može postojati neka služba koja ne bi bila povezana potrebnim stepenom ugleda – jer bez tog ugleda dašta služba ne bi bila služba, nego samo odrešeno sklonište protivurečnosti, gde bi svaki radije hteo da vojuje za svoju sopstvenu nerazumnost nego da sledi mudrost svoga brata. **14** A ako je služba opremljena valjanim stepenom ugleda, koji se sastoji u potrebnoj sili, moći i vlasti, onda se time pakosnik odvraća od ruganja službe i Moga poretka i konačno se prisiljava da prihvati pravila službe – zatim tog pravila barem prisiljeno da se drži toliko dugo dokle potpuno ne ovlada tim pravilom tako da mu postane putokazom sopstvenog života kao daje poteklo iz sebe samog, sopstveno, vešto i tečno. **15** Gle sada, moj ljubljani Abedame, takvo što služba bez pogodnog stepena ugleda nikako ne može da ostvari. **16** Ako dakle hoćeš da mi budeš slugom, onda sasvim moraš da obuhvatiš Moju volju, pa po njoj i da se vladaš i odano da postupaš, i prisutno ne sme biti ništa tvoje volje, osim jedino samo voljna poslušnost, koja je seme istinske unutarnje poniznosti. **17** A ugled ionako ne prijanja uz osobu koja vrši službu, nego samo uz samu službu, koja pak ne predstavlja ništa drugo do Mene Samog u Mojoj ljubavi, milosti i smilovanju, ako je od Mene određena zajedno s onima koji ima da vode službu. Hoćeš li dakle da

Mi osporiš ugled Moje svetosti? **18** Istina da će u doba stvari sveta postojati veoma različite službe i ljudi će se do smrti utruđivati ne bi li negde ugrabili takvu službu. Takve službe će onda naravno teško biti od Mene i sva njihova sila, moć i vlast biće vama svima još strana svetovna moć. **19** No, takav slučaj nije sa službom koju ti Ja određujem. Tu službu dobijaš samo usled svoje velike poniznosti, zato je prihvati kao što su je svi prihvatili, te postupaj po njoj, tako ćeš zaista živeti savršenim životom iz Mene i u Meni. **20** Tà tako i ti primi Moj blagoslov, i budi zato istinski, odani i živi vođa sve dece Zapada. **21** Kome pak položiš ruke u Mome imenu, taj neka jednako tebi bude vođa braći u vasceloj mudrosti ljubavi iz Mene. **22** I tako primi Moj blagoslov i kao što nosiš Moje ime, tako da i ubuduće nosiš Moju reč, Moju ljubav, Moju milost i Moje smilovanje u svoj sili, moći i vlasti, amin."

200 Poglavlje

1 I poznati Abedam bi toliko silno ganut velikom milošću Gospodnjom da uopšte ne uzmognu naći sebe kako bi Mu odao zahvalnost. On beše u pravom smislu reči sasvim odsutan te ne uzmognu ni govoriti, ni tumačiti, stajati ni ići. **2** A budući da uzvišeni Abedam itekako primeti njegovu veliku smetenost, to mu pristupi, dirnu ga i reče mu: **3** "Abedame, otvori se, jer ne priliči da se čovek kao ti toliko zbuni da skoro postane bezuman! Gle, takvo što ne učiniše ni devojke kada im pokazah velike stvari i dodelih im velike milosti ništa manje nego tebi, a uz to Me znaš duže od njih. **4** Zato budi čovek, a ne kao zec pred vukom! **5** A takođe sada još ni ne smeš da se udaljiš od Mene, nego da ostaneš uz Mene kao do sada. A što si sada primio od Mene istinsko i korisno određenje svoga života, zar moraš zbog toga da postaneš nerazuman? **6** A Ja ti kažem, tek kada vršeći stupiš na svoju dužnost, tek tada će ti se najviše razdaniti; tada će ti biti jasno da Moje službe na ovom svetu nisu pretovarene nije nego do možda medom, nego tim više gorčinom svake vrste. **7** Tek tada ćeš Mi prilično zahvaljivati na uzdarju sile, moći i vlasti zato što ćeš tek uvideti koliko bi bio sirot u svojoj službi bez tih uzdarja. **8** Zato uspravi se i zahvali Mi tek kada okusiš sve slasti Moje službe koju ti sada dajem, amin!" **9** I po tim rečima uspravi se Abedam Poznati iz svoje ošamućenosti i upita uzvišenog Abedama da li sada sme nešto reći. **10** I uzvišeni Abedam upita ga u susret: "Ispitaj najpre

svoj jezik da li sam ga negde svezao uzicom o nepce ili o zube!" **11** I poznati Abedam odreče: "O Gospode i Oče, takvo što nipošto nije slučaj!" **12** I uzvišeni Abedam mu reče: "Ako takvo nije slučaj, onda slobodno govori kako ti je uspeo jezik. Ali razumi – ne toliko pravce, od jetre, gde je kuća žuči, nego zato bolje nešta više od srca, gde je kuća života. Razumi valjano, amin!" **13** I poznati Abedam izvi sledeće reči svome srcu te reče: "Abedame, ti veliki, sveti, svemoćni, najljubazniji, najmilostiviji, najblaži, najdraži Oče! – Tek sada Tebi mogu zahvaljivatiti – ali neću Ti zahvaljivati rečima, ni pokretima, ni rukama, ni nogama, ni stomakom, ni leđima ni glavom, nego jedino sve većom poniznošću, strpljenjem i ljubavlju svoga srca hoću da Ti zahvaljujem, i u delu hoću da Ti prinosim žrtvu, žrtvu u predanju Tvojaj svetoj volji, žrtvu strpljenja, žrtvu blagosti, ljubavi, smilovnja, i žrtvu istrajnosti; i ako hoćeš da na mene dažde ugarci i užareno kamenje, zaista Ti kažem, Abedam neće ustuknuti, nego svojom odanošću izdržati do kraja svojih dana makar ih usledilo još toliko koliko ima morskog peska, jer Ti me sigurno nećeš opterećivati bremenima preko moje snage?" **14** A što se složi s mojom snagom, neka izgleda kako izgleda, odmah ću primiti na svoja pleća, pa najstrpljivije nositi sve do kraja mog vremena određenog od Tebe. **15** Slobodno me proveri; stavi me u vatru ili pošalji me u vodu ili daj da jurim za munjama, ili daj, o Oče, šta god hoćeš na mene, i ja ću iz ljubavi prema Tebi strpljivo nositi. **16** No ne zahtevam takvo od Tebe kao da bih hteo da Te uverim unekoliko u svoju istrajnost, jer Ti već znaš od večnosti koliko ću biti u stanju postojano da nosim, nego samo zato Te molim da mi dopustiš takvu proveru kako bih otud video za sebe samog dokle se pruža moja snaga istrajnosti, i koliko je još slabosti u meni skriveno, i da li ću pri velikoj gorčini Tvoje službe na meni sasvim biti u stanju da je podnesem. Tvoja sveta volja, amin!" **17** I uzvišeni Abedam ga pogleda ljubazno-ozbiljno, pa mu reče uhvativ ga za ruku: **18** "Abedame, Abedame, mnogo si preduzeo! – Ali premisli i pri tom Ko je kome obećavaš takvo što. **19** Poznaješ li sva beskrajna sredstva kušnje koja su sva večno raspoloživa Mojoj volji? Misliš li da zavisi od tebe da li ćeš ostati da stojiš ili ćeš pasti na smrt?" **20** Zato samo ostani odan u onome što sam ti poverio, i nemoj izmoliti od Mene bremena koja se u stvarnosti ne bi usudio da pogledaš ni s pola oka i Ja ću biti zadovoljan s tobom. A kada Me već moliš čemu, radije Me moli da otklonim od Tebe sva iskušenja umesto da te vodim u iskušenja. Tada ćeš

lakše opstati, i bićeš Mi blagougodniji ako Mi ostaneš veran u onom nad čim sam te postavio, nego da novim teretima smrtno pritisnut svim očajanjem dozivaš Meni: Gospode, spasi me ili propadam! **21** A kako bi prilično uvideo nerazumnost svoje molbe, to ću ti samo na minut staviti movu peckaru na lice, i tebi će se taj minut suviše odužiti. – I dakle da bude po tvojoj želji, amin!" **22** I u trenu sede velika muva peckara poznatom Abedamu na lice i poče ga silno bosti. Abedam se poplaši toliko silno da bi skoro prešao u očajanje pošto se ne mogaše osloboditi muve, koja ga neprestano bockaše da ga uzvišeni Abedam pre vremena ne oslobodi. **23** Kako se oslobodi malog tereta, pade Abedamu smesta do nogu i zahvali mu kao novorođen na spasenju od bliske propasti. **24** I uzvišeni Abedam ga zatim upita: "Nu – hoćeš li još uvek vatreni ispit?" **25** I poznati Abedam uzvratu drhteći celim telom: "O Gospode, poštedi me celu večnu budućnost ne samo ove sada obećane vatrene provere nego ne daj više ni takvu upornu movu da dođe na moje lice. – Jer Tvoja iskušenja su strašna!" **26** I uzvišeni Abedam reče mu na to: "Bićeš pošteđen navek; ali poštedi i ti Mene svake još mnogo strašnije nerazumnosti preda Mnom, i ostani Mi odan, amin!"

201 Poglavlje

1 Kada uzvišeni Abedam ovako uredi poznatog Abedama, i taj tako u sebi spozna da svom svojom poniznošću još ni blizu ne stoji na pravom temelju i da ga upravo Gospod tek odvede na istinski temelj nazad u dubine dubina života ljubavi, tada tek istinski poče zahvaljivati; i Abedam ga ukrepi, pa se obrati Henohu i reču mu sledeće: **2** "Henoše, kao što sam vidiš, nedostaje jedan i pola pomaka senke do tačne sredine dana, a u jedan pomak senke pre sredine dana valja zapaliti žrtvu radi naroda, tako nam još ostaje pola pomaka senke. **3** Šta misliš kako da korisno provedemo preostalo vreme?" **4** I Henoh, sav razgoreo čistom ljubavlju prema Meni, reče: **5** "O Ava, Ti si već odredio i prethodno si rekao Mome duhu: Henoše, gle, deca od Jutra još nisu videla svog Oca. **6** Zato idi do njihovog umerenog ljudstva i pozovi ih sve Meni kako bi me videli i Ja ih blagoslovio. **7** Pošto takvo što saznah od Tebe, o Ava, šta bih još mogao da mislim što bi bilo potrebnije no što Tvoja sveta volja traži?" **8** I Abedam reče dalje dragom, blagočestivom Henohu: "Dragi Henoše, a obzirom da si takvo što već ranije čuo u svome srcu, zašto

ne ode odmah i izvrši Moju volju čim takvo što opazi u sebi?" **9** I Henoh uzvрати: "O Ava, ko se može odvojiti od Tebe sve dokle lično živo Tebe ima pred očima, ušima i svim svojim čulima, a naročito u svom srcu i pred njim, ljubeći iznad svega? **10** Sveta, jest, presveta je svaka reč koju Ti, o Ava, krišom govoriš našim srcima – ali još presvetiji si Ti Sam. **11** Jer ako čujem Tvoju svetu reč u svom srcu, onda si Ti, o Ava, tako dao da naša nečista srca mogu podneti oganj Tvoje beskrajne svetosti, koji se iz svake Tvoje reči poput velike struje svetlosti i ognja preliva u naša srca, koja drhte neizrecivom ljubavlju i strahopoštovanjem. **12** A kada Ti, o Ava, lično pred nama postupaš i govoriš, tada je svaka Tvoja odveć presveta i najživlja reč kao beskrajno more svetlosti i ognja. **13** Ako bi Ti samo iskricu tih Tvojih reči, kojih mogu da izgovore samo Tvoja sveta usta, dao sasvim nezastrito u moje srce, šta bi onda bilo sa mnom? **14** I gle – kao što si Ti već od večnosti video – uzrok ove moje neposlušnosti prema Tvojoj presvetoj reči u meni jesi Ti Sam, najsvetiji Oče, i moja ljubav prema Tebi, koja me je svezala i svesrdno vezala o Tebe, o Ava! **15** Ne živim više životom prirode koju si mi dao, kojoj sam već dugo umro Tvojim velikim smilovanjem, nego sada si jedino Ti sav život i sva ljubav u meni, tako da više nisam ja, nego samo si Ti sve u svemu u meni. **16** Tako i beše Tvoja volja da ostanem sve dokle me spolja ne opomeneš da delatno izvršim Tvoju najsvetiju volju. **17** A sada si me opomenuo, i to je sveti znak za polazak na delo; i gle, o Ava, moje noge iščekuju Tvoj mig, premda sasvim svetlo u sebi vidim da Ti, o presveti, preljubazni Oče nipošto ne trebaš moje jadne službe, nego svojom beskrajnom očinskom ljubavlju jedino mi daješ da nešto delam, pa zatim moje ništavno delo milostivo gledaš kao da je nešto pred Tobom, dok si jedino Ti, o preljubazni Oče, Koji se u Svojoj beskrajnoj ljubavi i smilovanju toliko neshvatljivo duboko snishodiš i postupaš tako skriveno moćno preko slabog oruđa, baš tako kao da oruđe postupa za sebe i od sebe. **18** Zato Tebi sva moja moguća najbeskrajnija ljubav, sada kao u sve večnosti svih večnosti, amin." **19** I Abedam reče na to Henohu: "Henoše, ti si Mi zaista dao punovaljan odgovor, kome se apsolutno ništa ne može prigovoriti. Jest, ni prvi dubokoumni herub nebasa valjda ne bi rekao više no što si Mi sada ti uzvratio. No, bez obzira biće ipak još nešto u tome što radi drugih zahteva jače osvetljenje – i to je što si kao uzrok svoje neposlušnosti najpre naveo Mene. **20** Neka si govorio punu istinu, međutim da na tebi ne bi

postala greškom, a drugima sablazan, onda izvoli rasvetli je više pred ocima, braćom i decom, amin!" **21** I Henoh reče s najradosnijim strahopoštovanjem pred Abedamom kao i najusrdnijom ljubavlju prema Njemu: "O Ava, ovako razumem ovo, i ovako će i ostali razumeti: **22** Ako bi neko imao ljubljenu nevestu koja je puna najusrdnije ljubavi prema njemu, a verenik dođe jednom kod nje u vrt – i kako ga ona prepozna i s njim porazgovara o ponečemu čiste nebeske ljubavi i ona otud vidi koliko i nju ljubi verenik, – a kada joj verenik kaže sasvim tiho i neprimetno: Čuj, moja ljubljena nevesto, tamo prema istoku vrta raste jedan čudesno lep cvet. Nećeš li otići da mi ga doneseš ovamo radi znamenja svoje ljubavi. – **23** Ali, pošto nevesta pri tome gleda verenika, ne uzmože se odvojiti zbog premoćne ljubavi prema njemu, i ne pomisli na nevini čisti cvet sve dok je verenik ponovo ljubazno ne podseti na cvet. **24** I tako verenik sa svojom ljubavlju bi uzrok slatke krivice što nevesta skoro zaboravi na cvet." **25** I Abedam upita na to još Henoha: "Henoše, a znaš li i Ko ti sada dade tu sliku? – Ili je izrasla na tvom sopstvenom tlu?" – I Henoh odgovori: **26** "Jest, o Ava, zaista izraste na mom tlu – jer Ti, moj preljubazni sveti Oče, jesi jedino moje večno tle." **27** I Abedam reče glasno: "Čujte svi! Tako govore živi svagda iz istinskog tla, jer Ja Sam jesam večno tle, temelj svih njihovih reči. **28** Zato težite svi za čim je Henoh težio svagda, tako ćete i vi naći Henohovo čvrsto tle. **29** A ti Henoše idi sada i dovedi Mi sedam cvetova od Jutra, i neka svi ostali slede za tim sedam, amin!"

202 Poglavlje

1 I odmah po Henohovim rečima i po Abedamovoj potvrdi istih dade se Henoh do dece Jutra, koja se smestiše blizu pećine Adamove. **2** Kako potpuno dođe do njih i oni ga ugledaše, uskliknuše od radosti i rekoše: "Gledajte, gledajte! Henoh, ljubazni, mudri učitelj Henoh, čijim rečima se čak i praotac Adam voljno podredio, dolazi do nas! Jest, već je došao kod nas, među nama je i u nama!" **3** I jedan otac Jutra, imenom Uranion, stupi pred Henoha i upita ga najvećim i najljubaznijim strahopoštovanjem: **4** "Oče Henoše, premudri učitelju velikog Boga, Koji je Sam večna ljubav i mudrost, koja sveta namera nam je dala da saučestvujemo u uzmišenoj milosti da si ti sam došao do nas? **5** Zaista, neće biti neka sitnica što tajiš za

nas. **6** Ako je tvoja volja, izvoli da nam objaviš, jer takvo je naša jedina sreća, i svi mi još nikada nismo tražili drugu no da čujemo nešto od Onog Kojega ime je previše sveto da bi naši jezici bili dostojni da ga izgovore. **7** Zato ti prečasní oče Henoše, obznani nam šta te je navelo do našeg velikog siromaštva?" **8** A Henoh im zatim uputi sledeće reči i kaza: "Onda čujte svi moji dragi oci, braćo i deco! Prvo vam zahvaljujem za vašu ljubav prema meni i svim mojim i vašim ocima, braći i deci, i hvalim vaš svagda pravi strah Božji i najblaženiju ljubav velikog, presvetog, preljubaznog i najblažeg i najdugotrpeljivijeg Oca u punoj velikoj poniznosti vaših srdaca; a kao drugo dodajem da vaša velika ljubav ubuduće mene poštedi svih tih skoro obožavajućih izraza vaših srdačnotoplíh osećanja; jer gle, nikome drugom osim jedino Bogu, našem najljubaznijem svetom Ocu pripada sva čast, sva slava, sve uznošenje, sva ljubav i sve obožavanje. **9** A svi mi smo zajedno braća među sobom, gde ni jedan ne treba da bude drugom gospodar, nego, kako rekoh, samo brat i draga sestra i ljubazan i mudar otac deci i čist, pun ljubavi muž ženi, i, ako sveti Otac blagovoli, da brat vodi brata u vasceloj ljubavi ako je izgubio svetlost života; što je iznad toga, sve smo to dužni jedino presvetom Ocu. **10** Takvo što shvatite u svom srcu; pa čujte sada dalje: Ti Uranione si me već početkom pitao za svetu nameru koja me je dovela ovde do vas – tako čuj što ću ti sada obznaniti: **11** Šta bi držao o čoveku Kojega reč je toliko moćna da s lakoćom uništava oluju kakva beše jučerašnja, tako kao da nikada nije postojala. **12** Koji je ovu ogromnu raskošnu pećinu Adamovu, koju je, kako su više njih od vas jutros sigurno primetili, oluja uništila sve do u prašnjave krhotine, obnovio jednom rečju tako kao da je od večnostu tu stajala kao zdanje. **13** Jest, kažem ti, čovek pred Kojega dahom beži more i pred Kojega glasom uzdrhti cela beskonačnost sa strahopoštovanjem, pred Kojega pogledom gasne sunce, pred Kojega korakom sav svet propada, a kome On obrati Svoje srce, taj biva ispunjen svom moću, silom i vlašću nad svim stvarima sveta, i njegovo srce biva najživljim požarom prečiste ljubavi, najunutarnije poniznosti i večnog života iz nje. **14** Kaži mi šta bi ti mislio o Njemu? – No mene drži daleko svakoj svojoj misli." **15** I Uranion razmisli nekoliko trenutaka, pa konačno odgovori: "O Henoše, tvoje reči zvuče pretajnovito! – Ako zaista postoji negde takav čovek, koja razlika bi bila između njega i Boga? **16** Jer to što ti kažeš o njemu jeste sve što bismo možda mogli zamisliti o Bogu; i

tako bi taj čovek ili sam morao biti prožet i ispunjen svim Božanstvom, ili taj čovek je sam Bog. **17** Jer inače bilo bi nemoguće shvatiti takvo ako se ne bi pretpostavilo kako ti obznanih. Jer premda je čovek od Boga sposoban velikih, zadivljujućih milosti poput malog sasuda u koji možemo usuti sedam rukoveti vode, gde je svaka kap sabiralište sigurno neslućenih bezbrojnih čuda; ali kao što je nezamislivo celo čudovišno more dovesti u taj sasud, isto tako je nezamislivo da će postojati prirodan čovek jednak nama koji bi bio sposoban da poseduje čisto božansku veličinu, silu, moć, vlast, ljubav, mislost i smilovanje tako da opstoji, a ne odmah da propadne pod beskrajnom težinom takvog čistog božanskog izobilja. **18** Zato dakle, ljubljeni Henoše, nemoj se izražavati tako tajnovito, nego pokaži svima nama jasno šta je skriveno iza tvog toliko premoćnog čoveka." – I Henoh mu uzvрати: **19** "Ja ti kažem, Uranione, pozovi svoju šestoricu braće, pa sledi za mnom sa svima tvojima hiljadu dece, i pogledaj tamo, na jutarnjem brežuljku Adamovom ćete svi vi lično bolje upoznati tog moćnog čoveka." **20** I Uranion učini sve po rečima Henohovim i smesta sa svojom šestoricom braće stade spreman. **21** I Henoh pogleda poredak, pa ih zamoli da slede za njim. **22** Radosni i puni najvećeg iščekivanja prilažahu divnom Jutarnjem brežuljku; kako se pak sasvim približiše, zahvati ih sve velik strah i strepnja, to tako da se ne usudiše dalje. **23** Henoh ih, pak, ohrabri da srčano slede za njim, međutim, njegova reč ne prodre. I Henoh se zbuni što bi tako lošim vesnikom. **24** A kako se osvrnu, gle, već stajaše Abedam uz njega. **25** Henoh, odveć obradovan, htjede Njemu odmah obznaniti svoju nevolju, no Abedam mu reče: **26** "Neka, dobro je, koliko je tvoja snaga bila određena da deluje, toliko je i odano delovala. A sada kada sam ti došao u pomoć, više nemaš brige, nego daj Meni da se pobrinem." **27** Zatim obraćajući se sedmorici: "A zašto se vi plašite da idete dalje? Recite Mi! Možda Ja znam sredstvo koje će vam sigurno uzeti sav strah?" **28** I Uranion reče zatim: "Plemeniti brate i prijatelju! – Tu na punoj visini treba da se nalazi čovek koji treba da je toliko moćan kao da je sam Bog. Ta misao koči naše ude." **29** I Abedam mu uzvрати: "Ako se ničeg drugog ne plašite, onda je kraj vašem strahu, jer gle, taj strašni čovek sam Ja lično; zaista čovek kome su čitava večnost i beskonačnost, sva nebesa i sve zemlje, svi anđeli, svi ljudi i sva bića podređeni večno, večno će i ostati. **30** Međutim, zašto se zbog toga

plašite Mene? – Pođite za Mnom hrabro i ničeg se ne bojte jer ćete Me ubrzo upoznati sa sasvim druge strane, amin!" I svi pođoše za Njim.

203 Poglavlje

1 A budući da put beše samo još nekih stotinu koraka, razumljivo je samo po sebi da ostatak puta nije više trajao dugo kada dostigoše punu visinu, posebno ako se uzme u obzir i svemoćnog vođu. **2** Sada dakle prispev tu, pokloniše se sva deca pred Adamom i Evom, i zatim i pred ostalom decom glavnog kolena. Pošto na taj uobičajeni način pokazaše svima dostojno poštovanje i ljubav, tada Uranion odmah priđe Adamu, pozdravi ga i zahvali mu u ime svih, pa pozova jednu svoju praunuku da pristupi, imenom Purista, koja u jednoj korpici, upletenoj sopstvenom rukom od posebne vrste planinske trave, imade da preda Adamu probrane plodove Jutra, i ona pristupi i učini velikom prenežnom radošću kako joj bi zapovedeno. **3** A kako Adam razgleda predivne plodove, poče se silno čuditi pošto još nikada ne vide slične plodove, i s takvim miomirisom; pa zato upita Puristu: "Purista, ti najdraža ćerkice tvoga oca Gabriela, koji mi je veliki ljubimac, dođi mi ovamo i reci mi gde si ove toliko predivne plodove ubrala za mene? **4** Jer to su plodovi kakve moje oči od prapočetka mog postojanja još nikada, nikada ne videše; pa to su zaista prerajski plodovi; jest, nazvao bih ih stvarno nebeskim. **5** Reci mi dakle, gde si ih ubrala?" **6** A kada sama Purista bliže pogleda plodove, poplaši se, i ne znađашe šta reći jer plodovi se i njoj samoj učiniše sada sasvim stranim. **7** I ona pozva svog blagočestivog oca Gabriela i upita ga krišom: "Dragi oče, ta jesi li mi krišom zamenio plodove? **8** Jer samo pogledaj, pa to stvarno nisu plodovi koje rađa naš mali vrt – jer takve divne plodove ni mi sami još nikada nismo videli." **9** I Gabiel joj reče: Ti moja jedina ljubljena kćeri, tu se dogodilo čudo. Tako i pripovedi uzvišenom praocu kako stoje stvari." **10** I Purista stupi stidljivo pred Adama i pripovedi mu kako stoje stvari. **11** I Adam uzvрати na to: "Jest, jest, kao što sam i krišom odmah mislio; svi smo mi opet bogatiji za jednu milost. **12** Gde se sveti Otac, koji je pun svake milosti i svake ljubavi, već unapred tako divno ponaša, šta li će tek pružiti Njegovo otkrivanje? **13** O jadno moje srce! Hoćeš li podneti takvu veliku blagost Gospodnju, našeg najsvetijeg Oca? **14** O Abedame, ko da Te slavi, ko da Ti zahvali, ko da Te

dovoljno ljubi i da Te obožava po časti i dolikovanju? **15** Osećanje moje ništavnosti a Tvoje beskrajne i večne celokupnosti jeste sve što sam kadar da ti prinesem na žrtvu. **16** A ti moja mila Purista osvrni se, pogledaj Onog koji stoji baš iza tebe i zahvali Njemu svom svojom snagom, jer On je taj koji je tvoju kopicu napunio ovim nebeskim plodovima a da ti nisi primetila kada." **17** I Purista reče na to Adamu: "O uzvišeni oče otaca! Ako je to učinio, onda je to vrlo loše od njega – jer on će valjda znati da nikoga ne volim i ne ljubim osim jedino mog nebeskog Oca i moga oca Gabriela i moju mater Aoru. **18** Do sada sam bežala od svakog muža i moja čežnja beše stalno usmerena jedino naviše prema jedino Jedinom; kako je taj čovek mogao to da mi učini? **19** Taj sigurno ne zna da je greh ako se približi devojci bez volje Božje, to tako da ni moji roditelji ništa nisu znali. **20** Gle, to je bilo loše od njega; jer tako znam od mojih roditelja; i zato ni ne želim niti smem niti mogu da mu zahvalim makar plodovi bili odveć divni no što jesu. **21** Reci mu samo da je to bilo loše od njega, i neka to ubuduće više nikako ne čini – jer će inače navući na sebe priličnu kaznu od nebeskog Oca. **22** A za ovaj put hoću da zamolim nebeskog Oca za njega da ga milostivo poštedi." **23** Po tim rečima i usrdno zamoli nebeskog Oca za oproštaj krivice toga čoveka koji joj to učini. **24** A Adam joj reče: "Ti prelepi, predivni, prenežni cvete uzvišenog Jutra – zaista ti kažem, ako nebeski Otac još nikada nije uslišio molbu od tebe, onda veruj mi, ovu sasvim sigurno neće prečuti. **25** Ja ne mogu niti smem da ti sada kažem kako i zašto, ali budi utešena da ćeš sigurno veoma brzo saznati." **26** I Purista se zadovolji time i smiri se. **27** A smesta Abedam pozva sebi Henoha i reče mu: "Henoše! Idi sada i postavi žrtveno jagnje zaklano na žrtvenik, pa se smesta vrati ovamo, pa prati kako ću spustiti oganj s neba na žrtvenik koji će izjesti žrtvu. **28** I Henoh odmah ode do žrtvenika i ispuni volju Gospodnju. **29** Pošto se vrati, tada odmah najsajjnija munja praćena gromom koji zatrese svet udari tako da se i sam Henoh uplaši, i smesta razgore žrtva na žrtveniku kao sunce sjajnim plamenovima i blistavi beli oblaci dima uzneše se s žrtvenika prema nebu. **30** Tada sirotoj Puristi poče da biva zlo, i ništa manje svoj deci Jutra jer primetiš sada veličinu i moć ovog čoveka njima još nepoznatog kojeg im Henoh objavi.

204 Poglavlje

1 Po tom izvanredno čudesnom delu, dokle žrtva još buktaše, dade se smesta Uranion, drhteći celim telom, do Henoha i zamoli ga da mu kaže ime tog odveć čudesno izvanrednog čoveka. **2** I Henoh mu reče: "Dragi Uranione, da ti i kažem Njegovo ime, da li bi ti išta korisno? **3** Gle, kako On ovde daje da se zove, baš tako se zove i jedan drugi. **4** Otud vidiš da ti saznanje imena neće mnogo služiti za bliže spoznanje tog čoveka nad čovecima; zato se prethodno ne raspitivaj za ime, nego obrati se pravo Njemu, i budi siguran da će ti za tri trenutka reći više i poučiti te više no što ću ja uzmoći u dugim večnostima. **5** Zato obrati se samo Njemu lično, i to bez straha i nekog zaziranja, jer koliko god On bio beskrajno moćan, ipak je isto toliko beskrajno dobar, ljubazan, milosrdan, milostiv, blag, nežan, snishodljiv, i sama neshvatljiva poniznost. **6** Zato ne zaziri, i samo se obrati Njemu." **7** Te reči ohrabriše Uraniona, on smesta ode pred Abedama i uputi Mu sledeće reči: **8** "Uzvišeni, moćni brate, ako Te tako smem nazvati; nećeš li mi obznaniti ko i odakle si Ti? Jer, kako sam sada video, pa Tebi su podređeni nebo i zemlja u tako velikom stepenu da, ako ne bih bio vezan najvećom meni zamislivo mogućom ljubavlju za svetog Oca nebesa i svih zemalja, lako bih poverovao da si ti taj sveti Otac lično ili pak ipak barem prevelik i premoćan duh svih nebesa iz beskrajnog reda presavršenih anđela Božjih. **9** Ako bi bila Tvoja volja, da li bi mi hteo dodati malo svetlosti o Tebi?" **10** I Abedam zgrabi njegovu ruku i reče mu: "Uranione! Budi odveć veseo jer sada te je obuhvatio večni život! **11** Ali pogledaj prema Gabielu i dovedi ga ovamo zajedno sa njegovom malom porodicom, naime sa njegovom ženom Aorom i njegovom jedinom kćeri Puristom; pa ćeš Me onda pored njih upoznati u obilju svoga srca, amin." **12** I Uranion požuri odmah do Gabiela, prenese mu želju Abedamovu i dovede ga odmah sa ženom i kćeri pred Abedama. **13** Kako pristupi do Abedama, Gabiel smesta upita Abedama: "Najmoćniji od ljudi! Šta zahtevaš od mene? **14** Pogledaj ovde moju ljubljenu ženu, i ovde moju kćer koju mi je darovao presveti, preljubazni, nebeski Otac! Ti si dovoljno moćan da mi ih uzmeš; najskupocenije što imam na zemlji. **15** Ako hoćeš takvo što, ko će te sprečiti? **16** Ali gle, ja pak imam još nešto mnogo izvrsnije no što su moja žena i moja kći – gle, evo ovde u srcu je duboko skriveno. **17** To je moja

ljubav i moje potpuno poverenje u svetog, velikog, preljubaznog Oca i svemoćnog Tvorca nebesa i sve zemlje. **18** Možeš li mi i to uzeti?" **19** I Purista se grčevito uhvati za oca, pa zatim reče Abedamu: "Dobri, dragi, odveć moćni čoveče, pa ti nas valjda nećeš razdvojiti! **20** Jer dobri, mudri Henoh svima nama reče da si ti i veoma milosrdan i milostiv. **21** Jel' da – ti nas nećeš razdvojiti, nego ostavićeš nas zajedno u najblaženijoj ljubavi prema našem nebeskom Ocu. **22** Pa valjda ćeš i ti znati za Tog toliko svetog i odveć dobrog Oca, i ljubićeš Ga kao što Ga mi ljubimo." **23** I Abedam upita na to Puristu: "Čuj, moja najnežnija Purista! – Jesi li ti jednom videla nebeskog Oca?" **24** I Purista uzvрати: "Ti ne mora samo da kažeš "nebeskog Oca", nego "presvetog, preljubaznog, nebeskog Oca" mora da kažeš, a ne tako glatko "Oca", inače se ne usuđujem da ti odgovorim." **25** I uzvišeni Abedam ispravi sebe po njezinoj preblagočestivoj želji – na šta Mu tek dade zatraženi odgovor, time što reče: **26** "Ta gde bi bio neki čovek na celoj zemlji koji bi sebe držao tako dostojnim – da bi se mogao pohvaliti da je video presvetog, preljubaznog, nebeskog Oca? **27** Takvo valjda mogu anđeli, ali mi nedostojni ljudi takvo ne možemo nikako." **28** I Abedam je upita ponovo: "Ali čuj, čisto-prelepa i nežno-prelepa Purista! – Ta i Adam je takođe samo čovek, a treba da je video presvetog, preljubaznog, nebeskog Oca i da je govorio s Njim nakon što je stvoren. **29** Šta kažeš na to? – Ta& ni on nije ništa više od grešnog, nedostojnog čoveka pred Bogom?" **30** I Purista uzvрати na to: "A šta ti sve ne pada na pamet! – Zar je praotac takođe čovek kao što smo svi mi? **31** Zar ti ne znaš da je Adam prvi čovek ove zemlje i da je proizišao neposredno iz svemoćne ruke presvetog, nebeskog Oca, koji je pun najviše ljubavi, milosti i smilovanja? – Zato može itekako da Ga je video i da je govorio s Njim. A zar je takvo i kod nas ljudi slučaj? – Hajde samo malo razmisli!" **32** I Abedam: "Jest, tu opet imaš pravo ako stvari stoje tako, ali sada pazi šta ću ti sada reći! **33** Zar nemaš nikakvu čežnju da vidiš presvetog, preljubaznog, nebeskog Oca? – Šta ćeš Mi sada reći na ovo Moje neobično pitanje?" **34** I Purista: "Baš jeste odveć neobično pitanje. – Ko ne bi hteo da Ga vidi, posebno kada Ga ovako odveć, odveć ljubi kao ja? **35** Ali razumi, tu se mora biti i sasvim neshvatljivo još mnogo, mnogo, mnogo pobožniji od mene. **36** A meni je već dovoljno što predobri, presveti i preljubazni nebeski Otac samo dozvoljava da Ga jedno bedno stvorenje, kao što sam ja, ljubi i što meni i svima nama kazuje Sebe Svojim čudesnim

delima i ustima preblagočestivih muževa. **37** Reci, smemo li mi nečisti ljudi možda tražiti više od Njega? **38** Ili zar nije već previše što od Njega primamo što za sve večnosti nećemo moći dovoljno zahvaliti Njemu." **39** I Abedam: "Jest, tu naravno opet valjda imaš pravo, i opet si Me prilično lepo podučila – ali gle, Ja bez obzira ipak već imam opet drugo pitanje: **40** Zar još nikada nisi zamislila kako bi možda mogao da izgleda presveti, preljubazni nebeski Otac? Hajde, hajde reci Mi." **41** I Purista: "Evo – opet kakvo pitanje! – Ko bi to smeo ili mogao? – Bog je presvet, i beskrajan! – Ne, kakve li pomisli! **42** Meni je jednom samo sasvim krišom palo na pamet da bi On možda mogao da izgleda kao možda praotac Adam, samo beskrajno veći od njega – ali koliko dugo sam se posle toga plašila i verovala sam da mi se takav greh više uopšte neće oprostiti. **43** Kolike noći sam se potom molila i plakala sve dokle mi jedan blagočestiv, stari čovek nije doneo vest da mi je ta krivica opet otpuštena. – Gle, to me je već opametilo; i sada kada već imam dvadeset sedam godina više nipošto ne dam da se uhvatim." **44** I Abedam: Jest, evo opet si Mi dala pametan odgovor; ali samo pazi, ipak ću te uhvatiti. – No onda ćeš se veoma obradovati."

205 Poglavlje

1 I ovako Abedam reče dalje Puristi: "Ti si mi prethodno rekla da je Adam proizišao iz ruke presvetoga, nebeskoga Oca, koji je pun najviše ljubavi i sveg smilovanja; a šta bi rekla na to ako bih pred svima vama tvrdio da je Adam, kakav sušti jeste, proizišao iz Moje ruke? **2** I kada bi ga zatim radi uverenja prilično ozbiljno pitala, i on ti potpuno potvrdi?" **3** Purista: "Moćan jesi istina izuzetno – ali – da si i – čoveka – i to još našeg praoca Adama slobodno stvorio, u to bih posumnjala; jedino – ako je presveti, preljubazni, nebeski Otac tako Sam hteo. **4** I ako je to slučaj, onda ipak opet nisi Ti, nego samo On uzvišeni, sveti Tvorac Adamov, a ti samo Njegovo jako oruđe. **5** Šta se ti potom time hvališ kao da si ti sam Tvorac; gle, to nije lepo od tebe!" **6** I Abedam: "Ali gle, Moja prenežna Purista, pa Ja ljubim presvetog, preljubaznog, nebeskog Oca upravo toliko i još mnogo više no što Ga svi ljudi zajedno ljube; i da to nije slučaj, i da nisam ponizan iz same srži, da li bi ti mogla da tvrdiš i da veruješ da bi Mi se dodelila takva moć da Me

stoga čitava beskonačnost mora slušati na najmanji mig. **7** Šta sada kažeš na to? – Budući da radi nužne poniznosti zapravo ni ne mogu ni smem da se hvalim." **8** I Purista i njeni roditelji i Uranion tu se uzbezeknuše – i divni biser Jutra sada se zbuni i ne znade šta na to da kaže. **9** Konačno se ipak ponovo ohrabri i upita sasvim stidljivo Abedama još uvek držeći se za oca: "A zar si Ti stvarno toliko moćan da Tvojoj moći nema kraja?" **10** I Abedam: "Hoćeš li da vidiš znak Moje sile i Moje svemoći?" **11** I Purista: "Meni moćna munja sa strahovitim gromom već beše dovoljan znak tvoje neshvatljive moći; a ko je tako moćan kao Ti taj je sigurno i jak i silan. **12** A da li si i stvarno beskrajno moćan? – kojim dokazom bi mene, slabog crvića u prašini, mogao da uveriš pošto večno neću moći da pregledam beskonačnost kao što gleda Bog? **13** Šta bi mi prema tome vredeo znak kojeg bi zdelovao negde u nekom beskrajno dalekom kutku beskonačnosti. Hoću li ga videti da se uverim? **14** Gle, pa to je nemoguće! Čemu da mi potom koristi takav znak? – Zato to bolje ostavi i upotrebi svoju veliku moć nećemu boljem no besplodnom zasićenju ljudske radoznalosti." **15** I Abedam: "Dobro rečeno, Moja draga Purista; tako čista kao što si ti, zaista, sunce nije. **16** Već vidim da će biti teško da te nagovorim jer sve što Mi god kažeš jeste čisto i potpuno svetlo istinito. Nećeš znak, Moja pitanja odgovaraš kao da iz tebe govori najmudriji anđeoski duh, tako u svemu štetujem kod tebe. **17** Ali Ja već vidim uzrok – ti se još uvek bojiš da ću da te odvojim od tvojih roditelja. No takvog čega se nipošto ne boj, jer gle, radije bih tvojim roditeljima dao još hiljadu takvih dragih ćerkica kao što si ti nego da im s glave uzmem samo jednu vlas. Zato ne treba da imate preda Mnom takav strah, nego bolje Mi se prilično prisno obratite, i tada biste u jednom trenu od Mene primili više no ovako za mnoge godine. **18** Istina da ste za presvetog, preljubaznog, nebeskog Oca vezani čvrsto kao metal – ali vi Njega ne poznajete; a zato sam i došao do vas da vas sasvim upoznam s Ocem, koga istina iznad svega ljubite, ali Ga ni malo ne poznajete kako valja. **19** Gle, draga najblagočestivija Purista, kako si tu Moju nameru u svim Mojim pitanjima tebi toliko sasvim mogla da previdiš? – Gle, to baš ne beše mudro od tebe. **20** Jer takvo si morala da uvidiš da Bog, tvoj sveti Otac, takve moćne vesnike, kao što sam Ja, ne šalje bez sigurno najljubavnije namere vama sirotim, slabim ljudima, i koji tada sigurno ni nisu zli i loši kao što si krišom mislila, nego svagda samo predobri i puni

najviše ljubavi i smilovanja prema vama. **21** Gle takvo sada premisli u sebi, pa zatraži znak od Mene kako biste svi otud i spoznali svetog, preljubaznog, nebeskog Oca kakav jeste, jer takvo što jeste Njegova volja vama svima, amin."

206⁴ Poglavlje

1 I Purista na to bi veoma zatečena, i upita svoga oca Gabiela: "Čuj oče, to je sigurno moćan vesnik s neba; ako smo se sada ogrešili o njega, šta će biti s nama?" **2** I Gabiel joj reče: "Gle, kćeri moja, on je još tu i gleda nas vrlo sažaljivo, sigurno će nam opet oprostiti. **3** Ako smo pogrešili, onda smo pogrešili u našoj velikoj slepoći. Idi do njega u ime nas svih i zamoli ga za oprostaj. **4** O gle, gle – kako dobro i blago gleda na nas s visine. Idi samo hitro i zamoli ga za oprostaj, On će tebi i svima nama sigurno oprostiti. **5** Ali padni najpre ničice pred njim jer on je izgleda veoma svet, – idi dakle, idi pre nego što bude kasno, amin!" **6** I Purista pojuri do nogu Abedamovih i počeo plakati i grcati. **7** A Abedam se brzo sagnu i podignu je i upita je: "Purista, šta ti je da sada tako plačeš?" **8** I Purista odgovori još plačući: "O, dragi prijatelju! Meni se iz tvojih zadnjih reči razdanilo i posta mi jasno da ti nisi žitelj zemlje, nego moćan vesnik s nebesa od samog presvetog Oca, koji je pun najviše ljubavi i smilovanja; gle, mora da sam te uvredila. **9** Nećeš li meni i svima nama oprostiti? **10** Gle, ti si mi još ostavio znak da zatražim – o uzvišeni prijatelju sirotog čovečanstva i svetoga Boga, dozvoli mi onda da te sada zamolim." **11** I Abedam se ponovo sagnu i uze Puristu u svoje naručje, pritisnu je o svoje grudi, pa je upita najvećom blagošću: **12** "Purista, prečisti biseru svetloga Jutra, koji znak prema tome tražiš od Mene?" **13** I Purista, od radosti skoro topeći se, reče glasom drhtećim od ljubavi: "O divni – moćni – prijatelju! – Sada više ne mogu da tražim znak od tebe – jer – što sam – htela – da tražim – pa to si ti već predusretljivo mojoj želji sada premilostivo učinio na meni i sigurno takođe i na svima nama na način koji teško ikada mogu da zamislim." **14** Kod tih reči od samih osećanja zahvalnosti više ne uzmože govoriti dalje. **15** Abedam je pak još jednom stisnu o Svoje srce, pa je ponovo odnese svojim roditeljima u zagrljaj, koji takođe od radosti i zahvalnosti odveć plakahu. **16** I Gabiel

4 Vidi: 2:20

reče konačno: "Ne! Tako dobar neće biti anđeo! – Ženo! – i ti kćeri moja! Ovde je više no što će najviši anđeo ikada shvatiti!!!" **17** Zatim više ne uzmože da govori – zatim Purista pogleda Abedama – a On joj reče: **18** "Purista, kćeri Moja! Zar Me još ne prepoznaješ, svog nebeskog Oca? – Gle – Ja – Ja sam Sam." **19** Pri tim rečima svi prepoznaše Oca; a Purista glasno vrisnu, obruši se, obuhvati noge Abedamove toliko grčevito nagnana svojom prežarkom ljubavlju, i sve što uzmože reći beše: **20** "Oče! – Oče! – Oče! – Moj Oče – moj dragi Oče! Sveti, preljubazni, nebeski Oče; moj, moj, moj dragi Oče!"

207 Poglavlje

1 Kako i Uranion vide ko je moćni čovek, pade smesta na svoje lice, i povika glasno: "O neizrecive milosti! – O neizrecive najviše milosti! O neizrecive, najviše, presvete milosti! – Ko bi se od nas svih ikada usudio da pomisli takvo? **2** Gospod Bog Jehova Savaot, Koji je stvorio nebo i zemlju i sve što je u nebu, na nebu i preko neba, i u zemlji, na zemlji i preko zemlje, jest, sve što živi, stremlji i kreće se u zemlji, na zemlji i preko zemlje, i u svim vodama, i isto tako sve što večno ispunjava beskrajne prostore – On – presveti, preljubazni, nebeski Otac – došao je kao čovek poput nas nama bednoj deci roda ljudskog sa Svoje beskrajne visine nadole do duboko najniže, mračne zemlje! **3** Sunce, otkud možeš, kako se još usuđuješ da dalje šalješ svoje zrake nadole na zemlju kada je tvoj Tvorac, nas svih Otac, sveto, presveto stupio na nju? – Ustukni svojim poput nas prenedostojnim sjajem – jer ovde zasvetli zrnice peska koje On – Svojim najsvetijim nogama dirne više za tren no sav tvoj sjaj zajedno iz dugih večnosti! – Zato postidi se ako sada još možeš da svetliš! **4** I ti negostoljubiva zemljo, hladna mati smrti, kako još možeš da postojiš? – Rastvori se u najsvečaniji slavopoj – prokljaj najlepšim cvećem s predivnim miomirisima! **5** Sve gore, pretvorite se u svetleće žrtvenike, i drveće, a i sve trave, pomozite, pomozite mi da slavim i hvalim svetoga Oca. **6** Jer jedino je On dostojan da uzme svu slavu, svu čast, svu ljubav, svu hvalu i sve obožavanje. **7** Padnite s visokih nebesa sve zvezde, i ti meseče pomračite se i sruči se na zemlju i svi obožavajte – ovde obožavajte – Boga, Boga – večan, sveti Bog je – Otac, presveti, preljubazni nebeski Otac svih anđela i ljudi jeste – ovde pred svima nama jeste On! Da,

u sredini među nama je On! Stoji na zemlji i govori s nama, i uči nas crve u prašini da uspravno idemo! **8** Zato obožavajte Njega, obožavajte Njega sve večnosti, i ti beskonačnosti postani dostojnija velikim hvalospevom presvetome Ocu no što je posustalo benavljenje moga crvljivog jezika! **9** Gde ste sada gromovi i munje, i vetrovi svi, gde oklevate! **10** Zar vas nije, kao mene, stvorio taj presveti, preljubazni, svemoćni Otac? Gde ste sada na Njegovu hvalu? – Ili vas dostojno najviše strahopoštovanje beskrajno skromno zadržava? **11** Onda je dostojno i pravo što ste zanemeli kao miš u zemlji koji iznad sebe njuši mačku. **12** O srce moje, siroto srce! – Hoćeš da slaviš i hvališ Njega, Njega – Svetoga – Uzvišenoga – a nemaš ni prostora da primiš ni najmanju iskricu Njegove beskrajne, svemoćne Očinske ljubavi, zato čuti bolje o onome što ti je nemoguće da kažeš. **13** I ti, iznemogli crvljivi jeziče – zanemi jer svet, svet, svet je sada i sam vazduh koji ispunjava ovo moje nedostojno i nečisto drečanje. **14** O sveti, presveti, tripud odveć, odveć presveti Oče! – Budi meni, beskrajno ništavnom crvu u prašini pred Tobom, milostiv i milosrdan!" **15** I odmah uzvišeni Abedam pristupi Uranionu, koji još drhteći ležao licem na zemlji, sagnu se do njega do zemlje, dignu ga, uspravi ga, pa reče: **16** "Čuj sada Moj ljubljani Uranione, ti si Mi sada prineo najveću hvalu, hrabro si izribao sunce, zvezde spustio sa svih nebesa, nisi poštedeo ni zemlju i dostojno si pohvalio i odlikovao sićušno zrnice peska pod Mojim nogama, nisi zaboravio gore, drveće i travu; munjama, gromu i vetrovima si dao pravu reč i vrlo valjano si razgledao svoje srce. **17** Gle, pravedna zato bi tvoja velika hvala; no jedno ti kažem: Više od tvoje hvale sadržavala je hvala koju Mi prinesoše Purista i njeni roditelji u potpunosti, nemoj, skrušenoj tišini svojih srdaca. **18** Gle, ko još može da govori u Mome prisustvu, taj je još gospodar svoga srca. A ko u prisustvu Moje ljubavi više ne može da govori, njegovoga srca sam Ja postao gospodar, i onda ga ispunjavam Svojom ljubavlju i večnim životom iz nje. **19** A i ti sada živiš budući da si svojom hvalom odbacio sve od sebe što ti beše nekorisno preda Mnom: **20** Tvoje sopstveno svetsko sunce, koje je tvoja stara mudrost ljubavi; tvoje zvezde, koje su tvoja spoznanja; tvoj mesec koji je često čas rastuća, čas opadajuća sebičnost ljudi. **21** Savladao si svoje gore; svoju zemlju si razložio u sebi na Moju hvalu; i sve drveće svojih želja i sve trave svojih žudnji prineo si Meni na žrtvu; vetrove svojih valjanih stremljenja prizvao si; sve munje svoje svetske svetlosti i groma

svoje ozbiljnosti prineo si Meni na hvalu; i nisi poštedeo svoga večnoga duha iz Mene i svoje duše koja je živi sasud za beskrajni život iz Mene; i time si oslobodio svoje srce kako bih Ja u njemu postao gospodarem života. **22** Gle sada, pošto zato onome u svome srcu, tek postadoh gospodarem u njemu; i tako si zaista dobio večni, neprolazni život; i Ja ti ubuduće nadalje više neću biti stran i nepoznat Otac, nego biću uvek dobro poznat, tebi stalno prisutan, kojeg u sebi uvek možeš čuti, jak, silan i svemoćan i vodiću preko tebe svu tvoju decu; a kao što ću ti biti i sada već jesam, isto tako hoću da budem i tvojoj šestorici braće, a i po njima svima koji kao ti pošteno otpuste sav svet. **23** No kod Gabiela podićiću Sebi novu kolibu u koju ću neretko svraćati jer čistije i čvršće mesto zemlja nema za Mene. **24** Gabiele! – Gle, blagosiljam sada i tebe i tvoje dete; ona će negda od Mene dobiti valjanog muža; taj će njoj dati kćer; a ta neka postane materom novog naroda na zemlji; i Lameh će joj dati muža koji će svagda prebivati kod Mene u Mojoj velikoj kući. **25** I tako primite svi Moj blagoslov i budite veseli i raspoloženi, amin."

208 Poglavlje

1 I ovo troje baciše se Abedamu do svetih nogu, i slavljahu i hvaljahu Njega prenemom skrušenošću svoga srca; i mesto se okvasi suzama njihove radosti i njihovog zahvaljivanja; i Abedam se sagnu dole do zemlje, pa ih odmah podignu, uspravi ih, te im u njihova srca uli hrabrosti i istrajnosti. **2** Čim ponovo biše prijemčivi za reč, pošto Abedam sâm u tu svrhu malo stiša oganj njihovih srdaca, reče im s odveć ljubaznim glasom: **3** "Kakvima ste sada preda Mnom i Ja kroz ljubav u vama i vi tako i u Meni, takvima ostanite i ubuduće, tako vam nikada neću nedostajati, jer kakvima budete kod Mene i u Meni, takav ću i Ja biti i ostati kod vas i u vama nadalje i nadalje, i vašem spokoju i miru nikada neće biti kraja. **4** A Ja kažem tebi, Gabiele, da Meni pored svoje kolibe podigneš novu kolibu u kojoj ću češće boraviti – gle, sada je koliba već podignuta – u svome srcu ste Mi pripremili to boravište – to je zaista nova koliba za Mene u kojoj Mi je jedino blagougodno boraviti. **5** Koju drugu kolibu da Mi i podignete? **6** A radi znamenja ćete u svojoj domovini već i stvarno naći kolibu koju sam sada podigao. U nju neka ne stupi niko od muževa pokrivenih glave, a žene neka

zastru svoje lice ako hoće da stupe u tu kolibu jer ona je čista i sveta i prečvrsta. Posred kolibe ćete naći žrtvenik nad kojim će buktati neugasivi oganj i davaće od sebe velik sjaj danju i noću i svagda će se svetli oblaci uznositi naviše nebu duž tog svetlog plamena. **7** A ti Moja prečista Purista da Mi, kada god dođem kod vas, pripremiš na tom ognjištu ljubavi izvrsno mirisan obed; i jedino je tebi dozvoljeno da tu otkrivenim licem vršiš svoje delo čiste ljubavi prema Meni. **8** A kada budeš kuvaricom za Mene, tada najpre skupite sveža, čista drva; i kako budem došao za različita vremena, najčešće neočekivano, već svim morate biti opremljeni da Me valjano ugostite. **9** A u tome neka se sastoji znamenje što ćete svagda na plamenu primetiti kakvo vam je srce preda Mnom. **10** Čista, sveža drva neka predstavljaju stalno obnovljenu i umnoženu ljubav vaših srdaca, i obed vaše celosno predanje i potpunu predanost u Moju volju. **11** Zaista, ako takvo držite, onda Ja kao radostan gost neću nedostajati da često, često, često kod vas dobro obedujem. A ako bi ili ako bi mogao oganj u vašem srcu da utihne, takođe će se i na ognjištu čiste ljubavi plamen stišati i Ja kao redak gost kod vas. **12** Radosni ste svi vi što jedete hleb iz Moje ruke kao deca zahvalno; no neizrecivo radostan je onaj kod kojeg dolazim kao gost zato što već neprestano drži valjano postavljen sto za Mene i vrlo ukusno jelo na njemu i zato nikada ne dopušta da se ugasi plamen na Mome ognjištu, nego ga jedino održava sve življim. Ako i odocnim i ne dođem skoro, a on je, pak, sve revnosniji oko ognjišta u kolibi sveg život. **13** Zaista, ako onda dođem neočekivano i nađem Svog domaćina punih ruku oko Mog ognjišta u Mojoj kolibi – Ja kažem, zaista, zaista – njegovoj nagradi i njegovoj radosti više neće biti kraja. **14** Tako sada vas troje činim takvim domaćinom i dajem vam u tu svrhu kolibu napravljenju iz kolibe vaših srdaca i gotovo ognjište obilno svagda vatrom, koje je jednako nepokolebljivoj, čvrstoj odanosti prema Meni kao što je plamen na njemu jednak plamenu čiste ljubavi u vašim srcima. **15** Ostanite Mi i dalje odani upravnici ove vama poverene svetinje na Istoku, tako ćete se vrlo brzo uveriti koje će obilje blagoslova proisteći iz te kolibe preko celog Istoka i preko svih njegovih suseda. **16** I ti, Moja draga, čista Purist, ti ostaješ Mojom kuvaricom u kuhinji ljubavi, i uz ognjište večnoga života; a Ja ću biti tvojim gostom. **17** A kome god pružite jelo i piće u Mome imenu, daću mu tako kao da ste Meni Samome spremili obed. **18** A Ja ću pogledati i blagosloviti vas za to kao da

sam Ja Sam blagovao jelo; a ko iz te kolibe hoće da uzme obrok, taj neka tamo svrati valjano opremljen i natovaren svežim drvima. **19** Ko dođe prazan spolja i iznutra, taj neka se i prazan ponovo vrati kući. **20** A u kolibi ćeš, Moja draga, čista Purista, naći čisto sasude u pravoj količini. U njima ćeš kuvati plodove kojih ima obilno u vašem proširenom vrtu po vrsti kao što su bili oni koje si začuđeno predala Adamu kao jutarnji dar, tri po tri, u čistoj vodi, i da pristaviš velik lonac za Mene dan za danom, jutro za jutrom, podne za podnevom i večer za večer, i isto tako ništa manji lonac za svakog koji hoće da prezalogaji na ispravan i valjano dostojan način; a za sebe i za svoje stare da uzmeš najmanji lonac, i da staviš u njega najmanje plodove. **21** Pa kada se plodovi skuvaju dovoljno mekano i slatko, onda uzmi strani lonac i skloni ga najpre s vatre; onda učini isto sa svojim; no Moj da ne skloniš s vatre pre no što ili Sam ne dođem, ili pošaljem nekog u Mome imenu, koji će Moje jelo ili sam založiti, ili će ga razdeliti vama svima u Mome imenu. **22** I tako vas sada ponovo blagosiljam u tom novom delu; vodite ga odano, tako ću ostati vašim gostom koji vas svagda blagosilja ovde kao negda s one strane u Mome velikom Očinskom domu, amin."

209 Poglavlje

1 A pojedini od otaca u svojim srcima behu željni da saznaju koja je lepša od dveju ženskih ljubimica Abedamovih. Zato pojac Kenan pristupi Abedamu i htede ga upitati u ime više njih. **2** A Abedam ga preduhitri i upita ga: "Kenane! Jesi li u svome srcu zadovoljan ako ti samo kažem?" **3** I Kenan Mu uzvрати: "Gospode i Oče! – Šta da ti sada odgovorim? Pa ti vidiš moje srce – toliko znam da je moja i želja više nas dvojake vrste; hteli bismo da vidimo i Puristino lice kao što smo, mada samo izdalja, videli Žemelino, a pored toga da čujemo i reč Tvoga blagovoljenja – jer inače ne znamo na čemu smo – koja je od njih dve veća pred Tobom. **4** Gle, skoro smo već porazbijali glave o tome i srca stukli, a ne možemo doći do pravog suda. **5** Dašta da od toga ne zavisi spas čovečanstva, međutim, spoznati što Ti je blagougodnije valjda neće biti manjom sporednom svrhom ovog zemaljskog života. – Ako je dakle Tvoja sveta volja, milostivo nam usliši tu molbu." **6** I Abedam na to reče Kenanu: "Onda neka svi radoznali dođu ovamo pa ćemo videti kuda će se protegnuti njihov sud, amin!" **7** I Kenan odmah pozva one

koji su sudelovali s njegovom željom da smesta dođu ovamo. A Abedam pozva Sebi Žemelu i Puristu i uze Žemelu na levo naručje a Puristu na desno, pa im naloži blagim glasom da se otkriju pred ocima. **8** Obe odmah skloniše svoju bujnu kosu s lica i pogledaše sve oce sa strahopoštovanjem i preljubazno. **9** Kako pak radoznali oci ugledaše ove dve nadzemaljske lepotice, padoše na zemlju kao pogođeni munjom i ni jedan se više ne usudi dići oči da bi još jednom pogledao ove dve lepotice da bi prosudio o njima. **10** A Abedam upita Kenana: "Pa, ti stari pojče Moje časti, kako ti se čini, koja je od ove dve lepša i koja Mi je bliža? – Pošto ih ti obe vide, valjda ćeš Mi sada moći dati sud?" **11** I Kenan reče sasvim drhteći: "O presveti Oče, moćni Bože! – O daj sada da se zavučem u kožu magarca, meni prevelikom nerazumniku, meni ludi! – Šta učinih i kako zgreših? **12** Htedoh nerazumno kao slepac da budem sudijom, jest užasno kukavnim sudijom ovde između dva presvetla, nebeska sunca, koja presveti, nebeski Otac jedno koliko i drugo toliko blizu i uzvišeno nosi na naručju. **13** Desno ili levo, sunce ujutru ili sunce u podne ili pri zalasku, – koje je lepše, koje više sunce? **14** O bezumlja, o bezumlja! – Ko te hranio toliko dugo u mojim inače, ipak, prosvetljenim grudima? **15** O sveti Oče, večna ljubavi, oprosti meni kukavcu, meni nerazumniku, meni ludi, meni volu, meni magarcu, meni crvu u prašini, meni slepoj krtici! – I nemoj obznaniti nama svinjama svetu reč koju ja, svinja, prethodno zamolih tako nerazumno od Tebe, jer nismo dostojni da čujemo glas sa presvetih usta, nismo dostojni da čujemo presudu, svetu, o anđelima anđela prečistih nebesa. **16** O kakve li slave, kakvog li sjaja! – O večne blagosti, poniznosti, odanosti, ljubavi sve ljubavi, svetosti! – Kakva bića stvaraš iz sebe, divnu decu! **17** Zanemi budalasti jeziče, mračni, hladni – jer svet, presvet je Onaj pred kojim brbljaš kao da možeš ozbiljno nešto mudro označiti; zato ućuti, ućuti prljavi oruđu bezumnosti, najveće ludosti! **18** O sveti Oče, oprosti, oprosti nama slepima, nama bednim nerazumnicima, Tvoja sveta volja da bude, Tvoje amin, Tvoje amin, Tvoje amin!" **19** I Abedam naloži dvema da opet zastru svoje lice pred ocima, pa im reče: "Obe ste mi podjednako mile, i ni jedna nije manja od druge, i ni jedna veća od druge; zato i ostanite ovakve kakve ste sada, tako ćete Mi i uvek biti ovako blizu kao što ste Mi sada, amin." **20** Po tim rečima Abedam ih ponovo preblando spusti na zemlju – a obe odmah sedošu do Abedamovih nogu, pa jednoglasnim srcem sa sledećim kratkim, unutarnjim

rečima, koje ne uzmogoše izgovoriti, stadoše zahvaljivati Abedamu, Njega slaviti i hvaliti: **21** "Sveti, preljubazni Oče pun najviše blagosti, strpljenja i smilovanja! – Kako smo, kako možemo da budemo dostojne takvih milosti od Tebe, Ti presveti Oče? **22** Ti nas udostoji – ali da li smo dostojne udostojenju? **23** Uzvišeni oci se zbog nas obrukaše pred Tobom i pred svom decom – samo mi imamo i nosimo krivicu na svojim licima zato što nas je Tvoja sveta milost verovatno oblikovala lepše nego možda neku drugu poput nas slabašnu ženu. **24** Nego Tebi, o presveti, najbolji, najmudriji, preljubazni Oče neka je večna zahvalnost i sva naša ljubav, slava i hvala za sve kako i zašto si nas tako oblikovao jer svaki dar od Tebe jeste jašta svagda odveć mudar i predobar dar. **25** Samo nas je ovde žao uzvišenih otaca što zbog nas ovde na zemlji sada sahnju i žale – i čak plaču. **26** O najdraži, naš jedini najmiliji Oče! Smiluj im se i ukrepi ih ponovo Tvojom jedinom iznad svega svetom ljubavlju, a i oprosti nama ako smo sigurno krive što uzvišeni oci sada tako žalosno prolaze pred Tobom. – Tvoja sveta volja da bude sada kao i za sve vekove vekova." **27** I Abedam im reče: "Moje drage ćerkice! – Ne brinite se bez potrebe; gle, ovi koji se preda Mnom ovako ispravno ponižavaju uopšte ne prolaze tako žalosno kao što mislite, nego baš suprotno, jer niko Mi nije bliži, ni Ja nikada nisam kome bliži no upravo u stanju njegovog najvećeg poniženja preda Mnom; a takvo je sada i slučaj kod ovih otaca kojih vam je žao preda Mnom u vašim prenežnim srcima, i same sebe krivite bez potrebe i ni najmanje krivice. **28** Ili da ne mislite da je i onaj sposoban grehu uprkos svoje preslobodne volje kojeg nosim na svome naručju? **29** Budite samo vedro raspoložene jer takvo sam predvideo još od večnosti, zato nemate krivice, no idite do otaca i naložite im od Mene da ustanu, amin." **30** I obe odmah skočiše do otaca i preneše im Gospodnju volju. **31** I odmah se oci digoše, te slavljahu i hvaljahu Boga veoma glasno. **32** A Abedam najpre njih dve posla nazad do svojih, pa zatim upita Kenana: **33** "Nu – kojoj ćeš sada dodeliti nagradu?" **34** Kenan pak stavi ruku na usta. **35** A Abedam mu reče: "Ako si gotov sa svojom presudom, onda sam i Ja, jer od dve najdraže valjda ni jedna neće biti draža. **36** Ipak ima razlika među njima, no zemlja nema oko za takvu razliku. **37** Pa tako se vratite ponovo na svoja ranija mesta, amin."

210 Poglavlje

1 Nakon što se ovi malo previše radoznali zadovoljiše, a i Žemela se ponovo nađe uz Lameha, kao i Purista među svojim starima, koji od radosti drhtahu, tada uzvišeni Abedam odmah pozva Henoha te mu reče: **2** "Čuj, moj dragi, blagočestivi Henoše! – Vidim bojazan u tvome srcu i jedna senka koja te plaši mota se već duže vreme oko tvog večno besmrtnog srca, kao što rđava mušica mili po zdravoj, svežoj jabuci na drvetu i ispituje svojom surlom gde li će probušiti koru zdravog ploda kako bi u telo ploda gurnula jednog rđavog potomka svog rđavog roda da bi tu razjeo i moguće uništio život ploda. **3** Gle, kakve li koristi takvom strahu? – Kakav završetak slobodnom srcu neki strah? **4** Treba o Meni da držiš govor narodu kao istinski prvosveštenik Moje ljubavi, milosti i smilovanja. **5** Gle, takvo je već dugo blagočestiva želja Adamova od kada sam Ja Sam lično došao vama. **6** Ja sam te sada, kao prethodno, živo potvrdio i rekao sam ti juče i danas da se nipošto ne brineš šta ćeš govoriti jer Ja ću u trenutku potrebe dati verno šta da govoriš od reči do reči – a gle, bez obzira na to bojiš se. **7** Ali zar ne uviđaš koliko je detinjast takav strah? – Ta Mene se nikako ne možeš plašiti više – jer ti znaš ionako, i znao si pre toga svagda iz Mene, da sam Ja Sama najveća ljubav. **8** A sada i znaš da sam iz same srži ponizan, odveć krotak, blag, dugotrpeljiv i odveć strpljiv. **9** Čega se onda plašiš? – Možda svojih otaca, svoje braće, ili svoje dece? – Gle to je tašto od tebe; dopuštaš da ti se krišom čini i govoriš sebi: "Kako ću izdržati ako možda ipak budem morao da držim pogođen narodni sabatnji govor i čuj! – još uz to u najužem prisustvu Gospodara večnosti – i svemoćnog Tvorca beskonačnosti – u najsvetlijoj prisutnosti najviše mudrosti presvetoga, preljubaznoga, milosti i smilovanja punoga Oca. **10** Kako će sada izgledati moja sirota reč posle presvetih, najbičestvenijih, preživih reči, koje su već sada tekle iz presvetih usta poput beskrajne struje svetlosti prema nama presirotim crvima u prašini prašine?" **11** Gle, zar to nije tvoje sopstveno sanjarenje? – A čemu vredi? – Možda životu? – Gledaj i razumi, o životu sigurno nemaš više da se staraš – misliš li možda takvo mi je ugodno ako čutiš a Ja govorim mesto tebe? **12** A Ja ti kažem da takva poniznost Meni ne godi ako se preda Mnom obeshrabriš i plašiš se Mojih ušiju i bojiš se Mojih očiju. **13** A itekako najviše blagovolim ponašanje koje je potpuno jednako ponašanju

dečice koja se ne plaše svojih roditelja, nego su uvek svagda puna dobrog raspoloženja i pričaju i galame pred svojim roditeljima kao da su ona gospodari u kući; a kada ogladne i ožedne, ipak trče detinjom ljubavlju i predanošću do roditelja i mole ih za hleb; pa kada prime hleb iz ruku roditelja, zahvaljuju roditeljima više radosnim, vedrim užitkom nego preteranim strahopoštovanjem i strahom od njih i uz to mnogo dugačkim malo korisnim rečima zahvalnosti. **14** Ili zar nije svakom ocu draže i svakoj materi neizrecivo prijatnije ako dečica pred njima radosno i vedro uživaju i blaguju pruženi dar i izgledaju pri tom zdrava i sveža kao cvetići posle okrepljujuće kiše nego da sirota dečica od samog straha i neizmernog osobitog poštovanja drhću pred licem svojih starih – i kada im preljubazno pružaju hleba, a ona se ipak ne usuđuju uzeti a još manje jesti zbog samog preteranog strahopoštovanja prema roditeljima i pri tome izgledaju kao uvenula trava koja sa slabim korenjem izraste iz jalove kamene pukotine. **15** Gle, zar takvo što nije nerazumnost? – A u ovome se sastoji pravilo ljubavi i sve mudrosti iz nje: Za ograničenog sve se mora držati u pravim granicama, jer neograničeno je za ograničeno smrt. **16** Ne možeš Me ljubiti kao Bog, nego samo kao čovek – jer čija će krajna prsa valjda podneti beskrajnoga Boga; čija prsa beskrajni oganj božanske ljubavi; koji krajno stvoren duh beskrajno obilje božanske mudrosti? **17** Koje će detence opet ljubiti svoju mater kao što ona ljubi njega? Da i može svojom slabom snagom, šta bi valjda skoro bilo s tim detencetom? **18** A ipak tu jedna ograničenost ima dela s drugom – a šta bi tek bilo ako bi ograničenost u svakom pogledu htela da primi u sebe beskajno? **19** Gle Henoše, zato je tašta tvoja bojazan i prazan tvoj strah. Ko Me ljubi svom svojom snagom predanom njemu, taj čini dovoljno jer ispunio je meru dodeljenu njemu; a za to nije potrebna ni bojazan ni starah. **20** Drvo je dobro drvo ako godišnje puni svoje grane slatkim voćem; a kakva bi bila nerazumnost zahtevati od drveta da celu zemlju snabdeva obilno plodovima! **21** Zato samo budi raspoložen i ispunj Moj volju, tako ću Ja sasvim biti zadovoljan tobom. **22** Ne teži da moraš beskrajno da Me zadovoljiš, što ni najvišem stvorenom duhu nije moguće, nego po svojoj snazi samo konačno kako bi se ispunila mera dodeljena tebi; a za beskrajno daj samo Meni, svome dobrome Ocu, da ste stara. **23** A pogođena beseda pripada u tvoju meru, zato se samo

hrabro uspravi i otvori pred svima prisutnima svoja usta u Mome imenu, amin."

211 Poglavlje

1 Po toj besedi Abedamovoj Henoh razgleda sebe iznutra i nađe u sebi potvrđenim šta mu Abedam posvedoči. **2** Razmišljaše pak dalje o ležećoj mušici i o zdravoj jabuci, pa zatim upita Abedama: **3** "Sveti, preljubazni Oče! – Zar se Sotona sme približiti i Tvojim svetinji poput rđave mušice jabuci? **4** Gle, zaista, takvo mi se čini čudnim da saznam u carstvu života i u carstvu svetlosti. Šta tu ima da traži duh sveg mraka?" **5** I Abedam mu uzvрати: "Henoše, šta ima to da te brine ako je Moja ljubav i smilovanje veće no što ćeš ti večno ikada shvatiti i razumeti? **6** A ako se Moja ljubav i smilovanje proteže čak do beskrajno mračnog duha, otkuda da pitaš kao da ćeš u Mojim blizini možda negde da štetuješ? **7** Gle, sunce sveta jeste veliko svetlo i daruje svoje zrake i to najveći deo u beskrajno najudaljenija svemirska prostranstva, a zar zbog toga zemlja i njeni susedi treba da zameraju što se njihova svetla mati odnosi toliko rasipnički sa svojim zracima? – I ako bi mogli takvo, zar ih onda svetla mati ne bi mogla odmah upitati: **8** Deco! Šta vas to brine; zar vam zbog toga nešto nedostaje i zar svako od vas nema svetlosti i toplote u valjanoj, suvišnoj meri? **9** Gle, isto tako je i sa Mnom. Zato se ne brini o Mojim velikim neistraživim putevima, nego ostani bezbrižan na malim putevima Moje ljubavi prema vama, a neka ostanu neraspravljena velika carstva mraka; tako možeš biti potpuno siguran da će još veoma jaki knez smrti imati malo posla i doterivanja s tobom i sa svom braćom tvoje ljubavi. **10** Doduše kažem ti da za tebe ne bi bile dovoljne večnosti da istražiš veličinu njegove moći i sile, no bez obzira on je krajno stvoren duh, i tamo gde sva njegova moć prestaje za večno, tek počinje Moja beskrajna. **11** Zato budi bez brige, jer ako si u Mojim rukama, već je tvoj slabašan dašak moćniji od sve sile, moći i vlasti Sotonine. **12** On je poput gladnog ričućeg lava koji oskudeva u hrani; teško životinji na koju naiđe ili koju je negde namirisao njegov oštar njuh – kažem ti čak bi i mamelhud loše prošao u toj borbi. **13** Ali iako lav razjareno gladan riče, ipak ne obraća pažnju na neretko mnoge muve koje zuje oko njegovih ušiju. **14** Gle, u tome leži velika moć preponiznog malog – jedna muva često bude

na teret čitavom čoporu lavova, dok upravo isti čopor lavova uopšte ne brine muvu. **15** A ti si već odavno postao muvom poniznosti, zato ostavi lava da ti ne nanosi štete i daj se prema tome sasvim bez brige na svoje blagočestivo delo, amin." **16** I Henoh najsrdačnije zahvali uzvišenom Abedamu na tom oslobođenju i ukrepljenju u srcu pa reče konačno: "Amin, Tvoja sveta volja da bude. **17** Tako čujte svi oci, braćo i deco koji već imate otvoreno uho! **18** Skupljeni smo ovde u sredini dana Gospodnjeg u samoj prisutnosti najvišeg, najsvetijeg, preljubaznog Oca, Koji je Bog, Bog silni, svemoćni Tvorac neba i zemlje. **19** Šta da učinimo da bismo toj beskrajnoj milosti, koje cela zemlja nije dostojna, koliko je god moguće odali poštovanje barem u pogledu naše ograničenosti? **20** Ako uzajamno jedni drugima činimo uslugu, onda usluženi onome koji mu je učinio dobru uslugu može uzvratiti višestrukom službom. **21** Ako me je neko vodio sto koraka, onda ga za to vodim dvesto koraka dalje; sto koraka što je sa mnom išao, i sto koraka što me je vodio. Tako smo poravnjeni, i niko bratu za učinjenu službu nije dužan više od najviše trostruke protivusluge. Ako hoće učiniti više, onda je to njegova slobodna dobra volja; ali onda mu je i brat opet postao dužnikom. **22** Ko mi da parče hleba, tome ću vratiti tri parčeta; jedno parče za parče, jedno parče za njegovu dobru volju, i jedno parče za trud njegove ruke; recite može li zahtevati više od mene? **23** Jest, kako rekoh: Lako je uzvratiti hiljadostruko ako je do toga, ne samo dvostruko ili trostruko, bratovljevu službu, bratovljevo dobročinstvo; čak i ako mi je neko spasao život što me otrgnuo hitro s litice kada već počeo da se mrda da se u sledećem trenu sruši nad mojom glavom, gde bih bio ubijen i satrt pod velikim teretom stena – svakako još mogu umreti za njega i nositi ga na svojim rukama celog svog života. **24** Međutim – šta da učinimo ovde? – Šta našem Ocu, našem Tvorcu, Njemu – svetome Davatelju svih dobrih darova, Njemu, koji je najpre nas same dao nama, Koji nam je dao divnu veliku zemlju kao u svojinu za ovo vreme – sunce, ovu divnu blagodatnu svetlost! – zvezde kao bezbrojne svetiljke noći, tako i mesec, – i ko će izbrojati sva blaga koja nam je dao? **25** Uz sve to On dođe sada i Sam do nas kako bi nas sve za večno obogatio takođe beskrajnim blazima večnoga života. **26** Da obogati Svojom ljubavlju, smilovanjem i milošću; da obogati Svojom živom rečju, i još više da nas obogati neizrecivim obećanjima! **27** Čujte, čujte, oci, braćo i deco sva! – Šta možemo Tom dobročinitelju da učinimo za to? – Šta

da damo Njemu što pre toga bezbrojnostruko nismo primili od Njega? **28** O Oci, braćo i deco! – To je zaista jedno od najvećih i najvažnijih pitanja. Jest – to je pitanje i takođe u njemu i smisao na koji treba večno odgovoriti tako da bi valjda čitava večnost bila prekratka da odgovori na samo mali deo tog pitanja svih pitanja. **29** Ako bi ko hteo da pita koliko zrnaca peska je velika zemlja i koliko kapljica rose sadrži celo, gotovo beskrajno veliko more, i konačno koliko zvezdanih sunaca gòre u celoj dalekoj beskonačnosti – gle, na ta pitanja, koliko god izgledaju da zvuče beskrajno velikim, valjda bi već jedan samo donekle dubokouman kerub možda dovoljno mogao da odgovori; jest, valjda bi nam najverovatnije mogao ispričati pesak zemlje na takav način da bismo se našli u samome čudu, i predstavio bi nam rosne kapljice mora na takav način da bismo svi rado uzviknuli: Poštedi nas svoga velikoga odgovora jer nama je već jedna kap više nego dovoljna! **30** I tako najverovatnije ne bi ni oskudevao da nam objavi broj zvezdanih sunaca na takav način da bi se zbog tog cela zemlja zatresla kao da joj naš presveti Abedam – premda samo sasvim tiho – hoće najaviti: Čuj, verolomnice! Sutra ću te oprati u ognju Svoje jarosti! **31** O oci, braćo i deco! Veliki, jest, nepodnošljivo veliki bili bi ti odgovori – ali ipak ne nemoguće dati, mada za nas crve u prašini nejestivo. **32** A recite i sudite spram toga koji bi se najveći i najmudriji arhandeo osudio da punovažno, jest – pred Bogom punovažno odgovori na ovo glavno pitanje koje leži u ovoj mojoj besedi? **33** Gle, to je onaj preuzvišeni razlog, jest – u tom pitanju leži o kome cela večnost i cela beskonačnost neprestano s najvećim strahopoštovanjem ćute. **34** Jest – ovde ćuti visoki, uzvišeni anđeo i skrušeno tone pred Onim Koji ga je za večno stvorio – jer ni njemu ne preostaje da čini ništa drugo osim svom snagom da ljubi i obožava preljubaznoga Oca, Koji ga je već čitave večnosti ljubio pre nego što je postao bićem. **35** I sva sunca sa svim svojim velikim vatrenim žiteljima, koja ni jedan stvoreni anđeoski duh nije izbrojao, šta li čine, šta mogu da čine? – Čujte! Nikako ništa drugo no što čini najveći arhandeo – oni svojom uzvišenom tišinom sa strahopoštovanjem ispunjavaju svetu volju velikog predobrog Oca; i to je sve što su vični da čine; njihovu veliku hvalu javlja svako sunce još beskrajno dalekim tvorevinama, i tako uzajamno tiho javljaju svojim dalekim zracima da je samo jedan Bog – i da je taj Bog jedan te isti sveti preljubazni Otac, Koji ih je ljubeći stvorio za ljubav da

ljube daleka tamna prostranstva takođe i da ih ožive ljubavlju svetoga Oca. **36** O Oci, braćo, deco! Verujte mi, cela je zemlja puna ljubavi svetoga Oca – jer da nije, zaista, ne bismo imali tlo na koji bismo stali nogom i već odavno bi i naša telesa progutao strašni bezdan večne beskonačnosti. **37** Pogledajte dakle zemlju ispunjenu ljubavlju; pogledajte sunca, koja su puna moćne ljubavi svetoga Oca zato što u daleko izduženim krugovima nose svoje zemlje kao ova nas; pogledajte i neprestano sisanče, ozbiljnog, ljupkog učitelja vremena, meseca, koji nam noću svetli. **38** Šta li je drugo oživljavajuća toplota sunca nego ljubav; da, ljubav svetoga Oca u njemu jeste – i njegova svetlost, njegova divna svetlost! – šta li je drugo – osim jedino toliko uzvišeni plameni sjaj svete ljubavi predobroga, presvetoga Oca u njemu. **39** O Oci, braćo i deco! Posmatrajte, posmatrajte samo malo veliku tvorevinu oko nas! Svuda je puna ljubavi! Jest – kažem najvaljanijim razlogom sveg života: Šta god da pogledate, malo ili veliko, blisko ili daleko, sve je nabreklo do pucanja od ljubavi svetoga Oca. **40** Sve, sve hvali, ljubi i obožava Njega neprestano. – Niko ne pita kao mi: Šta da činimo, gde da počnemo i gde da završimo veliku hvalu svetoga Oca? – Nego s tihim unutarnjim blaženstvom ispunjavaju volju svetoga Oca. I daleki prostori udaljenih svetova još su obilno svedočeći ispunjeni toliko blago divno tihim delovanjem jednog sunca, koje predano sa strahopoštovanjem tiho ljubi, i s drugim stvarima ispunjenih ljubavlju. **41** Samo mi deca – čujte, mi deca upravo toga svetoga Oca! – mi živa deca još možemo – naoči lično prisutnog Oca pitati: Šta da činimo? – Pitanje – na koje ni jedan anđeo večno neće odgovoriti. **42** A ipak pitamo šta da činimo – posredi čuda ljubavi što će da prsnu od same ljubavi. **43** Ništa – ništa – ne možemo činiti osim da ljubimo Njega svom našom snagom koju nam je dao i zahvalno i radosno da uživamo u svakom daru večne ljubavi iz Njega. **44** Prema tome, ljubljani oci, braćo i deco, pošto je nama svima sasvim nemoguće odgovoriti na to pitanje i sve naše najveće misli jesu suviše male u odnosu prema veličini našeg duga najsvetijem Ocu, ne preostaje nam ništa drugo nego da svoja srca koliko je god moguće raširimo da ljubimo iznad svega našega predobroga, preljubaznoga, presvetoga Oca – pa kada naša ljubav dosegne najveće žarište, da se pred Njim ponizimo do zadnjeg atoma našeg bivstva te da Ga u toj našoj potpunoj skrušenosti obožavamo skoro nemim jezikom u duhu prečiste ljubavi i sve istine iz nje. **45** Ne žrtve paljenice, ne krv

životinja, ne dim izgorelog klasja žitarica, nego jedino u duhu i istini čiste razgorele žrtve-paljenice naših srdaca jesu koje naš presveti Otac blagovoli. **46** Zato ćemo Njemu tamo gde je Njemu najblagougodnije dići ne mrtve, nego žive žrtvenike, na kojima kao u novoj kolibi divne Puriste čisti plamen naše ljubavi nikada ne treba da se ugasi, nego jedino sve silnije da se razbukti na jedinu čast Onog Koji sada presveto boravi među nama. **47** Svako neka čini po svojoj snazi i mogućnostima – jer kao što nema cveća jedne te iste vrste, nego njihovi rodovi se pružaju beskonačno tako da zadnji žitelji zemlje neće ni znati sve – i tako isto ima trave, drveća, životinja – i isto i zvezda na nebu – isto tako i ima po najvišem, najmudrijem poretku Jehovinom, našeg najsvetijeg Oca, u svakom drugom čoveku nezamislivo raznih stepena duhovnih sila svake dobre vrste – i isto tako raznih moći duše u čoveku. **48** Ako neko ima jako srce, neka bude i jak u ljubavi kako bi se kroz ljubav i sve njegove ostale sile ojačale k životu. **49** Ko ima jak vid, neka žižu svog vida uperi u svoje srce kako bi njegovu žrtvu-zahvalnicu u njemu zahvatio živi plamen, sasvim spalio, te da njegov duh živo ojača u istinskoj ljubavi prema Bogu, Koji je naš preljubazni, presveti Otac sada među svima nama, vidljiv svima nama. **50** Ko ima jak sluh, taj svoje zvučne levkove može da obrati k ušima svoga srca kako bi se svi čuveni zvuci sjedinili u srcu u istinski snažan, Ocu blagougodan slavopoj pred živim žrtvenikom ljubavi i sveg istinskog života iz nje u nama. **51** Ko je vrlo jak svojim mislima u svakakvim stvarima, neka sve te svoje misli odvede nazad u srce, jašta u dubinu svoga srca neka utone sve svoje misli, gde je postavljen živi žrtvenik čiste ljubavi; neka ih položi tu na posvećeni žrtvenik, pa neka ih tu sve zapali s inače možda slabijim plamenom svoje ljubavi kako bi time postao sve živahniji taj plamen i Bogu blagougodniji, a on utoliko življi sasvim i skroz. **52** Ko je jak osećanjem, taj neka i sprovede taj obilni izvor ulja k žrtveniku čiste ljubavi u srcu kako bi se plamen neprestano imao čime hraniti da najdužnije proslavlja najveće i najsvetije ime Jehova u nama. **53** Ako je ko jak u opažanjima svake vrste, ta opažanja jesu sveža drva koja svaki gladni i žedni za hranom života treba da donese do kolibe Puristine kao sažrtvu. **54** Ta drva dakle položite obilno na žrtvenik žive svetinje u nama kako bi time plameni postali sve obilniji za istinsku hvalu i slavu Onog Koji je blagovoleo da Sebi u našem srcu uredi svet i preživ stan. **55** Ko je jak u ljubavi prema bližnjem, taj neka vodi svoju braću

i sestre u tu čistu kolibu Gospodnju, i tu neka ih opskrbi izobilno hranom života. Zaista, to je preljubaznom presvetom Ocu najugodniji hvalospev ako se sirotija braća i sestre u znatnom broju u našim srcima greju uz sveti plamen čiste ljubavi u nama i hrane zahvalnom dušom punoj radosti s gostinjske kuhinje divne Puriste u nama. **56** O oci, braćo i deco! Zaista, zaista, zaista, ne možemo činiti ništa veće i svetome Ocu ništa blagougodnije do da s velikom ljubavlju, uslužnošću i svem darežljivošću našu sirotiju braću i sestre, došli i iz Dubine k nama, s velikom radošću i darežljivošću primamo i da im predstavimo kudikamo veći lonac no što je određen za nas i da ih pre nahranimo i napojimo nego nas same. **57** Da se itekako dobro razumemo – jest, pre nego nas same! Jer inače će uzvišeni sveti gost, Koji je sada i u nama svima podigao svetu kuhinju Puristinu, valjda teško ikada svratiti da uzme hranu ljubavi i da nas blagoslovi večnim životom. **58** Oci, braćo i deco, u čemu se god, dakle, neko sigurno oseća jakim, taj neka misli i veruje živo da je svaka snaga u nama milostiv dar presvetoga Oca. **59** Šta bi prema tome bio čovek koji bi imao neku snagu a hteo bi da je koristi kao da je čisto njegova sopstvena? **60** Kažem vam, veće sebičnosti uopšte ne bi bilo. **61** Jer ako bi neko prisvojio neko delo svoga brata, taj bi sigurno takođe bio pun sebičnosti; no tu bi ipak samo imao posla sa svojim bratom, i bio bi rđav lopov prema svome bratu. **62** No pri prisvajanju dara Jehovinog ima posla s Bogom, Koji je naš najljubazniji presveti Otac, i jedino Njemu su sasvim vlasne sve stvari i sve moći i sile i vlasti. **63** Gledajte i čujte i razumite – tada takav sebični postaje lopovom prema Bogu! – Što je najviši stepen sebičnosti. **64** Zaista, u tom slučaju čovek prestaje da biva dete presvetoga Oca, to tako da se time sam predaje sudu, pa postaje samo stvorenjem; i ako se ne popravi, čak i dete zmiye, dete smrti, i tako i dete gneva i jarosti – dete pakla, koji je večna jama puna kletve, puna prokletstva i puna jarosnog gnevnog ognja sve večne izopačenosti. **65** Zato, kako je već rečeno, dragi oci, braćo i deco, ko god od vas ima kakvu god pretežno osetnu snagu, taj da je nije smatrao nekom svojinom, nego neprestanim novim darom presvetoga Oca, i neka s njim smesta ide u kolibu Puristinu u sopstvenome srcu, neka taj sveti dar položi na žrtvenik u sopstvenoj svetinji, zatim neka sam ponese sveža drva istinske unutarnje poniznosti do tog svetog ognjišta, neka ih položi na možda već utihao plamen čiste ljubavi da ponovo svetlo plane i zahvati

žrtveni dar i sažeže na jedinu slavu, čast i hvalu Onog Koji je jedini sveti davalac svih takvih dobrih darova i zove se – Jehova, Bog od večnosti, beskrajan i iznad svega svet i svemoćan, naš presveti Otac, pun najviše ljubavi, milosti i sveg smilovanja. **66** Jer jedino Njemu pripada sva ljubav, sva hvala, sva čast, sva slava i svako obožavanje. **67** A šta je istinska čista ljubav u nama prema Bogu? – Ona je najprisnije sjedinjenje našeg ukupnog života sa životom sveg života u Bogu, iz kojeg je proizišao sav život, sve bivanje i sve stvari. **68** Boga prema tome jedino ljubiti ne znači ništa drugo do u Samome Bogu započeti nov večan besmrtn neprolazan život i to time da sve naše sile kao same darove presvetoga Oca položimo na žrtvenik u našoj sopstvenoj kolibi podignutoj od Boga za obed duha, pa zatim da taj sveti plamičak potpomažemo svežim drvima naše poniznosti kako bi nastao požar koji bi prema tome zahvatio sve naše žrtvovane sile, sažeo ih i nas u ovosvetskom pogledu uništio. **69** Ali baš iz tog uništenja tek proizilazi nov život, jest, život u Bogu, nas svih preljubaznom svetom Ocu. **70** To je propisani najveći lonac u svetoj kolibi divne Puriste. Kada se u njemu plodovi sasvim skuvaju, tada će i uzvišeni sveti Gost doći pa će tu uz svetu dečiju trpezu obedovati sa svojom decom – nov obed večne ljubavi, milosti i smilovanja – jest, obed k večnom životu. **71** Gle, ako činimo takvo, onda je to prava hvala, prava čast, istinska slava, za nas najveća nagrada, i našim konačnim uništenjem u svetom ognju čiste ljubavi u nama jedino istinsko obožavanje budući da tu zaista pred Bogom ležimo ničice u prašini naše savršene ništavosti i sažežućim ognjem ljubavi uz novi žrtvenik sjedinjujemo se u našim srcima s Bogom, svih nas preljubaznim, najsvetim Ocem. **72** Zaista, zaista, dragi oci, braćo i deco – ko sasvim ne žrtvuje sebe na tom žrtveniku poznatom sada dovoljno svima nama u kolibi divne Puriste u nama i ne da sebe sažeći do pepela, dima i praha, ko prema tome neće hteti proveru vatrom, taj iz sebe neće izbaciti sigurnu smrt, i nikada mu jedna Žemela neće postati nagradom večnoga života. **73** Ko živi i diše i oseća beskrajnu blagodat života i oseća neizrecivu slast istog, neka premisli valjano da je ovaj zemaljski život samo provera i u svemu jeste dar svetoga Oca. **74** Ko nerazumno bude hteo da ga prisvoji, izgubiće ga za večno; a ko ga u svemu, kako je sada dovoljno pokazano, sam sebe žrtvujući preda velikom svetom davatelju, taj će ga zadržati u najpotpunijem stanju u Bogu, svih nas presvetom, preljubaznom Ocu za večno, večno, večno. **75** A

budući da smo sada svi čuli šta je svakome od svih nas nužno pred Bogom, onda neka nam ne ostane pri pukom slušanju, nego učinimo da čuveno uvek slušamo u sopstvenome srcu kako bi otud prešlo u krv a iz krvi u sve ude našeg bića k živom delu; jer ako je ko čuo istinsku živu reč iz samog Boga, i time mu se pokazao put, jest, pokazao najkraći i najsigurniji put, a on smesta ne hodi savršeno tim putem, pa taj je sigurno najveći nerazumnik, najlenji vo i najgluplji magarac zato što ga je sila žive reči ionako već tokom samog slušanja ojačala i barem već do pola živo probudila, pa bi mu bilo odveć lako da delatnošću svoje sopstvene slobodne volje sam sasvim oživi. **76** Dakle ne ograničite se na puko čuvenje, nego neka svako ove reči duboko u svome srcu nosi k delu, k živom delu, tako će postupiti istinski mudro u poretku Jehovinom. Živa kuća od hiljadu vitkih kedara, koji stoje u najlepšem krugu, biće mu draža nego mrtva od tesanih jelki, koje su doduše takođe zabodene u zemlju, ali pošto su same mrtve, brzo i istrunu u zemlji. Pa kada dune neka oluja preko tih mrtvih kuća, brzo se sruše, i ubiju svoje ukućane. **77** Kuća od živih kedara jeste sigurna kuća u kojoj svagda nalazimo pravu zaštitu unutra. **78** A ako metnemo seme u zemlju kako bismo iz njega u što kraćem vremenu došli do žive kuće, u krugu u kome smo položili seme, već bismo hteli da ugledamo našu živu kuću – zar ne moramo uprkos naše velike žudnje za živom kućom da pređemo do nužnog strpljenja i u međuvremenu mirno da stanujemo u tesanim mrtvim kućama sve dok ne stoji živa kuća gusta i zrela, pa se tek onda uselimo u nju; pa kada se uselimo, koliko smo puni radosti što sada imamo tako čvrstu živu kuću koja nas valjano pokriva pri svakoj oluji. **79** Međutim – koliko često tokom više godina čovek sa mehom vode obilazi oko tog kruga malog drveća i pažljivo zaliva svako drvo da bi se što pre digli visoko nad tlom da bi što pre mogao da počne da plete stabla sa mirisnim granama mirtinog, lovorovog i balsam-palminog drveta i da praznine popuni s obilnom miomirisnom travom visina stada ovaca i s miomirisnom mahovinom a i takođe od glavnog središnjeg drveta da zategne valjano upleten krov od neuništivog zlatnog sena do bočnog zidnog drveća. **80** Gle, takvo nazivamo mudrim; jest, takvo i jeste zaista mudro učinjeno – ali prenesimo taj mudri postupak i na nas same. **81** Najzdravije seme je sada preobilno posejano; žive vode sada takođe imamo u velikim količinama; veliki, sveti, svemoćni Graditelj svih stvari jeste vidljivo među nama; svi

smo probuđeni; nalazimo se u svetoj sredini presvetlog dana; alpe sa stadima već predivno daruju bogate prijatne mirise s miomirisnog bilja nadole prema nama; zlatnog sena lepo uspelog ima svuda u velikom izobilju. **82** Koliko nam dakle još nedostaje da dospemo do poseda živih kuća u duhu? – o zamislite, zamislite samo koliko malo! **83** Pa tako zgrabimo svi odveć živahno i delatno živu, svetu reč, koja je reč sveg života, sve moći i sve sile neposredno iz samog Boga, i Lamehova nagrada, nebeska Žemela, ili iznad svih pojmova blago i nežno snishodeća ljubav presvetoga Oca, neće nam izmaći; jest, već je s nama; samo obuzeti je moramo živahno, tako ćemo dostići odredište koje nam je odredila sama beskrajna dobrota i ljubav presvetoga Oca – divno odredište, jest, predivno odredište! Odredište najsavršenijeg večnog života! **84** Zaista, ako to nije dostojno sveg našeg malog upinjanja, onda neka pri svoj mojoj sili, moći i vlasti iz Boga, koja sada čvrsto nastanjuje mene, jest, neka se usled nje sasvim sigurno cela tvorevina vrati u svoje staro ništavilo, i mi deca s njom. **85** Dajem zakletvu vama, veliko znamenje dajem svima vama u sada vidljivom prisustvu Jehovinom, Koji beše, jeste i večno će biti moj stalni, moćni svedok, i kažem sada kao što sam do sada svaku reč rekao u Njegovom najsvetijem imenu: **86** Zaista, zaista, zaista! Celu vidljivu tvorevinu stiska do smrti stari dvogubo teški pad – starim grehom je sav svet umrljan; na nas sve nasleđstvom je prešla smrt, jednom u duhu, jednom u telu. **87** Mada Bog prema Njegovoj najvišoj svetosti nama ni ne može ponovo dati život tela, ipak se u Svojoj beskrajnoj ljubavi smilovao našem duhu i prema tome u duhu nas je ponovo primio decom Njegove milosti, smilovanja i beskrajne ljubavi kako bismo opet imali udela u večnome životu. **88** Oci, braćo i deco! Sada je pred nama: život i put k Njemu: ljubav – život, poniznost – put; zgrabimo hrabro i činimo prema tome, tako u velikoj blizini velikog Začetnika i Praizvora sveg života sigurno nećemo preći u smrt, nego samo u sami večni život, koji je sada došao do nas, i sigurno će i večno ostati u nas i u nama, amin, amin, amin!"

212 Poglavlje

1 Po toj besedi iz Mene dade se Henoh smesta do uzvišenog Abedama i zahvali Njemu iz dubine svoga srca zaista shodno velikoj sabatnoj besedi. **2**

Uzvišeni Abedam reče mu na to: "Nu, vide li i živo se uveri koliko tašta beše tvoja ranija bojazan. **3** Ovako kako si sada čisto besedio iz Mene, upravo tako ćeš i ubuduće u Mome imenu govoriti narodu, koji su tvoji oci, matere, braća, sestre i deca svakog roda. **4** Gle, takvo što je tvoj glavni posao od sada svakog Sabata. I ako ti budem negde pokazao da negde jeste neko koji se okrenuo od Mene i usmerio je svoje oko napolje prema svetu, onda pak idi svakog dana tamo, zovi zalutalog u Mome imenu i stavi njegove noge opet na pravi put pokajanja, poniznosti i ljubavi prema Meni. **5** A ako se takvi slučajevi možda budu množili tako da nemaš dovoljno vremena onda izaberi u Mome imenu jednog sposobnog iz tvoje škole i pošalji ga valjano opremljenog tamo, i pri tome budi bez brige jer Ja ću biti s njim koliko i s tobom. **6** Na koga u Mome imenu položiš ruke, toga ću i odmah ispuniti Svojim duhom, i on će proricati jednako tebi, i razgoreće se u revnosti ljubavi prema Meni da će mu se povinovati sva trava, sve žbunje, sve drveće, gore, vode, vetrovi, vazduh, vatra, zemlja i sve životinje kao sada samome tebi kao prvosvešteniku. **7** Ko se odmah povrati, njemu će Moja milost, ljubav i smilovanje doći u susret više nego na pola puta. **8** A ko tu bude oglušio srce i uho, i zatvorio svoje oko pred vama, nad njim mahni sedam puta Mojom šibom u svojoj ruci. **9** Ako se ni tada ne vrati, onda ga izgnaj napolje iz zajednice; pa kada se plaćući i kukajuć ponovo bude hteo vratiti pun kajanja u srcu, tada ga pogledaj, zgrabi njegovu ruku, uspravi ga do sebe, dovedi ga ovamo, priredi gozbu i pozovi ih mnogo kako bi među vama u Mojoj Očinskoj ljubavi bila velika radost što je jedan izgubljeni opet našao sebe i vratio se svome Ocu u njegovome srcu. **10** Zaista, Ja ti kažem: ako se jedan koji je duboko pao opet potpuno vrati, onda da mu se radujete više no devedeset devetorici pravednih kojima nije potreban povratak. **11** Jer ako je neko živ i ostaje živ, to nije više no pošteno; ko je u svetlosti, njemu nije tako lako da zaluta. **12** Sudbina slabih dašta je u tome da nose samo malo na valjano obasjanim putevima. **13** A ako jakom dam da nosi teži teret u noći, a on promaši put i ne čuje vaš zov i ako dugo luta i ne dospeva do mete osim što opaža blizinu propasti i smrti, pa onda ipak sam od sebe krene nazad tegobnim putem i dospe plaćući do vas i vi time ponovo nađete brata koga ste odveć oplakali i smatrali večno izgubljenim, kao Ja izgubljenog sina – recite zar to nije više od devedeset devetorice koji svojim nogama, dašta sasvim ispravno, nikada nisu kročili preko kućnoga

praga? **14** Zato treba veoma da se radujete jednim koji beše izgubljen, jest, koji beše mrtav a ponovo je oživeo. **15** Pravednik nema razloga da plače zato što ga stiska samo lako breme; a ko ima veliko breme za vratom, i padne s bremenom, pa plače pod bremenom, zar će neko biti toliko kamena srca da mu ga nije žao i zar neće učiniti sve da mu opet pomogne koliko god moguće. **16** A ako to ne može i ako na svoju veliku žalost mora da gleda kako pali brat pod teretom gine, kako će mu biti oko srca? **17** A ako se tada neočekivano pali brat ponovo digne, ko neće odmah od velike radosti priskočiti, brata koga je smatrao mrtvim pritisnuti o svoje srce, smesta ga odvesti u svoj dom i prirediti mu velik okrepljujući obed? **18** A zato Ja ovde svima vama kažem ovo da lutajuće silno opomenete, i onog koji je nestao vašim očima da potražite po sili sve Moje ljubavi u vama. **19** No šibom neka niko ne maše nad svojim bratom dok mu Ja ne budem doviknuo: Sada ga kori vatrom svoje ljubavi, neka ide iz zajednice da se zbog njega niko ne bi sablaznio, ali tvoje srce neka ga prati do nakraj sveta. **20** Tvoj zadnji oproštajni pogled, kao svaki raniji, neka tvome lutajućem bratu poručuje da je on tvoj siroti, stisnuti i pali brat, i da je jednako tebi, mada utučen, sin Moje ljubavi. **21** Gnev da vam bude potpuno stran, i svaka kletva daleko bila vašim ustima i dvostruko dalje vašem srcu. **22** A kako se budete ophodili jedni prema drugima, tako ću se i Ja ophoditi prema vama; ko bude grešio pred vama, grešiće i preda Mnom. **23** A ukoliko ga osudite, onda ću ga istina i Ja osuditi, no kako, to znam Ja. **24** A vi zbog toga nećete izbeći vašem sudu, – a kakav sud? – To Ja znam takođe. **25** I sada ti kažem, ljubljani Henoše, odmah opremi jednog vesnika i pošalji ga u kraj koji leži između ponoći i jutra jer tamo uživa jedan brat sa ženom iz dubine; zove se Hored, a žena Naeme; on ne zna šta je ovde, zato poruči mu da ga Ja zovem, zbog toga smesta da dolazi, amin."

213 Poglavlje

1 I Henoh zahvali uzvišenom Abedamu na nalogu te ode odmah do Gabiela i reče mu: **2** "Gabele, dozovi svoga brata Lamela, potreban je Gospodu." **3** I Gabiel odmah izvrši što mu preko Henoha naloži Gospod. **4** Kako Lamel žurećim korakom dođe, pokloni se s velikim strahopoštovanjem pred Henohom i upita ga: **5** "Čestiti oče i učitelju Henoše, mudri miljenice

Gospodnji, svetoga, preljubaznoga Oca! – Šta zahtevaš sigurno u imenu Gospodnjem od mene da učinim? Gle, spreman sam da jurim za vetrovima do nakraj sveta ako je Gospodnja sveta volja." **6** I Henoh mu na to reče: "Ti si ispunjen dobrom voljom, to sam znao pre no što sam te pozvao; a izabran si zato da odmah odeš tamo gde se tvoj brat Hored nalazi i skriva sa svojom ženom Naemom iz Dubine pošto je ona kći kralja Lameha iz Hanoha, a nisu je prethodno blagoslovili Adam i svi ostali oci. **7** Reci mu: Gospod mu poručuje da dođe odmah ovamo sa svojom ženom. Bude li se opirao, onda mu pokaži neprijatelje koji su iz Hanoha valjano naoružani već pronašli njegov trag, i sada vrebaju zgodan trenutak da ga zajedno sa ženom predaju svirepoj osveti Lamemohovoj. **8** Reci mu da ga je do sada još štitila Gospodnja ruka. Ako odmah ne pođe za tobom, onda će Gospod povući svoju ruku – pa onda neka gleda kako će izići nakraj s hiljadu neprijatelja ražešenih osvetom kada nalik besnim lavovima, tigrovima i hijenama nasrnu na njega. **9** A ako pristane, smesta uhvati pod mišku njega i njegovu ženu i sila Gospodnja, kojom si se sada ispunio dok sam svoje ruke u imenu Gospodnjem držao nad tobom, otrgnuće vas velikom brzinom neprijatelja nasrnuvših na vas. **10** Diži se sad i požuri da izvršiš Gospodnju presvetu volju, koji je svih nas presveti i preljubazni Otac. **11** Milost, ljubav i smilovanje Gospodnje neka bude s tobom sada kao svagda i večno, amin." **12** Jedva da Henoh izgovori svoje zadnje reči, već Lamel skoči poput mladog jelena i vođen njemu sada svojstvenom silom već i prispe za nekoliko minuta pred jednu odveć bednu kolibu, koja od kraja Jutra prema Ponoći beše udaljena skoro dan putovanja, i tu i nađe šta tražase. **13** Kako ga Hored ugleda, skoči naglo i rasrđeno iz svoje kolibe, zgrabi odmah Lamela silno za ruku i dreknu na sav glas: **14** "Nesretniče! Šta te dovede ovamo? Mora li tebe da pogodi moja prva kletva, tebe, Lamela, moga inače ljubljenog brata!? **15** Gle, ja sam svojoj ženi dao svetu zakletvu da ću prvoga čoveka koji bi došao ovamo i omeo nas u našem sretnom usamljenom miru zadaviti ma i bio sam Adam! **16** Zato sam se zavukao u zadnji kutak zemlje i hteo sam ovde da živim nepromatran okom bilo kog čoveka zato što sam našao što još niko ne nađe, i beskrajno sam sretan tim svojim nalaskom. **17** Bedniče! Ko ti pokaza put k ovom zadnjem kutku zemlje? – Pričaj – ili te u trenu iskidam na hiljadu komada i dam ih vranama da jedu!" **18** A Lamel pogleda čvrsto besnog Horeda, pa mu reče gotovo pitajući ga: "Horede! –

Tako li dočekuješ svoga spasitelja, koga je Sam svemoćni Bog, koji sada vidljivo hodi među nama i uči i deluje na svetoj visini, poslao k tebi kao takvog? **19** Međutim pre nego što počneš da me daviš i da me rastrgneš na komade, moram ti ipak pokazati da, prvo, oni koji su opremljeni božanskom silom ne daju odmah da ih se zadavi pa da ih se rastrgne na komade, makar važno i sto zakletvi tvojoj ženi. **20** A kako bi video da ja nisam poput tebe samo jak na rečima, nego voljom Gospodnjom zaista jesam punomoćan, to dođi ovamo, evo ovamo do ovog starog, muški jakog kedra i iskoreni ga, pa ga hitni preko ovog brega u lice tvojih hiljadu neprijatelja iz Hanoha koji vrebaju na tebe. **21** Ako to možeš, onda me zgrabi i zadavi me ako možeš i hoćeš. A kao drugo, u ovoj prilici se malo i osvrni, evo ovamo malo dole u golu dolinu, i pogledaj ko se sve još danas baš na Sabat približava tvojoj kolibi kako bi te zgrabili, pa da te zajedno s tvojom ženom predaju krvavoj osveti Lamehovoju za otmicu njegove kćeri Naeme." **22** I Hored skoči do kedra i propinjaše se vrlo, no kedar ne htede mrdnuti. **23** A pošto ništa ne postignu s drvetom, to dreknu odveć silno na Lamela govoreći: "Bitango! Onda ga ti iskoreni!" **24** I Lamel samo taknu kedar, i moćno drvo se raspršeno skrši kao da nikada ni nije stajalo. **25** Zatim Lamel pokaza prstom u dolinu i pokaza Horedu valjano naoružanu vojsku iz Hanoha, pa zatim upita Horeda: "Nu, šta oklevaš sa svojom pretnjom? Zar nećeš da me rastrgneš i - ?" **26** A Hored viknu preglasno: "Veliki Bože! Izgubljen sam! **27** Uvek sam i mislio da tako mora da dođe!" **28** Lamel pak reče Horedu: "Ako si već dugo mislio da tako mora da dođe, zašto se već odavno nisi vratio kući u domovinu svojih otaca kako bi te blagoslovili kao sve druge, a tebe sigurno utoliko pre pošto si bio pravi poslanik, i ne beše kriv što te Lameh darova Naemom, nego što ti Lameh dade ionako beše pošten dar samo za tebe. Nju ti niko ne bi osporavao makar njenu veliku lepotu nama svima i sto puta predočio. **29** Gle brate, nisi imao razloga da bežiš od nas, a ipak si pobjegao; a zašto si ipak pobjegao? **30** Gle, reći ću ti. Kada si išao u dubinu za Hanoh svi oci su te svojim velikim blagoslovima opremili velikom moću i silom. Zato, kada si došao u Hanoh, fini Lameh dobro primetiv da ti ne može ništa i da ne može upotrebiti silu, upotrebi lukavi put i darova te Naemom kako bi te se otarasio a i kako bi te vezao zmijinim najgorim užima. **31** Jer on misljavaše u sebi: "Ako ga je", naime tebe, Horede, "stvarno poslalo neko najviše biće k meni, možda onaj stari bog, čiji silni glas sam

već jednom sam čuo odmah nakon što ubih svoja dva brata, onda nikada ništa nećeš da primiš od mene, a pogotovo ženu već vezanu za muža." **32** Međutim, baš gde je Lameh najmanje očekivao dopustio si da te njegovo lukavstvo obmane, uze najgori otrov iz ruke presramnog izdajice protiv Boga – i šta bi posledica tog otrova? Kažem ti ništa manje ni više no što si odmah pobjegao ovamo već gonjen nekolicinom naoružanih uhoda iz Hanoha više ne razmišljajući ili setiv se da li ti je ostala ili nije sila koju su ti predali oci čistih visina. **33** Lameh i tvoji gonitelji su do sada naravno mislili da si još onoliko moćan kao što si tada dašta nedavno još bio – međutim, pošto je zmiji prineo veliku žrtvu time što je ime Jehovino najsramnije oskrnavio i na kraju čak prokleo, to mu je ona i pokazala tvoju potpunu nemoć i zbog toga je sada ovamo i poslao valjano naoružanu vojsku od hiljadu najjačih ljudi iz Hanoha kako bi te uhvatili i predali njegovoj najvećoj osvetničkoj pohlepi, a Naemu kao svezivateljku celog carstva, što je već pre morala biti, naime opšta kurva svim velikanima carstva, koji bez nje sada svi otpadaju od njega. **34** Gle, ti misljavaše u svojoj veseloj zavisti prema nama svojoj braći da se moraš zavući u zadnji kutak zemlje kako bi neometano od nas mogao uživati. Mi i verovismo da ti ništa neće nedostajati i uz to te i blagoslovismo koliko god mogosmo. **35** Međutim veliki, presveti učitelj i svih nas preljubazni Otac, Koji sada još prebiva među nama, tek nam je otvorio oči i prejasno pokazao kako stoji s tobom i tvojom ženom. Baš zbog toga me je i poslao tebi da spasem tebe i tvoju ženu, da vas odvedem pred Njega da ne biste ostali lišeni Njegovog blagoslova, Njegove ljubavi i milosti. **36** Horede, brate! – Spoznaj Gospodnju volju, zovi svoju ženu iz kolibe, i daj da tebe i nju brzo uhvatim pod mišku kako bih vas u imenu Gospodnjem otrgnuo propasti pre nego što vas neizbavljivo zgrabe Lamehovi panduri koji su se već veoma primakli!" **37** I Hored pri tome uzviknu: "O brate Lamele! Tek sada te opet prepoznajem! Ako možeš da nas spaseš, gle, evo moje ruke i gle, evo već stiže bez daha iz kolibe, Naeme, i pruža ti svoju ruku kako zahtevaš, i tako da bude volja Gospodnja, amin." **38** I smesta Lamel zgrabi i Naemu i jedva da ih prilično čvrsto stisnu, već i sa svih strana neprijatelji s divljom drekom nasrnuše na kolibu Horedovu. **39** Kako Naeme takvo što ču i vide, vrisnu od straha govoreći: "Zaime svemoćnoga Boga, izgubljeni smo! Jadni moj Horede!" **40** I isto tako vikaše Hored. – Lamel, pak, reče njima dvoma:

"Najpre se malo osvrnite i pogledajte gde se sada nalazite, tek tada vičite ako je još potrebno." **41** Na to oboje otvoriše oči i nađoše se u samom čudu što se zdravi i čitavi već nalaze na visini kod Adamove pećine, pri izlazu prema jutru, gde ih već Henoh i još Neko s njim iščekivaše s pruženim, raširenim rukama.

214 Poglavlje

1 A pošto Lamel odmah vide kako Henoh ide hitro prema njemu i ništa manje hitro pored njega Abedama, smesta pusti ovo dvoje i baci se na zemlju pred ovom dvojicom dolazećih i slavljaše i hvaljaše i zahvaljivaše uzvišenom Abedamu na ovom velikom smilovanju i ljubavi koje je pružio njegovom bratu Horedu i njegovoj ženi Naemi, a zatim i na velikoj milosti koju mu je ukazao tako što ga je izabrao za ovlašćenog spasioca ovih dvoje. **2** Kada pak uzvišeni Abedam s Henohom sasvim dođe do ovih troje, naloži odmah Lamelu da se digne sa zemlje, pa onda mu reče: **3** "Lamele, ti me znaš i Henoha; tvoj spašeni brat Me ne zna, nego samo Henoha; a njegova žena ni tebe, ni Henoha, a najmanje Mene; zato ćemo zasad ćutati o nama ko smo sve i drugim putem doseći Adamovo jutarnje uzvišenje, pa tek tamo pristupiti unutarjem spoznanju, amin." **4** A jedva da uzvišeni Abedam svrši s tom besedom, gle, već se iza Jutra i Podneva dizaše silni dim kao da se čitava četvrtina zemlje zapalila. **5** A Henoh se odmah krišom obrati Abedamu i reče Njemu: "Sveti Oče! – Gle tamo – silan gust dim diže se iz dubine, šta je stim?" **6** I Abedam mu uzvрати: "Strpi se samo malo, pa ćeš se vrlo brzo uveriti u Lamehovu drsku zloću. **7** Gle, zato što je jučerašnja oluja posebno opustošila Lamehove vrtove i nanela velike štete među njegovom obilnom stokom, zato je sada poslao naoružane slugе i opremio ih je gorećim bakljama da zapale sve šume, i tako da planine pretvore u pepeo zajedno s njihovim žiteljima. Gle, to je uzrok dima. **8** Ali pođite sa Mnom do one velike bele stene, pa ćemo ove potpaljivače još zateći na delu, amin." **9** I smesta se svih petoro ovde prisutnih osoba zajedno s Abedamom dadoše do velike bele stene. **10** Kako zamalo stigoše, odmah uzvišeni Abedam i pokaza Henohu preko velike i visoke litice dole u Dubini potpaljivače. **11** Kako Henoh to vide, zahvati ga velika revnost, to tako da smesta viknu jakim glasom Abedamu: **12** "O Ti – Koga samo moje srce naziva! – Jesi li

juče potrošio sve munje? – Gle ovde bi se itekako dobro moglo upotrebiti nekoliko hiljada – protiv ovih pakosnika! **13** Crv hoće da se buni protiv Boga! O Gospode! Sada bih stvarno malo hteo da upotrebim Tvoju silu, moć i vlast kojih si mi dodelio. **14** O suncе, svetleća velika radionico kažnjavajućih munja Gospodnjih – sada, sada daj brzo da nekoliko hiljada zveknu dole na zemlju grmeći vrlo jako i nečuven grom neka prati svaku tako da se zemlja zatrese do svog samog temelja!" **15** A uzvišeni Abedam zgrabi Henohovu ruku, pa mu reče: "Stani, stani Moj ljubljени Henoše! Tako plaho kako su oni tamo dole počeli nećemo pristupiti stvari. **16** Ostavićemo munje za ovaj put da miruju, jer gle, danas slavimo Sabat, i isti nije dan suda, nego dan pokoja, mira i ljubavi, milosti, smilovanja iz nje i sveg blagoslova iz Boga Gospoda i Tvorca svih stvari, i Oca svih anđela i ljudi. **17** No teško svakom biću ako bi Sabat ikada postao danom kletve. **18** Zato ćemo danas ove sasvim slepe pakosnike poštediti vatrenog suda i daćemo da se iz oblaka sruči prilično obilna kiša na delo preslepe nerazumnosti i zloće – i možeš biti siguran da će svaka kap nekom gorećem drvetu bolje goditi no hiljadu munja na mestu svake pojedine kapi. **19** Gle, za sada ćemo vatru još gušiti vodom jer vreme vatre za vatru je još daleko, a kada dođe, teško gorama, drveću, žbunju i travi zemlje. **20** Dosta sada o vatri – a ti Henoše pruži u Mome imenu ruke i zapovedi oblacima da se skupe za obilnu kišu nad ovim već daleko raširenim šumskim požarom; no visine neka ostanu slobodne za danas, sutra i prekosutra jer je vreme Mog vidljivog prisustva za sve; prema tome ispuni Moju volju u sebi, amin."

215 Poglavlje

1 I smesta Henoh u svojoj dubini zahvali Abedamu i ispruži ruke i reče s ispruženim rukama: **2** "Čuj, vedri vazduše! Daj da tvoji dusi i tvoji vetrovi skupe ovamo kišom teške oblačine kako bi se obilnom padavinom u jakim kapima ugušio i ugasio požar, i sve dokle se ne ugasi zadnja iskra, da ne bude kraj tvoga delovanja u imenu Jehovinom, amin!" **3** I kako Henoh izgovori "amin", već se navukoše gomile i gomile preteških oblaka i sručiše se odmah kao najmoćniji pljusak nad celim dalekim krajem požara. **4** Ali nad oblacima beše svetlo s neometanim pogledom u daljinu. No, ubrzo se na površini oblčina primeti snažan vihor poput prstenova velike zmije. **5**

Vihor dođe sve bliže i bliže. Taj vihor beše Sotona, poprimi odmah oblik svetle prilike, pa stade pred Abedama te upita Ga: **6** "Šta ćeš ti u mojoj svojini? – Zar više ne znaš koji rok si mi dao? **7** Zato odlazi odavde i ostavi me da neometano uživam u ovoj mojoj svojini jer ja, ne ti, ja sam gospodar i majstor ove tvorevine!" **8** A Abedam mu reče: "Sotono, dovde i ne dalje! Kada ovu svetu pregradu između Mene i tebe prekoračiš, onda ćeš biti suđen i silno saznati ko je Gospodar i ko je Bog od večnosti svih večnosti! **9** A sada diži se odavde i saznaj čemu ti je dato ovo vreme, amin!" **10** I Sotona užasno riknu i sruči se sav raspaljen dole u Dubinu. **11** Zatim Abedam reče: "Gledajte, vatra je ugašena, pakosnici su oterani, zato hajde da u miru odemo odavde. **12** A Adamu ćemo ovo za sada prećutati, amin."

216⁵ Poglavlje

1 I smesta ovo malo društvo pođe dalje uzanom stazom pod pećinom, koju su, inače, koristila deca Jutra kako bi dospela na visinu do otaca glavnog kolena i da izbegnu pećinu iz strahopoštovanja pred Adamom, i da je u neku ruku ne skvrnave dnevnim upotrebom budući da je smatrahu svetom. **2** Ova staza prema tome beše put poniznosti, zbog čega ga uzvišeni Abedam i odabra kako bi, prvo i prvo, pokazao dvoma novopridošlima kojim putem imaju da udare kako bi dospeli do visine života, i drugo, da im već unapred unekoliko tim znakom kaže kojim jedinim putem da živo spoznaju Njega. **3** Pa tako idahu ovim, istina, težim ali inače mnogo bližim putem; Naeme često zapnu svojom lepom carskom haljinom o često trnje i stoga neprestano imadaše posla kako bi se oslobodila. **4** A kako prema punoj visini put postajaše sve žbunovitiji, to Naemi bi sve teže da se oslobodi, to tako da naposletku više nije išlo dalje, pa zato poče plakati i zvati u pomoć. **5** Međutim, pošto usled svog neprestanog zapinjanja prilično zaostade, i četvorica muževa prema tome već prilično odmakoše, tako se njeno zapomaganje donekle prirodno nije čulo, te tako oni veselo nastaviše putem. **6** Kako oni, muževi, pak sasvim dospeše na slobodnu visinu, tada se Abedam zaustavi i obrati se onima iz Njega, i učini kao da hoće da vidi da li su s Njim svi zdravi i čitavi dospeli na visinu – pa ih upita posle malog predaha prema spolja i stvarno: "Dakle, deco Božja, jesmo li svi

⁵ Vidi: 2:30.

skupa?" **7** I Hored tek sada, pošto se oporavi od svog čuđenja zbog pojava kod Bele stene, opazi brzo da njegova ljubljena žena nedostaje, i poplaši se veoma. A kako Abedam primeti njegovu veliku zbunjenost, to ga pozva Sebi i reče mu: **8** "Šta se uzalud brineš tek sada, a nisi se pre osvrtao za svojom ženom kada zapinjaše svojim carskim haljinama o trnje ove uske staze, i zvaše te u pomoć, a ti beše gluv za njen glas. **9** Bolje se vrati umesto svoje nerazumne brige i pomози joj iz njene nevolje jer nije daleko donde gde je zapela o jaku trnovu živicu. **10** Zato idi i pomози joj i dovedi je zdravu i čitavu ovamo! Čekaćemo te, amin!" **11** A Hored se još više ražalosti, pade na zemlju i poče preklinjati ovako: "Čujte me, o braćo u Bogu, čujte me; ili ako je neko otac prema meni, neka me usliši! **12** Bog, svih nas presveti Otac, po objavi moga brata Lamela, nalazi se sada vidljivo i preljubazno i milostivo među ocima visine. **13** Ako je takvo slučaj, onda mi je sve jasno. **14** Njegova beskrajna svetost sigurno nikako ne može dati da se moja sigurno nečista žena približi ovoj tako svetoj visini. **15** Šta će tu vredeti moje vraćanje ako ni jedan od vas ne ide sa mnom i pomogne mi da oslobodim svoju ženu iz svih hiljadu trnovitih kandži? **16** O Henoše, ili ti brate Lamele, ili ti stranče, sigurno takođe moćni prijatelju, ne napuštaj me i ne daj da strada moja sirota žena! **17** O, već vidim da nisam smeo da vas pratim dovde zato što sam postao velikim grešnikom pred Bogom, a i pred vama, muževima i decom po srcu Božjem. **18** Jest, jest, ovde sam mnogo zgrešio; hoću, jest, moram da se vratim, ali samo jedan neka se sa mnom vrati i neka mi pomogne da oslobodim svoju sirotu ženu. **19** A onda neka mi pokaže tamo negde blizu Bele stene mesto; tamo ću svoju veliku krivicu da oplakujem sa svojom ženom celog svog života; ali samo ovaj put me usliši, amin; vaša volja, amin." **20** U međuvremenu dokle je Hored ležeći na zemlji ispoljavao svoju žalosnu molbu, Abedam odmah poslao Lamela da dovede Naemu, i to sasvim sređenu, potpuno nepovređenu. **21** A Hored još ne bi sasvim gotov sa svojom jadikovkom kada se Naeme već sasvim zdrava i čitava nađe među njima. **22** Kada pak, kako gore objavljeno, svrši sa svojim lamentom, to ga Abedam upita: **23** "Horede, dok ovde jadikuješ, mogla bi Naeme da propadne! Šta bi joj onda vredelo ako je više ne nađemo gde je zaostala? **24** I pošto si primetio da ona i ti nećete smeti da se približite svetosti Jehovinoj koji je sada vidljivo prisutan na visini Adamovoj, reci Mi ko ovlasti Lamela da te zajedno sa tvojom ženom spasi

od propasti u dubini tvoje nerazumne sladostrasne skrivenosti? **25** Gle, pošto takvo učini isti sveti Jehova, šta li će Ga sada sprečiti da dopusti da dođete pred Njega, i da vas i blagoslovi ako ste dostojni blagoslova? **26** Ustani sada, nerazumniče, i upoznaj bolje Jehovu, amin." **27** I Hored reče na to Abedamu: "Moćni prijatelju, ili brate, ili oče! – Sve dok mi ovde jedan od vas ne obrekne zamoljenu pomoć za moju sirotu ženu i mene, ne ustajem s ovog mesta makar me kaznili zmijama; ako je moja žena zbog moje nerazumnosti morala da propadne, onda i ja ovde nje radi hoću da okajem svoju nehatnu nerazumnost pred Bogom i svim ocima. **28** Tada Abedam dozva Naemu i namagnu joj da uspravi nerazumnog Horeda. **29** I Naeme smesta pritrča i zgrabi Horedovu ruku govoreći mu sledeće reči: **30** "Ali Horede, zašto jadikuješ ovde zbog mene? Gle, ja sam već dugo zdrava i čitava ovde na ovoj nebeskoj visini, spasena na reč ovog divnog stranog prijatelja preko tvoga brata. **31** Zato hajde ustani po volji ovog plemenitog prijatelja!" **32** I smesta Hored skoči od radosti i zahvali sa suzama u očima strancu za tako brzo i od njega sasvim neočekivano spasenje njegove žene. **33** Abedam mu pak zatim reče: "Horede, Horede, još si veoma glup, kaži Mi kako uopšte zamišljaš Jehovu? **34** Možda kao jak vetar, ili kao plamen koji svetlo bukti, ili kao sunce, ili kao veliku sevajuću munju? **35** Reci mi kakvim ti se On čini? Amin!" **36** A Hored na to uzvрати ubrzo: "Prijatelju! Takvo me nipošto ne pitaj, jer ko li se sme uopšte usuditi da Boga gurne u ipak konačan nezgrapan oblik? **37** Ta Bog je večan i beskrajan – za kakav oblik bi On mogao biti podesan, On, beskrajni Bog?" **38** I Abedam mu uzvрати: "Da zaista, za tvoj još veoma glup oblik sigurno da ne! **39** Ali Naeme, dete sveta, neka Mi kaže kako ona zamišlja svetog Jehovu?" **40** A Naeme se ovde osmehnu, pa reče konačno: "Nebeski dobri, divni prijatelju, oprosti mi ako takođe nemam neku pravu predstavu koja bi bila dostojna Njega; ali pri tome tebi ipak ne mogu utajiti – da – bi mi bio najdraži u tvome obliku. **41** Oprosti mi ako sam sada možda takođe rekla nešto prilično glupo." **42** Abedam joj pak reče: "Budi spokojna, lepa žena; zaista ti kažem u ovom Mom obliku ćeš ubrzo prepoznati Jehovu, večnoga, beskrajno moćnoga Boga, i u Njemu svetoga, preljubaznoga Oca! Amin."

217 Poglavlje

1 Po tim rečima dade se naše društvo dalje do mesta koje nam je već poznato. **2** Kako se pak uzvišeni Abedam približi ocima, to oni zahvaćeni najdubljom ljubavlju i strahopoštovanjem padoše pred Njim i slavljahu i hvaljahu Njega, neki glasno, drugi pak više tiho uzdišući u svojim srcima. **3** Ovo padanje ničice s najvećim strahopoštovanjem kako na visini tako i oko ovog brda prilično daleko unaokolo ovog puta bi toliko opšte tako da osim ovih petoro došlih niko ne osta stojeći uspravno. **4** Sledili bi i Henoh i Lamel po primeru celokupne javnosti da im Abedam krišom izričito ne uskrati radi ovih dvoje pridošlih. **5** To se pak Horedu učini odveć čudnim, i ništa manje se ne začudi Naeme da sada svi legoše licima na zemlju s najvećim strahopoštovanjem, a okolo ipak ne videše nikoga – osim svog sopstvenog društva – kome će biti upućeno ovo veliko ispoljenje strahopoštovanja. **6** Zato se odmah Naeme približi Abedamu i upita ga sasvim prisno, naime govoreći: "Čuj, ti veoma poštovani, moćni, dobri prijatelju! – Nećeš li mi navesti i reći šta ovo opšte ležanje ničice i ovo uzdisanje znači; koga se to tiče? **7** Da se možda odnekuda meni nevidljivo ne približava sveti, veliki Jehova? – Ili šta je ovo? **8** Otkud takvo opšte poniženje? – Jest, jest, biće sigurno sveti, veliki, uzvišeni Jehova. **9** O dragi prijatelju, gle, od svoga detinjstva stalno sam u sebi imala skrivenu želju da uzvišenog, svetog Jehovu samo jednom u svome životu ugledam pošto me je moja mati sasvim krišom podučila o Njemu po učenju nekog izvesnog Faraka, koji treba da je bio brat Hanohov i, kako mi je rečeno, opštio je dosta s Jehovom. **10** Gle, dragi prijatelju, imala sam nesreću da budem najlepša kći Dubine i zato me je moj nesretni otac često prodavao pohotljivcima. **11** Međutim, usled moje velike draži, koju mi je Jehova dodelio, ipak na moju veliku sreću niko nije mogao podneti moj telesni dodir osim najviše dva do tri trenu. Jest, čak ni moj brat Tubalkajin iz matere Cile nije prolazio bolje, i zbog toga kao suprug prema meni nije bio u stanju sploditi plod u meni. **12** Ukratko, o ovome ne treba da ti kažem više no da sva moguća zlostavljanja od moga nesretnoga oca Lameha nisu uzmogla da me odvoje od moga Jehove. **13** Hored, moj prvi poštteni spasilac, posvedočiće mi da sve vreme našeg usamljenog skupa s njim nisam ni o čemu drugom htela da razgovaram no jedino samo o Jehovi, i zbog toga mu čak ni nisam dozvolila

da opšti sa mnom zato što nas niko nije blagoslovio, mada mi se radi toga češće obraćao, što kao moj poštenu spasilac nikada neće ni poreći, i što mu u mojoj nesretnoj blizini i treba sasvim oprostiti. **14** Gle prema tome, dobri, plemeniti, moćni prijatelju, sigurno je mnogo od mene, detetu sveta i zmije, da sam ono malo što sam čula o Jehovi mogla da sačuvam u svome srcu u mom sigurno prenesretnom položaju – da sam uprkos svih oluja sveta, koje su se oko mene neprestano sve više i više stiskale i pretile da me sahrane, ipak imala toliko snage da svoje srce stalno održavam moguće čistim za Jehovu koji mi je obznanjen, to jest sasvim krišom od moje matere Cile. **15** Možeš mi sigurno verovati, uprkos tome što sam zaista sirota, nesretna kći najnesretnijeg oca, čije je ludilo veće no što će čovek ikada shvatiti, da ipak u svome srcu nikada nisam ljubila drugog osim Jehovu kojeg sam upoznala, svetoga Tvorca svih stvari, svih životinja, i svih ljudi. **16** O dragi, divni prijatelju, sigurno mi možeš verovati, sada kada prvi put na ovoj divnoj visini uživam u tako divnom, velikom i rasprostrtom pogledu neshvatljivih čudesa Jehovinih, i to još u svojoj najnižoj nedostojnosti, sada je sasvim kraj s mojim srcem. **17** Jest, baš mi je da umrem iz ljubavi prema mom neizrecivo divnom, nebeski svetom Jehovi. **18** O, dragi, divni prijatelju, gle, htela bih da ti kažem nešto prilično pametno o tome koliko ljubim Jehovu, ali otkuda da uzmem? Pa nikada nisam smela da naučim nešto da moja nesretna lepota tela slučajno ne bi zakržljala zbog toga. **19** Da mati Cila nije bila pored mene, verujem da moj tvrdi otac ne bi dopustio ni da naučim da govorim. **20** Zato budi strpljiv sa mnom; mada više ni nisam tako mlada koliko mlada izgledam da jesam, ipak je moje srce još toliko primljivo kao da imam jedva nekih tridesetak godina. **21** O dragi, divni prijatelju! Ako se sada odnekuda pojavi sveti Jehova, daj mi, ako ti je moguće, da ga vidim samo na trenutak. **22** O, kada bih takve milosti i najmanje bila dostojna!" **23** Ovde više ne uzmože govoriti, i velike suze potekoše preko njenih prelepih obraza, i iz njenih očiju zasija najžarkija ljubav, najživlja čežnja; radost i strah borahu se silno u njenim grudima tako da ona drhtaše celim telom. **24** Abedam pak odmah pozva Horeda Sebi te mu reče: "Horede, sine svetloga Jutra, gle, ovde je napušteno dete sveta iz dubine. Ona drhti od velike ljubavi i čežnje, straha i radosti prema Jehovi. A ti čak nisi ni mrdnuo kao sin Jutra, a mesto toga baci samo nekoliko ljubomornih pogleda ovamo na Mene. **25** A zato ti kažem da Sam Ja jedan Gospodar i oduzeću ti sada

ovu plemenitu, žensku biljku i presaditi je u drugi vrt; i ubuduće ti više neće doći naoči budući da si usled svoje sebične ljubomore mogao da zaboraviš na Mene koji sam dao da budeš spasen od propasti zbog tvoje velike požudne nerazumnosti. **26** Ti poznaješ stari zakon otaca, učinjen si sam učiteljem od otaca – reci Mi: Da li je to plod tvoje službe? Koji otrovni insekt te je mogao povrediti tako da se tvoje srce pretvorilo u srce tigra? **27** Poznaješ li Me, poznaješ li Boga? – Gle, Naemu, ona sluti ovde preda Mnom u čijoj blizini se nalazi. **28** A ti stojiš ovde pred svojim Bogom i Tvorcem – i nem si više od panja. **29** Idi tamo do pećine i traži da li je tvoje srce sposobno kajanju, jer Ja – koji sada takvo govorim Sam s tobom jesam vidljivi Jehova, Bog od večnosti lično." **30** Tu se Hored, kao pogođen gromom, sruši. **31** A Naeme pade na svoja kolena, drhtaše i plakaše, pa konačno reče strepećim glasom: **32** "O Jehova! Budi meni sirotoj grešnici milostiv i milosrdan!"

218 Poglavlje

1 I smesta se Abedam obrati Naemi te joj reče gotovo pitajući je: "Naeme, obzirom da si Me ranije zamolila da ti pokažem svetog Jehovu ako bi se od nekuda približavao ocima, jesi li sada i potpuno zadovoljna što sam ti Jehovu u Sebi Samom pokazao, i možeš li da veruješ da sam Ja kao čovek takođe istovremeno Jehova, večni, veliki Bog?" **2** Ova pitanja istina početkom iznenadiše malo Naemu, no ona se brzo ohrabri i uzvratila Abedamu najnežnijim glasom, glasom koji je svojstven samo zaista najplemenitijim prenežnim ženama u svojim najljubaznijim, predanim trenucima: **3** "Svevišnji, najuzvišeniji, najsvetiji Bože! Ja sirota grešnica verovala bih ti i da si mi rekao: Gle, u ovom upravo prisutnom podnevnom vetru prolazi Jehova vidljiv samo pojedinim ocima. **4** Zaista, tako bi moje srce sasvim dovoljno primilo divne utehe. **5** Utoliko Ti sada više verujem kada se meni prenedostojnoj ženi pokazuješ, kako već jednom ranije primetih, u meni najprijatnijoj, najljubaznijoj, najdivnijoj ljudskoj prilici i obliku toliko preblago, nežno i snishodljivo, i otkrivaš se meni najmilosrdnije. **6** O Ti Presveti, znam još od svoje matere Cile da Ti savršeno sam deluješ u svakom obliku stvorenog iz bilo čega i nemaš nikoga koji bi Ti pomogao ili da Ti je uopšte potrebna pomoć, nego Ti si sebi svugde

sam savršeno dovoljan. **7** Ali ja znam takođe od svoje matere da Tebe, što se tiče Tvoga bića, sigurno jedino treba smatrati najsavršenijim čovekom; i obzirom da mi, Tvoja stvorenja, sami nikako nikada ne možemo zamisliti nikakvu savršeniju predstavu drugačiju od čudesno-divne jednoga čoveka samo, onda bi svaka druga predstava o Tebi u meni bila tim nedostojnija ako bih je imala što dalje od ljudskog oblika. **8** O ti Presveti, mogla bih Ti još ponešto reći iz čega Te još sve prepoznajem i prečvrsto verujem da niko drugi nije sveti Jehova osim jedino Ti. **9** Ali – gle – mogla bih – nepristojno da se izblebećem, i to bi Tebi – možda krišom – ipak moglo biti malo neprijatno. – I možda ne bi ni bilo pristojno pred Tobom kao ni pred ovim sigurno prečestitim ocima ako bih htela da kažem šta sve sada o Tebi vatreno svedoči u mome srcu. **10** No, pa Ti sigurno još vidiš mnogo savršenije u moje srce od mene same; ono će ti sve reći što moja ionako slaba usta uopšte ne bi bila u stanju da kažu. **11** Samo ovu molbu daj mi da Ti još kažem da poštenog Horeda ne kazniš preteško ako je pred Tvojom svetošću negde zgrešio; i budi njega i mene radi milostiv i milosrdan, i ne odbijaj nas od Sebe sasvim. **12** Jer ako je zgrešio, onda sam ja bila uzrok njegovog greha – i zato možeš kazniti mene mesto njega – a ja sam ionako samo tužan plod noći i greha i već nosim večnu smrt u sebi kao svagda sigurnu kaznu greha. **13** A kako je Horedu i moglo biti moguće uz moju bednu mračnu stranu da se održi Tebi blagougodno poput drugih otaca koji nikada nisu okusili Horedova iskušenja? **14** Gle zato, dobri, sveti Jehova, zar nisam ja jedina uzročnica greha što je Hored pao pred Tobom? **15** O zato budi i njemu i meni, jadnoj grešnici, milostiv i milosrdan. Tvoja sveta volja, amin." **16** I Abedam joj uzvрати: "Moja Naeme, ti si Mi postala veoma draga! – Što se tiče tvoje molbe, to sam je uslišio već mnogo pre no što si Me zamolila, znači – radi toga tvoje srce može biti sasvim spokojno. **17** Ali ti Mi reče upravo da bi još ponešto mogla da Mi obznaniš po čemu Me još sve prepoznaješ i stoga Meni sada i čvrsto veruješ, i uverena si da osim Mene nigde više nema nekog Jehove. **18** Ne brini zbog blebetanja, i ako bi čitav dan, ili celu godinu, ili sav svoj život, jest, ako bi Mi čitavu jednu večnost blebetala, ipak Mi nikada ne bi bilo neprijatno, i šta Mi govoriš u svojoj ljubavi, to sve itekako priliči preda Mnom, kao i pred svim ocima, zato Mi samo reci otvoreno što čvrsto tajiš. **19** Da tvoje srce gledam sasvim i skroz kao i celu beskonačnost u trenu od najmanjeg do najvećeg, u to sigurno

niko neće posumnjati koji Me je poznao, posebno u svome srcu, ali upravo zbog toga i znam šta je sve još skriveno za tobom i hteo bih radi otaca da Mi to ovde bez zaziranja obznaniš svojim ustima. **20** Draga Naeme, ako Me zaista ljubiš, onda hajde, hajde izlij svoje srce preda Mnom, svojim dragim, svetim Jehovom, amin!" **21** I Naeme stade sasvim da sija od lepote, ljupkosti i najžarkije ljubavi, pa upita Abedama sa sve pobeđujućim, ljubaznodrhtećim, bojaživo milozvučnim, zaista devičanski čednim glasom: **22** "O – presveti, najblaži, najmiliji, najnežniji, najsladi Jehova! – Zar smem, jedna sirota grešnica, da Te i ljubim kao što ovde Tvoja deca i Tvoje kćeri smeju da Te ljube, o zar smem? – Ja – dete sveta, kći Tvoga – o ne mogu izgovoriti! – Dakle – ja – takođe – smem – da Te ljubim! – O moj Jehova!" **23** Tu se sruši i plakaše odveć mnogo zato što se osećala suviše nedostojnom za Moju ljubav. **24** A Abedam odmah priđe do nje, uhvati je za ruku i uspravi je hitro, i pritisnu je već naoči svih otaca vidljivo žestoko o svoje grudi i držaše je neko vreme tako čvrsto obuhvaćenu; pa nakon što je opet nešta lakše držeći pusti od sebe, upita je opet: "Nu, Moja ljubljena Naeme, hoćeš li Me još jednom pitati da li smeš da Me ljubiš?" **25** I Naeme kod tog pitanja pade Abedamu do nogu i okvasi ih svojim suzama, jest, s vrućim suzama ljubavi okvasi najsvetija stopala Jehovina. **26** Abedam se pak uzbudi te reče jakim glasom: "Deco! Evo pogledajte ovamo, ovde do Mojih nogu leži više no što mogu da pruže sunce, mesec i sve zvezde – ovde leži nova kći kajanja i najveće ljubavi. **27** Lakše je naći Mene i ljubiti u carstvu života nego u carstvu smrti; a ova Me je već u smrti tražila i ljubila. **28** A zato ću sada i da je nagradim uzajamnom ljubavlju koju čovečije čuvstvo na zemlji još nikada nije osetilo. **29** Jest, ljubljena Naeme, tvoju ruku zadržavam za Sebe pošto si svoje srce već davno odano posvetila Meni. **30** Naeme, ti sada pripadaš jedino Meni! – Gle, tako se svetim Svojim neprijateljima – naime očinskom ljubavlju!"

219 Poglavlje

1 A budući da Hored sada prepozna Gospoda, poče i kod njega da sviće tako da kod sebe stade razmišljati: **2** "Šta sada da činim? – Ja bedan, slab, nemoćan crv u prašini, koji sada čak nije u stanju ni da se uhvati u koštac s drvetom debelim jedva jednu šaku – On – Bog, večan Bog, beskrajna sama

sušta moć, sila i vlast – ja gnusan grešnik, On – najviša svetost. **3** Sastavljen sam iz same sebičnosti, sujete, samoživosti; On – pun najviše ljubavi, milosti, smilovanja. **4** Pun sam ljubomore, gneva, zavisti i osvete; On pun blagosti, pun krotosti, pun popuštanja, pun strpljenja, pun darežljivosti. **5** Ukratko, kako god sebe pogledam i gde god pogledam, nalazim sebe u najčistijoj suprotnosti prema Njemu. **6** Šta sada da činim, šta da počnem? **7** Jeste da me posla do pećine gde treba da vidim da li je moje srce još sposobno kajanju – ali šta će mi to koristiti? **8** Zar ne poznajem svoje rđavo srce koje je kajanju udešeno baš kao kamen da primi pritisak, kome se toliko odupire koliko je tvrd, neosetan kamen. **9** O Naeme, Naeme! Ti nedužna dužnice mome tvrdom, sebičnom srcu, sada mi tek postaje jasno da ti se niko nekažnjeno ne sme približiti osim jedino Gospod, tvoj Bog i Tvorac. **10** Jest, sada mi odjednom sve postaje jasno i sasvim svetlo – darovan sam njom samo za kaznu zato što sam u sirotij Dubini privlačio pažnju dodeljenom mi moću, silom i vlašću. **11** Jest, jest, tako je; a ja bejah dovoljno slep da sve to vreme u kojem sam bio u jedinom, nesmetanom posedu ove kazne ne vidim i ne opazim da taj moj slatko izgledajući odnos zapravo samo beše sasvim užasno gorak odnos kazne. **12** Požudan sam već bio oduvek kao smrdljiv jarac i uspaljen jelen, i pri tome sam se prepouzdao u svoju visinu i snagu. Šta li beše prirodnije no da me Gospod, kome beše dosta moje nepopravljive nerazumnosti, konačno zaslužno i pravedno kazni. **13** Zar nisam morao da patim pred Naenom, no ona nije htela da me usliša kada sam pred njom goreo kao zrela, sočna grana masline. **14** A ipak sam morao da gledam njene neizrecive draži tako da mi se ne retko sasvim pomračilo pred očima. **15** Njeno lice rumeno kao najlepša zora – njene oči kao dva izlazeća sunca – njena usta kao ruža baš kada se moćno lepo rascvetava iz punog pupoljka – njena divna kosa koja se preliva veličanstveno kao divni aktinolit – njena ruka koja je toliko bela kao sneg i tako nežna, blaga i mekana kao mlada vuna – njene grudi čije se uzvišene draži ne mogu ni sa čim porediti. – Jest, celo njeno biće, koje pred mojim očima ne nalazi ništa slično na celoj zemlji, morao sam da gledam, a ništa nisam smeo da okusim – čak ni da je zagrlim nisam smeo; pa kada bih se pred njom plaćuci valjao, ipak me nije uslišala, nego mi je pri tom samo davala učenja i opomene koje sigurno ne bi obrukale usta Kenanova ili Henohova, i zbog toga ni nisam mogao da je napustim kako bih joj se

osvetio, nego bejah samo prisiljen da je ljubim sve više i više. **16** O kazne nad kaznama! Teške li kazne! – O oče Adame, tek sada vidim jasno pred sobom – zato što si se posvadio s Bogom, zato te je i samog posvadio Bog, uze polovinu tvoga Ja iz tebe, oblikova otud Evu, pa je dade tebi pomoćnicom koja te stalno silno kažnjava, koja svu tvoju raniju silu pretvori u slabost crva u prašini, pa te čak na uzici bez i najmanjeg protivljenja s tvoje strane izvede iz uzvišenog raja – a ti ne primeti kaznu kao što je sada ja primećujem. **17** O Bože, o veliki, moćni, sveti Bože! – Ko može izmaći Tvojim udarcima prutom? **18** Ti me teško pokara, a ja ne opazih težinu Tvoga pruta. Ti mi beše milosrdan, oduze mi veliko breme teške kazne, a ja, najveći nerazumnik i magarac, jedio sam se zbog toga. **19** No tek sada uviđam svu dubinu moje ludosti, i zahvaljujem u sebi Tebi kao što još ni jedan smrtnik nije zahvalio Tebi za ovo Tvoje veliko smilovanje meni bednom šmokljanu. **20** Hvala, hvala, hvala Tebi; samo si me Ti oslobodio, i sada sam zaista slobodan, i sada opet sasvim pripadam jedino Tebi i sebi. **21** Ali dopusti mi na kraju ovog mog zahvaljivanja da dodam molbu, naime da me u vasceloj budućnosti večno poštediš takvih kazni; – ako hoćeš i ako moraš da me kazniš, ili ako čovek uopšte shodno Tvome poretku mora da bude kažnjen, onda nas bolje kazni vatrom, otrovom i skorpionima; ali Naenom nas više ne kažnjavaj, inače će propasti zemlja pod našim nogama. **22** Zato nemoj da preopterećuješ nas crve i zasiti se već jednom večnog kažnjavanja, amin."

220 Poglavlje

1 Po tom unutarnjem monologu uspravi se Hored i pođe hrabrim korakom do Abedama te htede tu glasno obznaniti svoju hvalu pred svim ocima, međutim Abedam ga preduhitri pa mu reče: **2** "Horede, da ne misliš da sam prečuo tihu besedu tvoga srca? – Daleko bilo tvojoj duši! **3** Gle, pošto ti vide da je Naeme za tebe gotovo čisto izgubljena, tada si se tek vratio u sebe i mogao si se obratiti Meni. **4** Istina, ispravno si se obratio Meni, i obratio si se u svoj istini – no tvoje okretanje beše suvi povratak, zbog čega si Me na kraju svoje besede u duši s uzbuđenim srcem mogao zamoliti da Ja, kada kažnjavam, bolje da kažnjavam vatrom, otrovom i skorpionima umesto Naenom – i da se konačno već jednom zasitim kažnjavanja. **5** Gle, iz takvih

molbi viri još malo ljubavi prema Meni i ljubavi prema bližnjem. **6** Mada ti u sebi mišljaše punu istinu, ona bez obzira ipak ne doprinosi životu ako ljubav s njom nije sjedinjena. **7** A Ja ti kažem: da si plakao za Naemom, bio bi Mi draži no ovakav, jer tada bi Mi pokazao da je tvoje srce puno ljubavi, samo bi ona imala kriv smer, kome bi se pak lako moglo doskočiti. **8** A ovako si Mi doduše pokazao otvorene oči, ali zatvoreno srce. A oči ne vrede za primanje života, nego jedino srce – i gle, baš ono što treba biti živo jeste mrtvo u tebi. **9** Tvoja misao je istinita samo do pola zato što u njoj nema ljubavi; a da ima ljubavi u njoj, sigurno bi imala drugačiji ishod od onog nepravilnog: kao da Ja kao Otac unekoliko jedino volim da kažnjavam. Koliko nerazumno! **10** Moj večni poredak najveće i najčistije ljubavi prepoznaješ kaznom i moliš Me govoreći: Zasiti se jednom kažnjavanja! – **11** Gle, ukoliko bih uslišio tvoju nerazumnu molbu, šta bi smesta bilo sa stvorenjima? **12** A kako bi svoju nerazumnost sasvim uvideo, tako ću u tu svrhu da uslišim tvoju molbu na onom starom, moćno velikom i jakom kedru. **13** Nu, šta kažeš na to? – Gde je sada moćno drvo? – Gle, više ne ostade od njega ni najmanjeg traga. **14** Primećuješ li sada kuda bi uslišenje tvoje molbe odvelo bića, i primećuješ li svoju veliku nerazumnost i koliko života vlada u tebi? **15** Bolje da vas kaznim vatrom, otrovom i skorpionima no Naemom? – Gle, istina je da ženu dadoh čoveku da se ponizi zato što sam već od večnosti znao kako stoji sa zasebnim srcem čovekovim. **16** Jedino u tom pogledu, samo do pola, žena bi se mogla posmatrati kao mala kazna usmerena gordom srcu čovekovom; ali ako neko pri tome misli samo malo dalje, zar ne mora odmah opaziti da baš to prividno sredstvo kazne jeste vrlo veliko sredstvo, jest, jedno od najvažnijih sredstava za dostizanje istinskog, savršeno najblaženijeg, večnog života u Meni? **17** Gle, kažem sada već više no hiljaditi put da jedino samo ljubav prema Meni i isto tako prema bratu i sestri uslovljava večni život zato što upravo u Meni Samom večni sušti život sveg života u svom celom sveto beskrajnom protezanju nije ništa do čista ljubav. **18** Ako prema tome nemaš ljubavi, otkuda da ti potom dođe život? **19** Jer koji ne prima Mene u svome srcu, Koji sam sasvim jedini život, kako i čime će živeti? **20** A Ja sam Sam večni život. Čije srce prema tome stoji tu prazno ljubavi, zar ne stoji u istoj meri i prazno života preda Mnom? **21** A sada se vrati i posmatraj malo i pogledaj ko najpre srcu deteta uči ljubav kroz ljubav, ko najpre srce budi za ljubav i život? **22** Ko hrani

nemoćno dete sopstvenom grudom, ko ti dade prvu hranu i prenese te na nežnim, mekanim rukama iz smrti u prvi život? – Pogledaj svoju mater – nerazumniče! **23** A kada si kao mladić u muškoj snazi koju si osećao i koja je nastajala hteo ponosno da se digneš kao da si pozvan da s velikim prezrenjem skršiš sunce, mesec i sve zvezde i tako da se raseješ u večno ništa, ko ti dođe u susret – ko ti sveza tvoje srce za ljubav i život u tebi – ko te najpre ponovo vrati u sopstveno stanište života – ko te iznova opet uči ljubavi koju te je mati učila a koju si zaboravio? **24** Ko, reci Mi, ko beše anđeo koji ti celim telom jako doviknu: Horede! Ljubi, ljubi, ljubi! – i živi – ali ljubi čisto, ljubi u Bogu, i živi u Bogu, i da mi živiš, a ne kucaj o vrata smrti! – ? **25** Gle, ovde uz Moje noge počiva i ljubi taj anđeo, koga si hteo da zameniš vatrom, otrovom i skorpionima; gle, to je Naeme! **26** Idi sada, pokaj se za svoju nerazumnost, pa kada osetiš ljubav u svome srcu, jest, Ja ti kažem, moćno jaku ljubav prema Meni, svome, dobrome, preljubaznome Ocu, onda se digni, pa dođi ponovo kako bih te blagoslovio večnim životom, amin."

221 Poglavlje

1 Po toj besedi Abedamovoj Hored pak odmah pade na svoje lice i zamoli usrdno Abedama da mu preobrazi njegovo srce pošto se sada oseća suviše nemoćnim i valjano uviđa da iz sebe baš ništa ne može; zato da mu Abedam bude milostiv i milosrdan. **2** A Abedam mu reče: "Učini šta sam ti zapovedio, tako će ti se pomoći, jer na određenome mestu sam pripremio lek za tebe; zato idi i zgrabi hitro ako ti je stalo do života i do Moje milosti, ljubavi i smilovanja, amin." **3** I smesta se Hored dignu, zahvali drhtećim srcem i dade se odmah do pećine koja odavde beše udaljena oko dve hiljade dobrih koraka. **4** Kako tamo prispe, posmatraše neko vreme veliku raskoš boja stenja i počeo da razmišlja u sebi o uzroku takve divote, no ništa zadovoljavajuće ne htede mu pasti na pamet. **5** Konačno mu pak dođe dobra misao i usled toga reče sam sebi: "Kada se jaki zrak sunca prelomi na valjano oblikovanim, glatkim i svuda beskrajno raznobojno providnim površinama ovog plemenitog stenja, onda se ove boje naravno razgore kao žive u neizrecivoj raskoši i veličanstvenosti iz njih. **6** Ali da li su zbog toga i svojina ovog stenja? – O nipošto! Kada sunce potone iza planina, tada i

potone sva tvoja velika raskoš dole u duboku noć! **7** Koja je tada razlika između tebe i najobičnijeg peščara, preko koga čak i mrav hitro kaska i beži kako ga njegova velika neplodnost ne bi isisala i konačno usmrtila? **8** Zar se prema tome sve ne proslavlja jedino kroz svetlost? – Jest, jest – kroz svetlost; ali šta je bez obzira na to raskoš svih stvari u svetlosti? – Laž, najgolija laž? **9** Abedam, kako ga nazivaju oci, reče mi prethodno nešto o polovičnoj istini – gle, gle – otud mi neobično sviće! – Jest, jest, zbilja itekako može postojati polovična istina! **10** Ko može osporiti divotu oblika kod stvari, kao npr. kod cveća, dragog kamenja, plodova, životinja, i takođe ljudi, i još kod bezbroj drugog? – Ali njihova divota je samo polovična divota bez svetlosti. **11** A šta je divna svetlost po sebi ako bi njeni zraci trebalo da se raseju napolje u praznu beskonačnost ne pogodiv neki oblik kako bi ga proslavili? **12** Ili zar je vidljiv oblik svetlosti sam po sebi nešto zaista karakteristično lepo? **13** Zar može neko da nazove lepim sunce, mesec ili sve zvezde, ili neku baklju po sebi što se tiče oblika? – To zaista nisu, i već jednostavan cvetić ima više za sebe no ceo odveć jednoliki okrugli, prividni kotur sunca, meseca i malo značajne tačke zvezda. **14** Jest, jest, svuda samo pola istine; oblik je samo upola vredan bez svetlosti; i svetlost samo upola bez oblika. **15** Znači, prema tome isto tako bilo bi i s čovekom ako se njegovo srce bez ljubavi i oblika okreće li okreće tamo-amoo. **16** Razum, doduše, poput sunca pušta svoje zrake, ali šta to vredi praznini? – Gde nema ničeg, kakvog li dejstva zraka ako padne na ishlapelu površinu ništavila? **17** Jest, zaista, u mom srcu nema ničeg; baš ničeg nema unutra, nema ljubavi, nema kajanja, nema žalosti, nema radosti, nema želje, čak ni žudnja se više ne mrda u njemu. **18** Da nemam možda želju za životom? – O ne, meni je život kao kamenu njegovo šareno zračenje. Da nisam možda gladan ili žedan? – Ni tu ne osećam ništa. **19** Treba da se pokajem za svoju nerazumnost; jest, za koju? – Zato što je moje srce prazno i od svetlosti razuma nema koristi zato što nju ne prima nikakav oblik u meni. **20** Tà pokajanje je jedna kći ljubavi. A ako je mati još negde daleko, otkuda da uzmem kćer? **21** Ja sam nerazumnik, tako mi reče Abedam Jehova; čvrsto i verujem da jesam jer On, večna istina, mi je posvedočio takvo; znači mora da sam nerazumnik. **22** Ali zašto sam nerazumnik? – Zato što je moje srce bez oblika ili prazno ljubavi – a ako je prazno, otkuda da se napuni? **23** Od svetlosti sigurno neće, jer gde zrak ništa ne nalazi, tamo prolazi kroz

beskonačnost i večno se više ne vraća. **24** Dakle otkuda uzeti i zasititi ništavilo? – No – tiše, tiše – šta je to? Šta to zvuči tako premoćno divno? O Bože – veliki, sveti Jehova, daj mi sada da nestanem! Ne, ne – tek sada daj mi da živim! **25** Čujem zvuke, zvuke, ah, svete zvuke! – Nisu reči, ne razumem ih, ali su bez razuma divniji, jest, beskrajno divniji od najrazumljivije reči. **26** O Bože, sada mi već nešto postaje jasno. – Naime – da sam velik nerazumnik. **27** Zar reč nije oblik zvuka? – A ipak je ovde sam zvuk divniji od svog oblika. **28** Došao sam do kraja sa svojom mudrošću; ova pojava je uništila sva moja načela. **29** Gospode, ovde leži grešnik go pred Tobom u prašini i nema ništa više da kaže do: O dragi Oče, budi i meni sirotom grešniku milostiv i milosrdan! Tvoja sveta volja, amin!"

222 Poglavlje

1 A ovoj pećini je bilo svojstveno, posebno oko trećeg časa popodne, koliko sati upravo sada već beše, kada se svi vetrovi smire i nastupi potpuno zatišje, da se čulo zvučanje koje je bilo vrlo slično zvucima čisto podešene eolove harfe. Samo ovo zvučanje beše daleko veličanstvenije i uzvišenije kako u penjanju i padanju, tako u onom što nazivate modulacijom ili prelaženjem. **2** Ovo čudo, istina, beše već starije, ali sve do Horeda niko ne otkri; međutim, starost ne ukida čudo, a još manje njegovu valjanost, vrednost. **3** Da je sunce i cela tvorevina već vrlo staro čudo, to valjda niko neće osporiti; a da li sa starošću ovih čuda i prestaje njihova valjanost, vrednost, koja je vrlo uređena i određena? **4** Sigurno da ne, jer prestaro sunce svetli još dan danas baš onako kako je svetlelo u vreme Adama. **5** I isti takav slučaj beše i s ovim zvučnim čudom budući da već od večnosti beše predviđeno za svrhu koja je sada u Horedu prisutna. **6** A ovoga se ovde dodirujemo zato da ne bi odmah ko rekao da to beše neka sasvim prirodna pojava, **7** Pa bi iz takve tvrdnje unekoliko trebalo razabrati da su prirodne pojave manje čudo no da iznenada s neba padne svetleća gora. **8** Dakle ovo zvukovno čudo delovalo je na Horeda toliko blagotvorno da potpuno započe unilaziti u sebe i postade čovek potpuno skroz pun kajanja, ljubavi i života. **9** A kako ovo čudo izvede drugo čudo? Odmah će o tome biti govora, pa čujte: **10** Ovaj Hored je od svog rođenja bio pun ljubavi i pun najboljeg duha; zato je već kao dečak uzimao kamenje u ruku ako u trenutku provale

Ljubavi nije mogao dohvatiti ništa drugo i pritiskao ih je velikom žestinom o svoje srce. **11** A iz ove ljubavi se vremenom razvila određena vrsta ljubavi prema prirodi, koja na kraju dobi veću težinu no ljubav prema Meni i ljubav prema ocima, braći i sestrama; šta je dakle zasad morala biti prirodna posledica skretanja te ljubavi? **12** Pogledajte Horeda, upitajte njegovo stanje, pa će svakome sve biti jasno na koji način on naposljetku postade sasvim čisto hladnim filozofom. **13** On oštrijim očima počeo posmatrati prirodne stvari; on proveravaše bilje, ono za njega nemaše života koji bi ga dalje još više grejao; on rastavljaše drveće, no ni u njima ne nađe životnu toplotu; on uđe u vodu, i nađe je hladnom; opet uze glinu, i nađe je mekanom i veoma gipkom tako da od nje mogaše svašta da oblikuje; no on opazi smesta dva velika zla, naime: Sve dokle takav proizvod ostade mekan usled svoje vlage, beše i sasvim hladan da se koža stražila; a ako bi ga zagrejao na suncu, postajao bi, istina, čvršćim i čvršćim, no ako bi ga zatim pritisnuo o svoje grudi, naneo bi mu znatnu bol, tako da baci od sebe svoje stvrdnuto delo. **14** Takođe uze kamenje, udari ih jedan o drugi tako da ne retko prštaše obilne plamene varnice; zbog toga se nađe u čudu tako da zatim i razlupa skoro sve kamenje na koje naiđe tražeći u njima vatru, ali naravno sasvim prirodno nikada ni ne nađe, i otud zatim zaključi: Ceo svet je gladan tigar koji je svagda raspoložen da jede, ali nikada ne voli da ostavi drugom nešto osim ponekih nejestivih mrtvih kostiju. **15** Takvih mudrih izreka, koje mu se mnogo sviđahu, vremenom izvuče iz prirode u velikom broju, tako da ga naposljetku počeo smatrati velikim mudracem Istoka – tamjan koji mu beše i najugodniji, tako da i svojom mudrošću dotera sve dotle da se pred njim ni oci glavnog kolena ne usudiše govoriti, nego svi ga hvaljahu i dodeliše mu opšti blagoslov, tako da zatim posta i dovoljno jakim za apostola u Dubinu, kuda se pre njega niko ne usudi da ode. **16** Znao je u Hanohu na Moje ime, rečju i delom, da pribavi poštovanje, te zato dobi najbolje u nagradu za svoju mudrost i ništa manje strašnu moć; u toj nagradi nađe punu naknadu za svu svoju ljubav koju je rasipao nemoj prirodi; a budući da nađe ljubav, ljubljaše neumereno, i otpusti mesto toga sasvim mudrost, tako da i pređe u svu čulnost, za koju sada u Naemi vide Moju kaznu, i to u spasenom stanju kada njegova ljubav ponovo počeo da se gubi u mudrosti. **17** On preda Mnom čak ponovo postade svojim ranijim mudracem pun hladnoće. **18** Šta je sad trebalo činiti s njim? – Neko suviše

izraženo i praskavo čudo ubilo bi ga. Zato i ovaj sazvučan melem za njega bi položen u kamen kako bi otud iskusio da Moja ljubav ne ispunjava samo srce u čoveku nego i najtvrdi kamen. **19** A kako je taj lek dejstvovao na Horeda – da bismo to saznali, posetićemo ga sami veoma blagotvorno i čuti to sve iz njegovih usta i tu još ponešto naučiti i spoznati, amin.

223 Poglavlje

1 Gotovo sat vremena Hored uzdišao u nešta trudno dostupnom kutku pećine kada s jutra počeo da duva lagan vetar i okonča divno zvučanje. **2** Kada se pak izgubiše ti zvuci koji se Horedu učiniše toliko svetim, tada ubrzo ustade i počeo sam sa sobom da razgovara govoreći: **3** "O divna, čudesna tvorevino Božja, koliko si uzvišena i sveta posmatrana očima ljubavi i kada je osetiš duboko u dragom srcu; jest, osetiš srcem samo donekle očišćenim ljubavlju pred Bogom. **4** Kakve li razlike sada u meni! – Ranije, pre jednog pomaka senke jedva, sve beše još hladno oko mene, i mrtvo sve. Jest, moje samo srce beše hladno, i moje oko nesposobno jednoj suzi. Sada sve živi; tvrdi kamen govori; trava šalje mirisne hvalospeve naviše ka svetim visinama Božjim. **5** Kroz čile grane divnog drveća šumi sveta, čista beseda, velika reč o svim šumama zemlje. Zvuči: Bog je najčistija ljubav! – I sve je ljubav oko Njega, iz Njega i kroz Njega! **6** O – kako divno, kako lepo, kako sveto, kako živo jeste sada sve oko mene! – Kako su sada uzvišene ove svete planine i kako je neizrecivo uzvišeno sveto sada ono jutarnje uzvišenje Adamovo, gde – gde – o veličine, veličine! ne mogu da izgovorim! **7** O srce moje, srce moje! Sada se otvori širom; jest, preko svih beskrajnih tvorevina se raširi i shvati šta se sada nalazi tamo na onoj svetoj visini. **8** Shvati, shvati – jer Bog, veliki, večni, presveti Tvorac beskonačnosti! – o srce – shvati! – preljubazni, najsvetiji Otac jeste! – da, svih nas Otac jeste – koji se tamo nalazi – vidljivo među Svojom decom! **9** O prirodo, o vetrovi svi, žuboreći izvore, ćutite, ćutite sada; i vi cvrkutajući žitelji grana kedrova, a i ti – cvrče što cvrčiš ne sputavajte sveti osećaj u mojim grudima! **10** Sveti Otac pun najviše ljubavi među Svojom decom tamo na onoj svetoj visini! – On – svemoćni Tvorac, večni, jedini Bog i Gospod svih stvari i bića – kao Otac među Svojom decom! – O misao, o presvetla, presveta istino – koja beskonačnost da te shvati, koja večnost da te razume? **11** Jest – inače,

bedna prsa, sveta ste ako te ova misao samo dotakne. – Otac – među Svojom decom! – O beskrajno velike misli! ko da živi i da te misli u tvojoj veličini i tvojoj beskrajnoj beskonačnosti? **12** Otac među Svojom decom! – i Sam ih uči, uči ih da spoznaju Njega – svetoga Oca. **13** I do mojih mrtvih usiju dospe Njegov sveti Očev glas, a ja ga ne razumeh. I moje oči videše Njega, a ja Njega ne prepoznah? – Ovamo me dovede Njegova reč – Očeva reč me dovede ovamo. **14** O sveto mesto – ti mesto živog preobraženja moga srca, moga duha – kakvim večnim spomenikom da te ukrasim, kojom svetom reči da te nazovem? Tebe – sveto mesto! – kuda me uputi Očeva reč. **15** Ah, šta li je čovek, slabi žitelj ove zemlje – da mu se smiluje večni Bog i da ga primi kao dete? **16** Zar je čovek dobar? – Ne, to nadasve nije! Da nije možda odveć lep zato što Bog dolazi kod njega? – Ne, ne – tek to nije – jer gde manjka istinske dobrote, tu manjka i istinske lepote. **17** Da nije možda toliko simpatičan zato što je Gospod sišao do njega? Ama nipošto – jer da bismo bili simpatični – pre toga obavezno moramo biti dobri i lepi. **18** Da čovek možda nije bogat raznim, Bogu stranim i neobičnim stvarima? – O neizrecive nerazumnosti, o mračne li misli koja bi još uvek mogla ovladati jezikom. **19** Tà šta ima čovek što prethodno nije primio? **20** Dakle – šta je – ili šta prema tome ima bedni čovek ove jalove zemlje zato što Bog dođe njemu, sada ga uči, vodi i teši? **21** O velike, nedokučive tajne! – Zato što se smemo nazvati Njegovom decom – to je upravo Njegovo beskrajno smilovanje, bez kojeg poput svakog kamena nismo ništa drugo osim pukih stvorenja, i to usto još puni neposlušnosti, dok se kamen mnoge hiljade i hiljade godina bez Gospodnje volje ne pomera s mesta gde ga je postavila svemoćna ruka svetoga Oca. **22** Ili zar je sveta misao u Bogu iz koje je čovek, nezahvalni čovek, proizišao možda božanskija od one iz koje je ranije, u isto ili kasnije vreme proizišao kamen iz jednog te istog Boga. **23** Jest, jest, ništa, baš ništa nema čovek niti je pred Bogom, nego sve je samo čista milost od Njega. **24** O neizreciva ljubavi, beskrajno milosrđe Očevo, Koji je svagda svet, presvet; kako li da Ti srce zahvali, kako da Te slavi i hvali; kojim rečima cele zemlje da dostojno objavljuje takvu beskrajnu blagost od Tebe nama sirotim ljudima, koji se odveć nedostojno nazivamo tvojom decom? **25** O Oče, sada daj da potonem u prašinu jer moje oči nisu vredne ni da pogledam onamo gde Ti – još boraviš među Svojom decom. **26** Ti sveti Oče – među Svojom decom! – Ova misao je suviše sveta da bih je

ja, zemaljski crv, još jednom pomislio. **27** Zato tiho, tiho, sve da bude tiho oko mene kako bih i ja zanemio pred suviše velikom svetošću Očevom. **28** Jer šta da govori prašnjavi crv kala o čemu čitava beskonačnost uzvišeno s najvećim strahopoštovanjem ćuti? – Dakle tiho, tiho – moje srce i moj jeziče, jer sve oko mene je sada začutalo – tiho u Bogu – tiho – jer – Otac je u blizini.

224 Poglavlje

1 Po tim rečima zaneme jezik Horedov doduše, ali utoliko glasnije posta u njegovom srcu, jer ono tražase li tražase sada prikladne i valjane sveti reči zahvalnosti i dostojanstvenog predstavljanja čovekove što god moguće veće ljubavi prema Bogu – međutim, beše uzalud; što se god Hored dublje uvlačio u svoje srce i što marljivije pretraživaše sve svoje najskrivenije kutke, tim manje i nalažase što bi sada tako rado našao. **2** A istovremeno Abedam pozva Sebi Henoha, Lamela, Gabiela s Puristom i Lameha sa Žemelom. **3** Kako pak Naeme ču ime svoga oca, uplaši se silno, jer ona pomisli da ga je sigurno ona odvažna maglovita prilika kod Belog brda dovela ovamo na ovo tako sveto mesto. **4** Ali Abedam je smiri time što joj reče: "Naeme! – Kako možeš da se plašiš pored Mene? – Zar nisam Ja Gospodar svih stvari, bića, cele beskonačnosti, cele večnosti? **5** Gle, zato je tašt tvoj strah. Uz to Lameh koga sam pozvao nema ništa zajedničko s tvojim ocem osim jedino imena. **6** Jer ovaj Lameh ima ime od Mene koje znači: Taj je Moja ljubav, taj je za Mene, taj ima Moje blago u sebi. **7** A što se tiče istoga imena tvoga oca, to mu ga dade u istom značenju Sotona, koji je Moj najveći neprijatelj. **8** No ipak ne treba da se brineš radi svoga oca, jer Ja sam takođe odveć silan Gospodar onoga kome je tvoj otac jedan odan, ali posve nesretan sluga, i već ću u njegovo vreme i njemu otvoriti oči. **9** Zato budi sasvim spokojna, ti Moja nova kćeri istinskog kajanja, pokajanja i ljubavi, i pođi za Mnem tesno priključena uz Mene s ostalim pozvanima tamo do mesta gde Horedu zaneme jezik zbog prevelike poniznosti i ljubavi prema Meni. **10** I ti Sete, ti Enoše, ti Kenane, ti Mahalalele, ti Jarede, a i ti Matusalaše idite kući sa svojim ženama i drugom decom i postarajte se za jelo i piće u pravednoj meri jer danas, sutra i prekosutra sva će deca jesti za Očevim stolom. **11** A u svojim kolibama ćete naći sve u pravednoj meri,

samo donesite međutim ovamo. **12** A mi ćemo se sada dati onamo gde nas iščekuje nov, velik, odan brat." **13** Hored, pak, ubrzo primeti da se jedna družina s jutarnje visine Adamove približava pećini; samo zbog prilične udaljenosti ne razabra ko je sve u družini. **14** Kako se pak družina približavaše njegovom mestu, tada tek spozna koje je doba dana – naime, on ubrzo među društvom prepozna uzvišenog Abedama. **15** To bi suviše za njega, tako da viknu s žestokom ljubavlju: "Ne, ne, to ne može biti, nikada, ne!" **16** Ja! grešnik, jest, skoro bratoubica – ja! koji sam bio napaljen više od svih jaraca i pasa i pun najprljavijih misli – ja! veliki nerazumnik – da opstanem sada pred licem Onog – koji me je stvorio, pred licem Boga – pred licem najsvetijeg Oca? **17** Zemljo! zar nemaš sada negde neku široku pukotinu koja bi me primila dole u tvoje najdublje dno za sve večnosti da me čuva valjano? **18** Ili – ti visoka pećino, zar ne možeš da odvališ tešku stenu na moju glavu kako bi me zdrobila do ništavne prašine? **19** Kako li ću opstati sada pred Njim? – Ja s najvećom, pokvarenom, prikrivenom zlobom svog srca i duha? **20** On – najviša svetost!!! – O jeziče, o srce! šta li ćete učiniti kada dođe – kada ubrzo dođe? **21** Kako li ćeš ti grešno oko gledati Boga – Boga – Oca! prečistu presvetu ljubav? **22** Kako ćeš ti moje loše uho slušati sveti glas Očev? Jest, glas – koji si ranije prečulo! **23** No sada, srce moje, sada je odlučujuća bitka – ili životu, ili smrti! **24** Nemam ništa osim širokog srca puno sada žarke ljubavi jedino samo prema Njemu, prema Njemu – presvetome Ocu! – Jel' čista – Oče! to ne znam! – No šta god budeš učinio sa mnom, opet me primio, il' odbacio – samo će biti Tvoja sveta volja i ona je večno svagda odveć dobra. – Zato – da bude Tvoja sveta volja!" **25** Pri zadnjoj reči, pak, već ga Abedam zgrabi za ruku, pa reče: "Horede, ti jaki! ti vrući, ti steno ljubavi sada, dođi ovamo o grudi svoga večnoga, svetoga Oca i okusi tu prvi put kako se tu može biti spokojan – spokojan u prejasnoj svesti večnoga života – spokojan o grudima preljubaznoga, presvetoga Oca. **26** Moj Horede, kada Ja dolazim, onda je uvek životu a ne smrti. **27** Pa tako si ti sada i za večno živ. – Gle, ovde je i odana Naeme – tek sada te blagosiljam za nju i nju za tebe, jer Ja je izabrah za Svoju ruku, i zato ti je sada dajem što si ti sada postao Mojom rukom. **28** A sada sledi za Mnom uz Moju ruku sa ostalima na veliki sabatni obed kod kuće na visini, amin."

225 Poglavlje

1 I Hored ispočetka sleđaše blaženo nem zato što ovaj susret od strane Abedama beše za Horeda nešta neizrecivo sveto Veliko da bi svome srcu svojski mogao dati oduška; on beše naprosto blaženo mrtav, jedino najvoljnija poslušnost oživljavaše njegove ude. **2** Kada prevališe oko pola puta, tada se tek Hored počeo malo otkravljavati od svoje prekomerne nemote u blaženstvu i ljubavi i počeo uzdisati dublje za prvu veliku reč u tom novom stanju. Međutim Abedam mu ubrzo reče: "Dragi moj Horede, ostavi sada svom jeziku da miruje; koliko god bio u stanju da potpuno uskladiš svoj jezik sa svojim srcem, ipak te potpuno uveravam da je Meni bez obzira jedino govor tvoga srca mnogo draži i prijatniji no kada prirodnom hrapavošću jezika mnogo izgubi od svoje žive ljupkosti, mada bez uštrba po istinu; gle, sve šta god pogledao propoveda ti neprestano večnu istinu – ali samo ljubav jeste najunutarniji, nevidljivi život bića. **3** Zato ostani u sebi i ne rasipaj bespotrebno što ti je srce skupljalo; a već će za tebe doći vreme kada ćeš morati obdelavati moje njive; zato štedi svoje divno seme života iz Mene do vremena kada te budem pozvao. **4** Pa tako hajde da pođemo domovini gde ćeš još saznati ponešto, amin." **5** I tako ovo društvo pored Oca pođe prema jutarnjoj uzvišici; pa kako dospu na punu visinu, već beše u sto po sto velikih korpi pripremljen preobilan obed koji se sastojao od samih najdivnijih, plemenitih, svežih i ukusnih jela, tj. plodova, meda, hleba i krčaga punih čistog i ukusnog soka od bobica. **6** Pošto Abedam vide da sve beše po poretku, blagoslovi jelo i piće, pa reče ocima koji dostaviše hranu: "Dozovite svu svoju decu i neka hitro raznesu i razdele jela i pića celom dečijem narodu; pa neka svi jedu i piju i neka budu radosni u Mome imenu i neka sada i svi saznaju od usta do usta da sam Ja, Otac svih njih, vidljivo među njima. **7** A tri korpe neka ostanu ovde na visini za nas, idite i učinite! **8** A ti Lamele, pogledaj tamo prema zapadu; gle, baš tamo gde tri velika kedra ukrašavaju teme jednog brežuljka naići ćeš na sirota oca sa svojom ženom i sedmoru svoje dece, od kojih su tri momka i četiri devojke. Ta porodica je još obuzeta starim najtežim sužanjskim strahopoštovanjem, tako da se čak ni ne usuđuje da korakne dalje otkud vide kolibu Adamovu. **9** Zato se hitro diži onamo i dovedi ih sve skupa ovamo Meni – tako idi i učini! **10** A ti Lameše uzmi ovu srednju glavnu korpu i odnesi je do Adama,

ti Gabriele uzmi drugu za svoj dom, a treća neka ostane ovde za Mene, za Henoha, za Jareda, za Lameha i njegovu ženu, za Mog imenjaka, za Kizehela i Setlahema i njegovu drugu braću, za ženu Curielovu, za tebe, Moj Horede i Naemu, za Juru, Busina i Ohoriona, i za porodicu koju će Lamel odmah dovesti ovamo. **11** Svi ostali neka sednu ili oko korpe Adamove ili oni koji su od Jutra oko korpe Gabielove." **12** A Adama krišom zabole što Abedam ne htede da sudeluje u njegovoj korpi. No, Abedam mu odmah reče: **13** "Adame! Zar ima razlike u korpama? – Zbog toga ne treba da budeš ljubazno-častoljubivo tužan što slabe skupljam oko Sebe. **14** A ove tri korpe ionako ovde stoje tako poređane da su razdvojene samo malim prostorom, čemu dakle briga položaja? **15** Zar nisam Ja Otac i zar nisam ovde u sredini svih vas? – Budi zato dobro raspoložen i ne razmišljaj o prvenstvu korpi, nego bolje o Mojoj opštoj Očinskoj ljubavi, pa sigurno neće biti razlike u koju korpu Ja ili ti zahvatamo. **16** A da ne misliš da je tvoja korpa zbog toga manje blagoslovena? – Ne budi u toj zabuni, amin!" **17** Na to opet posta toplije i svetlije u Adamovim grudima te on zamoli Abedama da oprosti. Abedam mu pak odgovori: **18** "Adame! Kako da ti oprostim tvoju ljubav prema Meni kao da je greh? Zato budi samo savršeno spokojan jer taj tvoj bol uzrokovala je tvoja ljubav prema Meni; zato budi potpuno miran i blaguj radosno jelo, amin." **19** Po tim rečima već i hitri Lamel dovede svoj blagočestivi plen. **20** A Abedam im iziđe u susret zato što se oni veoma plašili i reče im: "Dođite ovamo, Moja draga dečice, i ne plašite se preda Mnom, vašim večnim, svetim, predobrim Ocem!" **21** I oni Ga prepoznaše, padoše pred Njim i slavljahu i hvaljahu Njega odveć glasno!

226⁶ Poglavlje

1 I Abedam im naloži da Mu sasvim priđu, pa zatim im naloži da prestanu sa svojom glasnom hvalom; no oni vikahu još više: "Slava Tebi, sveti Oče, slava Tvome presvetome imenu! Slava Tebi, svemoćni, veliki Bože, koji si večan i beskrajan! Jedino Tebi pripada sva ljubav, sve obožavanje, sva čast, sva hvala, sva slava, svako uznošenje i sva naša najveća poniznost pred tobom! – Jedino Ti si dostojan da sve to uzmeš od nas!" **2** I tako vikahu dalje i na prirodan način ih se nije moglo pokrenuti da učute. **3** A pošto se

⁶ Vidi; 2:40.

Abedam zasiti hvale, a ni oci više ne znadoše dalje šta da se dogodi kako bi se učutalo ove vikače-hvalitelje, tada uzvišeni Abedam podiže svoju ruku i povuče prstom od istoka do zapada; i smesta preko celog širokog nebeskog svoda sevnu nečuveno jaka munja za kojim odmah usledi tako jak grom da se stoga gotovo cela zemlja zatrese do svog temelja. **4** Ta pojava naše vikače-hvalitelje ponizno učuta i svi oci se udarahu o prsa i verovahu da se uzvišeni Abedam ovoga puta odveć naljutio. **5** Zato i Adam smesta ove nove vikače-hvalitelje stade žestoko prekoravati zbog njihove neposlušnosti prema reči Gospodnjoj. **6** Međutim, odmah se umeša Abedam i reče Adamu: "Adame! Zašto se žestiš sve dokle sam Ja ovde među vama? **7** Samo prepusti ovo Meni pošto jedino Ja znam čemu sve ovo – ti sedni uz svoju korpu i uživaj u obedu s decom. **8** A ovako kao ovih devetoro još Me nikada nisi hvalio iako Me duže poznaješ. Zašto da te sada ljuti ako sam njihovu veliku hvalu posredstvom Svoga prsta jakim vatrenim znacima zapisao preko cele beskonačnosti, i vama svima time pokazao koliko velika beše njihova hvala. **9** A Ja ti kažem koji Me smatraš sada odveć rasrđenim: Blago onom koga snađe takav Moj gnev jer će ga smesta oživeti k večnom životu. **10** Razumeš li takav gnev Moje Očinske ljubavi prema dečici koja se zbog same ljubavi prema Meni, svome Ocu, ne znaju snaći, tako da im radost postane neobuzdana i gluvo njihovo uho pošto ih prevelika ljubav drži zarobljene u celoj svetoj neumerenosti. **11** Zaista, zaista, kažem vama svima: Ko ne postane neumeren i neobuzdan u ljubavi prema Meni, njegovo ime se neće zapisati ovako pod zvezdama i nad njima kao imena ovih devet sirotih na zemlji, ali prebogatih ljubavi. **12** Adame, shvataš li sada taj znak i ovaj Moj gnev? **13** Zato budi miran i veselo blaguj svoj obed sa svojom decom, amin." **14** Ove reči veoma dirnuše Adama u srcu, zbog čega i duboko uzdišući uzviknu: **15** "O Oče, ako je tako, ko će onda dosegnuti večni život?" **16** Abedam pak uzvрати Adamu: "Što jadikuješ uzalud ako ne razuemš Moje puteve? **17** Zar su zvezde neba sve jednake i sve bilje zemlje? A kada zvezda svetli, bilo velika, bilo mala, zar ne podstiče svetlost tvojih očiju tako da u tebi živo odsijava? I koju biljku si ikada video da raste mrtva iz tla zemlje? **18** Zato će i onaj koji ljubi s manjim srcem živeti, jedino će njegov život biti jednak njegovoj ljubavi; zato će i biti velika razlika između života i života, beskonačnostruko. **19** Gle, živ je takođe peščani pregalj, no kakve razlike između njegovog i tvog života! **20** Zato se ne staraj o plodu ljubavi, nego o

samoj ljubavi, jer plod će biti po ljubavi; razumi ovo valjano, amin." **21** I Adam se smiri, i pozva s mnogim zahvaljivanjem i hvalom decu na obed – i naznači i Gabielu da takvo što učini u imenu Gospodnjem. **22** Pa pošto se oko dve korpe obilno skupiše gosti koji tu pripadaju, tada Adam reče s uzdignutim rukama: **23** "Deco! Hajde da sada najpre slavimo i hvalimo svetoga Davatelja ove divne hrane i ovog divnog pića i hajde da zamolimo Njegov blagoslov! **24** O sveti Oče Jehova Abedame! Tebi zahvaljujemo; Tebe slavimo i hvalimo; Tebi sva slava, sva čast, sva naša ljubav, sva naša poniznost i potpuno obožavanje u suštom duhu ljubavi i sve istine iz nje! **25** O sveti Oče! Blagoslovi nas i obed za nas po Tvojoj presvetoj volji, amin!" **26** I Abedam pristupi korpi Adamovoj i blagoslovi je i tako i Gabielovu; a zatim odmah odstupi do Svoje korpe, pozva Sebi izabrane, pa sede s njima do korpe; no tu korpu ne blagoslovi i reče: **27** "Gde sam Ja, tu je i prisutan najviši blagoslov. **28** Zato jedite i pijte bez brige jer Ja, vaš Otac blagujem s vama i među vama i u vama, amin."

227 Poglavlje

1 I svi koji posedaše uz korpu Abedamovu još jednom zahvališe Gospodu zato što ih izabra za Svoju korpu i time im pruži neprocenjivu milost da s Njim iz jedne korpe jedu takve plodove divote ljubavi Očeve i da iz jedne te iste posude piju presladak sok večnoga života. **2** Tako hvaljahu svi poprilično dugo Abedama za veliku milost i dokle iz susednih korpi već skoro isprazniše preko trećine, kod Abedamove korpe još niko ne dirnu plod. **3** A pošto slava i hvala nikako ne htede da stane, to svoje goste Abedam pogleda i naznači im da blaguju plodove kao što čine gosti ostalih korpi; a oni Ga zamoliše da prvi zahvati u korpu – što On odmah i učini, na šta i smesta i svi pružiše svoje ruke u korpu pa su s velikim radosnim poštovanjem jeli plodove i praznili posude napunjene sokom. **4** I tako obed potraja dobrih sat vremena, no bez obzira korpe zajedno s posudama nikako da se isprazne, a i zadnji plodovi behu sve ukusniji, kao i sok u posudama sve vrsniji i slađi; tako da je kraj obeda potpuno ličio na početak kada niko nije hteo biti prvi da stavi svoju ruku u korpu – tako i niko nije hteo biti prvi koji bi zadnji primeo ruku korpi. I pošto još češće viđahu Samog Abedama kako zahvata u korpu, tako niko ni ne pomišljaše o

prekidu. Samo Adam primeti da se sunce približava zalasku, pa upita uzvišenog Abedama šta sada da se čini i šta da se dogodi pošto se približi vreme uobičajenog pred-loženja. **5** Uzvišeni Abedam pak naprotiv upita Adama, naime govoreći: "Adame! Hajde reci mi jednom valjano razumljivo kome zapravo treba da važi ovo loženje – da li Meni, ili plavome nebu i njegovom zvezdu koje se kasnije pojavi i još vidljivom suncu i mesecu ili možda pak narodu ili jedino tebi? **6** Gle, jedva da znam šta si ikada s tim povezivao ni šta sada hoćeš povezati ili i već stvarno povezuješ? Zato bih od tebe hteo o tome nešto određenije da čujem. **7** Meni teško da je upućena ta nerazumna briga, jer da takvo hoću, već bih odavno od vas zahtevao; a pošto prema tome Ja takvo uopšte ne volim niti hoću i stoga se Mene nikako ne tiče, onda Mi reci iz suštine kome treba da važi ova čast s takozvanim pred-loženjem?" **8** Tu zaneme jezik Adamov da ne uspe da prevale ni reč preko usana. **9** Abedam pak stoga primeti Adamu te reče: "Adame! Zar nije da si se ti najviše radovao tom pred-loženju zato što si to sasvim krišom dovodio u vezu sa samim sobom i hteo si time naznačiti da samo preko tebe vodi put do vrata života – zato i moraš da se loži tebi pre Mene i ti držiš više do tačnosti pred-loženja no do po-loženja koje beše određeno u Moju čast. **10** Gle, zbog tog sasvim tajnog razloga i dadoh da se žrtveni oganj koji je Meni određen sagori još prepodne kako bi se oganj oslobodio tvoje velike nerazumnosti; no bez obzira na to izgleda da nisi previše raspoložen da se otarasiš svoje stare gluposti? **11** Zar obed kod Mene ne vredi više od pred-loženja koje se odnosi na tebe? Zato ostanite uz korpe i uživajte koliko hoćete i koliko vam je ukusno. To možeš i ti, Adame, da činiš; no ako ti je loženje još draže od ovog živog obeda, onda sebe možeš i tako da obrađuješ; no pri tome bi itekako morao da se čuvaš da vatra ne bude previše jaka, da te lako zahvati pa proguta. – Razumeš li ove reči? **12** A Ja ti kažem: Razumi ih dobro i premisli da je zemlja unutra šuplja i puna najgorčeg ognja – pa onda čini kako ti je volja, bilo smrti – bilo životu, amin." **13** Pošto pak Adam ču takve reči od Abedama, tada se silno zgranu, pa uputi sledeće reči pune straha i drhtanja Njemu: **14** "O Abedame! Ti si svet, dobar i pun ljubavi, milosti i smilovanja; ali teško onome koji bi samo za dlaku prekoračio granice Tvoje volje, jer onda mu je već i vreme za smrt pošto kod Tebe nema srednji put, nego samo dva krajna pola, naime pol života i pol smrti. **15** A isto tako je sazdana Tvoja sveta reč,

koja ne zna za blagi prekor, nego ili blagošću koja sve prevazilazi gradi svetove, ili pak naprotiv iste isto tako opet uništava. **16** Zato Te molim, budi meni slabome milostiv i milosrdan, jer ono što se jednom dogodilo ne može se tako brzo smatrati nedogođenim, zato budi miran sa mnom i ne teraj me još dublje no što ionako već jesam; Tvoja sveta volja, amin." **17** I Abedam odgovori sasvim kratko Adamu: "Adame, Adame, mnogo govoriš za sebe, a na Mene si sasvim zaboravio. **18** Shvataš li šta znači da sam ovde na najgorem mestu Moje beskrajne tvorevine? **19** Šta li ti znaš o večno beskrajnoj svetosti Božjoj? **20** Zato se hitro povrati i ne udubljuj se još više u carstvo smrti, nego mesto toga bolje u Moju ljubav i sada vrlo veliku milost i smilovanje. **21** A ako si do sada na Meni otkrio samo dva pola, onda je to samo tvoja greška; pitaj pak ove nove pridošlice; oni će ti ispričati velika čuda o trećem velikom središnjem polu, amin."

228 Poglavlje

1 Po toj kratkoj besedi pak obrati se Abedam ocu ovih devetoro siromaha sa Zapada, koji se zvaše Pariholi, a njegova porodica Pariholi Gartili (tj. prevedeno: siroti bednici koji nemaju ništa, niti se o čemu staraju, nego žive sa sretnim poverenjem poput ptica od vazduha Božjeg) – pa mu reče: **2** "Čuj ti Moj još nadasve veoma siromašni Pariholi, jel' bi se ti usudio, ako bih Ja hteo, da kažeš ocu Adamu s najblažim rečima da je upravo onaj srednji put, kojeg kod Mene još nije našao, najpravniji put Moje večne ljubazne volje?" **3** I Pariholi uzvratih zahvaćen nadasve najvećim strahopoštovanjem: "O – Ti – presveti, presveti, presveti Jehova, Bože i Tvorče svih stvari, i Oče svih zajedno s tobom svetih anđela i ponekih ljudi koji su ti blagougodni! **4** Kakvu li drugu svoju volju da ima crv pred Tobom u prašini od jedino one koja svagda ishodi iz Tebe? Zato ću itekako učiniti šta i kako Tvoja presveta volja smatra dobrim i sigurno odveć celishodnim. **5** A već je to neshvatljivo snishođenje od Tebe i srednji put svih srednjih puteva što Ti blago pitaš gde bi mogao samo da zapovediš iz Svoje moći. **6** I što si hteo nama svima, bilo dostojni, bilo i najčešće sigurno sasvim nedostojni, ipak ovako očinjski da nam se pokažeš kako bi nama svima pokazao iz Sebe jedini istinski svetli srednji put sveg života, koji vodi svakoga koji je iole dobre volje, o sveti Oče, do Tvoga srca, koje jeste i večno će ostati, po mome dašta još slabome

spoznanju, jedini večni život. **7** Zato, o Ti odveć, odveć, odveć presveti Oče – nemoj izvoleći da me dalje pitaš da li bih igde i kada ispunio Tvoju presvetu volju zato što sam i suviše najgolije ništavilo pred Tobom, nego samo mi daj po mojoj sposobnosti zapovest, i moj potiljak će se svagda nagnuti po Tvojim najsvetijim voljama." **8** I Abedam reče na to Pariholiju: "Čuj, budući da takvo već iz sebe spoznaješ, onda si već i sasvim vičan za vesnika ljubavi i života iz Mene. Zato samo idi do Adama u Mome imenu; i kada te Adam upita zašto si došao do njega, onda mu reci šta znaš iz sebe od Mene. **9** Pa tako izvoli da ideš – a Ja ću međutim da probudim tvoju porodicu, čuj! za večni život. **10** Pa kada se ponovo vratiš ovamo, već će te tvoja deca primiti raširenih ruku. – Pa tako idi i čini, amin." **11** I smesta se Pariholi dignu i ode onih trideset koraka puta do Adama, i osta pred njim da stoji poput kipa najčešće zbog mnogog strahopoštovanja pred Adamom, a onda i usled njegove nepričljivosti pošto imadaše nevest jezika. **12** S velikim strahom zato čekaše na poznato pitanje Adamovo – pa kada ga konačno Adam pogleda i postavi mu ono izvesno pitanje (jer to beše stari običaj Adamov), tada za neko izvesno vreme raniji kip postade skoro trsci i počeo silno da se drma i da drhti i za taj prvi trenutak ni reč da izusti; tek kada Adam drugi put s istim pitanjem malo oštro grmnu, tada se tek u duhu probudi, izgubi svu svoju raniju bojazan te počeo upućivati praocu sledeće vrlo znamenite reči, koje su glasile ovako: **13** "Čuj, oče Adame, ti nerođeni prvi čoveče zemlje, koji si nas sve učio preko svoje bliže dece nego što je neko od nas da Jehova, presveti, jeste Bog i svih nas najljubazniji Otac, kome jedino pripada sva hvala, sva slava, sva čast, sva ljubav i sve obožavanje kao i svaka žrtva! Kako si sada mogao naoči sve svoje dece, koju si sve skupa podučio, da se tako okreneš i da svima nama pokažeš sasvim drugo lice no što smo od tebe nužno imali pravo da vidimo usled tvoga učenja nama svima za vreme dok još ničije smrtno oko nije videlo Jehovu **14** A sada kada On, o čuda nad čudima, milosti nad milosti, dobrote nad dobrotom, ljubavi nad ljubavlju, smilovanje nad smilovanjem, hodi vidljivo među nama i uči, vodi, hrani i poji s istocima Svoje beskrajne Očinske ljubavi – sada – kada On sa središtem Svoje odveć blagosti dođe nama presirotoj deci i dade nama mrtvima tako velika obećanja, i ukoliko hoćemo, sam večni život, tek sada izvoliš da nam pokažeš koliko praznom beše tvoje učenje upućeno nama i koliko malo tvoje poštovanje prema Bogu – zato što upravo sada na njemu

ne prepoznaješ šta Njega uputi nama svima preko Njega Samog. **15** O oče, vrati se jer si svoje lice odvratio od Njega, Koji je došao k nama iz najviše ljubavi i smilovanja kako bi nas spasao od večne noći smrti. **16** Gle oče, dokle bejasmo slabi, tada si nas ti sve potpomagao svojom snagom; zato i ne preziri naše ruke u ovom vremenu svoje slabosti kada hoćemo da te uhvatimo pod tvoje mišice kako bismo ti ponovo pomogli na noge po svetoj volji Očevoj. **17** Zato se i što pre obrati Onome koji je u sredini svih nas, a ne negde suviše daleko van nas. **18** O oče! Gle, On je među nama! Zato se vrati Njemu najhitrije, amin; jest, jest, najhitrije, amin, amin, amin."

229 Poglavlje

1 Kako Adam ču ove reči iz usta Pariholovih, tada tek poče o sebi da razmišlja i ugleda i sasvim veličinu još u njemu skrivenog greha pred Bogom, zbog čega i uzvišeni Abedam ne sede uz korpu Adamovu; ugleda i veliku nemilost u koju se strovalio time što htede pored Boga i sam biti hvaljen kao nerođeni čovek. **2** Takvo sada uvidi, ali pored takvog uviđanja upita i svoje srce: Kako li ću sada ovu svoju najnerazumniju mrlju pred očima Gospodnjim satrti iz svog života? **3** Ko će me sada spasiti i ko sačuvati od gušenja u najdubljem kalu najnečuvenijeg rugla – sada naoči moga Boga i sve moje dece? **4** Po tim rečima obrati se vesniku Pariholiju, te mu reče: "Pariholi, ti reče itekako o brzom povratku – no ako bih te pitao: Kako će takvo biti moguće za onog koji se neizrecivo daleko odvratio od Boga kao što ti to neiskusno zamišljaš? **5** Koji zadovoljavajući odgovor ćeš mi dati? Ali premisli valjano neizmernu dubinu mog sadašnjeg najjadnijeg pada. **6** O najnesretnije pomisli, najsramnije pomisli, moga Boga najnedostojnije pomisli! **7** O najbednijeg pred-loženja, ko te ikada stavio u moje srce, da sam morao da te odredim za moju sadašnju propast? **8** O sunce, ubrzaj svoj hod kako tvoji zraci ne bi više suviše dugo obasjavali moje preveliko ruglo pred svom zemljom! **9** O Pariholi, gde sada imaš utešnu reč; šta mi možeš reći što bi me ponovo uspravilo pred Bogom? – Gde je sada mogući brzi povratak koji si ti spomenuo? Šta mi sada možeš reći i šta dati kako ne bih sasvim nestao od najprekomernijeg rugla, koji me sada zarobljava sve do najunutarnijeg korena ovog mog sada prebednog života? **10** Pariholi, o govori, govori, sada govori ako možeš, smeš i hoćeš!

11 Prekrij glasom svojih prsa moje lice kako ne bi bilo suviše izloženo oku Onoga Koji sada boravi među nama!" **12** I Pariholi na to uzvрати Adamu: "O oče Adame, onda čuj u imenu tvoga i moga Boga Jehove, Koji je sada sveto, presveto među nama vidljiv – i oku neumivenog deteta. **13** Otkud da pitaš o mogućnosti brzoga povratka, koji si bio prvi slobodno dišući svedok Njegovih beskrajnih smilovanja, i prema tome poznaješ beskrajnu ljubav Jehovinu više stotina godina pre mene – a ipak pitaš o tome? **14** Gle, ono stalno obično pred-loženje koje si odredio pre tristo godina radi tvoje časti s naše dečije strane beše upravo još skrivena nerazumnost tvoga srca pred Bogom; On te je video kako gineš pod teškim teretom takvog bremena i zato se sada silno smilovao tebi, te ti uze iz srca taj teret koji te je stiskao i sada te je sasvim oslobodio. **15** Kako možeš, stari oče, koji beše praučitelj svih nas, sada još da pitaš o mogućnosti brzog povratka kada te je povratio već dugo pre no što si razmišljao čega sve rđavog bi se moglo nalaziti iza ovog tvog pred-loženja. **16** Zašto se zbog toga sablažnjavaš u svome srcu ako ti Gospod, sveti Otac, i nasilno izvlači iz tvoga srca silno, skriveno zlo? **17** Ili da ne misliš da hoće da te upropasti ako te upravo tako milostivo uspravlja? **18** O oče! – Pogledaj prema onom svetom mestu; pogledaj Njegovo oko, njegova usta, pogledaj Njegove ruke koje je tako očinski ljubazno široko raširio! – Kakva najviša ljubav zrači iz Njegovog najsvetijeg lica prema tebi, oče Adame! – A ipak pitaš o mogućnosti brzog povratka. **19** O oče! – Ne bih mogao više da ti kažem u najsvetijem prisustvu Onog koji ti iz svake vlasi Svoje glave doziva: **20** Adame! Sine moj, zašto oklevaš tako dugo i ne žuriš u raširene ruke tvoga večnoga najsvetijega Oca, Kojega beskrajna ljubav se već večno s tobom zanima! – **21** O oče Adame! Zar još ne razumeš te reči?" **22** A Adam po tim rečima skoči užareno radostan i zagrlji Pariholija; a zatim mu reče: "O Pariholi, ko ti dade da govoriš takve reči? **23** Zaista, duboki Zapad u tebi nije sazreo taj nebeski plod. **24** Zato požurimo obojica do Njega i obuhvatimo Ga svetlim plamenovima naše ljubavi, jer zaista istina, sada je u mome srcu zapalio pred- i po-vatru, još nikada nisam osetio takvu navalu ljubavi no upravo sada – zato hajde da brzo požurimo do Njega – Njega – preljubaznog svetog Oca, amin."

230 Poglavlje

1 Tako Pariholi Adama odvede do uzvišenog Abedama; Abedam, pak, preljubazno primi Adama, koji se odveć kajaše, pa mu reče: "Adame, kada će konačno doći vreme kada ćeš Me spoznati s Očeve strane, a ne stalno samo sve više i više sa sudijske strane? **2** Juče si Me video s najponiznije strane, i dao sam tek malo pomalo da Me prepoznaš, kao i sva tvoja deca, kako se Mojim vidljivim prisustvom niko ne bi poremetio u slobodi svoga srca. **3** Pa pošto sam malo pomalo dao da Me prepoznaš, to tako da niko ne bude ometen u slobodnoj sferi svoga života preda Mnom, tako ti Mene istina prepozna i prizna Me ustima za svetog preljubaznog Oca, ali tvoje srce tom Ocu nikada nije ustupilo dovoljno mesta; nego gde se Otac useli, tu se s Njim useli i sudija, koji onda tvoje srce prisili da Me ljubi, ali pri tom uvek stalno triput više da Me se plaši no da ljubi. **4** I u toj dvojnosti si ostao do ove minute i nikako nisi mogao da Me obuhvatiš onako sasvim ljubeći zato što si se plašio Mene, te u tom strahu nisi mogao da ugledaš Oca nego uvek samo sudiju. **5** Sada te probudih istina silno, i ti Mi dolaziš kao ljubeći sin, no ljubav u tvome sada gorećem srcu, ta ljubav nije tvoja sopstvena jer sam je Ja sada sasvim slobodno zapalio u tebi kako bih te sasvim probudio; Ja ti kažem: Otac i sudija još nisu razdvojeni u tebi; sada tek traži sopstvenom snagom svoga života da obuhvatiš Oca u tebi; jest, obuhvati Ga sasvim i odvoji žalosnog sudiju od Njega, koji ti je svagda smetao da ugledaš beskrajnu ljubav Oca u sjajnoj svetlosti pred tobom i pred svom decom iz tebe. **6** Sada spoznaj da nisam došao kod vas kao sudija, nego dašta kao preljubazan sveti Otac kako bih vasceloj deci iz sopstvene ruke već na zemlji dao predivno, presveto seme za večni život; onda ćeš konačno prejasno ugledati u sopstvenom plamtećem srcu da se sudija i Otac večno ne sjedinjuju u ljubećem srcu dece, da svagda jedino samo Otac, ili jedino sudija, moraju da ovladaju životom, Otac večnim životom, a sudija večnom smrću duha ljubavi. **7** Zato dakle razdvoji s mirnom radošću konačno preljubaznog svetog Oca od gnevnog, prestrogog sudije bez ljubavi u sebi. Tada više nećeš drhtati i tresti se preda Mnom, nego likovati i skakati od radosti i neustrašive ljubavi prema Meni, svome večnome, preljubaznome, presvetome Ocu. **8** U to budi siguran da svi koji Me zovu Ocem nikada u Meni neće ugledati sudiju – no oni koji svagda i pre i radije preljubaznog

Oca ispovedaju kao prestrogog, prestrašnog sudiju u ježećem srcu, ti će tada nažalost to i naći na Meni, jest, prenesretno ubijajućeg sudiju, gde bi inače ljubaznim putem nepogrešivo verno našli preljubaznoga Oca. **9** Zapamti to dobro, Adame Moj, sine Moj: Šta tražiš, to ćeš i naći, bilo ljubećeg Oca, svetog, dobrog, večnu ljubav i večni život kroz nju i u njoj, bilo, kako ovde već dovoljno bi posvedočeno, sudiju, večnog, potpuno neumoljivog, ubijajućeg sudiju mrtvih, koji na ovoj proveravajućoj ih zemlji nipošto ne htedoše da se obrate Meni u neustrašivoj, preodanoj i čistoj ljubavi, Meni svom preljubaznom Ocu, da sam ih sasvim oživljene mogao primiti u večni život duha. **10** To dobro zapamti, jest, živo u ljubećem srcu zadrži, i svako da zadrži; tada će se sudija ubrzo sasvim izgubiti i mesto njega će u vašem ljubećem srcu jedino preljubazni, sveti Otac urediti Sebi odveć prijatan i najblaženiji stan. **11** Razumeš li ove reči koje sam sada odveć odano govorio? **12** Da, Adame, razumi ih duboko u srcu ljubavi i suštog života iz Mene i u Meni – čuj i vidi i oseti večno, amin!" **13** Po toj besedi Adam pade Abedamu na grudi, te plakaše od prevelike miline prežarke ljubavi jer tek sada spozna sasvim nepomućeno svetoga Oca; zato ni ne mogaše govoriti zarobljen suviše velikim blaženstvom. **14** A i Abedam ga pritisnu tako čvrsto o grudi da je svako iz tog položaja morao da vidi i spozna – Jehova je istinski Otac svih ljudi – i zatim svako prisno stade da se tiska Njemu, i cela visina ubrzo se obavi svetlim, nežno grejućim plamenovima ljubavi prema presvetome Ocu. **15** I Abedam primeti tom čudesno sveto svečanom prilikom: "Adame, gle, to je pravo pred-loženje na zemlji za ono veliko potonje ili pre svega glavno loženje, koje će negda po ovom životu slediti u Mome beskrajnom carstvu večnoga života. **16** Zato i ostani uvek kod tog; to je loženje koje je istinsko i Meni, Ocu, jedino blagotodno. – Razumite to svi, amin."

231 Poglavlje

1 A zatim se Abedam obrati Pariholiju, te mu reče: "Pariholi, gle, svaki čestit i vredan radnik uvek je i putpuno vredan svoje nagrade. **2** Ja sam istina međutim oživeo tvoju porodicu kao što si se sigurno upravo sam uverio pošto te tvoja žena i tvojih sedmero dece primiše otvorenim, već besmrtnim rukama kada si se ovamo vratio s ovim Mojim sinom (naime Adamom);

blagodet ove nagrade sigurno je velika za osećanje ljubavi oca; no ako se otac zatim sam dublje upita otprilike ovako: "A šta sam imam od tog što je moja porodica postala besmrtnom i što me je zagrlila besmrtnim rukama ako ja sam po sebi otud ipak nemam drugoga udela od jedino uzvišene očinske radosti da znam da je moja porodica besmrtna, a odmah zatim osećam sopstvenu smrtnost sasvim i skroz odveć jasno u svim svojim organima i udima?" **3** Gle, pa to je sasvim valjano pitanje postavljeno sopstvenom osećanju; i usled toga pitanja, koje nisi postavio ti, nego samo sam ga Ja postavio u tebi, neka se dogodi i tebi što se dogodilo tvojoj porodici; i već ti se dogodilo kada te tvoji primiše svojim rukama; i već si učinjen besmrtnim tako što sam te pozvao da nosiš u sebi Moju reč kuda sam te uputio; no bez obzira na sve još si jedne nagrade vredan što si odano predao Moj volju Adamu. **4** Gle, prepuštam tvojoj sasvim savršeno slobodnoj volji; upitaj svoje srce; šta god ono poželi, to da ti odmah i bude. **5** Ako hoćeš da ti bude sunce do nogu, Ja ti kažem, zaista, moraće najhitrije da se povinuje Mojoj volji. **6** Ili ako hoćeš mesec? – Povinovaće se Mom najmanjem migu. **7** Ili ako hoćeš sve zvezde? – Budi siguran, pašće kao snežne pahuljice do tvojih nogu. **8** Ili hoćeš li drob zemlje? – Možeš Mi verovati, kao silno veliko zmijsko klupče će se izviti ovamo do tvojih nogu. **9** Dakle, šta god da poželiš, neka ti i odmah, kako već rekoh, bude. Amin!" **10** A Pariholi se odmah baci do nogu Abedamu i zapomagaše plačući: "O preljubazni, sveti Oče, Bože, Jehova! – Ako si Ti meni crvu u prašini pred Tobom – već premilostivo dao besmrtnost, za šta da Te velika nerazumnost moga srca još zamoli? **11** O presveti, najbolji Oče, valjda Tebi večno neću moći dovoljno zahvaljivati za najmanji dar Tvojih svetih darova meni nedostojnome, jer već u svakom dahu nas ljude daruješ Tvojom beskrajnom blagodeti, da je svi anđeli nikada ne mogu dovoljno hvaliti, druge stvari da ne spominjem. **12** A ja gadni crv prljave prašine pred Tobom uz sve to još da se osmelim ozbiljno da zamolim neke stvari kao nagradu koja pripada meni pravoj ništariji, stvari koje je Tvoj najsvetiji jezik izgovorio preda mnom, ili da zamolim još druge nečuvane stvari? **13** Ne, ne! Oče, presveti oče! Pre daj da mene strašilo pred Tobom rastrgnu sve zmiје na zemlji nego što će moje srce i najmanje da pomisli da izmoli od Tebe još više no što si mi Ti Svojom beskrajnom Očinskom dobrotom već ionako večno u neizmernoj meri davao, čega svega neizrecivog ni najmanjeg ni najmanje nisam vredan. **14**

O presveti Oče! Da moju slabu zahvalnost za Tvoja toliko beskrajna dobročinstva najmilostivije smatraš nečim i da i meni dozvoliš da Te iznad svega ljubim, gle, o presveti Oče! – to je sve za čim moje srce žudi! Da bude Tvoja sveta volja!" **15** Pri tim Pariholijevim rečim Abedam držaše ruku pred očima te sakri svoje suze od otaca – no ubrzo povuče svoju ruku s očiju, uzbudi se silno, pa se saže dole do Pariholija, koji još plakaše, podiže ga brzo, pa mu reče sledeće reči: **16** "Pariholi, ti si, kako izgleda, izabrao najmanje, no zaista ti kažem: to je najveće! **17** I prema tome ćeš u najvećoj meri imati Moju ljubav i tvoja cela mala porodica s tobom ne samo vremenski nego večno. **18** Tvoje kćeri će biti lepe kao jutarnje zvezde i tvoje sinove ću ukrasiti silom u njihovim očima da će tako videti pismo zvezda i čitati njihov smisao. **19** Tvoja žena će imati deo Moga srca kao što ti imaš prepun deo Moje ljubavi, a Ja te večno više neću napuštati. **20** Tako dođite svi na Moje Očinske grudi, amin."

232 Poglavlje

1 I smesta se svi, razgoreli najvećom ljubavlju, ustremiše Abedamu. On ih pak sve obuhvati, blagoslovi ih, pa ih pritisnu o Svoje grudi i zatim reče svima koji su stajali okolo: "Deco, pogledajte svi vi koji ste ovde! Ovako kao što već Adam i ova porodica Garthili sada uz Moje grudi dišu večnim životom u duhu njihove ljubavi i najveće poniznosti, i isto kao što dišu Henoh, Jared, Lameh, Set, Matusalah, Enos, Kenan, Mahalalel, Abedam Poznati, Setlahem, Kizehel i njegova braća, Jura, Busin, Ohorion, Curiel, Uranion, Gabiel i njegova braća Lamel i Hored, i s njima i njihove žene i dečica i deca, tako neka i svi dišu u duhu ljubavi prema Meni i svoj istini iz nje večnim životom. **2** Jer zaista kažem vama svima da nema ni jednog koji ne bi bio pozvan od Mene; no ipak opet kažem vama svima: Od svih pozvanih ubuduće niko neće dospeti do Mojih grudi ako ne dođe sam u vasceloj ljubavi i poniznosti, pa tada u srcu preda Mnom prizna da sam njegov Otac. **3** Zaista kažem vama svima: ko Me srcem ne prizna Ocem, i to jedinim, istinskim Ocem, neće dospeti do Mojih grudi. **4** A kada zovete "Ava", tada zovite u srcu, u poniznosti, u ljubavi i u svoj istini iz nje; tako ću vas uslišati. **5** A ko od vas dece jednako bude zvao: "Gospode, Gospode, Bože sve pravde, Bože milosti, Bože ljubavi i sveg smilovanja", toga doduše

neću odbaciti i ostaviću mu život, ali veliko je pitanje da li će ikada dospeti ovamo na mesto najblaženijeg preslobodnog života. **6** Jer Boga se ne može obuhvatiti i Gospod sve pravde usled svoje beskrajne, otvorene svetosti nikako ne sme dozvoliti takvo približenje, nego jedino Otac dozvoljava. I Otac u Svojoj beskrajnoj ljubavi prema Svojoj deci zbrinjava sve u Sebi da bi sva deca mogla i trebala da Mu se približavaju, ovako savršeno, i u duhu još neizrecivo prisnije no što ovde vidite – da bi tu uz Njegove Očinske grudi večno uživala u svemu što god je Očevo. **7** Takvo što zapamtite za sva vremena vremenā da jedino Otac ima život i daje život – i jedino je Otac večni život u Bogu. **8** Sam Bog nije život, nego On je samo svetlost Oca, Otac je jedino život u Svojoj svetlosti. Ni Gospod nema život, nego život jedino pripada Ocu, jer Gospod je samo Očeva beskrajna moć, koja je svojstvena jedino Njemu večno. **9** Ko se prema tome Ocu ne obrati potpuno, zaista, taj ni neće dospeti Ocu; a ko ne dospe Ocu, taj će malo života osetiti u sebi, jer između života i života postoji beskrajna razlika. **10** I kamen živi zato što postoji, jer postojanje i život jeste jedno te isto; zato je sav dati život neprestana borba dvaju sila, od koje jedna teži uništenju, a druga suprotno postojanju, od kojih ni jedna ne može naći željeno stanje spokoja osim jedino u Meni, Ocu. **11** I tako živi i kamen – no kolika li je za vas nezamisliva razlika između života kamena i života samo jednog preglja – a kolika tek u poređenju s životom jednog u ljubavi presavršenog, najblaženijeg, preslobodnog anđeorskog duha! **12** Zato će, istina, svi imati život takođe u Bogu i u Gospodu, no jedini istinski, sebe samog presavršeno slobodno svestan život jeste jedino u Ocu, prema kome sav drugi život jeste čista smrt. **13** Ovo zapamtite svi dobro i zato se obratite Ocu ako zaista hoćete da živite. **14** Vi svi ste pozvani ovom Mom životu – i zato i dođite svi ovamo i uzmite od Mene i dajte da vas Ja izaberem kako jednom ne bi glasilo: Od pozvanih samo malo njih je izabranih. **15** Ovo svi shvatite duboko u svojim još veoma hladnim srcima, amin."

(Po zalasku sunca)

233 Poglavlje

1 Po tim rečima se pak sunce već sasvim sakri iza planina i prema tome Sabat prođe; pošto pak sva plemena već iz objave koja se dogodila ujutru dobro znađahu da se ovaj put, kao i ubuduće, uveče više neće paliti žrtvene vatre i zato ni ne znađahu šta im je sada činiti, da li da ostanu ili da se upute domovini – tako sa svih strana poslaše vesnike da se na visini raspitaju šta sada valja činiti. **2** Kako dakle spomenuti vesnici dospeše na visinu i uputiše se svojom namerom Adamu, koji još ležашe Abedamu na grudima, tada ih odmah upita Abedam: **3** "Deco, koji je smisao vaše namere; zašto ste došli ovamo?" **4** Vesnici pak još ne poznavahu Abedama jer veliki znaci ih ne probudiše jer su već ranije radi pripreme videli kako Henoh, Jared, Kenan, Enos i Set vrše slična čuda, pa prema tome i njihov odgovor ispade naravno veoma kriv i malo oštar, i glasio je ovako: **5** "Šta nas pitaš kada nisi ni Adam ni Set ni Enos ni jedan od svetog reda otaca, niti smo te prethodno pitali pošto je red na nas koji smo poslati ovamo da pitamo?" **6** Gde si se ti rodio i gde su te vaspitavali da uopšte ne znaš za red da nikako ne priliči i da je odveć neumesno da u očitom prisustvu uzvišenog praoca presežeš njemu s jezikom kome nije vreme? **7** Otkuda da nas nazivaš decom – kada po tvom izgledu vrlo lako možemo da ti budemo praoci? **8** I onda kakvog li glupavog pitanja: Koji je smisao naše namere i zašto smo došli ovamo? – Zar nije smisao naše namere jedan te isti zašto smo došli ovamo? – Gle, kako glupavo! **9** A takvi su sada skoro već svi mladi ljudi da su užasno brzopleti i uobraženi i ne primećuju da im iz usta ispada jedna glupost za drugom; zato i ti ubuduće budi pametniji i drži lepo jezik za zubima! – Zapamti to za ubuduće!" **10** Po tim rečima odoše dalje i tražahu Adama, ali ga ne nađoše. **11** Svi pak koji su se nalazili na visini u trenu u sebi primiše zapovest od Abedama da ćute o Njemu, no tragačima ipak da pokažu gde se Adam nalazi. **12** I ubrzo dospeše do Seta i upitaše ga gde se nalazi praotac? I Set im smesta pokaza Adama prstom. **13** Tada se začudiše silno kako su mogli da prođu a da ne primete vrlo prepoznatljivog Adama. **14** A Set im na to reče sasvim kratko: "Jest, deco, stvarno je potrebno užasno mnogo slepoće da to previdite i užasno mnogo gluvoće da

prećujete današnji veliki, sveti zvuk, buđeci zvuk. Idite dakle onamo, pa ćete itekako naći praoca svih otaca, amin!" **15** Ta uputa ovu dvanaesticu vesnika toliko satera u tesnac da sada stajahu kao okamenjeni i ne znađahu šta činiti. **16** A Set još malo zagrmie i reče im: "Šta vi nevaljalci na Sabat još stojite? – Zar vam nisam pokazao gde je Adam? **17** Čekate da vas samo tle odnese onamo? Nego barem mi se sklonite s očiju!" **18** Kada vesnici dobiše taj naknadni udarac, skočiše kao da ih neko opeče i ne znađahu kuda da pobegnu jer ih zahvati velik strah i prevelika bojazan tako da izgubiše svu hrabrost da se približe strogom Adamu kada ih je već blagi otac Set tako grubo primio. **19** A nazad se takođe ne usudiše bez odgovora i obaveštenja. **20** Šta sada činiti? – Jedan od njih reče: "Šta nam vredi da ovde na jedva sto koraka od otaca čekamo ama baš ni za šta? **21** Ili ćemo se sasvim skloniti s očiju otaca, ili će neko od nas otići onamo gde nas je onaj čovek s dugom plavom kosom najpre oslovio i neka ga pita pošto je ionako najpre hteo znati našu nameru šta da činimo, pa neka nam donese odgovor. **22** Uopšte bilo bi dobro da onog nešto brzorekog čoveka bolje upoznamo jer iza njega je sigurno skriveno nešto posebno kada mu je Adam, kome se inače teško možeš približiti, toliko privržen da ga je čak obgrlio rukama. **23** No ko od nas će preuzeti tu gorku službu?" **24** Jedan iz ljudstva se odmah saglasi s ovim prvim koji vođaše reč, te reče ostalima okolo stojećim: "Da, stvarno gorak posao! Ne znam šta bih sada pre učinio nego baš to. **25** Stvarno, mogli biste da me premlatite da budem modar kao središte neba odmah po zalasku sunca, i biće mi draže nego da se još jednom uputim uzvišenim ocima. **26** Braćo, stvarno je sada čudno kako se osećam. Zaista, dođe mi kao da sam neki šmokljan koji je kažnjen zbog nekog nevaljalstva. **27** I s tim stanjem duše da se sada približim ocima koji su na Sabat uvek strašno uzvišeni? **28** Ne, to neka sigurno bude zadnja misao celog mog života makar čitavu jednu večnost morao da proživim na zemlji a nemao ništa drugo da jedem osim sve samih kiselih jabuka. **29** Što se mene tiče, ja ću ovde da sačekam da se više smrkne, pa ću sasvim tiho da se izgubim, neprimetno prema svojoj domovini. **30** To je sada moja namera koja je dobro odabrana; no zbog toga ipak nikome od vas neću da propisujem, nego svako od vas neka čini kako misli da je najbolje, no ja za sada ostajem pri svojoj nameri koju rekoh; jest, jest, ostajem čvrsto pri tome." **31** I treći odmah uputi reč govorniku te reče: "Zaista, družie i brate, tvoja misao može

da mi se dopadne zato bih i ja da učinim jednako tebi, ali zbog jednog se dvoumim, a to su oci, braća i deca koji su nas poslali ovamo i sada uzalud čekaju odgovor. **32** Ali mislim, pošto će se teško neko od nas usuditi da u tom pogledu ode gore do Adama, onda će ipak biti još bolje da ostanemo odani poštenju i da se pravim putem neobavljena posla opet vratimo do svojih i da im bez ustručavanja javimo šta nam se ovde dogodilo; pošto svi znaju za odveć čudesnu sabatnu uzvišenost otaca, onda se sigurno niko neće čuditi i ljutiti što smo se vratili njima neobavljena posla. **33** No ni ja kao ti, brate, nikome neću da propisujem bilo šta, nego svakome prepuštam njegovo bolje mišljenje." **34** I smesta se javi i četvrti i reče kao govoreći sam sa sobom: "Ideje nisu loše, ali prva mi izgleda ipak najbolja mada je najkiselija. **35** A i šta da se dogodi ako u svoj poniznosti još jednom odemo do Adama? – Sigurno zbog toga nikoga neće lišiti života? **36** Ako saznamo nešto od njega, onda je to sasvim valjano i dobro, a ako ništa ne postignemo, onda smo barem savršeno bez krivice pred onima koji su nas poslali ovamo, jer to će sigurno već i dete od sedam godina uvideti da se od Adama ne može otkinuti odgovor kao sa drveta parče labave kore. **37** Ako nekome odgovori na pitanje, onda je to valjano i dobro, a ako ne odgovori – pa, onda zbog toga velika mati zemlja ipak neće skočiti od izlaska do zalaska. **38** Onda se valja pokloniti s najvećim poštovanjem i ići dalje svojim putem. **39** A što se konačno tiče onog mladog, stranog čoveka kojeg je Adam obgrlio, to on izgleda baš ni nije pravi tigar mada je veoma sličan onom strancu kojeg sam juče video kako čudnovato jaše na tigru. **40** Ukratko, života nam neće stajati. Da će sigurno malo grmnuti na mene, to već predviđam; a dalje – kakvo zlo da mi se još dogodi? **41** Ko ne zna Adama već od kada je živ? On je čovek koji je stalno pun grmeće ozbiljnosti, i što posebno na Sabat ispolji, ako mu dođeš u nezgodnom trenutku, to zna skoro svako od nas. **42** Prema tome – znate šta – braćo i drugovi, ja sam potpuno spreman da uzidem i da okušam sreću; ko je sa mnom, sigurno ga neću sprečiti. **43** Ali verujem da će dvojica ili trojica sigurno lakše podneti udarac kakav je Setov nego jedino jedan; pa hajde da još jednom okušamo sreću – ko zna na šta dobro će ovo izići. **44** A već je staro učenje kod nas da svako dobro ima svoje zlo, i sve zlo svoje dobro, isto kao što dan bez noći ne bi bio dan i noć bez dana ne bi bila noć. **45** Zato hajde da ne premišljamo previše, i ko ima hrabrosti, neka pođe sa mnom."

46 Međutim skoro svi silno počеше da se čecu iza uha i jedan za drugim primeti: "Ma, ti potpuno imaš pravo – ali – ako – pretpostavimo – ako čujemo svi, jest, svi mi, bez obzira na sve to što si rekao, starog Adama da izrekne kletvu nad nama, a znamo da je Adamov glas toliko koliko i sam Jehovin glas! – Kako onda? – Šta onda?" **47** I smesta se opomenu raniji govornik i reče veoma kolebljivim glasom: "Jest – jest – na to sam sasvim zaboravio. **48** Da, sada stvar izgleda sasvim drugačije. – Stvarno, ovde je teško biti pametan! **49** Ali gledajte, gledajte, evo upravo dva čoveka silaze s brega – i kako mi se čini upravo prema nama. **50** Hajde da vidimo da li se s njima možemo negde nagoditi. – Dajte samo meni da istupim ako se možda plašite."

234 Poglavlje

1 Zamalo posle jedva nekoliko trenutaka ponovo reče naš glavni govornik ostalima s nešta smetenim glasom: **2** "Braćo i prijatelji! – Tako nam našeg porekla od Adama! Ako me oči ne varaju da smatram mačku za humku – stvarno, neka nemam ni jedan zub u ustima, ako – jest, sada je jasno – prepoznajete li? – Jest, potpuno je sada jasno – ova dvojica – jesu Adam i nepoznati čovek. **3** Sada neka nam pomogne ko može i hoće! – Da pobegnemo sada više nema vremena, a i čini mi se teško da bi mi bilo moguće. **4** Baš ćemo lepo da se provedemo. – Braćo, znate šta! Bacimo se odmah na naša lica inače će biti velika greška. **5** Jer Adam uopšte ne zna za šalu. Ako ne ispadne ništa drugo, onda barem sasvim sigurno potpuno progonstvo barem na deset godina. **6** I svaki od nas neka gleda da izmoli što više iz grudi, inače, kažem vam, potpuno smo izgubljeni. **7** Tačno, gledajte, pravo prema nama! Već su vrlo blizu; padnimo!" **8** I odmah se svi baciše na zemlju i počеше da viču: "O uzvišeni oče Adame, budi nama prestupnicima milostiv i milosrdan! O uzvišeni praoče, poštedi nas svoga gneva! O ti premoćni, nerođeni, prvi čoveče zemlje, ne izlivaj svoj veliki gnev na nas! **9** O ti srazmero Božja, sine Jehovin, postupi milostivo s našom beskrajno velikom nerazumnošću!" **10** I tako vikahu dalje dok uzvišeni Abedam i Adam već dugo stajahu kod njih. **11** A u tišini Abedam upita Adama: "Čuj, kako ti se sviđa ova vika?" **12** I Adam uzvрати: "O Oče! – Ovo je velika jadikovka; ovo zapomaganje sam ja stavio u njih. **13** Juče pre podne

još bi mi bilo ugodno, a sada bih da plaćem od sažalenja. **14** Ovi siroti se mene boje, a ja ne znam šta bih sve učinio za njih od ljubavi. **15** O sveti, preljubazni Oče, budi i ovde opet milostiv i pun smilovanja i popravi opet jednu nerazumnost moga srca." **16** I Abedam mu reče: "Vidi i veruj Mi da to nije zadnja nerazumnost koju si počinio preda Mnom i koju opet imam da popravim, jer toliko si Mi napravio posla s tvojom slepoćom koju si sam skrivio da ću sve do kraja vremena imati pune ruke posla da sve ponovo dovedem u izvorni poredak. **17** Gle, kao što ovi ovde ginu, ginu još mnogi ovde oko nas. **18** Porodica Gartili neka ti posluži dobrim primerom; Uranion i njegovi potomci – kako su došli na visinu? A ipak je njegov dom najsvetliji od Jutra. **19** No, šta si učinio neka za tebe više ne bude ni u jednom računu, jer gle, Ja sam to primio u Moj sopstveni račun i znam itekako šta ću zbog toga učiniti za sva vremena. **20** Ali sada je još mali red na tebe; pozovi po imenu onog koji leži nama najbliže na zemlji i naloži mu s dobrim glasom da ustane; pa ćemo videti šta se može učiniti, amin." **21** I odmah se Adam sagnu dole do našeg glavnog govornika i vođe, zgrabi mu ruku, pa mu viknu u uho: **22** "Garbiele, ustani! i prekini s tvojom praznom vikom!" **23** A Garbiel reče odmah još ležeći na zemlji ostalima: "Braćo! Prestanite da vičete, ne вреди više, nego ustanite sa mnom, i svako neka se spremi na najstrožu presudu, jer svi vi znate da ako preuzvišeni otac nekog molitelja zgrabi za levu ruku i naloži mu da ustane, onda to ne znači ništa drugo do: Da si otišao smesta na dvadeset godina daleko iza Ponoći sasvim s mojih očiju. **24** O teško nama, teško nama! Znači nije nam ni dozvoljeno da povedemo našu ženu i našu dragu decu! O teško, teško nama svima jer sada smo izgubljeni!" **25** I Adam reče na to Garbielu: "Garbiele! Ti si velik nerazumnik, takvo ima sada da prestane za sva vremena! **26** Ne boj se! Nikada više niko od svih vas neće biti proteran jer ovaj vama još strani čovek – i ja – sada nismo došli do vas da vas stegnemo, nego da vas sve sasvim uspravimo i ako bi bilo moguće da vas savršeno oživimo; zato ustanite svi, amin." **27** Kako pak Garbiel ču takve reči iz inače prestrogih usta Adamovih, tada smesta skoči kao mlad jelen i ne znađase od prevelike radosti šta da čini; smesta zagrlj Adama i poljubi sedam puta njegove grudi, a zatim i smesta zagrlj njemu još stranog čoveka, pa reče: **28** "Koji god da jesi – ukratko, mojoj ljubavi koja sada pređe preko svojih granica ipak si vredan; kada Jehova ljubi čak i muve, zašto da tebe, premda meni još

nepoznatog brata, isključim iz svoje ljubavi, koja sada opšte gori?" **29** I Abedam prema tome takođe dobi sedam jakih poljubaca o grudima. **30** Pa kako izljubi obojicu, viknu onima koji upravo ustajahu: "Braćo, dođite ovamo! Ah, šta upravo osetih na grudima ovog stranca!" **31** Nema reči za to! – Dođite, dođite, braćo i proverite svi kako se odveć osećaš prijatno u Njegovoj blizini! **32** Ne, braćo, prijatelji – ugrišću svoje srce i daću da me oderu ako je ovaj divni stranac rođen negde na zemlji. **33** I takvom nebeskom čoveku smo mogli da damo onakav odgovor! **34** Zar sada nema negde nekog gladnog tigra da nas sve pojede zbog toga? **35** O dođite, dođite i osetite šta je ovde!"

235 Poglavlje

1 I ostalih jedanaestorica se odmah dadoše do Adama, pa do stranca, te učiniše, mada još plašljivo, šta prethodno učini Garbiel, i nađoše kod stranca divno potvrđenim na šta im Garbiel skrenu pažnju. **2** A pošto se krišom tako odveć začudiše u svojim srcima, to Abedam pozva smesta Garbiela do Sebe i upita ga, naime govoreći: **3** "Garbiele, možeš li se još setiti pitanja koje vam postavih kada dospeste na punu visinu?" **4** I Garbiel nešto začuđen uzvrat na to posle kratkog razmišljanja: "Jest, tačno, tačno, ti si nam na visini postavio jedno nešto neobično pitanje, na šta ti dadasmo jedan dovoljno neobično glup odgovor. **5** Jest, jest, tačno – samo ne mogu odmah da se setim kakvo je bilo pitanje? – Nešta o nameri i smislu je sadržavalo – samo sada više ne znam pravo da li se namera nalazila u smislu ili smisao u nameri. **6** Drugi deo pitanja znam prilično tačno, naime: Zašto ste došli ovamo? – Ali prvi deo pitanja više ne mogu sasvim da sastavim. **7** Smisao i namera su sigurno zadenuti zajedno; ali kako? To je sada za moju bedu sasvim drugo pitanje. **8** A stvarno je čudno – baš pre toga o tome čak beše reči među nama – a sada ne mogu da iščupam pa i da me neko ugrize najjače za potiljak. **9** Ne, pa toliko glup nisam bio celog mog života! – Da ovo više ne mogu da sastavim! **10** Dragi, meni još nepoznati prijatelju! Gle, inače nisam toliko glup, ali raniji veliki strah skoro da mi je oteo moje sopstveno ime; pa ćeš mi tako oprostiti ako ti prinuđen ostanem dužan prvog dela pitanja. **11** Ti ćeš sigurno još znati pitanje – nećeš li nam još jednom obznaniti? **12** Možda sada nađemo pristojniji

odgovor no što naša beskrajna naduvana nerazumnost nađe na visini. **13** Ako je tvoja volja; ali ne budi zbog toga zlovoljan ili da se ljutiš." **14** I Abedam odmah učini po želji Garbielovoj i ponovo mu postavi puno pitanje. **15** A sada Garbiel i poskoči od radosti samo što ponovo imađase pitanje, i odmah ponovo reče počev da govori: "Jest, jest, tako beše: Šta je smisao vaše namere, i zašto ste došli ovamo? – **16** Pa sada, dragi prijatelju, pošto si me za to pitao – evo tu je ponovo pitanje tvojom milostivom pomoći; šta sada da se dogodi s tim?" **17** I Abedam uputi na to govoreći: "Nu, ako sada opet imaš pitanje, onda Mi odgovori; gle, to je sve šta sam hteo da znam od tebe da li se pitanje još nalazi među vama." **18** I Garbiel počeo da razmišlja i reče na to: "Jest, što se tiče drugog dela pitanja, to smo poslati na visinu kako bismo dobili obaveštenje za sav narod da li da ostanemo ovde tokom noći kao što je inače bio običaj, ili ne, zato što je danas sve bilo neobično, i uveče se više ne pali žrtva. **19** Gle to je sav uzrok našeg dolaska, ili, to je sve zašto smo došli na visinu, i valjda će biti i smisao naše namere. **20** A kakve će druge okolnosti pak još možda biti sa smislom u nameri, gle, dragi prijatelju, takvo što bi mi bilo valjda nemoguće da ti razložim. Zato ćeš ti biti tako dobar da nam ljubazno obznaniš koji smisao u tvojoj nameri povezuješ?" **21** A Abedam mu na to uzvrat: "Pa onda čuj! Zbog čega ste došli na visinu, to si pravilno odgovorio, ali u tome se nije nalazio smisao vaše namere; nego nalazio se u tome što je vaše srce krišom bilo ispunjeno ljutnjom i pod plaštom drugog pitanja htedoste da ispitete zašto je danas bez vašeg znanja i htenja promenjena svečanost Sabata. – Gle, nije li tako? **22** Pošto sam vas odmah prepoznao i predusretljivo pitao, onda ste Mi odmah dali da prepoznam smisao vaše namere tako što ste Mi uputili grube reči. – Nije li tako? **23** Htedoste, istina, da pitate da li da ostanete ili da krenete kući, no što se tiče smisla vaše namere, samo ste hteli sasvim krišom motreći da se raspitate pa time da zadovoljite vašu tajnu ljutnju, pa da je onda pri zgodnoj prilici istresete pred ocima, i to već za sledeći određeni dan raspre (utorak), kada vas oci svagda blagonaklono slušaju. – Nije li tako?" **24** I Garbiel sav zabezeknut zajedno sa ostalima i sav pogođen zaneme potpuno i ne mogaše da izusti ni reč. **25** A Abedam zatim reče svima: "Sledite sada za Mnom i za Adamom na visinu. Tamo da se najpre okrepite jelom i pićem pošto danas još ništa niste okusili, pa ćemo

onda u dobrom raspoloženju da razmenimo nekoliko dobrih reči o Mome smislu u Mojoj nameri, amin!"

236⁷ Poglavlje

1 Po tom pozivu se tek ohrabri Garbiel, koji se veoma čuđase tome zato što ne mogaše shvatiti kako je taj strani čovek takvo što mogao znati u tančine, pa zbog toga poče strancu da upućuje sledeće reči, naime govoreći: **2** "Čuj, ti odveć cenjeni prijatelju! – Ti si mi nadasve zagonetan čovek – kako možeš da čitaš najskrivenije u našem srcu? Kako u tančine da vidiš šta se u njemu zbiva? **3** Ne, kažem ja, ne, to je previše za čoveka moga kova. **4** Gle, ti moj sada odveć cenjeni prijatelju, sada već čvrsto verujem da s tobom nisu sasvim prirodna posla. **5** Jer prvo i prvo ovaj izuzetan osećaj koji sam pre toga osetio na tvojim grudima, a drugo, sada tvoj još više prodiran pogled pred kojim nije siguran ni najskriveniji kutak našeg srca, jesu najočitiiji dokaz. **6** Doduše neću da osporim da dozvolom sviše mogu postojati vrlo oštroidi ljudi, kao na primer Henoh, Kenan, Jared, Enos i Set, koji su stvarno takođe već izdejstvovali po nešto čudesno, kao današnju munju, pod pretpostavkom da nisi ti takvo što izdejstvovao, i brzo obnavljanje pećine Adamove, to jest ako možda nisi ti tvojom rukom prionuo na posao – i iznenadno stišavanje jučerašnje oluje, ako se možda takođe nisi ti primio toga. **7** Jest, kao što kažem, uopšte ne treba poricati da ljudi vrlo predani Bogu Njegovim milostivim dopuštenjem mogu po nešto. **8** Ali toliko je izvesno i potpuno istino: Moje srce do ovog trenutka ipak osta sasvim pošteđeno, i štaviše ni preuzvišeni praotac nije bio u stanju ikada da pogleda u ovu najunutarniju boru života. **9** Kako ti to prema tome možeš, zaista ne umem da odgonetnem. **10** A pošto si ti to u stanju ko može opstati pored tebe? **11** Ja sam sada sasvim i skroz pun velikog straha pred tobom, i zato te molim da nas sve oslobodiš svog premilostivog poziva da sledimo za tobom na visinu i da sigurno tamo nedostojno blagujemo u najvećem stepenu nezasluženu hranu iz zdele Adamove. **12** Jer što se tiče sablažnjivog smisla naše tajne namere, to smo već načisto s tim; a što ste tiče smisla tvoje namere, to verujem da si ga nama već dao time što si nama svima pokazao dokle smo svi mi bili pravi rđavi nitkovi; ali za sva buduća

⁷ Vidi: 2:50.

vremena više nećemo biti, niti ćemo ikada više postati, u to budi sasvim siguran; a pošto već sada izgleda da si ti najmoćniji na visini zato što preuzvišeni praotac Adam izgleda da je tebi lično privržen preko mere, tako nam milostivo saopšti za šta smo došli ovamo da bismo još pre nego što se sasvim izgube zruci sutona preneli ostalima željenu vest. **13** Najdraži prijatelju, samo ovu moju izjavu nemoj možda primiti kao bezuslovan zahtev naše volje prema tvojoj, a ni prema volji preuzvišenog praoca Adama, nego samo kao sasvim od srca poniznu i tako obavezno skromnu molbu, jer ako tebi moj zahtev možda nije po volji, onda ćemo svi mi pre da sledimo za tobom do nakraj sveta nego da ti se ikada više u bilo čemu i najmanje protivimo – zato ćemo svi mi savršeno da poštujemo tvoju sigurno krajnje moćnu volju." **14** I Abedam reče na to blagolagoljivom Garbielu: "Čuj, Ja ti kažem da je tvoj jezik zaista pravo remekdelo, jer ti govoreći zaslepljuješ sam sebe i prečuješ glasne zahteve svoga srca, koje zbilja nema loš temelj. Gle, sve što si sada govorio nema ni glavu, ni nogu, ni ruku, a ni neko telo. **15** Jer ovo što si govorio nije ništa drugo do prazan vetar s kojim si hteo odagnati strah od sebe. **16** Ti reče: Ko može pored Mene opstati pošto se razumem u umetnost da zagledam u unutarne bore života. **17** Zato te hvata veliki strah – gle, jedino to dođe iz srca. A Ja ti kažem: Metni jezik za zube i drži ga čvrsto kako ti jezik ne bi još jednom prevario tvoje sopstveno srce i ubedio te da si već prepoznao smisao moje namere sa svima vama. **18** Gle, takvo što je veoma tašto, jer ubrzo ćeš ti zajedno sa tvojom braćom spoznati da puni smisao Moje namere sa svima vama ni najveći i najsavršeniji anđeoski duh gornjeg neba večno nikada neće shvatiti i razumeti. **19** A što se tiče tvoje vesničke brige, to svi sada već savršeno znaju da danas, sutra i prekositra, znači sve do Dana raspre, ima da ostanu ovde. **20** I tako time više nemaš izgovor da izostaneš i da ne slediš Mome pozivu. **21** Pošto je tvoj strah očito tašt i svi tvoji su već dugo valjano zbrinuti, pa onda ćeš valjda moći da slediš za Mnom?" **22** I Garbiel uzvratila sa suzama radosnicama: "Da, zaista da, sada ću slediti za Tobom kuda hoćeš. **23** Jer sada mi se otvori velika slutnja zato što si rekao koliko neistraživa je smisao Tvoje namere. **24** Ne usuđujem se s jezikom još da izgovorim, ali mesto toga se u mom srcu utoliko glasnije izražava ljubavlju, koju do sada nisam osetio, da si Ti jedan Otac. **25** I zato ću slediti za Tobom večno kuda hoćeš, jest, večno, amin."

237 Poglavlje

1 I Abedam se upravi da krene i reče obraćajući se Garbielu: "Onda sledite za Mnom! Zaista vam kažem, ko sledi za Mnom, taj hodi pravim putem i neće bludeti na stazi života prema životu. **2** A zar će neko bez svetla ići izduženim šumskim putem u mrkloj noći? **3** Svet je šuma i čovekov zemaljski život – jeste put i vreme tela – jeste mrkla noć. **4** Onaj koji nema svetlo, hoće li pogoditi pravi uzani srednji put, koji jedino samo vodi zaista putnika onamo do svete mete ljubavi, koja je večni život? **5** A Ja Sâm jesam istinsko pouzdano svetlo, i Sâm jesam put i večni život. **6** Ako prema tome sledite za Mnom, onda imate svetlosti u velikom izobilju i zavek će vam biti nemoguće promašiti pravi put pošto je svetlost sam put; a i biće vam nemoguće promašiti svetu metu ljubavi, koja je večni život, budući da su put i svetlost sama sveta meta ljubavi, koja je istinski večni život. **7** Zato i sledite svi za Mnom i ne pitajte kuda. – Jer gde sam Ja, tu je svuda pravo mesto i svuda večni život. **8** A ako bi neko uzeo neko svetlo u noćno doba, pa bi ga postavio čas na goru, čas u dolinu i čas na razna mesta, hoće li svetlo negde izgledati kao da nije na pravom mestu? **9** Ja vam kažem: Svetlu je svuda mesto jer ko može da tvrdi i da kaže: Ovo ili ono mesto ne valja za svetlost dana, ne valja kuda sunce daruje svoje zrake? **10** Takođe je i sa svetlošću duha, zato neka takođe niko ne pita, kada svetlost dođe na njega, da li valja ili ne valja za njega, ili da li je dostojan svetlosti ili nije. **11** Nego, kada dođe svetlost, onda neka je zgrabi hitro i neka dopusti da mu svetlost služi – jer kada je svetlost prisutna, onda je prisutna da svima služi; a kada se jednom ukloni, ili kada zađe, onda će dostojni ništa manje od nedostojnog žaleći osetiti nedostatak svetlosti. **12** I dozivaće izlazak, ali izlazak će se tada veoma odužiti; i to oduženje će svakome za sva vremena postati velikim i vrlo tvrdim kamenom spoticanja. **13** A teško onima koji padnu za dana i ne htednu da ih svetlost uspravi dokle ista hodi među njima. **14** Zaista vam kažem: Teško će ustati kada ih noć sustigne. **15** A ako neko padne noću, nije li mu oprostiti? **16** Jest, Ja vam kažem: Oni pavši noću pre će se i lakše uspraviti kada dođe svetlost dana no oni koji padne za svetla dana i suviše su lenji da se smesta opet usprave kako bi ih svetlost dovela do svete mete ljubavi. **17** Zato vam kažem još jednom: Zgrabite svetlost vašim srcima dokle je među vama jer vreme svetlosti je kratko, a

predugo vreme noći. **18** A onaj koji je sada zgrabi, taj tada i zavek njom više neće oskudevati. **19** A konačno spoznajte i savršeno da Ja lično jesam svetlost sveg života i jedini sušti večni sam život. **20** Ako takvo što spoznajete u svojim srcima, onda ste već savršeno primili u vas svetlost i život. **21** A šta je svetlost i život, sveti, večni? **22** Sam Bog jeste svetlost – i večna ljubav u toj svetlosti jeste večni život, i jeste Otac, o kojem ti, Garbiele, ranije izjavi, kada Mi dade svoju zadnju reč iz svoje velike slutnje, i valjano priznade da Ja jesam jedan Otac. **23** Jest, zaista vam kažem: Ja jesam jedini istinski Otac i vi svi Moja deca ako Me priznate svojim Ocem. **24** A onaj koji ne bude hteo da Me prizna Ocem, i to sasvim u srcu, tome ću biti šta sam kamenu, naime večno sudeći Bog i Tvorac. **25** Moja sila, moć i vlast jeste bez kraja; tako govori Bog za Sebe, ko će da se protivi Meni? **26** Ali Otac se pripija deci i skriva od njihovih plašljivih očiju svemoćnoga Boga da bi Ga svi obuzeli u svojim srcima i sledili za Njegovim Očinskim pozivom. **27** Gle, Ja Sam jesam Otac i zovem vas da sledite za Mnom. **28** Zato ne oklevajte, dečice Moja, i sledite za Mnom jer Ja sam svih vas sveti i preljubazni Otac. **29** Čujte i sledite za Mnom, amin, amin, amin."

238 Poglavlje

1 A kako Abedam svrši tu besedu, tada smesta Garbiel i svi ostali padoše na svoja lica, i to blizu nogu Abedamovih. **2** A Garbiel, čim se malo oporavi, počeo smesta upućivati braći i drugovima besedu vrlo vrednu pažnje, to tako da Adam sam govoreći dade veliko svedočanstvo toj besedi i pohvali besednika ovako: **3** "Garbiele! Već sam čuo mnoge besede od ljudskih jezika, ali takve reči teško da su ikad dospele do mojih ušiju od jednog neprobuđenog. **4** Raduj se jer Abedam je već preveliko učinio na tebi; šta li te sve očekuje kada se tvoje srce sasvim sjedini s Njim u čistoj ljubavi?" **5** Tako reče Adam Garbielu kada ovaj svrši svoju besedu; a beseda Garbielova je glasila ovako: **6** "Drugovi, braćo! Jeste li čuli, jeste li shvatili? **7** Ko je kadar takve reči da uputi našim ušima i srcima? **8** Ili da li je počev od praoca sve do naše dečice koja su još nesposobna da govore iko čuo takve reči? **9** Nije, nije niko – morate svi reći jer to nisu reči potekle od ljudske mudrosti – a ni od jednog najsavršenijeg anđeoskog duha. **10** Jer gde je u celoj beskonačnosti kroz sve večnosti svih večnosti stvoreno biće koje bi uzmoglo

da iz sebe proiznese takve reči? **11** Drugovi i braćo, razmislite, razmislite! – Ko će biti, jest, Ko mora biti, mora nužno večno biti Koji kaže od Sebe, jest, sasvim savršeno od Sebe: Ja sam svetlost, put i sveta meta? – Jest, jedini večni sušti sam život! **12** Drugovi, braćo! – Možda još ne primećujete Ko je stranac? **13** O, onda mora da ste slepi više no srednja tačka zemlje oko najmrklije ponoći i gluviji od najtvrđeg kamena na najdubljem dnu mora. **14** Zaista istina, ako bi neko od nas čvrsto kao od sebe hteo da izgovori takve reči, sada sam prejasno ubeđen, njegov jezik ne bi ni taknuo drugu reč, a već od takvog hulnika ne bi ostalo ni najmanjeg traga. **15** Jest, ako bi velika zemlja takvo što htela, ako bi imala jezik negde u nekim preširokim ustima – zaista, već prva pomisao reći takvo što o sebi, već bi je zanavek uništila. **16** Jest, veliko sunce ne bi prošlo ni za dlaku bolje. **17** Da li možete da shvatite? – Ako ne možete, onda neka se samo jedan ili drugi usudi da takvo što pomisli o sebi krišom, jest, da zamisli sebe kao najsvetiji, jest, kao najsvetiji sušti večni život sveg života, svetlost vaskolike svetlosti, put svih puteva i sveta krajna meta svih stvari – jest, neka izvoli neko da zamisli sebe najvišom silom svih sila, najvišom moći svih moći i najvišom vlašću svih vlasti, i neka opstane pri tome ako može. **18** Još nikada nisam bio prorok, ali sada jesam jedan i predviđam najvećom mogućom sigurnošću i najpotpunijim ubeđenjem da ako bi rekao: "ja sam najviša vlast svih vlasti", smesta više nikada ne bi mogao da pokida najtananije tkanje pauka. **19** I ako bi hteo da kaže: "ja sam najviša moć svih moći", smesta bi ga čestica prašine pritisla o tlo zanavek. **20** I ako bi hteo da kaže: "ja sam najviša sila svih sila", smesta bi mu mušica slomila sve njegove kosti i izela njegove mišiće. **21** I ako bi hteo da kaže: "ja sam sveto krajno odredište svih stvari", odmah bi ga progutao najbeskrajniji bezdan svih večnosti u oganj večnog uništenja. **22** I ako bi hteo da kaže: "ja sam put svih puteva", smesta bi ga izela zemlja u ognju svoga gneva. **23** I ako bi hteo da kaže: "ja sam svetlost svih svetlosti", smesta bi ga okružio najmrkliji mrak. **24** I ako bi konačno hteo da kaže: "ja sam presveti sušti večni sam život sveg života" – ko će izmeriti najveću brzinu najkraćeg trena u kojem bi ga takva reč razorila u samom njegovom unutarnjem životu i za večno ga uništila tako potpuno kao da nikada nije postojao. **25** O drugovi i braćo, pošto sada razumemo takvo i sada sigurno sa svim rukama i nogama čak valjano shvatamo i vidimo stranca, Koji sve to izreče o Sebi pred našim očima i ušima, da

sasvim valjano sačuvan moćno i snažno stoji pred nama i čujemo Ga kako nas sve doziva Sebi kao što istinski, jest, jedino istinski Otac doziva sebi svoju decu i naše srce u nama glasno viče i kaže: Jest, jedino Ti si jedan istinski Otac, i teško onome koji bi na sebi s tim najsvetijim imenom sramno činio svetogrđe i dopušta da ga zovu "ocem"! – Ko i Šta i Otkud je prema tome taj stranac? **26** Gledajte, beskrajna nebesa puna svetlećih čuda i zemlju punu čuda i naše srce, najveće čudo, viču i kažu nama sada preglasno: Jehova, Bog, večni Tvorac svih stvari, sveti Otac – boravi kod Svoje dece na zemlji! **27** Braćo, razumete li sada to!?" **28** Po toj besedi Garbielovoj Abedam naloži svima da se ponovo dignu sa zemlje, pa im reče: "Deco, sada je vreme da svi pođete za Mnom na visinu da bih vam u prisustvu svih otaca nutrinjski pokazao drugi smisao Moje namere s vama. **29** Jer gledajte, zemlja je veliko polje na kome raste mnogo trave svake vrste, mnogo žbunja svake vrste, i mnogo drveća svake vrste; i na zemlji mile bezbrojni insekti i sve šume su pune životinja svake vrste i vode su pune i vazduh je pun. **30** Ko pazi na sve to? U čijem srcu je poredak svega toga? A ipak je srce iz tog poretka. **31** Zato pođite za Mnom da biste tamo razotkriveno saznali drugi smisao Moje namere s vama, amin."

239 Poglavlje

1 I smesta se svi digoše puni najvećeg strahopoštovanja i pođoše za Abedamom i Adamom drhteći celim telom, delom od prevelike miline, delom opet od velikog straha pred svetošću, moću, sili i vlasti Božjoj, a delom i prinuđeni ljubavlju koja se sve više javljala u njihovim srcima prema svetome Ocu – na već poznatu visinu. **2** A jedan brat Garbielov iđaše za njim i reče sasvim tiho Garbielu: "Čuj, brate! Kada sada pogledam ovo nebo posuto ovako prevelikim brojem zvezda i svi mi sada već znamo od Seta, Enosa, a i vrlo jasno od Henoha, da su te zvezde sama neshvatljivo prevelika svetleća zemaljska tela – brate! i kada mi misao osvetljujući kaže: "Besediele! gle, tamo napred ide Tvorac svih tih čuda bez broja i velikih bez mere, svemoćno Presveti! – Jedna sveta misao od Njega, i beskrajni prostor će odmah biti prazan, sahranjen u svoju sopstvenu večno beskrajnu noć – i opet jedna sveta misao od Njega, Koji ide napred, i nove predivne tvorevine će zasijati kroz veliku beskonačnost! – O brate! Kakav li neizreciv osećaj

obuzima moje srce! **3** Jeste da si ranije rekao da li još ne primećujemo ko je stranac. **4** O, kažem ti da sam već pri Njegovom prvom dolasku primetio, i bi mi jasno da iza Njega mora da je skriveno nešto neizrecivo jer to mi objaviše Njegove oči i Njegova usta pre nego što je nama uputio presvetu reč. **5** Ili da li si ikada video takve oči i takva usta? **6** Kakvo samo dostojanstvo, kakva svetost, kakva sila, moć i vlast se izražavaju najjasnije! I ko se neće odmah razliti od miline kada On nekog pogleda u blizini, i koliko je odveć preljubazno privlačno Njegovo lice na maloj udaljenosti. **7** A udaljiš li se od Njega sve dalje, onda pak Njegovo lice i bude sve svetije i ozbiljnije i neprestano dobija na nečemu što je neopisivo. **8** Uopšte ne znam da li Njegovo lice izaziva u srcu više sveto, najveće strahopoštovanje ili više najdublje kajanje i najjaču čežnju da Mu se opet sve više i više približiš, jest, da je moguće s Njim sasvim da se sjediniš. **9** I dođeš li Mu onda sve bliže, kako li se samo brzo izgubi sav osećaj daljine! i jedna sveta ljubav koju ranije nikada nisi osetio počinje da nadahnjuje srce na njegovom mestu da se na njemu život i uništenje podjednako beskrajno blaženo izražavaju. **10** O brate, sada te pitam, koji si mnogo mudriji od mene, zar nisi i ti takvo našao? **11** Pošto si mi već mnogo toga rekao, nećeš li sada i da mi obznaniš u kojoj meri mogu da verujem svome osećaju, ili u kojoj meri je možda ipak pomešan s greškom? – ako nešto znaš, onda mi odmah obznani." **12** I Garbiel reče svome bratu Besedielu: "O brate! veruj svome osećaju; ali i veruj da takvo ne teče iz tebe sveto u tvoje srce, nego iz Onog Koji nas vodi tamo napred prema svetoj visini; jest, brate Besediele, prema visini koja nije visina zemlje samo, nego beskrajno mnogo više – visina unutarnjeg večnog života iz Njega – takvo slutim. **13** O brate i braćo, proširite svoja srca i izbacite napolje sve nepotrebne zemaljske koještarije kako bi u istom bilo što prostranije i slobodnije da biste primili sva velika blaga koja su već nad nama obilno rasuta i koja će se sasvim sigurno još više rasuti nad nama. **14** Ali ostavi, najdraži brate, za sada svoje velike misli, jer zaista istina, čini mi se da ovo beskrajno veliko jeste i beskrajno sveto za naša još nepometena srca. **15** A ako je neko od svih nas u svome srcu upošljen nečim, ili hoće da bude, neka ga očisti najdelatnije istinskim pokajanjem i ljubavu prema Onome Koji nas vodi. **16** Jer gledajte, svi smo blizu mete; oci već svi padaju na svoja lica pri pogledu Onog Koji nas vodi. **17** O gledajte, gledajte, kako ih sve sada optiče sveta svetlost – kako je sada

zasijala visina. **18** O braćo, plaćite i molite se jer sveto, sveto, sveto je ovde! **19** O moje siroto grešno srce – hoćeš li podneti predstojeće otkrivenje – svetlost večnoga Boga, svetoga Oca?"

240 Poglavlje

1 A kao što Garbiel i Besediel putem među sobom razgovarahu, tako razgovarahu i svi ostali, i tako svi skupa vođeni Mnome prispeše valjano pripremljenog i duboko okrepljenog odveć predanog srca na punu visinu. **2** A kako tu prispeše, to Abedam naloži svim ocima da se smesta opet usprave i da prime ovu dvanaesticu koju On i Adam lično dovedoše na visinu. **3** A čim oci čuše takvu želju od Abedama, odmah i svi oci, žene i deca pružiše svoje ruke prema dvanaestorici; i tako ih najsrdačnije primiše. **4** Samo se Set ne usudi bliže jer se sada plašio onih na koje je ranije onako malo grubo grmnuo. **5** Adam pak smesta pozva Seta sebi i upita ga, naime govoreći: "Avelj-Sete, zašto ostaješ po strani kada sve što diše na ovoj visini sledi glas presvetoga Oca? **6** Ili da ti se nisu ukrutile ruke kada ih ne pruži prema onima koje sveti Otac Abedam Sam dovede ovamo? – Ili da nisi možda prečuo Njegov poziv?" **7** A Set smesta pade dole pred Adama i Abedama i reče preklinjući: "O oprostite meni nesmotrenom nerazumniku! – Šta sam učinio." **8** Tu mu smesta Abedam pade u reč i reče: "To sam Ja učinio, i prema tome beše pravo i valjano učinjeno. **9** Ali tvoja bojazan je sada tašta, usled koje se ti ne usudi da primiš ove koje sam Ja lično doveo ovamo, pa sam vas sve prizvao i svima pokazao šta da učine. **10** Ostavi prema tome svoju nerazumnu bojazan po strani i sledi za primerom svih ostalih, tako ćeš osloboditi svoje srce i držati podalje bilo kojem prekoru svoje sopstvene savesti, i to tim pre pošto preda Mnomo stojiš kao čovek slobodan svakog greha. – Razumi i postupi po tome, amin." **11** I Set se smesta uspravi i odmah takođe pruži svoje ruke preljubazno prema dvanaestorici da ih prihvati. **12** A kada oni primetiše da i ranije rasrđeni otac Set pruži svoje ruke prema njima, tada skoro svi padoše do njegovih nogu i zamoliše ga da im oprost i zato što su ranije mislili da su mu sigurno svojom nepromišljenom nerazumnošću dali priliku da je zbog toga morao da se ljuti. **13** A Set zbog same zahvaćenosti ljubavi ne uzmože ni reč da prevale preko svojih usana; no šta njegov jezik za malo vremena ne uzmože da

učini, to utoliko radnije pokazaše njegove ruke i prsa pošto najmarljivije podignu sostvenim rukama jednog za drugim sa tla, znacima ga uspravi u srcu, pa pritisnu o svoja prsa. **14** Kako tim načinom delatno pokaza kako se zapravo nikako i nipošto nije naljutio, nego da je ono što je ranije učinio na njima sigurno samo učinio iz unutarnjeg višeg poriva radi njihove večne dobrobiti, ali pri tome ipak primeti da dvanaestorica njegove znake ne razumu sasvim, tako se smesta obrati Abedamu i pokaza Mu na jezik i na njegova prsa. **15** Jer Set imadaše od rođenja grešku da često duže vreme ne mogaše prevaliti reč preko svojih usana kada veliki afekti ovladaše njegovom dušom. **16** I smesta Abedam taknu Setova usta i prsa i reče mu: "Sete, Ja ti kažem, otvori svoja usta i večno da ti tvoj jezik više nikada ne otkazuje poslušnost – i tako pusti sada svome srcu na volju, amin." **17** I smesta se iz Seta izli čitava struja najdivnijih reči, koje glašahu ovako: **18** "O deco, o deco ljubavi svetoga Oca! Da nisam ranije iz jednog vrlo pravog svetog unutarnjeg nagona s glasnim jače zvučćim rečima morao da vas odbijem od svoga srca, koje vas ljubi preko mere, zaista, prijatelji moji, moje srce bi vas progutalo od prežarke ljubavi. **19** Deco, prijatelji! No kada pobegoste svi od moje reči koja vas uputi Adamu ocu tako brzo i tako odmah dole sa svete visine, tada me zabole za vas moju decu i prijatelje zato što kuda vas moja reč sasvim ozbiljno uputi ne htednoste se obazreti i pitati tamo Adama radi čega se već trudno i bojažljivo popeste gore na brežuljak. **20** I gle, sve dokle dragi, sveti Otac praćen Adamom još ne dostiže vaše ljudstvo, toliko dugo sam i strepeo, jest, odveć strepeo u ljubećem srcu za vas, moje prijatelje i decu. **21** No kako zamalo videh da sve vas sveti Otac tako ljubazno grli i pritiska o Svoje grudi, tada mi odjednom pritiskajući kamen težak kao zemlja pade s moga još bolnoga srca što vas decu vrlo tužno videh da bežite od mene, svoga ljubećeg oca. **22** No sada hajde da sve zaboravimo, sveti Otac tako htede da bude, zato da i večno bude Njemu hvala i najčistija ljubav koju su ikako sposobna naša srca. **23** A sada deco i prijatelji, kako sada primećujem, još se niste danas ukrepili jelom i pićem; zato dođite ovamo uz korpe i jedite i pijte šta god nađete u njima jer sve je blagoslovio sveti Otac. **24** O dođite, o dođite i blagujte tu hranu ka večnom životu." **25** I smesta im i Abedam naloži da slede za Setom i da učine šta im Set predloži. **26** I oni odoše za Setom do korpe Adamove, te svi raspoloženo iz nje jeđahu i pijahu.

241 Poglavlje

1 A kada sada dvanaestorica ustaše od korpi, nakon što se dovoljno nasitiše i ukrepiše, odoše smesta do Abedama, do Adama i Seta i zahvališe najsrdačnije za tako veliku milost, kako rekoše, zato što su čak uz Adamovu korpu za namirnice smeli da se nasite tako najukusnijim jelima. **2** I Garbiel zatim reče ostalima glasno: "Braćo! Verujem da skoro svi imamo nepce; a ako ste osetili kao što ja osetih svojim nepcem, onda svi skupa sa mnom morate da se složite i da kažete: **3** Onoliko koliko znamo inače samo jalovo tle zemlje, to ne rađa takve plodove, čiji divni oblik, prvo i prvo, već toliko mnogo nadmašuje sve do sada viđeno kao svetlost sunca slabu svetlost meseca kada počinje da sija ili konačno opet prestane da sija. **4** A što se tiče miomirisa i slasti, za to cela zemlja po mome mnenju više nema nikakvu uporedivu sliku koja odgovara. Jedino ako bih smeo da uporedim smisao reči Onoga Koji je sada među nama (najsvetiji preljubazni Otac!) sa smislom mog praznog blebetanja, i ta razlika je beskrajna, i za svaki stvoreni jezik je večno neizreciva. **5** Prema ovome prosudiv, draga braćo i prijatelji, ovi plodovi sigurno imaju sasvim neshvatljivo veće poreklo od onakvog kakvog ga svi mi sada već odveć dobro poznajemo uobičajenim. **6** A pošto se takvo nikako ne može poreći, šta onda sledi kao večni zakoniti deo za nas? **7** Pogledajte ovamo na mene; ovo srce koje bije u mojim grudima hoću za to da razgorim najvećom mogućom ljubavlju kao večnu žrtvu zahvalnicu najvišem Davatelju takvih darova i koliko mi god bude moguće izvodljivo da svetoga Oca slavim i hvalim iz dana u dan, čas za časom i sve trenutke za trenucima. **8** Jer preslatki behu ovi plodovi i predivan njihov ukus; zato ćemo da slavimo i hvalimo svetoga Oca celog našeg života jer On je odveć dobar i pun je najviše ljubavi, milosti i smilovanja, i takvo traje kod Njega večno, zato da je večno uzvišeno slavljeno i hvaljeno Njegovo sveto ime, amin!" **9** I svi se složili govoreći: "Jest, večno odveć da je slavljeno i nad svim hvaljeno presveto ime našeg velikog svetog Oca, amin." **10** Tada se tek baciše pred Abedama i slavljahu i hvaljahu Ga preko svake mere iz same suštine svojih srca. **11** Uzvišeni Abedam im pak odmah naloži da se dignu; pa pošto se malo pomalo svi uspraviše, reče im: **12** "Deco! Neki otac će se sigurno vrlo mnogo obradovati zahvalnoj deci i deci koja svoja srca sve više i više pune istinskom dečjom

ljubavlju prema ocu. **13** Ali kako vam se čini ovakav slučaj: Ako neki otac detetu da malu, zrelu jabuku, a dete zbog tog dara smesta bude tako dirnuto i stane bez prestanka da hvali oca dan i noć. A i da dobri otac hoće da smiri dete, a ono bez obzira hoće oca bez daha sve dalje da hvali sve dok uopšte ima neka glasa, pa tek potpunom nesposobnošću prestane s hvalom. Dakle, šta vam se čini u tom slučaju? **14** Kako će dobrom ocu biti teško oko srca kod nekog sledećeg dara ako već unapred vidi kakvoj mucu zahvaljivanja će opet izložiti svoje drago dete. **15** A kako li će ga tek zaboleti srce kada pomisli da svome detetu pruži veći dar kada već tako sitan dar skoro ubi dete zbog same zahvalnosti? **16** I ako dete vremenom stvarno dobije veći dar, da li će biti kadro da čestito zahvali ako se već ranije za jedva primetnu sitnicu iscrpelo zahvaljujući? **17** Ako Mi sada za jedno krilo kormarca koje sam vam pružio i za dlačicu na vašem telu zahvaljujete s vama najvećom mogućom ljubavlju, jest, večno hoćete da zahvaljujete – onda bih pak od vas potom hteo da saznam kako i koliko ćete Mi zahvaljivati ako bih sve vas darovao najvećim dobrom, koje je najblaženiji i najmiliji večni život? **18** Ili ako Mi već za jedan orah hoćete prineti celu zemlju, mesec, sunce i sve zvezde, šta ćete Mi tek potom pružiti za dar koji se sastoji od cele jedne zemlje? **19** Gledajte zato, Moja nadasve draga deco, tako i zahvalnost mora biti prava zahvalnost budući da je ljubazna potvrda onog što je neko primio. **20** A ako neko zahvaljuje za slamku kao za kedar, onda je taj ili nerazumnik, ili on iz svoga srca izdaje lažnu potvrdu o nečemu što nikada nije primio. **21** Zato i vi da prekinete s vašom hvalom i zato bolje pripravite svoja srca za prijem iz Moje ruke onog što je beskrajno uzvišenije nad svim ovim plodovima. **22** Idite pak najpre u svoja srca i razgledajte se tu malo; a šta budete našli, to mi zatim svi jednoglasno obznanite, amin!"

242 Poglavlje

1 Po toj besedi Abedamovoj dvanaestorica po uputu Henohovom odstupiše nekoliko koraka nazad. Henoh, ostav kod njih, proprati ih duhovno u njihova srca i pokaza kratkim govorom šta znači razgledati se u sopstvenom srcu te opaziti šta je u srcu ili se događa. A beseda je glasila ovako: **2** "Čujte, draga braćo! Presveti preljubazni Otac Abedam Jehova Emanuel Ava reče

vama nakon što je dovoljno saslušao vašu detinju hvalu: **3** "Razgledajte se u srcu i šta nađete u njemu, to Mi obznanite verno!" Takav beše smisao presvete besede. **4** Takođe je pak najsvetiji Otac vrlo dobro video da nećete shvatiti taj smisao. Zato mi On krišom u srcu dade nalog da vas propratim u vaše srce, a i u skriven smisao tih Njegovih zadnjih reči koje na posletku uputi svima vama. **5** Tome se istina malo čudite; ali svi vi vrlo brzo ćete uvideti kako nije baš tako lako smesta usmeriti svoje oči u svoje sopstveno srce, pa zatim savršeno ga pogledati. **6** Jer pazite, do sada kod svih vas prvenstveno razum vaše glave beše svetiljka vašoj duši. No večno živi duh, koji prebiva u srcu duše, i koji je jedina istinska unutarnja živa svetlost života, taj kod vas još nikada nije probuđen. **7** A ako on nije probuđen, onda je i uzalud pogledati u svoje srce; jer gde nema svetlosti, šta li da se vidi? Ili zar može neko pri najmrklijoj noći videti samo pedalj ispred sebe? **8** A isto je utoliko više s duhovnim gledanjem u sopstvenom srcu, gde niko ne može videti ništa ako pre nije živo probuđen njegov duh. **9** No, pitaćete sada, kako i čime li da se probudi duh? **10** Gledajte, upravo zato sam dobio nalog da vas sprovedem ovamo. A pošto smo već dovde sretno stigli, onda ćemo uz pomoć Onog koji nama svima dade taj sveti nalog – i dospeti onamo kuda svi mi moramo dospeti po nadasve najboljoj i najsavršenijoj, presvetoj volji Onoga koji nama svima dade taj nalog. **11** A ovakav je put, i to je jedino sredstvo buđenja duha, da se svi vi u srcu, to znači u najsavršenijoj ljubavi obratite najsvetijem Ocu puni poverenja i puni prave nekoristoljubive odanosti. **12** A kako primetite da u svojim srcima biva sve žarkije i žarkije, onda obratite pažnju na svoje srce jer onda je već došlo vreme zapaljenja i svetlosti. Pa kada se sva vaša srca razgoru prema Bogu, najsvetijem preljubaznom Ocu, onda pogledajte u sebe, pa ćete ugledati čuda večnog života u sebi. **13** Ali ovo zapamtite itekako još uz to: nipošto nemojte možda samo radi toga početi da ljubite najsvetijega Oca jer najsvetiji Otac hoće da bude ljubljen Sebe Samoga radi, i neka vaša ljubav ne bude takva kao da će trajati samo od danas do sutra jer sa ljubavlju koja traje samo vremenski nije zadovoljna štaviše ni slaba žena, a kamoli večni Bog. **14** A život će biti takav kakva jeste ljubav; ukoliko je ljubav vremenska, biće i život prolazan poput takve ljubavi, koja je jedini uslov života; u takvoj ljubavi pak nema života. **15** A ako je ljubav uobličena za večno, onda je i život jednak njoj; gledajte, takva večna ljubav jeste tek

svetlo buđenje večnog duha, koji nije ništa drugo do čista ljubav. **16** Sada znate sve. Činite potom, tako ćete itekako dobro i skoro uzmoći sebe razgledati unutra, amin." **17** I Besediel smesta zgrabi ruku Henohovu i reče mu: "Moj odveć dragi brate! Kojim izlivima moga srca da ti sada zahvalim na ovoj toliko predivnoj usluzi koju si učinio našim najpotrebitijim srcima? **18** Gle, po toj tački bio sam barem za sebe sve do ovog trenutka slep – jer, kao što si barem na meni vrlo tačno pogodio, do sada sam jedino nastojao da obrazujem razum i zato sam gledao da raščlanim sve na šta naidoh, pošto sam pomišljao: **19** Božje savršenstvo razlikuje se od našeg nesavršenstva jedino samo po najsavršenijem razumu i zato se jedino samo obrazovanjem svog razuma možemo približiti Bogu. **20** Da onda usled tog odveć pogrešnog uzroka nikada nisam obratio pažnju na svoje srce, ne moram ovde da ti potvrdim praznim rečima pošto si već ionako vrlo tačno video kako stoji s našim srcem. **21** A koliko sasvim nerazuman i čisto uzalud beše taj često grozan trud, tek sada uviđam – jer kakve li koristi mrtvome sva beskrajna nauka? **22** Za hiljadu šupljih udisaja noć bi bila neizrecivo puta bolja. A živome nije potrebna nauka. **23** Ili čemu da služi svetlost mrtvoslepom? I čemu živom, čiji je duh sam najsvetlija svetlost? **24** Gle, brate, takvo što mi ranije beše strano. A budući da si ti sada milošću najsvetijega Oca kucnuo o moje grudi, tako se u meni odmah javi srce i reče: **25** Ljubav, ljubav, ljubav jeste velika reč sveg bivanja. Ako nju imaš za večno u Bogu, onda i imaš sav život u Bogu i iz Boga – i sve što je života. **26** A ako nju nemaš, onda nemaš ništa osim čiste smrti u sebi. **27** O brate, gle, sada se smrt rastavi od mene! Učinio si mi tako Veliko i sigurno svima nama što nam otkri glavni izvor naše smrti. **28** Koje zahvalnosti si zato dostojan od svih nas? **29** No ja već znam Kome pripada sva hvala. Zato daj mi da sad požurim do najsvetijeg Oca!" **30** A Henoh mu uzvрати: "Strpi se samo malo vremena dokle i drugi postanu kao ti, a ti potpuno svetli u svome srcu, amin."

243 Poglavlje

1 No odmah i Garbiel pristupi Henohu i htedne više iz glagoljivosti nego iz istinske unutarne potrebe razmeniti nekoliko reči s Henohom. **2** Henoh ga pak preduhitri te mu reče: "Garbiele, čuj, Gospod i nas svih najljubazniji

Otac ti poručuje da sada ćutiš ako i ti hoćeš da se probudiš. **3** Ili da li sam vam svetom uputom Onog koji hodi među nama preporučio i veselu pokretljivost jezika kao sredstvo buđenja? **4** Kažem ti obrati pažnju na ono što ti je rečeno, tako ćeš naći put u sopstveno srce; no nikada veštinom svoga jezika, koji će ti pre zaprečiti put u večni život no što će ti otvoriti. **5** Gle, do sada si bio prvi, ili pre si umišljao da si četovođa među svojom braćom; no takvo što pred Gospodom sve svetosti, ljubavi, blagosti i strpljenja nema ni najmanju vrednost, nego jedino ljubazno, pokajničko, skrušeno srce. **6** Jer sve što se ističe na svetu, to kod Boga stoji u pozadini; a ako je neko ovde sasvim nezapažen, zadnji žitelj ove zemlje, taj je zato najugledniji kod Boga. **7** No ipak da se svako čuva da ne bude iz sebičnosti zadnji, nego samo zato da tako utoliko više u takvoj tihoj povučenosti ljubi preljubaznoga Oca i da mu srce utoliko više čezne da se vrati u večnu otadžbinu, gde presveti Otac neprestano prebiva kao Bog sve moći, sile, vlasti i snage. **8** Ako ti, dragi brate Garbiele, takvo nisi znao, onda sada zapamti kako bi i ti imao udela u skorašnjem probuđenju. **9** Jer nećeš se moći približiti najsvetijem i najljubaznijem Ocu sve dokle sasvim ne razgledaš svoje srce. **10** A ti znaš koliko i ja koja je razlika između zrelog ploda i ploda na silu uzrelog; a gledajte svi da možda ne budete ubrojani u plodove uzrelih na silu. **11** Doduše sveta je istina da veliki sveti Sazrevatelj boravi među nama, uči i vodi nas, no ko dođe k Njemu s nezrelim srcem, toga će ostaviti sve do pune zrelosti srca; pa kada se jednom ona desi, onda više neće biti daleka ni zrelost duha. **12** Ali nije dovoljno da se neko probudi samo za godinu, dan i čas; nego onaj koji se probudi, taj se probudi za čitavu večnost. **13** No u jeziku ne prebiva duh, nego samo u srcu; a onaj koji ima probuđen jezik, taj zbog toga još nema probuđena duha u srcu, jer jezik je deo glave i jeste njegova noga i ruka. **14** A kada se probudi duh, onda jezik glave radije hoće da miruje mesto beskorisno da se kreće jer tek tada razum glave, kao prirodna svetlost duše, ugleda unutra koja je beskrajna razlika između jezika duha i jezika tela. **15** Zato i ti, dragi brate Garbiele, učini po uputu najsvetijeg Oca i ćuti jezikom, ali zato budi utoliko više blagoglagoljiv u svome srcu radi buđenja svoga duha – i radi sigurnog zadobijanja večnoga života – zato tako. – Razumi i valjano obrati pažnju, amin." **16** Čuv pak Garbiel tu besedu, poboja se za svoje srce pa ne znađase šta mu je činiti, zato stade kod sebe razmišljati; kako pak razmišljaše sve

više i više, posta sve svetlije u njegovom srcu, tako da zbog toga učuta, te posmatraše sve dalje kako se jedna svetlost za drugom poče uzноситi iz dubine srca i kako se njegovo srce poče širiti do veličine sveta. U sredini tog sveta, koji mu se učini već beskrajno velikim, vide postavljen visok žrtvenik i kako na žrtveniku stoji snažan mladić odenut belim haljinama. **17** I mladić pogleda naviše k nebu iz kojeg se na njega izli beskrajno jaka svetlost. Iz svetlosti zvučase kao glasne reči: **18** "Garbiele, Garbiele, pogledaj znake svoje ruke na strani srca i napiši tim znacima reči na kamene ploče i nauči i svoju braću da učine takvo." **19** I mladić postade mužem i pogleda ruku i nađe dvadeset pet znakova na njoj – i nađe i njihova imena i njihov istočnik i njihovo unutarnje značenje. **20** Takođe i svi ostali primetiše slične znakove u sebi. **21** Henoh, pak, dobi nalog da ih probudi nakon što svi provedoše oko sat i po razgledajući sebe unutra. **22** Henoh ih i probudi i sprovede ih s velikom ljubaznošću do Abedama.

244 Poglavlje

1 Kako ponovo pristupiše do Abedama i prinesoše Mu hvalu i najsrdačniju zahvalnost, tada Abedam smesta upita jednog iz dvanaestorice, koji se zvaše Vratah, naime govoreći: **2** "Nu, dragi Moj Vrataše, reci mi kratko, šta si video u svome srcu i šta sve razabrao?" **3** I Vratah, od same prevelike poniznosti drhteći celim bićem tela i duše, reče posle kratkog vremena koje mu je bilo potrebno da se oporavi: **4** "O Ti večni, sveti, beskrajno moćni, jaki, snažni, silni, blagi, nežni, najstrpljiviji, najuzvišeniji, najmudriji, najmilostiviji, sveg smilovanja i ljubavi prepuni Oče i Bože i Tvorče svih stvari, zar će biti potrebno reći jezikom Tebi što Tebi sigurno već od večnosti bejaše jasnije i vidljivije no meni sunce na najsvetlijem i najčistijem danu?" **5** I Abedam mu uzvрати: "A kako možeš da me pitaš za takvo? **6** Zar nisam zatražio takvo od tebe? – A ako znaš da sam ono što si video i čuo već od večnosti prejasno predvideo, kako ti je sada moglo promaći da sam i takvo morao da predvidim od večnosti šta te sada upitah mada Mi je presvetlo i prejasno do beskrajna šta si u sebi video i čuo? **7** A pošto takvo barem sada moraš uvideti, onda ne pitaj dalje, nego odgovori na pitanje tako kao da Ja ne znam za to što te pitam – jer itekako dobro znam zbog čega te pitam, u to možeš biti sasvim siguran; i zašto ćeš Mi dati odgovor, koji mi je itekako

poznat još od večnosti, i to takođe znam. **8** Ali, bez obzira na to, hoću da Mi odgovoriš kada te pitam baš onako kao da ne znam šta ćeš Mi odgovoriti. **9** A takvo zapamtite svi vi, i ko god od vas bude upitan, neka odgovori tako. **10** A ja sa vama neću da govorim kao s kamenjem, nego kao Otac sa svojom živom i reči sposobnom decom. **11** Pa tako ti, Vrataše, samo odgovori na Moje ranije pitanje, amin." **12** I odmah se Vratah pribra i sav s osećanjem zahvalnosti u svome srcu stade obznanjivati šta je video u svome srcu. **13** Ovako su glasile reči viđenja Vratahovog, naime: **14** "O Ti Kojega ime se moj jezik jedva još usuđuje da izgovori – onako kako Ti hoćeš, tu svaka volja mora odstupiti, a kao prva moja. **15** Video sam jaku svetlost kako nastaje u srcu; sijala je više od sunca u njegovoj blistavoj sredini; i pošto primetih takvu svetlost u sebi, tada posta mračno van mene na zemlji, to tako da više ne mogah ništa razlikovati. **16** A ta svetlost se razmnožavaše sve više i više i posta na posletku tako silnom da mene samog poče prosvetljavati tako silno u svim mojim delovima da sam sâm sebi izgledao na mojoj spoljnoj koži kao da me svetlost sunca optiče pa zatim da ta svetlost moje kože obasjava velik deo zemlje. **17** A kada svetlost pade na zemlju, tada sve stvari izgledahu drugačije no inače očima tela. **18** Tako na primer videh listić drveta kojeg mi jedan lak dašak vazduha zvečeći divno upravo donese na desnu ruku sa najneobičnijim znacima ispisan; i ti znaci me iznenadiše tako da listić stavih na svoju levu ruku kako bih ga duže mogao posmatrati. **19** No, kako ga ovako posmatrah, tada odjednom zapazih da listić, hteo bih da kažem, imadaše iste znake koje tu u isto vreme otkrih na svojoj ruci; jedino što su se na mojoj ruci baš samo dvadeset i pet takvih znakova nalazili pojedinačno za sebe, dok se isti znaci u raznoraznom združenju na listiću ponavljahu više puta. **20** I listić zatim postajaše sve veći i učini mi se da se širi preko cele zemlje. **21** Kako se sve više širio, tako se i skupine znakova razmnožavahu toliko mnogo da bi bilo čisto nemoguće još pregledati samo najmanji deo beskrajnih redova i skupina. **22** A što se sve više udubljavah u svoju toliko predivno prečudesnu sliku, gle, tada se odjednom ugasi ova nebeska svetlost u meni; listić nesta sa svetlošću i s divnim zvucima vazduha – i Henohov glas nas zatim pozva ovamo do Tebe, o presveti Oče. **23** To je sve šta sam video po Tvojoj presvetoj volji i Tvojim premilostivim dopuštenjem; jedino Tebi zbog toga sva hvala, sva čast, sva zahvalnost, sva slava, sve uznošenje, sva ljubav i sve

obožavanje večno, amin." **24** I Abedam na to pohvali njegovu odanost, pa mu reče: "Gle, dragi Vrataše, šta si video, jeste carstvo Moje milosti na zemlji. **25** Ja ne mogu stalno ostati ovako kod vas kao što Me sada vidite; a i nikome ne bi koristilo za večni život da i ostanem i da mogu da ostanem. **26** Ali znake kao što ste ti i sva tvoja braća videli, ostaviću vam, posredstvom kojih ćete svaku reč, pomoću Moga duha, koju Moja usta uputiše sada svima vama – moći da zabeležite čak za kasne potomke; i Ja ću tu u takvoj zabeleženoj reči svagda biti među vama sveto, milostivo, snažno i moćno! **27** A kako te znake treba voditi, to će vas učiti Moj duh preko Garbiela, amin."

245 Poglavlje

1 Pošto je, dakle, Vratah ispunio volju Abedamovu a Abedam mu odveć utešno resvetlio njegovo unutarnje viđenje, pa pošto je Vratah zahvalio Abedamu iz najdublje srži svoga srca, tada Abedam smesta pozva drugog iz dvanaestorice koji se zvaše Zehel, pozva po imenu i upita ga istim rečima, naime govoreći: **2** "Zehele, reci Mi i ti šta si video i čuo u svome srcu?" **3** A Zehela kao da pogodi munja kada ču da mu se postavi pitanje da odgovori, i iz tog razloga ne moga da prevali reč preko usana, i to tim više što već od rođenja imadaše malo teško savitljiv jezik. Ali ne možda slučajno kao što se sada kaže i veruje na odveć najsleplji nerazumni način, nego zato da se preko njegovog teškog jezika veoma proslavi Moje ime. **4** Pošto prema tome siroti Zehel uprkos svem htenju i svem naporu ništa ne mogaše ispoljiti, i zato silno poče da zebe i da se boji, tada Abedam pristupi do njega i reče gotovo pitajući ga: **5** "Zehele, kako to da ti sa svojom braćom možeš da govoriš bez takve bojazni i straha, koji te u poređenju sa Mnom uopšte ne ljube?" **6** Gle, Moja ljubav prema tebi i vama svima jeste tako velika da se iz nje razgoru beskrajna prostranstva stvaranja ispunjena bezbrojnim suncima i sučevim oblastima; a ipak su sva ta sunca samo najmanje iskrice Moje ljubavi prema vama; a ti se od samog straha ne usuđuješ da Mi daš zahtevan odgovor; otkud to? **7** Reci Mi u srcu da li te je ikada brat udario po ustima ako si mu odgovorio na pitanje? **8** Gle, ti to poričeš u svome srcu. **9** A pošto te već tvoj brat nikada nije udario mada je jednako tebi slab čovek, tim manje ću te udariti Ja koji sam svemoćni večni Bog i tvoj istinski,

sveti, preljubazni Otac lično. **10** Zato obuzdaj svoju praznu nerazumnu bojazan i sasvim prazan strah i govori otvorenog srca preda Mnom i svim ocima! **11** Ali ne premišljaj predugo za prikladnim rečima kojima bi hteo da Me osloviš jer to meni uopšte ne godi; nego kako ti tvoje srce da, tako Mi i ti ponovo daj, i Ja ću blagovoleti čistu istinu besedu tvoga srca, amin." **12** Te reči iz najsvetijih usta Abedamovih ohrabriše našeg Zehela toliko da ne samo što ga smesta napusti sav strah i bojazan nego i njegova inače neprestana težina jezika – pa tako stade ispoljavati čega sve čudesnog posmatraše u sebi tokom onog određenog vremena. **13** A ovako vide u svome srcu i ovako ispolji naime govoreći: "O večni, dragi, sveti Oče! – Jeste, zaista, zaista, bio sam prevelik nerazumnik – tako mi je još jasno pred mojim očima i pred svim mojim čulima. **14** O Oče, Tvoja beskrajna ljubav, dobrota, smilovanje i milost, a moja prenerazumna bojazan i strah pred Tobom! – O oprosti mi, dragi, sveti Oče! **15** Gle, kod mene nije samo Tvoje sveto, vidljivo prisustvo uzrokovalo što nisam mogao da govorim nego i ono izuzetno Čudesno što sam video u sebi beše uzrok koji silno delovao na moj ionako težak jezik. **16** Međutim, sada me Tvoja svemoćna reč sasvim ukrepi da sam sada sasvim bez straha zato što sam sada prvi put iz najdublje srži saznao kako si samo jedino Ti svih nas sveti Otac; pa tako ću sada preći i ispričati ono što tako čudesno divno i strašno još lebdi i zvuči pred mojim čulima. Ovako je bilo: **17** Početkom se moje srce užari tako crveno kao lepa prolećna ruža kada je pozdravlja prva svetlost zore. Ali nije tako ostalo, nego crvenilo se sve više povećavalo baš kao za najlepša proleća prema punom izlasku divnog sunca. **18** I kao što nikako nikada ne bih mogao da zamislim, iziđe i odmah predivno sunce u mome sopstvenome srcu i svetljaše jako preko svake mere. **19** A moje srce se toliko povećalo da u njemu ugledah kao sasvim novo nebo ukrašeno bezbrojnim novim zvezdama koje u najdivnijim skupinama svetljahu na danu; i zatim nova divna zemlja ispliva kao iz velikih vodenih bujica i dovede sa sobom miroljubiv rod u jednoj dugoj kući koja stajao na tim valovima. **20** Jest, takvo sve videh u svome sopstvenome srcu, i videh još više kako sledi. **21** I taj miroljubiv rod iziđe iz duge kuće i odmah Tebi prinese miomirisnu žrtvu; a dim koji se uznesu iz žrtve skupi se u visini i obrazova ubrzo predivan velik luk preko široke sada divno svetlucajuće zemlje. **22** I od luka dođe glas potpuno jednak Tvome, i glas bi upućen ocu

tog roda i obreće mu mir, i pokaza mu da luk predstavlja vidljiv znak da zemlju više nikada neće snaći takav potop. **23** I glas još razgovaraše ponešto s ocem tog roda, međutim, meni daljne reči behu sasvim nerazumljive. **24** Na kući pak behu vidljivi neobični znaci, i stari čovek priđe pa prenese te znake na crvenu kamenu ploču. Kako svrši s tim, tada priđe svojoj deci, pokaza im ploču pa im reče: **25** Deco, ovde je zapisano kao što je Bog zapisao na ovu štiteću kuću: Nadalje s čovekom više neću voditi rat, ovo beše zadnji. **26** No ko Mi iz vas postane neveran, taj će dospeti pod sud sve do velikog vremena vremenā. Zato neka bude mir zemlji i njenim žiteljima koji jesu i koji će biti dobra srca i u njemu puni odanosti prema Meni, amin. – **27** Gle, takvo sam video i valjano čuo; i više ništa nisam video ni čuo. **28** O sveti Oče! Primi milostivo; Tvoja sveta volja, amin." **29** I Abedam reče na to: "Zehele, ti si čestito dao šta si našao; no bliže značenje ovog tvog viđenja neka tek vreme, rđavo – otkrije. **30** A Ja bih voleo da taj rat izostane. Ali ne kako Ja hoću, nego onako kako ljudi budu hteli, tako će se i desiti. **31** A znake da i ti uskoro bliže upoznaš, amin."

246⁸ Poglavlje

1 I kako Zehel takvo ču od Abedama o znakovima, obradova se što će ih i on uskoro bliže upoznati; no što se ticaše rata kojeg treba da otkrije rđavo vreme, to mu ne ulažase u glavu zato što ne shvati zašto mu se s otkrivanjem znakova ne otkri i viđenje o naznačenom ratu. **2** Ta istraživačka misao ga zaokupi toliko da se zaboravi i zabezeknu, to tako da štaviše zaboravi da zahvali kako priliči. **3** Uzvišeni Abedam ga pak upita posle nekih takvih nemih trenutaka: "Zehele, šta koješta beskorisno ti prolazi kroz srce – čemu li da ti služi? **4** Hoćeš li postati življi ako se zadovolji tvoja nezasita radoznalost? **5** A ako se već tako brineš o malom što treba da snađe zemlju nakon što si video nešta, a šta bi li tek potom činio da si imao Kenanovo viđenje i video u sebi deset stubova. **6** A Ja ti kažem: Idi do Kenana pa daj da ti ispriča o onim deset stubovima; obrati pak posebno pažnju na zadnji; to će ti dati puno svetlosti; no svetlost će te rastužiti; jer tada će se Otac koji ti sada kaže takvo preobraziti u neumoljivog sudiju; i tvoje oko će uzalud švrljati u velikom mraku, ali Moje lice ćeš odveć uzalud

⁸ Vidi: 2:60.

tražiti. **7** Jer gde god da uperiš svoje oko i uho, ipak nećeš naći ništa drugo do jedino Moga velikoga gneva. **8** Ako dakle takvo hoćeš bliže da saznaš, onda samo smesta idi do Kenana i daj da ti obznani šta je video; no razumi valjano, ako hoćeš, amin." **9** Posle ovih reči opomene – Zehel se smesta sruši pred Abedamom i poče da viče, plače i zapomaže da ga dašta samo svagda poštediti takvih otkrivanja, jer on radije hoće za sve večnosti svih večnosti sasvim da nestane nego za samo jedan tren da ostane bez Mene, najsvetijeg, preljubaznog Oca. **10** I Ja, Abedam, rekoh na to njemu: "Nu gle, dragi Moj Zehele, tako je dobro! Budući da sam ti draži od rđavog otkrivenja, onda i ostani kod Mene; i zaista ti kažem da nećeš imati potrebe da ikada tražiš ili da ostaneš bez Mene, svoga i svih vas preljubaznoga, svetoga Oca. **11** A što se tiče tvoje znatiželje, to je neću smatrati nečestitom ili nepoštenom, jer preko nje se kod svakog čoveka najpre najavljuje viši duhovan život. **12** Onaj koji je bez znatiželje taj je još nalik panju u kojem više nema druga života do jedino truležnog, koji izjeda i konačno uništava sve što ga okružuje, nalik nakaradnoj hobotnici koja se nalazi negde na muljevitom dnu mora i tamo jede sve oko sebe svojim mnogim nakaradnim pipcima, od kojih svaki ima sopstvena usta, sve dok se ne naždere do smrti i prema tome sama opet postane muljem, koji u najbolju ruku takvom sličnom novom sve-proždrljivcu služi za prezrivu podlogu. **13** Jest, kažem sada svima vama: Čovek bez više znatiželje u pravom smislu još ni nije čovek, nego samo životinja u ljudskom obliku, koja nema drugu sklonost do jedino proždrljivost; pa kada se naždere, i ako je ustalom zdrava, onda će ili da spava ili da se pari – i sve prirodne radnje da idu dobro od ruke, da dobro i mekano leži i u snu da sanja, bilo o ždranju, bilo o parenju. **14** Jest, kod takvog čoveka nije dobro nalaziti se, jer u njemu živi još samo sasvim životinjska duša, koja neće da se okane svojih predašnjih stanja, zato što je kod ždranja uvek bolje prolazila nego pri nekom radu za probuđenje besmrtnog duha u sebi. **15** Gle, takav čovek nije ništa do čist svetski čovek, kome ništa nije sveto osim jedino njegov stomak. – **16** Premda ovo ide u prilog znatiželji, Ja ipak u nekom sasvim drugom smislu imam nešto silno protiv nje – iz najboljeg razloga više od sveta, od svih zvezda, sunaca, meseca i svih beskrajnih nebesa. **17** A ovo je najbolji razlog: Gle, ako je neko znatiželjan, kod njega se duh već probudio tako kao što se budi odojče koje još sisa materine grudi. A šta hoće dete koje se probudilo? – Šta znači

plakanje i dranje? **18** Gle, hoće hrane, hoće utoljenje. **19** To hoće i duh koji se probudio posle dugog sna – njegova glad se najavljuje znatiželjom. **20** Ali reci mi u svome srcu i odgovori mi na pitanje: Hoće li se dete utoliti tako ako mu mati umesto grudi njapunjene mlekom stavi u usta bilo prst da o njega sisa, bilo druge stvari u kojima se ne nalazi nikakva hrana? **21** Jest, Ja ti kažem, može detetu da stavi u usta hiljade i bezbrojne hiljade najmekših prstiju umesto grudi, a dete će ipak pri svem tom zaludnom sisanju prstiju neminovno propasti zato što se nikako ne može nasititi tim u čemu nema ništa – pri takvoj varci izgubiće život. **22** Razumeš li takvu istinu? – Sležeš ramenima. – O gle, odmah će ti biti jasno. **23** Nije li mleko za dete istinska hranjiva tvar, dakle puna istina za detetov gladni i hrane željni stomak? – Velim da takvo niko neće osporiti. **24** A zar mati ne drži dete uz iste grudi u kojima u svetlim plamenovima plamti njena beskrajna ljubav prema detetu, uz koji plamen se zapravo sprema ta slatka hrana? **25** Gle, sada već imamo sve – duh, znači, takođe hoće istine, najvernije, pune istine hoće za hranu. **26** A ako svoga duha hoćeš da utoliš praznim naukama, uz koje često ne prijanja jedna istinska kap rose, onda mi reci dokle će dospeti duh? **27** A kao što je kod matere ljubav osnova istinske hrane za dete, isto tako je i ljubav za duh osnova svih beskrajnih istina, koje su istinska, dobra, večna hrana duhu. **28** A ko i gde jeste ta ljubav? – Ovamo pogledaj na Mene, na ove grudi pogledaj; gle, tu ima mleka u beskrajno velikom izobilju! **29** Zato ti ostani ovde jer bolje je tu sisati no juriti za tumačenjima viđenja, a pri tome gladovati u duhu i konačno otkrivenim viđenjima propasti. **30** Razumeš li sada razliku između istinske i krive hrane, i šta je znatiželja? **31** Ako sada razumeš, onda postupaj po tome, tako ćeš živeti večno, amin."

247 Poglavlje

1 S tim rečima se Zehel ispuni, i te reči behu sila, duh i život iz Boga, i Bog beše svaka reč iz usta svetoga Oca budući da Bog jeste sila u ljubavi, koja se zove Otac kao što je ljubav beskrajna sila, moć i vlast u vasceloj moći Božjoj. **2** Dakle tim rečima ispunjen, koje jesu sila Duha Božjeg, ostade Zehel kod Abedama i ne napravi mesta drugom koji takođe bi pozvan. **3** No kod Zehela razlog njegovog ostanka ne bi možda isticanje ni neko častoljublje, nego njega jedino detinjska ljubav držaše ovako nepomično

čvrsto vezanim za Mene; pa tako rekoh kao Abedam jedino radi spoljnog mesta još njemu: **4** "Zehele, gle, ostali takođe još moraju dospeti do Mene kao što si ti dospeo do Mene kada te pozvah Sebi; zato se slobodno možeš pomeriti malo u stranu jer možeš biti bez brige da Me sigurno nećeš izgubiti. **5** Kada si došao dovde, budi srećan, došao si sopstvenom snagom, ili svojom voljom – koliko si prema tome mogao da ideš, išao si sam. **6** No kada si dospeo u Moju blizinu, tada Ja požurih tebi i svima vama u susret. **7** A sada si već potpuno kod Mene i dalje možeš da uštedi svaki sopstveni korak; nego mesto toga možeš mirno da ostaneš kod Mene ili da delatno slediš za Mnom kuda pođem. **8** No sve ovo rečeno tiče se jedino srca i duha u istom i njegovih odnosa, a nikako tela; zato se telesno možeš nalaziti bilo gde; a ako je tvoje srce u vasceloj ljubavi tvoga duha kod Mene, onda si svugde jednako blizu Meni. **9** Da Mi po telu sediš i za leđima, a tvoje srce je zaposleno u dubini mora ili tvoj duh vrvi među zvezdama ili negde u nekom dalekom kraju zemlje, zaista, tada bi Mi bio baš toliko daleko koliko daleko bi Mi inače bilo tvoje srce i ljubav tvoga duha. **10** Zato dakle, Moj ljubljeni Zehele, sada se već i po telu možeš držati malo podalje od Mene tako da Mi se i tvoja braća mogu približiti prvo po telu iz istog razloga iz kojeg si Mi se ti prvo približio po telu. Razumeš li takvo, ljubljeni Zehele?" **11** I Zehel potvrdi pitanje u svome srcu, i Abedam mu uzvрати na to: "Dakle učini po tome, amin." **12** I Zehel se odveć obradova u svome srcu, slavljaše i hvaljaše Oca u Abedamu, dade Bogu svu čast svoga duha i stupi na stranu. **13** Pri uzmaku pak ne odvrati oči od Abedama i uzmaknu dakle natraške; pošto prema tome ne vide kuda stupa, to se desi da Garbielu stade petom na stopalo. **14** A Garbiel se zbog toga nešto naljuti i ukori Zehela govoreći naime: **15** "Hoćeš li mi već jednom reći zašto ne ideš kako se ide nogama? **16** Zašto natraške – i ne paziš na noge braće kao da su kamenje na stazama i putevima kada ti se kolena savijaju napred a ne nazad? **17** A i gde god da kreneš, uopšte se ne pomeraš s mesta. Misliš li da pred Gospodom takođe možeš da ostaneš da stojiš ovako dosadno kao već dovoljno često dosadno pred nama? **18** Gle, Zehele, kako si opet bio glup! – Već sam izdaleka video na Abedamu, koji je svet, svet, presvet i svih nas preljubazan Otac, da si Mu već bio dosadan svojom glupošću, što ti je Njegovim zadnjim rečima valjda dovoljno jasno stavio do znanja. **19** Ali ti ne primeti, i ponašaš se još kao da nisi potpuno pri sebi; zato si i išao tako nezgrapno natraške a nisi ni malo

razmišljao Ko je pred nama i na šta gaziš svojim prilično trapavim nogama. **20** Molim te, brate Zehele, priberi se jednom kako treba i budi barem pred Bogom drugi čovek ako već pred nama, svojom braćom, ne nalaziš vredno truda da budeš takav da bi nam bio ugodan. Zaista, stidim se mesto tebe!" **21** A jadni Zehel toliko se zbuni da ne znade na koju stranu da se okrene jer u tom trenutku ne znađase od koga najpre da zatraži oprostaj. **22** I da htede i da govori, otkaza mu jezik poslušnost. Kada se pak posle nekoliko trenutaka ipak opet pribra, koliko mu god bi moguće, tada se smesta sruši do Abedama i zamoli Ga prekljinjući za oprostaj što ranije toliko malo obrati pažnju pred Kim se nalazio i Kome je svojom dosadom sigurno pao na teret. – I još zamoli Abedama da bratu Garbielu obavezno opet izleči stopalo ako ga je njegovim nespretnim korakom doveo u bolno stanje. **23** Abedam se pak saže dole do zemlje i dignu odmah sirotog Zehela sa zemlje, pritisnu ga zatim o Svoje grudi, pa mu reče kao svima: **24** "Zehele, Ja ti kažem, ti više nisi čovek, nego čist i velik anđeo najuzvišenijeg neba! **25** Jest, Ja ti kažem, šta si sada, to si bio već u majčinoj utrobi, besmrtn prapotomak iz najvišeg neba, gde ne prebiva niko osim jedino najčednija ljubav najmanjih duhova, koji su pak baš zato najmoćniji i najmudriji budući da prebivaju u najunutarnijoj, presvetoj dubini Moga srca. **26** O Zehele, Moj veliki ljubimče, prepoznaješ li Me sada kao što si Me poznavao već pre večnosti da sam Ja tvoj dragi, sveti Otac? **27** Sećaš li se kako si lebdeo uz Mene duž beskrajnog, još sasvim praznog prostora? I Ja ti rekoh: "Odani brate Moje ljubavi! – Gle, tako nam pade brat dole u beskrajnu dubinu koja je beskrajno i večno ispunjena ognjem Moga najbeskrajnijeg i najvećnijeg Božanstva! **28** Hajde da ovde iz ove suze u Mome oku osnujemo prvo sunce!" – I ti reče na to: "Sveti Oče! Da bude Tvoja sveta volja!" **29** I kada Mi ti reče takvo, sećaš li se opet, kako i iz tvoga oka kanu suza, te Ja tu tvoju suzu blagoslovih i rekoh: "Dragi brate Moje večne, beskrajne ljubavi, gle, ovom tvojom suzom neka se oplodi ovo sunce, ovo prvo i najveće, kako bi se iz njega ispunio negda vasceli beskrajni prostor bezbrojnom decom jednako njemu sve donde gde večno započinje večni oganj Moga Božanstva. **30** No, dragi brate Zehele, sada dosta o tome! – A zato i budi bez brige jer naše poznanstvo i ljubav jeste već veoma stara. – Sada će ti sigurno i biti jasno zašto si maločas išao natraške i nisi mogao odvratiti svoje oči od Mene. **31** Zehele, a to i beše tvoja zadnja provera do

još jedne negda na kratko vreme, i onda još jedna, zadnja, kada te budem poslao preda Se. A za sada zadrži telo dokle hoćeš; ali više nikada nećeš biti lišen Moga lica. **32** Takođe da i tvoje viđenje razumeš kao svako drugo; ali zadrži za sebe. **33** A zato što zgazi Garbielu na stopalo, neka on bude učitelj znakova, a ti njegov majstor; a to neka mu bude veliko poniženje, kao svima, što sada sazna da onaj koga je smatrao klipanom jeste veoma stari brat Moje večne ljubavi i bejaše pre no sve zvezde, sunce, mesec i zemlja. No, dragi brate, sada hajde da čujemo i ostalu braću šta su sve videli u svojim srcima, amin."

248 Poglavlje

1 Po toj besedi Zehel postade kao preobražen i svi oci zajedno s Adamom požuriše da pozdrave pored Abedama tako visokog gosta. **2** Set takođe požuri kao otac Zehelov, koji beše njegov najmlađi i zadnji sin, i zgrabi ruku Zehelovu i reče mu: **3** "Sine moj Zehele, koji si sve do ovog časa ostao samac i još nikada nisi legao sa ženom i nisi hteo da staviš i daš nama svima živo seme iz sebe, našta sam se naljutio na tebe i zato te izgnao ka Podnevu – kako li ćeš mi sada oprostiti takvu grehotu, koju sam ja siroti, slepi otac počinio na tebi? **4** Šta li je sada Enos i celo glavno koleno prema tebi samom? **5** O Jehova, o Ti presveti Abedame, a zašto li se meni sirotom ocu tek tako kasno otvoriše oči? **6** Jest zaista, hteo bih da izgubim razum zato što tebe, Zehele, nisam pre prepoznao! **7** O oprosti, oprosti mi i vrati mi se opet i daj mi da te po telu ipak još zovem sinom; no ne moja volja, nego najvišeg Abedama, kao i tvoja volja da bude, amin." **8** A kako je Zehel čuo oca Seta kako pred njim ovako jadikuje, tada se povratio iz svojih velikih sećanja, ohrabri se, pa reče ocu Setu: **9** "O dragi oče Sete, zato budi sasvim bezbrižan! Ja valjda večno nikada neću oboriti poredak najsvetijega Oca. Njegov presveti poredak učini da ovo moje telo koje nosim već više stotina godina na zemlji bude rođeno od tebe. **10** Zašto, prema tome, da više ne budeš otac tog tela? **11** O, samo ti ostani što si mi uvek bio: moj dragi otac u imenu Onog koji nas je sve rodio još od večnosti i mi bejasmo već njegova deca pre nego što su stvorene sve vidljive stvari. **12** Jer gle, svi mi ovde započinjemo nov život radi jednoga koji je samovoljno pao; pa stoga ionako za odnose ovog zemaljskog života ne stoji u nikakvoj vezi šta smo po duhu

ili šta smo bili pre; dakle ti si moj otac Set kao ja tvoj sin. **13** I zato što se mene tiče neka svako bude savršeno bezbrižan. **14** A kada se već večni, presveti Otac nama i svima pokazuje čovekom i bratom, s nama jede i pije, s nama govori kao mudar brat bratu i sve nas uči veliku, tajnu umetnost uzeti od Njega večni život, mada svi mi i cela beskrajna tvorevina prema Njemu nismo baš ništa, kakve li tek razlike da onda pravimo mi među nama koji smo svi na isti način proizišli Njegovom svemoćnom voljom iz Njegove ljubavi? **15** Da li sam stvoren arhandedoski duh ili jedan koji je iz iste ljubavi potom proizišao, koju razliku nam to daje pred Bogom? **16** A pošto je Bog iz Svoga večnoga poretka i najbeskrajnije mudrosti tako hteo da ne budem ja tvoj, nego ti moj otac, zar da se sada nad tobom dignem što mi je preljubazni, sveti Otac pokazao tako blago i preljubazno moje dašta valjda uzvišeno duhovno prastanje? **17** O moj dragi oče Sete! To da bude predaleko od mene i nas svih. **18** Svet je samo jedino On; a mi svi smo Njegova deca koju beskrajno ljubi ako su kakva treba da budu. **19** A odstupe li s Njegovih svetih puteva, onda im On dolazi u susret Svojim beskrajnim i neograničenim smilovanjem. **20** I tvrdokornome bude udeo Njegov sud, bilo životu, bilo – ko zna – kakvoj smrti; to jedino zna On. **21** A budući da smo svi Njegova deca, onda u Njegovome najsvetijem imenu da i ostanemo odani odnosima u koje nas je na tri trenutka postavio na ovu zemlju. **22** A kada ovom zemaljskom životu ionako uskoro bude kraj, već se On odavno postarao u koje nove odnose ćemo stupiti. **23** A što se pak tiče, ili može da se tiče, ponovnog povratka u tvoj dom, to kao i sve drugo prepustimo takođe Onome koji sveto, presveto sada prebiva među nama. **24** Samo jedno mi je slobodno da sada od svih vas zahtevam, i to jedno jeste da se od svih vas niko radi svog sopstvenog, večnog blaga i života ne usudi da mi ukaže ma iole najmanju čast zato što me presveti Otac nazva bratom. **25** Jer svi vi znate ionako kome jedino dostoji večno sva čast, sva hvala, sva slava i sve obožavanje. **26** A nama svima da bude u tome najveća slava da izvršavanjem Njegove najsvetije volje uznosimo svetoga Oca. **27** Dakle to zahtevam od vas da me ne smatrate ništa višim od starog Zehela, amin. **28** I ti takođe, dragi brate Garbiele, kažem ti u imenu Onog koji stoji tik uz mene da se smesta digneš sa zemlje jer ja sam samo čovek poput tebe; nas dvojica imamo Seta za oca – zašto mi činiš šta jedino pripada Bogu? **29** Čuj, čovek nikada da se valja u prašini pred čovekom, i ubuduće neka se

ogreši najvećom grehotom pred Bogom onaj čije sebično srce podnese samo jedan tren da ugleda brata pred sobom kako leži u prašini. **30** Gle, dragi brate, mene nikada nisi uvredio, zato ni nemam šta da ti oprostim, nego jedino da ti dam svoje bratsko srce otvoreno ljubavi. **31** A ako imaš nešta o svome srcu što te stiska, gle tu – pored nas stoji Onaj kome svi mi dugujemo. **32** Zato se samo obrati Njemu; On će te već rasteretiti tvoga tereta i osloboditi tvoje zabrinuto srce, amin."

249 Poglavlje

1 I Abedam takođe kaza "amin" uz Zehelov "amin", pa zatim reče: **2** "Jest, tako zacelo istinito je zborio Moj ljubljani Zehel – i od svih grehota najveća je sebičnost. A čovekova najveća i najuzvišenija slava jeste njegova poniznost i iz nje proishodeća slava Moga imena pred svetom. **3** A ko ima neki teret na srcu, neka dođe Meni, jer zaista sada kažem, kao što prethodno reče Moj ljubljani Zehel, nigde neće naći olakšanje do jedino kod Mene. **4** Pa tako ti Garbiele, doduše, nisi pogrešio što si zamolio svoga velikog brata za oproštaj i Set takođe nije pogrešio što uvide svoju staru grešku usled koje se srdio na svoga sina Zehela budući da on iz jednog višeg, unutarnjeg poriva ne htede poći Adamovim stopama, nego za života zadržati svoju nebesku pračistotu svoga srca iz tajne velike ljubavi prema Meni. **5** No, kako Zehel reče ranije, previše je ako se brat pred bratom valja u prašini. **6** Jer takvo ne zahtevam ni Ja. Utoliko manje vi da ukazujete počast jedan drugom kao da je brat bratu bog! **7** Time pak uopšte nisam rekao da nikako ne ukazujete počast, poštovanje, jedan drugom, nego samo kažem da ne treba kao crvi da puzite jedan pred drugim. **8** A ako već ukazujete poštovanje, onda ukazujte kroz jedinu ljubav i neka se niko ne uzdiže preko drugog, nego svaki da bude istinski brat u Mojoj ljubavi. **9** Takvo poštovanje jeste pravo poštovanje; to ste dužni jedan drugom; a što je preko toga, to je već protiv Moga poretka, i zato da se prodete toga. **10** A poštovanje kroz ljubav dovoljno je za svaki odnos među vama, bilo brat prema bratu, sin prema ocu, otac prema sinu, bilo žena prema mužu, muž prema ženi, bilo sestra prema sestri, ili brat prema sestri, sestra prema bratu, ili kći prema materi, mati prema kćeri, ili sin prema materi i kći prema ocu, ili mati prema sinu, i otac prema kćeri; ukratko, dovoljna je u

svemu jedino istinska ljubav, i to iz glavnog razloga što Ja Sâm od svih vas ne zahtevam ništa drugo do jedino vašu ljubav u duhu i u svoj istini iz istog. **11** Jest, zaista, kažem vam svima, možete da se molite dan i noć i da se valjate poput svinja u izmetu i prljavoj prašini, a Ja vas ipak neću čuti sve dok se ozbiljno i s istinskom ljubavlju jedino u svojim srcima ne obratite Meni, svetom, preljubaznom Ocu. **12** A kada već Ja vašu istinsku, ozbiljnu detinjsku ljubav prihvatam Meni jedino najblagougodnijim, najboljim i najistinskijim uznošenjem, Koji sam pak svet, presvet – koje li razlike onda da bude među vama zato što hoćete da puzite jedan pred drugim u prašini? **13** Dakle još jednom za svagda rečeno: Ljubav je dovoljna svima vama! **14** Ti, moj ljubljeni Zehele, ćeš jedinu zapovest ljubavi obeležiti na kamene ploče kako bi svako video oko čega se sve vrti i šta je zajedničko središte svih stvari. **15** A sada idi i ti ljubomorni Garbiele i ne brini se više što te nisam pozvao kao prvog da Mi obznaniš svoje viđenje. **16** Ne misliš li da takvo činim namerno da bih time nekog zadevao i da mu dam da oseti svoju ništavnost prema Meni pošto bi takođe hteo da bude nešta što ne bi trebalo da bude? – O Garbiele, tu se veoma varaš! **17** A Ja ti kažem da će Moj večni poredak, Moja ljubav i Moja beskrajna mudrost valjda ići drugim putevima no onima koji su samo jasni tvojoj nerazumnosti. **18** Zato treba da imaš ponizno i slobodno srce, a ne koje teži prvenstvu – jer ako si ponizan onda nećeš primećivati redne brojeve i prisluškivati ko li će biti pozvan kao prvi, drugi, treći i tako dalje, nego kada budeš pozvan, biće ti sasvim savršeno pravo. **19** A gle, ti si u sebi imao želju za prvenstvom; zato te zaboje što te tvoj brat zgazi, što, inače, jedva da bi i primetio. **20** Očisti svoje srce potpuno, pa dođi Meni kada budeš pozvan; a sada idi ponovo do Henoha i daj mu da ti pokaže pravi put do Mene, amin! **21** A sada ti, Horidale, dođi k Meni i reci Mi jednako drugima šta si sve gledao i odano opazio u sebi, amin!"

250 Poglavlje

1 I odmah po pozivu Abedamovom Horidael istupi i poče da zbori kao hrabar lav. No njegova hrabrost nipošto nije bila ispoljenje, možda, uobraženosti – već jedino ljubav prema Meni dade mu tu hrabrost, isto kao što materinjska ljubav prsa matere ispunjava takvom hrabrošću kojom bi

prošla kroz vatru ako bi se dete našlo u životnoj opasnosti. Jedino s tom razlikom što je takva hrabrost matere hrabrost tuge, bola, straha i užasa, što kod Horidaela nije bio slučaj, jer njegova hrabrost poteče jedino od njegove duboke radosti, blizu hrabrosti vojskovođe koji se zanosi samom radošću pobede. **2** Dakle, podstaknut takvom hrabrošću ljubavi i radosti, Horidael poče da zbori kako sledi: **3** "O sveti, preljubazni Oče! Ti si milostivo pozvao i mene sirotog grešnika da ovde objavim šta sam gledao i opazio. **4** A ja itekako znam da sve što sam video i opazio jedino potiče od Tebe; zar da Tebi pripovedam, Tebi da objavim što Tebi još pre bezbrojnih večnosti bejaše neshvatljivo jasnije nego sunce sredinom najvedrijeg dana? **5** Ne, ne, pa to drugim rečima ne bi značilo ništa drugo do ili kap vode odneti moru da povećamo more ili za svetla dana upaliti smoljanu i voščanu baklju da potpomognemo svetlost sunca! **6** Dakle jedino radi Tebe pripovedati moje viđenje bilo bi, barem koliko ja vidim, najveća nerazumnost koju bi čovek ikada mogao počinuti ako bi pred Tobom hteo olakšati svome srcu kao da Ti – nije nego ne znaš šta je u njemu skriveno. **7** Jer ovde je samo jedno potrebno u duhu i vasceloj istini kada čovek stoji pred Tobom kao ja sada, i to jedno jeste udariti se na grudi i reći: **8** O moj veliki Bože, moj sveti preljubazni Oče! Budi meni grešniku milostiv i milosrdan! **9** Jer svi gresi, sve mrlje i mane moga srca pred Tobom jesu otkriveni kao najsajniji dan, i moje misli dobro znaš i sve moje žudnje si izbrojao pred Sobom. **10** Ali pored toga takođe znam da Ti hoćeš da pred Tobom svako vodi reč kao da Ti ozbiljno ništa ne znaš o svemu što se zbiva u nečijem srcu ili što se zbivalo i uopšte treba da govori pred Tobom kao istinsko dete pred jedinim istinskim, svetim, preljubaznim Ocem. **11** Pa tako ću i ja sa svom ljubavlju i radošću svoga srca otpustiti viđenje koje je puno slutnje i valjda ništa manje čudesno kao i šta sam posred viđenja čuo. Tako molim svestrano da nagnete uho. **12** Čuo sam u početku kao jake udarce o svoje grudi, i ako se ne varam, biće da ih je bilo sedam. Ti udarci mi istina ne pričinise bol, ali ipak svakim udarcem sam se potresao do samog dna svoga života, i zato sam se veoma pribojao jer nisam znao šta će biti od takvih udaraca. **13** No, kada me pri zadnjem udarcu strah nadvlada i sva moja čula za spoljni svet otkazaše inače običnu službu, tada u mome srcu poče da biva sve življe i življe. **14** Učini mi se početkom kao da bezbrojno mnoge zvezde poput nemih munja ispreturano počinju da sevaju, i to sve žešće i brojnije, to tako

da na posletku celo moje srce pređe u munjama svetleću materiju i zatim svetljaše u meni tako kao da munju možeš prisiliti da ostane a ne da gasne tako brzo kao što traje tren. **15** A ova svetlost zatim moje srce tako silno počeo da širi da ono počeo širiti svoje granice skoro preko svih vidljivih nebesa. **16** A pošto svoje granice proširivao sve više i više, nezadrživo sve dalje, tada ovo neizmerno klube zvezda, munja i svetlosti postepeno počeo da se rastavlja na pojedine munje i konačno i na pojedine zvezde mirno stojeće, od kojih svaka svetljaše daleko svetlije od zvezde Danice kada je u najlepšoj svetlosti za prevedra prolećna jutro. **17** Pošto se sada sve smirilo i ja više nisam bio u stanju da opazim da li se moje srce još više širi, stoji mirno ili se opet steže – tada konačno nađoh sam sebe; a kako nađoh sebe, nađoh sebe savršenim čovekom, pa misliah u sebi pitajući sam sebe: A gde sam sada? **18** I gle, tada sevuše tri najlepše zvezde s visokog neba moga srca, koje se pre toliko proširilo; i te tri zvezde behu tri savršeno okrugle kugle, i poput sunca imadahu prejaku svetlost. **19** Tada se ponovo upitah: Šta će sada to? – Gde sam? – Šta sam? **20** A jedva da takvo pomislih, tada se iznenada svaka od ovih triju kugli raširi toliko i odstupi nazad u neizmernu dubinu da na kraju ne videh ništa drugo osim te tri beskrajno velike kugle preda mnom. **21** Srednja se pak otvori, primi u sebe te dve spoljne, pa mi zatim priđe bliže; u njenoj blizini čuh jak grom, i taj zvučao kao razumljive reči koje glašahu: **22** "Ti si sada u sebi duhovno, šta vidiš jeste sve u tebi, i nema ništa što bi se nalazilo van tebe. **23** A to znači da ubuduće treba da istražuješ znake unutarnjeg čoveka, a ne da se brineš o spoljnoj pogani stvari sveta. **24** Jer ono što je u spoljnjem svetu mrtvo uobličeno, to sve imaš beskrajnostruko živo u sebi. Zato teži za unutarnjim životom, tu ćeš naći sve otkrivenim što te god spolja taklo ili najčešće ni nije taklo. **25** Gle, to je unutarnji svet Božji, večnog, svetog Oca; u tom svetu možeš, trebaš i živećeš večno, amin. – **26** Po tim rečima se ta sada tako velika svetleća kugla opet smanji i nesta ubrzo zajedno sa svim ostalim, a ja se nađoh opet ovde na zemlji, i od sveg viđenog ne ostade mi ništa do jedino živo sećanje. **27** O dragi, sveti Oče, primi milostivo ovu sigurno odveć nesavršenu pripovest i, kao što već početkom primetih, budi meni sirotom grešniku milosrdan, jer ja sigurno nisam čist Zehel, nego nečist Horidael. **28** O Oče! Tvoja sveta volja da bude, amin!"

251 Poglavlje

1 I Abedam Horidaelu pruži ruku i naloži mu da je zgrabi, i Horidael je zgrabi obema rukama i pritisnu je svom ljubavlju i silom, koliko god mogućom, o svoje grudi. **2** A zatim Abedam njemu uputi sledeće reči i kaza: "Horidaele, odano si Mi dao što si našao u sebi; tako ću te učiniti tražiocem skrivenih riznica unutarnjeg života. **3** I tako ćeš imati znakove saobraznosti i preko njih svedočiti unutarnji i takođe unutarnji živi duhovni smisao svake stvari. **4** A ovo znači tvoje viđenje da ljubav prema Meni treba sve više i više da ispunjava srce i takođe prema tome da ga raširi duhovnom toplotom, to tako kao što si video bezbroj sevajućih zvezda koje su se postepeno sjedinile u opštu svetlost i tvoje srce proširile savršeno tek onda kada su u tebi postale jedno. **5** I pošto se u tebi ostvari takvo veliko delo, gle, tada se smiri u tebi, i ti ponovo vide zvezde, i zvezde obasjaše tvoj unutarnji svet da bi sam sebe mogao naći u sebi savršenim čovekom; pa kada nađe sebe, nisi znao gde si, tako da ti upita. **6** I tri zvezde tvoga sopstvenoga neba su se odvojile i lebdele pred tvojim licem presvetlo svetleći; no ti još ne razumevaše taj znak, pa upita opet. **7** Tada duboko odstupiše te tri zvezde i srednja se otvori i proguta dve spoljne. Tada si tek čuo jak glas nalik gromu u sebi koji ti dade prvo osnovno učenje o sebi samom i o onome što treba da budeš i šta da činiš. **8** Sada, pak, pitaš u sebi: "A zvezde, zvezde, šta li su pa zvezde u meni? Zašto početkom sevalu toliko silno, zašto i kako postaje jedno i kako i zašto potom opet pojedinačno odvojene i zašto se smiriše?" – **9** Gle, zvezde početkom nisu ništa drugo do znanja primljena u dušu od spoljnog sveta ili razum u užem smislu reči i značenju. **10** A sevanje zvezda tamo-amo označava traženje duše u sebi puteva istine i života. **11** Sjedinjenje svetlosti zvezda označava da je duša svim svojim silama obuzela Mene. **12** Zatim kada zvezde opet postaje zasebne i kada se smiriše – znači da se život koji traži sam sebe jedinom ljubavlju prema Meni našao u svom prauzroku, koji je beskrajn, kao što je i život koji se u njemu ponovo našao takođe beskrajn u njemu i kroz njega. **13** Zato ti sebe tu prepozna i upita iz srži svoga postojanja: Gde sam? **14** I tri izdvojene zvezde dadoše ti odgovor, ali ti ga još ne razume. Odgovor zvezda pred tobom značio je, pak, počev od srednje, da ti, posredi svoje sopstvene ljubavi, sada jesi sam ljubav i život pripremljen za primanje sve

svetlosti iz Mene, što si mogao videti otud kada, pri svom drugom pitanju, zvezde beskrajno proširene odstuiše od tebe, tako da si mogao odmeriti njihov beskrajni obim. Zatim srednja zvezda, koja označava najčistiju ljubav, primi u sebe dve spoljne, koje behu jednake tvojoj veri i jednake tvojoj ranijoj mudrosti. **15** A kada se one sjediniše, tada ti i ču prvu veliku, živu reč u sebi; i ta reč tek te učiše spoznati veliko viđenje svoga sopstvenoga života u samome sebi. **16** A ta reč beše Moja reč u tebi ili bivstvena reč kojom si ti, kao i sve stvari, negda postao; i ta reč te pouči da treba da razumeš velike, unutarne saobraznosti spoljnog sveta prema unutaranjem, živom, večnom svetu. **17** Prema tome i ti treba da budeš pisar, ali ne kao ostali, nego pisar saobraznih znakova života u čoveku iz svih vidljivih i nevidljivih stvari koje od najmanjeg do najvećeg ispunjavaju svu beskonačnost. **18** A zato ću ti dati i druge znakove. Jest, sasvim slobodne znakove da imaš. Njima na ostalim znakovima treba naznačiti šta u njima pripada duhu i prema tome unutaranjem, večnom životu; ili, ono što drugi zapišu za oko tela i tu i tamo i za oko duše, ali ne i za oko duha, tu da ti svedočiš za duha unutarne istine. **19** Dakle, primio si slobodne znakove saobraznosti. Istina, sada ih još ne umeš koristiti, a čak ni ne poznaješ same znakove. Ali svemu tome budi bez brige. **20** Gle, u školi svoga sopstvenoga srca, koju si danas video prvi put, sve ćeš naći. Duh ljubavi u tebi će te voditi u sve tajne i otkriti ti šta je do sada bilo skriveno pred očima svih. U to budi sasvim siguran, amin."

252 Poglavlje

1 Po toj besedi i svetom učenju Abedamovom sruši se Horidael zahvaćen prevelikim osećanjem zahvalnosti pred Abedama i plakaše iz velike ljubavi i radosti iz nje; i tu ne beše niko na visini koji u tom trenu ostade suva srca i suvih očiju. **2** Abedam pak bez obzira naloži Horidaelu da se smesta digne, to sledećim rečima: **3** "Horidaele, ustani! – Ako si u srcu pun ljubavi i ponizan, onda je to sasvim dovoljno zahvalnosti. A ležanje na zemlji sasvim je izlišno. **4** Jer što se tiče izraza tela, takav izraz je pre gadan preda Mnom, nego Meni ugodna vrlina; posebno ako bi neko verovao da bi Meni već bile dovoljne suze očiju koje je izazvao neki nešto bolan trenutak kada se pak prethodno srce veoma malo bavilo Mnome; ili druge gestikulacije tela koje

izgledaju pobožno, o kojima srce duše i živi duh u njemu često ne znaju ama baš ništa i prema tome ni najmanje se ne obaziru, a kamoli da su istinski živi ponizni uzrok takvih pobožljivih gestikulacija tela. **5** Ja ti pak kažem, i kažem svima, da sam Ja najsavršeniji duh. **6** Ko prema tome Meni ne dođe u duhu svoje ljubavi i ne zamoli Me i zahvali Mi istim duhom ljubavi, zaista, toga neću pre pogledati i uslišati sve dokle sasvim ne slomi samog sebe i ne uđe u svoj unutarnji svet i tu Mi ne prinese novu, živu žrtvu čiste ljubavi u srcu svoje duše u kojem prebiva živi duh, stari potomak Moje večne ljubavi. **7** A pošto kod tebe nije taj slučaj da tvoj duh ne zna o svemu što se sada dogodilo i još se događa, nego upravo suprotno, čime si ti kao duh sada savršeno gospodar i svome domu (tela), i prema tome i imaš ljubavi prema Meni u svim svojim delovima, šta prema tome treba da znači ležanje na zemlji? **8** Ja ti kažem, ljubljeni Moj Horidaele, mani se takvih starih praznih običaja, koji samo pripadaju Dubini, i digni se sasvim slobodnim čovekom. **9** A ko preklanja svoja kolena preda Mnom, taj neka ih preklanja u duhu i svoj istini, što znači svagdašnja prava poniznost srca; ali ne kolena tela, do kojih je malo stalo da li su prava ili savijena. **10** Jer da svako ume da savija telesna kolena kada hoće, to pokazuje pri hodu; da prema tome imam nešto od savijanja telesnih kolena, onda bi bilo molitve odveć dovoljno ako bi se neko šetao ne morajući da se stara ni o čem drugom. **11** A šta ću Ja sa savijanjem kolena i ležanjem na zemlji od vas dece, kojima sam svima vama dao živog duha? **12** Gle, i životinje mogu da savijaju zglobove svojih nogu, i takođe mogu da legnu na zemlju. **13** Ako tako hoćete da Mi odajete čast gde nema razlike između vas i životinja, koja je onda razlika između vas i samih životinja? **14** Gle prema tome, ti moj dragi Horidaele, i gle svi, koliko je čisto nerazumna takva spoljna služba Meni, živome, večnome Bogu – mrtvo obožavanje, mrtva ljubav i molitva Meni, vašem svetom, preljubaznom Ocu, Koji sam – Ja Sâm – vama dao živu dušu i u duši večnog duha sve ljubavi i mudrosti iz nje. **15** Zato prođite se ubuduće onog što ničemu ne koristi. Upotrebljavajte mudro svoje telo i sve njegove ude za vaše potrebe. No kada se radi o Meni, ostavite svoje ude da miruju kao da ih nemate. **16** Meni svojim telom ne možete učiniti ništa blagougodno jer Ja sam duh. **17** A ukoliko već i svoje telo zajedno s vašim duhom hoćete da uznosite Meni, onda upotrebljavajte svoje ude iz Moje ljubavi koja je u vama bratskom službom, koja Mi je jedino blagougodna, i

Ja ću tada dela vašeg tela pogledati kao dela ljubavi vašeg duha i daću vam za to zasluženu nagradu. **18** Ali u to budite savršeno sigurni: Samo svojim udim a svi vi ne činite ništa što bi Mi bilo blagougodno, nego jedino samo svojim srcem i živim duhom u njemu. **19** Zaista kažem sada svima vama: Koji svome bratu dâ parče hleba, ili jabuku, krušku, orah, grozd, ili ovcu, ili kravu, ili bika, ili magarca, ili haljinu, ili kuću, ne dâ mu pak to iz srca, nego iz neke određene nužne obaveze, taj pred Mojim očima svome bratu nije dao ništa, i Ja na njega neću obraćati pažnju, niti na njegov dar, makar bio veći od brda. **20** A ako neko ima malo, dâ pak to odveć drago iz obilja svoje ljubavi bratu – Ja vam kažem, da bilo samo pola oraha, Ja ću pogledati kao da je jedna cela Zemlja. **21** Sada znate svi sasvim dovoljno šta valja činiti u pogledu koji Meni daje čast; obazirite se na to, tako večno nećete imati da se žalite na šta kao da Ja nekome neću uslišati molbu. **22** Pa tako hajde da pozovemo Purhala i da čujemo šta je sve u tom vremenu video i odano čuo, amin."

253 Poglavlje

1 I odmah po tim rečima Abedam pozva Sebi Purhala i upita ga kao i prethodne, naime govoreći: **2** "Purhale, gle, sada je red velikog poretka došao do tebe! Tako nam i ti obznani šta si video i osetio i čuo u sebi! Ali bez straha i bojazni jer nismo ovde skupljeni da se plašimo jedan drugog, nego jedino samo da ljubimo. **3** Zato budi bez straha i pripovedaj čilo šta si sve doživeo u ovom kratkom vremenu svog udubljenja, amin." **4** Tako se inače nešto plašljivi Purhal ohrabri tako da ga smesta napusti sav strah i u svojoj nutrini postade svestan sile kojom bi se poduhvatio sa svim lavovima, tigrovima i hijenama, i levijatanima, ako bi mu se naložilo. **5** Međutim, on znađase itekako dobro šta ima činiti s tom novom silom, pa tako i smesta počeo odano da ispoljava šta je u sebi našao, video, osetio i vrlo valjano čuo. – A ovako su glasile njegove reči: **6** "O Ti moj iznad svega, svega uzvišeno sveti i najviše beskrajne ljubavi puni Oče! Ti svemoćni, večni, veliki Bože! Ti najmoćniji Gospode i najmudriji Učitelju u svim stvarima velike beskonačnosti! **7** Gle, sve do mene skoro svaki od mojih prethodnika naveo je neko ponizno izvinjenje usled čega se nije mogao usuditi da govori o onome šta je u sebi video, iako je dobro znao, kao i ja i sigurno svako od

nas, da su pred Tobom i naše najtajnije misli tako otkrivene koliko preda mnoom za najsvetlija dana čak nije ni samo sunce. **8** Gle, prema tome, presveti najljubazniji Oče, hoću u tom pogledu da učinim izuzetak, neću se libiti i govoriću onako kako si mi dao jezik. **9** Jer takođe znam, kao svi drugi, da sve šta sam video i čuo potiče jedino samo izvorno od Tebe, i zato takođe znam da ćeš Ti svoje delo sigurno sasvim i potpuno poznavati. **10** A zar zbog toga voćka jabuke da ne rađa plodove budući da Ti sasvim sigurno, a i ja već znam sigurno, kako će njeni plodovi izgledati? **11** Mislim da bi takvo što bila nerazumnost zahtevati ili čak i verovati. **12** Zato ću i bez bojazni i straha odmah dati plodove od mene, koje si Ti, o presveti Oče, koji si prepun sve ljubavi, tako živo položio u moje inače presirotu srce. **13** A ovo sam prema tome video, osetio i vrlo valjano čuo: **14** Početkom sam se peo s jedne misli na drugu i razmišljao tako tamo-amor i gore-dole: Dakle u svoje srce da gledaš i valjano da obratiš pažnju šta će se sve tamo naći i pokazati. **15** Dobro bi bilo kada bi bilo moguće – ali kako? To je sada sasvim drugo pitanje. **16** No opet sam mislio: Strpljenja, samo strpljenja jer Onaj koji to traži od mene valjda će ti u duhu pokazati i put, bilo očito, bilo krišom, ako je Njegova sveta volja. **17** A ako nije Njegova volja, onda će barem sigurno biti Njegova volja da ostaneš kakav jesi i kakav si od ranije bio – slepi kukavac. **18** No posred tih mojih beznačajnih misli dogodi se odjednom neizrecivo jak prasak – i smesta prođe zemlja pod mojim nogama, a ja lebdah u središtu večne noći, tako da ništa nisam video, čak ni najmanju misao od sebe samog, i jedva sam imao toliko sposobnosti da kažem sam sebi: Dakle tako izgleda u mom srcu? **19** O sveti Oče, pogledaj milostivo dole na mene i pozovi me opet nazad jer u toj noći ću pripasti smrti. – **20** No jedva da sam svršio s tom mišlju, dogodi se drugi moćni prasak – i u trenu videh kako sa svih strana iz svih beskrajnih dubina planuše veliki plamenovi; i u svetloj svetlosti tih plamenova tek opazih da ta ranija noć beše noć moga sopstvenoga srca i da plamenovi koji se probudiše na drugi prasak ne behu ništa drugo do moja sopstvena ljubav koja do tada čvrsto spavaše. **21** No sada prasnu još jednom, još užasnije no dva prethodna puta. **22** Tada se odmah ugasiše plamenovi u svom svetljenju kroz izlazak sunca, ah, sunca kakvog sigurno nema sličnog u celoj beskonačnosti. **23** U svetlosti tog sunca sve postade bičstveno; plamenovi moje ljubavi postadoše bića, i ona izgledahu kao ja sam, i njihovom broju izgleda nemaše kraja; i

sva ta bića se kretahu ka meni i sasvim se sjediniše sa mnom; a u tom sjedinjenju osetih takvu milinu da sada ne bih bio u stanju da je uporedim s bilo čim. **24** No to sjedinjenje ne trajaše dugo jer vrlo brzo od svih tih bića ostadoh jedino ja kao jedini čovek. Ali zato čuh kao mnoge glasove kao u sebi, i ti glasovi zvučahu kao i reč, koja pak ovako glasi: **25** Gle, Ja sam sve u svemu, i sve je u Meni i sve iz Mene – a ti si Moja srazmera, zato spoznaj sebe ko jesi i Ko je tvoj Otac, Bog i Tvorac. – **26** Po tim rečima ponovo nastala noć u meni, i iz te noći ubrzo dođoh opet na zemlju ovamo nagore ili nadole. **27** To je sve šta sam video, osetio i opazio. Sveti Oče, ovde Ti prinosim za žrtvu, primi milostivo, Tvoja sveta volja, amin."

254 Poglavlje

1 Po svršetku ovog pripovedanja od strane Purhala pogleda Abedam odveć ljubazno oko Sebe, otvori zatim Svoja usta, pa uputi svima, kao i Purhalu, sledeće reči, naime govoreći: **2** "Zaista, bez straha i zaziranja poslužio si svoje plodove svima nama i ne ostavi ni jednu jabuku da ostane da visi na drvetu svog unutarnjeg spoznanja i pri tome usled svog starog običaja nisi zanemario svoju mudrost time što si nama svima najpre pružio nezrelije i manje jestive, a naposljetku tek valjano zrele i dobro jestive plodove sa spomenutog drveta svog unutarnjeg spoznanja. **3** Gle, zato te i hvalim, jer, kako rekoh, bio si odveć odan svojom pripovetkom. No, na jedno ipak hoću da ti skrenem pažnju, pa tako gledaj: Istina, od tebe, kao i od svakog drugog, to baš ne beše greška ako počne kao ti, naime postupak reči koji nije ništa drugo do praznoslovlje koje je odveć svejedno, u čemu nema ni dobrog a ni baš nečeg rđavog kao u truloj jabuci – no gle, ko će blagovati trulež jabuke mada nije baš nešta rđavo? **4** A tako beše i s tobom pošto si nas sve skoro suviše dugo zadržao predstavljanjem svoje velike hrabrosti. **5** Razumeš li Me ti, Purhale, i šta sam ti time hteo reći? **6** Odgovori Mi samo u svome srcu! – Dakle, ne razumeš sasvim – zato ću te navesti da razumeš, pa tako obrati pažnju! **7** Ti reče, nakon što spomenu ponizno izvinjenje svojih prethodnika, da u tom pogledu činiš izuzetak ili pre da ćeš učiniti. **8** Gle, istina je, treba tu, štaviše, da bude izuzetak jer Ja ne zahtevam više i još nikada nisam zahtevao više no da činite po Mojoj volji ako hoćete da nadete večni život. **9** A bez obzira na to neki od prevelike ljubavi i

strahopoštovanja svojih srca ne mogahu pomoći sebi i prema tome ne mogahu tako brzo otvoriti usta i dati zahtevano od sebe. **10** To držanje tvojih prethodnika si prema tome primio, smatrao si nešta detinjasto i krišom si već bio naumio spomenuti toga kada ili ako te poput drugih pozovem da kao i drugi obznaniš Meni šta si našao u sebi. **11** Gle, ubrzo si bio pozvan. No, skoro tvoje prvo bi da učini izuzetak radi svoje braće da ih unekoliko malo posramiš. **12** I – razumi – postavio si sebe u svojoj pripovesti hrabrijim no što si stvarno bio. **13** Gle sada, s jedne strane ti reče o sebi da znaš kao i ostali da su Meni sve stvari itekako poznate te da onda nije potrebno, ako Ja zahtevam od nekog da ispolji što sam nekome dao, da se plaši zato što već dugo pre odveć jasno znam šta je neko primio od Mene – i ti potvrdi takvo prilično dostojnim poređenjem. **14** A otkud onda da, nakon što navede da znaš takvo, ti s druge strane ne znade da Mi sigurno neće ostati nepoznato u kojoj meri ti u svome srcu tajiš ono naopako ne baš ugodno Meni? **15** Gle, tu ti beše u itekako velikoj zabludi. **16** No, kao što već početkom primetih, ovaj put da ti ova greška ne bude uračunata grehom, ali ubuduće budi valjano na oprezu da se tvoje srce nipošto više ne uhvati u takvom dvosmislenom raspoloženju, inače se velika noć tvoga srca još dugo neće obasjati provaljenim plamenovima ljubavi i još duže će izostati divno jutarnje sunce koje si video u sebi da izlazi. **17** Gle dakle, Moj dragi Purhale, Meni nije ništa skriveno, zato kod Mene apsolutno nije uputno igrati se iza leđa. **18** Ovo uzmi nadalje sebi za stalni putokaz svoga života, tako će tvoj daljni hod preko ove zemlje biti lak. **19** A ovo znači tvoje viđenje i valja da ti bude od početka do kraja jak i svagda opominjući znak da, prvo i prvo, tvoja ljubav prema Meni, kao i prema svojoj braći, još nije čista i prema tome ni nije cela. **20** Jer plamenovi koji provaljuju s bezbrojnih različitih strana iz noći tvoga srca posvedočuju takvo i kažu ti, uzdrnavši te kao snažnim praskom: Gle, koliko je još raznesena tvoja ljubav i prema tome i tvoj život! – **21** Pa kada sam ti dao da iziđe sunce, to jest Moje sveto sunce milosti, tada ti primeti da oni plamenovi bez svetlosti nisu ništa do tvoje bezbrojno mnogostruko razneseno sasvim sopstveno "ja", koje si ti sam tako razneo svojim ranijim najraznoraznijim žudnjama, brigama i strastima. **22** A kako ovo tako razneseno biće opet može postati jednim bićem? **23** To si takođe video kada si ugledao kako se u Mojoj svetlosti ljubavi i milosti sva ta tebi slična bića tiskaju tebi i ubrzo se sasvim

sjediniše s tobom, pa se ti tek tada u tom ponovnom sjedinjenju osposobi da kao takav savršen čovek ponovo čuješ u sebi Očinski glas Moga duha, koji ti obznani Ko sam Ja, gde sam Ja i gde i otkud su sve stvari i šta si konačno ti sam ili šta treba da budeš. **24** A pošto si sve to živo doživeo, tako saberi se prema tome i u istinskoj čistoj nekoristoljubivoj ljubavi prema Meni, tako ćeš živeti i sâm odgovarati zaista velikom znaku viđenom u tebi, čime onda sâm treba da Mi budeš živi istražitelj i tumač znakova iz ljubavi u srcima braće svagda, amin."

255 Poglavlje

1 Kada pak Purhal i svi drugi čuše takve reči od Abedama, tada skoro zanemeše, to tako da osim Henoha i Adama ne beše skoro nikog koji bi se usudio Abedamu uputiti i jednu reč, premda Abedam svu decu preljubazno posmatraše kao jedini istinski, dobri i preljubazni Otac. **2** Jer skoro svako razmišljaše kod sebe: "Jeste da On izgleda neizrecivo dobar; ali ipak nije Njemu verovati; jer pre no što se osvrneš i obrneš ruku već te je zgrabio u unutarnjem kutku života. I sve ovo je doduše posve istina – ali šta nam sve to vredi? – Ko mu može izbeći? **3** On dašta svakome želi odveć dobro – samo kada ne bi toliko smerao na najčistije, onda bi s Njim još mogao da opstaneš; no čistota, čistota, ta je strašna! **4** A ako je nemaš, to jest u savršenom smislu reči i značenja, već Mu se ni ne možeš čestito približiti jer On ti neće progledati kroz prste ni najsitniju grešku u srcu. **5** Ali šta tu činiti? – Njega niko ne može promeniti; večno će ostati jednak sebi, dakle čist i svet kao što je sada; dakle, znači valja se povinovati." **6** A Abedam, koji takve misli kod dece odveć dobro primeti, obrati se Purhalu i upita ga: **7** "Purhale, reci Mi da li sam ti otkinuo glavu što sam te podučio najblažim rečima i najpažljivije te očistio kako bi ti, kao i ostali, odmah postao primljiv za večni najslobodniji život ljubavi iz Mene? **8** Reci Mi da li je otac tvoga tela ikada postupao tako popustljivo s tobom kao Ja sada? **9** Pokaži Mi oca među vama koji se kod svoje dece nije revnosno služio ponekad vrlo oštrom šibom. **10** Gle, ti ne znaš ni jednog jer si sam već dugo otac i znaš dobro kako si vaspitavao svoju decu. **11** A sada Mi reci kojom šibom sam Ja došao kod vas? – Ko je već podlegao pod Mojim udarcima? **12** Gle, ni sa čim drugim do Svojom najvišom preistinskom Očinskom ljubavlju podižem

i učim i oslobađam vas, a vi kažete kod vas u svojim srcima: Meni nije verovati. – **13** O vi još preslepi! – Ako prema tome Meni nije verovati, Koji sam dašta vaš najistinskiji, najodaniji, najljubazniji, najblaži i najstrpljiviji Otac – kome li ćete prema tome verovati? **14** Kada vam kod Mene, najčistijeg i najsvetijeg Oca, biva hladno i bojažljivo oko srca, Koji sam pak ispunjen najboljim i najsavršenije istinskim i najočinskije čestitim namerama iz Moje večne najnekoristoljubivije ljubavi prema vama, kako li onda biva vama jedni prema drugima koji ste dašta prema Meni svi puni zla i zloće u svojim srcima – kada prema Meni pri maloj popravci neke greške u srcu Purhalovom postajete tako obeshrabreni? **15** O vi slepi! – Preda Mnom, večnom jedinom živom Ocu, drhtite i postajete puni straha ako vas k Meni i prema tome iz smrti podižem u večni život. **16** Ali od sveta vam ne dolazi strah u srce, koji sav po sebi nije ništa do najgolija smrt. **17** O gle, koliko ste još puni besmisla! **18** Ko li vas je takvima rodio da se plašite Onog Kojeg biste trebali da ljubite iznad svega? A onog od čega biste trebali da se plašite svim silama i da bežite od tog – tim natrpavate ugodno svoja srca. **19** Purhale, reci Mi, čega rđavog sam ti time naneo ako sam te očistio Svojom velikom ljubavlju prema tebi? **20** Znaš li šta je život i kakav mora da bude kako bi valjao za večno i beskrajno trajanje? **21** Gle, takvo valjda ne zna ni jedan stvoren duh, nego jedino samo Ja, beskrajni večni učitelj sveg života; a ako vas kao vaš sveti preljubazni Otac sada Sâm usavršavam za taj za vas večno nedokučljiv život u sebi i guram vas i uzimam iz vas sve što je smrti – Purhale, otkud da tebi i svima drugima može i izdaleka pasti na pamet kao Meni nije verovati? **22** Reci Mi, ukoliko Ja ne bih želeo da vam pomognem, ko li bi vam pomogao od smrti životu? **23** A da bih vam mogao pomoći, zar onda nije pravo da su Meni prejasno otkrivene čak i vaše najtajnije misli i žudnje, a neizbežno nužno i moraju biti otkrivene kako bih vam svagda mogao doći u pomoć kada god vam se približava smrtna opasnost? **24** Reci Mi Purhale, zar zbog toga nije Meni verovati?" **25** Kod tog pitanja svi počеше da grcaju i plaču, i sam Adam plakaše glasno kao dete, pa reče sasvim ganut Mojom velikom Očinskom ljubavlju: **26** "O Ti sveti, dragi Oče, Oče, tek sada vidim sasvim koliko si ti beskrajno dobar! **27** Gde je neko koji ne bi mogao da Te ljubi iznad svega, svega, svega? **28** O oprosti nama slepima tu veliku krivdu koju smo Ti sada svi naneli!" **29** Abedam reče na to: "O dečice, smirite se i budite sasvim bez brige jer od vas

koje ste sada u Mome krilu niko neće propasti jer Ja, Sâm večni život, jesam tu među vama, i otklanjam sada svu opasnost smrti od vas. **30** A ako opet budem nekoga podigao kao Purhala, onda ne gubite svoje poverenje u Mene, nego mislite onda u svojim srcima da sam to Ja, svih vas dobri, sveti Otac, koji to činim! **31** Dečice, takvo što razumite za svu budućnost i večnost, amin."

256° Poglavlje

1 Po tim rečima pak Abedam pozva Sebi Juribaela i upita ga kao i druge, naime govoreći: **2** "Juribaele! Kao što drugi učiniše, tako učini i ti i reci nam šta si sve opazio u sebi i video i osetio?" **3** I Juribael istupi sa strahopoštovanjem iz sredine svoje braće pred Abedama i obilnim izlivom svoje prave ljubavi prema Meni počeo odmah da govori: **4** "O Ti sveti, preljubazni, neizrecivo najviše najbolji Oče! – Gle, ja, ništavan crv pred Tobom, ležim ovde s najvećim strahopoštovanjem i najunutarnijom najskrušenijom poniznošću svoga srca pred Tobom, Ti sveti Oče! **5** Ti me sada pozva iz moga sna u život, jest, u istinski, budan, slobodan život Tvoje beskrajne očinske ljubavi ti me pozva i od iznurenog slepog crva mrtve prašnjave zemlje napravi slobodnog čoveka koji svojim očima posmatra u daleke večnosti kao u beskrajan niz krugova za krugovima punih besmrtnosti i vidi sebe u svakom tih večnih krugova proslavljenijim i Tebi, o sveti Oče, sličnijim i bližim. **6** Ali ne samo besmrtnim čovekom, nego još višim, jest, još beskrajno višim no samo besmrtnim čovekom jesi učinio prašnjavog crva zemlje, matere prašine. **7** Ah, ko će shvatiti beskrajnu veličinu tvoje Očinske ljubavi? **8** Jer prašnjavi crv, slabi grešni čovek sme Tebe, o večni, sveti Bože, zvati dragim Ocem! **9** O Oče! Učinio si nas Svojom decom! **10** Sveti Oče, mogu da Te obožavam, mogu da Te slavim i hvalim, mogu da Te veličam celog svog života svim svojim silama koje si mi Ti dodelio; mogu da Ti zapalim žrtve gde god se osvrne moje oko; mogu toliko da Ti dam uzvišenu čast tako da bi se moj duh od najvećeg strahopoštovanja koje mi je koliko moguće sakrio pod najzadnje, najdonje i najmanje tvorevine; jest, mogu da Te ljubim po svojoj sili ljubavi u sebi; jest, sve to mogu da učinim Tebi, svome svemoćnomu Tvorcu, Tebi, svome

⁹ Vidi: 2:70.

svetom velikom Bogu. **11** Jer sve dokle si mi Ti samo Tvorac, večan beskrajan Bog, toliko dugo između mene i Tebe nema drugog odnosa osim jedino potpune ništavnosti s moje strane prema Tebi i Tvojim beskrajnoj opštosti u svojoj moći Tvoga božanskoga bića prema, kako rekoh, mome potpunome ništavilu. **12** No, kada Te zovem Ocem, o sveti Oče! onda prestaje sav raniji odnos, milina obasjava moje srce i moj duh drhti zahvaćen neizrecivo velikom slutnjom i meni onda ostaje samo moćno osećanje i to je ljubav, jedina čista u Tebi, o Oče, posvećena ljubav, jest, sveta ljubav budući da ne može da ljubi ništa osim jedino samo Tebe, Ti sveti Oče. **13** A to je onda i sve što sam kadar da Ti prinesem; u toj ljubavi zaboravljam štaviše sve obožavanje, svu zahvalnost, svu hvalu, sve žrtveno uznošenje, koje Tebi kao večnomu Bogu pripada, i sve veličanje i slavljenje Tvojih beskrajnih divota; zaista, sada nemam ništa pred sobom osim jedino Tebe, o sveti Oče; zovem ništa osim Oče! ne mislim na ništa osim jedino na Tebe, sveti Oče! **14** Zato mi sada i oprosti, dragi sveti Oče, što ne mogu da Ti zahvaljujem, da Te slavim i hvalim jer moje srce je suviše ispunjeno premoćnom ljubavlju prema Tebi; zato sada ni ne mogu ništa drugo osim samo da Te ljubim iznad svega. **15** O Oče, a pošto moj jezik zbog prevelike ljubavi moga srca uopšte nije sposobno da se kreće bilo molitvi, bilo slavljenju Tvoga imena, zbog čega se sva moja sila ujedinila u srcu u ljubavi prema Tebi, onda mi oprosti već unapred jer će moja prijava sigurno ispasti užasno rogobatna. **16** Na najveću sreću za moj sada sasvim trapav jezik najveći deo sam obznanio već u ovoj mojoj sustaloj ispovesti šta sam osećao i još osećam i verovatno ću večno osećati i sada samo još prilažem viđenje, koje beše ovakvo: **17** Kako razmišljah o tome da si Ti sveti Otac svih nas i da si Svojom beskrajnom ljubavlju stvorio nas Svojom decom – gle, tada iznenada posta presvetlo u meni, to tako da sam unutra u sebi mogao da se razgledam kao što se razgleda dno jednog mirnog najčistijeg mesta gde je voda. **18** No pri tom posmatranju ne osta dugo jer ubrzo nadoh svoje srce i u sredini srca odveć jako svetleći prsten; taj prsten ili krug neprestano se okretao; tu pomislih: šta li s tim prstenom? – **19** Jedva da takvo pomislih, tada se prsten iznenada, kao krugovi u vodi, rastavi i raširi odveć daleko od mog bića beskrajno velikim krugom u kojem sam se nalazio sasvim sam. **20** No ni taj prizor ne potraja dugo jer ubrzo se krug rastavi u bezbroj mnogo krugova koji se ređahu jedan za drugim i

postajahu sve većim i većim i neprestano sve svetlijim; i ja videh u sredini svakog kruga sebe samog sve divnijim, svetlijim i većim i jačim; i u beskrajno dubokoj dubini, gde ovi sve veći, jest, beskrajno sve veći krugovi nikako ne prestajahu, videh neizmerno veliku i jaku svetlost; i kako se jače i oštrije nepomično zagledah u svetlost, odjednom opazih da Ti Sâm, o sveti Oče, beše u svetlosti svetlost. **21** I kroz sve te beskrajno mnoge krugove tada opazih blagi dah, i taj dah ishodaše od Tebe. **22** I ja razumeh taj dah; dah se pak otkri kao valjano razumljiva reč u meni; zato razumeh dah. **23** Taj dah, pak, reče: Gle, to je put ljubavi u večan život i kroz život k Meni, tvom večnom svetom Bogu i preljubaznom Ocu! – **24** Zatim pak sve zaneme iznenada i mome viđenju beše kraj. **25** Pa tako završavam i ja jer to je sve što sam video, osetio i opazio. **26** O Oče, dragi sveti Oče, primi milostivo i ne odbij moje srce, koje Te sigurno samo odveć nesavršeno ljubi, nego daj mi sile da bih Te mogao ljubiti sve usrdnije večno, večno, večno, amin."

257 Poglavlje

1 Po tim pak rečima Juribael nagnan svojom moćnom ljubavlju pade do nogu Abedamovih i tako u neku ruku dade oduške svojoj moćnoj ljubavi. **2** Pa tako ovaj žarko ljubeći s punom poniznošću i najdubljom zahvalnošću svoga srca ležaše do nogu svoga Boga, svoga Tvorca i svoga Oca. **3** No Otac se ubrzo sagnu dole do njega i podignu ga naviše do svetih grudi kako bi tu udisao istinski večni život iz istog praznika sveg života iz kojeg sve beskrajne večnosti svoje bivanje i život sisahu a i večno će sisati. **4** O te svete grudi dakle sada sveti preljubazni Otac pritiskaše Juribaela tako da se čak i njegova plot ispuni ljubavlju prema svetom preljubaznom Ocu. **5** A pošto ga večni sveti Otac držaše tako obuhvaćenog rukama večne i beskrajne Očinske ljubavi, tada i uputi sledeće reči njemu, naime govoreći: **6** "Juribaele, gle, sada tek živiš zaista, i taj život se nikada ne može uzeti od tebe jer sada sam ti ga dao i ti si ga sada zaista uzeo iz Mene, svoga večnoga, svetoga, preljubaznoga Oca. **7** Gle, a to je večno svetli prsten u tvome srcu da ti sada živiš iz Moje ljubavi u tebi, jer Moja ljubav u srcu Moje dece jeste krug koji se neprestano umnogostručava i povećava u beskrajno. Ti krugovi, koji postaje tim večnim umnogostručavanjem jednog

kruga, nanizani su jedan o drugi kao karike lanca ili kao vijuga puža, gde svaka vijuga postaje veća i prostranija i slobodnija i sve bliža i bliža velikom ušću u večni beskrajni prostor, koji je u duhu najviši puni užitak Moje večne beskrajne Očinske ljubavi i sve milosti i mudrosti iz nje. **8** I taj puni užitak jeste sami pravi večni život u svoj slobodi milostive upotrebe po suštoj večnoj mudrosti iz Mene, koja svakom pripadne koji postane pravo dete Moje ljubavi kroz njegovu ljubav, koja je iz temelja Moja ljubav u njemu, i čini ga detetom Moje ljubavi kroz tu Moju ljubav u njemu. **9** Gle, Moj ljubljani Juribaele, to je sve tvoje viđenje, koje ti je pokazalo pravi put k Meni, tvom i svih vas presvetom Ocu; tim putem treba svi da hode, pa bi veoma brzo jasno svetleći pred vama bio otkriven uzvišeni smisao Moje namere s vama i u vama, i vi ne biste pitali "gde i otkud" jer svako bi u sebi našao kako ljubav, tako duha, koji je nosilac ljubavi, te tako večni život, koji je ljubav, i tako bi našao i uzvišeni smisao Moje namere, što je sve večna najsavršenija sloboda usled Moje večne i beskrajne mudrosti, koja je sušti večni poredak svih stvari i sveg bivanja. **10** A ako neko ne hodi tim putem, zaista vam tada kažem, tražiće nasmrt, a ipak nikada neće naći pravi i najkraći put zato što je taj put – put ljubavi i sveg života iz nje, a ne put najmračnije samovolje u kojoj ne vlada ni najmanja iskra Moje ljubavi. **11** I ako u tom negde i ima ljubavi, onda je to ipak samo oteta ljubav koju je tamo neki kradljivac prisvojio, pa onda živi iz te otete ljubavi, koja je sušta ljubav prema sebi. **12** No život takve ljubavi ne traje večno, nego samo veoma kratko tokom vremena u kome će takva ljubav ubrzo izjesti sebe zato što je odvojena od Moje Očinske ljubavi i prema tome više nema priticaja. **13** Jest, s takvom ljubavi prema sebi stoji kao s uljanim svetlom – kada neko uzme u posudu nešto ulja koje na raznim tačkama planina izlazi iz malih izvora masnog stenja radi lekovitog đubrenja jalove zemlje, pa zapali ulje; istina počće odmah da gori, no kada izjede sebe gorenjem, hoće li ispražnjena posuda još nastaviti da gori ako se ne doda novog ulja? **14** O, neće nikako! Nego tada će se s uljem ugasiti i plamen, pa će posuda postati mračna i hladna i mrtva. **15** A ako na izvoru zapališ ulje i sačuvaš mesto gde izvorik ulja plamti svetlim plamenom od rđavih vetrova i poplave vode, onda se plamen večno neće ugasiti, nego će plamteti sve divnije zato što će takav plamen malo pomalo sve više grejati mesto široko oko sebe te tako i sve više ulja izmamiti unutar njem pristočniku. **16** Gle sada, Moj ljubljani

Juribaele, ko prema tome svoju ljubav u srcu obrati Meni i obuzme Mene za večno u toj njegovoj ljubavi, taj je ulje svoga života zapalio na izvoru, i taj plamen se nikada neće ugasiti, nego biće mu večna, živa svetlost! **17** A ti si sada ulje svog života zapalio na izvoru, zato budi radostan jer u toj svetlosti si našao Oca kao pra-večnu svetlost. **18** Pa tako hajde da sada pitamo i Oalima, te da čujemo njegovo viđenje, amin."

258 Poglavlje

1 I smesta Abedam pozva Oalima Sebi, sledećim rečima: "Oalime, ti koji od samog osećanja zahvalnosti prema Mojoj Očinskoj ljubavi i za nju ne možeš pomoći sebi, dođi ovamo Meni i kao tvoji prethodnici obznani svima nama šta si sve u sebi video, osetio i čuo. No govori bez straha i zaziranja kako ništa ne bi ostalo u pozadini jer tu je sve od velikog značaja za tebe kao i za svu tvoju braću. Tako otvori svoja usta, amin." **2** I smesta pristupi Oalim, zahvali iz dubokog temelja svoga srca za tako veliku milost zato što i on bi pozvan kao njegova braća, pa počeo glasno da obznanjuje sledeće viđenje sigurno krajnje vredno pažnje za svakog čoveka; ovako je pak glasila priповest: **3** "Sveti, preljubazni, jedino istini i dobri Oče! – takođe svi vi, moja draga braćo, sestre, oci tela, matere i deco! – Gle, Svevišnji me najmilostivije pozva da govorim pred Njim i svima vama; ali zaista istina, teško je dati materijalnim rečima jezika ono za šta cela zemlja barem po mome ograničenom znanju nema ništa slično da pokaže. **4** No, ja sam spokojan pri tome jer Onaj koji mi dade da gledam takvo, da osećam i čujem u sebi, Taj će valjda i mome inače slabom jeziku dati pravu gipkost kojom ću ipak biti kadar koliko moguće razumljivo za vas da izgovorim neizrecivo. **5** Jest – zaista istina, nikada ne treba da prestanem da zahvaljujem Tebi, Ti presveti, preljubazni Oče – jer sada je moj jezik od Tebe primio puno razrešenje. **6** O čujte svi vi, Moja draga braćo i sestre, oci tela, matere i deco i radujte se sa mnom jer Gospod, naš veliki Bog i najsvetiji i preljubazni Otac, jeste više od naše sposobnosti predstavljanja dobar, blag i pun najvećeg strpljenja zato što mi razveza jezik i hoće sada iz mojih usta ponovo da čuje što je ranije ionako samo On u mome srcu probudio. **7** Budući da je dakle Tvoja sveta volja da govorim, onda ću i najvećom radošću svoga srca učiniti šta je god Tebi, sveti, preljubazni Oče,

blagougodno. **8** Pa tako čujte svi šta sam predivno u sebi posmatrao, osetio i vrlo odano i valjano čuo. **9** Početkom meni zvučalo čudno kako treba da pogledam u svoje srce kada mi pak beše sasvim nemoguće da svoju glavu, u kojoj su mi oči, negde sam stavim u svoje telo pa u istom da posmatram srce. **10** Međutim, kako razmišljah o toj mogućnosti ili nemogućnosti da oči dovedem u telo, tada pak odjednom iznenada izgubih svetlost svojih očiju; no skoro istog trena pak iznenada sve posta svetlo u meni tako da sebe videh unutra kao što inače sebe vidim spolja pri svetlosti sunca. **11** Opet pak ne mogoh shvatiti kako takvo može biti pošto takvo dotad još nikada nisam doživeo; ali kako ovako razmišljah, tada i ubrzo moje srce počeo da postaje savršeno providnim i ja vrlo brzo videh tri srca kako se nalaze jedno u drugom kao što se tri jedra nalaze iza ili pre unutra bodljikavo hrapavog ploda kestena, najpre smeđe jedro ljuske, u tom jedru ljuske pravo tkivo ili jedro tkiva i u tom jedru tkiva tek potom malo jedro klice u kojem je tek život zatvoren i u njemu beskrajna raznolikost i beskrajno mnoštvo njega samog. **12** Spoljašnje srce pak ubrzo prsnu, pa odmah odvaljeno pade dole u beskrajnu dubinu, gde sasvim propade; i to beše spoljno plotsko srce tela. **13** Unutarnje, substancijalno srce pak osta i proširivao se neprestano zato što ga ono unutarnje, prejako svetleće klica-srce prisiljavaše zato što samo rastaše sve dalje a i tako postajao sve veći, kao što se klica nekog semena koje je položeno u zemlju stalno proširuje, sve dotle dok iz njega ne stane moćno drvo. **14** Isto tako beše slučaj s tim mojim unutarnjim klica-srcem; početkom samo izgledao kao da je srce, no kako postajao sve veći, pridobio sve više ljudski oblik, i baš vrlo brzo prepoznao samog sebe u tom novom čoveku koji postade iz tog mog prethodnog unutarnjeg svetlog klica-srca. **15** Pri pogledu tog čoveka pak pomislih: Zar taj novi srce-čovek u meni možda takođe ima i srce u sebi? **16** I evo gle, odmah opazih u tom novom čoveku da i on u sebi zbrinjava srce. **17** To srce pak izgledao kao sunce i njegova svetlost beše jača no svetlost dnevnog sunca hiljadostruko uzev. **18** Kako pak to sunčano srce posmatrao sve više i više, tada odjednom primetih u sredini tog sunčanog srca malu, Tebi, o sveti Oče, savršeno sličnu, živu sliku – ali ne znađah kako je takvo moguće. **19** A kako razmišljah o tome, tada me odjednom zahvati neizreciva milina, i Tvoja živa slika otvori ubrzo usta i govorao meni iz sunčanog srca novog čoveka u meni sledeće: **20** Digni sada naviše svoje oči, pa ćeš ubrzo opaziti otkud i

kako Ja sada živo prebivam u tebi! – **21** I ja uperih svoje oči naviše i ugledah odmah u beskrajnoj dubini dubina beskonačnosti takođe neizmerno veliko sunce i u sredini tog sunca pak zatim ubrzo Tebe Samog, o sveti Oče! **22** Od Tebe pak ishodaahu beskrajno mnogi predivni zraci i jedan tih zraka pade u sunčano srce u novom čoveku u meni i obrazova tako Tebe Samog živo u meni. **23** Ubrzo zatim novi klica-srce-čovek ispruži svoje ruke i htjede da zarobi mene spoljnog čoveka. **24** A ja se na to prepadnuh, i to prepadnuće baci me opet nazad u moj stari dom. **25** Ranije uteklo plotsko srce ponovo se popnu iz dubine i smesta opet obavi dva unutarnja srca. Kada se to dogodi, ponovo mi bi vidljiv spoljni svet, i sve unutarnje nestade. **26** I prema tome ovo je sve što u sebi videh, osetih i čuh. **27** O sveti Oče, primi milostivo ovu moju sigurno prenesavršenu pripovest i dopuni po Svojoj svetoj volji nesavršeno u njoj; Tvoja volja, amin."

259 Poglavlje

1 Kako ovim Oalim svrši svoju pripovest viđenja, tada svi oci odveć počеше da se čude i jedan reče drugom: "Ne, skoro više ne možeš podneti. Uzvišeno, duhovno Čudesno ovde premašuje sve naše zamislive pojmove. **2** Trebalo bi da misliš da će svaki čovek u sebi sigurno naći jedno te isto – no koja beskrajna različitost u pojavi." **3** Abedam, drugi, pak, krišom se otšunja do Henoha i reče mu gotovo ga pitajući: **4** "Čuj, moj dragi brate Henoše, meni već postaje sasvim mračno pred svim mojim čulima uprkos moje probuđenosti i pozvanja. **5** Daj reci mi jel' se ti ovde snalaziš? – Ja bih baš hteo da potonem u zemlju; sada su šestorica ovih izvidnika, koji svi potiču od Seta, obznanila svoja unutarnja viđenja, i svaki od njih nađe nešta sasvim drugo. **6** Kakav je prema tome duhovni život u duhovnom svetu? **7** Zar onda tamo duhovi-ljudi više neće živeti ovako zajedno među sobom kao mi ovde na zemlji? **8** Jer ako svaki u sebi nosi i zbrinjava svoj sopstveni i sasvim svojstveni svet, onda se postavlja pitanje: da li će na tom svetu sopstvenom za svakog čoveka imati mesta i njegova braća ili da li će se svojim beskrajnim svetom uopšte moći približiti jedni drugima? **9** Ili da li će taj svoj sopstveni svet, nastanljiv samo za sebe samog, uvek, kada požele da se približe nekome, da ih uvuče u sebe onako kao što otprilike puž uvlači svoje rogove kada ih neki strani predmet dodirne? **10** Gle, dragi brate

Henoše, to su stvari i odnosi koji neće da se srede u meni mogo manje nego goreća gora u punom plamenu, munjama i gruvanju zajedno s posudom punom uskislog kravljeg mleka. **11** Moram da ti priznam, što više razmišljam sada o tome, sve sam zbunjeniji i kao što je kod mene odvajkada obično – i sve gluplji. **12** Ako ti imaš neku svetlost u takvim čisto duhovnim stvarima, onda mi doturi samo iskricu, jer do Njega se sada ne usuđujem da odem zato što se sada toliko marljivo zanima sa dvanaestoricom. **13** Doduše, vuče me Njemu – ali znaš – ipak je to – malo smela stvar – bez valjanog ribanje teško da ću proći sa svojom još jakom gluposti – i veruj mi, uvek se osećaš baš veoma čudno kada te On riba. **14** Zato reci mi barem tri reči kako ne bih stajao baš tako glupo i slepo da slušam šta se sve pretresa; no, kako ti hoćeš, amin." **15** No kako poznati Abedam jedva izgovori zadnju reč, već uzvišeni Abedam bi u sredini između Abedama poznatog i Henoha i upita Henoha: **16** "Ljubljani Henoše, kakav ćeš odgovor dati na ovaj korov od pitanja od strane Moga imenjaka?" **17** I Henoh uzvрати: "Sveti Oče! Verujem gde ne stoji drvo, vetar ni neće imati šta da iskoreni. **18** Abedamova pitanja su po mome nahodanju suviše vazdušasta i takva da osim Tebe, sveti, dragi Oče, teško da će neko ikada naći odgovor." **19** A poznati Abedam smesta se sruši pred uzvišenim Abedamom i reče preklinjući: **20** "O Ti svih nas dragi, sveti Oče! Oprosti meni sirotom, glupom šmokljanu ne samo pred Tobom nego i pred svim ocima, materama, braćom i decom oba roda – jer sigurno sam sada ovim mojim posebno neobično nevremenim pitanjima počinio neizmerno veliku glupost! **21** Ali šta drugo da činim pri takvim neshvatljivo nečuvenim čudesnim pojavama kroz Tvoju beskrajnu dobrotu, ljubav i milost?" **22** Uzvišeni Abedam mu pak reče smirujući ga: "Abedame, ustani i smiri se! Tvoja pitanja su istina pravi korov materijalnog sveta, ali i trnje i čičak sam stvorio kako bi vas budili svojim bodljama kada onako nekada slepo jurite u dan preko zemaljskog tla a ne znate kuda idete, zašto idete i šta hoćete. **23** Gle, takva su i tvoja pitanja! Nipošto ne veruj da su izrasla na tvome zemljištu i tlu, nego Ja lično sam dao da šiknu u tebi da bi te probudili iz tvog starog stalno vraćajućeg sna i da barem u samome sebi opaziš potrebu da se tvoj unutarnji čovek probudi i da te svojom prาสvetlošću konačno jednom zarobi zajedno s tvojom noći. **24** A da bi ti potpuno uvideo veliku glupost svoga pitanja, to jednim udarcem, to mi reci iz sebe samog: Šta li su

sve stvorene stvari u srži?" **25** Tu stuknu poznati Abedam, pa konačno reče: Koliko znam kroz Tebe, dragi, sveti Oče, nisu ništa drugo do jedino samo misli iz Tebe koje držiš čvrsto." **26** Uzvišeni Abedam uzvratu na to: "Dobro si odgovorio. Reci Mi pak zato još i ovo: Da li ih Ja, poput puža svoje rogo, moram uvući ako kao sada hoću da se približim vama deci i da stanem naoči svih vas?" **27** Tu poznati Abedam stuknu još grđe i osta tih. **28** Uzvišeni Abedam ga upita još jednom: "I ako su tvoje misli gore i dole i ako imaš svakakvih žudnji iz tih svojih misli, reci Mi da li su ti ikada bili prepreka da se usled njih nisi mogao nekome približiti; a ipak su baš te tvoje unutarnje misli tvoj sam unutarnji duhovni svet, i ako misliš na nekog, već je taj u duhu kod tebe." **29** I Abedam poznati uzvratu preklinjući: "O sveti Oče, oprosti, oprosti meni sirotom šmokljanu jer moja glupost je zaista velika! **30** Sada mi sve biva jasno!" – A uzvišeni Abedam reče mu na to: **31** "Onda idi na svoje ranije mesto i obrati pažnju na ono šta će još doći; tako nadalje u tebi više neće isterati korov najnerazumnijih pitanja. **32** Zato i dajem da dvanaestorica objavljuju svoja viđenja kako za svu budućnost ne biste imali nikakve sumnje, sada i večno, amin. **33** Razumi to valjano, amin."

260 Poglavlje

1 Nakon što Abedam poznati dobi takvu lekciju, tada bi sasvim zadovoljan, pade uzvišenom Abedamu do nogu, zahvali Mu svom srdačnošću svoga srca, uspravi se zatim ponovo, pa ode do svog ranijeg mesta. **2** Uzvišeni Abedam, pak, odmah opet uperi Svoje oči prema Oalimu, pa mu reče i prema tome svim ocima: **3** "Čuj sada, Moj ljubljani Oalime, i neka svako u sebi valjano obrati pažnju šta ću vam ovde reći. **4** Jer to je jedna najvažnija stvar da to valjano shvatite u srcu. **5** Mada vama, koji Me svojim očima vidite i svojim ušima čujete, ovo više nije potrebno, ali za vama će slediti još veoma mnogi koji će tada ovo najnužnije morati da imaju ako budu hteli da Me znaju i da Me u svojim srcima živo verno zadrže. **6** A oni koji ovo učenje zanemare, ti će Me izgubiti iz svih svojih unutarnjih čuvstava, pa će zato sebi načiniti božanstva iz grube tvori, i obožavaće ih mesto Mene; neki će pak činiti kao što sada već čini Lamah u Dubini. **7** Zato dakle obratite pažnju i zadržite valjano sledeće veliko, sveto učenje. **8** A takvo sada hoću da vas učim o viđenju Oalimovom: **9** Vidi i vidite, čuj i čujte! – Čovek koji

Me nije video i čuo kao vi sada ne može znati ništa drugo o Meni osim što je čuo od svojih najbližih prethodnika. **10** Tako beše i kod vas slučaj do sada kada Me niko osim Adama i Eve nikada nije video ni čuo osim preko usta Adama i Eve koji su Me videli i čuli, i malobrojnih savremenika Avelja koji Moj glas čuše preko Moga anđela. **11** A kao što ste vi prošli sve do ovog vremena, tako će opet proći vaši potomci, koji će Me upoznati samo preko vaših usta, a trebalo bi naročito samo preko vaših srdaca delatno. **12** A kakve dokaze o Mome postojanju možete dati svojoj deci ako se Ja njima ne pokažem ni mogu ni smem kao sada vama? **13** Ne možete im učiniti ništa drugo osim prilično često reći da sam Ja, istina, stalno nevidljivo prisutan, ali, ipak, prebivam negde nad svim zvezdama u predalekoj visini visina ili dubini dubina i da ste Me bićstveno videli. **14** A da li će vaša deca takođe svojoj deci moći dati takvo učenje o Meni obzirom da ne behu svedoci Moje vidljivosti? **15** Gle, ukoliko bi ona učila svoju decu kao da su svedoci, onda bi od stida morali pocrveneti i njihova deca bi ubrzo na njima primetila da su im njihovi roditelji rekli neistinu. **16** Zato će sigurno morati samo vas da navedu kao svedoke Moga postojanja – i tako dalje deca za decom i deca za decom. **17** A kada tako svedoci sve više i više ostare i dugo, dugo, dugo više ne postoje, potonji potomci štaviše sami posumnjaju u postojanje nekadašnjih svedoka, recite, kako će onda izgledati s Mojim učenjem? **18** Zar neće na kraju sumnjati u njegovu istinitost zajedno s vašim postojanjem? **19** I šta će ti ljudi zatim činiti kada za istinitost ovog Mog sadašnjeg učenja niko neće biti u stanju da postavi važeći i održiv dokaz? **20** Kažem vam, tada će ubrzo svaki nešto malo moćniji čovek napraviti sebi prirodna boga i obožavaće ga svojim glavnim strastima, pa će konačno svoju braću prisiliti da se klanjaju tom njegovom bogu i da žrtvuju. **21** A kada se takvo dogodi, onda će takvim idolopoklonstvom sve potonuti u najdublju noć propasti i večne smrti, pa ću Ja biti prisiljen da vatrenim mačevima i buktećim šibama sudim svet potonuli u smrt kako bih ga oživeo dotle da postane sposoban nekog drugog suda, i tada iz hiljade njih jedva da će jedan dospeti do slobode, ili što znači da hiljade jedva da će imati slobodan život jednog pojedinca, i njihovo prebivalište će se zvati materija. **22** A Ja sada velim da ćete imati dovoljno da uvidite da svako učenje od usta do usta nema koristi, i takođe ni od srca do srca ako nije potvrđeno najživlje unutarnjim, svetim svedočanstvom. **23** Jest, zaista vam kažem,

učenje može samo po sebi biti iole istinim, dobrim i lepim, no ako zavisi jedino od vere koja za podlogu ima jedino izvetreno predanje i slepoću srca za posvedočeni dokaz za verodostojnost učenja, onda učenje bez obzira na sve to ništa ne vredi. **24** A vi ste već postali odveć slabi mada su svi vaši praučitelji još živi; kako će tek proći oni koji će se slepo boriti s vašim samim postojanjem? **25** Zato vam kažem još jednom da ni jedno učenje nije od koristi ako se njena pravila ne mogu potvrditi Mojim živim svedočanstvom u srcu svakoga čoveka. **26** U Oalimu ste to živo svedočanstvo našli savršeno prikazanim. Tako ga prema tome i treba uzeti da, istina, Moje ime i Moju sušću, večnu milost, svetost i preljubazno biće učite deci već svojim ustima na način kao što sam vam sada već odveć dovoljno pokazao, međutim, jedino nemojte ostaviti kod samog učenja, nego postarajte se revnosno da to učenje kod njih ubrzo pređe u puno, živo delo; i budite uvereni da će svaki koji u sebi i na sebi to učenje ozbiljno delatno primi ubrzo u sebi naći veliko, živo, sveto svedočanstvo Oalimovo, koje će prejako svetleći svedočiti o živoj verodostojnosti ove Moje sada svima vama upućene reči. **27** Gle, Oalim nađe u trećem klica-srcu, nakon što se oblikova u čoveka, još jedno sunčano srce, u tom srcu konačno Mene Samog kao što vi zagrevajuću sliku sunca nalazite u svakoj kapi rose; i ta Moja slika u njemu govoraše poput Mene u njemu, i ta reč pokaza njemu Mene kao večnog, svetog Oca u visini Moga beskrajno svetoga Božanstva. **28** Taj unutarjni čovek Oalimov već htede da postane jedno sa spoljnim substancijalnim i delom i sa veoma spoljnim materijalnim čovekom; no za to Oalim još ne beše zreo. **29** A vi to sve treba da doživite tek pri vašoj punoj zrelosti, no onda trajno večno. **30** Upravo tako i činite i učite prema tome svoje potomke, tako ćete im predati trajno svedočanstvo o verodostojnosti ovog Mog učenja, i to svedočanstvo će im biti nagradom zato što su te reči delatno uzeli srcu za sva vremena vremenā. **31** A onaj koji to svedočanstvo nađe u sebi, taj je već i iz Mene primio večni život, koji mu se večno neće uzeti. **32** Gle, takvo sve znači istino viđenje Oalimovo; no šta sve dalje treba razumeti, a i valjano na šta obratiti pažnju, to neka vama obznane viđenja još ostalih, pa tako hajde da radi toga čujemo i Tuarima, amin."

261 Poglavlje

1 I smesta uzvišeni Abedam pozva Sebi Tuarima, pa mu reče: "Tuarime! Pozvan si, više ti ne moram reći; zato učini bez straha i zaziranja Moju volju, amin." **2** I Tuarim bojažljivo ode do uzvišenog Abedama, zahvali Mu najusrdnije svojim srcem, pa smesta preda Mnom i svim ocima poče obznanjivati svoje viđenje. **3** A ovako beše viđenje i ovako glašase iz usta Tuarimova: **4** "O Ti svih nas sveti Oče, Koji si pun ljubavi i smilovanja, to beše teška provera za mene sirotog, slepog grešnika pred Tobom, o Jehova! **5** Ti znaš kako sam prošao za tih nekoliko trenutaka, no oci ne znaju, pa ću evo po Tvojoj svetoj volji verno obznaniti šta me je za tih nekoliko trenutaka mučilo tako nepodnošljivo dugo učiniv se kao da su me već obgrlile sve večnosti svojim beskrajnim rukama. **6** A ovakvo beše moje jezovito stanje: Kada sam krišom malo ljuteći se razmišljao o tome unekoliko sam sebi govoreći: Šta to treba da znači da gledam u samog sebe? – Zar to ne zvuči kao čista glupost? – Ako si Ti naš Tvorac, pa onda ćeš valjda znati za šta si nekome dao oči? **7** Do sada ih je još svako koristio prema spolja – kako li sada da ih odjednom obrnem, što mi je sasvim nemoguće, i da pogledam u sebe, i da tu saznam kako izgleda u mome telu? – **8** Pokušah zatim stvarno neko vreme koliko god mogu da uvrnem oči, tako da mi iz očiju prosto izbiše vatreni plamenovi poput vatrenih krugova, i ja se od tog silno uplaših; no sve to beše ipak sasvim uzaludno iznurenje jer čim svoje oči opet dovedoh u običan red, ne videh ipak ništa drugo osim samo ono što se nalazi spolja oko mene. **9** Takođe pogledah čas jednog, čas drugog moje braće, no kod nijedog ne mogoh otkriti nešto što bi mi palo u oči kao nešto sasvim posebno. **10** Kako prema tome apsolutno ništa ne nađoh, tako se naljutih dvostruko, i pomislih opet sebi: To sigurno nije ništa do čisto iskušenje mome razumu. **11** Ali toliko glup ipak nisam kao što bi neko možda pomislio. **12** Zato ću popustiti kao očito razumniji i ostaviću druge da nesmetano vežbaju svoju ludost ako se raduju tome; a ja ostajem pri svom dobrom, starom poretku. **13** Neka gleda u sebe ko hoće, želi i može; a ja ću da koristim svoj par očiju radije za svrhu za koju mi ih je Tvorac dao. – **14** I tako se opet odljutih i smirih. **15** No moj navodni mir ne potraja dugo jer zemlja pod mojim nogama posta ubrzo tako rastresita kao lak, suv pesak ili kao sneg koji tek pade, i pre no što se osvrnuh, već bih ukopan u

najdubljem ponoru zemlje. **16** Tu pak beše odveć mračno oko mene i ja mogadnoh rukama da napravim tek toliko prostora pred ustima da sam najštedljivije mogao da dišem. **17** U toj najvećoj nevolji pak pomislih ipak na Tebe, sveti Oče, i zavapih Tebi u pomoć i za spasenje. **18** Međutim, moj vapaj se izgubi u beskrajni pesak koji me okruživaše sa svih strana i umesto mog spasenja potonuh samo sve dublje i dublje dole u bezdani pesak zemlje; i kako sasvim očajno ovako tonuh i tonuh, tada mi pak odjednom dođe u susret odveć odvratan smrad, taj beše gori, jest, neizrecivo gori od svakog smrada na zemlji koji sam ikada osetio svojim čulom mirisa. **19** I gle, tada ubrzo bi kraj pesku; bi mi drago zbog toga jer pomislih tada: Sigurno mi dođe spasenje. – **20** Ali koliko se samo neizrecivo užasno prevarih s tim mojim radosnim iščekivanjem! **21** Jer tek tada poče beda za koju stvarno ne nalazim reči da je dovoljno prikažem. **22** Samo toliko mogu reći da sam tamo gde prestade pesak odmah potonuo u vruće blato koje postade sve vruće i smrdljivije što dublje tonuh. **23** O sveti Oče! Kakvu sam užasnu nevolju i strah tu podneo kada primetih da tonuće nikako da stane i samo blato se poče pretvarati u usijan, crven pepeo i taj konačno sam opet u sasvim beo užaren kaos jednak onom koji češće ističe iz gorećih gora – nemoguće bi mi bilo da opišem jezikom. **24** Ta užareno tečna materija prouzrokovala mi najneizreciviji, žežeći bol, i umnoži tako moju neizrecivu muku najbeskrajnije zato što taj večni žar mene ipak ostavi nesažezena i ne hoćашe ili ne mogaše ni jednu jedinu dlaku na mojoj glavi da uništi. **25** Tu više nisam mogao da se molim ni da molim, nego celo moje biće beše kletva svemu što me dovede do tako bednog postojanja. **26** No što se više razgnevih, tim dublje potonuh dole u sve vrelije i vrelije ognjeno more. **27** Pa kako postade sve užasnije i užasnije, tada viknuh u najstrašnije najužasnijem očajanju: **28** Bože, Ti strašno užasno nemoguća stvar, ako jesi negde, onda me uništi, jer za ovo postojanje čak ne mogu da Te prokunem, a kamoli da Ti zahvalim. **29** O ti jadni, najbedniji Bože! Koju draž Ti ovo pruža što me stvori za takvu muku?! – **30** I gle, kako ovako užasno vikah i derah se, tada čuh iznenada jak grom, i grom viknu i reče mi: **31** "Bedniče, nemoćni! – Zašto kuneš Mene, tvoga Oca? **32** Gle, Ja te sada rađam u ognju Moje beskrajne ljubavi večno besmrtnim bićem, koje treba da Mi bude savršeno sličnim, i vodim te Svojom Očinskom rukom kako ni jedna vlas tvoje glave ne bi propala, i celo trajanje ove tvoje ognjene provere ljubavi

odredio sam samo na tri trena po zemaljskom računanju, i već si zbog toga izgovorio najgoru svih kletvi nada Mnom. Šta li sada da činim s tobom?" **33** I ja odgovorih na to: "O Ti presveti Oče, uništi me jer sada više nisam vredan da postojim budući da sam Tebe, Tebe kleo." **34** Tada se ognjeno more iznenada preobrazi u blagu svetlost i iz svetlosti opet čuh reči koje ovako glasiše: **35** "Gle, Ja, tvoj Otac, ne kunem i hoću da zaboravim šta si Mi učinio, jer što si sada video, beše tvoje stalno stanje na zemlji prema Meni; ali spoznaj sada ipak da Ja, Tvoj Otac, jesam i vučem te k večnom postojanju kroz sav tvoj pesak životne varke, kroz tvoje blato mudrosti i kroz tvoj rđavi žar u čisteći oganj Moje Očinske ljubavi i konačno kroz njega k najčistijoj svetlosti večnog života ljubavi u Meni. **36** Pa tako s tom svešću vrati se sada na zemlju, gde te Ja iščekujem, amin." **37** I ja iznenada opet bih ovde. **38** O sveti Oče, evo me ovde, ali kako sam sada pred Tobom? **39** I kada bi ipak još bilo moguće da mi oprostiš najveću nepravdu koju sam Ti naneo, onda bih zbog toga hiljadu godina podneo najveću ognjenu muku. **40** O oprosti, oprosti meni najvećem grešniku! – No šta molim? – Večno više nisam vredan Tebe!"

262 Poglavlje

1 A po svršenom pripovedanju, pošto Tuarim poče da plače zbog velikog kajanja navodne velike nepravde koju Mi učini, zgrabih Ja kao uzvišeni Abedam smesta njegovu ruku, pa mu rekoh: **2** "Čuj i razumi Moj dragi Tuarime! Ono što si počinio u tvome viđenju tebi se računa kao greh isto tako malo koliko se nekoj steni koja se survała s neke gorske visine može uračunati kažnjavajućom krivicom ukoliko se njenim silnim padom dogodila neka nesreća. **3** Zato slobodno budi miran jer takav smisao tvoje viđenje nema, i reči koje si čuo u sebi, ne tiču se možda samo tebe, nego tu sve ima opšti smisao, i reči važe svakome. **4** A Ja sam te samo pozvao da takvo vidiš u duhu u sebi, a ne kao da si morao zbog toga da počiniš grešku prema Meni. **5** A da ne bude da si takvo viđenje video bez koristi za sav potonji svet, onda čuj i razumi, takođe svi vi, šta viđenje znači. A ovakav je smisao: **6** Tvoj spoljni pokušaj da s telesnim očima pogledaš u sebe predstavlja nerazumno iznuravanje ovozemaljskog razuma kada pokušava da proдре u duhovne odnose premda nije sastavljen ničim drugim no sve

samim materijalnim pojmovima sebe samog sazdajući; to jest nije ništa drugo do samo organ primanja duše preko kojeg ona dospeva do gledanja spoljnog sveta. **7** A budući da je samo to, kako li će da gleda Duhovno, da shvati u sebi kako je uobličeno? **8** A vatreni krugovi, koje je prouzrokovalo tvoje uvrtnanje očiju, znače takozvane dosetke ovosvetkog razuma, koje mu pak za duhovno gledanje koriste baš toliko koliko vatreni krugovi prirodnim očima – to jest time će postati toliko oštiri i zdraviji baš koliko i prirodno oko takvim upinjanjem i gnječenjem. **9** Gle, to je početak tvoga viđenja, i to se ne tiče tebe u ovom tvom unutarem stanju, nego celog sveta, zbog čega te sada njemu dajem prorokom na način kao što si na sebi i u sebi saznao. **10** A ti se pri tome naljuti, i to jednom odmah kada vam naložih da svi pogledate u svoju nutrinu i zatim kada si činio svoje pokušaje a ništa nisi postigao. **11** Gle, i ta ljutnja ne beše više prirodna ljutnja, nego dođe na tebe zato da bi se tu naznačio ponos ovosvetkog razuma, koji nipošto ne bi hteo da bude zatvorenik u istini, nego slobodan i gospodar pri svem nedostatku svetlosti, pa srećno uobražen samo onda kada sa svih strana odaju poštovanje njegovoj gluposti i miran samo onda kada s prezirom i ruganjem i sa podsmehom gazi po glavama svoje braće. **12** Gle, takvo se tebe takođe više ne tiče jer zato sam te učinio prorokom zato što nisi imao krivice u svome srcu. **13** Ovo sve znači tvoje viđenje donde kada si počeo da toneš u pesak. A šta zatim znači stanje kada te noć peska proguta pa ti tonjaše sve dublje i imadaše nevolje s disanjem te zamoli za spasenje, a ne dobi ga? **14** Gle, tu već tvoje unutarnje objašnjenje počinje da deluje i da svetli. **15** A pesak znači sve ovosvetko znanje kada potpuno počinju da zarobljavaju srce duše, čime ono dospeva u velik strah i zbunjenost zbog pritiska i noći, što sve razum nameće sirotom srcu. **16** Tada se srce brani po mogućnosti i gura pesak dalje od usta i pravi sebi oskudan prostor za vazduh i čezne moleći za spasenjem. **17** Ali prebogati ovosvetki razum, kome nikada nije dosta, više ne dopušta da mu se uzme njegovo pravo, zapešćava srce jedino sve više i više. **18** A pošto tada srce postaje nestrpljivo i počinje da očajava i razum vidi da mu postaje nemoguće da ga pobedi, onda razum konačno deluje da srce potone u blato žudnji koje je već odavno nekada on sam gurnuo u njega. **19** Ovde tek srce saznaje potpunu nedovoljnost i pravu sramotu onoga čime ga je ovosvetki razum obogatio. **20** Srce tada počinje da negoduje protiv tako varljivog razuma i srdi se u

sebi samom. **21** Vidi užareni haotični glib. A pošto je taj razdvajajući momenat najgorči, kako sa strane srca, tako ništa manje sa strane ovosvetkog razuma, onda zbog toga srce dospeva u najveće besnilo pošto sada sasvim ostaje bez svetlosti, kao što razum bez srca ostaje bez toplotne i zapaljive stvari za svoju varljivu svetlost. **22** Gle, tu ti počne navaljivati na Mene u srcu i kleti u razumu. **23** A Ja ti kažem da nikada ne gledam na dela razuma ako ga je srce napustilo. **24** Na srce onda odmah izlivam Svoju lekovitu svetlost ljubavi kako bi odmah iscelila ranjeno srce koje se meni vraća k večnom životu, kao što si takvo jasno čuo unutarnjom rečju. **25** No i takvo sve se ne tiče tebe jer tebe tako činim prorokom da bi svedočio ubuduće protiv sveg sveta i njene mudrosti; zato budi miran i ne boj se više jer Ja sam takvo u tebi izazvao kako bi svagda svedočio iz Mene protiv svih nerazumnosti sveta, amin."

263 Poglavlje

1 Po tom učenju Abedamovom Tuarim se odveć obradova srcem i od same ljubavi ne uzmognu pomoći sebi, to tako da zbog toga nikako ne htede pustiti ruku Abedamovu. **2** Abedam mu pak reče u toj nerazdvojivoj prilici ljubavi: "Tuarime! Ti si Me zaista moćno zgrabio svojim srcem kao svojim rukama, i time si ponovo uzdignut novim prorokom. **3** Jer zaista, zaista kažem tebi i svima vama: Ko Me ubuduće ne zgrabi jednako tebi, taj će teško ikada u sopstvenome srcu čuti glas Moga srca. **4** A ko ga barem jednom ne bude čuo u ovom zemaljskom snu, kod toga se život još nije obreo i on se još veoma klati između života i smrti. **5** I tako ova tvoja sadašnja ljubav prema Meni znači istinsku delotvornu živu ljubav; ko Me prema tome ne zgrabi srcem i isto tako rukama dobrim, Meni blagougodnim delima ljubavi svojoj braći i sestrama, toga ljubav još liči nezrelom plodu kojeg s drveta života neki jak vetar lako može da zbaci još pre no što sazri i spremi u njemu klicu života. **6** A koji ima delotvornu ljubav, taj je već zreo i valjano spreman k večnom životu – jer taj je zaista našao u sebi živi smisao Moje namere koja je Moja večno živa reč; a ta reč jeste klica večnoga života u njemu. **7** A ako neko odabere devojkicu da bi mu postala ženom i ljubi je krišom u srcu i hoće zato katkad da joj se nasmeši, no stalno okleva da joj pruži ruku, recite Mi da li će devojkica poverovati da

mu je ozbiljno s njegovom ljubavlju? **8** O, kažem svima vama, ona će se manuti toga, jer reći se sebi: Da ti je stvarno stalo do mene, sigurno ne bi ruke držao na leđima kada dolaziš kod mene, nego s raširenim rukama bi žurio k meni. **9** A ja znam tvoju mlakost i skrivenu prepređenost da laskaš više njima poput meni, i hoćeš da odabereš jednu koja ti godi po tromosti svoje ljubavi; zato dalje od mene jer moje srce te još nikada nije spoznalo. – **10** Gle, ta devojka je sasvim savršeno presudila ovom mlakom ljubavniku; a Ja vam kažem da Ja negda – nakon što se vi smrću tela sa ove zemlje ponovo vratite kući u veliko carstvo duha – neću presuditi o vama i vašoj ljubavi prema Meni ni za dlaku drukčije no što je presudila ta devojka svome mlakome ljubavniku. U to budite sasvim sigurni. **11** A zaista vam kažem, ako pak devojci dođe drugi ljubavnik, mada ona još nikada nije mislila na njega, a vidi kako joj žuri raširenih ruku, pozdravlja je i grabi je velikom živom žurbom i pritiska je o svoje grudi i ljubi je vrelo na njeno čelo, pa joj kaže s ljubaznim tištećim srcem: **12** Žarko ljubljena! Šta tražiš od mene da učinim kako bi videla koliko je odveć moćna moja ljubav prema tebi? – **13** Šta velite, da li će ta devojka ovog prosca ispratiti isto kao ranijeg mlakog? **14** O nipošto kažem vam; zadržaće ga u svoj toploti ljubavi svoga srca. **15** Gle, baš tako ću i Ja zaista postupiti. **16** Ko me zgrabi srcem i rukom, toga ću i Ja zgrabiti svom silom Moje ljubavi i sigurno ga večno više neću ispustiti. **17** A ko sa Mnom učini jednako mlakom proscu, zaista, neće od Mene proći ni za dlaku bolje no što je prošao mlaki prosac. **18** I tako si ti, Moj dragi Tuarime, nov prorok u ljubavi, i svedočiš tako o Meni kakva mora biti istinska živa ljubav ako neko kroz nju hoće da pristupi Meni. **19** Onaj koji bude činio po ovom tvom vidljivom znaku u duhu i svoj istini iz njega, taj će i ubrzo u duhu i svoj istini dospeti gde se ti sada nalaziš proročki svedočeći ovako. **20** A ko se tu nađe, taj je smisao Moje namere živo našao u sebi samom. **21** A taj smisao je prav pravcat večni život iz Mene i u Meni. **22** A ti si sada već za sebe u smislu, o kojem ti sada i vanjski svedočiš; i tako je veliko određenje pogođeno i izvršeno. **23** A još su velike stvari skrivene; zato hajde da čujemo i Rudomina i valjano da obratimo pažnju šta je on sve video i čuo u sebi, amin."

264 Poglavlje

1 Po tim rečima Abedam otpusti Tuarima spolja, ali ne možda i iznutra; i Tuarim, skoro sasvim rastvoren u ljubavi i zahvalnosti, pusti ruku Abedamovu, spolja, ali tim čvršće i grčevitije uhvati je u srcu, pa zatim s takvim živim raspoloženjem ode nekoliko koraka nazad, takođe poput Zehela natraške, nipošto ne skidajući oči s Onog Koga je sada njegovo srce spoznalo da je svet, svet, svet i pun najveće očinske ljubavi. **2** Kada se ponovo nađe na svom ranijem mestu među svojom braćom, tada Abedam smesta pozva Rudomina, naime govoreći: "Rudomine, dođi i govori i svedoči iz sebe, amin!" **3** I smesta istupi vrlo visoki Rudomin iz sredine svoje braće i stajase nalik nebeskom stubu sav krut od same poniznosti, ljubavi i strahopoštovanja pred uzvišenim Abedamom. **4** No uprkos njegovoj smućenosti ispoljavala se iz svih njegovih delova ipak zaista muška mirnoća i skromna uzvišenost, koja se kod nikog drugog ne ispoljavala tako silno, to jest toliko očito istaknuto kao kod Rudomina, zato što je telesnom visinom daleko nadmašivao svu decu zajedno s Adamom pošto beše div visine šesnaest pedlja [mali pedalj = oko 15cm, veliki pedalj = 21-26cm], i inače prejak u svim njegovim mišićima i živcima. **5** No kako taj div dugo oklevaše jezikom, sve više i više bojažljivo oklevaše i s najvećim strahopoštovanjem razmišljaše Ko je Taj pred Kojim sada stoji i treba da govori – tada ga Abedam smesta ljubazno pogleda i upita ga: **6** "Rudomine, zašto oklevaš preda Mnom, svome Ocu i Bogu? **7** Šta još drži zarobljenim tvoje srce i svezanim tvoj jezik? **8** Ostavi to što sada ne vredi, omužaj se u srcu i govori! Amin!" **9** Te ohrabrujuće reči prodreše kao eterični životni melem kroz celo biće Rudominovo, srce mu se oslobodi svake stege i jezik se olakša poput paperja, pa tako i smesta poče da govori s moćnim divovskim glasom, i to tako glasno da se njegove reči odbiše od zidova obližnjih brda te odjekivahu. **10** A ovako glašahu reči: "Bože, Oče, Ti večna najčistija ljubavi, Ti Koji si svet, svet, svet! Ko će da Te ljubi, slavi i hvali po časti i kako dolikuje? Jer suviše čudesno veliko i sveto jeste sve što Ti, o sveti Oče, daješ nama! **11** Šta li je čovek u svoj svojoj niskosti i potpunosti ništavnosti da Ti, o, veliki, večni, svemoćni Bože spominješ njega i dopuštaš mu da tako moćno oseća isticaje Tvoje beskrajne milosti, ljubavi i smilovanja? **12** Da, tek sada spoznajem sasvim jasno da Ti, o Bože, jesi istinski Otac, a mi Tvoja deca, jer

šta bi drugo Ti mogao biti, i šta mi, pošto nas je samo Tvoja sveta volja rodila Tvojom beskrajnom ljubavlju? **13** Jeste, jeste, Ti si zaista svih nas sveti Otac i mi zaista Tvoja deca i beskrajno smo veliki po Tebi i uzvišeni i moćni; ali mali i ništi, jest, sasvim ništa po nama samima; pošto nismo mi, nego samo si nas Ti rodio iz Tvoje večne beskrajne ljubavi! **14** Sami sebi prepušteni zaista nismo ništa, ali uz Tvoje očinsko srce jesmo veliki, jest neizrecivo veliki, jaki i odveć moćni, tako da svetovi i sunca i meseci u milijardama beže pred našim najmanjim dahom kao najlakša prašina koju najmanji dašak zraka već rasteriva iz njenog mirovanja. **15** Zaista, ovo ne bih rekao da takvo nisam video i osetio u svome viđenju. **16** A ja sam video i vrlo moćno osetio, pa tako govorim usled ove moje istine koju sam našao milošću našeg svetog Oca i koju sam prejasno i premoćno osetio i duboko gledao. **17** Jer ubrzo posle svetog naloga da treba da gledamo u svoju nutrinu, nestade zemlja i celo vidljivo nebo a ja lebdah sam u sredini beskrajnog večnog prostora; moje oči nepomično gledahu u beskrajne dubine večnosti, no uzalud beše taj isprazan trud jer čak i svaka prašnica potonu u neki bezdan beskonačnosti. **18** Jedino sâm lebdah ovde bez podloge nekog zemaljskog tela u svetoj tami beskrajnog večnog prostora. **19** No, iznenada dođe velika misao iz moje dubine, ta misao beše sveta reč, a reč je glasila: **20** Obriši s najmanjim prstom na ruci najmanji prst svog stopala, tamo će prijanjati prašnica; tu prašnicu posmatraj! – **21** I ja smesta učinih po toj reči; pa kako učinih tako, gledajte, tada se prašinice smesta poče širiti preko mog najmanjeg prsta, rastvori se u beskrajne atome prašine – a atomi ubrzo narastoše suncima, svetovima i mesecima i sevnuše s moje ruke van u beskrajne dubine dubina i ispuniše svetlošću i bićima beskrajne, ranije prazne prostore. **22** Tu se naježih u dubini svoga života od svoje sopstvene veličine, i pomislih: Šta, to sve prijanja uz moj mali prst na nozi, meni čak neosetno? – **23** No druga reč dođe u meni i reče: Misliš li da su deca Božja mušice koje gmižu po prašini? **24** Pogledaj svoj rast i usporedi sebe sa svim šta postade iz prašine pred tobom i ti ćeš opaziti šta jesi i šta su stvari koje prijanjaju uz tvoj prst. – **25** I ja bih uzdignut; sve stvari lebdahu kao svetlucajući pesak pred mojim očima; iz mene pak smesta izbi moćna svetlost i beskrajni prostor se njom ispuni. **26** I tek u toj svetlosti ugledah veličinu dece Božje, ništavnost svih drugih stvari prema njima – i – zašto sveti Otac dođe nama i uči nas Sam

putevima beskonačnosti. **27** A to sam sve rekao zato što sam tako video i osetio. **28** Drugo pak ništa ne videh osim toga; zato Tebi, Bože i Oče, sva hvala, sva čast, sva ljubav i sva zahvalnost večno, amin!"

265 Poglavlje

1 Po toj valjano sređenoj pripovesti Rudominovoj pak odmah Henoh nagnan iznutra stupi do Abedama i upita Njega sasvim krišom: **2** "O dragi Oče Abedame, gle, Rudomin je istina odveć jakim glasom izgovorio veličinu čovekovu viđenu u sebi – ali da nije možda u ovoj prilici postavio nekoliko kamena preko kanapa? **3** Samo o tome se radi da je ostao veran; tu osobinu ranije nikada nije imao sasvim savršeno i zato je preterivao sve šta god bi pričao. **4** Od zrnca peska toliko često napravi čitav svet i od muve slona ili čak mamelhut. Zato se i njegova braća i sestre jedva s njim slagahu pošto ih svagda svojom divovskom vikom prisili na potpuno ćutanje, što i vremenom bi uzrok da ga kao otac zamolih da uzme od mene svoju baštinu i odseli se prema podnevu. **5** Takvo i učini ubrzo pošto vide da mi vrlo stade do toga radi mira i mirnog kućnog poredka. Doduše uze sebi ženu, no što se tiče njegovog potomstva, za osamdeset godina nije splodio više od troje dece. **6** Tako da je on nešta neobičan čovek bez obzira što je rođen od mene. Zato me sada i iznenadi njegova vrlo preuzvišena pripovest i prinudi me da neuobičajeno unapred dođem do Tebe, dragi Oče, i da Te zamolim za oproštaj ako je možda sada ovaj moj sin pred Tobom počinio takvu nepristojnost." **7** Čim Abedam ču te reči Henohove, smesta mu se obrati te reče: "Dragi moj Henoše, gle, ti za svet više nisi imao brige osim jedino ove, i brinuo si se čestito jer si se svagda brinuo iz ljubavi prema Meni. Ali ovde ti kažem da tvoja briga već veoma dugo beše uzaludna pošto si se brinuo zbog kad koje nevernosti svoga sina. **8** Jer gle, Ja sam bio njegov vaspitač još od majčine utrobe, i sada sam ga obrazovao savršeno takvim kakvim sada stoji pred nama. **9** Svakako da si mu i ti dao vaspitanje za Mene, ali Ja ti kažem, Moj odveć dragi Henoše, da ipak ne beše toliko dobro koliko Moje, koje je sasvim ispotiha dobijao od Mene, a da niste slutili ni ti ni on. **10** Prema tom vaspitanju sada i jeste ovde, i sada je pred svima vama vrlo odano položio ispit da apsolutno nije prazan izišao iz te Moje škole. **11** Zato budi sasvim bez brige jer gle – lažove nikada ne zovem Svojom večnom ljubavlju i

glasom mudrosti da budu propovednici istine pred narodom, nego samo one koji su jednako tebi, Moj dragi Henoše, čistog srca. **12** A pošto sam pozvao tvoga sina, onda možeš da budeš sasvim bez brige zbog njegove nepristojnosti jer sve to beše samo Moje delo. Razumeš li Me, Moj dragi Henoše? **13** Gledaj i gledajte svi vi! Dao sam da Rudomin bude visok, čak i po telu. Iz ove Moje škole već vam je svagda rekao i učio vas da je čovek više no crv u prašini zemlje. **14** Njegov jak glas, dat njemu iz iste škole, pokazivao vam je da, prvo i prvo, u grudima vlada više snage i sile no u glavi – a drugo, objavljuvao vam je tačnu meru koliko je ljubav moćnija, ili barem bi trebala biti, od razuma; a treće, pokazivao vam je iz te Moje škole kroz moć svoga glasa, budući da su se njegovom glasu njegova braća i sestre čuteći povinavali, da glava sa svim svojim čulima i računicama treba da popusti kada srce kao očito bolji učitelj nastupa. – Razumeš li takvo, Moj dragi Henoše? **15** Dalje, on je usled Moje škole iz jednog zrnca peska pravio čitav svet kao što je sada u viđenju iz najsitnije prašnice napravio celu tvorevinu. Gle, tako je podučavao odkud vode poreklo ljudi i da bogosličnost čovekova počiva u srcu, zahvaljujući kojoj je čovek sposoban da postigne više no da blene na stvari, pa zasativ se blenući u njih, konačno da dokuči i kaže: "Kako je to lepo i čudesno!" – a s tim već je i na kraju s veličinom svog osećanja. **16** Jest, zaista kažem ovde svima vama: Svi vi u svojim srcima iz mušica treba da pravite slonove i mamelhutove; – jest svoja ne retko jedva veličine mušice velika srca duše treba da preinačite u sve same slonove i mamelhutove; tako bi vam bilo lako da odano shvatite stvari iz Moje škole u Rudominu. **17** A pošto je kod mnogih od vas sasvim suprotan slučaj, tako vam je i najveći deo nepoznat čemu i zašto sam pozvao Rudomina. **18** Vi sada pitate: "A šta li je opet ta unutarinja škola? – Kako da to shvatimo?" **19** A Ja vam kažem, kada vidite pojave na nebu, tada zbijete glave i mozgate godinama o tome, pa kažete konačno: "To je ta stvar povukla sa sobom, sledstveno mora da je takvo što naznačila." **20** Posmatrali ste treperenje zvezda, pravac vetrova, viku ptica i drugih životinja, mrmljanje i hućanje mora i svuda ste istačkali velike stvari koje treba očekivati. **21** Recite Mi zašto svom zvezdočatstvu niste podvrgli i besmrtnne znake na samom čoveku, zašto niste bliže proverili zvezde tog živog neba? **22** Cvrčanje cvrčka vam beše čudesnije od govora besmrtnog brata, čoveka, uzvišene slike Moje večne Očinske ljubavi. **23** O, vi još jako

slepi, šta li je više: delo i izraz deteta ili pad nekog brda, prouzrokovan milionima munja? **24** Gle, to je škola večnoga života; to je više od prašnice sveta na prstu Rudominovom – beskrajno više od sve veličine prostora beskrajne vidljivosti tvorevina! **25** Učite da spoznate čoveka u čoveku i po njegovim znacima; njih tumačite u duhu ljubavi i sve istine iz nje; tako ćete tek mudro saznati šta je najveće i šta se uči u Mojoj školi i kako tu školu treba prepoznati na čoveku iz njegovih živih znakova. **26** Zaista vam kažem: Već suza jednog tek rođenog deteta sadrži za sebe više nego jedno centralno sunce. **27** U tome i leži ceo smisao Rudominovog viđenja. Takvo razumite i činite, tako ćete svi vi lako naći večni život, amin."

266¹⁰ Poglavlje

1 Po tim rečima Henoh zahvali Abedamu svom ljubavlju i velikom poniznošću svoga srca za tako važno, veliko, sveto učenje, i svi drugi oci i deca posledovaše njegovom primeru. **2** Posle takvog usrdnog zahvaljivanja i molitve dade se Henoh smesta opet na svoje ranije mesto do Garbiela. **3** A Abedam se ubrzo zatim obrati Rudominu i uputi mu sledeće reči, naime govoreći: **4** "Tako vidi i ti Moj ljubljani Rudomine i čuj i razumi valjano šta o vama svima svedoči i znači tvoje viđenje sasvim posebice. **5** Vi svi sada već znate, vi koji se nalazite ovde na Visini okružujući Mene, da sam Ja Bog Jedini i Večni dok s vama razgovaram i podučavam vas vidljivo pred vašim očima kao Otac. **6** A ako je Otac Bog, onda Njegova deca sigurno neće biti psi, mačke, volovi, krave, telad, magarci i tome slično, nego će biti ono što je njihov Otac, i nalaziće se i tamo i delovati gde je On i gde On deluje. **7** Gle, takav je Moj večni poredak da svuda i kod svakog predmeta, kod svake stvari, u vezi svakog stvorenja deca moraju biti tako savršena kao što je savršen njihov Otac. **8** Zbog toga se kod svakog ploda dašta već nalazi klica u kojoj je zasnovana sva savršenost Očeva. **9** I tako ako se seme položi u zemlju opet mora da postane istom travom, istom biljkom, istim žbunjem i istim drvetom iz kojeg i na kojem je ono samo postalo semenom. **10** Da li je kod životinja možda drugačiji slučaj? – Ja pak velim da je lavov otac ili roditelj svagda sam bio lav, kao pticin roditelj takođe samo ptica, i tako dalje sve gore do čoveka gde će očev sin takođe postati jednak ocu čovek

¹⁰ Vidi: 2:80.

pun uzvišenog dara i sposobnosti; i kći kao mati i otac posvećena njiva za setvu plodova večnoga života, jest, za plodove za setvu iz Mene. **11** A kada se takvo već sasvim potvrđuje u ovom prirodnom i telesnom svetu, onda će to beskrajno puta više biti slučaj u duhu. **12** Kada prema tome vama kažem i učim vas da ste Moja deca, recite Mi, Moja draga dečice, šta to znači? **13** Zašto li Me nazivate svojim Ocem i zašto vas Ja nazivam Svojom decom? **14** Zašto hoću, kao što je valjano i pravo, da nikog osim jedino samo Mene priznajete jedinim istinskim Ocem, da Me ljubite, jedino za Mnom da sledite, jedino Meni da odajete čast, jedino Mene da slavite i hvalite i jedino da ste Meni u svemu sasvim poslušni? – Još ne razumete? **15** A Šta i Ko Sam još kao vaš jedini istinski Otac? **16** Dakle – Ja sam takođe jedini, večni, beskrajni, nad svim moćni, istinski Bog. **17** A ako Ja kao vaš jedini istinski Otac jesam Bog najsvojstvenije od večnosti do večnosti, šta ste prema tome vi kao Moja deca? **18** Jest, zaista vam kažem: Vi ste takođe bogovi kao što sam Ja, vaš Otac, Bog; jedino s tom razlikom koja već i na zemlji, barem uzeto po telu, ostaje nepromenljiva da će otac sinu uvek ostati ocem večno po meri pojave, i sin zato nikada ocu pre-otac ili da bi ocu mogao kazati: Ja sam te rodio. **19** Isto kao što je nemoguće da seme stvori ono drvo od kojeg je postalo. **20** Zato otac uvek ostaje otac i sin uvek sin; takav je nepromenljiv odnos. **21** Ovo je prema tome između Mene i vas najveće rastojanje i razlika da sam Ja jedino Otac, a vi večno ništa drugo do Moja draga deca, koje očekuje veliko nasleđe u velikom domu Očevom. **22** I gle sada, ljubljene Moj Rudomine, takvo sve znači tvoje uzvišeno veliko viđenje pošto tebi i preko tebe i svima ostalima daje presvetlo svedočanstvo o pravom biću Moje dece i kaže im: **23** Čoveče, premisli valjano i razmotri duboko u srcu Kome ti zoveš i zašto: Sveti Oče! – **24** Ali i udostoji se Njega onim šta upravo Taj tvoj sveti Otac traži od tebe na zemlji da bi ti Njemu postao pravo i potpuno istinsko drago dete – savršeno kao On Sam. **25** Jest, zaista, morate da budete savršeni kao što sam Ja Sam ako hoćete za večno da dospete do detstva. **26** Jer to je Najviše da ste Moja deca i Ja vaš Otac. **27** A da biste tu najveću i najsvetiju istinu još savršeni duboko ugledali, to ćemo u tu svrhu odmah još čuti Horedona, pa ćemo tu valjano slušati i videti šta je on gledao i opazio u sebi, amin."

267 Poglavlje

1 Pošto je Rudomin sada sve to čuo i svaku reč duboko utisnuo svome srcu, zahvali sa celosnom usrdnošću svoga srca uzvišenom Abedamu, pokloni se svojim velikim telom do zemlje i zatim po ljubaznom znaku Abedamovom smesta se vrati na svoje ranije mesto, no takođe samo natraške kako svetoga Oca nikako ne bi izgubio iz vida, jer tokom njegovog prikaza viđenja već se odveć smrklo, prvo zvog kasne večeri, a drugo još više naglim naoblačenjem neba, što na takvim planinama beše sasvim obično, zato ni niko toliko ne obrati pažnju. **2** Jer kada planine okolo vredno izbacivahu vatru, tada retko kad bi vedre noći. **3** Pa tako sada, osim jedino bledog odsjaja nekih veoma udaljenih gorećih gora, više nije bilo prirodne svetlost. **4** No kako bez obzira na to Abedam pozva Sebi Horedona, i to ovim rečima: "Horedone, ako ti tvoje oči sada više ne mogu mnogo služiti, onda sledi samo Mome glasu i otkrij se nama jer ubuduće ćeš jedino slediti Mome glasu pošto ćeš Me još veoma često čuti u sebi, ali Me na zemlji više nećeš videti posle isteklog vremena ove Moje sadašnje prisutnosti" – to Horedon istina smesta napusti svoje mesto i uputi se prema Abedamu, međutim, pošto Gospodnji glas nije neprestano zvučao, tako on lutaše neko vreme među ocima i ne mogaše dospeti do mesta gde se nalazio Abedam. **5** No ubrzo Abedam ponovo dade glasa o sebi pozivajući Horedona, i Horedon, koji iđaše u sasvim suprotnom pravcu, odmah se okrenu i poplaši se ne malo što je pogrešio put. **6** Odmah hitro krenu prema glasu, međutim, pošto čast tu, čas tamo naiđe na nekog, i očitno moraše izmaći kako bi dospeo napred, tako u takvoj mrkloj noći dogodi se ponovo lako da opet izgubi pravac, pa tako ponovo dospe na sasvim drugo mesto od mesta gde se nalazio uzvišeni Abedam – pa prema tome ubrzo ga Abedam opet pozva. **7** A Horedon se odmah javi sa sasvim suprotne tačke i reče skoro plačući: **8** "O sveti, dragi Oče! Ako mi Ti ne dođeš u tako mračnoj noći, onda sam gotovo sasvim izgubljen, jer ja neprestano gubim pravac izmicanjem pa tako ne mogu dospeti do Tebe!" **9** I ponovo pozva Abedam: "Horedone, ovamo, ovamo, pošto iza Mene u onoj daljini tamo vidiš vatrenu goru!" **10** I Horedon odmah ponovo pođe za glasom; no pošto opet ne mogaše ići pravo, nego izmače opet čas jednoj, čas drugoj grupi, tako mu gledanje prema gorućoj gori takođe ne pomagaše i on prema tome opet ne dospe do

mete. **11** Kada se pak Abedam ponovo javi govoreći: "Horedone! – Koliko ću još čekati na Tebe?" – tada se Horedon rastuži i prokle noć govoreći: **12** "Proklet da je ovaj mrak zato što me sprečava na putu ka svetoj meti i zastire mi Onog Kojeg moje srce odveć ljubeći traži da nikako ne bi dospao do Njega. **13** O Oče, daj da bude svetlosti i daj milostivo da izmakne ova noć kako bih Te video, pa da požurim do Tebe, o Ti sveti dragi Oče! **14** Ili dođi meni ovamo gde ja pun najveće čežnje i žaleći zbog tako zle noći sada mirno iščekujem Tebe. Kako Tvoja sveta volja, tako i da bude!" **15** A Abedam na to reče Horedonu: "Kada Me već nikako ne možeš naći, onda reci u srcu u Mome imenu: Ti goro tamo na granici gde stanuju deca Jutra, razgori se i osvetli ovo mesto! – **16** I ako imaš poverenja i veruješ svojoj reči iz Mene, onda će se odmah dogoditi kao što si izgovorio glasno u Mome imenu, amin." **17** Tu Horedon pun vatrene ljubavi u svome srcu zahvali Abedamu, pa smesta s velikom čvrstoćom vere izgovori rečene reči. **18** Tada smesta silno zadrhta tle i s jednim nečuveno najžešćim praskom odmah izbiše svetli plamenovi iz visokog temena gore, i ceo kraj se osvetli široko naokolo kao dan. **19** A Horedon odmah ugleda Abedama kako stoji pored njega, zahvali Mu sa svom ljubavlju svoga srca, pa reče: **20** "O sveti dragi Oče, koliko si Ti samo beskrajno moćan – i koliko dobar! Tek sada uviđam da si Ti s ovim mojim lutanjem hteo da me poštediš truda da govorim. **21** Jer ovako kako sam sada prošao od Tvoga prvog poziva meni do sada, baš tako sam i prošao pre toga u sebi samom. **22** Pa tako je sve objavljeno na najdivniji način šta sam u sebi video, čuo, osetio i učinio. **23** Tebi, o sveti Oče, sva hvala, sva ljubav, sva zahvalnost i slava za to, večno!"

268 Poglavlje

1 Po tom prikazu viđenja Horedonovog kroz delo i posle malo njegovih reči o tome, Abedam odmah upita Horedona naime govoreći: **2** "Horedone, nakon što je prema tome tvoje unutarnje viđenje zaista potpuno objavljeno, pitam te, kao i sve, šta li znači ovo viđenje, šta je njegov smisao? **3** Velik deo je već prejasno obznanilo Rudominovo otkrivanje; prema tome, neće vam biti toliko teško da ovaj objašnjavajući dodatak obznanite iz svoje svetlosti koju ste primili unutra; ko dakle ima hrabrosti i mudrosti, neka istupi i neka govori." **4** Svi, pak, kada od Abedama čuše takav poziv, počеше da mole

uzvišenog Abedama da ipak samo On najmilostivije učini što zahteva od njih – jer premda valjano znaju da niko koji bi u Njegovom imenu otvorio usta ne bi bio u stanju da izgovori neistinu, ipak takva reč kroz druga nedostojna usta više ne bi bila tako snažna i moćna i živa no da ista ta reč potekne ovako odveć preljubazno od samih svetih Očevih usta. **5** Po toj molbi odmah opet Abedam uze reč, pa počе ovako da govori: "O deco! Koliko nerazumnog je još skriveno u vašim srcima! – Šta li je upravo maločas Horedon učinio Mojom rečju položenom u njega pošto usled noći i njene sopstvene crne pomrčine nije mogao da Me nađe? **6** Gle, reč koju sam mu rekao, izgovorio je s punim poverenjem u Mene, i visoki vrhovi Bele gore prsnuše, i žar koji se već dugo nalazio unutar gore u trenu se razgore u bukćeće plamenove kroz široko proširene pukotine. **7** Kada dakle prema tome sada pred očima imate najočigledniji primer sile i moći Moje reči, makar izgovorene ustima deteta, recite s kojim razlogom onda možete da tvrdite da bi Moja reč bila manje moćna ako je izgovorite vi? **8** A kada je otac više otac? Kada sam sebe naziva takvim, ili kada ga tako nazivaju njegova deca? **9** Kada bi neko o sebi rekao "Ja sam otac", a pri tome nema decu koja ga takvim priznaju i zovu; ili, pak, kada neko koji dođe kući, a dečica mu trče u susret i zovu ga i kažu: "Ah oče, oče, oče, o dragi oče!?" **10** Recite Mi koji od ove dvojice otaca je više otac? **11** Vi kažete u svojim srcima: Onaj koga njegova dečica tako zovu. **12** Gledajte, prema tome, vi još dosta nerazumni, ako je dakle onaj koga njegova deca zovu ocem više otac no onaj koji to samo sam za sebe kaže, pa onda je sigurno i reč otac iz usta dece više vredna i silnija i moćnija no iz usta samoga Oca. **13** Ili kada vas reč podiže i raduje više? kada sami sebe nazivate ocem pred svojom decom, ili ako vas vaša deca radosno i puna najnežnije ljubavi i puna sveg poverenja tako nazivaju? **14** A kada već vi u tome vidite preveliku razliku – šta li onda mislite, jesam li Ja možda manje otac no što ste vi sami? **15** O vi još vrlo nerazumni, zar još ne uviđate da Ja uvek hoću samo najjače i najsavršenije najbolje, i želim to usled slobode koju sam vam dao za sve večnosti svih večnosti. **16** A pošto takvo u svojim srcima nikada nećete osporiti, čemu prema tome da služi vaše izvinjenje? **17** Zato ti Horedone barem s kratkim rečima obznani čemu sam vas sve maločas pozvao; a svi vi drugi udubite sebi duboko u svome srcu sledeće reči, amin." **18** I smesta Horedon u Mome imenu svima počе upućivati sledeću besedu na koju vrlo

treba obratiti pažnju koja glasi: **19** "Dragi oci, braćo i deco, dakle, treba prikazati šta je beskrajno Veliko skriveno iza tog biti dete velikog svemoćnog večnog Boga, i to iz viđenja Rudominovog i mog sopstvenog, a i pored toga jasno videti sopstvenu iz sebe samog ishodeću ništavnost; takav je dakle zadatak kojeg treba kratko rešiti. **20** A ja velim da je već razrešen pred nama svima, pa tako ne moram činiti ništa drugo do samo skrenuti pažnju sebi i vama šta je maločas presveti otac Sam izgovorio, naime da je otac u ustima dece više otac nego u sopstvenim. **21** Gle, u tome, u tome leži beskrajno najviše dostojanstvo i veličina našeg detstva da beskrajni večni Bog Sebe Samog tek u nama naziva Ocem – i postaje našim istinskim Ocem u najvišoj ljubavi tek onda kada Ga u svojim srcima Takvim spoznajemo i svom ljubavlju tako zovemo. **22** A ako beskrajni Bog tek u nama hoće savršeno da se ispolji Ocem, recite, šta bi se Veće još moglo zamisliti? **23** Šta je do toga ako bismo i najmanjim daškom mogli da oduvamo celu tvorevinu i jednom mišlju da zapalimo sve gore? Zaista ništa naspram toga ako Njemu možemo da kažemo u svoj ljubavi i istini: Dragi sveti Oče! – **24** Jer On, Koji je u Sebi Bog, Beskrajni od večnosti, jeste usled Njegove beskrajne ljubavi Otac u nama i mi jesmo deca u Njemu. **25** Istina, to što On jeste – jeste Sobom, a mi večno nismo ništa iz nas, ali sve iz Njega i kroz Njega. **26** To je dakle naša veličina beskrajno da smo Njegova deca i On Otac nas svih. **27** I to je i savršeno smisao moga viđenja u Njegovom imenu, amin."

269 Poglavlje

1 Po svršetku ovih Horedonovih reči, koje su odveć vredne pažnje, koje reče iz Mene, Ja kao uzvišeni Abedam pohvalih valjanog Horedona govoreći njemu: **2** "Horedone, zaista – Ja ti kažem ti si Mi postao valjanim oruđem; gle, šta su već mnogi tražili, no nisu našli, to si ti sada iz Mene pred svima glasno obznanio tako odano i savršeno istino kao što sam ti Ja, praizvor sve odanosti i sve istine, odano i istino dao. **3** Stoga te hvalim i kažem ti da si ti ovo istinsko detstvo, koje si ti iz Mene ponovo dao svima koji ga u tom njegovom korenu već dugo vremena više ne poznavahu ni prepoznavahu ni nalažahu – stekao za sebe samog sada za sve večnosti svih večnosti i ni jedna zemaljska sila ti je više neće otrgnuti jer sila koja prebiva unutra u

istinskoj deci jeste veća od svih sila sveta i svetova i svih njegovih tela i bića. **4** A kao što je sada Horedon dobio detstvo, tako ga dajem i svima vama, jer zaista, na nebu kao i na zemlji nema ničeg većeg, moćnijeg i uzvišenijeg od Moje dece; ko prema tome ima detstvo, taj ima više no što obuhvataju sva nebesa; jest, zaista, ima beskrajno više. **5** Jer on ima Mene, Boga – večnoga, beskrajnoga, jest, iznad svega uzvišenoga Boga punog moći, sile i svetosti kao preljubaznog jedino jedinog istinskog Oca u sebi, i prema tome potpuno je u Meni, što znači u svoj Mojoj savršenosti, koja je Moja beskrajna ljubav, milost, mudrost i sila. **6** Gledajte, to je prema tome detstvo, i to detstvo dajem vam sada. **7** O deco! – Da li biste sada bili sposobni da uzmete od Mene još većeg? **8** O zaista, Ja vam kažem, ne možete nikako jer Moja deca su više od anđela neba. **9** O deco! Da ste Moja braća, onda biste bili mnogo manje no što ste tu kao Moja draga deca, jer koji otac više voli da mu brat kod njega umesto njegovog sina? **10** Ili da li i brat od brata dobija deo nasleđa ako se ženi? **11** A kada već svoju decu cenite više od svoje braće, pa onda ću sigurno i Ja kao najistinskiji i najsavršeniji Otac znati koliko vrede Moja deca. **12** Vi svojoj deci dajete samo trud svojih ruku za spremu, a Ja vam dajem Moje sve, što je Moja ljubav, ili Moj sam najsvojstveniji sušti večni život savršeno. **13** Istina, sada već znate živo u sebi šta su Moja deca, no jedno vam pri tome ipak još nedostaje, i to jedno je da još saznate koji su oni koji dobijaju detstvo od Mene i iz Mene. **14** Gle, takvo je odveć važno da saznate jer zaista još nisu svi Moja deca koja Me zovu i kažu: Dragi, sveti Oče, usliši nas, svoju decu! – A njihova srca pri tom ostaju hladna kao da su pri tom oslovila neki ravnodušan predmet i njihovo poverenje je takođe kao i njihovo srce. **15** Ova vrsta dece koja bi to trebalo da budu, ali neće ni stvarno jesu, hoće samo moju moć i silu kako bi time raznim golemoštvom prekratila vreme, svejedno da li bi njihov nestašluk doneo štete ili koristi. **16** A Ja vam kažem: Takva deca su još daleko od istinskog detstva toliko koliko je dalek jedan kraj neba od drugog; jest, između njih i Moje istinske dece jeste još beskrajna provalija. **17** Još drugi rastežu veliki pojam detstva toliko da vide sebe i sva stvorenja Mojom decom. **18** Bilo bi suvišno da vam bliže razložim da ovi čine još grublju grešku od ovih prethodnih pošto sada već znate šta su Moja deca u duhu ljubavi i sve istine iz nje. **19** Vi pak kao istinska deca sada treba da spoznate da postoji velika razlika između onih koji priznaju

Boga i Tvorca – i onih čije srce Boga odmah obuhvata žarko ljubeći i više Ga ne ispušta, i tada se više ne brine ni o čemu osim jedino kako da Boga obuhvati sve više ljubeći. **20** Prvi će pri spoznanju Božjem reći: Bože, Ti svemoćni, Ti veliki, Ti sveti, Ti uzvišeni Tvorče, kako su velika i divna Tvoja dela, zato hoćemo da Te svagda slavimo, hvalimo i iznad svega uznosimo. – **21** A drugi pak kažu: O Bože, koliko preljubazan mora da jesi kada ne možemo drugačije no da Te ljubimo iznad svega uprkos Tvoje beskrajne uzvišenosti i svetosti! **22** O koliko mora da si dobar kada nas ljubav toliko moćno vuče Tebi! – **23** Gledajte ovde prve začuđene svojim spoznatim Bogom; a druge kako se u suzama kupaju ako ih samo bilo šta podseti na Mene pošto iza njihovog dobrog Boga već slute preljubaznog Oca. **24** Primećujete li ovde moćnu razliku? **25** Gle, prvi su samo sluge koje rade za platu; a drugi su deca koja neće ništa osim jedino Oca. **26** Gle, to je velika razlika i pokazuje vam kako istinska deca mora da se odlikuju i u čemu se sastoji istinsko detstvo i ko ovladava njim. **27** A da biste to još temeljitije shvatili, to ćemo upravo u tu svrhu još da čujemo Joriasa šta je sve u tom pogledu video u sebi, pa tek u toj najvažnijoj stvari da zapalimo svetliju svetlost u vašim srcima. **28** Pa tako dođi do Mene Joriase i ispuni volju svog svetog i preljubaznog Oca, amin."

270 Poglavlje

1 I smesta Jorias pristupi, tj. do uzvišenog Abedama, i upita Ga, naime govoreći: **2** "Dragi, sveti Oče, gle, ako bih mogao tako da se postavim da se moja nutrina okrene prema spolja da svako saposmatra kada pripovedam svoje viđenje, tada će ono možda pogoditi još neko verujuće srce koje bi primilo takve bezdane tajne. **3** A ako svi ovi slušaoci tokom pripovedanja ne mogu da gledaju zajedno sa mnom pripovest, hoće li je primiti, i hoće li je verovati? **4** Pa ako onda ne mogu da prihvate i da shvate, zar moja pripovest neće ličiti na laž koju takođe ne veruje niko koji ima mudrosti zato što je laž i u njoj nema istine. **5** A pošto je moje viđenje toliko neverovatno da bi se oci možda mogli sablazniti ako ga ispričam – gle zato, dragi, sveti Oče, moglo bi se desiti da barem prođem onako kako je prošao moj prethodnik Horedon koji je Tvojom dobrotom sigurno ispoljio sve što je trebalo pripovedati. **6** Jer sa besedom ionako slabo stojim, a ako tek treba

pripovedati tako neverovatne stvari, odveć slabo. Zato " – **7** Tu mu Abedam upade u reč i kaza malo ozbiljno: "Jest, baš zato ćeš se sada odmah dati na pripovest, ili odmah umreti u svome duhu za večno! – Razumeš li ove reči? **8** Gle, Očeve reči ne želiš da ceniš, zato ćeš valjda ceniti reči svoga Gospodara ako ti Očeve reči možda nisu dovoljne – a ako ti je i Gospod još premalo, onda će Bog pružiti svoju ruku na tvoj vrat. **9** A Ja ti kažem, za sada još imaš Očevu reč, a kada dođe Gospodnja reč na trome sluge, onda je to užasna reč! **10** Božje reči su gromovi suda! Zato budi poslušan reči Očevoj kako ne bi pripao sužanjstvu i sudu. **11** Pripovedaj i obznani svima sve što si video u sebi, takva je Moja volja, razumi valjano, amin!" **12** Tu se tek Jorias probudi kao iz sna, zamoli Abedama plaćući za oprostaj takve njegove nerazumnosti što je mogao toliko da se zaboravi da u sopstvenome, pozvanome srcu odmah ne rasudi Ko je Taj Koji ga tako milostivo poziva. **13** Pošto od Abedama zatim smesta dobi preutešno uverenje da Otac zapravo nema šta da oprosti pošto detetu ništa ne pripisuje, nego samo svagda palog podiže i izgubljenog marljivo traži toliko dugo dokle ga ne nađe, pa ga ljubeći stavlja na Svoja sveta ramena i sav radostan ga nosi kući – tako on i smesta počne da govori kako sledi: **14** "Stajah na svetlom oblaku; tako nađoh sebe kada mi nestade svetlost moga telesnoga oka za ovu zemlju a drugo svetlije oko se otvori u meni. **15** A to beše i sve što videh oko sebe u dalekoj beskonačnosti; preko mene ne bejaše ništa, ispod mene i oblaka na kojem stajah takođe ništa, i prema svim mojim stranama takođe ništa. **16** Da li me oblak možda hitro nošaše kroz beskrajne daljine ili možda mirovaše, takvo ni ne mogoh odmeriti jer tamo ni ničeg ne beše čime bih mogao odmeriti kako moje kretanje, tako i mirovanje. **17** Stajah već dugo, tako mi se činjaše, jest, toliko dugo kao da u tom stanju već provodim skoro neku večnost. **18** Ova nepodnošljiva jednoobraznost konačno me navede na misao da počnem govoriti sam sebi pa prema tome rekoh sam sebi: **19** Šta je ovo? zašto li stojim ovde na ovoj parovitoj podlozi? Već sam užasno gladan i žedan. **20** Šta li mogu da odgrizem s ove moje mršave podloge? Takođe nisam podoban da sasvim umrem od gladi – jer takvo mi dokazuje već beskrajno dugo trajanje ovog mog neobičnog i žalosnog stanja. **21** Šta ću, šta sada da činim? – **22** I tako nastavih dalje da govorim sam sa sobom kako sledi: A kako bi bilo ako bih pokušao da skočim s ovog dosadnog oblaka punog gladi i žeđi? **23** Jest, tu dole u ovu beskrajnu dubinu? – Biće

valjda svejedno ako s dužinom večnosti uginem ovde na ovom oblaku ili ako tokom svoga pada u dubine dubina beskonačnosti prestanem da postojim? **24** Po tim rečima skupih sve svoje sile, odvucoh se do ruba oblaka, zatvorih oči i skočih s oblaka. **25** Posle prilično duga vremena mog navodnog padanja otvorih polako oko za okom – i gde bejah? – gladan i žedan kao i pre na svome oblaku. **26** Jer s njega sam se mogao udaljiti baš isto onoliko koliko se neko može udaljiti s ove zemlje van u beskrajni prostor svetova i sunaca. **27** Pošto videh sebe ovako zarobljenim, tada mi dođe velika misao, i ta misao beše Bog; i Bog beše u toj misli; jest, Bože, Ti jesi Sam! **28** Pa tako rekoh: Ko može na Tebe, Beskrajni, misliti tamo gde nisi? A ja sada mislim na Tebe, onda i jesi tu za mene gde mislim na Tebe jer ta misao jeste Tvoja reč u meni; a gde je Tvoja reč, tu si i Ti. **29** Pre nisam mislio na Tebe, gde si onda bio? – Jest, Ti si bio takođe tu, ali nisi se hteo izraziti; a pošto si se sada izrazio mišlju na Tebe u meni, tako si sada i bićstveno tu kod mene i u meni. – **30** A kako se izgubih u tako uzvišenim mislima, tada dođe odjednom san na mene; u tom snu sanjah da od gladi progutah zemlju koju ugledah do svojih nogu kao jagodu, isto tako i mesec i sunce, konačno celo zvezdano nebo sa svim svojim slobodnim vodama; no ipak se ne nasitih. **31** Ovde opet upitah sebe: Otkud da sam još gladan? – Zar nemam Boga u sebi i sada celu tvorevinu Božju u svome stomaku? – **32** Tu čuh iz svetlog oblaka koji me nošase odjednom sledeće reči: **33** Progutao i beskonačnost i večnost uz ono što si već progutao, a nemaš ljubavi, ipak ćeš gladovati i žedneti večno, jer ljubav je jedino istinski utoljujući hleb i okrepljujuća živa voda za celu večnost i beskonačnost. **34** Šta ti вреди Bog bez ljubavi i celo nebo bez nje? **35** Gle, zato je dete u kolevcu veće od tebe iako si progutao celo nebo jer dete ima ljubav. **36** Zato obrati svoje srce k ljubavi i već u jednom atomu ljubavi ćeš naći beskrajno puta više nego što ti je ovde dala tvoja stara mudrost. – **37** Po tim rečima se odmah probudih i nađoh se opet ovde među ocima, braćom i decom i – pred Tobom, sveti, preljubazni Oče. A to je i sve šta sam video, osetio i čuo; za sada veoma malo razumem o tome, no mislim sebi: Onaj Koji mi dade viđenje, Taj će za sve i dodati svetlosti. **38** Tebi zato večno hvala i sva ljubav; Tvoja volja, amin."

271 Poglavlje

1 Po ovoj vernoj obznani viđenja od strane Joriasa uzvišeni Abedam ponovo uze reč i smesta svima poče upućivati odveć svetlu besedu o tome. **2** A beseda je glasila ovako kako sledi: "Gledajte i čujte, ljubljena Moja deco! – Vi ste zaista Moja deca kao što sam Ja zaista vaš Otac pošto sam vas Ja Sam sada u duhu ljubavi rodio Svojom istinskom decom. **3** Ranije, naime pre ovog Mog silaska vama, vi nazivate sebe, istina, takođe Mojom decom kao Mene svojim Ocem, i dobro ste činili; jer takvo Me je spustilo vama da vas sve sada ponovo rodim u duhu ljubavi Mojom istinskom decom, odveć redak primer u beskonačnosti! – (*O zemljo, ti si Me nadvladala!*) **4** Ali zato što se unekoliko uzurpatorski služiste tim imenom i Mene Samog upravo tako zvaste Ocem još ne bejaste Mojom istinskom decom; tada samo još bejaste puka deca na reči kao Ja samo Otac u vašim ustima. **5** Ali pošto sam zato ipak došao vama, mada ste zgrešili nazivajući Me tako, to vas sada zovem Svojom istinskom decom u duhu i u vašem srcu; tako od sada da Me više ne nazivate Ocem samo ustima, nego svetim, živim pravom u vašim srcima punim ljubavi da Mi kažete: Dragi Oče, naš jedini istini Oče! – **6** Prethodno ste učinili sami sebe Mojom decom i prema tome i bogovima, a niste bili, jer beše gordost kao žitelji planina da se tako nazivate kako biste se golemo razlikovali od potomaka Kajina. **7** Ali pošto se nađoše neki među vama koji spoznaše put poniznosti i jedine istinske ljubavi prema Meni, tada dođoh kod vas kao Kajinovac. **8** A pošto ljubav ne zaziraše da prihvati Kajinovca i da ga zadrži u sredini vašeg glavnog kolena, tako Kajinovac i osta kod vas, još je kod vas i, ako hoćete, večno nikada ni neće odstupiti s vašeg mesta, koje je živo mesto u vašem srcu. **9** I taj Kajinovac sam Ja, sada živo vidljiv među vama; Ja sam Taj Koga ste pre neovlašćeno nazivali Ocem; i Ja, Kajinovac, sada vam živo dajem pravo da budete Moja istina deca i Ja vaš jedini istini Otac. **10** Sada Me sa svim pravom u poniznosti i ljubavi svoga srca možete zvati Ocem kao što vam ja kažem: Moja draga dečice – jer sada sam zaista vaš Otac i vi zaista Moja dečica. **11** To je prema tome savez koji sada s vama činim zanavek. **12** Onome koji ostane u tom savezu, njemu ću biti Otac i on Meni dete; i ko god pristupi tom savezu, taj će i ubrzo dobiti istinsko detstvo. **13** A koji se odvoji od saveza, taj će se odvojiti i od Mene i izgubiće detstvo na onoliko koliko ostane odvojen od tog svetog

saveza. **14** No zaista kažem: Koji iznova bude hteo da stupi u taj savez, moraće da upotrebi mnogo sile. **15** Ali ipak će mu biti mnogo lakše da stupi u savez nego, ako je već primljen u njega, ponovo da se rastavi od njega; jer onaj koga Ja zahvatim tim savezom, taj se neće tako lako odrešiti od njega. **16** A Joriasovo viđenje vam takvo i napominje pošto htjede s oblaka, koji beše poniznost njegove ljubavi, da se odvoji kada sam sebe učiniv slepim skoči s njega; a kada se ponovo probudi, gde beše? **17** Gledajte, tako ljubav drži duže nego što mislite; a i ljubav je sveza ovog sada učinjenog saveza između Mene i vas; mislite li da se ta sveza može tako lako pokidati? **18** O nikako, kažem vam Ja; može se istegnuti koliko hoćete, ali ne tako lako opet pokidati kada jednom nekog sveže u ljubavi, koja je istinsko detstvo. **19** A onaj koji jednom zavlada ljubavlju, taj je zavladao i detstvom pošto je ljubav i detstvo jedno te isto. **20** Gledajte, ranije ste revnovali svi skupa i zacelo za mudrošću, a ljubav ste gazili nogama. U toj mudrosti bejaste gladni i žedni. Vaša pohlepa za znanjem i mudrošću proguta već celu vidljivu tvorevinu. I kako vam dade vaša mudrost, tako za vas i Bog beše, a ni ne sme biti, ništa drugo do samo i samo ako taman beše po vašoj mudrosti. I tako i žrtvovaste Njemu kako vam se sviđaše – jer Bog vaše mudrosti svakako moraše se zadovoljiti time pošto moraše biti ono čemu Ga vi učiniste i kakav vam On beše najkomotniji i najunosniji. **21** Pod tim Bogom, Koji vam ne beše Otac, vi beste puni gladi i vaša deca ginjahu pod silnim pritiskom vašeg Boga mudrosti. **22** Šta li učiniste u takvoj vašoj visosti u koju vas premesti vaš Bog mudrosti, a pri tome vas ostavi da preko svake mere gladujete i žednite? **23** Gle, tada tek nagnuste uho ljubaznim ustima Henohovim, pa zatim i srce – i on beše glas ljubavi iz Mene, koji vam iz starog oblaka Joriasovog dozva da vaš Bog bez ljubavi ne vredi ništa i da jedino ljubav jeste sam život. **24** Primećujete li sada kuda nišani viđenje Joriasovo? **25** Gle, sada tek svojom ljubavlju poznajete Mene, jedinog istinog Boga, Koji jeste vaš istini Otac pošto je sada sve vas rodio Njegovom decom. **26** Tek sada ste primili istinu svetlost, kojom vidite da između Mene i vašeg ranijeg Boga mudrosti postoji velika razlika pošto jedino Ja jesam, a On večno nije ništa bez Mene. **27** I u tome leži beskrajna veličina toga da ste sada primili istinsko detstvo; tako i zadržite šta ste sada primili i ostanite u Meni decom kao Ja u vama Ocem večno, amin."

272 Poglavlje

1 Po toj odveć jako svetlećoj besedi, Jorias se smesta baci pred Abedama i slavljaše Njega u velikoj žari svoje ljubavi i zahvali Njemu u požaru svoga srca; i njegova ljubav postade sve moćnija i moćnija, toliko da i po telu izgledaše kao da je od užareno belog gvožđa. **2** A kada oci takvo primetiše, začudiše se vrlo i ne znađaše šta s time započeti i kako i za šta primiti ovu pojavu. **3** A pošto uzvišeni Abedam vide takvu opštu zbunjenost u otaca, otvori Svoja usta i reče im: "Šta se čudite velikoj ljubavi Joriasovoj? **4** Koji ovako ljubi kao on, taj će i iskusiti šta je on sada iskusio. A kada kod nekoga ljubav postane sve moćnija i moćnija, onda užari sve njegovo biće pošto je ona pravi, istini oganj. A onaj koji se tako užari, taj se i po meri svog ljubavnog žara usija, jer nigde nema druge svetlosti osim one koja se rasplamsala iz ognja; zato je istina ljubav prava svetlost zato što je pravi živi oganj. **5** A Ja kažem svima vama: Onakva kakva kod nekoga bude ljubav prema Meni, takva će mu biti i svetlost, i prema tome i njegova mudrost; a vi svi ste valjano opremljeni proizišli iz Mene; svako u sebi ima isto to što je u Meni zato što sam mu Ja savršeni Otac kao što on treba da mi bude savršeno srazmerno dete. **6** A budući da je tako, koliko veliki nerazumnik jeste prema tome taj koji takvo čuje iz Mojih usta, a ipak smesta ne uniđe u sebe i raspali u svome srcu velik oganj ljubavi da bi hitro užario celo svoje biće i osvetlio ga sasvim i skroz da bi zatim našao u sebi koja beskrajna blaga sam položio u njega? **7** Gledajte ovamo! Jorias je prožet žarom sve do spoljne kože; on gleda i uživa sada već u neizmernim blazima iz Mene; jest, blazima koja večno nisu prolazna i potrošljiva pošto se umnožavaju te umnožavaju beskonačno kao što se umnožava zrno žita na zemlji, samo s razlikom što se izjedena blaga ljubavi obnavljaju sve proslavljenija i u beskrajnost umnoženija, dok zrno žita zemlje, kada se poseje u zemlju, jedino vraća najviše stostruko. **8** Zaista, zaista vam kažem: Ovu zemlju i sve što je na njoj, u njoj i nad njom, i sunce i sve što je u njemu, na njemu i nad njim, i sve velike zvezde sa svim svojim beskrajnim množinama svetova i s njihovom svetlošću i sa svime što je u njima, na njima i nad njima, i što bejaše i što će biti posle beskrajnih tokova vremena, i celo nebo u svoj svojoj beskonačnosti, sve beskrajne mirijade anđeosva sa svom svojom veličanstvenošću, jest, Mene Samoga imate u sebi. **9** Koliki je

prema tome nerazumnik onaj koji se ovde svađa oko parčeta zemlje, kako je već češće bio slučaj među vama, kada u sebi sadrži i nosi celu zaista živu zemlju, koja za njega nikada neće proći, ne može večno nikada, nego samo će se po njegovoj želji i njegovoj slobodnoj volji sve više povećavati, sve više proslavljati i sve više umnožavati, a i tako sve ranije navedeno. **10** Jer ako ne bi bilo tako, onda ni niko ne bi bio sposoban da misli; a sve što neko može i želi da misli, i koliko struko i kako oblikovano, nalazi se sigurno u njemu bićstveno kao što se u semenu već nalazi beskrajno mnoštvo istog semena pored svih biljnih delova što proizvode sebe, bez čega ne bi bilo zamislivo rasplodavanje u beskraj. **11** A kada vas ovako vaše misli uče šta sve beskrajno-struko sadržite i nosite u sebi bićstveno, i Ja kao Tvorac svega toga i vaš istini Otac sada vam još to i otkrivajući kažem, i ne trebate ništa osim jedino istinske ljubavi da dođete u potpuni posed svih tih beskrajnih blaga – kažite koliki je nerazumnik prema tome taj koji se stara i brine oko pesnice pune prašine ništavne zemlje, koja je samo proveravajuća varljiva slika ili potpuno prividan svet, dok u sebi zbrinjava bezbrojna mnoštva sunaca, koja su prava, istinska i neprolazna? **12** Zato pogledajte Joriasa; on vam sada pokazuje šta ljubav može i u čemu može da vam pomogne. **13** Zato ubuduće više ne budite nerazumnici i bežite od sveta i tražite vas same i Mene u vama. **14** Nađete li s vašom ljubaznom svetlošću sve to, onda ćete valjda uvideti koliko cela zemlji vredi prema najmanjem unutaranjem blagu života iz Mene. **15** A ko se užari u ljubavi poput Joriasa, taj će i naći šta je sada on našao. **16** A ti, Moj ljubljani Joriase, ustani sada i pokaži ostalima najmanji deo šta si sada našao u sebi iz Mene svojim žarom ljubavi, amin."

273 Poglavlje

1 I smesta se dignu usijani Jorias i poče upućivati sledeće reči po volji Abedamovoj svim prisutnim ocima i predstavi im verno najmanji deo pronađenog sada u sebi blaga koji je beskrajan; a reči koje im uputi glasile su ovako: **2** "Oci, braćo, deco, matere, žene i kćeri, čujte! Zaista, zaista, zaista – nijedno spoljnje čulo naše duše neće shvatiti šta je Bog, naš sveti, preljubazni Otac, priredio onima koji jedino iznad svega ljube Njega i svoja srca nikada ne odvrćaju od Njega – i jezik nijednog čoveka takvo nikada

neće moći predstaviti. **3** O kako bi takvo i bilo moguće tu gde nas napuštaju reči i sigurno niko više u sebi neće naći reč kojom bi bio u stanju da razgovetno prikaže nikada slućene, još manje viđene stvari; i ako bi sastavio nove reči, ko li će ih razumeti, i ko ih tek te beskrajno mnoge zapamtiti? **4** Zato ovde samo mogu ispoljiti najmanji deo najmanjeg dela da se slabo razume; ne kažem uzalud, dragi oci, braćo i deco, da se slabo razume, jer zemaljska reč jedva da je samo spoljna kora nekog drveta starog više stotina godina. **5** A ko će iz kore spoznati unutarnji, predivni život drveta? Ko u samom drvetu osiljenu klicu i u njoj beskrajno mnoštvo onoga što je još skriveno i što će se tek vremenom vidljivo pojaviti našim očima? **6** I ko će tek iz krajne spoljašnosti kore spoznati sva duhovna čuda koja sadrži najmanje vlakno drvesine? **7** Kako se tu pripremaju lišće, cvet, plod sa svim delovima koji ih okružuju i prožimaju, pripremaju ih mnoge hiljade ruku duhova da bi ih zatim u pravo vreme kroz bezbrojno mnogo kanalića doveli do ušća na grančicama i tek tamo ih beskrajno divnije izgrađuju po određenom obliku i po svim osobinama koje god možemo da osetimo i primetimo. **8** A kao što sve to i još bezbrojno više ne možemo razabrati sa spoljne kore drveta, još mnogo manje će neko predstaviti rečima jezika najmanji delić onoga šta je naš najsvetiji, preljubazni Otac spremio u srcima onih koji Ga iznad svega ljube. **9** O ljubavi, ljubavi, ljubavi – ti velika, sveta ljubavi! – Koje obilje, koju dubinu života i svetlosti sadržiš u sebi?! **10** Bog – Sam Bog jeste najčistija ljubav i ta ljubav jeste pred svima nama; ona je sveti, preljubazni Otac svih nas, ovde – među nama – ovde – u našim srcima! **11** Od očiju ploti i duše jeste skriveno, ali nije od očiju duha u kome prebiva ljubav, jest, koji jeste sama ljubav iz beskrajne ljubavi našega svetoga Oca. **12** Duhu je zrnice peska više no telesnom oku ova cela zemlja i celo zvezdano nebo ukoliko bi i moglo da se vidi u celoj njegovoj spoljnoj raskoši tako blizu kao mrlja zemlje po kojoj idemo. **13** O zrnice peska, ti veliko čudesno delo, šta si ti? – Koliko veliko i divno! Ko sluti neizrecivo veličanstvo onog što neprimetno prijanja uz njegovo stopalo? – a samo je sićušna prašnica! **14** O Oci! – Ne verujte! – Nije prašnica! – Svet, neizmerno velik svet jeste! U njegovim dalekim prostorima viju se svetlost i život! **15** Velike reke se provlaće njegovim dugim kristalnim dolinama. Na njegovim vrlo visokim planinama gore mnoge hiljade sunaca punih predivne svetlosti svih boja, i bezbrojna bića s nikada slućenim predivnim

oblicima oživljavaju taj veliki svet – svetlost i toplota je njihova hrana; njihovo kretanje liči putniku pred važnim odredištem. **16** O zrnice, zrnice, ti sâm možeš da mi budeš dovoljno za svu večnost! **17** O oci, braćo i deco! – Više nisam kadar da govorim jer već ova prašnica postaje sve divnija i veća. **18** Šta će tek biti jedna cela zemlja i njeno sve divnije umnogostručanje u celini kao i u svim njenim bezbrojnim delovima? **19** Šta li tek sunce; šta li celo vidljivo zvezdano nebo; šta li tek nebo duhova i anđela; šta oni – šta mi – šta li tek ljubav Božja u nama? **20** Zato ljubite, ljubite, ljubite Njega; tek u ljubavi ćete saznati šta je ljubav – i koliko je neizrecivo dobar naš sveti Otac! **21** O ljubavi, ti sveta ljubavi! Ti jedino jesi sve u svemu! – O Oče, Ti sveti Oče, Ti Sam pa jesi ta sveta, velika ljubav! **22** Zato ljubite, ljubite oci, braćo i deco – ljubite ljubav; ljubite iznad svega svetoga Oca! **23** Jer jedino On je ljubav, večna, beskrajna! – Zato jedino Njemu sva naša ljubav večno, amin."

274 Poglavlje

1 Kada pak Jorias svrši s užarenom besedom, zgrabi ga Abedam, privuče ga sasvim na Svoje svete grudi, blagoslovi ga, pa mu reče: **2** "Ljubljeni Moj Joriase, ti si istino i dobro dao, jest, savršeno po Mojoj volji si dao šta sam zahtevao od tebe zato što si bio i još jesi potpuno prožeto užaren ljubavlju prema Meni i iz Mene tek prema svim svojim ocima, braći, deci, materama, ženama i kćerima. **3** Ali još nisi dovoljno zreo po duhu da bi mogao ostati u tom žaru postojano; jer gle, zato što sada hodim među vama, zato ste po duhu samo silom sazreli plodovi na drvetu života; zato ćete još svi morati da izdržite još jako naknadno sazrevanje; inače bi se svako izjeo i izljubio, pa umro zauvek. **4** A da bi se ovaj tvoj žar nešta ublažio, daću ti ženu pošto si još samac i jedva imaš preko sto godina; na ženi ćeš se tek okušati i učvrstiti malo pomalo za trajan žar premoćne ljubavi prema Meni jer za sada još nije vreme u kome će ljudi i bez žene moći da stupe sa Mnom u presavršen brak; pa tako je za sada iz tog razloga za svakog nužno da uzme sebi ženu kako bi preko žene, kojom je od sebe samog i takođe od Mene odvojen, ponovo postao jedno preda Mnom. **5** Jer kako Eva proiziđe iz Adama, tako žena svakoga muža ponovo mora postati jedno s njim, i on jedno u sebi preko ponovnog sjedinjenja sa ženom. **6** Pa kada tako ponovo

stane kao jedan čovek preda Mnom, tek tada ponovo može postati potpuno jedno sa Mnom; ali sve dok je još odvojen, nije ni trajno sposoban najviše ljubavi iz Mene i opet prema Meni. **7** A već je i vaša mudrost učila da bez suprotnosti ni jedna stvar nije moguća. Gle, takvo je tačno. **8** A žena je čoveku data za suprotnost. Ako prema tome čovek ne postane jedno sa svojom suprotnošću, onda ni u sebi samom prema Meni ne može postati suprotnošću. **9** A sve dok to ne postane, toliko dugo je i jednakog reda prema Meni. A ako je to, onda nije prijemčiv, nego, Meni podobno, jedino saopštavajući sam sebi. **10** A u tome i jeste velika razlika između Oca i dece da Otac stalno daruje, a deca primaju, i upravo tako jesu jedno s Ocem pošto su Njemu radi suprotnosti. **11** A ukoliko deca ništa ne bi htela da primaju, nego samo da se postave na jednu crtu s Ocem kako bi poput Njega samo darivala, reci Mi ko će tada činiti primajuću suprotnost? **12** A ukoliko ta nedostaje, šta će s vremenom biti od dece? Kažem ti da bi se ispodarivala sve do zadnje kapi svog postojanja. I Otac bi tada svoja saopštenja zauvek morao da prekine, pa time u Sebi Samom da obrazuje suprotnost kako bi ostao šta je bio u Sebi od večnosti – večni moćni Bog koji je Sam Sebi savršeno dovoljan. **13** A ti sada sa Mnom stojiš na jednoj te istoj crti i još Mi nisi suprotnost nego si jednakog reda. Zato ti je potrebna žena kako bi Mi postao savršena suprotnost i Ja tebi tako savršen Otac. **14** Ti Me sada pitaš u svome srcu gde li je prema tome žena koju treba da uzmeš. **15** Gledaj ovamo, evo je već! Zove se Besela i siroti Pariholi je njen otac. Gle, nju sam ti odredio za ženu. **16** I ti Besela stupi bliže ovamo Meni i ne plaši se čoveka kojeg ti sada dajem jer on će te nositi na svojim rukama i tvoj večno trajan stan biće njegovo srce, i kako budeš jedno s njim, tako ćeš biti jedno i sa Mnom u njemu i preko njega, amin." **17** Pri tim rečima sagnu se Abedam do Besele i uze je u svoje levo naručje i pritisnu je o Svoje grudi, blagoslovi je, pa joj reče: **18** "Sada, ti prelepa Besela u duhu kao i po telu, otkrij se pred onim kome sada pripadaš kako bi video kakvu ženu sam mu dodelio za njegovu moćnu ljubav prema Meni." **19** I smesta Besela, kojoj beše tek nešto preko trideset godina, pomeri svoju malo tamno-plavu kosu na stranu i oči Joriasove videše tu nešta tako lepo da on pri tome uzviknu: **20** "O zemljo, o sva nebesa, kako ste sada siromašni preda mnom! – Jer nešta divnije sem Boga nećete obuhvatiti drugi put. **21** O siroto sunce, kako ćeš se provesti sutra ili onda kad se ovo sunce otkrije pred tobom? **22** Ne,

ne, dragi, sveti Oče, takvog dara ipak nisam vredan." **23** A Abedam mu na to uzvрати: "Ako te Ja držim vrednim, onda i jesi; zato i prihvati ovaj dar iz Moje ruke i idi s njom do Adama i Eve da te i oni blagoslove, pa zatim i tvoj otac Jared i Beselin otac, pa zatim opet dođi k Meni kako bih te posvetio u duhu za proroka zvezda svih nebеса, amin."

275 Poglavlje

1 Pošto se sve to dogodi i oci s materama blagosloviše novi bračni par, dođe Jorіas sa svojom mladom i najlepšom ženom opet do Abedama kao što mu je On prethodno naložio. **2** Pošto se opet nađe pred Abedamom, Sveti odmah položi Svoje ruke najpre na Jorіasa, a zatim i na Beselu dodirnuv glavu i srce, to jest levu stranu grudi, i reče pri tom sledeće reči: **3** "Primate Moj blagoslov k večnom životu; rađajte iz vas istinske žive plodove čiste ljubavi; daleko bilo vašem telu puko zadovoljenje onog na čemu prijanja plot i prema tome greh; tako ćete uvek hoditi preda Mnom istinski i odano; a koji ugađa svome telu, hrani ga preko prave mere, pa traži da ga uveseli svakakvim sladostrašćem, taj hrani svoj sopstveni greh i sladostrašćem tela odobrava večnoj smrti svu vlast nad sobom. **4** Zato obuzdavajte svoje žudnje kada nije vreme da Mi rodite živi plod; a kada je vreme, onda pozovite Mene kako bih vas držao kada grehu prinosite žrtvu i da zato ne padnete nego da ostanete u Mojoj milosti. **5** Jer onaj koji padne, taj teško ustaje i pri svakom padu duh se ogrće novim zatvorom smrtni. **6** Pa kada hoće da ustane iz zarobljeništva tela – što je stari greh i stara smrt duha, kako će se provesti kada mesto jedne kore naiđe na više stotina koje su jedna za drugom sve tvrdokornije? **7** Zato starajte se samo o tome što je duha, a telo predajte Meni, i činite u njemu Moju volju kako bi iznemoglo; tako ćete u duhu svagda rasti i napredovati s onim stepenom s kojim se vaša smrt smanjuje, koja je greh ili telo. **8** Zato kažem vam još jednom: Ne hranite, ne jačajte i ne naslađujte svoje telo jer tako hranite, jačate i naslađujete svoju sopstvenu smrt, koja sada ogrće duha kao zadnja tamnica pred njegovo ponovno oslobođenje ili ponovno vaskrsenje za puni večni život iz Mene i u Meni. **9** Ti, Moj ljubljени Jorіase, video si veličinu i uzvišenost onog što je dete Moje ljubavi. Osetio si puninu žara Moje Očinske ljubavi. Tako ostani odan Mojoj volji, ostani odan Meni, svome

Bogu. Jest, ostani odan Meni, svome svetome, preljubaznome Ocu. **10** Kada god telo tvome srcu postavi nedoličan zahtev, pogledaj zvezde neба, i Ja ću ti iz zvezda govoriti i reći ću ti šta imaš činiti. **11** A ukoliko bi skrenuo s ovog Mog puta, kojeg sam ti sada obeležio, tada će se i nebo pred tvojim očima naoblačiti gustim oblacima i ti svojim očima nećeš spaziti govoreće zvezde toliko dugo sve dok se pun kajanja ne vratiš na taj Moj put. **12** A ako ostaneš prostodušno odan Mojoj volji, tada ćeš uskoro osetiti u sebi njenu veliku moć, jer baš tako što ćeš slediti Mojoj volji, primaš je u sebi i činiš je svojom. **13** A kada Moja svemoćna volja postane tvojim poretком, kao što je večno Mojim, reci Mi koja sila smrti da te tada savlada? **14** A zato ti dajem takvu zapovest, kao i svima, kako bi njenim sleđenjem svako usvojio moć Moje volje, kojom su sve stvari stvorene i pred kojom sve stvari uzdrhte. **15** A sve dok neko Moju volju ne usvoji, toliko dugo i ostaje zarobljenik smrti i sluga greha, koji je stara smrt. **16** A onaj koji je usvojio Moju volju, taj je postao savršen kao što sam Ja, njegov Otac, i on će obavljati dela života, koja Ja obavljam. **17** A onaj koji je ovako postao posednikom Moje volje, taj je ovladao i istinskim detstvom. **18** No, koji je onaj čovek kome Moja volja postaje savršeno sopstvenom? – Kažem tebi i svima vama: onaj koji Me ljubi. **19** A koji Me ljubi? – Onaj koji čini Moju volju; koji čini Moju volju, taj je usvojio Moju volju. **20** To je istinsko detstvo da svako bude u Mojoj volji i Moja volja u njemu; i to je istinski živi plod čiste ljubavi i večni život. **21** Taj plod pre svega treba da mi rodiš sa svojom ženom; rodiš li ga, onda ćeš i decu rađati koja će proizilaziti iz Moje volje, i biće savršena poput onog koji ih je rodio. **22** A to je taj Moj blagoslov da prema tome Moja volja postane tvojom i da živiš iz nje i u njoj večno, amin. **23** Sada idi do Moga dragog Jareda, a Garbiel i Besediel neka se sada daju na ovo mesto, amin."

276¹¹ Poglavlje

1 I Garbiel i Besediel dadoše se odmah – pošto ih Jorіas obavesti da ih je pozvao uzvišени Abedam – puni hrabrosti i ustrajnosti do uzvišenog Abedama. **2** Pa kako dospeše do Njega (dašta za nekoliko koraka), tada se Garbiel odmah istaknu i reče (izuzetno jako sagnut napred kao da mu o

¹¹ Vidi: 2:90.

vratu sedi centa (50kg) *teške poniznosti*) uzvišenom Abedamu. **3** "Dragi, sveti Oče! Da li da najpre ja ili da Besediel počne s objavom svog viđenja? **4** Ja, sa svoje strane, bio bih za to da najpre Besediel pa tek onda na kraja ja ispričam svoje viđenje." **5** A to reče zato što ne beše pozvan kao prvi i kod pozvanih primeti povišavanje. Tako se nadao, ako bi sasvim kao poslednji objavio svoje viđenje, onda bi ipak stajao povrh i bio bi uzvišen nad svima. **6** A Abedam reče na taj nametljiv zahtev Garbielu: "Garbiele, gle, Ja, sa svoje strane, opet uopšte nisam za to, nego pre svega sam za to da ni ti ni Besediel ne obznanite svoja viđenja pošto nemaju opštu vrednost, pri svemu odnose se samo na vas, a za primenu viđenja ću vam tek sutra dati potpuni nalog. **7** To bi dakle bio deo za koji sam Ja sa svoje strane nepromenljivo. A onda sam opet s druge ali ipak s Moje strane opet za to da, kada nekog zovem, on ipak sačeka šta tražim od njega, pa neka govori tek kada zatražim, a ne nametljivo da Mi, u neku ruku, naznačuje šta imam činiti. **8** Gle, za takvu predusretljivost koja žudi za prvenstvom Ja s Moje strane opet nisam uopšte, nego tim više opet s druge Moje strane za to da se svako ponizi tako da radije hoće da bude zadnji nego prvi; radije sluga nego gospodar; radije najmanji nego najveći; radije neprepoznat nego suviše priznat; i radije zadnji sluga nego prvi zapovednik. – Gle, za to sam s Moje strane opet veoma. **9** I još sam s druge Moje strane opet za to da svako drugome u svakoj istinskoj ljubavi bude istinski brat – jer sve dok nije, Ja njemu s Moje strane ni ne mogu biti Otac. A ako sam Ja jedini istinski Otac, onda Ja kao najviša mudrost s Moje strane zaista opet ne uviđam koja bi razlika trebala biti među Mojom decom. **10** Ili da li u čistoj ljubavi ima razlike – pošto je savršena iz Mene? **11** Jest, dašta ima razlike između ljubavi i ljubavi kada je moćnija i moćnija, ali te razlike su takve da braća usled tih razlika poštuju jedan drugog; i što više ljubavi neko ima, tim je i ponizniji i tim više svima hoće da bude sluga. **12** Gle, prema tome bih Ja sa Svoje strane ipak smatrao da treba da se poniziš, da uvidiš svoju zabludu, pokaješ se u sebi i da najpre svoje srce napuniš istinskom ljubavlju prema Meni, Ocu, i isto tako prema svojoj braći, ocima, deci i ženama – jer inače sa svoje strane nećeš primiti mnogo večnoga života. **13** I ti Besediele možeš učiniti isto. – A Ti, Moj dragi Zehele, pokaži im pravi put, amin. **14** A sutra ću svakome dati njegov nalog. Takvo prema tome i ova dvojica treba da očekuju od Mene, amin." **15** Po tim rečima se pak uzvišeni

Abedam obrati Adamu i reče mu: **16** "Adame, gle, tako smo sa Sabatom dostojno završili jer sredina noći se približila. Reci prema tome svima da je sada svima itekako potreban počinak i zato neka sada otpočinu kako bi se sutra probudili opet ukrepljeni." **17** I Adam smesta izvrši Gospodnju volju i preko dece Setove oglasi svima počinak. **18** Kada se to dogodi, tada smesta nastaje opšti hvalospev mnogih hiljada. Po svršetku toga Abedam blagoslovi sve za počinak, pa reče Adamu: **19** "Pošto se svi dadoše na počinak, ni mi nećemo učiniti izuzetak, nego učiniti šta svi ostali čine." **20** A Adam upita Gospoda govoreći: "Sveti Oče, gde hoćeš da zajedno s Tobom otpočinem, da li ovde? – ili da se damo u moju kolibu?" **21** A Abedam reče na to Adamu: "Adame, gle, Ja sam već mnoge večnosti proveo pod Mojim slobodnim nebesima, tako ćemo i noć provesti pod otvorenim nebom jer se nebeski svod razvedrio i više ne očekujemo oluju. Tako ostanimo gde smo i kakvi smo i dajte se sada svi na počinak, amin." **22** Tako se svrši Sabat pun blagoslova i svečan sveti mir se razli preko svih svetih visina dece Božje.

ČETVRTA KNJIGA

Gospodnje prisustvo četvrtog i petog dana

Gospodnje prisustvo četvrtog dana

277 Poglavlje

1 Dobrih sat vremena pre izlaska sunca još niko nije bio na nogama osim starog oca Adama. **2** Jest, Adam čak rado htjede tu i tamo nekog da izriba da se usudio i da je već nekog našao budnim zbog toga što su se uspavali baš u ovoj najvažnijoj prilici da on čak više nije video ni jednu zvezdu kada se probudio. **3** Međutim, pošto i uzvišenog Abedama vide kako počiva na zemlji između Abedama drugog i Henoha, tako se ne usudi ništa kazati i predade sebe svem strpljenju i popustljivosti. **4** Ali već zazvučашe sa svih strana jutarnje pesme i čula se velika slava i hvala sa svih strana, no na pravoj Visini još se ništa nije čulo. **5** To već beše ponovo novi kamen spoticanja za Adama; čak bi se rado veoma žestoko srdio zbog mlakosti izabranih da je samo sa strane uzvišenog Abedama usledio najmanji mig. **6** Međutim, Abedam još uvek mirovaše između spomenutih ljubimaca i još ne učini nikakav mig ne bi li hteo uskoro ustati. **7** Adam se, istina, silno počesa iza ušiju, ali bez obzira čutaše. **8** Dašta kod sebe reče: "Prava je sramota za nas izabrane da nas sva okolna deca u svemu preduhitruju i prednjače nama s dobrim primerom pošto bi samo na nama bilo da uradimo tako. – Ali šta tu činiti – On Sam još miruje. **9** Samo da se mило sunce ne pojavi pre našeg jutarnjeg poja. **10** Za druga vremena već smo doručkovali dugo pre izlaska, a danas nam sunce preti da nas zatekne još kako ležimo ili barem kako mirujemo na zemlji. **11** Ali šta činiti? – Da Ga probudim ne mogu. **12** Jer naše jutarnje uznošenje je uvek važio samo Njemu. **13** A On još počiva i vrlo bi bilo neprilično učiniti sada nešto i omesti Ga dok miruje. **14** Ali ipak samo da se ljutiš da osim mene i moje Eve niko neće da se digne sa zemlje. **15** Samo kada bi sunce još oklevalo, onda još podneti; ali ako nas nađe ovakvima, šta će sva druga deca misliti o nama? **16** Ne, takav prizor bi bio grozan za mene; zato zakasni, zakasni, marljivo sunce! **17** A kako Adam još neko vreme hramaše za takvim jezovitim mislima, tada sunce iznenada

zaviri iza horizonta. **18** Tu Adamu puče strpljenje tako da ćušnu Seta koji ležaše pored njega, i Set smesta skoči malo uplašen i odmah tiho upita Adama govoreći: **19** "Dragi oče! Jel' ti šta treba? – Samo mi zapovedi da odmah izvršim po tvojoj volji i po tvojoj potrebi." **20** Adam smesta pokaza prstom sunce i reče: "Evo pogledaj samo i posmatraj sunce kako već visoko stoji i čuj kako sa svih strana već odjekuju jutarnje pesme i pozdrav suncu. **21** A mi spavamo više nego pola; a jeste nečuvena sramota za nas koji smo uz to još izabrani. **22** Ne, ne, uopšte ne znam šta da činim." **23** Tu Set pogleda prema već prilično visokom suncu i primeti vrlo brzo da, prvo i prvo, beše prilično blede, a drugo, beše samo nepravilna grudva umesto lepog okruglog koluta. **24** Usled ove jako sumnjive pojave reče Set Adamu: **25** "Čuj, dragi oče, ako se ne varam, onda sada možda nije više tako dalek izlazak pravog sunca. **26** A što se tiče varljivog sunca, samo pogledaj bolje i brzo ćeš se uveriti koliko je sati s tim suncem i kakvo je stanje s jutarnjim pevanjem koje zvuči nešta neugodno." **27** Tu tek Adam počе posmatrati sunce nešta bolje i ubrzo uvide svoju zabludu. **28** I kako bolje načuli uši prema jutarnjem pevanju, koje još odjekivaše, tada i primeti sledeći kratki stih: **29** "Slava tebi veliki bože tamo dole u Dubini; hvalimo tebe, veliki Lameše, i tvoju mudrost, doskočice. **30** Ti si nam probudio pravo sunce tvojom silom, tvoja i njegova su sva velika dela. **31** O Lameše, veliki bože, ti sada ispunjavaš sva nebesa pošto si sada srušio starog slabog Boga. **32** Sada spava umoran i sustao na zemlji poput svojih, kao i njih ugodno ga osvetljava tvoje sunce." **33** Pri tim rečima uplaši se Adam tako silno da uzviknu: "Tako nam svemoćnog Bog, kakav je ovo prokleti dan, kakvo proketo sunce i kakvo proketo pevanje?!" **34** Pri tim rečima Adamovim podignu se malo sa zemlje uzvišeni Abedam i upita Adama: "Adame, šta ti je kada proklinješ?" **35** A Adam uzvрати sav drhteći: "O Abedame! Pogledaj ovaj lažan dan kako je delo Sotonino!" **36** A Abedam reče na to: "Adame! Zašto si sada osudio ovaj dan? Gle, zato neće biti zadnji zemlji! Ovaj dan će se umnožiti na zemlji kao korov i taj korov se neće iskoreniti sve do kraja svih vremena." **37** A Adam vikaše: "O sveti Oče! Onda ga uništi za večno!" **38** A Abedam uzvрати na to: "Gle, i vinovnik ovog dana je slobodan kao i ti, i živi iz Mene. Zato ostavimo mu njegovo vreme; neka ga samo rasteže koliko hoće. **39** A kada dođe Moja večnost na njega, onda će njegova velika nerazumnost izići na videlo istinskog dana. **40** Zato budi miran sve dok vas

ne probudim jutri pravog dana sunca (nedelja). **41** Zato opet legni na zemlju, a kada Ja ustanem, onda ustanite svi jer Ja ću ustati pravog dana sunca (nedelja) i probuditi vas Svojim duhom. **42** A do tada ostavimo Sotoni iz prave muljevite Dubine Lamehove da se igra, amin." **43** Te reči smiriše Adama; a Abedam odmah ponovo legnu na zemlju; i Adam i Set i Eva slediše Njegovom primeru i više ne obratiše pažnju na Lamehovo sunce iz Dubine.

278 Poglavlje

1 Još oko pola sata mirovahu oci a Adam zatvori oči koliko god je čvršće mogao kako zrak lažnog dana nikako više ne bi primio u sebe. **2** Kako prođe tih pola sata, tada se iznenada podignu izuzetno snažna oluja, pijavice iščupaše najdeblje i najjače drveće, vazduhom zaparaše hiljade i hiljade munja i na susednim gorama moćni vatreni stubovi odvališe velike stene iz svojih temelja i raspršiše ih u vazduhu kao laku plevu. **3** Neprestano gruvanje gromova uterivaše Adamu prekomerni strah i on stoga pomišljaše kod sebe u tišini odveć zastrašen: "Bože moj i Gospode moj, dragi sveti Oče moj! A šta ako je Tvome velikom neprijatelju, Levijatenu, toj moćnoj zmiji svake propasti, ipak uspelo da Te nadmudri i, dok ti sada blagosiljajući boraviš ovde među nama, vinuo se na presto Tvoje večne svetosti; šta ćemo onda početi? **4** Šta će tada biti s Tvojim svetim obećanjima? **5** Ako je Tebe, o sveti dragi Oče, Sotona lišio vlasti, šta će onda biti s nama? **6** Ovo beščenje stihija protiv nas jeste sigurno znak da je Sotoni uspela njegova prevelika zloća. **7** O Oče, Oče! – Šta će onda biti s nama?" **8** Gle u takve misli se Adam unese i pošto se Ja još nisam pomicao, tako mu se i učini sada već sasvim sigurnim da sam Ja sigurno zajedno s njim i svom decom postao zarobljenik Sotonin. Zato konačno opet otvori oči i pogleda užasno bojažljivo prema Meni da li sam još tu i da li su deca još čitava. **9** Kada pak ovako otvori oči, tada se smesta poplaši još mnogo silnije od razorne vatrene i olujne scene jer mu se učini kao da vidi kako kroz vazduh lete uništene goreće gore i tu i tamo kako se parče s velikim treskom još goreći obrušava na zemlju. **10** Usled takve pojave viknu preglasno zoveći Mene: "Abedame, Abedame, Ti sveti Oče, ako Ti je svojstvena još neka moć, onda se digni nad tim Tvojim i našim najgorim neprijateljem i nateraj ga da se

smiri i da uvidi svoju slabost pred Tobom; inače propadosmo svi!" **11** Kod te vike Adamove uspraviše se i sva deca i zbog jezovite scene i zbog strašnih reči Adamovih svi se osim Henoha, Jareda, Lameha i njegove žene Žemele, Horeda i Naeme, Uraniona, Gabiela i njegove žene Aore i kćeri Puriste, Lamela, Pariholia i njegove porodice, Zehela i Joriasa i njegove žene Besele uplašiše odveć jako, i svi, u neku ruku zareženi od Adama, takođe se zarobiše njegovim mislima i izraziše se u svome strahu takođe kao Adam istim rečima. **12** Kada pak Hored sa svih strana ču takva ispoljavanja, tada se uzbudi, skoči sa zemlje i reče glasno svima koje obuze strah Adamov: **13** "Oci, braćo, matere i sestre! – Kakav odveć nerazuman strah zarobljava vaša srca i kakve još mnogo nerazumnije, jest, zaista kakve sramne reči planuše vašim jezicima!? **14** Još nikada niko od vas nije bio toliko u opasnosti kao ja da ga proguta Sotona! **15** A ko je mene toliko silno brzo otrgnuo od čeljusti nemani? **16** Zar ne beše On – Koji još sada toliko preljubazno i blagosiljajući boravi vidljivo među nama? Ne beše li On, svemoćni veliki Bog, Koji sada svima nama u Njegovoj beskrajnoj ljubavi predade i dade istinsko detstvo, kao što je takvo sigurno svako sasvim mogao da vidi iz čudesnih viđenja vesnika. **17** On – svemoćni, večni, beskrajni, sveti Bog da dopusti da ga neko bedno stvorenje pobedi i na kraju čak upropasti i uništi? **18** O zemljo – gde još imaš neki kutak gde bi moglo da klija nešto nebesmislenije od takvih misli? **19** Čujte, ja sam samo slab čovek poput vas; a pošto sam kao i vi od Njega Samog primio moćni blagoslov, to priznajem i kažem: **20** Zaista, zaista, On mi je svedok; s tom Njegovom blagoslovljenom silom u meni, koja je prema Njegovom najslabijem dašku u poređenju ama baš ništa, poduhvatiću se, čujte, ja sasvim sam sa sto puta sto hiljada takvih besnih Sotona makar svaki od njih bio iole moćniji koliko puta ova brojka koju izgovorih nadmašuje jedinicu. **21** A kada se ja, jedini grešnik među vama, usuđujem tome i itekako sam kadar, recite sami sebi: Šta je prema tome to što vaša srcu ispunjava takvim besmislenim strahom? – O vi slaboga srca! **22** A da biste videli koliko je užasno tašt i odveć nerazuman vaš strah, zapovedam tom strašnom neprijatelju da ustukne i da se zavuče u neku blatnjavu lokvu u Dubini! **23** Gledajte, već svugde diše blagosiljajući mir; gde su sada munje, gde leteće gore, gde vatreni vrtlozi i vetar, gde crni oblaci? **24** Ali pogledajte tamo kako se pravo sunce već divno približava vedrom izlasku!" **25** Pri tim rečima podignu se i Abedam te Hored iz

prevelike ljubavi padnu do Njegovih nogu i zahvali Mu za tako moćan blagoslov. **26** Svi oci pak gledaše kao skamenjeni čas Horeda, čas opet Abedama, i niko ne znađaše kako pomoći sebi ni na koju stranu okrenuti se. **27** A Abedam pohvali Horeda, pa zatim reče svima: "Mir s vama i Moja ljubav da bude Moj blagoslov u vama i nad vama! **28** Ustanite svi u ljubavi prema Meni; i ti Sete idi i postaraj se za obilan doručak; a svi vi premislite međutim Ko je kroz Mene među vama i udaljite sav svoj nerazumni strah. A tek posle obeda pokazaću vam koliko je tašt bio vaš strah, amin!"

279 Poglavlje

1 Set odmah sazva svoje i ode s njima dole u svoj dom i natovari tu pet korpi punih plodova najbolje vrste i priloži uz to hleba koliko treba i meda koliko treba i mleka koliko treba. **2** Kada se sa svojim nosačima ovako valjano opremi hranom i pićem, tada Mi zahvali na milosti da se udostoji da time služi svima na visini a i zapovedi delu svoje mlađi da pažljivo pogledaju i ispitaju kod svih prisutnih naroda da li imaju šta jesti i piti, i ko god došao, odmah da mu se pruži hrana i piće. **3** Po tom ljubaznom nalogu pak odmah naloži da se dignu napunjene korpe s hranom i da se odnesu na visinu, i on sam ponese veliki sud pun najčistijeg meda. **4** A jedva da pođe nekoliko koraka, već mu dođe u susret uzvišeni Abedam i reče zatim Setu koji se skoro sruši od ljubavi i najvećeg poštovanja i ganuća: **5** "Sete, ti veliki ljubimče Moga Očevog srca! – Da si blagoslovljen od Mene i tvoj ceo dom zato što si mislio na tolike gladne i žedne iz svih plemena. **6** Zaista ti kažem, to je najveće što neko može da učini da opskrbi sirotog brata i sirotu sestru i podpomogne starost i prihvati se preljubazno malih. **7** Ko takvo čini iz čiste ljubavi prema Meni i iz te ljubavi poput tebe prema braći i sestrama – Ja ti kažem, Moj najmiliji brate Sete, i imao greha koliko ima peska u moru i trave na zemlji, zaista, svi će mu se otpustiti. **8** A u trenu kada neko hoće da čini tako i otvara svoje srce svojoj braći i sestrama, biću Ja kod Njega i daću mu večni život, i sve što je Moje, neka i njemu stoji na službi kao što stoji Meni na službi. **9** Sete, Moj brate, sada ti dajem večni život jer sada si učinio najveće delo pošto si učinio više no što sam ti zapovedio – jest, Ja ti kažem da je to najveće i najsavršenije delo koje je ikada učinjeno na Visini. **10** Koji čini što mu Ja odredim, taj je veran sluga; koji je svojim

srcem stalno okrenut Meni, taj Mi je pravo dete, pravi sin i prava kći; koji iz duha postupa i prezire svet i stalno sva čuvstva upravlja prema Meni, taj je andeo i jeste Meni brat u duhu sve istine poput tvoga Zehela. **11** A ko čini kao što si ti sada učinio, zaista, zaista, taj je više od svih, jer on je Meni brat u ljubavi. – I to je najveće. **12** Zato da si Mi ti, Moj najdraži brate Sete, sada i blagoslovljen nad svima i tvoje celo pleme. **13** I ovo mesto neka ostane do kraja svih vremena i neka se nikada ne oskrnavi nogama nedostojna naroda. **14** I mesto gde staneš svojim nogama neka teče preobilno blagoslovom; tvoj dah neka postane manom neba i svaka tvoja reč najsladim medom večnoga života. **15** Na ovom mestu neka Lamehova žena bude blagoslovena negda spasiteljem koji će tvoje pleme održati sve do kraja vremena. **16** Jest, Ja ti kažem, najdraži brate, tako Mi se sviđaš da ću Svoje veliko obećanje sigurno održati i iz tebe i iz tvoga plemena ću primiti telo i krv i postaću tako poput tebe čovekom, premda svemoćnim čovekom; a mada još ne možeš nositi božansku punu svemoć, no moć ljubavi uvek ćeš imati sa Mnom, uvek u Meni i uvek iz Mene kao istinski brat u savršeno istim delovima. **17** O dragi Moj brate! – Dodji ovamo na Moje grudi i daj da te obuhvati sva moć i sila Moga života. **18** O koliko već dugo čeznem za bratom, međutim – ne htede Mi postati ni jedan u Mojoj ljubavi dobrovoljno iz sebe. **19** A ti si Mi sada postao za čime je Moje srce čeznulo uzalud tolike večnosti. **20** Zato daj da se sada radujem na tvojim grudima jer sada više nisam sam u dalekoj beskonačnosti; nisam uzalud beskonačni prostor radi jednoga brata ispunio bezbrojnim bićima svake vrste, nisam uzalud iznedrio iz Sebe bezbrojna mnoštva duhova. **21** Jer na tebi, ti Moj ljubljani Sete, sada sam našao brata; jest – ti si Mi sada vratio brata koji, Mene prezirući, izgubi se Meni negda kao duh svih duhova. **22** O zemljo, kako si sada bogata pošto Mi dade brata! Zato da ti i bude od Mene što cela beskonačnost večno nikada neće imati! **23** Tvoju decu hoću da prihvatim Svojom decom i tvoji oci da Mi budu braća. **24** Sada, najdraži brate, hajde da pođemo na visinu i tamo da obedujemo doručak s našom decom i Ja ću svima glasno objaviti da sam našao pravog brata i neka nebo i zemlja glasno likuju zato što sam našao pravog brata, amin! **25** O Moj najdraži brate!!!"

280 Poglavlje

1 A kada Set ču takvu veliku ljubaznost od Abedama, on ne uzmognu ići dalje, već smesta pade pred Njega i reče: **2** "O iznad svega dobri, sveti, preljubazni Oče! – Ja, slab čovek, ma nisam ni dostojan da kročiš u moju kolibu, i nisam dostojan da me Ti samo pogledaš. **3** A ti činiš mene sirotog grešnika pred Tobom bratom, jest, bratom Tvoje ljubavi. **4** O dobri, sveti, preljubazni Oče, uzmi ponovo ovu misao iz moji jadnih grudi jer je suviše uzvišena, suviše sveta, suviše beskonačno velika; ne mogu je ni zamisliti a da se sasvim ne naježim. **5** Ja – Tebi – brat! – O Ti veliki, sveti Bože, Oče i Tvorče kroz sve večnosti, i jedini Ispunitelju beskonačnosti! **6** Ja, pregalj, gmižući po pesku zemlje, Tebi – brat u ljubavi! – Ne, ne, nemoguće je da zamislim takvo! **7** Oče, dragi sveti Oče! Uzmi opet nazad brata i daj mi da budem jedan od najmanjih iz onih koji sebe smeju nazvati Tvojom decom. **8** O Ti dragi sveti Oče, gle, pa još drhtim celim telom. **9** Takva slabost mi dolazi od prevelike veličine misli zato što si me nazvao bratom Svoje ljubavi. **10** Zato milostivo opet uzmi od mene taj preveliki i presveti teret, kojeg valjda večno neću biti dostojan, kako bih opet mogao slobodno hoditi pred Tobom, pred Adamom i Evom, pred svojom braćom i sestrama i pred svom svojom decom, koju si Ti milostivo izvoleo prihvatiti Svojom decom kroz svoje beskrajno smilovanja i ljubav. **11** O Ti dragi sveti Oče, usliši, usliši milostivo ovu moju bojažljivu molbu – no sada kao i svagda da bude samo Tvoja sveta volja, amin." **12** A uzvišeni Abedam se smesta saže dole do Seta, podignu ga odveć hitro sa tla zemlje, pritisnu ga o Svoje svete grudi i poljubi ga na čelo, pa mu reče najljubaznije: **13** "Sete, Moj najdraži brate! Gle, tek sada si savršeno Moj brat pošto si Mi ga opet vratio. **14** Gle, maločas sam u tebi ponovo pronašao dragog brata usled velike najnesebičnije ljubavi tvoga srca, koju si posvedočio iz Mene svojoj braći i sestrama i svojoj i njihovoj deci tako što si im otvorio sve ostave u kojima si svojom radljivošću čuvao hleba i održivih plodova u pravoj količini i ulaz u tvoju ostavu mleka i meda nisi zatvorio, nego pozvao si sve potrebite da se utole. **15** A sada, pošto se tvoja ljubav sjedinila i sa najvećom poniznošću koja ti je moguća, jesi u vasceloj istini i stvarnosti savršeno pravi dragi brat Moje ljubavi. **16** A da bi video kako je takvo itekako moguće, to čuj, Ja ću te prosvetiti: **17** Gle, ljubav jeste Moje sopstveno najunutarnije sušto biće; iz

tog bića tek ishodi pravo Božanstvo ili sila večno delujuća kroz svu beskonačnost, sila koja je Moj beskrajni Duh sve svetosti. **18** A to sušto biće jesam Ja Sam ovako kako sada stojim pred tobom, i tu iz ovih grudi sva beskonačnost jeste ispunjena Mojim Duhom, koji je Moja duga premoćna ruka, i svagda deluje u najbeskonačnije kao što Ja hoću u ovim Mojim grudima. **19** Gle, prema tome sam i svugde savršeno prisutan ovim Mojim Duhom i mogu da pravim, stvaram i sređujem. **20** Jer Moje misli neprestano ispunjavaju beskonačni prostor koji je večno iz Mene; ali one se ispoljavaju tek onda i tamo gde i kada ih Ja Svojom voljom zgrabim pa ih čvrsto držim. **21** Gle sada, iz upravo tog Mog suštog bića oblikovao sam i tebe, drugu ljubav iz Sebe, koja je sama sebe svesna i delatna; ne samo samu misao, nego slobodnu ljubav iz Mene. **22** Ako si ti sada sa Mnom jedna te ista ljubav, zar prema tome nećeš biti i Moj brat ako je tvoja ljubav jednaka Mojoj? **23** Zato dakle budi bez straha i budi Mi uvek pravi brat, i Ja ti kažem da ćeš i ti delovati slobodno u duhu kao što Ja delujem slobodno ispunjavajući beskonačnost. **24** A ako baciš kamen, onda već vidiš da je ruka tvoje telesne snage duža od same telesne ruke; koliko će tek biti duža ruka tvoga duha? **25** Zato – ako si Mi u ljubavi pravi brat, onda si Mi i u duhu sile – a sled, dragi brate ljubavi Sete, će ti tek pokazati da je Moja ljubav u tebi itekako dostojna da Mi bude bratom jer Ja Sam jesam ta slobodna ljubav u tebi. **26** Zato sledi za Mnom kao brat samo hrabro na visinu jer Ja ti kažem da si ti sada Moj istinski brat i da ćeš ostati večno, amin."

281 Poglavlje

1 Posle ove vrlo utešne, poučne besede Abedamove Set se odveć ukrepi i zahvali Abedamu iz svakog vlakna svoga života na takvoj neizrecivoj milosti. **2** S takvim hvalećim osećanjem zahvalnosti uziđe pored Abedama na punu visinu. **3** Kako dosegnuše punu visinu, tada već i izlazeće sunce razdeli svoje prve zrake glavama gora i prema tome i našoj posvećenoj visini. **4** A Adam beše smesta gotov i odmah upita uzvišenog Abedama: "Sveti Oče! – Gle, nećemo li da pevamo inače uobičajeni sunčev pozdrav, koji me je već toliko dugo svakoga vedroga jutra toliko mnogo duhovno podizao i okrepljivao?" **5** A Abedam na to upita Adama, naime govoreći:

"Adame, zar Me još ne poznaješ? – Reci Mi kome li hoćeš odati čast svojim sunčevim pozdravom? **6** Meni sigurno ne, jer ako nameravaš takvo, čemu li nerazumni sunčev pozdrav kada Ja još vidljivo hodim među vama i od nikoga ne tražim da Mi blebeće sunčev pozdrav; a šta Ja zahtevam, to već svi znate. **7** A ako sa suncem u Mome vidljivom prisustvu već hoćeš da činiš idolopoklonstvo, onda možeš i učiniti ako ti se ono čini višim od Mene, samo te ovde ponovo pitam: **8** A ako ti već u ovom Mom vidljivom prisustvu želiš činiti takvo, ili si voljan činiti, koji duh će se tada preneti nasleđem na sve kasnije potomstvo iz tebe? **9** Zar nije dovoljno što su svi preko tebe trajno dobili smrt tela? – Hoćeš li uz njega još i trajno dodati smrt duha? **10** Gle, ti stari nerazumniče, zar Ja nisam više od sunca, koje Ja mogu da uništim najmanjim dahom kada hoću i mesto njega u trenu da stvorim hiljadu drugih? **11** Šta li hoćeš prema tome sa tvojom starom glupošću? **12** A da bi ipak uprkos tvoje okorele nerazumnosti konačno uvideo dokle ide tvoja glupost, pogledaj sada naviše, stari nerazumniče, i nađi Mi iz ovih mnogih hiljadu sunaca, koja se sada nalaze na nebu, ono kome si bio voljan da blebećeš." **13** Tu se zaprepasti Adam i sva deca jer u trenu nebo bi posuto bezbrojnim hiljadama sunaca, od kojih je svako sasvim ličilo jedno na drugo. **14** A sva deca smesta se srušise dole na zemlju sva ošamućena prežestokom svetlošću, i zamoliše Abedama da milostivo opet ukloni tolika sunca pošto pod tolikom množinom svetlosti niko ne može živeti. **15** I Adam sada uvide svoju veliku nerazumnost i takođe se sruši sav ošamućen i poluslep na zemlju i zamoli Me pokajnički za oprostaj njegove velike nerazumnosti. **16** A Abedam naloži svima da se opet dignu, pa zatim reče Adamu: "Ustani i okaj svoju nerazumnost sa trajnim slabim vidom, koji će ti ostati svojstven celog tvog veka. **17** A ti Moj dragi brate ljubavi Sete naloži da nestanu sunca osim jednog koje treba da ostane u svom starom poretku, amin!" **18** I smesta Set, Mene hvaleći, podignu ruke naviše i reče naoči svih: "U imenu Onog Koji hodi među nama i jeste Gospod nad svim stvarima i nad svakim stvorenjem kažem vam: On, Gospod Bog Savaot, hoće da nestanete osim jednog koje je staro i koje je svagda obasjavalo zemlju!" **19** Kako Set izgovori takvo, ugasiše se smesta sva mnoga sunca osim jednog, i svi slavljahu Gospoda zbog takve milosti i smilovanja. **20** A Adam, kada primeti da u daljini više ništa ne može jasno razabrati, nego samo u blizini, rastuži se veoma i počeo plakati zato što više

ne može da pregleda svu svoju decu. **21** A Abedam mu reče: "Ne gini toliko za svetlošću tela i svetlošću sveta jer suviše telesne i svetske svetlosti oslepljuju duh. **22** A bolje je imati slepo telo nego slepog duha. **23** A nastoj u svome srcu da tvoj duh progleda kroz istinsku ljubav i poniznost, tada ćeš lako moći bez telesne svetlosti. **24** Jer takvo ti učinih iz velike ljubavi sada kako bi se vežbao strpljenju da ne bi postao plen onog koji te je danas najpre probudio svojim rdavim suncem. **25** A i bolje je decu posmatrati u blizini nego u daljini, a za to tebi još sasvim dovoljno svetli telesno oko; pa tako već možeš biti zadovoljan, amin." **26** A sada sva deco, ukrepite se jelom i pićem; već je blagoslovljeno od Mene. **27** A ti, Moj najdraži brate Sete, opskrbi svog starog roditelja. **28** A po poretku kako smo juče večerali, po tom poretku ćemo i obedovati doručak, amin."

282 Poglavlje

1 Pošto po nalogu Abedamovom sada svi posedaše na zemlju i jeđahu i pijahu, ne izuzev ni Adama, mada se svojom kratkovidošću još sasvim ne snalazaše, i uzvišeni Abedam sâm takođe jeđaše i pijaše, odjednom se razabra jako urlanje mnogih ljudi iz pravca jutra i kako se iz dubine dižu stubovi dima jedan za drugim. **2** Ova tako iznenadna pojava začudi skoro svu decu i niko ne znađaše pravo, čak ni Set ni Henoh, šta činiti s tim. **3** A Adam pun zaprepaštenja požuri do Abedama i upita Ga, naime govoreći: "Preljubazni sveti Oče, pa šta je ponovo ovo? **4** Jedva da sam malo smirio dušu od svega što me danas snašlo, a već se javlja opet nešta što nam preti još više od svega prethodnog. **5** O sveti, dragi Oče, smiri me, jest, smiri nas sve i pokaži nam šta je to i otkud potiče, ko je uzročnik tog urlanja? – Šta će biti od ovog, kakve će biti posledice? **6** O Ti dragi sveti Oče, smiri, smiri naše duše, ako je Tvoja sveta volja." **7** A Abedam reče na to sedeći još uz korpu s hranom: "Čuj i reci Mi – šta ćeš potom činiti ako ti i u dlaku kažem šta je sve ovo urlanje, otkud dolazi, zašto dolazi otud i šta će biti posledica i zašto dopuštam takvo – kaži Mi, šta ćeš potom činiti? **8** Kažem ti, ništa drugo no što sada činiš. **9** A da imaš razumevanje, onda bi bez svakog straha činio što Ja Sam činim u ovoj prilici, naime bio bi miran i jeo bi i pio i ljubio bi Me u svome srcu. **10** A onaj koji se pored Mene brine i sekira, onda mu tako i treba kada razorne oluje počnu da besne u njemu i kada se gore

poverenja u Moju beskrajnu moć i ljubav jedna za drugom raspršavaju u njegovom srcu. **11** Onda ti tako i treba da se tvoja duša uznemiruje zato što još ne veruješ savršeno da su jedino Meni podređene sve stvari. **12** Da li se tebi, ili nekome drugome, dogodilo neko zlo pri svim tim velikim pojavama koje su se dogodile za vreme ovog Mog vidljivog boravka među vama ovde na visini od Predsabata? **13** A pošto ste pored Mene uvek izneli čitavu kožu, zašto se sada bojiš? **14** Zato idi bez brige na svoje ranije mesto te jedi i pij; a kada vidiš Mene da ustajem sa zemlje, onda i ti možeš činiti tako, amin!" **15** Zatim se Adam odmah opet dade na svoje ranije mesto, jeđaše i pijaše doduše, ali tako kao neko kome baš ne prija; a u svome srcu vođaše sa sobom sledeći razgovor: **16** "Bože moj – i Gospode moj! Dašta da Ti u svemu imaš potpuno pravo. Naravno da je na meni samom krivica moje brige. – Znam sasvim sigurno, došlo šta došlo, da nas je On uvek spasavao i sasvim sigurno ni ovaj put neće dozvoliti da propadnemo – to je sasvim sigurno. **17** Ali bez obzira na sve to ipak ja i mnogi drugi uvek imamo da pretrpimo prevelik strah. – Čemu li je dobar? **18** Zašto moram da se plašim ama baš ni za šta? **19** Zar je takav svagda prazan strah dobar nečemu? **20** A čemu li ako za njim ne sledi ništa što je dostojno strahu i bojazni? **21** Ali ipak se plašim, i sada se takođe plašim, mada itekako znam da svima nama neće faliti dlaka s glave. **22** Ili da li se plašim zato što imam strah od straha moga srca? – A zar se možemo plašiti straha od straha? **23** Jer kada se plašim, onda je strah već tu i samo je jednostruko a ne dvostruko zlo. **24** A kada nas Gospod već svagda spašava od čega se plašimo, zašto onda dozvoljava da dospemo u strah, koji je takođe veliko zlo? **25** Ili zar zlo koje ima da usledi samo po sebi ne bi bilo bolje bez prethodnog straha no rđav strah sam pred njim? **26** Ukratko, uprkos sveg razmišljanja tamo-amo ne uviđam čemu bi bio dobar strah koji prethodi nekom zlu. **27** Zato bi nas veliki Spasitelj od svakoga zla valjda mogao i osloboditi od zla praznog straha ili barem pokazati nam šta je strah i čemu vredi." **28** Jedva da Adam ovo razmisli do kraja, gle, već se dignu Abedam, pozva Seta i Henoha Sebi i razgovaraše s njima tajne reči. **29** To zagolica Adama još više; a kada se zatim ubrzo Set i Henoh dadoše prema jutru, to već bi previše za Adama. **30** Doduše ne usudi se kazati što na glas, ali tim šarenije od straha i radoznalosti bi u njegovom srcu. **31** Abedam, pak, napravi se kao da takvo ne primećuje i naloži Garbielu i Besedielu da Mu priđu.

283 Poglavlje

1 A kada ova dvojica pozvanih čuše zov Abedamov, odmah se radosno dadoše do Tog Koji ih pozva. **2** Mada i oni strahovaše od sve jačeg urlanja ljudi iz jutarnjeg kraja, ali ipak sada uz Abedama sav strah i bojazan nestade iz njihovih srca. Tako biše savršeno sposobni da govore po zahtevu Abedamovom ili samo da slušaju. **3** A budući da Abedam vide da su njihova srca valjano spremna i uši njihovog duha u valjanoj meri otvorena, to im odmah poče upućivati sledeće reči pune uzvišenog smisla i pune unutarnjeg života, naime govoreći: **4** "Pa čujte vas dvojica! Onaj list koji je izbeležen mnogim znacima i onaj veliki po vodi ploveći sanduk koji je obeležen istim znacima znače da vas dvojica i još pojedini ranije s vama određeni trebate da upišete slične znake, koji odgovaraju rečima i stvarima i postupcima, na kamene ploče ili na one velike listove piar-grma posredstvom šiljasta oruđa koja će Lamehova braća napraviti od metala, zatim da te znake objasnite i svoj deci, braći i ocima i da to zabeleženo čitate deci, braći i ocima. Kada svi ubrzo i lako shvate i valjano razumu znake, onda zabeleženo da čitate svima, i pri tome da imate najveće strpljenje sa manje razumnima. **5** A vaš duh će vas učiti kako iz tih znakova da obrazujete reči, jer svaka reč mora se sastojati iz više nužnih znakova koji s desne na levu stranu moraju biti postavljeni po poretku same reči. **6** A kada se reč jednom postavi, onda pak da se ne menja nikada kako bi kasniji potomci isto tako kao i vi mogli da čitaju, izgovaraju i razumu. **7** A ja vam time dajem zapovest usled koje znaci jedne reči treba da se smatraju svetima. **8** Onog koji bude hteo da menja na samim znacima – i kako budete iz njih obrazovali reči – tog ću pogledati srditim očima. **9** A sada pak dolazi u tom pogledu najvažnije pitanje, glasi ovako: **10** A šta li prema tome zapravo da zabeležimo kako za nas, tako i posebno za kasnije potomke? – **11** Gledajte, to je zapravo najvažnije i s tim morate utoliko savesnije tačno da rukujete i odano da se pridržavate. **12** Pored toga je i pitanje kada nešta da zabeležite? – I ta tačka je neizostavno važna i velika. **13** Što se prema tome tiče prvog glavnog pitanja, to ćeš ti, Garbiele, zabeležiti celu povest o prastvaranju duhova, zatim stvaranje vidljivih stvari i sve Moje ljubazne odluke i velika smilovanja pri tom sve do zadnjeg trenutka ovog Mog prisustva i boravka među vama. **14** I takvo da svagda pišeš i beležiš kada te Ja u tvome duhu

pozivam. **15** Pri tome pak ne treba možda bojažljivo da se brineš i da kažeš: Otkud sve to da uzmem? – **16** Jer gle, Ja, Koji ti sada dajem upravo taj nalog, reći ću ti iz osnove i vodiću ti ruku kako ne bi ni jednu crtju, ni jednu kukicu i ni jednu tačku stavio više ni manje. **17** A kada te god, glasno da čuješ, budem zvao, moraš odmah biti spreman da beležiš po Mojjoj volji i po Mome navodu; i ništa drugo da se beleži osim samo šta ću ti navoditi. **18** A kada te ne budem zvao iz tvoga srca, onda da ni ne pišeš, nego u takvom slobodnom vremenu da podučavaš decu i braću i oce kao i isto tako ženski rod, no više čitanju nego pisanju, a i precrtaje da posmatraš da zabeleženo tobom iz Mene precrtavaju istino, odano, dobro i pravilno. **19** Jer to što ću ti objaviti jednostruko da tvoji precrtaji uhljadostruče kako bi svako pleme imalo jedan te isti zapis u potpunosti u sebi i kod sebe za sebe, za svoju decu i za sve svoje kasnije potomstvo. **20** A šta sada otkrih Garbielu, toga svega i ti, Besediele, savršeno precizno da se pridržavaš šta da pišeš. **21** A pošto će Garbiel opisati veliku prošlost, tako ćeš ti pod upravom Henoha opisati veliku budućnost. **22** Garbiel će primiti neposredno iz Mene jer prošlo neka otvoreno stoji pred očima svakoga. **23** A ti ćeš primiti posredno od Henoha za znak da budućnost uvek treba da ostane pokrivenija od prošlosti. **24** Te tako da se zasnuje knjiga prošlosti pod imenom "Jehovina borba, gnev i rat", a knjiga budućnosti pod imenom "Jehovina, velikog Boga, ljubav i mudrost". **25** A sada primite Moj blagoslov i budite sposobni za to što vas sada pozvah. Amin." **26** Po tim rečima obojica se baciše pred Abedama i zahvališe Njemu za tako uzvišenu milost. **27** Abedam im pak odmah naloži da opet ustanu. **28** A jedva kako ustaše sa zemlje kupajući se u ljubavi, već žureći pristižu Set i Henoh da radoznom Adamu donesu vest šta se sada događa u jutarnjem kraja od Dubine. **29** Jer zbog toga ih Abedam poslao tamo kako bi Adam dobio novi udarac za život, i isto tako i njegova deca.

284 Poglavlje

1 Ne potraja dugo, i već dvojica poslanika ponovo pristignuše na punu Visinu i po ranijem tajnom nalogu Abedamovom stupiše odmah s prilično unezverenim licima pred preko svake mere uplašeno radoznanog Adama. **2** A on ih i smesta upita šta otkriše. **3** A Henoh pun ljubavi umesto odgovora

odmah upita nazad, naime govoreći: **4** "Mnogoljubljeni oče Adame, gle, nakon što smo ja i Set videli i čuli u dlaku isto, tako svaki može da ti obznani samo isto. **5** A pošto ne možemo govoriti istovremeno, onda se ovde mora postaviti pitanje koji od nas da ti ispričoveda viđenu gnusnu scenu, pa sve najgroznije hule na tebe i na Boga koje smo čuli." **6** Pri tom protivpitanju ustuknu Adam i prilično vreme od samog užasa ne uzmognu da pokrene ni reč iz svojih usta, sve dokle ga Henoh još jednom ne upita da li smeju da govore ili ne. **7** Tu Adam reče velikom žestinom: Da! – Ne! – Da, da! Ti, ti Henoše – Sete – ne, ne Set, nego ti, ti Henoše pričaj!!!" **8** I smesta Henoh počeo pripovedati sledeće, naime govoreći: **9** "Pa tako čuj, mnogoljubljeni oče Adame, šta su kaljave Dubine preduzele protiv tebe, protiv nas i tako i protiv Boga. **10** Ti znaš da je Lameh već jučerašnjeg Sabata pokušao vatreni napad kako bi zauzeo i popeo se na naše Visine. **11** No ovde i znaš kako uzvišeni presveti Otac odbi njegov napad. **12** A pošto stara zmija nema mira i pokoja, tako iskoristi celu noć, koja plamenovima Bele gore bi svetlo obasjana naširoko i nadaleko, i zapali svuda vatre u šumama; tako otera sve divlje životinje kao naše odane stražare Visine i bezbrojno ljudstvo svojiski naoružanih malih ljudi s crnom kosom i skoro potpuno goli popeše se na Istočnu visinu i utaboriše se sada tamo i uzaptiše sve šta god tamo nađoše: plodove, životinje i razna kućna oruđa, i kao potpuni vlasnici ulaze i izlaze iz stanova dece Istoka. **13** Takođe i velik broj žena i dece imaju sa sobom. **14** A upravo kada nas dvojica sa Srednje visine gledasmo dole u Istočni kraj, njihov vođa poslao izvidnike, nakon što im najpre glasno izdao sledeću zapovest: **15** Idite i pretražite potanko gde se nalazi bezočni nakot onog strašila koje treba da se zove Adam, i da li se on, ono strašilo, možda još negde nalazi živ među svojim nakotom tigrova i hijena! **16** Čujte, na koga god nađete, tog odmah ubijte, odsecite mu zatim uši s glave i donesite mi ih ovamo za svedočanstvo vašeg odanog dela! **17** A ako negde nađete na ono staro strašilo Adama, koje još treba da je živo, ne ubijte ga, nego dovucite ga ovamo meni kako bih svojom rukom u njegovoj drobi ohladio moju osvetu za kletvu koju je bacio na Kajina, našeg praoca! **18** Isto tako i raniji bog Jehova treba upravo sada da se nalazi među svojim gadni nakotom, potpuno pobeđen duhom Lamehovim. **19** Onaj od vas koji mi njega dovede, taj ima da bude potkralj od Faraka i povrh toga još da dobije u prćiju hiljadu najlepših žena. **20** Jer tog Jehovu hoću sam da vežem

i da ga zatim predam velikom Lamehu kako bi s njim činio po svojoj pravdi kao što je već učinio sa njegovim imenom. **21** Nađete li negde Naemu, kćer našeg velikog boga Lameha, i njegove dve žene, dovedite ih sve čitave ovamo, a njihove muževe zadavite odmah najgroznije, otsecite im zatim glave i donesite mi ih za svedočanstvo. **22** Nайдete li negde na otetih trideset naložnica velikog boga Lameha, koje su mu tek pre nekoliko dana ukradene, onda ih kao dobar plen takođe dovedite ovamo; vaša nagrada neće biti mala. **23** A teško vama ako se vratite prazni! **24** Videli ste danas kako je Lameh u trenu napunio celo nebo suncima i zatim naredio da nestanu. **25** Zato premislite dobro čije ste slugе! Kad on hoće, i gore moraju da ustuknu! **26** Pa tako idite i izvršite ovu zapovest, amin. – **27** Gle, mnogoljubljeni oče Adame, takvo smo videli i čuli, i tako stoje stvari tamo dole. **28** A među nama je sveti, preljubazni Otac u Abedamu; zato daleko bio sav strah i bojazan našim srcima, amin." **29** Pri toj glasnoj pripovesti uhvati starog Adama takva groznica da ne mogaše ni sedeti ni stojati. **30** Konačno se pak u svome srcu toliko jako rasrdi na Dubinu da poskoči i već htedne izgovoriti najgrozniju kletvu nad njom, no Abedam mu stade na put, pa mu reče vrlo blago ozbiljno: **31** "Adame, Adame, zašto hoćeš opet da kuneš? **32** Gle, pa Ja sam Gospod. A kada Ja ne činim takvo, zašto ti da činiš? **33** A kada se poplava popela dovde, onda hajde da budemo ribari i vidimo da li ćemo ove sirote uloviti u naše mreže života. **34** To će biti gore po Lameha no hiljadu tvojih kletvi, od kojih ni vrabac neće odleteti s krova. **35** Zaista ti kažem: Danas ćeš ih još sve blagosloviti koje si sada hteo prokleti. **36** Zato sada samo idi opet na svoje mesto. **37** A ti Kizehele i ti Setlaheme idite smesta opremljeni svom moću do zapovednika Lamehovog i uputite mu reči Moje volje, amin."

285 Poglavlje

1 A ova dvojica pozvanih zahvališe Abedamu sa srcem punim ljubavlju na takvom uzvišenom nalogu, pa se smesta dadoše na mesto svog određenja. **2** Uzeše put kroz pećinu Adamovu kako bi što pre dospeli tamo kuda su upućeni. **3** A kako prema tome van pećine već staše na pola puta, tu ugledaše vrebače koje postavi Lamehov zapovednik, i ti viknuše odmah svojoj najbližoj predstraži: **4** "Obavestite brzo nosioca volje našeg velikog

boga Lameha da se upravo dva neobično visoka čoveka Visine približavaju prema našem logoru. **5** Ne znamo šta ovde da činimo? Da li da se usudimo da se poduhvatimo s njima? – Ili da ih pustimo da neometano prodru? **6** Izgleda da su odveć jaki jer pri svakom koraku trese se zemlja sve dovde gde stojimo, i što su bliži sve grđe osećamo svaki njihov korak." **7** A kako vest dospe do zapovednika, silno se poplaši i ne znađашe šta u trenu da čini. **8** Pošto se najnužnije pribra, obavesti vrebače i predstražu da puste tu dvojicu da neometano prodru, zatim da ih brzo opkole, pa tako zarobljene dovedu do njega. **9** Brzo ovu hitnu zapovest raširiše do vrebača i još pre nego što poslanici stupiše na granicu Jutra već ih opkoliše hiljadu ljudi iz Dubine naoružanih dugim kopljima, koji, pošto videše da se ova dva velika čoveka, mada se pod svakim njihovim korakom silno tresашe zemlja, uopšte ne opiru da u sredini njihovog oružja idu dalje kao zarobljeni, upravo zato počеше da zadirkuju ovu dvojicu poslanika, to raznim pogrdnim govorom i u Dubini obeshrabrujućim tešenjem, koje je otprilike glasilo ovako: **10** "Čujte vas dvojica velikih kukavica i džakova mesa! Šta radi vaše strašilo Adam i šta radi vaš crvljivi Jehova? **11** Koliko takvih džakova mesa ima na ovoj "svetloj Visini"? **12** Zašto se toliko plašite nas mnogo manjih, ali zato pravih ljudi da vaš grozničav džak mesa svoj strah čak prenosi na zemlju? **13** O ne bojte se, vas dvojica velikih džakova mesa, jer vam se neće ništa desiti osim samo što će vam biti odsečen prst za prstom, zatim ruke, pa noge, tek zatim iščupan jezik, pa nos, pa uši, pa oči, i tek konačno će vam glavu polako otpiliti od ostalog džaka mesa. **14** Gle, to je sve što će vam se sasvim sigurno desiti, zato uopšte ne trebate toliko da se plašite. **15** Jer takvo će na vama ionako iz čiste poštede izvršiti samo veoma polako kako biste mogli između jednog i drugog bola prilično da odahnete i da se spremite na sledeći veći bol. **16** Gle, kako vam dobro mislimo, a još se izgleda veoma silno plašite nas. **17** Samo pomislite da će vaša muka jedva trajati nešto više od tri dana, pa će vam odmah proći vaš strah!" **18** Pri toj reči jedan od glavnih tešitelja svojim kopljem učini pokušaj prema Kizehelu kako bi mu valjanim ubodom možda u mišicu usled nastalog bola uterao utoliko veći strah pred njegovom utešnom besedom. **19** No jedva da taj tešitelj svojim kopljen dirnu mišicu Kizehelovu, odjednom suknu vatra iz mišice Kizehelove, sažeže trenutno celo koplje i zahvati konačno i samog tešitelja i pretvori ga u prah. **20** Ta pojava na naše četnike ostavi takav utisak da se

na to smesta svi koji su našu dvojicu poslanika trebali da odvedu kao zarobljenike zapovedniku razbežaše na sve strane i čak bi smesta pobjegli dole u Dubinu da im nekolicina dobronamernih ogromnih tigrova ne prepreči povratak. **21** Trojica prvih vođa rulje pak brzo otrčaše do zapovednika i ispričaše mu drhtećim telom šta se zbilo i posavetovalaše mu da nipošto ne primeni silu na njih i da ih ničim ne dodirne jer su puni razorne vatre koja je neugasiva, gde šta takne, tamo i uništava smesta do srži! **22** Ta pripovest i zapovedniku uli takvo poštovanje pred dvojicom vesnika, koji više ne behu daleko, tako da pri njihovom približavanju odmah pade na zemlju i već izdalje poče ih pozdravljati sledećim rečima i poželi im dobrodošlicu, naime govoreći: **23** "O vi veliki, vatreni, sveti vesnici nekog sigurno još većeg Boga no što je naš jadan bog Lameh u Dubini, da ste mi dobrodošli toliko puta koliko je trave na zemlji i peska u svim velikim i malim vodama površine zemlje! **24** Neće li vam biti ugodno da mi obznanite, s nekog rastojanja pak – ako je dopušteno mojoj crvljastoj ništavnosti da preklinjem vaše vatreno veličanstvo – koja uzvišena sveta volja vam je dala povoda da ste dali svojim svetim nogama da vas donesu do moje gnusobe?" **25** Kizehel, pak, umesto da odgovori na glupo pitanje odmah zovnu zapovednika po imenu govoreći: "Horadale! Gospod hoće da ustaneš, da nas pratiš i da slediš za nama zajedno s celom tvojom vojskom nagore na svetu Visinu kako bi tamo priznao svoje svetogrđe pred živim, večnim, vidljivim Bogom, jedinim Tvorcem i Održiteljem svih stvari, i pred Adamom koji je prvi čovek zemlje iz ruke svemoćnoga Boga!" **26** Taj poziv Horadala skoro dovede do očajanja tako da stajaše kao obeznanjen – i ne mogaše ni reč prevaliti preko usana. **27** A Setlahem stupi do njega, zgrabi mu ruku, pa mu reče nešta blaže: "Horadale, zašto se pak plašiš da oživiš kada si već toliko dugo bez straha hodio posred smrti. **28** A ja ti kažem u imenu Onog Koji nas je poslao ovamo da je Njegova ljubav veća no Lamehov gnev, zato učini šta moj brat traži od tebe." **29** Po tim rečima tek Horadal opet dođe sebi i postupi odmah kako Kizehel zatraži od njega i pođe sa opremom i stvarima i oružjem smesta za Kizehelom i Setlahemom.

286¹² Poglavlje

1 Kada dvojica poslanika s Horadalom među njima stupiše na Visinu, tada uzvišeni Abedam odmah pozva sebi Adama, Seta i Henoha, pa im reče: **2** "Čujte, Kizehel i Setlahem već svoju bačenu mrežu ispuniše raznim jestivim ribama, a i čak ne ostaviše one kojima je zapovednik uputio onaj pakosni nalog kojeg ste čuli. **3** Jer kada pođoše na pakostan put i htedoše ići prema podnevnom kraju, tada im smesta poslah u susret pojedine stražare Visina koje već znate i koji naše zle izaslanike odmah prisiliše na povratak; i ti se nezapaženo puni straha opet pridružiše glavnom pohodu na Istoku baš kada dvojica poslanika već uzeše zapovednika u svoju sredinu. **4** Pošto je prema tome ulov savršen, hajde da mu požurimo u susret i da ga primimo živo, amin." **5** I smesta se digoše Adam, Set i Henoh i požuriše pored Abedama prema vojsci iz Dubine koja se primicala. **6** A pošto Horadal primeti da im se hitro približavaju četiri visoka čoveka, upita plašljivo Setlahema: **7** "Uzvišeni, moćni poslaniče nekog velikog Boga ili nekog premoćnog cara! Koji su ovi koji nam tako hitro prilaze? **8** Sigurno mora da su nešta vrlo visoko jer njihov izgled je potpuno takav. **9** Baš mi je veoma čudno u duši pri njihovom približavanju." **10** A Setlahem na to reče pitaču: "Strpi se samo dok ih dosegnemo i oni nas; tada će ti već novo izlazeće sunce otkriti ko su ova četiri u svakom pogledu najveća čoveka koji žure prema nama. **11** Zato samo se strpi, jer gle, još samo oko sto koraka i zajedno smo." **12** I tako i bi; samo što se osvrnuše već stajaše četvorica pred zapovednikom, i Abedam smesta celoj vojsci pokaza Svojom svemoćnom rukom da stanu i da ne nastave sa svojim napredovanjem. **13** I smesta svi stadoše; Kizehel i Setlahem pak odmah padoše pred uzvišenim Abedamom i zahvališe Mu na visokoj milosti koju im je dodelio time što usled nje tako sretno izvršiše uzvišenu i presvetu nameru po Njegovoj volji. **14** Uzvišeni Abedam im pak odmah naloži da se dignu sa zemlje, pa im reče: **15** "Tako ćete svagda pobeđivati u Mome imenu jer Njemu su večno podređeni nebo i zemlja i sve stvari u njemu i na njoj. **16** Ko hodi u tom Mom imenu, taj hodi u svoj moći i sili, i kao što osim Mene više nema nikog koji bi bio nalik Meni, tako osim sile i moći Moga imena više nema druge koja bi bila nalik njoj. **17** Ostanite zato u tom Mom imenu, tako ćete večno živo ostati u toj

¹² Vidi: 2:100.

sili i moći, amin." **18** Po tim rečima pak i zapovednik Horadal pade pred četvoricom zahvaćen najvećim strahopoštovanjem jer ovo malo Abedamovih reči učiniše premoćan utisak na njega tako da stoga pomisli u sebi: **19** "Moć dvojice izaslanika sam saznao pošto se pod njihovim koracima tresla zemlja i iz mišice jednoga sevnu vatra žderuća, a ovi padaju pred Ovim i zahvaljuju Mu na takvoj moći. **20** Koliko silan i moćan mora da je prema tome Taj kada već samo Njegovom imenu treba da su podređeni nebo i zemlja sa svime? **21** A pred Kojim padaju tako moćni, stvarno – pred Njim i jednome bolnom i slabom kao što sam ja nije uputno ostati da stoji. Tako ću se i ja poniziti do zadnjeg vrha moga najmanjeg prsta na nozi." **22** Uzvišeni Abedam pak smesta stupi do njega i reče mu: "Horadale! Ustani i pogledaj staro strašilo Adama koji je jedini prvi čovek zemlje i prema tome otac Kajinov i brata mu kojeg je ubio koji se zove Avelj – i on proizide neposredno Mojoj ruci. **23** A onda pogledaj i Mene, Koji sam Ja Sam tvoj stari, slabi, obeshrabreni i sasvim pobeđeni i crvljivi Bog!" **24** Takve reči pak Horadalu prodreše kroz kosti – i on povika još ležeći na zemlji svojoj vojsci: **25** "Padnite svi na svoja lica jer mi svi stojimo pred jedinim istinim Bogom, Koji sve do vlastoljubivog Lameha dođe do nas preko mudrog Faraka i Kojeg smo još kao deca prizivali i smeli da prizivamo. **26** O zato padnite svi pred Njim jer dašta jedino Njemu pripada sve poštovanje, sva hvala i sva slava sada kao i večno! – O bedni Lameše! **27** I ja sâm, njegov bedni sluga-pomoćnik, njegov savetnik, njegov prvi vlastodržac, njegov prvi vojskovođa, ja – koji ga toliko nitkovski tako obožavah – ja – koji ga savetovah na sva njegova sramna i grozna dela i pomagah mu najdelatnije, i baš naumih da ga svrgnem sa prestola i da prigrabim svu vlast. – Ja – ja – gnusoba svih gnusoba stojim sada pred istinim Bogom. **28** O Bože, Ti Svemoćni! Zatri tu gnusobu sa zemlje sasvim jer ona koja nosi sada Samog Tebe jeste suviše sveta da bi dalje nosila takvu gnusobu kao što sam sada ja; zato me uništi za večno, amin!"

287 Poglavlje

1 Uzvišeni Abedam pak smesta pozva Sebi Henoha te mu reče: "Henoše, gle, ovi zaslepljeni nisu sposobni da čuju reči iz Mojih usta i da ih prime u svoj život pošto je sav njihov duh već duh zmije. **2** Moje reči koje dolaze iz

Mojih usta usmrćuju takve koji sada više žive iz duha zmije. **3** Zato sada ti otvori svoja usta u Mome imenu i obznani im Moju volju tako kako ćeš je naći u sebi. **4** Tada ću tek ovom naraštaju reći tri reči, bilo na život, bilo na smrt, amin!" **5** Kako Henoh ću od Mene takav nalog, tada Mi zahvali u svem obilju svoje ljubavi prema Meni, slavljase i hvaljase Me glasno pred svim ušima Dubine, pa poče upućivati sledeće reči Horadalu, naime govoreći: **6** "Horadale, čuj i razumi valjano i pazi najdublje u svome srcu šta ćeš sada čuti iz mojih usta; jer šta ću ti sada reći nije moje, nego jedino sveta reč Onoga Koji je među nama, i pozva me pred tvojim ušima da ti obznamim Njegovu najsvetiju volju zato što ti živ ne bi mogao podneti glas Njegovih usta. **7** Jer tvoj sadašnji život jeste život laži i sveg zla iz nje, koja je stari oholi, oprečni, otpali duh, koji nikako neće da se vrati Onome Koji ga je pozvao u život, nego mesto toga radije laže samog sebe kao da je on svemoćan duh svih duhova, mada je slabiji od muve i nema sile osim jedino u laži, u kojoj je veliki majstor. **8** A takav život nije život, nego prava smrt; a ta ne može opstati ako na nju dođe živi glas Božji, nego propada potpuno kao laž u svetlosti istine. **9** A sve dok se laž ne dovede na svetlost, ostaje u svojoj varci kao da jeste nešto; no u svetlosti istine iznenada prestaje biti kao da nikada ni nije bila. **10** A Božja reč iz Njegovih usta jeste najviša svetlost. Ukoliko bi u obilju došla na tebe, koji si čisto laž, šta bi bilo s tobom? **11** A da bi ipak ugledao koliko je velika ljubav Jehovina, to me je On pozvao da ja govorim s tobom u Njegovo ime. **12** A toliko velika je Njegova ljubav da On čak štedi laž i povlači Svoju svemoćnu svetlost, daje da se samo oskudno vraća kako bi sama laž, ako bi slobodno uzela iskrice Njegove svetlost, mogla preći u stvaran život, koji bi malo pomalo mogao postati sve sposobnijim kako bi na posletku opstao u obilju Božanske svetlosti, pa u toj svetlosti i iz nje da pređe u Njegovu beskrajnu ljubav i u njoj da postane novim stvorenjem, jest, stvorenjem ljubavi kako bi u njoj primio detstvo nebesa i iz njega konačno čak i detstvo Božje. **13** Gle, ove reči iz mojih usta su baš takve iskrice koje se vraćaju; ako ih primiš u sebe, onda s tobom može biti kao što sam upravo rekao. **14** Produžiš li pak u svojoj laži, onda ti kažem u ime Onog Koji je sada istini, preljubazni Otac među nama: **15** Gle, On, Gospod neba i zemlje, On, svemoćni Bog od večnosti do večnosti, dolazi i doći će s mnogim Svojim svetim da Svojom svetlošću sudi svakoj laži i da kazni sve njihove bezbožnike zbog njihovih bezbožnih dela i

zbog njihovog bezbožnog hođenja kojim su bili bezbožni i zbog sve tvrdoće i zbog mnoge hule koju su takvi bezbožni grešnici rekli na Njega. **16** A ko je bezbožan? – Gle, onaj koji je poput tebe život laži u kojoj više ne prijanja istine. **17** A istina je božanska svetlost, koja ne prebiva u laži; a onaj koji se sastoji iz laži, za koju je svaka istina sud k smrti, taj je dašta bezbožan poput tebe i poput svih tvojih pomoćnika. **18** A njima je sada Bog pripremio neizbežnim sudom, jer On Svoju beskrajnu svetlost neće uvek suzdržavati radi poštete grešnika. **19** A kada dođe Svojom svetlošću – reci mi kako će se pred Njim držati grešnik čije je celo biće ništa do sama laž nad laži? **20** Ustani sada i priberi se i tvoj lažljiv narod, a i saberi u sebi i u narodu tu iskricu. **21** Odbacite svoje oružje laži i obucite haljinu kajanja i istinske poniznosti kako biste saznali šta sve čini ljubav velikoga Boga pre nego što da da iz Sebe zasija beskrajna svetlost u kojoj će se otkriti sve misli. **22** A pođite tamo prema Ponoći i niko da nije pozeleo više da vidi Hanoh jer Gospod je za sve vas već spremio zemlju; u njoj da nadalje živite životom istinskog povratka Bogu. **23** A sada idi i ispuni prvi put volju istinskog Boga; tada će vas Adam blagosloviti kako biste slobodno pošli u zemlju sada vama pokazanu. **24** Gospodnja volja s tobom, amin."

288 Poglavlje

1 Po toj besedi Henohovoj tek se dignu Horadal, pokloni se zahvaćen najvišim strahopoštovanjem skoro do zemlje, ode zatim do svoje vojske i reče im glasno Ko je Taj pred Kojim on i veći deo njih legoše na zemlju i šta je Njegova volja. **2** Kada sav narod ili oružnici zajedno sa svojim ženama i decom čuše takvo iz usta njihovog inače toliko tiranski neumoljivog zapovednika, tada odmah počеше likovati i plakati od prevelike radosti i slavljanju i hvaljanju svom svojom snagom Onog Koji Horadala toliko ublaži i dade mu tako dobru i blagu zapovest. **3** Samo nešto malo njih koji u Dubini ostaviše svoje žene i decu ne znađаше šta da čine. **4** Zato se obratiše Horadalu i upitaše ga šta valja činiti. **5** A Horadal im uzvрати s velikom ozbiljnošću: "Mi se sada nalazimo u ruci svemoćnoga Boga, Kome je lako da sve nas oduva najmanjim dahom Svojih usta kao laku plevu; zato sada više nemamo ni za šta da se brinemo osim jedino kako da ispunimo Njegovu svemoćnu, jedino božanski istinitu, svetu volju. A o svemu drugom više

nemamo ni najmanje da brinemo jer On, jedini istini, večni, beskrajno moćni Bog beskrajno je viši no sve naše žene i deca. **6** A pošto vas je već Lamehova volja smogla prisiliti da sve napustite i da se poduhvatite nesigurne i odveć opasne borbe s moćnim žiteljima Visina, onda ćete se valjda, nadamo se, tim više ovde povinovati svemoćnoj volji, ja kažem, volji kojom smo stvoreni mi i sve stvari. **7** Shvatite to, odložite sve oružje, koje nam nikada više neće trebati, i sledite za mojim primerom. **8** A ko baš hoće nadole, slobodno neka ide, no onda neka gleda kako će izneti čitavu kožu. **9** Propuste li ga čitavog planinski stražari, onda sme od rasrđenog Lameha s velikom sigurnošću da se nada da će s njim izvesno postupiti hiljadu puta grđe od svakog najbesnijeg tigra. **10** Ko prema tome hoće da se vrati, neka takvo učini odmah – a drugačije raspoloženi neka slede za mnom do one četvorice velikih, iza kojih sada stoje ona dvojica koja su nas dovukla i dovela ovamo s velikom silom. **11** Dakle da bude po svetoj volji Onoga Koji nama svima dade tu zapovest, amin." **12** Kada taj uzvik svi čuše od usta do usta, tada više ne bi ni jednog čoveka među celim narodom koji bi još imao drugu volju osim jedino ove koju Horadal glasno izgovori pred svima. **13** A za vreme dokle Horadal svome narodu objavi Moju volju, kažem Ja kao uzvišeni Abedam Henohu: "Henoše, gle, narod noći je shvatio reč tvojih usta i jedan surov sluga zmiје propoveda sada njenoj mlađi Moju volju. **14** Gle, ovo čudo je veće od svih koja smo učinili na Visini kao i oko nje. Zato i hoću sada da dodam čudo, i to čudo da bude trostruko tako da ću, prvo, decu mlađi prihvatiti Svojom, jest, sasvim Svojom decom. Zatim onima koji su svoje žene i decu ostavili u Dubini neka oni njima iziđu u susret već u zemlji kuda imaju da idu; a Lamel je već saznao i prionuo svoje ruke na delo. **15** A tvoja reč počev od kada si govorio o budućem sudu donde gde ti upita kod sebe "a ko je bezbožan" neka prelazi od reči do reči svim narodima sve do kraja vremena vremenā. I tvoje ime će zadnja deca zemlje još nazivati kao što sada nazivaju tvoji oci, braća i deca. **16** Jer gle, sada si Me veoma obradovao; zaista! tu radost ću ti bezbrojnostruko opet uzvratiti kroz sva vremena i večnost, amin!" **17** Tu se Abedam obrati Adamu i reče mu: "Adame, gle, Kajinova deca su se već sasvim spremila pred nama da prime tvoj blagoslov; zato hajde da odemo do njih i damo šta očekuju, amin." **18** I Adam po volji Abedamovoj smesta istupi i ispred Trojice ode gde ga Horadal očekivaše s najdubljim strahopoštovanjem. **19** Čim pristupi,

odmah i svima dodeli svoj očinski blagoslov i zahvali zatim najusrdnije Abedamu za takvu dodeljenu mu silu. **20** Abedam pak reče na to: "Adame, sada si pravilno postupio jer Ja ti kažem i vama svima: Blagosiljajte uvek gde biste da kunete, tako ćete uvek biti pobednici nad onima koji hoće da vas progone ili unište. **21** Nikada ne vraćajte zlo za zlo, tako ćete zaista biti Moja deca, jer ja dajem da Moje sunce sija nad pravednima i nepravednima. **22** A ti Horadale da se ovde zadržiš do preko podneva; pa kada se svi ukrepe, tek tada da pođeš u određenu zemlju nakon što ću ti najpre dati za tebe i tvoj narod da ponesesh tri reči na smrt i na život, amin."

(Oko podneva)

289 Poglavlje

1 Po toj besedi Abedam se obrati Setu i reče mu: "Brate, donesi preko svoje dece jelo i piće za ove trostruko sirote i isto tako mnogostruko gladne i žedne kako bi se u pravoj meri ukrepili za put u zemlju određenu za njih. **2** Jer gle, osim pomoćnika zapovednika zajedno s njihovim ženama i decom, i njegovim ženama i decom, svi ostali, njih nekoliko hiljada, već tri dana nisu ništa jeli osim nešta gorke trave i gorkog divljeg šumskog korenja. **3** Zato mi je žao tog naroda; stoga ćemo ih nahraniti. **4** Ti se pobrini za hranu i piće i napuni punih deset korpi; a za pravi blagoslov ću se već Ja postarati; tako da bude!" **5** Najganutijim srcem zahvali Set Abedamu na zahtevu, pa ode smesta da izvrši volju Abedamovu. **6** A kako se začudi, kada jedva učini nekoliko koraka preko visine nadole, već mu njegova deca požuriše u susret s deset punih, natovarenih korpi. **7** Tu stade i od prevelike radosti plačući stavi svoje ruke ukršteno na svoje grudi; u tom stavu sačeka svoju decu. **8** Kada pak ona sasvim stupiše do njega, tada ih on upita pun ljubavi i radosti u svome srcu: **9** "Draga moja deco! Zaista, moja radost od same nebeske punine više nema kraja zato što ste me preduhitрили u tom zaštita me je poslao ovamo presveti Otac. **10** Ali samo mi kažite koji anđeo neba vam je naložio da činite takvo zaštita sam vam tek hteo obznaniti volju Najsvetijeg?" **11** I nosači odgovoriše: "Čuj, oče! Kako je moguće takvo pitanje od tebe nama sada kada si ti sam bio i dao nam nalog da učinimo takvo? **12** A nakon što si nam takvo zapovedio, onda si otišao pred nas ovamo gde si nas

očekivao kao što si tačno rekao. **13** Kod tog odgovora blagočestivi Set od prevelike radosti udari rukama preko glave, pa reče glasno dirnutim glasom: **14** "O ti sveti Oče Abedame Jehova Svevišnji! – Kakve sve stvari i pojave su ti moguće s najvećom lakoćom! **15** Ti čak čoveka možeš podeliti tako da ni jedan potpuno celi deo ne zna ništa o drugom, a ipak ovi ovako podeljeni delovi postupaju u jednom te istom duhu. **16** Deco! Gledajte, to je opet novo čudesno delo najvišeg, najsvetijeg i preljubaznog Oca. **17** Zato hvalite, ljubite i slavite Njega svim svojim silama jer Njegova dobrota nema granica i Njegovim smilovanjima nema kraja. **18** Nebo i zemlja su puni Njegovog blagoslova i Njegove mislosti – zato da je uzvišena slava Njegovom najsvetijem imenu. **19** O Oče, Oče, koliko beskrajno dobar jesi Ti!" **20** Čim Set ovako uzviknu, već i Abedam bi kod njega i reče mu s obuzimajućim blagim glasom: **21** "Ljubljeni brate Sete, gle, siroti već čekaju na naš dar, zato hajde da požurimo tamo. **22** Budi siguran da Me sada savršeno pravo ljubiš jer Ja ti dajem to svedočanstvo. **23** Tako si savršeno čovek po Mome srcu; zato daj da sada najpre izvršimo našu radnju ljubavi. **24** Kada sve to sredimo, tek tada ćemo jedan drugom sasvim savršeno i živo izjaviti ljubav, amin." **25** I smesta se dadoše s nosačima do dece iz Dubine. **26** Prispev tu Abedam dade postaviti korpe pred Horadala i blagoslovi ih. **27** Po tom postupku predade mu korpe, pa mu reče, naime Horadalu: **28** "Primiti ovu hranu i ovo piće, i jedite i pijte svi otud; šta ne založite, to ponesite sa sobom kako biste za danas bili snabdeveni. **29** A za sutra i ubuduće će vas snabdevati zemlja iz moje velike ostave u njoj sve dokle ostanete u Mojoj zapovesti koju ću vam dati da ponesete u novu zemlju. Tako sada jedite i pijte, amin." **30** A Horadal, pošto otkri tako veliku ljubaznost na Jehovi, pade smesta do nogu Jehovinih i povika: **31** "O Bože, Ti veliki Bože! – Koliko si Ti drukčiji no što sam Te morao upoznati kroz tako teška i jezovita učenja. **32** Kao neumoljivog tiranina svih tiranina sam te morao gledati, tako da se osećaj svakog pojedinog vlakna bunio, pa sam takvog Boga u sebi proklinjao mesto da sam Ga ljubio. Zato sam i ja sam postao tiranin. **33** No kako si Ti sasvim drukčiji! – Umesto da mene koji sam tako često hulio na Tebe uništiš zajedno s mojom vojskom, pružaš nam blagoslovljenu hranu i piće. **34** O kako si Ti sasvim drukčiji no što sam Te morao upoznati! **35** O Bože, ti večna ljubavi! Kakav blagi sud držiš našoj potpunoj

izopačenosti!" **36** Abedam mu pak na to reče: "Horadale, sada jedi i pij, a posle obeda ćemo tek preći na besedu, amin."

290 Poglavlje

1 Na to se dignu Horadal, zahvali Gospodu još jednom na tako velikoj milosti i smilovanju, pa se konačno obrati svome narodu te reče: **2** "Braćo! Uzmite ovde sa srcem punim zahvalnosti i radosti jelo i piće i jedite i pijte nakon što sve valjano i pravedno podelite među sobom. **3** A ja sâm zahvatiću neki ostatak u korpi tek kada se svi vi dovoljno ukrepite. **4** I prema tome ispunite s najvećom zahvalnošću svoga srca najsvetiju volju velikog, jedino istinog Boga, Koji je sada naoči svih nas vidljivo blagoslovio ovu hranu za nas, amin." **5** Po tom nalogu desetorica prvih vođa uzeše korpe i, nakon što se narod u redovima smesti na zemlju, naime u upravo deset redi, raspodeli hranu, to tako da svaki svojom korpom opskrbi jedan red predajući istovremeno i prvome u redu posudu s pićem i posudu s najčistijim medom kako bi, kada prvi otud po potrebi blaguje, dao svome susedu, i tako dalje sve do kraja reda. **6** A nakon što se svi snabdeše hranom i pićem, tada tek desetorica razdeljivača pregledaše svoje korpe, no koliko se začudiše kada ugledaše korpe ni do pola prazne. **7** Zato htedoše još jednom preći red razdeljujući prema nazad, međutim, pošto primetiše da svako beše obilno snabdeven svim, zahvališe s najganutijim srcem Gospodu i odneše korpe bogate sadržajem opet nazad do Horadala, koji međutim posmatraše svojim očima svakog razdeljivača da li svaki čestito vrši svoju službu. **8** Nakon što korpe opet vratiše i Horadal ugleda da su još pune više od pola, upita odmah prilično ozbiljno razdeljivače: **9** "Pa kako ste to razdelili!? – Korpe su istina vrlo velike, ali naroda ima preko deset hiljada glava. **10** Koliko ste nekome dodelili? – Da li može valjano da se nasiti po volji najvišeg Gospoda?" **11** Jedan od desetorice pak uzvрати sa strahopoštovanjem: "Ako hoćeš da vidiš čudo nad čudima, onda osmotri kako je svaki red sasvim snabdeven sa svim, pa ćeš sigurno s nama uzviknuti: Tako nešta moguće je samo Bogu! Njemu zato da je jedino sva čast, sva slava, sva hvala, sva molitva, sva zahvalnost i sva ljubav večno, amin! – **12** Na to Horadal prelete očima sve redove i pošto ugleda da nema baš ni jednog kome išta nedostaje, obrati se Gospodu te reče: "O Ti Čije ime

moj jezik nipošto nije vredan da izgovori, tã kako da Ti zahvalim, kako da Te slavim, kako da Te hvalim da bi Tebi bilo blagougodno!?" **13** O Gospode, Ti beskrajno Sveti, gle, moje najdragocenije što imam jeste ovaj moj mada pred Tobom sasvim bezvredan život; a ja ipak nemam ništa drugo čime bih sam sebi bio svestan nečeg i šta bih mogao učiniti; a ako bi Tebi bilo blagougodno, onda hoću da Ti ga žrtvujem kao hvalu za ovaj siroti narod." **14** Po tim rečima, pak, od prevelikog osećanja zahvalnosti smesta opet pade plačući pred Abedama. **15** Pri tim rečima Horadalovim Abedam pak držaše jednu ruku pred očima i sakri suze velikog smilovanja; tek posle malo vremena sagnu Se dole do zemlje, dirnu Horadala, koji još plakaše, te mu reče: "Horadale, ustani, jer sada sam ti oprostio svu krivicu!" **16** I Horadal ustanu i od samog ganuća još dugo ne beše sposoban prevaliti reč preko usana. **17** Posle nekog vremena se pak opet pribra i nakon što duboko uze vazduh upita konačno Gospoda, naime govoreći: **18** "Gospode, pogledaj milostivo mene sirotog grešnika i ne srdi se na mene ako sada svome stisnutom srcu dam malo oduške jednim pitanjem, kojeg dašta ni najmanje nisam vredan." **19** I Abedam mu reče: "Dakle, otvori Mi svoje srce." **20** Tu Horadal stavi svoje ruke na grudi i reče: "O Gospode, Ti Najsvetiji! – Da li bismo i ja, siroti grešnik, i moj siroti narod smeli da te ljubimo svim silama našeg života? **21** Oprosti mi ovo za mene suviše sveto pitanje. – Moj razum mi istina kaže: Boga mogu i smeju da ljube samo čista srca – no moje srce se sada silno protivi tom prigovoru razuma. **22** O, tako mi reci da li mogu i smem čemu moje srce sada tako čezne?" **23** I Abedam mu na to uzvрати: "Horadale, čemu pitaš, pa to već činiš, i budi Mi zato blagoslovljen. **24** A Ja ti zato kažem one tri obećane reči, i one glase: **25** Ljubi, ljubi, ljubi! – Tako ćeš živeti večno u duhu, a umreti svetu; a sada si već umro svetu; zato ljubi, ljubi, ljubi Mene, svoga svetoga Oca, večno, amin!"

291 Poglavlje

1 A po besedi Abedamovoj po Njegovoj tajnoj volji stupi i Adam do Horadala i reče mu: "Horadale, ustani po volji Jehovinoj i saslušaj me!" **2** I Horadal se uspravi, a Adam nastavi da govori, naime govoreći: **3** "Gle, u svim tvojim žilama i u žilama sveg tebi podređenog naroda kao i u žilama sve ove moje dece na visinama ne vri druga krv osim samo moje zato što

me je Bog postavio prvim čovekom zemlje i moju ženu ishodeću iz mene prvom materom sveg sada živećeg čovečanstva. **4** Samo jednog oca i jednu mater u telesnom pogledu treba tako da imaju ljudi kao što jeste samo jedan Bog, Tvorac i beskrajni, večni, sveti Otac po Duhu. **5** A pošto sam tako postavljen prvim čovekom i prema tome i ocem čitavog čovečanstva u telesnom vidu, onda možeš zamisliti koliko krupna beše tvoja hula kada si me nazvao strašilom. **6** I Boga – svih nas presvetoga i preljubaznoga Oca, svemoćnog Tvorca svih stvari – starog, slabog, crvljivog Boga. **7** A otkud to da su potomci Kajinovi dospeli u svu takvu slepoću i konačno u svaku pakost? **8** Vidi, čuj i razumi! – Kada Kajin, moj prvorodeni sin, iz velike zavisti ubi svoga brata Avelja, na koje delo ga zavede zlobna zmija, koja je Sotona ili Pali koji stanuje u ploti svakog čoveka kao i u svoj materiji, tada ga Bog osudi te nemaše mira danju ni noću. Zemlja mu posta premalom i široki nebeski svod preniskim, tako da više ni ne uzmože slobodno disati. **9** On jadikovaše i plakaše silno i rasrdi se na zmiju toliko da joj se zakle na večno neprijateljstvo. **10** Zmija ga zatim pak potraži i revnosno se trudaše da ga opet pridobije. **11** Kajin pak vide da je postao majstor zmije zato što mu čak ni u obliku brata nije mogla pristupiti. **12** A pošto je zmija već odavno uvrebala da je Kajin veliki slabić u ploti, to ona odmah uze priliku predražesne žene, pa se tako približi s devičanskom sramežljivošću slabome da on ne beše u stanju da zapovedi svojim očima da se ne slade na mamljivim oblicima njenog varljivog bića. **13** Tek suviše kasno prepozna koju zamku mu zmija postavi da joj on zato sopstvenim ustima dade svedočanstvo koje se još sada zadržu u svim njegovim potomcima, usled kojeg će vremenom pobediti svu njegovu decu kao i decu Božju. **14** Razumeš li već sada gde se nalaziš sada u duhu? **15** Gle to je strašan greben na kojem ste svi stradali. **16** Svi vi ste usled tog svedočanstva postali sluge ploti i kao što plot Kajina iz mene njega samog obmanu, isto tako je sve vas obmanula. **17** Zmija je vaše kćeri ukrasila najlepšom ploti, i niko tome ne može odoleti. Vi ste zato uveli mnogoženstvo protiv božanskog poretka, po kojem smo samo ja kao jedan čovek i Eva kao jedna žena postali kroz beskrajnu silu ljubavi Onog Koji još prebiva među nama. I upravo ti je On naložio tri puta ljubav zato da bi sva plotska ljubav prešla u život duše, zatim sav život duše u duh, pa prema tome sav sjedinjeni život ljubavi, kako iz ploti, tako i iz duše u duhu, da pređe iz duha u Boga. **18** A kako da takvo

učinite pored vašeg mnogoženstva? **19** Ako ostanete u toj vlasti ploti, zar nećete ostati u svoj huli činjenično tako kao što ste bukvalno došli gore na ove posvećene čiste Visine? **20** Jer kao što božanski poredak čoveku daje samo jednu ženu kako bi mu borba bila jednostavna i da tim lakše pobedi neprijatelja ugovorenog pohotljivošću Kajinovom – kako li ćete ikada savršeno pobediti tog najljućeg neprijatelja kada se toliko svojski bacate u njegove masne ruke? **21** Zato okanite se mnogoženstva i vratite se nazad u stari poredak Božji, tako ćete tek savršeno moći da pobedite smrt, koja stanuje kao najotrovnija zmija u vašoj ploti kao stari Sotona, koji nije hteo da se vrati u Meni, nego se u ploti odvojio od Mene i sada živi sam sebe u svoj ploti stari knez sve laži. **22** Horadale, obrati dobro pažnju na to ako hoćeš kao pobednik da dospeš do istinskog života. **23** Ponesi zato i ovo otkrivanje s mojim blagoslovom sa sobom u zemlju koju ti je Gospod odredio, tako će ti one tri presvete reči služiti životu, a inače večnoj smrti. – Razumi valjano, amin."

292 Poglavlje

1 Posle te besede pak odmah Henoh po unutarnjem nalogu stupi do Horadala te mu reče: **2** "Horadale, Gospod hoće da ti sada takođe obeduješ s tvojom desetoricom pomoćnika. Dakle, učini tako po volji Onog koji me je zato uputio tebi. **3** A kada se ukrepite, onda ustanite i dajte se svi na put. **4** A tamo kuda vas ona dvojica jakih vođa budu propratila, onamo i sledite za njima; a gde vam pokažu da ostanete, tu i smesta ostanite. **5** Najlakše ćete prepoznati gde je trajno mesto kada budete videli da već čekaju na vas vaše žene i deca koje ste ostavili u Hanohu, što osobito kod vas vođa bi slučaj pošto ste ponajviše morali da ih ostavite kao taoce Lamehu za svedočanstvo vaše odanosti. **6** Takvo vam sada obznanjujem iz volje Gospodnje da se možete ukrepiti vedre duše, pa raspoloženo i bezbrižno da pođete onamo gde je Gospod za vas pripremio trajnu zemlju. **7** Pošto sada to znate, jedite i pijte u imenu Gospodnjem, sada kao i svagda, amin." **8** I smesta Horadal zahvali na takvom obećanju i takvom obaveštenju koje ga odveć obodri, kao i sva desetorica, pa zatim zajedno s njima uze da blaguje jelo i piće. **9** Dok ovi pak obedovahu, obrati se uzvišeni Abedam Adamu te mu reče: **10** "Tvoja očinska pouka ovim sirotim beše sama po sebi dobra, no

jedno u njoj ipak još treba popraviti, ono što se tiče mnogoženstva. **11** Gle, potpuno imaš pravo što si mnogoženstvo postavio potpuno suprotnim Mome poretku i takođe si im taman tačno pokazao svagda važeće prebivalište zmijske i smrtnosti. **12** Ali samo jednom zamisli šta je za ove bolje, nakon što ovi, osobito vođe, svaki za sebe već ima barem deset žena? Da ih rastaviš i da im ostaviš samo jednu ženu ili da ih ostaviš kakvima su? **13** Ukoliko jedan od svojih desetoro žena devet napusti i samo jednu zadrži, šta onda da čine onih devet sa svojom decom i kako će izgledati u njihovim srcima? **14** Ili – ako pak sve zadrži i stara se o srcima sve dece njegovih deset žena, a i žene i deca – ako preko svojih muževa upoznaju nas kako smo ih uprkos jedinog istinskog poretka ipak ostavili u stanju u koje su dospeli gvozdenim svezama njihovog zakona – počnu zatim da nas slave i hvale u svojim srcima? **15** I otud će i sva njihova deca ugledati naše veliko smilovanje i ljubav, koji bi nas u suprotnom kleli u svojim srcima. **16** Šta ti prema tome misliš šta bi bilo bolje barem za ove koji se već jednom nalaze u tom dašta samom po sebi žalostnom i neurednom stanju? **17** A Ja ti kažem: Za decu sveta, ako ih suviše vuče njihova plot, bolje je mnogoženstvo od neurednog bluda i silovanja, ili čak skrnavljenja dečaka. **18** Jest, Ja ti kažem: Čak je i mnogoženstvo bolje od neuredne obljube žene kada nije namereno splodenje, nego jedino muklo zadovoljenje nagona, posebno kada se žena već ionako nalazi u vidnom stanju trudnoće. **19** Jer onaj koji ima deset ili više žena, taj rađa skoro uvek kada god obležava ženu. A ako neko samo jednu ženu neuredno obležava više puta, onda, kao prvo, ne samo da sa svakim obležavanjem ne rađa plod, nego on često i upropašćuje već začeti i na posletku još povrhu toga svoju ženu sasvim čini neplodnom. **20** A kada se takvo, kao što sigurno znaš, čak već našlo kod dece Visina, koji su proistekli iz Moje milosti i Moga blagoslova, koliko će tek više takvo biti slučaj kod onih koji su proistekli iz Moga suda. **21** Zato tu sada prosudi sam šta bi za sadašnji trenutak imenice za decu Dubine bilo bolje. **22** Mada ovim nipošto neću da uvodim mnogoženstvo, naročito nikako među vama – ipak otidi i ispravi takvo na ovoj deci Dubine. Samo možeš dodati da zato svoju decu ipak ne treba da vaspitavaju za mnogoženstvo, nego kao što iziskuje Moj istinski poredak po tvojoj besedi, amin."

293 Poglavlje

1 Kada se pak Horadal sa svojom desetoricom pratilaca ukrepi jelom njemu odveć ukusnim i takođe ugasi žeđ sokom slatkih bobica i takođe prinese dužnu zahvalnost Gospodu kao jedinom davatelju svih dobrih darova, tada odmah Adam stupi do Horadala i obznani mu volju Gospodnju kakvu mu Gospod prethodno obznani u vezi mnogoženstva. **2** Nakon što Horadal takvo ču iz usta Adamovih, vrlo mu se obradova srce, zahvali opet svom svojom snagom Gospodu na takvom odobrenju, uspravi se konačno, pa zamoli uzvišenog Abedama za dozvolu da se sme ispovediti pred Adamom. **3** I uzvišeni Abedam mu odobri sledećim rečima: "Horadale, kažem ti, ovde je mesto gde svako može i sme da govori kako mu je rastao jezik. **4** Zato, ako hoćeš da govoriš, onda govori otvoreno i pri tome nemoj držati prst preko usta, amin." **5** Horadal zahvali najusrdnije uzvišenom Abedamu na odobrenju, pa Adamu poče upućivati sledeće reči, naime govoreći: **6** "Prečasni stari oče, odveć poštovani prvi čoveče zemlje i uzvišeno cenjeni svedoče celog, sada živećeg ljudskog roda! Nagni uho jednome posle-sinu tvoga sina Kajina i čuj što ću ti sada objaviti. **7** Jer tako mi Boga, beskrajnog, večnog, svetog, svemoćnog Tvorca, koji sada prebiva među nama, tako istino beše što ću ti sada obznaniti najdublju tajnu u mom srcu; i da nije bilo tako, oče Adame, možeš mi verovati, ne bih Boga i tebe tako brzo prepoznao, i On, Sama večna beskrajna ljubav i smilovanje, sigurno nikada ne bi dozvolio da moje noge ikada kroče na ovo sveto tlo gora – da nije tako kako ću ti sada ukratko obznaniti. **8** Zato čuj iz mojih usta sada ovo što u meni tako duboko bilo skriveno da čak ni lukava zmija koju dobro znaš nikako nije bila u stanju ni da nasluti takvu duboku tajnu u meni, a kamoli tek da ugleda. **9** A sada je došao trenutak, pa ću i otvoreno obznaniti. A u ovome se sastoji i tako glasi: **10** Gle, negda još za vreme Hanoha beskrajnoj ljubavi svemoćnoga Boga je blagovolelo da u duhu probudi čoveka, jest, brata Hanohovog, kako bi objavio svemu narodu jedino istinskog Boga. **11** Njegovo uzvišeno učenje zadržalo se sve do Lameha neprestano neokrnjeno. **12** Lamehova uzvišena braća me valjano podučavahu tom učenju kao i još nekolicinu. **13** Kada pak Lameh sa zmijom sklopi savez, tako da jakom Tataharovom rukom ubi svoju dvojicu bogoprosvetljene braće, tada i odmah bi ubijeno uzvišeno učenje Farakovo,

koga je Bog bio probudio. **14** A pošto sam uvek bio Lamehov drug od njegovog ranog detinjstva, to se i dogodi da on mene, čim preuze njegovu najgrozniju vlast, postavi svojim savetodavcem, no ipak tako da o meni niko ništa nije smeo znati. Ja prema tome samo bejah njegov najtajniji savetnik. **15** Početkom pokušavah Farakovo učenje da budim u njemu, međutim, beše čisto uzalud s njim išta postići. **16** Jer on dopusti zmiji da ga toliko zarobi da čak i velike reči Božje koje je čuo ubrzo nakon što ubi svoju braću na njega ne ostaviše utiska. **17** No kada mi on krišom takvo ipak obznani, ne propustih priliku i opomenuh ga ozbiljno da se ipak opet najhitrije vrati Bogu zato što mu je još toliko milostiv. **18** Ali umesto da me saslušā, iskaza mi sasvim ogorčeno ozbiljno: Horadale! Do sada si mi još drug, ali ja te opominjem kao kralj i bog sada zadnji put savršeno ozbiljno da ubuduće čutiš o svome bogu. **19** Ako prekršiš tu zapovest, onda da ti se dogodi šta se dogodilo mojoj braći, koja takođe propovedaše tvoga boga, a ne htedoše da znaju da sam ja lično svemoćni bog. **20** No idi napolje i poreci radi mog i tvog opravdanja pred svim narodom starog smešnog boga Farakovog i nauči narod da poznaju mene, jedino istinog, pravednog, prestrogog, neumoljivog i svemoćno silnog boga. **21** Kunem ti se svojim božanstvom, ako takvo ne učiniš, bićeš mi pred svim narodom rastrgnut u najmanje parčiće. **22** To shvati, idi i izvrši moju volju! – **23** Ja otidoh, sakrih duboko u sebi učenje Farakovo i smesta poprimih varljivi lik nadlamehove svireposti te podučih narod da upozna volju Lamehovu. **24** A pošto Lameh vide da na meni ima vernog slugu, to mi on i predade svu kraljevsku vlast; on pak ostade bog meni i narodu. **25** A pošto i zmija vide kakav sam odan sluga Lamehu i nikako ne primeti šta skrivam u srcu, to ona i sa mnom sklopi savez u liku najdražesnije žene; i ja joj se zakleh s površine moga srca bogom Lamehom da ću sve činiti što bi njoj i njemu bilo ugodno. **26** Zmija time potpuno bi zadovoljna i obreče mi velika obećanja. **27** No čim me napusti, tada se zakleh u svojoj dubini te rekoh: O zmijo, podli Sotono – koliko god se lukavo hvataš posla, ipak ćeš veoma brzo saznati šta može Onaj Koga sada moram da skrivam. **28** To ti se kunem svojim jedinim istinim Bogom. – **29** A zatim zamolih svog skrivenog Boga da najmilostivije takvu moju tajnu nakanu ne obznanjuje čak ni najuzvišenijem anđelu – i Bog usliši moju molbu, pa mi zatim stalno najtajnije uli šta imam činiti u svakom položaju moje kraljevske službe. **30**

Pa tako zatim postadoh strašnim sudskim oružjem u ruci Božjoj, te počinih prividno sve zamislive grozote kroz navodnu moć Lamehovu, no ne tako u istini. **31** Tako bejah ja koji dade Lamehu ogorčen savet, kada Meduhed, istinski brat prema meni, ote velik narod, da starome Bogu navesti pravi rat i da pod vođstvom zlog Tatahara uništi vatrom sve šume ako mu je stari Bog možda ipak oteo narod Meduhedov. – A zašto učinih takvo? **32** Znao sam iz svoje skrivene dubine koja sudba čeka zlog Tatahara. **33** Opet sam bio ja koji je ono malo njih koji su se vratili obavestio iz samih usta Lamehovich da se po drugi put osвете istinom starom Bogu. Znao sam šta Gospod s njima namerava. **34** Dao sam Lamehu savet da se svem prostom narodu zabrani da govore pri kazni smrti i da se nipošto neko nije usudio u celom svom životu da izgovori presveto ime boga Lameha, jest, ni da ga pomisli. **35** A zašto učinih tako? Da se još čistija srca nevinih ne bi oskrnavila najvećim svetogrđem Lamehovim jer nemima se ne može ništa propovedati. **36** Dao sam da se mnogi pogube, ali zašto? Zato što mi je moj skriveni Savetodavac pokazao svagda govoreći: Gle, nad ovima je zmija otvorila svoju čeljust. Ja sam ih učinio neosetnima, zato rastrgni njihova telesa kako zmija ne bi posumnjala u tebe. – **37** Ja sam Boga psovao deset puta grđe od samog Lameha i dadoh mu savet da Jehovino ime zakopa pod nečistoću najnižeg naroda. – A zašto učinih tako? **38** Da bih spasao to ime, jer beše bolje presveto ime zakopati sasvim pod nečistoću sirotinje, koja je jedino još najčistija u Dubini, no da i dalje bude izložen najsramnijim psovka. **39** I tako učinih jedno za drugim iz tog razloga. **40** Pa kada je došlo vreme, uzeh sebi ovu silu kao što je ovde vidiš i prema tome dovedoh skoro celokupnu sirotinju kao neumoljivi vlastodržac Lamehov ovamo – i do ovog trenutka osim Boga niko nije znao koja namera me je vodila svuda i prema tome i ovamo. **41** No sada je Gospod blagovoleo da skinem svoju surovu masku, pa tako stojim otkriven u celoj unutarnjoj odanosti pred tobom onako kako sam uvek bio u sebi duboko sakriven. **42** Isto tako sam pred svojim još slepim narodom ružio tebe i Boga – no pošto sada znaš kako i zašto tako učinih, onda ćeš mi valjda i moći oprostiti pošto ne učinih ništa osim samo tajnu volju Onog Koji je ovde. **43** Zbog toga i budi bez brige zbog mnogoženstva jer mi ćemo svagda savršeno obratiti pažnju na Božju volju, amin."

294 Poglavlje

1 Kada Adam takvo ču od Horadala, beše tako ganut i plakaše od prevelikih radosti toliko da drhtaše celim telom i ne uzmože, što bi baš sada vrlo rado hteo, da prevali preko usana ni najkraću i najjednostavniju reč. **2** Abedam pak vide kako stoji sa srcem Adamovim, zato i smesta stupi do njega te reče: "Adame, hoćeš li sada još da proklinješ ove hulnike? **3** Gle, zato čovek itekako treba da se čuva sudijske a pogotovo očinske kletve. **4** Jer ko će prozreti Moje puteve i ko ispitati Moja rešenja? **5** A ako neko proklinje pojave čiji uzrok ne zna, neće li se veoma lako desiti da proklinje Moju veliku ljubav, smilovanje, strpljenje, dugotrpeljivost, dobrotu, milost, blagost i tako sav Moj božanski poredak iz svega toga? **6** A ako je neko prokleo taj poredak, kakav blagoslov će negda otud ponići za njegov duh? **7** Ako je neko kletvom tako sudio Moju ljubav, smilovanje, strpljenje, dugotrpeljivost, dobrotu, milost i blagost, zar nije bacio sud o sopstvenu šiju zato što je sam pre sudio ono čime jedino može uzeti večni život iz Mene? **8** Šta čovek ima što nije primio najpre od Moje ljubavi i smilovanja i otkud će nešto uzeti ako neće iz Moje ljubavi, smilovanja i milosti? **9** A ako je prethodno sudio Mojoj ljubavi i ako ju je zauvek prognao kletvom od sebe, kako, reci Mi, Adame, kako će dalje zahvatati vode iz bunara kojeg je prethodno tako silno zatrpao zemljom, kamenjem, peskom i svakakvim šljunkom? **10** Zato neka nikada brat sudi brata, osim ako sam mu Ja sam dao izričitu zapovest. **11** A ko sudi sopstvenom vlašću, taj je onda sam sebi presudio smrtnu presudu zato što je izгнаo iz sebe život sveg života. **12** A ako bi se ko razgnevio tako silno na svoga brata da bi zato hteo da zapali njegovu kuću noću – pa se prihvati rđavog dela, a dogodi se da s njegove baklje iskra padne na njegovu sopstvenu kuću i zapali istu pre no što rasrđeni svojom bakljom dosegne stan sirotog brata – koga će potom taj što htjede počinuti nedelo okriviti zato što mu je pakosna vatra otela sve njegovo imanje, sve njegove namirnice i njegov stan? **13** O gle, šta sam ti ovde pokazao u toj slici, to se događa svakom gnevnom u njegovoj sopstvenoj kući duhovno, jer još pre no što hoće da metne poguban požar osuđujuće kletve na svoga brata, već je odavno pre u sopstvenoj kući podmetnuo sve razarajući požar, koji u njemu sve izjeda i uništava čime je od Mene valjano bio uređen za večni život. **14** Zato da niko nije kleo drugog

zbog greha kojeg je možda brat počinio bratu. **15** Nego gde bi da kune, tu neka uvek blagosilja, tako će svoga brata i samog sebe svagda istinski suditi, ne za propast, nego za večni život. **16** A da sam sve stvari stvorio za propast i za pogibao i konačno uništenje, da li bih Ja kao večni sveti i beskrajno mudri Bog valjda postupio mudro da sam ikada stvorio nešto? **17** A ja velim da bi takvom činu jedva samo bila sposobna sama najgušća i najzlobnija nerazumnost, a kamoli tek Ja, Koji sam sveti, večni, beskrajno mudri i najljubazniji Bog i Otac sve Moje dece. **18** A pošto sam, dakle, stvorio sve samo za večno trajanje, i to tako da ne propadne čak ni jedva primetna misao koju je najneznatniji čovek najovlašnije pomislio, zašto onda da vi uzajamno sudite vas hoteći da upropastite? **19** Zato ti, Adame, zapamti to da sam jedino Ja istinski sudija, a ti Mi budi pravi sin koji sve stvari svagda sudi kao što Ja sudim, naime: **20** Ne kletvom, nego Mojom ljubavlju, smilovanjem, strpljenjem, dugotrpeljivošću, dobrotom, milošću i blagošću. **21** Tako čini ti i svako, tako ćeš imati večni život svagda iz Mene, amin."

295 Poglavlje

1 Po toj besedi pak uzvišeni Abedam reče obračavajući se Horadalu: "A ti Horadale, koji si svetlu iskricu Farakovu sačuvao u svome srcu ovako odano kroz sve oluje iskušenja zmije i sveg sveta iz te zmije, gle, ovde pred tobom je sada više od iskrice Farakove, beskrajno sunce – Ja Sam o Kome je Farak svedočio, Ja – večni, beskrajni, svemoćni Bog, veliki Tvorac svih stvari, koje ispunjavaju sva nebesa i sva beskrajna prostranstva svetova od najmanjeg do najvećeg, Ja – najsvetija, najveća, najčistija, večna ljubav, Ja – tvoj i sve Adamove dece jedini istini Otac, Koji Ja jedino imam život i dajem isti iz Mene, Ja – Ja – sada sam pred tobom! **2** A pošto si iskricu Farakovu tako odano sačuvao u svome srcu i verovao si u Onog Kojeg nisi video i verovao si skrivenom zovu u sebi i nisi sumnjao da sam ti Ja u tom skrivenom tihom zovu davao da prepoznaješ Moju volju i kada si je opažavajući spoznavao u sebi i odmah strogo po njoj postupao, ukratko, Ja ti kažem, pošto si Mi u malom ostao odan, tako ćeš Mi sigurno i od sada ostati utoliko odaniji pošto sada vidiš i čuješ Samog Onog o Kome je Farak propovedao i prorokovao narodu u Hanohu. Prema tome i kod svoga naroda zastupaćeš

više od mesta Farakovog u Hanohu. **3** Horadale! Ovim rečima postavljam te sada nad velikim zato što si Mi ostao odan u malom, i prema tome činim te istinskim učiteljem i vođom tvoga naroda. **4** Gle, još ima dosta slepih među njima, a s ovom Mojom živom rečju otvorićeš im oči i oživeti ih. **5** Od sada, pak, Moju svagdašnju volju u sebi više nećeš tako tiho razabirati kao što si je razabirao u Dubini, nego ovako kako Me sada čuješ tako ćeš je, to jest Moju volju, svagda slušati u sebi, van sebe i nad sobom. Ako Me ni ne budeš gledao kao sada, ipak ćeš Me svagda slušati kao sada. **6** Horadale, Ja ti kažem tvoja vera je velika, jer bez znaka osim onog Mojih dvaju vesnika tebi verovao si da sam Ja zaista Onaj koji ti takvo govori. **7** Zaista, za tebe drugi mali znak u blagoslovu hrane i pića za tvoj narod nije bio potreban zato što si Mi već dugo pre u svome srcu toliko čvrsto bio privržen pre no što tvoje oči ugledaše Moje biće i tvoje oči čuše Očinski glas Mojih usta. **8** A pošto si Me sada video i čuo, svoga Boga i Oca, i čvrsto veruješ da sam Ja koji tebi takvo govori i zamolio si Me da smeš da Me ljubiš zato što sam ti već pre dao one tri velike reči, zato ću ti dati i tri velika znaka kao nagradu što si tako čvrsto verovao da sam Ja zaista jedini istini, večni, beskrajni, svemoćni Bog i Tvorac i Održitelj i Upravitelj svih stvari, i jedini istinski preljubazni Otac svih ljudi i anđela. **9** A ta tri velika znaka neka budu u tome da ćeš, prvo, u zemlji koju za tebe i tvoj narod spremam odmah naći sve valjano sačuvano što sam ti ranije obećao. **10** A drugo, u budućoj sili tvoje volje po Mojoj reči svagda ćeš saznati čemu je sve vičan Onaj Koji ti sada takvo otkriva, obećava i istinski daje. **11** A kao treći znak ostaće ti Moja svagda živa reč i večni život iz iste. **12** Iz ta tri velika znaka spoznaćeš tek sasvim Moju beskrajnu ljubav kako za sebe tako i za svoj narod i – koliko sam Ja, tvoj sveti Otac, svagda odveć dobar. **13** A sada primi Moj puni blagoslov, pa se daj na put. **14** A ona dvojica vesnika će te otpratiti u zemlju nedaleko odavde između jutra i ponoći. **15** A svoje oružje ostavi ovde Adamu kao znak da je Moja očinska ljubav jača od sve sile zmije. **16** Pa tako pođite blagoslovljeni od Mene odavde u Mome imenu, amin."

296¹³ Poglavlje

1 Po toj besedi Abedamovoj i posle Horadalovog naloga dignu se konačno sav narod, a sam Horadal zavetova Gospodu neprekršljivu odanost u svemu i zahvali Njemu sa svojom desetoricom vođa iz najdublje dubine srca. **2** A pošto zahvali Gospodu na tolikoj milosti, ljubavi i smilovanju, tada i smesta zamoli svetog Davatelja svih dobrih darova pitajući da li i narodu da podigne vidljiv znak sećanja na tako velik dan milosti i smilovanja kako bi se isti svagda pri pogledu na isti zahvalno sećao šta je veliko On veličanstveno i očinski učinio na njemu i na narodu koji sledi Njegovom vođstvu. **3** I Abedam mu na to dade sledeće učenje kao odgovor, naime govoreći: "Horadale, čuj! – Hvalim te zato što imaš pravilnu težnju koja je podobna za slavljenje Moga imena trajno kod tvoga naroda, no ipak ti kažem, ako je narod pravilno podučen, onda u Mojoj velikoj tvorevini u velikoj količini ima predivnih i trajnih znakova sećanja. **4** A ako je narod glup da više ne primećuje znake koje ja divno činim pred njegovim očima dan za danom, zaista, možeš verovati jer Ja ti kažem, tada više neće obraćati pažnju ni na mrtav ljudskim rukama priveden znak. **5** Međutim, ako obraća pažnju na žive znake, reci Mi čemu će mu služiti mrtvi znaci? **6** A Ja ti ionako dajem velik znak sećanja za tebe i za ceo tvoj narod tako što imaš Moju živu reč u sebi u vasceloj moći i sili u Mome imenu, i možeš je udeliti sa svakim koji je savršeno odlučan da probudi svoj duh i da stekne večni neprolazni život iz duha. **7** Šta bih ti veće mogao dati no što sam ti dao onima trima rečima? I šta bi više, divnije i bolje mogao da postaviš kao najbolji znak sećanja no što je sveti živi znak istinske ljubavi u srcu svakoga čoveka? **8** Prema tome uvek i ostani kod tog znaka. Sve dokle ostaneš kod tog znaka, u tom znaku i taj znak u tebi, toliko dugo ću i Ja uvek moćno i silno biti među vama kao najsavršeniji znak sećanja na Mene Samog i prema tome i na svako Moje ljubazno delo na tebi i tvome narodu. **9** A ukoliko biste dopustili da veliki i preda Mnom jedino važeći znak istinske i žive ljubavi prema Meni propadne u vašim srcima, tada će i veliki znak sećanja nestati iz vaše sredine. **10** A ukoliko bi se to desilo, onda bi vam svi ostali beznačajni znaci vredeli baš toliko koliko zemlji vetrovi koji na drugim nebeskim telima blagotvorno struje, a zemlja ništa od toga ne

¹³ Vidi: 2:110.

opaža. **11** Zato ostanite kod jedinog znaka ljubavi jer ona je najbolji i uvek sigurni opominjač na predmet kojeg istinski ljubite. A ukoliko se ona ohladi, onda ranije ljubljene, ali u sve-zaboravnoj hladnoći srca više ne ljubljene predmet ohlađenome može zaveštati sunca u znak sećanja, a ipak će to biti uzaludan posao jer pre no što led dopusti da se zagreje, istopiće se. **12** A kao što vatra svoj materiji daje smrt, isto tako vatra ljubavi daje smrt onima koji su od nje otpali kada ponovo dođe na njih zato što su se ohladili i ukrutili u led. **13** A onaj koji je sveti veliki znak ljubavi valjano sačuvao u svome srcu za sva vremena vremenâ, taj će i ostati ovako večno nepromenljivo u vatri života kao sama vatra u vatri zato što je vatra vatri život. **14** Takvo dakle valjano obrati pažnju u sebi i probudi kod sveg tvog naroda takvo; tako ćeš živeti i sav tvoj narod u tebi i s tobom i tako i potpuno u Meni i Ja u njemu. **15** Nemoj da si pomislio da je za taj posao valjaniji neki određen dan od drugog ili da Mi se određena dana prethodno mora prineti neka žrtva pre nego što Mi se neko u svome srcu sme približiti. **16** O Horadale, takvo što nikako nemoj misliti. Jer kao što već kod vas zaljubljen čovek svojoj nevesti ili svojoj dragoj ženi ne određuje dan i čas kada će je ljubiti i ona njega – isto tako je kod Mene; kad god neko uzdigne svoje srce Meni – sasvim Mi je pravo. **17** Zato i Sabat neka bude dan opšteg poučavanja, a ne možda isključiv dan Moje ljubavi; a njoj je svaki dan isti. **18** Zato ljubite Me svagda; Sabat pak zadržite kao dan poučavanja u Mojoj ljubavi, tako ćete živeti večno. **19** Pa tako možete se dati na put u Mome imenu, amin."

297 Poglavlje

1 Po tim rečima Horadal ponovo zahvali uzvišenom Abedamu i obrati se, nakon što zahvali, desetorici vođa govoreći im: **2** "Idite u imenu Gospodnjem i naložite narodu da zahvali Gospodu, pa neka se spremi na put kako bismo se još pre zalaska makli s mesta u imenu našeg Gospoda i velikog Boga, Koji je istini sveti preljubazni Otac, amin." **3** I smesta desetorica vođa odoše do naroda i učiniše tamo kako im Horadal zapovedi po volji Gospodnjoj. **4** U toku jedne minute svi već biše spremni na put; a kada Abedam pozva Kizehela i Setlahema da sada izvole da vode narod u obećanu zemlju, gle, tada već Lamel brzo poput ptice u letu dojuri s jednom

devojčicom noseći je na svojim jakim rukama. **5** Kako pak dospe do Abedama, smesta pade na svoja kolena pred Njim, spusti devojčicu na zemlju, pa poče da govori sa svom ljubavlju i poniznošću nakon što prvo najskrušenijim srcem zahvali Abedamu na sretnom izvršenju preteškog dela. **6** A ovako glasiše njegove reči: "Presveti, najljubazniji Oče! – Tvojom svemoćnom svetom pomoću sretno sam izvršio delo koje si mi naložio u mome srcu. **7** Ni jedna glava ne ostade nazad od svih onih koje si mi pokazao u srcu da ih spasem u Tvome najsvetijem imenu. **8** Ali, o sveti preljubazni Oče, gle, ovu devojčicu istina ne nađoh u svome srcu, nego samo nađoh na nju usamljenu, uplakanu uz širok potok. **9** A kada je upitah u njenom tužnom položaju: Siroto dete, šta ti nedostaje kada tako gorko plačeš i sebi kao očajno istržeš kosu? – **10** Tada to siroto biće duboko uzdahnu od bola i posle malo vremena, koje joj bi potrebno da se pribere, stade mi pričati sledeće: **11** Veliki čoveče, ja, najsirotije dete zemlje, molim te za ime velikog Boga, koga su još uzvišena ubijena braća najsirovijeg Lameha objavljivala mojim roditeljima, da me saslušаш. **12** A kako čuješ sasvim najkraće moju najužasniju nevolju, onda se smiluj mome još mladom životu i ubij me. **13** Čuj sada, ovo je priča moga tužnog života: Moji roditelji behu uprkos strašne zapovesti najvećeg svih tirana krišom ipak stalno odane pristalice velikog Faraka i verovahu u velikog svemoćnog Boga koga im on objavi. **14** Neki zao duh pak mora da je to otkrio Lamehu; taj naredi surovim pandurima da dovedu moje drage roditelje; samo mene kao jedino dete ostavi u kući. **15** Ne potraja dugo, tada ovi panduri moje sirote roditelje ponovo dovedoše u kuću; tu su se smesta morali skinuti; kada njih dvoje sasvim goli stajaše blede i drhteći celim telom, tada panduri dohvatiše najpre moju sirotu mater, pružiše je po zemlji, zatim zgrabiše njene nežne ruke, ispružiše ih zategnuto na zemlju i zabiše jake šiljaste klinove kroz površinu ruku. **16** Isto to učiniše i s nogama. Veliki bolni uzvici prodoše nečuveno pored ušiju tih neljudi. **17** A šta učiniše sirotoj, sirotoj mami, isto tako učiniše odmah ocu čim završiše s majkom. **18** Posle tog prejezovitog čina svaki od tih pandura još zadovolji, nakon što su joj (naime mami) prvo gurnuli krupan kamen pod leđa tako da beše razapeta kao struna preko zvučne daske, svoju zaista satansku čulnu požudu. **19** Posle učinjene takve gnusobe najpre im rasparaše utrobe, pa uzeše mene u njihovu sredinu, prisiliše me da roditeljima iskopam oči pod neprestanim

hvaljenjem boga Lameha. **20** Tu se onesvestih – i dovedoše me ovamo i kao što vidiš svežaše me za ovaj stub da propadnem od gladi. **21** A šta se dalje još desilo s mojim sirotim najnesretnijim roditeljima, ne znam više, ali toliko je sigurno da su ih još dalje mučili i na kraju zajedno s njihovom kućom spalili. **22** Sada znaš sve i možeš sa mnom sada činiti šta hoćeš, samo ovde me ne ostavljaj u životu. – **23** Gle, sveti Oče! Ta pripovest beše razlog zašto sam jedno dete više no što sam ih izbrojao u svome srcu doveo ovamo. **24** Jer još nikada u sebi nisam osetio tako veliko sažaljenje prema nekome kao prema tom sirotom detetu. **25** Zato ćeš mi valjda oprostiti ako sam postupio preko Tvoje zapovesti, jer šta sam tako otrgnuo sigurne propasti, doveo sam i odano ovamo Tebi na žrtvu. **26** O Oče, primi milostivo." – A Abedam se sagnu dole do Lamela, dignu ga sa zemlje, pa mu reče: **27** "Lamele, Ja ti kažem, što si takvo učinio, gle, učinio si više no što si ikada učinio tokom celog svog života. **28** No najpre da damo celom narodu da krene u njihovu određenu zemlju, tek tada ću se obratiti tom sirotom detetu; zato neka se ona samo najpre malo pribere – a Ja ću onda već učiniti najbolje za nju i za tebe, amin."

298 Poglavlje

1 Nakon što uzvišeni Abedam ovako kratko uteši Lamela, obrati se smesta Kizehelu i Setlahemu, te im reče: **2** "Čujte, kao što ste narod Horadalov doveli ovamo, tako sada idite i odvedite ga u zemlju koju sam već od svih vremena zemlje pripremio za taj narod, jer Ja sam već odavno, jest, od večnosti sam znao i znam svagda šta hoću činiti i šta ću da učinim i niko osim Mene ne zna šta smišljam od večnosti. **3** Zato idite i vodite taj narod kuda sam ga odredio. **4** A Moj duh u vama će vam itekako dobro označiti mesto dokle imate da sprovedete narod. **5** A kada vrlo brzo dosegnete to mesto, onda blagoslovite u Mome imenu narod i blagoslovite im i zemlju i njihove nove stanove, koji se sastoje na način kao što se sastoje ovde na Visini. **6** Kada ste sve to izvršili, onda se hitro vratite ovamo, to tako da ne propustite večeru; pa tako idite sada, amin." **7** Po tom nalogu zahvališe obojica Abedamu na takvom milostivom nalogu pa se smesta dadoše na svoje delo. **8** A Horadal od najvećeg osećanja zahvalnosti skoro topeći se već beše sa svojim narodom spreman na polazak. **9** Kada prema tome ta

dvojica naravno posle nekoliko koraka stupiše do njega, više se ne zadržase, nego svi krenuše radosno sledeći za vođama. **10** Pri odlasku tog naroda plakaše Adam i slaše blagoslov za blagoslovom skoro za svakim njihovim korakom. **11** A pošto Abedam takvo primeti, tada ga pohvali, pa zatim reče: "Adame, da si umesto po koje kletve nad Dubinom stalno ovako postupao kao što sada postupaš u duhu Moje ljubavi i smilovanja, zaista – nizine i dubine zemlje ne bi postale paklom. **12** No pošto si uvek nalazio više opravdanja u kletvi nego u ljubavi, zato je sada došlo dotle da ljudi u Dubine postupaju kao što si upravo maločas ponovo čuo novo svedočanstvo iz usta Lamelovih, koje se radi unutrašnje potvrde toga i živo nalazi ovde do Mojih nogu. **13** O Adame, čega si sve mogao da Me poštediš i celu tvorevinu. **14** A pošto ti je kletva godila uvek više no blagoslov, gle, tako su posledice ispred tebe i Mene i ostaće prionute uz zemlju sve do kraja njenog postojanja. **15** Zaista ti kažem: Koliko je god velika i teška bila tvoja prva greška zato što si zaboravio Moju zapovest i dao si da te opije i najgrublje prevari tvoja sopstvena zmija da su se zbog toga sasvim istavili nebo i zemlja, ipak bi se sve to moglo pre i lakše izgladiti no to što si toliko često zbog nedela Kajinovog kleo sirotu Dubinu. **16** A Ja ti kažem: Kajinovo delo istina beše vrlo rđavo, no ipak jedva kap rose prema celom moru posmatrano prema onom što si ti odmah početkom preduzeo prema Meni kada si hteo da Mi se digneš kao gospodar iznad glave. **17** A da li Mi možeš ikada prebaciti da sam zbog toga kleo? **18** Istina, Moja nedodirljiva svetost, koju si tako grubo dirnuo, prokle tlo zemlje tako da treba da ti rađa čičak i trnje. **19** Moja velika ljubav prema tebi pak ubrzo ponovo ugasi kletvu na tlu zemlje, tako da je ona tebi, kao što si sada i već dugo svugde primećivao, procvetala ponovo novim vrtom. **20** A pošto sam izbrisao kletvu sa zemlje, gle, tada si se ti najmarljivije trudio da kuneš sve nizine i dubine, a i sve njihove žitelje, i dospeo si dotle da sada već za tvoga života iz tla kojeg si prokleo niču plodovi od kojih ovde do Mojih nogu vidiš novo svedočanstvo. **21** Ja sam Dubini u Faraku poslao anđela kojeg sam valjano blagoslovio kao vođu. Zar nisi mogao učiniti isto u Mome imenu umesto tvoje kletve? **22** I Dubina sada cveta divnije od svih ovih Visina. **23** O Adame, Adame! – Pogledaj bolje devojčicu koja sada leži do Mojih nogu i koja je čistija u svome srcu od podnevnog sunca! **24** Šta se sada desilo njenim starima usled tvoje kletve, gle, to će se baš usled toga negda desiti sinu jedne device koju

ću oživeti duhom ove koja leži ovde do Mojih nogu. **25** O, premisli šta si napravio svojom kletvom! Ali šta ćemo kada je tako; zato da se postaramo o budućem i koliko je moguće zaboravimo grozotu prošlosti. **26** Adame, opozovi sve svoje kletve i mesto njih daruj blagoslov; Moj blagoslov daruj, jer svako rđavo delo beše tvoje delo od početka; zato ubuduće više ne proklinji, nego blagosiljaj sve, amin."

299 Poglavlje

1 Pošto Adam ču takav govor od Abedama, tada se rastuži i više ne znađase šta reći na to ili šta učiniti. **2** Razmišljaše kod sebe tamo-amu i tražase veliko odlučujuće i sve poravnujuće "zašto", no sav trud mu bi uzaludan; ne pronađe veliko "zašto", pa tako kod sebe taman opet htjede sve baciti iz sebe i od sebe i početi sebe da kune i proklinje zato što sada sebe vide jedinim uzrokom sveg zla, rđavog i zablude. **3** Abedam pak zgrabi njegovu ruku, pogleda mu čvrsto u oči, pa za koji tren reče: **4** "Adame! – Kakav si ti čovek? – Hoćeš li da postaneš kamenom? – Zar je tebi život zaista nešta tako prezrivo da hoćeš u sebi samom da ga prokuneš, pa tako hoćeš da usmrtiš sebe sasvim u duhu kao i u telu, kao i u svoj deci koju sam dao da proizidu iz tebe? **5** Adame, skoro do ovog trenutka si svoj već mnogo godina dug život proveo s proklinjanjem po svojoj oštroj pravdi i bio si zadovoljan pri tom zato što si uvek mislio da Ja blagovolim tvoju sudsku neumoljivu strogoću i tvoju očinsku kletvu prema onoj deci koja su bila dovoljno slaba da se negde nesmotreno ogreše o tvoju volju. **6** A sada kada hoću da te očistim tako što ti jedino samo zbog toga pokazujem tvoje mane, i činim to vidljivo pred tobom i svom tvojom decom kako bih te potpuno osposobio da sasvim primiš život iz Mene, sada dakle kada saznaješ da uopšte ne blagovolim kletvu, a ni sud, nego jedino samo jedinu živu ljubav, ti se odveć ljutiš u svome srcu i dodijao ti je život. **7** Sada tek, nakon što si prethodno zbog same pravde osudio skoro svako zrnce zemlje, hoćeš proklinjući sebe da se baciš na samog sebe da bi se tako unekoliko osvetio Meni zato što sam protiv tvog starog sudskog poretka Svojom velikom ljubavlju, smilovanjem i strpljenjem. **8** Adame, Adame, Ja ti kažem: ti Moju ljubav i strpljenje stavljaš na teške provere. **9** Premisli koliko dugo već imam strpljenja s tobom; premisli kada još u celoj beskonačnosti ne goraše ni

jedno sunce i jedva da sam Sam pomislio na zemlju – tada Mi već tvoj duh, kojeg sam stvorio za najčistiju ljubav, i kojeg sam hteo da oslobodim samostalnim bićem preda Mnom na Moje najveće blagovoljenje, pričinjavaše teške brige svojom nesavrtljivošću i poče da isteže u dužinu i suviše u dužinu Moje strpljenje. **10** Koji večno dugi vremenski nizovi su već protekli od kada sam te pozvao da postojiš. **11** I koliko je kroz te nizove večnosti Moje strpljenje skoro beskrajno dugo istezano zbog tebe. **12** Pogledaj sve bezbrojne zvezde; prebroj ih te mnoge velike i tvrde mase svetova koji ispunjavaju skoro celu vidljivu spoljnu beskonačnost. – Šta su one? **13** Adame, znaš li šta su one? – O Adame, Adame, vidi i slušaj! **14** Svako zrnce peska od kojeg se sastoji neko nebesko telo jeste od tebe teška provera za Moje strpljenje od više no hiljadu godina mereno po letu vremena već samo po sebi. **15** Sada prebroj beskrajno mnoge svetove u svim beskrajnim prostranstvima, onda prebroj sva zrnca peska iz čijeg mnoštva se sastoje kao iz atoma tvrdo poređanih jedan do drugog, zamisli onda za svaki pojedini atom hiljadu godina božanskog strpljenja Moje ljubavi s tobom. **16** Kada rasudiš takvo zrelo u sebi, onda Mi reci koliko još da se strpim s tobom dokle postaneš sasvim biće po umu Moje večne ljubavi u tebi, i Ja ću prihvatiti svaki tvoj rok. **17** A teško tebi postaneš li samoubicem. Ja ti kažem, nema tako brzog trenu koliko brzo bih te zajedno sa svom tvorevinom predao Svom ognjenom gnevu sa izuzetkom malobrojnih odanih. **18** Zaista! Sa svakim grešnikom pre ću imati večno strpljenje no samo tren sa samoubicom. **19** Zato se još jednom potpuno okreni i spoznaj šta sam na tebi činio, sada činim i šta ću još činiti na svoj tvojoj deci; tako ću se obratiti tebi i dići te Sebi iz močvare tvoje tako duge slepoće i dati ti život. **20** Ali ubuduće više ne proklinji, jer zemlja je od tebe sada na stohiljadu godina opskrbljena izobiljno tvojim sudom. **21** Takvo razumi jednom i obrati se sasvim Meni, amin."

(Sa zalaskom sunca)

300 Poglavlje

1 Kada je Adam čuo ove druge reči Abedamove, tada odmah opet bi pun kajanja u svome srcu i tek sada uvidi kako stoji s njim i s njegovim

poretkom i kako zapravo i kako sasvim drukčije stoji s poretkom Jehovinom, Koji sada u Abedamu vidljivo njemu obznani Svoj večni poredak. **2** A pošto takvo uvidi, smesta i pade dole na svoje lice pred Abedamom i preklinjući stade da ispoljava sledeće reči iz svoje najunutarnije srži, naime govoreći: **3** "O Jehova, Ti presveti Oče u Abedamu vidljivo ovde preda mnom, gle, dvojica Adama leže ovde pred Tobom u prašini njihove potpune ništavnosti. Jedan je opšti, a drugi je samo zasebni, za sebe jedino odvojeni Adam. **4** O Jehova, Ti presveti Oče! Uzmi milostivo opšteg od mene i ostavi mi još preostalo vreme da živim sebi samom tako da je Tebi blagougodno. **5** Jer sada tek uviđam jasno da bi meni bilo čisto nemoguće da opšteg Adama ponovo vratim na put Tvoga večno svetog poretka mada sam ga samo jedino ja odvratio na put stradanja i propasti. **6** Pogledaj me zato najmilostivije u jednostavnoj osobi koja leži pred Tobom u prašini sve ništavnosti i digni je ka svetlosti i prema tome k jedinstvu s Tobom. **7** A što se tiče moje ranije opštosti, uzmi milostivo od mene taj beskrajni teret i kao što bi Tebi bilo blagougodno, tako učini s mojom opštosti. **8** O Jehova! Ako bi Ti taj teret uzeo na svoja pleća? **9** Tvoja sveta volja da bude svagda i večno, amin." **10** Pri tim rečima Adamovim, doduše, zađe prirodno sunce, no Abedam dade da Adam vidi u sebi kako izlazi drugo sunce i dade mu da vidi blistavu ženu koja stajaše na suncu gazeći glavu zmije pod njenim nogama koja obavijaše celo sunce. **11** A Abedam se saže dole do Adama, taknu ga, pa mu naloži da ustane; pa pošto se Adam konačno uspravi, tada ga Abedam ponovo uze za ruku te mu reče: **12** "Adame, šta vide?" – I Adam uzvрати: **13** "O Jehova, videh novo sunce kako izlazi u meni, a ono uprkos svojoj nebeskoj lepoti ipak sve okolo skoro svuda bejaše obavijeno snažnom zmijom. **14** Uskoro pak videh kako jedna velika svetla žena dolazi na to sunce; ta pak žena nemaše straha od zmije pa zato joj odmah stade silno na glavu. **15** A pošto se zmija trudaše da savlada jaku ženu i da je ugrize za petu, gle, tada žena hitnu jednu jabuku na glavu zmije; zmija pak šćapi jabuku i zagrizе se u nju." **16** Tu ćutaše Adam i udari sebe tri puta jako o sopstvene grudi, pa još reče na to: **17** "O Jehova, to beše moja velika krivica pred Tobom!" **18** Abedam mu pak uzvрати govoreći: "Adame, šta si maločas zamolio, to sam već i učinio tako kako si video u sebi. **19** Gle, sada ti je uzet sasvim opšti Adam i ti si sada jednak svakom detetu iz tebe. **20** Zato se sada staraj o ovom zadnjem ostatku svoga bivanja i živi malim životom u

Mome poretku i Očinskoj ljubavi. **21** A što se tiče opšteg Adama, gle, tog sam Ja kao sunce svih nebesa i sunaca sveta i svetova uzeo na Sebe, kao što si video kada zmija obavi Moje sunce. **22** A ova devojčica ovde iz Dubine jeste žena koju si video da stoji na suncu i zmiji gazi glavu. **23** No ne njeno telo, nego njenu dušu i njen duh moraš da pogledaš. **24** *Ova devojčice je patila u Dubini više no što je ikada patio čovek; zato će se negda njoj i vratiti pred čim velikim će ustuknuti sva beskonačnost sa strahopoštovanjem ježeći se.* **25** Takvo shvati valjano Adame, ti sada jednostavni, jer takvo će se desiti zaista, zaista, zaista – razumi, amin."

301 Poglavlje

1 Po toj besedi Abedamovoj, Adam i svi koji behu prisutni toliko biše ganuti da puni najusrdnije ljubavi i najunutarnije istinske zahvalnosti zaplakaše, i Adam konačno glasno uzviknu: **2** "O čoveče, o čoveče! Šta bi mogao biti ljubavi večnoga svetoga Oca da te tvoja sopstvena slobodna volja nije oskrnavila pred Njim!? **3** Koliko beskrajno dobar jesi Ti, o sveti Oče! – i – koliko duboko mora da smo pali pred Tobom kada je Tvoja večna ljubav samo beskrajno velikim smilovanjem prinuđena da nas spase i može da spase. **4** Da – tek sada, sada, tek sada uviđam šta si Ti, o presveti Oče za nas učinio, sada činiš i – večno ćeš činiti. **5** Dajte mi da vičem da moj glas čuju svi polovi svetova! Dajte mi da objavim – kao svi gromovi svetova – tako jako dajte mi da objavim svakom stvorenju, svim svetovima i svim nebesima šta je beskrajno veliko Gospod, beskrajni sveti Bog, učinio na nama beskrajno veliko palim grešnicima pred Njim! **6** Čujte vi sva nebesa – ti sunce, ti meseče i zemljo čuj iz mojih usta! **7** Bog, Večni, Beskrajni, Sveti, svemoćni Bog!!! – O srce, srce moje, samo mi sada ne prekidaj glas jezika! – Sada daj da vičem iz sve snage! – On – On – pred Kojim su hiljadu puta hiljadu godina kao najprolazniji trenutak! – On – pred Kojega dahom svi beskrajni prostori drhte i večnosti od prevelikog strahopoštovanja tonu u ništavilo! – On – Koji jednim pogledom hiljadu puta hiljadu sunaca može da stvori i opet da uništi! – On – neposredno On Sam iz Njegove najdublje dubine pogledao je nas, jedina najnedostojnija stvorenja, zanemariv Svoju beskrajnu svetost; ispunio je celu beskonačnost beskrajnim stupnjevima kako bismo se opet uzverali do Njega da bi nam pružio Svoje veliko

smilovanje zato što smo našom najvećom dobrovoljnom zlobom ovako najdublje otpali od Njega i pali pred Njim. **8** Njegovoj beskrajnoj ljubavi i smilovanju se pak taj put učini suviše beskrajno teškim za pale; On zato zanemari još više Svoju beskrajnu svetost, siđe Sam na širokim krilima Svoje svemoći kroz sve beskrajne stupnjeve do nas dole ovako kako je On ovde pred nama jednak nama u boji i prilici čovekom kako bi nas, prvo i prvo, poštdeo tog večno nikad sasvim uspenjivog puta, pa zatim da nama, poslednjima od svih Njegovih stvorenja, koji smo se dragovoljno na najzločestiji način odvratili od Njega, nama jedino najdublje palima, postane Najvišim, Najnezamislivijim!!! **9** Čujte, čujte, svi eoni izlivenog života iz Njega!!! – da bi nama postao – o Bože, o Bože, o Bože! – Ti veliki sveti Bože! moj iznemogli, smrtni jezik jedva se usuđuje izgovoriti! – da bi nama grešnicima nad grešnicima postao jedino istinim, preljubaznim, najmilostivijim, svetim Ocem!!! **10** Ali nije dosta kako je sada pred nama Ocem – nego, kako moj duh shvati, da negda iz prevelike ljubavi prema nama najnižima Sam odene zatim večno trajno grešni oblik našeg tela, u kojem smo pali pred Njim, večno Svetim, kako bi nas još bliže privukao Sebi – da bi nam postao spasiteljem, vođom, najmudrijim bratom!!! **11** Ne, ne, ne – to je previše! – Abedame! Abedame! Abedame! – Ti beskrajno sveti, preljubazni Oče! – ko – i šta – smo mi da si nama, koji smo toliko bezvredni pred Tobom kroz svu i u svoj Tvojoj beskonačnosti, ovako neshvatljivo milostiv?" **12** Tu uzvišeni Abedam prekinu Adama i reče mu: "Čuj Adame, konačno uviđaš Ko sam i šta činim. **13** A Ja ti kažem, kakav jesi, tako ostani i dalje, imaćeš večni život u sebi. **14** Ti, istina, u svojoj veličini negda beše pozvan da Mome srcu postaneš milim bratom, saigračem i najsrdačnijim drugom Moje večne beskrajne savršenosti. **15** A pošto ti kao duhovni Adam nisi hteo da to postaneš Meni u velikoj jednostrukosti svoga bića koje je proizišlo iz Mene, ipak to treba da postaneš Meni u svoj tvojoj deci zato što je tebe negda Moje srce tako čežljivo predivno pozvalo iz sebe! **16** Razumeš li takvo? – Gle, to je zašto sve ovo činim i zato sam sada za večno, kao negda najvećem, Svoje srce obratio najmanjem kako bi ga uzdigao nad svim. – Sada ništa više o tome! **17** Pošto je palo veče, postaraćemo se da dođemo kući onima koji već čežljivo čekaju na nas. **18** A ti Lamele uzmi devojčicu i nosi je preda Mnom kao veliko znamenje pobeđe. Amin!"

1 A pošto Adam i svi ovde prisutni čuše da je uzvišeni Abedam govorio o devojčici, počеше Njega slaviti i hvaliti iznad svega. **2** A Lamel uze istu odmah na svoje naručje i postavi se po nalogu ispred Abedama. **3** A pošto devojčica sama krišom razabra iz svih reči Abedamovih, koje je valjano razumela, kao i od beseda Adamovih i od glasne hvale, koju sada svi prisutni prinese Njemu, da iza Abedama mora da je skriveno nešta posebno izuzetno, tada joj njena urođena radoznalost više ne dade mira. **4** A kako bi sasvim saznala kako stoji s ovim neobičnim čovekom, stavi svoja usta nešta bojažljivo uz uho Lamelovo i reče mu s tihim drhtećim glasom: **5** "Dragi, veliki i vrlo jaki prijatelju! Nećeš li mi obznaniti ko je ovaj čovek koji se, kako sam razabrala i razumela, zove Abedam? **6** Jer gle, ja te pitam zato što me vrlo čudi pošto on samo izgleda kao svaki od vas, no njegove reči izgledaju, jest, one su do nebesa različite od svih iole uzvišeno zvučećih reči koje dolaze iz nekih drugih usta; jest, čini mi se kao da hoće da prodru sva nebesa i svu zemlju. **7** A što me još najviše čudi jeste što me smesta sasvim i potpuno napusti sav strah i tuga kada ga ugledah, da bi mi sada čisto bilo nemoguće da tugujem i da plačem za mojim onako najjadnije pogubljenim roditeljima. **8** Zato – dragi, veliki i veoma jaki prijatelju, molim te da mi nešta bliže obznaniš o ovom odveć neobičnom čoveku, u čijem pogledu skriveno vlada mnogo veća moć no u rukama svih odveć jakih ljudi." **9** A Lamel ne znađase šta tu da čini i zato stane kao da hoće svojski duboko da sroči. **10** A pošto sa svojim slepim sročenjem oduži malo suviše, to takvo vrdanje brzo prekinu strpljenje devojčice, pa ga ona zato ponovo upita malo začuđeno: **11** "Čuj, dragi, veliki i veoma jaki prijatelju, koji me sada nosiš na svom jakom naručju po volji onog za koga sam te pitala, zašto činiš kao da hoćeš da mi odgovoriš, ali bez obzira ipak čutiš kao da ti se okamenio jezik u ustima? **12** Ili da li sam možda pogrešila zato što sam te pitala što možda ne priliči za stvorenje iz Dubine? **13** O, molim te kaži mi barem jedno ili drugo." **14** Tu Abedam reče Lamelu: "Lamele! – Imaš li zapovest od Mene da treba da čutiš? **15** Ne znam ništa o tome da sam ti Ja ili neko u Moje ime dao takvu zapovest. Zato možeš slobodno da govoriš šta je pravo. **16** Ali ja već vidim da za to iz sebe nemaš hrabrosti, zato daj ovamo detence kako bi putem na Mom naručju saznalo za čim žudi. A ti sada idi za Mnom, amin."

17 Tu Abedam smesta uze devojčicu u svoje naručje, koja se zato odveć radovaše i smesta se s istim pitanjem obrati Njemu Samom, i uz pitanje još veselo doda: **18** "O dragi čoveče koji mi se činiš svetim, ti sigurno nećeš biti isto tako nepristupačan kao čovek iza nas, koji je izgleda držao da meni sirotoj devojčici ne vredi da odgovori zato što je ćutao o tome šta sam ga pitala – i odgovorićeš mi na moje pitanje?" **19** Tu Abedam devojčicu pritisnu o Svoje presvete grudi, pa joj reče: "Draga Moja Pura, saznaćeš sve za čime god žudiš!" **20** Tu se začudi devojčica zato što ju je ovaj još strani čovek nazvao sopstvenim imenom. **21** No Abedam nastavi da govori o Sebi Samom: "Ti se čudiš što znam tvoje ime – međutim, kada Me tek sve više i više upознаš, tada te takvo uopšte više neće čuditi, nego tada ćeš se čuditi sasvim drugim stvarima. **22** A ako sada imaš spremno uho, onda čuj: Gle, ti sama reče da su Moje reči mnogo uzvišenije od reči svakih drugih usta i izgleda da prodiru nebo i svu zemlju i u Mome pogledu za tebe ima više sile no u svim odveć jakim ljudskim rukama. Takođe te napusti sav strah i tuga kada si Me ugledala. **23** Gle sad, draga Moja Pura, ako si već takvo sve na Meni našla, šta ti onda još nedostaje da Me dubinski upознаš? **24** Mogao bih ti u trenu reći i tebi pokazati rečju i delom Ko sam zapravo, no ti to ne bi podnela; ubilo bi te i sasvim uništilo. **25** Zato ti sada umesto punog odgovora dajem savet i kažem Ti: Ljubi Me u svome srcu iznad svega, onda ćeš u istom savršeno saznati Ko sam zapravo. **26** A nipošto ne pitaj da li to i smeš – jer Ja ti tako kažem. Zato Me jedino ljubi neskriveno iznad svega, amin."

303 Poglavlje

1 Kako Pura ču takvo od Abedama, obradova se skoro do dečije neobuzdanosti i uveseli se, obgrli svojim nežnim rukama odmah vrat svog uzvišenog nosioca i stavi svoju glavu sva opijena ljubavlju na Njegove svete grudi. **2** U takvom ljubavnom položaju produži sve dotle dok svi skupa dostigoše punu visinu; dospev tu kod sve dece koja čežljivo iščekivahu, tek se probudi Pura iz svog ljubavnog zanosa probuđena opštom glasnom radošću dece. **3** Kako sada tu za sumraka ugleda ove mnoge ljude koji pri pogledu uzvišenog Abedama duboko slaveći i hvaleći Njegovo ime padoše na zemlju pred Njim, tada upita sasvim tiho Abedama, naime govoreći: **4** "Ti

neopisivo dragi čoveče za kim sada gine sav moj život, nećeš li mi napomenuti šta znači ovo najveće strahopoštovanje koje sada ispoljavaju ovi ljudi koji izgleda da su veoma dobri i kome je zapravo upućeno; da li se tiče jedino Tebe ili da li možda ovde ima još jednog koji bi bio iznad Tebe? – O reci mi!" **5** I Abedam joj reče: "Samo se malo osvrni, onaj koji sada stoji uspravno, taj nije samo Najveći među ovim ljudima, nego i u svim nebesima. **6** Samo se marljivo osvrni, pa ćeš onog koji jedino stoji uspravno veoma brzo i lako naći." **7** Tu sirota ali sada prebogata Pura poče svojim velikim crnim očima da seva okolo i pretraži celo mnoštvo uzduž i popreko ali pošto i sam Adam, Set, Lamel, Henoh i desetorica nosilaca Setovih, čim dospeše na visinu, legoše na svoja lica puni strahopoštovanja i zahvalnosti, sav njen trud bi uzaludan jer ne nađe nikoga uspravno stojećeg. **8** Zbog toga malo uplašena, poče postepeno da se ispoljava prema svome nosiocu te reče s nešta začuđeno pitajućim glasom: **9** "Čuj ti moj odveć dragi i takođe veoma jaki čoveče, uzalud tražim. – Pa nigde ni jedna duša ne stoji uspravno. – Kako ću prema tome razumeti to što si mi upravo rekao?" **10** I uzvišeni Abedam je pritisnu o Svoje svete grudi, spusti je zatim nežno na zemlju, pa joj opet reče: "Moja Meni odveć mila Pura, samo se sada malo osvrni, pa ćeš sigurno vrlo brzo negde otkriti nekog čoveka uspravno stojećeg." **11** I opet Pura poče da pregleda veliko mnoštvo, no i ovaj put ne uoči nikog uspravno stojećeg. **12** A pošto uzvišeni Abedam vide njenu veliku smutnju, to se opet saže do zemlje, uze je, naime Puru, u svoje presveto naručje, pritisnu je o Svoje grudi, pa joj reče: **13** "Gle, ti Moja najdraža Pura, ko traži svojim očima po daljini a ne pogleda ono što mu je najbliže, taj će teško išta naći, najmanje ono što hoće da nađe a i treba da nađe. **14** To što do sada ništa nisi našla što bi odveć rado htela da nađeš greška je u tome što nisi obratila pažnju na svoju blizinu, sada svoju najveću blizinu koja te nosi. **15** Pura, pogledaj jednom Mene, pa Mi reci da li ležim ili stojim uspravno. **16** Nađeš to, onda ćeš brzo opaziti Ko je Svevišnji i Koga se sada tiče ovo veličanje." **17** Tu sada prebogata Pura dignu svoje sklopljene snežno-bele, pune, prenežne ruke k nebu i vrisnu glasno: "Tako mi jedinog istinog Boga, šta sam ja slepa učinila! **18** O Ti, Koji si sigurno kralj ovog naroda, odveć moćan rečju i svakim delom, hoćeš li moći oprostiti meni sirotoj, slepoj nerazumnici ovu moju sada neshvatljivo najveću grešku. **19** Ne, ne – mogla bih sada baš sebi samoj iskopati grdne

oči zato što nisu primetile Tebe jedino uspravno stojećeg!" **20** Abedam je pak tešao i reče joj: "Budi mirna, ti Moja mila Pura jer sada si Me već do pola našla, a drugu polovinu tvoje srce u tebi ionako već sluti, pa neće trajati dugo kada ćeš Me potpuno upoznati. **21** No, pošto se narod već diže sa zemlje, onda hajde da međutim ćutimo sve do pravog vremena kada budeš sve upoznala; a da si u ravnini mogla da primetiš šta sam učinio narodima iz Dubine, onda bi već znala ko sam zapravo; međutim zbog tvoje slabosti još nije bilo vreme, zato si ležala skoro utrnutu do Mojih nogu. **22** A sada si se obogatila, zato ćeš Me i ubrzo bolje upoznati. **23** Gle, sada već Set dolazi do Mene; zato ćutimo i čujmo šta hoće, amin."

304 Poglavlje

1 Kada pak Set pristupi do Abedama, pade smesta pred Njim i upita Ga: "O Ava Emanuele Jehova, sme li čovek Set da Te zamoli da mu dozvoliš kao i juče da ponovo opskrbi Visinu jelom i pićem? **2** Doduše znam da je takvo s moje strane tašto nerazumno pitanje jer ko može biti gladan u Tvome prisustvu? **3** Međutim, pošto si Ti juče skoro upravo u ovo doba premilostivo Sam tražio jelo i piće, u sebi sam pomislio da li da takvo ostane i pravilom i ubuduće ili da li da ostanemo pri starom – ili jedino pri pravilu stomaka? **4** O Abedame Jehova, ne gnevi se na ovo moje možda izuzetno nerazumno pitanje. Tvoja svagda presveta volja sada kao večno, amin." **5** Kako Set svrši s tim pitanjem, sagnu se Abedam brzo do zemlje i dignu Seta sa zemlje, zgrabi ga za ruku, pa mu reče: **6** "Čuj, dragi brate Sete, tvoje pitanje koje potiče od tvoje plemenite namere, koja Mi je svagda blagougodna, bilo bi savršeno dobro i pravo, i svagda je bolje u redovno vreme uzeti jelo i piće nego neredovno po tražnji stomaka. **7** A sada slušaj i gledaj – pošto si danas svojoj služinčadi dao preljubazan nalog da sve gladne pozovu u tvoje ostave, tako su i savršeno valjano učinili. **8** A pošto se posle takvog poziva odmah i nađoše veoma mnogo gladnih i žednih, dogodi se da sva tvoja zaliha bi založena za nekoliko trenutaka. **9** Pa se sada postavlja pitanje: Otkuda ćeš ti, Moj dragi brate Sete, sada uzeti jela i pića nakon što su sve tvoje ostave savršeno ispraznjene i čak nisu pošteđeni plodovi u tvome vrtu?" **10** U početku ta obznana Seta malo zabezeknu, ne možda iz zavisti prema onima koji isprazniše njegove ostave, ili zbog male

ljutnje zato što pozvani gosti baš pri toj prilici tako malo obratiše pažnju ko je Set i kako se svako ima ponašati u njegovom domu koji bude pozvan u njega, nego samo zato malo stuknu pošto sada trenutno ne znađoše otkuda da uzme hrane i pića. **11** No ne trajaše dugo i Set se ubrzo pribra, razveseli se, pa reče: "O Jehova, Ti iznad svega sveti i najljubazniji Oče! Čija ljubav je tako velika kao Tvoja? **12** Gle, moje ostave behu pune onoga što Ti meni dade za mene i za svakog brata. Tvoja, a ne možda moja ljubav, otvori potrebnicima pune ostave, oni ih isprazniše po Tvojim svagda presvetoj volji. **13** A kao što stalno puniš sunce novom neprolaznom svetlošću i celu zemlju svuda stalno novom, rađajućom silom Tvoje milosrdne ljubavi i ne dopuštaš da more postane manje ni za kap, i sve takvo ti je beskrajno lakše no meni da podignem mušicu, tako sam i odveć čvrsto ubeđen da si Ti, o najdraži Oče, moje ispraznjene ostave već dugo pre opet najobilnije napunio svim onim što je nama svima na ljubazan i pošten način potrebno. **14** Zato vi desetorica nosilaca idite brzo u moje ostave, napunite korpe i donesite ih odmah opet ovamo; a ko tamo dođe i traži da jede i pije, neka mu se odmah pruži za čim je gladan i žedan. **15** Ali pri tom da podsetite svakoga na Onog Koji je ovde i Koji je jedini davalac svih dobrih darova. Da bude tako!" **16** Tu zagrli Abedam Seta i reče mu: "Sete, sada si tek učinio sve savršeno; gle, doduše i ranije si otvorio ostave narodu, ali tada si zaboravio da se podseti na zahvalnost jedinom davaocu, zato su se i ostave mogle isprazniti; sada si pak i za narod mislio na davaoca; zato da ti bude po svakoj tvojoj reči. **17** Nadalje više nećeš naći svoje ostave prazne, amin."

305 Poglavlje

1 Na to desetorica uzeše svoje korpe i hitro odoše dole u kuću Setovu i tu napuniše korpe s najdivnijim plodovima koji skoro zagušišu koševu u ostavama. **2** To začudi nosioce i oni hvaljahu Jehovu. **3** A pošto čuvari kuće dođoše do njih, to ih nosači upitaše da li već mnogo njih upotrebiše od naloga oca kuće Seta. **4** Čuvari im pak odgovoriše: "Zaista, možete verovati, mnoštvo njih je nebrojno koji su se već danas nasitili od Setovih ostava plodova, no bez obzira neće da se isprazne; doduše pre je sva zaliha pojedena od velikog mnoštva ljudi kao što se već dva puta ranije dogodilo, zbog čega gladni navališe na same vrtove, no praznoća ostave ne trajaše

dugo – čudesno se ubrzo svi koševi u ostavama opet napuniše kao što ih upravo ovako sada vidite. **5** Da ne znate neko obaveštenje kako se to dogodilo?" **6** Jedan od desetorice nosača koji je posmatrao uzvišenog Abedama u svem činjenju i govorenju pak na to reče čuvarima sasvim kratko: **7** "Braćo, verujte čvrsto, videli ste stranog čoveka koji je već prekjuče došao od ponoći sa Adamom i ostalima koji behu s njim pozivajući decu sva četiri kraja, i bio je juče među njima celog Sabata, i izvršio je najveća čudesna dela, i danas je još među njima i čini isto. **8** Gledajte, onda nije teško pogoditi otkud ostave neprestano uzimaju svoje punjenje." **9** "A da li znate ko je zapravo taj strani čovek?", upitaše čuvari nosača koji je govorio. **10** I taj im odgovori kratko: "Da On nije rođen na zemlji, to je više nego sigurno, i to prepoznamo i otud što se oci, koji su inače teško pristupačni, toliko izuzetno jako klanjaju pred Njim. **11** Otkuda, ko i šta je on zapravo po sebi, to ne znamo uopšte jer vi itekako dobro znate da kada se među uzvišenim ocima događaju tajne stvari, onda naše vrlo radoznale uši moramo da držimo lepo na odstojanju. **12** Pa tako je sada i uvek ponešto teško pri takvim pojavama biti načisto. **13** Doduše beskrajno rado bih hteo da upoznam stranca, ali vi znate kako ide. **14** Zato i dalje ostanimo kakvi jesmo lepo glupi u imenu Jehovinom, večno neće trajati. **15** I sada dajte da ispunimo naš zadatak kao uvek. **16** A praotac Set je nama naložio da vam kažemo da one koji se ovde nasite uvek podsetite da zahvale Bogu po njegovoj volji, amin." **17** Zatim nosači napustiše čuvaru i požuriše iz ostava. **18** No jedva da dospeše do vrata, već im dođe Abedam u susret, još sa devojčicom uz ruku, i upita nešto uplašene nosače: "Gde ste vi ovaj put toliko dugo sa plodovima?" **19** A nosači nemaše odgovor na to pitanje. **20** I Abedam ih upita opet i reče: "Zar niste našli plodove u pravednoj količini?" **21** I opet upitani ne nađoše odgovora. **22** Kada ih Abedam i treći put upita: "Pa recite Mi zašto se ovaj put niste držali vremena?" **23** Tu se tek pribra onaj koji već ranije vođaše reč sa čuvarima i reče: **24** "Čuj, ti dragi, dobri, strani čoveče! – Nismo učinili ništa loše osim što smo tako malo odocnili s određenim vremenom, jer čuvari nas upitaše ko stalno ponovo popunjava ispražnjene ostave Setove. **25** I mi smo nagađali na tebe zato što smo svedoci ponekog velikog čudesnog dela tvoje volje, u kome si ti izgleda moćan skoro jednak Bogu. **26** Gle, to je i sve što je skrivilo da malo duže izostanemo; valjda ćeš nam ti i stari otac to oprostiti?" **27** Abedam mu pak

na to uzvрати: "Čuj – ne samo oprostiti, nego učiniću vas sada nosačima viših i življih plodova od ovih, za celu večnost. **28** A kako biste odmah znali da Ja imam moć i pravo da činim takvo, to znajte da sam Ja Jehova, Bog Svevišnji, lično, ovako kao što Me sada vidite, zato budite mirni i sledite za Mnom, amin."

306¹⁴ Poglavlje

1 A kako nosači čuše takvo svedočanstvo iz usta samog Abedama i isto tako sasvim jasno i Pura, tada se nosači smesta srušiše dole na zemlju, i to tako uplašeni kao da su ih već večna smrt i sud koji sve uništava šćepali za jaku [okovratnik]. **2** Jer bili su svesni ponekih malih sagrešenja i pošto su iz nekih strogih učenja Adamovih, Setovih i Enosovih znali da će svemoćni sveti Jehova jednom sigurno doći i da će držati prestrogi sud i da će uništiti i upropastiti sve neposlušne u najžešćem i najužarenijem ognju Svog beskrajnog gneva, to bi gotovo s njima. **3** Jer ovo Moje brzo svedeno otkrivanje Mene Samog u njima sada ne ostavi mesta ni jednoj drugoj misli no da sam došao da držim taj strašni sud. **4** I pošto su bili svesni, kako reko, nekih manjih grešaka, to ne mišljahu ništa drugo osim, drhteći celim telom, kako će ih sigurno već brzo zahvatiti užasno vreli oganj suda i gneva – i da će ubrzo prebolno početi da ih izjeda na večno. **5** Ne potraja dugo i oni takođe počеше odveć da kukaju i da jauču – i jedino raniji govornik još beše u stanju veoma mucajući da izusti: **6** "O – koliko – bi – bilo – bolje – da – se – nikad – nismo – rodili!!!" **7** Zatim i on zaneme i očekivaše zajedno s ostalima sudsku gromovnu reč. **8** A ponašanje ove desetorice nosača veoma zbuni i Puru, koja beše inače stamena i iz ljubavi prema Meni skoro da presvisne. Zato se ona stidljivo obrati Meni i reče takoreć pitajući: **9** "O Ti, ako si Ti kao što Te je već Set pozdravio na visini s najvećim strahopoštovanjem i kao što si se Ti sada pred deseticom nosača Sam glasno i prejasno otkrio, tako da sada više ni najmanje ne sumnjam u sebi da Te sasvim priznam kakvim si se otkrio sada preda mnom sirotoj kao i pred ovom deseticom nosača – to Te molim Tvoje beskrajne svetosti radi da me pustiš od Sebe – jer suviše sam nesveta da bih počivala na Tvojim presvetim rukama. **10** Jer sada verujem čvrsto u sebi da si Ti Onaj Kojega

¹⁴ Vidi: 2:120.

ime nijedan ljudski jezik nije vredan da izgovori, mada moje ranije poimanje o Tebi po učenju Farakovom beše sasvim drugačije, po kojem sam Tebe zamišljala kao nevidljiv beskrajan oganj. **11** Zato mi sada budi milostiv i milosrdan i nemoj dalje da dozvoljavaš da još dalje prljam Tvoje ruke. **12** No Tvoja presveta volja da bude sada i večno!" **13** Po tim rečima pak Abedam reče Puri: "Nu, ti Moja izabranice, da Me nećeš sada ljubiti manje kada si Me prepoznala nego maločas dok Me još nisi prepoznala? **14** Zar sam se prema Tebi promenio zato što sam dao da Me prepoznaš? **15** Zar još nikada nisi primetila kod nekog nevremena da poneki olujni oblak u daljini izgleda užasno strašno preteći, a kada priđe, onda sa svojim licem koje je izdaleka izgledalo toliko prejako preteći donosi ništa osim kiše pune blagoslova koja oplođava i krepí zemljište koje su sasušili sunčevi zraci mudrosti i skoro sasvim izgoreli travu. **16** Gle, isto tako je i ovde slučaj. Ti si Me do sada uvek samo videla veoma izdaleka sluteći, i to u ognju pogubnog suda; a kao najljubaznijeg Oca još Me nikada nisi slutila a još manje si Me takvog zamislila; zato se i ti sada zajedno sa desetoricom nosača toliko mnogo plašiš. **17** A ukoliko bih bio takav kakvog si Me do sada poznavala iz sada već jako naruženog učenja Farakovog u ovo vreme u Dubini, zar bih te onda iz sve Svoje očinske ljubavi nosio na Svojim rukama? **18** A zato sada znaj i u svome srcu da Ja nisam samo jedino Jehova, svemoćni Bog i Tvorac svih stvari, nego srazmerno prema vama pre jedini istini, sveti, preljubazni Otac, Koji nikoga neće da sudi večno nikada na propast, nego kao jedini istini Otac samo svakoga da podigne za večni život. **19** Gle, ako bih hteo da sudim, ne bi Mi bilo potrebno da vidljivo Svojim nogama dodirnem tle zemlje, nego za to bi najmanja misao od Mene bila dovoljna da u trenu uništim sva dela u celoj beskonačnosti. **20** A pošto sam vidljivo došao vama, to dođoh samo da potražim izgubljeno i da oživim mrtvo. **21** Zato ljubi Me ti sada samo još više umesto manje zato što si Me sada prepoznala i znaš sada da sam Ja jedino preljubazni Otac. **22** Zato neka zbog toga ne bude razlike među nama, nego u ljubavi budimo jedno večno. **23** I tako i vi ustanite od vaše stare nerazumnosti i sledite za Mnom, amin." **24** Na to se desetorica smesta uspraviše, uzeše svoje korpe i sledovaše za Njim na visinu, i stidahu se svoje grube nerazumnosti, i zato zamoliše Abedama da im oprostí njihovu tako veliku nerazumnost. **25** A Pura se priljubi sada još više ljubeći uz svete grudi predobroga Oca koga sada prepozna.

307 Poglavlje

1 Kada ovako uobličeni dospeše na visinu, tada uzvišeni Abedam blagoslovi pune korpe; sedam korpi odmah dade da se raspodele svemu narodu, a tri zadrža za visinu, prvu za Sebe i Njegove najbliže poznate prijatelje, kao sada i za Puru, i privuče takođe Seta Svojoj korpi; drugu dade Adamu, njegovoj deci i naloži i dvanaestorici poznatih vesnika da učestvuju uz nju; treću predade svoj poznatoj deci Jutra. **2** Kada se prema tome sve uredno razdeli, zahvališe svi uzvišenom Abedamu na takvim divnim darovima, posedaše uz korpe te jedahu i pijahu; pa kada se svi sasvim nasitiše a i svi Gospodu prineše zahvalnost u svojim srcima, tada uzvišeni Abedam reče svima prisutnima: **3** "Deco, ko je od vas umoran, neka slobodno otpočine; a ko sa Mnom može i hoće da bdi, neka učini tako; ko hoće još nešto da zna, neka pita, bilo muško, bilo žensko, dobiće odgovor." **4** Po tim rečima svi se tiskahu oko Abedama i čuo se samo jedan glas koji je glasio: **5** "O Oče, ko bi mogao da spava sve dok ti bdiš i Tvojim presvetim ustima ističu reči večnog života? Zato samo dozvoli nama svima da ostanemo budni i ne odvedi nas u iskušenje sna; Tvoja sveta volja, amin!" **6** I Abedam na to uzvрати: "Tako bdite u Mome imenu, amin." **7** A Pura, koja još čvrsto sedaše i počivaše kod Abedama, upita Ga ljubazno strašljivo: "O Jehova, da li bih i ja smela da Te nešto pitam i da Te zamolim da meni i prema tome i svima najmilostivije objasniš šta bih Te pitala?" **8** I Abedam joj na to reče: "Gle, ti Moja izabrana Pura, već je dugo pravilo, čak i u Dubini još dana današnjeg, koje kaže: Kralj i stranac imaju prednost! – **9** Ti si takođe još strankinja ovde; tako priliči i tebi da ti najpre pitaš o čemu bi htela da imaš svetli odgovor. Samo ti pitaj! i Ja ću ti sada sve otkriti kratkim rečima o čemu bi htela da imaš svetlost, amin." **10** I odmah Pura bi spremna sa sledećim pitanjem koje je glasilo ovako: "Jehova, Ti presveti Tvorče svih vidljivih i nevidljivih stvari! – Ti znaš kakva zla se tamo dole zbivaju sigurno protiv Tvoje presvete volje. **11** Ti si i sada još svemoćan baš onako kao što si bio negda kada si pozvao u postojanje nebo i zemlju; zar Tebi ne bi bilo moguće da Dubinu u trenu popraviš i da je preobraziš savršeno po Svojoj volji? – jer u Dubini gotovo da ništa ne znaju o Tebi i s druge strane više ni neće da znaju, kao što je Tebi sasvim sigurno itekako dobro poznato. – O Jehova, zar takvo ne može da se učini?" **12** I Abedam reče na to Puri: "Čuj, Moja izabrana Puro, ovo

pitanje nisi ti izumela, nego ono je svojstveno celoj beskonačnosti svesnoj samoj sebe. **13** A takođe ti kažem da ću samo tebi i prisutnoj deci, prijateljima i braći obznaniti nešto o tome bliže određeno, a inače neću celoj beskonačnosti da i molila Me večnost za večnost. **14** Pa tako čuj ti i čujte svi vi: Prepreke su osnova sveg bivanja i postojanja nadalje. Ako neka stvar postoji, onda postoji samo preko njene svojstvene ograničenosti koja joj je očita prepreka. **15** Pogledaj sunce, da ono nije ograničeno Mojom voljom i da joj ona nije trajnom večnom preprekom, zaista, na nebu ne bi stajalo ni jedno sunce, a ni nijedna zemlja u velikom svemiru. **16** Pogledaj kamen kako je ograničen sa svih strana i koliko prepreka sadrži u sebi! Jest, što je god ograničeniji i što više pun prepreka, to je postojaniji, čvršći, jedriji i plemenitiji. **17** Isto tako raste i sva trava, sve bilje i drveće po zakonu ograničenosti i usled mnogostrukih unutrašnjih prepreka, koje su neprestana borba svih delova uzajamno. **18** Tako su prepreke i ograničenosti prava priroda samih stvari, bez koje bi smesta prestale da postoje; cela beskrajna tvorevina sastavljena je prema tome iz samih prepreka i ograničenosti. **19** Samo jedino Ja jesam i moram da budem savršeno slobodan i bez ograničenja kako bi preko Mene sve dobilo svoju pravu prepreku i puno ograničenje za svoje postojanje. **20** A kao što je sa stvarima, isto tako mora biti sa svime što je duha. **21** Ukoliko živi duh ne bi nalazio ništa što bi tiskao, onda ne bi ni imao svesti, prema tome ni života. **22** A pošto dopuštam da za samog duha postoje gomila suprotnosti svugde i svagda, dobrih i loših; loše za dobre i dobre za loše, tako duhovi uzajamno tiskaju jedni druge i oživljavaju jedni druge k životu. **23** Dobri time postaju sve življi, a loši se konačno preko dobrih takođe bude pa zatim uzimaju drugi pravac i prelaze u istinski život, pa postaju sve slobodniji prepreke da tako prelaze u drugu [prepreku] istinskog života. **24** Gle, ti Moja izabrana Puro, tako počinje Moj poredak i nigde nema kraja, zato se više ne brini o Dubini, nego veruj Mi da sam sve to predvideo još od večnosti i da sve što postoji i što se događa, događa se po Mom večnom rešenju. **25** Dubina će se promeniti onako kako se Visina bude promenila; a na kraju će se ipak dogoditi da će biti jedan pastir i jedno stado. **26** U ljubavi je pak sav taj poredak; zato budi mirna jer Ja znam najbolje šta je tu i zašto se tako događa. **27** A čisti će sve to ugledati u čistoti, amin."

308 Poglavlje

1 Kako Pura ću takve reči, podignu svoje nežne ruke iznad glave, savi ruke tako što ukrsti prste jedne u druge, pa konačno reče sva ushićena: **2** "O Ti večna, beskrajna ljubavi i mudrosti, koliko beskrajno dubok smisao leži u svakoj ovoj reči! **3** O Ti sveti živote sveg života, Ti beskrajno sveti prauzročje sveg postojanja, ko će shvatiti dubinu Tvoje mudrosti i ko će ispitati rešenja Tvoje ljubavi!? **4** O Bože moj, Bože moj! – koliko si velik i uzvišen! **5** Jehova! Ti koji čak dopuštaš da Te slab čovek zove Ocem, jest, ne samo da Te zove nego On hoće da Ga svaki čovek u njegovom srcu s punom detinjom ljubaznom ozbiljnošću odano i istinski kao takvog priznaje, kako ću ja, puko ništavilo pred Tobom, da Te sada slavim i hvalim, kako da Ti zahvalim na ovom Tvom prevelikom smilovanju i milosti? **6** Jer takvu utehu si sada ulio u moje srce nalik prevelikoj struji svetlosti tako da sama sebi ne umem pomoći od samog prenebeskog ushićenja! **7** O vi veći prijatelji ovog presvetog dobrog Oca, daj pomozite, pomozite meni slaboj da nosim prevelik bremen blaženstva i hvalite jednim glasom Onog Koji ovde boravi među nama, tako sveto, tako dobro i tako preljubazno milostivo i milosrdno! **8** O Ti moj Jehova, koje je blaženstvo biti kod Tebe; koja živa hrana za slabo, ljubavi gladno srce kada ga hrani Tvoja beskrajna Očinska blagost! **9** O daj mi da Te ljubim, daj mi da umrem od ljubavi prema Tebi! **10** O koliko mora da je slatka smrt umreti Tebi od ljubavi! **11** Jehova, Bože, Oče!!! – Do sada sam svoje srce uzdržavala od prevelikog svetog zaziranja od Tebe – ali sada više ne mogu! **12** Zato dopusti da Te sada obuhvatim i da Te tako jako ljubim da me oganj moje ljubavi prema Tebi rastvori i izjede kao suvu slamku – jer gle, sada je sve zaziranje odstupilo od mene; takođe se više ne bojim Tebe – jer ja hoću da umrem od ljubavi prema Tebi! O Ti moj neizrecivo preslatki Jehova!!!" **13** Tu ona svojim rukama velikom žustrinom obuhvati Abedama, pritisnu Ga bukvalno o sebe svoj snagom i jednom rukom često učini pokret prema mestu svoga srca kao da ga hoće istrgnuti pa pritisnuti o grudi Najvišeg. **14** A u takvoj ljubavi se ubrzo i celo njeno biće tako ljubazno zasvetli kao svetlost sunca kada ublaženo prosvetljava najdivniji cvetić ruže. **15** A pošto oci i svi drugi primetiše takvo, stadoše da se udaraju o grudi i Henoh reče uzdišući: "O sveti Oče! – Mi smo deca Visine, a ova je odojčje blata Dubine, ali koje li razlike između nje i nas!

16 Ona Te sama ljubi više od cele Visine zajedno i u svome srcu Tebe shvata jasnije od svih nas koji smo tjã od našeg detinjstva istraživali i postupali u Tvojim ljubavi i milosti! **17** O gledajte, gledajte, svi oci, kakva nadnebeska lepota, kakva slava zrači iz ovog deteta Dubine! **18** O Adame, o Sete, o svi, oci i deco, gde je oko koje je gledalo nešto lepše, nešto uzvišenije, nešto neizrecivo ushićujuće nego što je ova devojčica iz Dubine koja jedva broji dvadeset leta u sili njene ljubavi prenesihvatljivo moćne za sve nas! **19** Kakva prenebeska ljupkost i najuzvišenija lepota zrači iz svih njenih oblika; kakva blagost, kakva nežnost u svim njenim udima; kako beskrajno nežno u svim njenim delovima, a ipak – kakva moć ljubavi u njenim više no etarski prenežnim grudima! **20** Jest, jest zaista, ova je nama postavljena velikim učiteljem – jer tek sada je svima nama dato merilo ljubavi po kojem itekako dobro možemo da merimo ruševnu slabost našeg srca. **21** O Jehova Abedame, Ti jedino da budeš večno, večno, večno uzvišeno slavljen, hvaljen i ljubljen zato što si svima nama postavio dete iz Dubine kao sveto merilo Tvoje ljubavi. **22** O Oče, Ti sveti Oče, koliko beskrajno dobar i pun ljubavi i smilovanja jesi Ti! **23** Tu i Henoh zaneme. A Abedam zatim reče njemu: "Henoše, veruj da tako jeste i da će tako biti večno: Dete sveta i greha neka pretegne devedeset i devet pravednih od rođenja ako me obuhvati ovako kao ova devojčica ovde. **24** A ti detence Moje ubuduće da više ne odstupaš od Mojih grudi; jedino Ti ćeš Me kroz tvoj ceo zemaljski život gledati i imati kao sada. **25** Nećeš postati žena ni jednog čoveka pre do u vreme vremena kada se budeš ispunila svim obiljem moći Moga beskrajnoga Duha, amin."

309 Poglavlje

1 Po tim rečima pak obrati se uzvišeni Abedam Setu i reče mu: "Brate ljubavi, ti znaš koliko si mi drag i mio. Zato ni ne treba da se premišljaš da Mi uputiš pitanje koje držiš u svome srcu. **2** Jer kada decu sveta prihvatom svojom decom i činim im šta od Mene izmole, onda ću utoliko pre takvo učiniti pogotovo tebi pošto si ti istinski brat Moje ljubavi. Zato slobodno izrazi što tvome srcu ne daje mira." **3** Na ovaj milostiv poziv Set se odmah pomaknu bliže i reče: "O Ti predobri, presveti Oče, svom svojom snagom zahvaljujem Tebi što si sada dao oduške mome srcu – jer zaista lutao sam veoma okolo i nisam znao kako da nađem izlaz iz čestara. **4** Međutim, sada

je sve razjašnjeno i predivan izlaz zračiš Ti preda mnom. **5** Pa tako radosno otvaram svoje srce i obznanim kroz usta ovog časa šta sam skoro od prvog Tvog razgovora sa divnom Purom počeo da nosim okolo, u sebi pritiskajući me. **6** A ovo je tamno breme moga srca: Ti si ovome detetu dao obećanje usled koga ne mogu ništa drugo da mislim uprkos sveg mogućeg okretanja tamo-amo do: **7** da Ti Sam negda hoćeš, u neku ruku povukavši Sebi Svoju beskrajnu svetost, kroz svemoć Tvoje ljubavi, u telu upravo ove devojčice da se splodiš kao dete i prema tome kao čovek ogrnut mesom i krvlju. **8** A zato me to muti što s jedne strane Tvojim presvetim rečima ne mogu da izvučem nikakav drugi smisao; a s druge strane ježim se mišlju zato što ne mogu da zamislim veću nemogućnost od upravo ove. **9** Jer naravno da je puka nerazumnost misliti ako bih zamislio mogućim kedar zabosti u slamku sena, ili goru gurnuti u jajašce grmuše [mala ptica pevačica, Sylvia] ili čak celo more usuti u šuplju ljusku lešnika, i tome slično. **10** A usled Tvojih reči ova devojčica negda treba da primi Tebe beskrajnog Boga da bi se Ti u njoj odenuo mesom i krvlju. **11** Kako možeš Ti, Koji nosiš i vodiš celu beskonačnost Svojim beskrajnim Duhom, s tim Duhom da imaš mesta u telu takvog deteta? **12** Ne, ne, zaista – samo je trabunjanje; pre ću da shvatim ako bi mi neko rekao da jedan atom može da primi u sebe celu zemlju, nego da telo takve devojčice obuhvati Tebe u svem obilju Tvoga beskrajnoga Duha. **13** Molim Te prema tome najusrdnije da meni i svima nama obznaniš kako takvo treba uzeti. Tvoja sveta volja svagda i večno, amin." **14** Tada uzvišeni Abedam zgrabi ruku Setovu i dade mu sledeći odgovor: **15** "Sete, koliko odveć maleno razmišljaš o Meni! – Gle, ukoliko bi tako bilo kako zamišljaš, kako bi Mome beskrajnom duhu bilo moguće da stvori nešto krajno a ipak u krajnome za zbrine celu beskonačnost? **16** Seti se viđenja dvanaestorice vesnika i premisli šta su sve u sebi našli i videli. **17** Premisli kako u malenom semenu kedra nije zbrinuto samo drvo koje vidiš pred sobom nego bezbroj takvog drveća; u jednom lešniku toliko lešnika da bi im, ukoliko se ne bi razložili, već za dve hiljade godina bio potreban veći prostor nego cela sama zemlja. **18** Gle, kada mi je pak takvo moguće i još bezbrojno čega drugog što bi tebi bilo još neizrecivo neshvatljivije od ovog ako bi znao, onda će Mi biti moguće što ti se čini sada toliko odveć nemogućim. **19** A ovo trebate da znate ti i svi vi da pod obećanjem ne treba razumeti kao da će negda upravo ova devojčica

ponovo doći na zemlju iz nebesa da Me tu primi u mesu i krvi, nego za to će se već naći druga devica, međutim, ta će tada imati isti duh ljubavi i vere kao što ga ima ova devojčica sada. **20** Pa tako ova devojčica neće imati potrebe da ponovo odlazi u svet, nego druga devica će zato biti oživljena sasvim istim duhom. **21** Takvo trebate ti i svi da razumete. **22** Jer gle, kod Mene su mnoge stvari moguće koje kod vas ljudi nisu moguće da ih čak zamislite. **23** Zato veruj čvrsto Mojim rečima – jer kako ti Ja kažem, tako će se i dogoditi neizbežno, amin."

310 Poglavlje

1 Kada Set ču takvo, obradova se preko mere i zahvaljivaše, slavljase i hvaljase uzvišenog Abedama svim svojim silama. **2** A Abedam mu reče: "Sete, dragi brate ljubavi Moga srca, Ja gledam samo na tvoje srce, to Mi je sasvim dovoljno – u to možeš biti siguran i tome možeš odveć da se raduješ. **3** Što se sada tiče tvoje glasne hvale rečima, lepo je zadrži – jer Mi možeš verovati ako ti kažem da Mi je hvala srcem razumljivija nego ustima. **4** A kada se srce moli, tu neka se usta ne mešaju kako se kroz njih ne bi mutilo što jednako čistom izvoru dolazi iz srca. **5** Hvala ustima zvuči pred svetom, a hvala srcem prodiro do ušiju Moga srca. **6** Zato za sada tvoja usta možeš da poštediš prazne rabote jer Ja čujem svaki glas tvoga srca. **7** Ko koristi usta, neka ih koristi pred svetom i svojom braćom, a preda Mnom nikome nije potrebno ništa drugo do jedino samo srce, amin." **8** A zatim se On obrati Henohu i reče mu gotovo pitajući: "Henoše! Znaš li ti sve i zar u sebi ne nalaziš ništa više što bi hteo da ti razjasnim? **9** A Ja vidim tvoje srce kako žvaće nešta za tebe još nesvarljivo. Šta li je, zašto se ne usuđuješ da Mi obznaniš ustima radi braće? **10** A Ja ti kažem: Ne zadržavaj ništa u sebi, nego izvadi, vrati nazad što još nije zrelo za hranu za tvoga duha, i Ja ću uz veliko ognjište Moje Očinske ljubavi sasvim skuvati za odveć ukrepljujuću hranu za tvog kao i za svakog drugog gladnog duha, amin." **11** Tu se i Henoh primače bliže i reče sasvim ganut: "O Ti predobri, presveti, preljubazni Oče! – Istina je, moj duh traži u sebi svetlosti o preprekama koje si Ti izgovorio posmatrajući neprestano preživljavajuću neman prirode, ali nigde da mi se razjasni. **12** Jer premda sasvim jasno vidim da Sve životari u svom postojanju jedino kroz same prepreke, i ograničenosti kroz

njih, ipak ne uviđam zašto sve radi postojanja jedan drugog susreće skoro neprijateljski smrtno? **13** Zašto neprestano trvenje i uništavanje? **14** Ako se time i nešto drugo proizvodi, ipak se opet mora uništiti da bi sledilo nešto nalik. **15** Gle, to je praznina u mom srcu i ta je još sasvim bez svetlosti. **16** O Oče! Obasjaj je Svojom milošću, ljubavlju i smilovanjem; Tvoja sveta volja, amin." **17** I uzvišeni Abedam otvori usta pa reče Henohu: "Jest, ti kažeš: To je tako zato što sve prolazi, prohuji brzo kao olujni vetar, retko da istraje u punoj snazi svog postojanja, najčešće ga zahvati pogubna struja, razbije se o stene i konačno ga velik vir guta u bezdan uništenja. **18** Dalje kažeš u sebi: Nema trena koji te neprestano ne izjeda i sve tvoje oko tebe – nema trena u kojem ti sam nisi uništivač, jest, očito moraš biti. **19** Bezazlen, nevin, veseo korak nogom možda već više od hiljadu sirotih crvića staje njihovog života. **20** Koliko često je već moja peta razdrkala trudno podignut stan mravi i prema tome mali svet sabi u bedan grob. **21** Koliko sam već često najlepše plodove koji blistahu kao luk svetlosti na nebu viseći u svetlosti sunca na veličanstvenom drvetu svojim zubima zdrobio; koliko predivnih cvetića su već moje noge zgazile. Cvetiće opet dolaze; takođe i drugi mravi grade drugu trudnu kuću – no nikad isti, nikad više, kojima moja noga priredi većan grob. – Kuda, kuda odoše? **22** Blag vetar struji kroz lišće drveća; ono se kreće kao da je čilo i radosno, ali posred te radosti sto listova opadoše s granja. **23** Kuda, kuda? pitam – nema mi više odgovora od onih otpalih jer već ih je vir uništenja progutao. – **24** Zatim kažeš dalje: Ne, ne dodiruje me ova velika nevolja stvari, ne bujice koje podrivaju stene, ne veliki zemljotresi koji drmaju gore u prah, nego moje sopstveno srce podriva me silom koja sve izjeda, koja je svuda skrivena u svemiru stvari i ne poziva ništa u postojanje što ne bi opet htelo da uništi svoje susedstvo ili samo sebe. – **25** I s takvim mislima zatim teturaš obespokojen i nebo i zemlja oko tebe, pa dozivaš iz tog svog straha: **26** Gde god da pogledam, nigde ne vidim ništa drugo do neman u prirodi stvari koja sve guta pa zatim jedno te isto večno ponovo preživa. – **27** Istina je, ne mogu ti zato reći: Henoše, činiš Mi nepravdu s tvojim mislima – jer tako je za oko i tako za razum; ali gle, za srce je drugačije. **28** Šta su stvari? – One su počivalište Mojih velikih misli. Moja sopstvena živa volja jeste koja im preprečuje put; tom preprekom tek stupaju u vidljivo postojanje. **29** A kada se zatim Moja ljubav sjedinjuje s Mojom voljom, onda glasi: O, ne postavlja pregrade

velikom letu Svojih preslobodnih misli, nego daj im da ponovo lebde slobodno u velikim krugovima Tvog večnog života u savršenoj svesti njihove žive sile iz Mene. **30** Gle, zatim Svojim mislima ponovo dajem da lebde slobodno nakon što prepreku Svoje volje olakšavam. Onda ti vidiš kako stvari prolaze ali ne odlaze iz postojanja, nego samo se vraćaju u osnovno postojanje, u istinsko bivanje, u slobodno neuništivo bivanje. **31** Zatim dajem da iz mnogih malih misli opet postane jedna velika misao, živa, slobodna, koja Meni mora biti ravna zato što opet postaje kao što je bila izvorno u Meni i iz Mene. **32** Zato se ubuduće više ne brini o spoljnoj prošlosti, nego misli: Sve što istupa iz postojanja vraća se svagda ponovo nazad u savršenije postojanje naviše sve do čoveka, i otud ponovo nazad do Mene Samog. **33** I tako se večno ništa neće izgubiti, ni tvoje najneprimetnije misli. **34** Takvo dakle shvatite svi valjano i budite u Meni svagda vedro raspoloženi, amin."

311 Poglavlje

1 Po tim rečima Abedamovim smesta se Henoh uspravi i viknu glasno: "Čujte, čujte vi mrtvi svi, svi koji se još negde skrivate u provalijama, ponorima i dubinama zemlje – jest – mrtvi cele tvorevine dođite ovamo! **2** I svi vi u čijim žilama jedino još teče slab, mlak život – i vi koji ste teško opterećeni i namučeni pod nekim pritiskom teškog bremena svog sustalog života! – Ovamo, ovamo sa svima vama! – Ovde ćete naići na najviši život u najbeskrajnijem izobilju! **3** O reči! reči! Kakve jesu, kakve behu to reči?! **4** O Abedame, Ti presveti Bože i Oče! Sada si i središtu zemlje i gorama, moru i svemu što je god stajalo bez života dao neugasiv život! **5** Da li nešta može da ostane u smrti kada sušti večni presveti život sveg života govori takve reči baš tog života! **6** Oče, presveti Oče, Tebi jedino da je večno sva zahvalnost, sva čast, sva molitva, sva hvala, sva ljubav, sve slavljenje, sva slava i stroga poslušnost od cele beskonačnosti u svoj odanosti ljubavi – jer samo Ti jedino jesi večno dostojan da sve takvo primiš od nas kao i od cele beskonačnosti. **7** O koliko samo živo svetlo je sada postalo u svim delovima moga srca i kako etarski lako i prijatno u mojoj utrobi. **8** O Ti živote života, koliko si sladak, koje je blaženstvo osetiti tebe u obilju tvoje vascle moći i sile. **9** O braćo, o oci, o deco! Blaženstvo celog života je veliko ako Sveti živi

u nama slobodnim životom; a onaj koji hoće da živi sopstveni život, koji je mračan u svim vlaknima i žilama, tom čoveku je takav život veliko nesnosno breme. **10** Zato neka svako živi savršeno ljubopravi život kako bi okusio beskrajno obilje istinskog života iz Boga. **11** Jer većeg nema osim života i ničeg što bi bilo čudnije i božanski uzvišenije do osim tog života. **12** Zato radujmo se svi najzahvalnije životu, mi koji nismo bili a sada ipak jesmo pred licem Onog Koji je večno bio, sada jeste i večno će biti i Koji je dao da postanemo i sada nam je dao istinski život, jest – život kojim je On Sam živeo od večnosti do večnosti u Sebi i iz Sebe u Svojoj božanskoj svetosti i beskrajnom obilju i savršenstvu. **13** Zato radujte se ovom životu kojeg nam je sada svima dao! **14** Čemu sunce ako osim Njega ne bi bilo života koji bi sunce mogao da gleda, oseća i uživa u divnim istocima njegovih zraka? **15** Čemu zemlja sa svim onim što je na njoj i u njoj? Čemu celo nebo sa njegovim svetlim zvezdanim svetovima? Jest – čemu sama beskonačnost ako tu osim Njega više ne bi bilo života koji bi spoznao Onog Koji ga je slobodno predstavio iz Sebe i da uživa u svemu što je On stvorio za isti? **16** Zato raduj se životu, ti cela beskonačnosti, kao što se ja sada radujem njemu – jer od Njega, od Njega primili smo svi mi, ne kao breme, nego kao predivno blaženstvo svih blaženstava – jer šta bi bila sva blaženstva bez tog blaženstva; ko bi se bez njega utolio njima? **17** A ovo najveće blaženstvo nam je dao, zato neka je naša najveća radost životu prinesena Njemu, davatelju, kao punovažna zahvalnost sada kao i svagda i večno, amin."

312 Poglavlje

1 Po toj Henohovoj besedi zahvalnosti i hvale uzvišeni Abedam pozva Sebi Enosa i reče mu: "Enoše ako si ti čuo reči hvale Moga dragog Henoha, koje su savršeno dobre i istine od prve do zadnje, reci Mi zar one nisu u tebi probudile višu životnu potrebu osim što samo nadalje čutiš kao kameno teme na vrhu planine u mirnoj svetlosti meseca? **2** Gle, ovde nema skoro nikog koji u svojoj sferi života živi ovako dalje nehajno kao ti u ovom Mom vidljivom prisustvu i ne nalazi ništa za šta bi trebao višu svetlost. **3** A Ja ti sada kažem: Gle, sada zasnivam Sebi stan na zemlji; iz kamena i maltera neka bude postavljen na Visini za sva vremena vremenā. **4** Ko sada primi

službu, njemu će ostati nadalje ovde i tamo. A ko sada sasvim nehalno prolazi mimo gde piri život, pred tim će i život proći mimo, pa će loše izgledati za njegove životne duhove.

*5 Zato digni se sada i pitaj
iz svog mlakog stanja
kako bi i ti dobio odgovor
koji ti je potreban na ovoj zemlji!
No ovu reč ne primi tako
kao da te presiljava na tok života,
u svome srcu moraš naći
da Mi slobodno i odano obznaniš!
A ako radije hoćeš da ostaneš nem,
tebi snom da prekratiš vreme,
onda učini kako ti godi,
pa ne moraš ništa da Me pitaš!“*

6 Na ovaj nešta neobičan poziv Enos silno stuknu, pa ne znade šta na to da kaže. **7** Doduše on odmah priđe bliže Abedamu, no što se više on pečališe, više se i zbuni u sebi, pa ne mogaše naći predmet o kome bi postavio dostojno pitanje. **8** A pošto neko vreme stajaše tako nem i ništa ne mogaše prevaliti preko usana, tada se dignu uzvišeni Abedam, ode do Enosa i upita ga: **9** "Enoš, zar stvarno ne vidiš šumu od drveća? – Zar da ti gurnem pitanje u srce pa konačno čak u usta? **10** Čuj, učiniću – pa ti kažem: Pitaj Me zašto postojiš, i Ja ću ti valjano odgovoriti, amin." **11** Tu se tek Enos pribra pa upita s punom ozbiljnošću govoreći: "O Ti Svevišnji, koje bolje pitanje bih ja siroti čovek ikada i trebao i mogao naći od baš ovog koje si mi Ti upravo obznanio; i tako Te ja shodno Tvojim volji pitam, naime: zašto postojim? **12** O Ti Svevišnji! – Sveti Oče, ako bi bila Tvoja najsvetija volja, mogao bi mi takvo obznaniti." **13** I Abedam mu na to reče: "Jest, zaista istina, važnije pitanje teško da si ikada mogao naći – jer ovako kao što si ti sada pitao, pitaće negda milioni slepih ljudi, ali s odgovorom će imati veliku nevolju, koja će tvoju radi nalaska odgovarajućeg odgovora do neba prevazilaziti. **14** Jer svi oni će pitati uzduž i popreko: Zašto postojimo, šta će od nas biti, gde ići, šta činiti, zašto? – Ko i šta smo uopšte? i tako dalje. – **15** No tada neće naći odgovor kao ti sada; a odgovor koji sada primaš od Mene brzo će se izgubiti na dugo vremena. **16** Tek pred kraj zle vlasti sveta ću je

opet obznaniti siromaštvu i nemaštini, prostoti i maloletnosti bezazlene dece. **17** A ovako glasi sasvim kratko odgovor: Čovek postoji radi života, a ne možda život radi njega. **18** Isto tako sam stvorio čoveka kako bi primio život, a ne da bi život primio njega. **19** Čovek nije stvoren u obilju života, nego samo sposoban da isti malo pomalo prima u sebe. **20** Zato čovek ni ne može ranije znati šta je život sve dokle isti sasvim savršeno ne primi u sebe. **21** Zato niko drugome svim besedništvom ne može posvedočiti život. A ko ima život, kod tog se sâm posvedočuje u svem obilju i zato mu večno nije potreban drugi dokaz zato što u samom sebi nosi obilje života, koje je za život jedini shvatljiv i važeći dokaz. **22** A ako ko nema život, čime da shvati život? **23** Dakle samo život može shvatiti život, a ne i neko mrtav; taj može itekako svojom prinudno oživljenom dušom malo pomalo preći u život, ako hoće u svojoj duši; shvatiti pak neće život sve dok ga ne primi u obilju u sebe. **24** Gle sada, zato i postojiš; primi u sebe život zašta postojiš; tako ćeš shvatiti život kao što ga sada shvata Henoh i zbog čega je celo njegovo biće ispunjeno velikom radošću. **25** Idi sada, otvori svoje srce kako bi iščekivao život, a zatim dođi opet da obuhvatiš obilje života iz Mene, amin."

313 Poglavlje

1 Te reči Enosu, takođe i po nekom drugom, prodreše kao užarene strele u srce, tako da on, a i svako, ovo sasvim ozbiljno počeo da razmatra u sebi. **2** Istina, vrati se na svoje ranije mesto, ali u njegovom srcu počeo silno da se mrda. Hiljadu misli i ideja pojavile se nalik vatrenim meteorima iz dubine njegove duše i zaparaše njom uzduž i popreko nalik munjama i upravo dejtvovalaše u njemu kao kada na trenutke noću osvetljavaju predele zemlje, pa su za kratkog trajanja munje prilično jasno vidljivi; a kada munja ugasne, onda i odmah noć biva deset puta gora nego pre munje. **3** No uprkos takvim svetlim meteorima ne htela se u njemu uobličiti trajna svetlost; zbog čega naš Enos i dođe na same protivrečnosti zato što takvo kratko svetljenje obasja čas tu, čas tamo, dakle, stalno drugi kraj srca, pa on tako u sebi samom neprestano opazi druge ideje. **4** A kako ga dobrih sat vremena zajedno sa mnogim drugima svojski huškahu hiljadu misli i ideja, onda konačno uzviknu kod sebe: **5** "O miru, divni miru! – Koliko sretan sam neprestano bio u tvojim rukama! Koliko sretan mora da sam bio kada nisam

bio i koliko sretniji ću tek biti ako bi bilo moguće da opet pređem u potpuno nebivanje! **6** Zar čovek nije sretniji unutar zidova svoje kuće – kada napolju prilično besni, huči i buči oluja – nego da se nalazi napolju posred oluja i borbe stihija, i još sretniji onda kada čvrsto spava dok napolju stihije prete da unište zemlju? **7** Zar nije beskrajna razlika između mene i kamena? **8** Ja moram da mislim ili barem da sanjam; meni je neistrebljivo svojstven osećaj i sledstveno njemu glad, žeđ, vrućina, zima, noć, dan, bol i jad; stupim li samo malo izvan obeleženog poretka, odmah budem ukoren, i to svagda manje ili više zvučnim rečima pretnje, kojima se onda svagda iznuđuje kajanje mome srcu. **9** Lutam li češće, onda svagda bivam kažnjen, zato što moram da imam nesretan život i s njim osećaj; o bednih prednosti života pred smrću! **10** Ti sretni kamenu, ti si čvrst i jak, ti si bez života i osećaja i postojiš valjano bez jela i pića. **11** Tebe ne progone, huškaju misli i ideje; ti nemaš zakona osim jedino nemo najsretnijeg neometanog pokoja; večno ti je strana glad, žeđ, vrućina i zima; tvoje postojanje lišeno svih osećanja ne opaža udarce i bolove. **12** Jad i tugu ne znaš; ne stariš; ljubav ti ne razdire srce pošto ga ti, sretniče, ni nemaš. **13** O, kamenu, kome treba pozavideti, da sam kao ti, zaista, i da imam hiljadu najsavršenijih života u sebi, dao bih ih sve za atom tvog najsretnijeg bića, pod pretpostavkom da si ti stvarno tako beživotan i neosetan kao što izgleda jesi! **14** O veliki, uzvišeni Tvorče svih stvari, sada bih imao sasvim drugo pitanje – odgovor na to pitanje bi Te sigurno stajao više no raniji! **15** Obilje života hoćeš da mi daš da bi me usrećio! – O nesretne sreće! **16** Daj mi bolje potpuno nepostojanje, tako ćeš me zaista usrećiti! **17** Koliko slep mora da je onaj i koliko velik nerazumnik koji nahuškani život neprestano može da hvali sretnim, koji, što god je savršeniji, mora stalno da bude nahuškani i prema tome nesretniji! **18** Ja ću Te, Ti živote sveg života, moliti ne za život, nego samo stalno za najsavršeniju smrt. **19** Jer dok nisam bio, bio sam sretan; i kada opet više ne budem bio, biću opet sretan! **20** O Gospode! Zadrži, zadrži Svoje obilje života, tu najveću nesreću za svako biće; a meni daj obilje smrti; obilje nepostojanja daj mi; tako ćeš me zaista usrećiti, jest, večno usrećiti! **21** Napravi me kamenom bez života i osećanja; tako ću te svojim nemim bivanjem slaviti i hvaliti za to večno, amin."

1 A više njih čuše bezumnu lamentaciju Enosovu, i ne znađase šta činiti s tim. **2** Čak i Adam počeo odveć mnogo da se čudi takvom umišljaju u svome unuku. **3** Abedam, drugi, koji se još uvek nalazio u blizini Gospodnjoj, pak, stupi brzo kao uplašen k Njemu i reče: **4** "O Ti presveti i preljubazni Oče! – Kakva li je to pojava? – Ne – zaista – pre bih tražio sve misli u čoveku od ovih: **5** Čovek odbacuje život u sebi i u svoj braći pred Tvojim licem i mesto toga moli od Tebe savršenu smrt! **6** Ne – to bi čak i za san bilo previše! – A ovaj može da izgovori očit! **7** Mesto da Ti je večno zahvalan za život, za beskrajno čudesno dobro Tvoje milosti i smilovanja, prezire ga na način koji do sada nije viđen. **8** On nije slep – jer da jeste, zar bi u tom stanju tako vidljivo jasno mogao da predstavi huškanja života? **9** On nije ni nerazumnik – jer nerazumnik nikada neće biti kadar da prednosti nebivanja tako sagledljivo štetno suprotstavi svemu životu. **10** On apsolutno nije ni zao – jer nikog ne kune, ni svog najvećeg neprijatelja, naime život – samo hteo bi da ga se otarasi ako bi bilo moguće. **11** Da li se njegovo srce sablaznilo nečeg? **12** Ni to izgleda nije slučaj – jer on svima želi samo ono što za sebe prepoznaje najboljim i najsretnijim i samo naziva slepim i nerazumnim onog koji sebi želi život, u čemu on za sebe vidi najveću nesreću. **13** To neka shvati ko hoće, a ja bih pre shvatio ako bi mi neko rekao: Cela zemlja se sastoji od samih puževa i sunce od svitaca i trulog drveta – nego ovo što maločas Enos ispolji. **14** Zaista istina, Gospode i Oče presveti! – Da sam ja na Tvome mestu – oprosti mi moju staru glupost koja mi prijanja – s takvim čovekom čisto ništa ne bih mogao početi – jer ako ga ostavim u njegovoj žudnji i dam mu po njegovoj želji, onda meni cela moja ljubav, milost i smilovanje nije ni za šta – jer za onog koji nije, ja ni sva ljubav, milost i smilovanje gotovo nije. **15** A ako ga zadržim, onda to ne može nikako drugačije no jedino putem suda. A šta li je osuđen duh, šta njegov život? **16** Prinudno oživljena substancijalna mašina bez svake slobode, sama sa sobom u neprestanoj protivrečnosti – bivanje bez bivanja, život bez života. **17** Tu je, zaista, teško biti pametan, zanavek teško. **18** A otkud je uopšte moguće da čovek bude sposoban takvoj misli? **19** Ne – smatrati život najvećom nesrećom, potpunu smrt pak najvećom srećom – to je previše odjednom za moju jadnu dušu. **20** Gospode, Oče, Abedame! – Samo dve

reči daj mi za smirenje. **21** Jer ovako me još nikada nešto nije huškalo i tiskalo od ovog nerazumno razumnog priznanja Enosovog. Zato daj pomozi mi po Tvojoj svetoj volji iz ovog čestara." **22** I Abedam, Uzvišeni, reče na to Abedamu drugom: "Ja ti kažem ostavi ovu stvar za sada, srediće se to i ti ćeš zajedno sa svima drugim već u pravo vreme takođe primiti istinsku svetlost. **23** Samo ovo moram odmah da ti obznamim, a to je: Ako bi ti tako bio na Mome mestu, da je moguće, onda bi s takvim koji boluje za smrću pri tvojoj izvrsnoj mudrosti izgledalo veoma šakljivo i odveć opasno. **24** Ali Moja mudrost je tu opet mnogo ravnodušnija i tu stvar ne uzima tako teško i precizno kao tvoja. **25** Zato ću i mnogo lakše naći odgovarajuće protivsredstvo koje će Enosa dovesti u red nego ti. **26** Zato zbog toga budi sasvim bezbrižan i miran – jer nije mnogo do toga da li sanjivi hoće da spava ili da bdi. **27** A kada se sasvim naspava i probudi, onda ga pitaj šta mu je draže san ili vedra budnost? **28** Zato budi samo miran, a ako ovde možda Moja mudrost ne iziđe na kraj, onda ću već doći kod tebe da se posavetujem. **29** A do tada budi, kako rekoh, samo miran – amin."

315 Poglavlje

1 Ovo kratko tešenje bi dovoljno ne samo drugom Abedamu nego i sve druge uzbuđene duše ponovo smiri i dovede u poredak. **2** Nakon što se sve ovo sredi, uzvišeni Abedam smesta pozva Kenana i reče mu: **3** Kenane, ti valjani pevaču Mojih dana, Ja već duže vreme vidim jednu dobru pesmu u tvojoj duši i vidim kako osećaš potrebu da je ispoljiš Meni za finu hvalu. Gle, sada je vreme pa tako ispolji, amin." **4** Ovaj poziv za Kenana beše više no da sam ga smesta uzdignuo do prvog anđela svetlosti svih nebesa; i tako odmah počeo da ispoljava sledeću pesmu hvale koja je već dugo u njemu počivala i koja glasi: **5** "Sveti Oče, večna ljubavi, beskrajni Bože, Ti – Gospode sve sile, moći i snage, koje beskrajno obilje života u prečistoj ljubavi jesi Ti! **6** O, sveti živote, prečisto blaženstvo bića, ljudi i anđela, suviše si uzvišen, suviše divan, suviše blažen no da te ljudski glas hvali, i da Te kreštavim glasom dostojno slavimo. **7** Zato i ovaj moj slavopoj primi kao što je jednak onom koji ga ovde ništavno pred Tobom – prinosi Tebi na slavu i hvalu! **8** Život, život! – Kako sladak je život; kako čudesno divan za onog koji se dostojno i zahvalno sladi njim onako kako mu je Tvoja

beskrajna ljubav, o sveti Oče, verno dala! **9** Koja beskrajna sloboda! koje obilje oslobođeno svake prinude i pritiska u svakoj misli i svakom osećanju i pokretu duha! **10** Gde li je mesto, jest, gde je negde tačka u beskrajnom prostoru koja bi ostala strana mome duhu, koja se ne može ugledati i ne može se shvatiti i obuhvatiti u svim njenim delovima? **11** Gde svetli sunce, gde svetluca iz beskrajnih daljina najmanji zrak njegovog svetlog bivanja kojeg bi moj duh tek u dugo izmerenim prostorima vremena mogao doseći? **12** O ljudi, o braćo i oci i deco! – Pokušajte jednom, gledajte tamo pozadi veoma duboko na kraju svoda, tamo jedva primetno svetluca jedna sitna zvezdica! **13** Pokušajte da je svojim duhom dosegnete pa proverite vreme vašeg duhovnog truda – ja kažem: Na jedan ćete imati i u sebi gledati predivna čuda ljubazne svetlosti! **14** Ova tačkica telesnom oku – kako je velika duhu, životu iz Boga! Jedno silno sunce, puno čuda života ljubavi svetoga Oca! **15** O gle, kako je slobodno i lako večni duh naših srca, taj divan život u nama! pobedio sve te beskrajne prostore! Stajaše tu u strašnoj dubini moćan junak i pogleda sa svetim zaziranjem svetlucajuću tačnicu kako poraste do neizrecivo uzvišenog sunca punog čuda života ljubavi svetoga Oca! **16** O šta je život! – Božanski živote, ti gledaš i misliš i osećaš čudesa božanske blagosti, a jesi ovde u svem beskrajnom obilju čudesa sam najveće čudesa, i gledaš i osećaš i ljubiš Oca, večno beskrajno svemoćnog Tvorca, pred tobom i u tebi! **17** O divni živote, kakav sveti dar jesi onom koji nije postojao, a sada postoji i blaženo se raduje pred licem Onog čije je postojanje, večno postojanje, Koji ga je obrazovao iz Sebe neizrecivo ljubeći da večno traje! **18** O oci i braćo i deco, ovde je On, Otac, sveti davalac života; ovde padnimo pred Njega, pred Tvorca, svetoga Oca, i zahvalimo Mu i slavimo Ga u prečistoj ljubavi srca pošto nam je tako ljubazno dao divni – sveti život ljubavi iz Njega! **19** Kažite amin sa mnom svi vi oci i braćo i deco! **20** I Ti – moj sveti Oče! primi milostivo ovu oskudnu pesmicu tako kao da je nešto pred Tobom i daj mi da svagda slavim i hvalim divni život ljubavi iz Tebe. **21** O Ti sveti Oče! Tebi čast i uznošenje večno, amin!"

316¹⁵ Poglavlje

1 Kako Kenan otpeva pesmu, Abedam mu pruži ruku i reče mu: **2** "Kenane, gle, zaloga Moje odanosti – ovde ova ruka; ona je večno beskrajna grana, jest, jaka grana ljubavi u Meni ili sama ljubav delatna za velika dela. **3** Ja ti je pružam i s njom život sveg života; primi život i živi večno. **4** Tek sada si postao gospodar svog tela i sada možeš u svom zemaljskom domu da izlaziš i ulaziš po svojoj volji. **5** Ako hoćeš još duže da prebivaš u njemu iz ljubavi prema Meni i svojima, Ja ti kažem, to ti je slobodno. **6** A ako radije hoćeš da istupiš iz tela bilo zauvek, bilo samo međutim privremeno – gle, i takvo ti je sasvim slobodno. **7** Jer zaista ti kažem: od sada smrt više nećeš videti ni osetiti ni kušati – jer život je gospodar smrti, a ne obratno. **8** Kako bi smrt ikada mogla da zagospodari životom kada joj manjka sva sloboda i kada je prema tome sama jedino život zarobljen slobodnim životom, najtešnje svezan u svim delovima svog bića? **9** A život tela jeste smrt ili svezan i sve istinske slobode lišen život. **10** A ko prema tome, kao ti sada, u svome telu pobedi telo i obaveže ga da daje danak u svim delovima, zar taj nije postao gospodarem savršeno svakoj smrti? **11** A kada je ovako postao gospodar smrti, savršeno od malog prsta na nozi do temena glave, kako ikada više da okusi, oseti i vidi smrt? **12** Ja kažem tebi i svima vama: Čije oči su ukrepljene tako da otkriveno gledaju sve stvari koje su beskrajno daleko udaljene od smrti a njegovo slabo oko nema pojma šta su i kakve su po sebi, taj sve to gleda već savršeno iz svoga života i gleda zapravo u samome svome životu. **13** A onaj koji je to kadar u sebi i iz sebe, taj to sigurno nije kadar iz svoje smrti, nego iz svoga života jedino. **14** Koliko mnogo je taj siguran i izvestan i života kada je tako sam postao životom! **15** Tako budi i ti, Moj dragi Kenane, sada savršeno siguran života, koji si sada sam postao svojom ljubavlju prema Meni i prema tome prema jedinom istinskom životu. **16** Jer od sada ni jedna večnost više neće biti u stanju da ti ga oduzme zato što si ti, kako rekoh, sada postao životom iz Mene u sebi. **17** A kao što sam Ja Gospodar svakom životu i tako tim više svakoj smrti, tako si i ti i svako poput tebe iz Mene u sebi savršen gospodar svom životu i sledstveno tome i tim više svakoj smrti. **18** A ko je od vas ikada video da je prašina na putu i na poljima pobudila vetar? **19** Da je takvo kadra, onda

¹⁵ Vidi: 2:130.

biste već često takvo što posmatrali i u vašim valjano zatvorenim odajama gde neretko ima dosta prašine. **20** Međutim, kada dođe slobodni vetar, tada diže prašinu sa puteva i polja i nosi je i vodi kovitlajući kuda ide i hoće – zato što je on sila; i prašina mu ne može preprečiti put ili ga zaustaviti. **21** I vetar itekako može da ispusti prašinu gde i kada hoće. **22** Gle, baš tako je i sa životom. Život se slobodno kreće, i tamo gde se kreće, tamo svuda i u svim svojim delovima savršeno vlada smrću. **23** Život može da pobudi smrt ka saživotu; i ako život hoće da ispustiti smrt, onda takvo takođe može učiniti slobodno kao što istu može pobuditi saživotu. **24** I tako si ti na taj način i gospodar svome telu. **25** Onoliko koliko hoćeš da ga pobudiš saživotu, toliko će i živeti s tobom. **26** A ako hoćeš da ispustiš telo privremeno ili zauvek, onda ti je to slobodno – zato što si ti sada sasvim postao životom i tako ćeš ostati savršenijim stalno večno, amin."

317 Poglavlje

1 Po tom učenju koje je objasnilo i dalo istinski život, Kenan se odveć obradova, i mnogi drugi s njim, i svi zahvališe iz dubine svojih srdaca na tako velikom otkrivenju, iz kojeg sada dovoljno videše i spoznaše šta je istinski život, kako se obrazuje i kako se tako jasno razlikuje od prividnog života tela – ili smrti. **2** Nakon što svi zahvališe uzvišenom Abedamu i slavljahu Ga i hvaljahu, tada i Enosu potekoše suze, te se okrenu i skrušenog srca ode do Oca. **3** A kako tu prispe sporog i zazorljivog koraka, tada mu Abedam odmah pruži ruku i reče mu: **4** "Nu, Enoše, reci Mi za šta si se odlučio: za život ili za potpuno uništenje? **5** Veruj Mi ne postoji stvar koja Mi je nemoguća; jer gle, Ja kažem tebe radi onoj gori tamo koja se u Jutru još silno dimi, gori i izbacuje vatru: Nestani! **6** Sada pogledaj! Vidiš li još nekog traga od gore koja je prkosila već mnogim hiljadama godina? **7** Sutra ćeš na mestu koje je pre zauzimala ta velika visoka gora i na kome se sada nalazi ravno zemljište deset hiljada čovečijih visina u dužini i sedam hiljada u širini – ugledati kako iz novog tla niče obilna trava i gomila plemenitih voćki! **8** Otud već možeš razabrati da Meni ništa nije nemoguće. Tako Mi sada obznani šta te upitah!" **9** A Enos zajedno sa svima drugima skoro sasvim van sebe od užasa i čuđenja od kojeg zastade dah zbog te tako iznenada potpuno neočekivane pojave, koju su svi dobro mogli da

posmatraju usled znatne čudne noćne vidnosti, jedva da bi u stanju da i jednu reč prevale preko usana; nego se odmah baci pred Gospodara sve moći i preklinjaše Ga u svome srcu da ga održi i da mu oprostí njegovu veliku svetogrdnu nerazumnost. **10** A Abedam ga odmah ukrepi i podignu ga sa zemlje pa mu reče: **11** "Enoš, gle, takve osobine kao ti ima svaki mrtvi; ako ni ne govori onako kako si ti ranije govorio, on ipak tako postupa kao da mu je draža smrt od najsavršenijeg života. **12** A vidi li taj koji tako postupa kako se bliži smrt tela, onda se plaši, pa počne da klone i da očajava. **13** A Ja ovde pitam: Zašto takav nerazumnik ne ostaje postojan? **14** Zašto se plaši uništenja za koje je tako odlučno radio celog života? **15** Ja pak ovde odgovaram na tvom mestu i kažem: **16** Sve dok je mrtvi još opazio snagu života u sebi, vladao se kao gospodar smrti, i nije se nje plašio pošto kao takav živeći ne zna pri slobodnom gledanju stvari oko sebe da u smrti i uništenju više neće imati čuvstva za iste. **17** A kada primeti da nestaje snage njegovog prividnog života i njegova čuvstva oslabe i prema tome i stvari oko njega počinju da nestaju i on prema tome i počinje da oseća moć smrti i užas nebivanja i pritisak uništenja, tada tek opaža veliku razliku između smrti i života! **18** Tada će pokušati i upeti se u svemu što bi mu ponovo dalo života. **19** No – ovde takođe kažem: biće na kraju kasno za veoma mnoge. **20** Jer istinski, neprolazni, vladajući, slobodni život liči zrelog plodu; život prirode i tela pak nezrelog. **21** Kod zrelog ploda je jezgro očvrslo i postalo je slobodno, pa tako se sam spoljni mesnati omot, koji je ranije hranio jezgro, bez najmanjeg uštrba po savršeno živo jezgro odvaja od istog – jer tu je već jezgro sav život primilo u sebe, ne oseća više smrt, nego samo završen pun život u sebi samom, koji nigde više nije nužno povezan sa spoljnom mesnatom masom, zbog čega, kako rekoh, masa bez najmanjeg uštrba po plod jezgra može da se odvoji. **22** Ali sasvim je drugi slučaj kod nezrelog ploda, gde spoljna masa sa jezgrom još živi slabim životom, gde jezgro umire kada se spoljna masa suviše ošteti. **23** Zato neka se svako stara o punoj zrelosti svog duha, koja će uslediti onda kada se duh oslobodi svih niti žudnje i vlakana tela. **24** Kada to ko dostigne, onda je i postao gospodarem života. **25** A kao što svi plodovi zru samo na toploti sunca, tako i vi na toploti Moje ljubavi, u njoj i kroz nju, sazrevate životu u vama prema Meni. **26** Pa tako i ti, Enoš, sazri jednom potpuno životu ovde na grudima koja su tako beskrajno prepuna jedinog istinskog, najvećijeg i

najslobodnijeg, premoćnog i najblaženijeg života! **27** Razumi valjano i živi prema tome istinski svagda i večno, amin."

318 Poglavlje

1 Ove svete reči, istina, sasvim osvestiše Enosa, no kako pogleda prema jutru i više ne vide onu staru goru na koju je navikao, to se sasvim naježi, i ne mogaše se priviknuti i snaći u tom sada sasvim izmenjenom kraju. **2** No taj nenaviknut izgled kraja ne beše jedino što ga naježi potpuno krišom, nego tom pojavom i sve življa stara misao prolaznosti svih stvari. **3** Prema tome to za našeg Enosa još beše jak greben u moru olujnog života. **4** A kako to naravno nije moglo ostati skrivenim pred uzvišenim Abedamom, On mu odmah reče: **5** "Enoš, šta glode tvoju dušu? – Gle, Ja sam još tu i nisam zatvorio usta – zar još ne znaš da na svako pitanje jedino Ja mogu da dam živi istinski odgovor, i daću onom koji Me pita? **6** No – Ja znam tvoju dušu, tako ću ti i otpustiti pitanje i daću ti dobar odgovor, zbog čega si se povremeno već oduvek brinuo u svome srcu i sada se brineš tim više pošto si se ovom pojavom, koja ti je pred očima, još više i življe uverio i utvrdio u takav kraj. **7** Gle, tebe tišti prolaznost stvorenih stvari, neprestano se mudrujući pitaš: Šta će biti s telom kada ga ja, duh i duša, negda ostavim? **8** Zbog čega telo sa duhom ne sme ni ne može ostati ulepšano, proslavljeno i sasvim živo sjedinjeno trajno zauvek? – **9** I pošto te je sada ovo iznenadno uništenje gore – još više predočujući sigurnu prolaznost – utvrdilo upravo u tom tvom starom kopkanju, to se ti ježiš tim više što češće pogledaš prema mestu gde je tek prekjuče ujutru Adam proročki mislio da će upravo pred tom gorom pred kojom on kao prvi čovek zemlje duboko uzdišući tuguje i plače takođe negda zadnji čovek zemlje tugovati i nestati. **10** A pošto sam Ja ipak bolji prorok u najvišem obilju sve Moje beskrajne mudrosti nego tada sasvim uzaludno i sasvim nerazumno tugujući Adam, to ti kažem, prvo i prvo, da tadašnje predskazanje Adamovo beše baš sasvim prazno, i zbog toga sam uglavnom ovom prilikom učinio kraj toj zlokobnoj gori i prema tome i još zlokobnijem predskazanju Adamovo. **11** A što se tiče tvojih pitanja u duši, to ti kažem, kao drugo, da su još mnogo praznija od Adamovog predskazanja. **12** A otkuda možeš i u snu samo da pomisliš na prolaznost stvari? **13** Zar misliš da neka stvar prolazi ako istupi iz varljive

vidljivosti tvojih telesnih očiju? **14** O ti slaboumni mislioče i vidioče! – Zar sve stvari nisu ništa drugo do jedino Moja misao koju čvrsto drži ljubav? **15** A duhovi jesu slobodne ideje Moje ljubavi zato što svi imaju slobodnu volju i slobodan život završen sam za sebe. **16** Ako sada jednu misao koju čvrsto držim ponovo oslobodim, reci, zar je stvarno prošla ako je oslobodim od sveza ljubavi čvrstodržećih i kada se sada opet uznosi u veliko kolo Mojih duhova, koji poput uobličених ognjenih plamenova ispunjavaju vascelu beskonačnost? **17** O – Ja ti kažem: i prva biljčica mahovine koja je nikla iz prvog morskog grebena ove zemlje postoji i živi čak u tom Mom velikom kolu još itekako dalje – i zadnja mahovina zemlje negda će tog svog prapretka bratski živo sresti. **18** Tako je i ova gora samo razložena, a ne i uništena. **19** Tim manje će to negda ovo tvoje telo duha. **20** A takvo kakvo jeste ne može opstati na dugo, a itekako će malo pomalo očišćeno biti vraćeno savršenom duhu, mada ne više u tom obliku, ali ipak kao večno neuništiva duhovna haljina. **21** Zato neka niko ni ne čini svetogrđe i greh sa svojim telom – jer koji bi činio takvo, taj će negda morati u duhu da ide s pocepanim haljinama. **22** Pa prema tome nema prolaznosti stvari, ali itekako odrešenje. **23** Takvo dakle razumi valjano i budi potpuno spokojan, amin."

319 Poglavlje

1 Pošto su se posle tog otkrivanja svi oci, čak ni izuzev Adama, zadovoljili i po unutarnjem nalogu Abedamovom povukli na svoje ranije mesto, naravno najzahvalnijim srcem, tada uzvišeni Abedam pozva Mahalalela te mu reče: **2** "Mahalalele, znaš li sada sve što bi koristilo tebi i celom potomstvu iz tebe? **3** Ako ti više ništa nije strano, onda zadrži novo pitanje. A ako imaš još nešto tamno u pozadini, onda s tim samo istupi na svetlost – jer ni jedna mračna provalija ne treba da ostane u vašim srcima. **4** Dakle ako nešto znaš i nađeš što te tišti, onda daj od sebe kako rekoh, amin." **5** Mahalalel se premisli neko vreme jer imađase itekako dobro pitanje, ali samo se s tim ne usudi na videlo dana. **6** A pošto Abedam vide njegovu pravost u tome, usled koje on, naime Mahalalel, nikoga ne htjede sablazniti, posebno ne ljupku, mladu Puru, koja se još uvek nalažase tik do Abedama, tako On reče njemu: **7** "Mahalalele, Ja znam čestitu namisao tvoga srca, zato

ću ti i otpustiti da postaviš pitanje i daću ti odmah dobar odgovor na tiho pitanje tvoje duše; pa tako čuj i vi svi: **8** Što se tiče prirodnog splođenja, koje je čoveku najčešće zajedničko sa životinjama, ne može se promeniti u opštem, ali itekako u sasvim posebnim duhovno izvrsnim slučajevima – jer telesnim splođenjem, kako postoji, ne splođuje se ni duh ni duša, nego samo mesnato telo, koje u se majčinom telu najpre mora obrazovati pre nego što se osposobi da primi dušu i ona zatim da primi duha. Tako sve ima svoj dobar razlog i postoji iz svog dobrog poretka. **9** Telo splođuje telo, duša – dušu a duh – duh. **10** A kako i zašto tako, to razumi te zato čuj: **11** Vi znate da sve iz oblasti Duhovnog, koje je jedino Silno i zapravo Substancijalno-suštastveno, ispoljava se jedino putem odgovarajuće suprotnosti. Ta suprotnost jeste trud prave glavne sile da zadrži i prinudi sama sebe kako bi se time sama ispoljila. **12** Evo, zamisli svoga duha – čime se on ispoljava? **13** Gle, obuhvatanjem samog sebe, ljubavlju u prečistom smislu ili ljubavlju prema Meni. Bez tog obuhvatanja duh nikad neće prepoznati sebe samostalnim, ostaće samo sam sebe nesvesni deo Mog beskrajnog opšteg duha. **14** Isti je slučaj i sa dušom, koja je u opštem smislu celokupan vegetativni život ukupnog prirodnog sveta. U svojoj opštosti ona obuhvata sebe ili može obuhvatiti sebe u bezbrojnim tačkama kada i stvari počinju da postaju vidljive po poretku kojeg sam stavio u opštu dušu. **15** A to je ipak samo mukla, sebe nesvesna prinuda ili splođenje duše kroz poredak iz Mene postojeći u njoj. **16** Samo sebe svesno splođenje postaje samo onda kada se svi delovi opšte duše negde obuhvate i prinude sebe, čime se onda zbližavaju i konačno stiskaju i razgoru. **17** Pošto tada postaje svetlo u njihovoj sredini, to se prepoznaju i obuhvataju se u potpuno odeljenu celinu. **18** Taj čin splođenja duše događa se kroz ono što se shvata pod ljubavlju prema bližnjem. Tako čovek čoveka prepoznaje nadalje preko ljubavi prema bližnjem. Onome kome je ona strana, tome ostaje stran i njegov brat. **19** Sada gle, posle ova dva unutarnja predsplođenja takođe i telo može obuhvatiti sebe u svojoj suprotnosti, može prinuditi sebe i stisnuti. **20** Kroz tu prinudu jedna suprotnost prelazi u drugu i tu obuhvata sebe. Tako se između dve spoljne suprotnosti obrazuje posrednik koji postoji za sebe, koji, zavisno da li se pri činu približio jednoj ili drugoj suprotnosti, kvalitativno odgovara jednoj ili drugoj suprotnosti usled Moga poretka i u telu, koji tu znači pravedna ljubav prema sebi ili

telu. **21** Gle, zato je prema tome i telesna ljubav i njoj odgovarajuće splođenje isto tako pravo kao splođenje duha i duše kada se događa u Mom postavljenom večno postojećem poretku. **22** A ako je tome suprotno, tada je ono splođenje smrti umesto života, i prema tome je prost greh zato što se njim život duše i duha čak potkopava i ometa. **23** Takvo dakle razumite svi valjano i postupajte po tome, tako će sva vaša splođenja biti prava i Meni blagougodna, amin."

320 Poglavlje

1 Tu tek Mahalalel uzmognu da otvori usta i da kaže sledeće: **2** "O Ti sveta velika istino, Ti večna svetlosti sve svetlosti, koja dubina, koje obilje svetog poretka u Tebi – Ti najljubazniji Oče! **3** O kada bi sve ovo mogao i da shvatim! **4** Ali – o preljubazni sveti Oče, tu izgleda vrlo rastresito u mojoj duši. **5** Duh splođava duha – duša dušu – i telo opet telo. **6** I sve tako da jedno opstoji u drugom i isto tako i jedno kroz drugo, to tako da jedno proizilazi iz drugog i jedno uslovljava drugo; jedno postoji za drugo. **7** Iz svemira stvari jeste čovek u svom savršenstvu, i to je krajna svrha sveg stvorenog. **8** O Oče! – Koliko beskrajno velika je Tvoja mudrost! Ti nikada ne kažeš reč uzalud, i svaka reč iz Tvojih usta jeste u najvećem obilju suštastveno istinita. **9** Takvo sve znam živo u sebi i uviđam takođe ponešto. Ali, bez obzira na sve to, nažalost ipak tužno moram posvedočiti sebi da mi od Tvoje predašnje milosti – neću baš reći – sve – ali ipak blizu – najvećim delom – beše ne baš nerazumljivo, ali ipak tako – unekoliko tamno. To jest što se tiče reči samih po sebi, to sam svaku vrlo dobro razumeo, samo iza reči – hoću zapravo ovde reći, ono što si Ti time zapravo hteo naznačiti, ili pre što se odnosi na unutarjni smisao – gle, o preljubazni sveti Oče! to je gde ne mogu sasvim da se snađem. **10** Znam itekako dobro da sam jedino ja potpuno kriv tome – ali ovo nešta tužno znanje mi ipak ne pomaže zato što ipak ne mogu da posmatram unutarne odaje reči. **11** Zato sam, o preljubazni Oče, hteo da Te zamolim, ako Ti se dopada, da mi i u pozadini ovih Tvojih presvetih reči zapališ samo sićušno svetlašće – inače posmatram tu stvar kao u noćnoj tmini. **12** Ali samo ako Ti je blagougodno – kako rekoh – amin." **13** Abedam mu pak na to odmah reče: "Mahalalele – zašto ti je potrebno toliko reći za ono što si mogao da kažeš jednom, i to tako: **14**

Slep sam, Oče! učini da progledam! – **15** Gle, to bi bilo dovoljno! Čemu toliko praznog sopstvenu slepoću više pravdajućeg nego optužujućeg brbljanja? **16** Ja ti kažem da je upravo ta tvoja fina brbljivost kriva tome da u pozadini Mojih reči ne vidiš svetlost. **17** Ukloni tu brbljivost od sebe i budi uspravan otvoren čovek, a ne pognut, tako ćeš odmah ugledati čitave vojske sunaca iza Mojih reči, koja će ti odveć dovoljno obasjati sve unutarne odaje Moje reči. **18** Jer svak fin govor jeste miomirisani žrtveni dim za sopstveno srce. A kada je srce tako zadimljeno, ko je onda kriv kada zraci čak najsvetlije svetlosti samo blede svetlucajući dospevaju do srca i tu jedva nešta malo obasjavaju spoljašnost srca, a unutrašnjost ostane sasvim neobasjana? **19** Dakle, kako rekoh, odbaci finu govoranciju, tako će srce odmah imati svetlosti u pravednoj meri. **20** Ali otidi do nekog drugog, i nećeš naći nijednog koji bi se potužio na neku tminu u Mojoj reči. Jest, štaviše i sirotu devojčicu iz Dubine pitaj, i ona će ti s malo reči pokazati da li je u pozadini Mojih reči naišla na svetlost. **21** Velim pak da će biti dovoljno Moje svedočanstvo i da nije potrebno da se posebno raspitaš da li su razumeli Moju reč oni za koje Ja Sam kažem da su razumeli. **22** Ako ostaviš svoju finu govoranciju, onda ćeš u duhu ugledati i sve one koji su u pozadini Moje reči naišli na prilično mnogo svetlosti. **23** A ako ti, po svojoj reči, razumeš da jedno splođenje uslovljava drugo i da sve nastaje i opstaje jedno u drugom i kroz drugo i konačno da je savršeni čovek živa krajna svrha svih stvari, što je sve sasvim tačno, tu dodaj samo pravu porciju čiste ljubavi pa ćeš veoma brzo i lako ugledati šta je sve tu još skriveno u unutaršnjim odajama Moje reči. **24** Jer ljubav je ključ kojim svako može da otvori sve zatvorene odaje Moje reči. **25** Učini dakle tako, i odmah više nećeš imati potrebe da se ovako finom govorancijom tužiš na noćnu tminu u odajama Moje reči. **26** Takvo shvati – i postupi po tome, amin."

321 Poglavlje

1 Kada Mahalalel ču takvu lekciju od uzvišenog Abedama, sasvim se zadovolji, zahvali ganutim srcem i htede se udaljiti, ali Abedam mu reče: **2** "Mahalalele, Ja ti kažem ostani još jer tvoje srce još nije sasvim obasjano za što si postavio svoje pitanje. Ovakav kakav si, dospeo bi iz sebe još u poneke zablude. Zato neka ti bude još više svetlosti. **3** Gle, ti se, istina, sa

svim slažeš što sam ti obznanio o tvom pitanju, ali u samome sebi još ne vidiš pravi razlog toga zašto sam ti slepo ili neuredno splođenje predstavio grešnim, pa ću ti tako pokazati još i taj razlog. **4** A ovako glasi: Sve što se zove duša i u slobodnom stanju ispunjava celo beskrajno prostranstvo i u duhovnom carstvu je podloga za obitavanje za sva bezbrojna mnoštva anđela i duhova svake vrste – jesu moje slobodne još neučvršćene misli. Te moje stalno žive misli ne ispunjavaju samo sve ovo već rečeno, nego one su i žive posude ili nosioci života svih bića iz Mene. **5** Sad obrati pažnju: Kada Ja jednu svoju misao hoću da uhvatim pa da je držim čvsto, onda ju obuhvatam ljubavlju. Kad se to dogodi, onda se ta misao koju je zgrabila Moja ljubav ne može uzneti poput onih bezbrojnih drugih nezgrabljenih u beskrajna kola Mog pravog božanskog bivanja i delovanja, nego ona tada ostaje kao postojan oblik živo kao preda Mnom. A ako zatim taj oblik treba da postane sam sebe svestan preda Mnom, tada taj tako postavljen oblik Moja ljubav ne samo da obuzima nego i sasvim prožima. **6** Time se onda događa tiskanje i ribanje između oblika i ljubavi. Šta je pak prirodan sled takvog tiskanja? **7** Ništa drugo do da oblik pritisnut ljubavlju u svim delovima počinje da pruža otpor kada ga ljubav suviše uzapćuje. **8** A pošto dalje pri svakoj prinudi i tiskanju uglavnom središte sigurno jeste najviše pritisnuto mesto svakog savršenog oblika, tako taj oblik i tu u celini sigurno pruža najveći mogući otpor. **9** A gde je najveći otpor, tamo je i delatnost najveća. **10** A svi vi znate već iz sopstvenog iskustva dvostruko da pri svakom prekomerno jakom tiskanju dolazi do zapaljenja, kao kada bi npr. neko dva parčeta drveta veoma čvrsto trljao jedno o drugo, gde bi se ubrzo drvo zapalilo, ili dva kamena. **11** Ili kada neko od vas biva uvučen u nešto, bilo kroz tvrdoglavost drugog, bilo kroz pogled koji mu je odveć prijatan, i isto tako i kroz nešto loše čuveno ili povoljno čuveno, čime svako sigurno pri takvoj prilici nužno mora da opazi određeno razgorevanje svoga srca. **12** Gle, blizu smo! Pošto je takvo razgorevanje svagda povezano sa svetlećim plamenom, koji je jednak životu same Moje večne ljubavi, tada ljubavlju uhvaćen i pritisnut oblik jašta nužno biva prosvetljen, prelazi konačno sam u svim svojim delovima u kretanje plamena koji bukti iz središa, biva tako živ te u sopstvenoj svetlosti slobodno svestan sam sebe. **13** Ako Ja takođe hoću da takva misao koju na taj način držim postoji dalje, onda ubrzo postaje solidna i ostaje zatim stalno kao preda Mnom. **14** A ako neću, onda

svoju ljubav ponovo povlačim iz i od oblika, on zatim ponovo biva slobodan i uznosi se opet, dašta onda samo Meni vidljivo svesno, kao tebi tvoja sopstvena misao, navise u beskrajna kola Moga Božanstva. **15** Gle, to je Moj poredak, iz kojeg su sve stvari proizišle! Ako ti sada splođuješ iz tog poretka, iz kojeg si ti od Mene Samog stvoren i unekoliko sploden, onda je splođenje pravo pošto je u poretku u kojem sam Sam. **16** A splodiš li samo slepo i gluvo, onda ne splođuješ, nego samo uništavaš šta sam Ja Sam stvorio i splodio za večno slobodno bivanje. To je onda sigurno protiv Moje volje, koja, kako maločas pokazah, jedino jeste pravo čvrsto određeno bivanje svakog bića koje sam Ja splodio i stvorio. **17** A takvoj Mojoj volji postupiti suprotno jeste greh ili smrt bića koje sam splodio. **18** Zato se splođenje mora dogoditi u svem poretku. **19** Sada tek imaš svetlost i možeš se dati na svoje mesto, amin."

322 Poglavlje

1 To tek Mahalalelu otvori oči i on se ispuni zahvalnosti u svome duhu i radovaše se vrlo tako da prosto poče da poskakuje uvis zato što sada shvati milostiv smisao božanske reči. **2** A pojedini se začudiše i upitaše se međusobno: "Šta je to zbog čega se otac Mahalalel toliko raduje? **3** Reči Abedamove jesu uzvišene i svete kao svagda i večno, ali da li baš trebaju nekoga tako skoro neobuzdano da razvesele – to ćemo ostaviti po strani. **4** Mi smo već zadovoljni ako smo jedva razumeli vrlo tajnovit smisao ovih uzvišenih reči iz usta Najvišeg. **5** Ali kako neko može tu gde bismo od najdubljeg strahopoštovanja trebali da potonemo u prašinu svoje ništavnosti da se preko svake mere obraduje i razdragano veseli, to neka shvati ko može i hoće; mi pak ostajemo lepo fino kod našeg uzvišenog strahopoštovanja. **6** A Mahalalel je stalno bio povremeni osobenjak; zašto to baš sada ne bi bio? – Ne, ne! – Samo pogledaj kako stari otac još ume da skače kao jelen." **7** A Abedam dozvoli da lice prekomerno radosnog Mahalalela zasvetli nalik svetlim crvenim jutarnjim oblačcima kada ih najpre taknu zraci izlazećeg sunca. **8** A kada to primetiš ova zakerala i začuđeni, uplašiš se silno i veoma se pomestiše – jer sada mišljahu da svojim primedbama veoma zgrediše. **9** No uzvišeni Abedam se uspravi i uputi im sledeće reči, naime govoreći: **10** "Deco Podneva! Zašto sada ovde

drhtite pred licem jednog veselog čije srce se ispuni radošću zato što je razumeo i primio Moju milost? **11** Zar vam vaša lolska reč nije donela nikakvu kamatu za vašu dušu kada se sada tako klati i drhti kao da je pokopana u noći i blatu svih greha? **12** O vi još jaki nerazumnici! Šta li je bolje: strah ili radost preda Mnom? **13** Zaista, zaista, ko još stoji preda Mnom sa svim bojažljivim strahopoštovanjem, taj još nije čist – jer samo kolebljivo, nečisto i zato slabo srce, koje se još nije sjedinilo s Mojom voljom, plaši se Mene, svemoćno jakog večnog Boga. **14** Ali srce koje je u svemoćno jakom večnom Bogu u svoj toploti ljubavi verno prepoznalo preljubaznog Oca i Njegovu veliku milost – zaboravlja strah i veliku bojazan pred Onim Koga jedino treba da ljubi iznad svega i mesto toga čini šta je sada učinio Mahalalel. **15** Kažite sada sami šta je kod Mene više: da li bojažljivo ili u Mome imenu preradosno srce? **16** A Ja vam kažem: Mada su već suze kajanja valjane i Meni blagougodne, ipak suze radosti stoje u Mome Očinskom imenu toliko više koliko sunce stoji nad zemljom u podne. **17** Jer suze kajanja znače da je neko primetio svoje veliko odstojanje ljubavi i vernosti od Mene pa ga nadahne čežnja da se opet vrati Meni, Ocu. **18** A suze radosnice će naspram toga dašta biti znak punog ponovnog nalaska, gde se sin raduje što je našao Oca, a Otac što je ponovo našao sina. **19** Zato otvorite sada i vi svoja srca i radujte se što je Otac došao vama i što ste Ga našli, i ne čudite se ubuduće toliko tome ako opet negde sretnete nekog radosnog u Mome imenu – jer vi sada znate iz Mojih usta da mi je radosni s dobrim razlogom mnogo draži od onog koji bojažljivo tuguje premda i s dobrim razlogom. **20** Zato i vi svagda treba da tešite žalosnog, a sa radosnim i vi da se radujete celim srcem, amin."

323 Poglavlje

1 Dirnuti veoma tom besedom, ovih nekoliko preganjala i zakerala se baciše pred Abedama i zamoliše Ga da im oprostí takvo što. **2** A Abedam im naloži da odmah ustanu i takođe da se sasvim dignu u svome duhu. **3** I svi se smesta dignuše sa tla i slavljahu i hvaljahu Njega zbog Njegove velike dobrote i milosti koju je sada ponovo ukazao na njima. **4** A Abedam se obrati njima i reče: Moja ljubav da je sa vama i u vama. Ljubite se u toj Mojoj ljubavi i budite radosni i vedri među sobom i budite jedan prema

drugom ljubazni i uslužni, tako ćete svagda izneti na videlo dana da ste zaista Moja draga dečica kojima se sveti Otac raduje, i kojima može da se raduje – jer dan velikog razrešenja se približio. **5** Ako bi Adam na zemlji živio još sedam puta toliko koliko je do sada živio i što će još živeti, onda bi se dogodilo pred očima njegovog tela. **6** Zato postupite po Mojoj volji da vas dan ne snađe naopake kada dođe. **7** No pre toga će doći veliko vreme vremena. Ko u njemu bude primljen, za toga će i veliki dan razrešenja u njegovo vreme važiti. A ko tada ne bude primljen, za tog će dan razrešenja biti dan suda, i to suda koji će se držati ognjem i u ognju Moga gneva. **8** Takvo će pak razumeti u dubini svog života oni koji će biti savršeni iz duha i u duhu Moje ljubavi i prema tome i u svoj mudrosti iz nje. **9** Zato i budite radosni – jer sada znate da će se negda razrešiti sve čvrste sveze. **10** A šta bi čovek dao kako bi postao gospodarem svoga života? **11** A Ja sam sada vama svima pokazao kako to možete da postanete i da budete u punoj meri. Zato i trebate da budete radosni – jer zato vam sada i pokazah put čiste ljubavi, koji svakoga vodi ka toj divoti života. **12** A ako bi još neko hteo reći: Kakav sam ja to gospodar mog života ako samo neprestano treba da živim kao poslušan sluga? – **13** A Ja vam kažem: Sve dok ste sluge sveta i vašeg tela, toliko ste i upregnuti u jaram sužanjske poslušnosti, a kada postanete slugama Moje ljubavi, tada ćete i biti oslobođeni svakog jarma i upravo tako ćete biti potpuni gospodari svog života – jer jedino ljubav će vas sasvim osloboditi i može vas osloboditi. **14** A zašto li ljubav to ne bi mogla kada je ona živ i najprijatniji začín sopstvene volje? **15** A čemu će onda onome služiti neka zapovest, kojoj treba da bude poslušan, kada ima ljubav, koja sadrži sve zapovesti u sebi i koja je učitelj svakog zakona? **16** Ili da li je potrebno nekoga prinuditi na delo koje on čini prerado sam od sebe celim srcem? **17** Dakle tako je i ljubav, pošto je uzvišena nad svim zapovestima i zakonima, potpuni gospodar sopstvenog života kao sam život. Recite zar nije tako? **18** A pošto je tako, to budite presretni – jer Ja, vaš sveti Otac, sada sam vam sasvim predao ljubav, jest, Svoju samu ljubav i svu divotu života s njom. **19** Zato i nemojte prijanjati svetu i telu i prema tome birati uslužno i ropsko sredstvo za svrhu. **20** Jer sve to nije proizišlo iz Moje ljubavi, nego sve je to splodeno iz Moje mudrosti, koja jeste i koja postoji iz beskrajnih krugova Moga Božanstva, sada obrazovano za novu podlogu za proveru vaše ljubavi prema Meni. **21** Zato nemojte govoriti među sobom:

Ovo parče zemlje pripada meni i ovo drvo je moje vlasništvo i s mojim telom činim kako mi godi – jer sve to odvućiće vas sve više od Moje ljubavi i vi ćete tako postati sluge sveta i prema tome i smrti, i teško, dugotrajno i krajnje naporno ćete se opet otrgnuti od sveta i moraće negda mnogo ognja doći na vas da vas rastopi od čvrstih sveza smrti. **22** A zato i budite odveć radosni pošto ste spoznali da jedino jeste jedan Bog, jedan Gospod, jedan vlasnik svih stvari i jedan sveti Otac svih vas, i vi svi Njegova deca, i među sobom sama braća i sestre kojima sam sve to dao u jednakim delovima – jer time sada znate da ne pripadate svetlu, nego Meni, Ocu, u svem obilju Moje ljubavi i velike milosti. **23** Na to dakle pre svega obratite pažnju i budite, kako prema Meni, tako i jedni prema drugima, puni ljubavi; tako će i divota života odmah postati vaš udeo, u kojoj ćete biti i ostati radosni večno. **24** A sada dajte da dođe Moj Jared Meni – jer Ja nešta važno imam da pretrešem s njim. – Jared, Ja ti kažem, dođi Meni, amin."

324 Poglavlje

1 Kako Jared ču živi poziv Abedamov, dođe hitro, tj. više sasvim duhovno nego telesno – jer po telu ionako nije bio na odstojanju od Abedama. Što se tiče duha, to je večno nadalje itekako vrlo moguće sve veće približavanje Meni, to tako, da je čak najsavršeniji duh dovoljno daleko na odstojanju od Mene da će se čak i večno nadalje i nadalje i sve više i više približavati Meni a da Mi se stvarno nije približio ni za dlaku. **2** Telesno uzeto takvu tvrdnju naravno ne bi trebalo pretpostaviti, duhovno pak to itekako može biti slučaj, na taj način da se neko hoće približiti nekoj granici beskonačnosti koje nigde nema – ako bi i najvećom brzinom misli hteo da preleti beskrajne daljine prostora već u jednom trenu, i ukoliko bi to činio mnoge večnosti – za koliko bi se približio graničnom području beskonačnosti kojeg nigde nema? **3** Takvo je i duhovno približavanje Meni; pošto, istina, svaki duh može postati sve savršenijim i Meni sličnijim, ali sasvim dostići Moje savršenstvo, koje je beskrajno u svemu, ko će se tome ikad približiti u istini i potpunoj stvarnosti? **4** A Ja se itekako mogu približiti svakome i postaviti se tako da Mi se svako može približiti. **5** Zato i Jared hitro priđe kada u duhu ču Moj glas; a zato vam ovde to objašnjavam kako biste počeli malo da prozirete kako tu stvari stoje. **6** Zašto pozvah Jareda – i u čemu se

sastojala velika važnost njegovog pozvanja? **7** Sada dobro obratite pažnju jer bez tog pozvanja nećete i ne možete dospeti u hram svetlosti. **8** Kada prema tome Jared sasvim stade kod Abedama, tada On zgrabi njegovu ruku i reče mu: "Čuj, Moj dragi Jared, Ja znam tvoje učenje o Meni i kažem ti da si ti svu tvoju decu pravilno učio, jest, savršeno po Mojoj volji si ih učio. **9** Ali pošto si ti rekao: Bog je apsolutno beskrajan u Svome biću, u Svojoj ljubavi, u Svojoj svetosti, u Svom smilovanju, u Svojoj moći, sili, snazi, u trajanju Svog bivanja i isto tako u Svojoj dobroti, pravdi i mudrosti, onda bih sada hteo da saznam iz tvoga srca kako sada Moju tebi sličnu bićstvenu vidljivost slažeš sebi sa svojim pojmom o Mom beskrajnom biću? **10** Jer Ja sam mišljenja: Kao što krajno, prostorno ograničeno nikada neće ispuniti beskrajno prostranstvo, prostrlo se i večno nadalje prema svim stranama napolje, onda je sigurno i obrnuto slučaj. **11** Jer gde i kako da beskrajno prostorno počne da se skuplja do krajnog bića; gde da počne kada nema granice, i kako – bez granica? **12** A pošto je tako po tvom učenju, onda Mi reci: Kako sam Ja, beskrajni Bog, sada tebi, kao i svim ostalima, postao vidljiv telesno obličan ograničen Bog? **13** A i reci Mi potpuno savesno odano da li sam ovo Ja ili nisam. **14** Po tvom učenju nikako ne mogu biti – a po tvojoj ljubavi i po tvojoj veri ipak opet jesam. **15** Dakle, obznani nama svima takvo – jer jasnoća u toj tački jeste od najvećeg značaja iz tog razloga što neko beskrajno biće Božje za sva krajna bića jeste zacelo sasvim nezamislivo, prema tome zacelo ni nije, po tome i zacelo ni nije Bog. **16** A krajan Bog već s pojmom "krajan" isključuje svako Božanstvo. **17** Dakle otvori nam svoje srce i objasni nam tu protivurečnost i istovremeno i da li sam Ja Bog ili nisam." **18** Kako Jared i svi ostali čuše takvo pitanje, udariše se svi o grudi i jedna sumnja za drugom počne da zarobljava njihovo srce, i Jared reče posle malo razmišljanja: "Gospode i Oče u svoj Tvojoj ljubavi i svetosti! – Na ovo pitanje, istina, koliko ja ni najveći i najumniji herub nije u stanju da odgovori, ali ovo mogu upravo sada reći pošto si postavio pitanje: "Da Ti nisi Bog, Istiniti, nikako ni ne bi mogao da postaviš to pitanje pošto je upravo Tebi jednako beskrajno u svim svojim tačkama kao i u celini. **19** No moje merilo za Tvoje Božanstvo jeste moje sopstveno srce kao i srce svih ostalih zato što nije vično nikoga drugog da ljubi kao Tebe. **20** Sve ostalo za mene nije ni od kakvog značaja. Kako Ti kao beskrajan Bog takođe i nama krajnim crvima pred Tobom u prašini sve ništavnosti možeš

da se pokažeš kao krajan Bog u obličju jednog čoveka, neka shvati ko može i hoće, međutim ja i sva nebesa i sunca i svetovi i ljudi ne shvatamo i sasvim sigurno ni večno nećemo nikako shvatiti. **21** No ipak priznajem ovde sasvim otvoreno da sam samo u tom obličju u stanju da Te zaista ljubim – jer ograničeno srce otkud da uzme ljubavi kako bi Boga ljubilo u Njegovoj neograničenosti? **22** Zato si mi Ti ovako beskrajno draži nego u Tvojoj božanskoj beskonačnosti nezamislivoj za mene. **23** Ako se bojim Boga i ako Ga ljubim, onda Ga se bojim i ljubim Ga samo u tom Tvom obličju – jer za beskrajnog Boga po Njegovom biću zacelo ni ne postojim, a ni On onda nikako ni nije Bog onome što prema Njemu nije ništa. **24** Gle, to je sve što sam kadar da kažem o tome; neka je Tebi blagougodno." **25** I Abedam na to pritisnu Jareda o Svoje grudi i reče: "Jarede, dao si mi savršen odgovor, i tačno je tako kako si sada govorio. **26** Jedino ljubav jeste merilo za Moje Božanstvo i ni jednim drugim merilom nisam izmerljiv – jer Ja zaista jesam beskrajan Bog. A što se tiče Moje prostorne beskrajnosti, to je ona samo privid uslovljen za vreme. U duhu je to pak jedino savršenstvo moći Moje volje i Moje ljubavi i mudrosti. A oblično biće jeste jedno te isto po kome ste svi vi stvoreni Mojim bićstvenim slikama. **27** Dakle ostani, Moj dragi Jarede, kakav si bio, i veruj Mi: Niko Me nikada neće videti u nekom drugom obliku nego što Me sada svi vi u duhu vidite, amin."

325 Poglavlje

1 Posle takvog objašnjenja mnogi se veoma obradovali zajedno s Jaredom. No pojedini bez obzira na to još ne znađahu kako si pomoći sebi, i žvakahu još veoma jako ova dva bića Božja, naime delom beskrajno, delom oblično koje stoji pred njima. **2** Jedan dokazivaše drugome govoreći: "Da, da, Beskrajno ne može stupiti unutar granice krajnosti kao što ni krajno nikada neće ispuniti beskrajnost." **3** "Dakle", reče drugi, "zar moramo na taj način možda da pretpostavimo dvojicu Bogova, jednog krajnog, tj. jednog bićstveno obličnog, i zatim jednog beskrajnog ili bićstveno neobličnog?" **4** Treći opet primeti i reče: "A ja razmišljam ovako: Pošto Boga ipak nužno u svakom pogledu moramo da zamislimo beskrajno savršenim, onda On može biti samo jedan, naime u svakom pogledu beskrajan – jer ograničeno oblično biće nužno mora povući sa sobom druge ograničenosti; a kako se

one mogu složiti sa beskrajnim savršenstvima?" **5** A četvrti opet primeti: "Mogu svoje misli da obrćem i rastežem kako hoću, a ipak mi je prosto nemoguće da misaono otklonim beskrajnost prostora i isto tako i večnost. **6** Jer ako negde u beskrajnoj daljini ograničim prostor beskrajno daleko pruženim kružnim zidom, onda ipak moj duh ubrzo opet probije taj razdvajajući ili granični zid i pred sobom ne gleda ništa drugom osim produžetak prostora koji ide dalje prema svim stranama u beskrajne dubine. **7** Pratim dubinu zatim opet beskrajno daleko napolje i postavljam opet u beskrajno dalekoj dubini još beskrajniji kružni zid. Da li je onda možda prostor došao do kraja? – O nipošto! **8** Moj duh prodire i kroz taj zid – premda ga je ranije skoro beskrajno debelo izgradio – i šta vidi iza tog zida? **9** Ništa osim ponovo dalje produžetak beskrajnog prostora u još beskrajnije dubine. **10** Pri takvim posmatranjima, pak, nužno ti se nameće pitanje i reći ćeš: Da li je taj beskrajni i večni prostor biće Božje – ili je ispunjen Njim? **11** A ako je to nužno slučaj, onda će se svako pitati po Jaredovoj dobroj napomeni šta je On u Svom slikovitom obliku? – Čisto ništa. **12** Jer između krajnog i beskrajnog apsolutno večno ne može postojati drugi odnos osim jedino savršenog nestajanja krajnog u beskrajnom. **13** I tako u tom slučaju stvarno nemamo Boga pošto smo zaista čisto ništa prema Njemu. **14** A ako je Bog obličan na način kao mi a pri tom ipak večno trajan i deluje prema tome u beskrajni prostor Svojom prejakom moću volje, onda bi se ipak opet moglo pitati: Da li je možda tom Svojom voljom, premda ishodeći od Njega i od večnosti, do sada već ispunio punu beskonačnost večnog prostora? **15** Meni se to čini nezamislivim zato što Beskonačno nužno večno nije ispunjivo. **16** A ako je Bog, bez obzira na to, oblično bićstven, onda se čak opet može postaviti novo pitanje da li se u nekoj beskrajnoj dalekoj dubini dubine večno beskrajnog prostora ne nalazi drugo slično moćno Božanstvo oblično bićstveno – i tako i drugo, treće – i tako dalje u beskrajnost, i takva božanstva se nas onda, dašta, više ne tiču?" **17** Nakon tog mozganja pojedini opet počеше da se udaraju o grudi i počеше jadikući da viču: "Tribihale, Tribihale, šta si kazao? **18** Ako tako – kakva borba onda negda predstoji takvim bogovima kada se sretnu sa svojim velikim moćima volje mada i u beskrajnim dubinama beskonačnog prostora?" **19** Tu se ponovo dignu Abedam, pozva sva ova mozgala sebi pa im reče: "O vi velike lude,

kakvu ste to glupost smislili!? – Zaista, ne želim da je ponovim – a i ne želim da je ponovo čujem od nekog. **20** A da biste se ipak oslobodili vašeg glupog sanjarenja, to sam se smilovao vašoj nerazumnosti i hoću da vam dam istinu svetlost za vaše mračno srce. Tako čujte! – To što vi nazivate beskonačnost prostora jeste Duh Moje volje koji je postavio upravo to beskrajno prostranstvo i ispunio ga je svuda bićima svake vrste. Taj Duh ima središte bićstveno oblično u kome je sva moć tog beskrajnog Duha sjedinjena u delovanje, i to središte moći beskrajnog Božanskog Duhovnog Bića jeste ljubav kao život upravo tog Duha – i ta ljubav jesam Ja od večnosti. **21** Mada se Duh Božji može ispoljiti svuda delujući, ipak se On bićstveno oblično ne može ispoljiti bez ljubavi. A gde se Bog oblično ispoljava, tu se i ispoljava po mogućnosti za krajna bića kao što ste vi kroz Svoju ljubav, koja je suštinsko biće Božje i žiža sve moći, sile i svetosti beskrajnog Duha. **22** Gle, to je biće Božje u svoj istini i jedino se može shvatiti srcem a nikako razumom. **23** To dakle shvatite u svom srcu, onda vas beskrajni prostor nikada više neće zbunjivati i predstojeći ratovi bogova će nestati iz vašeg mozga, amin."

(Oko ponoći)

326¹⁶ Poglavlje

1 Tada tek svima jako počеше da se otvaraju oči i oni shvatiše kako Bog može biti beskrajan a pritom ipak i vidljiv Otac njima. **2** A Jared htjede od samog osećanja zahvalnosti iz najdublje srži života da padne pred Abedama i da Ga obožava s najvećom mogućom silom svoga duha, međutim, Abedam mu reče: **3** "Jarede, Ja ti kažem, ovo što ti sada hoćeš da učiniš uopšte nije potrebno između nas dvojice – jer ti dašta znaš da preda Mnom ne vredi molitva ustiju i pokretima, nego jedino molitva ljubavi u srcu. Zato mahni se toga što Mi je mrsko. **4** Jer onaj koji Me u svome srcu ljubi iznad svega i ljubi iz te ljubavi i svoju braću i sestre više nego sebe, upravo je on taj koji Me svagda, stalno i neprestano obožava zaista u duhu i u svoj istini. Gle, takvo je kod tebe jašta već veoma dugo slučaj. Otkud da sada još i hoćeš da Me obožavaš ustima i pokretom? **5** Zar to ne bi značilo baš kao da

¹⁶ Vidi: 2:140.

nekome daš hiljadu korpi najlepših i najplemenitijih plodova, a da bi po tvome mišljenju dar bio potpun, ti zatim po svom ceremonijalnom običaju još dodaš suv list? **6** A reci Mi čemu ovde još dodatak suvog lista? – Zaista, time primalac neće postati bogatiji i smatraće taj dodatak samo budalastim i kada bude jeo plodove sigurno neće pojesti i taj dodatak, nego baciti kao potpuno bezvrednu stvar – jer ono što samo po sebi nema vrednost, koju vrednost da ima sa istinskim darom? **7** Zato budi i ti sasvim siguran da Ja kod tebe apsolutno ne težim da Mi ti ovde uz tvoju stalnu molitvu u duhu i svoj istini još dodaš suvi list, nego Ja ti kažem, kao i svima: Ostani svagda kod te molitve, i Ja ću za nju Moje uši i Moje srce uvek držati otvorenim. **8** A sada čuj, ti Moj dragi Jarede, nešta sasvim drugo! **9** Gle, ova devojčica ovde, kao što si već čuo, zemaljski je bez oca i matere i sada na celoj zemlji nema bliže rođake osim posle Mene i Adama braću, sestre, oce i matere; a sada sam je Ja sasvim prihvatio za kćer i prema tome hoću da je primim i u svoj dom. **10** Gle, tvoj dom je pak upravo i Moj, zato ćemo je primiti upravo i u taj dom i tu ćemo njeno srce da ukrasimo tako da bude savršena slika najvišeg i najčistijeg neba svih nebesa gde Ja sa svojim najsavršenijim anđelima neprestano obitavam. **11** Pa tako je predajem tebi, prihvati je i ti za ćerku svoga srca, i kao što sam ti obrekao istinski i odano, tako ću i Ja stanovati u tvome i tako svagda i u Mome domu, amin." **12** Po tim rečima On pak zgrabi ruku Purinu i reče joj: "Ćerkice Moja! Pogledaj ovog čoveka ovde; gle, on je čovek savršeno po Mome srcu; njegovo celo biće je Moja ljubav u njemu; on je na zemlji tvoj istinski otac kao što sam Ja tvoj dragi i jedino pravi; zato sledi za njim i on će se starati o tebi, za tvoj život na zemlji kao Ja za tvoj večni život, amin." **13** Tim rečima blagoslovi devojčicu i predade je Jaredu koji plakaše od radosti. **14** A Jared ovo dete prihvati najvećom nežnošću, zahvalnošću i ljubavlju i reče joj: "Dodji, dodji, ti prečista ćerkice najljubaznijeg i iznad svega svetog Oca! Kod mene ćeš opet naći sve, sve što si ikada na zemlji tugujući izgubila. **15** Gle, kao što si sama čula, moj dom je jedino dom najsvetijeg Oca Koji sada ovde vidljivo stoji pred nama. **16** A gde je Njegov dom, tu je i On svagda preljubazan domaćin otac i sve što je stvorio čudnovato s Njim. Zato budi vedro i zahvalno-radosno raspoložena i dodji kod mene. Zaista, možeš da veruješ, tako kao ti još nikada čovek nije bio zbrinut na ovoj zemlji." **17** A kako to Pura ču, obrati se brzo Abedamu i upita Ga: "O sveti, preljubazni Oče! – Da nisam ja sirota

možda zgrešila pred Tobom kada sada hoćeš da me udaljiš od Sebe? **18** Ne, ne, neka je Jared čovek po Tvome srcu i zaista je dobar otac, što sam upravo čula iz njegovih usta – jer takve reči ne može niko da besedi pred Tvojim licem ako nisu istinite i odane – ali ipak on nije Ti, i večno neće biti, zato ni ne odstupam od Tebe – jer moje srce mi kaže da si Ti jedini istinski Otac, i osim Tebe nema drugog istinskog Oca; i neka bude grešnik onaj koji prisvoji to Tvoje najsvetije ime i takođe se nazove ocem. **19** Ne, ne, ništa me više neće odvojiti od Tebe, večno ništa više, Ti moj dragi, sveti Oče!" **20** Ovde se Jared zbuni i ne znađase šta sada da kaže i učini. **21** A Abedam mu reče: "Moj Jarede, gle, takvih osobina treba da bude prava ljubav. – Tek sada ova Moja ćerkica treba da ostane između Mene i tebe i sutra da se useli u Moj i tvoj dom. **22** Jer Ja učinih takvo samo za proveru za nju i za sve vas; zato budi ti, Moj dragi Jarede, samo sasvim miran – jer ništa ne ide izvan Moga predodređenoga poretka. **23** A reč Purina o pravom Ocu neka svakome služi kao valjani nauk kako bi sasvim znao ko je jedino potpuno dostojan tog imena; pa tako i ti ostani ovde kod Mene do sutra a zatim i večno, amin."

327 Poglavlje

1 Zatim se uzvišeni Abedam obrati Puri i upita je: "Nu, Moja draga ćerkice, jesi li sada zadovoljna Mojim uređenjem?" **2** I Pura uzvratila puna najveće radosti: "O presveti Oče, kako da sada ne budem zadovoljna? **3** Kada smem da ostanem kod Tebe jedinog istinog i najboljeg Oca. – Kako da ne budem zadovoljna? **4** Što dragi Jared takođe ostaje ovde, to me raduje odveć – jer on mora da je i prilično dobar čovek pošto Ti je on, dragi, sveti Oče, toliko drag i rekao si o njemu da je čovek savršeno po Tvome srcu. **5** O Jarede, o Jarede, koliko ogromno, jest, koliko neizrecivo sretan mora da si sada u sebi kada si iz najsvetijih usta svemoćnog velikog Boga, našeg najljubaznijeg Oca, dobio takvo obaveštenje da si ti čovek potpuno po Njegovom srcu. **6** O svedočanstvo – o živo svedočanstvo! Iz usta Božijih dolaziš na jednog čoveka – obilje večnog najblaženijeg života u krilu najsvetijeg Oca! **7** O da, ti moj Jarede, i meni si sada vrlo drag zato što si svetome Ocu tako drag – samo dođi, dođi ovamo i sedni kod mene i raduj se sa mnom. **8** Radosnije i blaženije valjda sigurno još nije bilo neko stvoreno biće kao što smo mi sada zato što imamo među nama najsvetijeg Oca i što možemo i smemo da

Ga ljubimo po želji našeg srca. **9** Tako dođi, tako dođi ti dragi, dobri čoveče po srcu najsvetijeg Oca – jer i meni si drag." **10** A Jared se od prevelike miline ne mogaše pomeriti, jest, štaviše ni svoje usne. Zato se Pura obrati Abedamu i reče Mu: "A gle, pogledaj! O dragi sveti Oče, blagočestivi Jared neće da usliši moju molbu. **11** Da nije on ponekad tvrdog srca zato što neće da čuje jednu molbu?" **12** I Abedam joj uzvratila: "O ne, Moja draga kćeri, on je za prvi trenutak samo suviše umoran od miline, i od prevelikog blaženstva u ljubavi jedva da može da se pokrene. Zato idi ti do njega i odvedi ga onamo gde hoćeš da ti bude." **13** A Pura nešto zbunjena uzvratila Abedamu: "O preljubazni presveti Oče, evo već opet Ti se svidelo da me malo proveriš. **14** O gle, to znam itekako dobro da ni u kom slučaju ne priliči ako bih ja, samo slaba devojčica – htela jednog čoveka, i čak Jareda, čoveka po Tvome srcu, da vodim – jer to bi ličilo baš kao da hoću njim da vladam. **15** O daleko mi to bilo. – Jer žena mora svagda iz dna svoga srca da priznaje za gospodara onoga koga si joj Ti očito i izričito postavio gospodarem, i tako on može da vodi i upravlja mene, ako hoće, a ne ja njega. **16** Zar nije tako pravo? – A ako bi mu Ti dao neki mali znak, onda bi sigurno išao pored mene ovamo." **17** I Abedam reče na to Puri: "Tek sada si sasvim savršena devojčica pošto si sa svojom velikom ljubavlju sjedinila i istinsku žensku predanost i poniznost; pozovi još jednom Jareda i on će odmah čuti tvoju molbu." **18** I Pura odmah poslušala reč Abedamovu i reče Jaredu: "Jarede, zar još nećeš da čuješ moju molbu? **19** Gle, ja sam ti ovde već pripremila najlepše mesto; tako dođi jednom ovamo kako bih bila između tebe i najsvetijeg Oca, onako kako mi je On maločas obrekao – jer ti si i meni veoma drag, to mi sigurno možeš verovati. **20** Tu tek Jared odveć blaženo poslušao poziv Purin, sede pored nje i slavljao Mene u svome srcu za tako veliku milost. **21** I Pura se sada sasvim zadovolji i zahvalila Mi glasno što sam uslišao želju njenog srca. **22** A Abedam reče svima: "Dečice! Vaši udi su se umorili, zato uživajte mir i spavajte, ali u duhu ostanite stalno budni. **23** I ti, ćerkice Moja, sada takođe leži na zemlju i spavaj budnog duha. **24** A Ja ću bditi nad svima vama i probudiću vas ujutru u pravo vreme. **25** I tako da bude sada kao i svagda, amin. Moj blagoslov sa svima vama, amin."

Gospodnje prisustvo petog dana

328 Poglavlje

1 Kao u dan sunca (*nedelja*) i na Sabat, tako i na dan meseca [*ponedeljak*] obedovahu doručak kojeg Abedam blagoslovi i kojeg je opet Set imao da dostavi. **2** A posle obavljenog doručka Abedam pozva poznatih dvanaest vesnika Sebi, nauči ih da odgovarajućim znacima crtaju reči s ostrim pisaljka na kamenim pločama pa da ih i odmah čitaju, i zapovedi im da takvo nauče i svu drugu braću, mada ako ne pisanje, onda barem čitanje. **3** Zatim im On i zapovedi da po nadahnuću Duha napišu svaku reč koja izađe iz Njegovih usta, kao i sve što je jedan ili drugi govorio u Njegovom prisustvu. Zatim takvo sve da se sačuva do kasnijih vremena kod glavnih starešina plemena. **4** A zbirka da se zove: "Sveta knjiga ili Jehovine borbe", no borbe da zauzmu zadnji deo. **5** Tako za kratko vreme otpremi dvanaestoricu. Zatim naloži Jaredu da ustane s Njim i da s Njim otprati devojčicu u svoj dom, i naloži i svim ostalim ocima da slede za Njim u dom i delom do doma Jaredovog. **6** I svi ustaše i slediše za Njim. **7** A u domu Jaredovom On reče Puri: "Gle, ćerkice Moja, ovde je dobro biti – jer ovo je Moj dom zato što je dom prečiste ljubavi koja prebiva u Jaredu, Henohu, Matusalahu i Mom Lamehu, koji upravo ima jednu Mojih dragih kćeri za ženu iz Moje ruke kao i njegova braća koji su muževi njenim sestrama puni čedne čudi. **8** Tako ćeš i ostati ovde do pune zrelosti svoga duha, kada ću te pozvati sa zemlje i kada ćeš ući u carstvo istinskog večnog života." **9** Zatim se obrati Jaredu i reče mu: "Kao što si ti mudar otac Henohov, Matusalahov i Lamehov, tako budi i ovom detetu koje primaš sasvim neposredno iz Moje ruke. Šta prema tome budeš činio s ovom Mojom kćeri, to će biti i savršeno. No neka ne priđe ni jednom čoveku sve dokle ti Ja izričito ne ukažem, amin." **10** Na to pozva Sebi braću Lamehovu, odvede ih u njihove radionice koje je On postavio čudesno Svojom svemoćnom voljom, i pokaza im pravu gorsku rudu, pouči ih zatim kratkim rečima da istu očiste u vatri uglja pa da je kuju u razna nužna oruđa, i blagoslovi gore i delo njihovih ruku. **11** Zatim se ponovo dade u dom Jaredov i primi tu dvojicu povraćenih vesnika koji se zvahu Setlahem i Kizehel i koji ispratiše u nedelju Horadala u zemlju određenu za njega i njegov narod između jutra i ponoći, i pozva i njihovu

braću, opremi ih Svojom silom ljubavi i posla ih zatim smesta u Dubinu dole prema Hanohu. **12** Potom pak pozva Sebi sve glavne oce četvoro krajeva i svakome stavi veoma na srce iz Svoje najviše Očinske ljubavi da svi ova učenja koja su čuli, prvo i prvo, odveć odano sačuvaju u svojim srcima i da svu svoju decu delatno pouče takvom učenju. **13** A zatim pozva i Henoha i učini ga istinskim prevosveštenikom Svoje ljubavi, milosti i smilovanja i ukaza to zatim i svima da u svemu ima da se obrate Henohu gde im ne bude dovoljan njihov duh i njihova snaga dodeljena njima. **14** Konačno ih upozori da se čuvaju Dubine i daljnjem povezivanju s njenim kćerima – no u tim upozorenjima im ne dade nikakvu zapovest, nego predade sve njihovoj slobodnoj volji. **15** Zatim pred večer opet ih sve odvede na poznatu visinu, naglasi im još zakon ljubavi u njihovim srcima, blagoslovi ih zatim sve i konačno otpusti sav narod da pođe u svoju domovinu, preporuči Puristi odanost u njenoj službi pa otpusti i nju. **16** Na posletku pozva još Sebi oce glavnog kolena i Abedama drugog te reče ocima: "Deco i braćo Moje ljubavi! Moja ljubav da ostane među vama, to je trajni Očev blagoslov i On kod vas. **17** A ti, Abedame, idi sada sa Mnom tamo gde sam te u ovo vreme sreo na predsabat uveče. Svi vi pak uputite se u svoje domove, amin." **18** I svi počеше da plaču, uzvišeni Abedam ih pak napusti odjednom i na naznačenom mestu postade nevidljiv i poznatom Abedamu. **19** Taj se pak brzo vrati i izvesti oce kako Svevišnji postade nevidljiv njegovim očima. **20** I Adam ovog Abedama pozva u njegov stan i on osta potom još tri dana u domu Adamovom, Setovom i Jaredovom pa zatim pođe razmišljajući u svoju domovinu.

PETA KNJIGA

Gospodnje prisustvo šestog dana

329 Poglavlje

1 Prilično rano se oci dadoše na visinu i slavljahu i hvaljahu Boga, presvetoga Oca, Koji ih za ovo kratko vreme toliko beskrajno obogati. I sam Adam nije nedostajao, nego štaviše u društvu Abedama poznatog i Eve beše jedan od prvih na visini i blagoslovi unaokolo sve svoje potomke. **2** A po svršetku slave i hvale upita Adam svu decu i reče im: "Šta velite, danas je dan raspre, neće li se danas obresti ovde prepirači mudrosti od Podneva, premišljači od Večeri i sumnjala od Ponoći? **3** Do sada barem niodkuda ne vidim nikog da se približava našim domovima. **4** Zaista, ako danas niko ne dođe, onda ću takvo s moje strane smatrati jednim od najvećih čuda koje nam je ostalo stalno najsvetijim vidljivim prisustvom Jehovinim." **5** A Abedam poznati smesta odgovori na pitanje Adamovo ovako: "Čuj, čestiti oče, jedva da je dan započeo, zato ne likuj prerano. **6** Gle, naše misli i naše reči kao i naša dela nisu nečujna – jer moj veliki imenjак može da se nalazi isto tako nevidljiv među nama kao što se još juče među nama nalazio nevidljivo. **7** A ako se radujete nekom vremenskom probitku, gle, tu je On pri ruci i odmah uništava za vas sve čemu se svetski radujete. **8** Zato mislim da ne treba klicati prerano – jer inače će vam baš danas poslati na vrat toliko prepirača da nećete s njima završiti ni danas, i uz to prepirače najdovrtljivije vrste koji ništa ne shvataju, ništa ne uviđaju i otud u svim svojim izrekama hoće da imaju puno pravo. **9** A koliko je prijatno razgovarati s takvim stričevićima kojima je kamena glava i tučane grudi, oci! to sam nažalost već i suviše često osetio. **10** Zato mnim da ne kličete suviše rano, nego mesto toga da zamolite Njega, Gospoda svake raspre, da svaku ništavnu raspru za sva večita vremena drži na dalekom odstojanju i mesto toga da svima pruži pravu svetlost kako bi svaka raspra jednom došla kraju. **11** Gle, dragi oci, to je moje mišljenje, koje naravno neću nikome da namećem a najmanje vama ocima visoke Sredine. **12** No da i kažem pošto već jednom govorim: Niko da se ne diči nastavničkom službom i nipošto da likuje pri sebi što ga je Gospod učinio učiteljem i prorokom –

jer učitelja i proroka ne vole, nego u najbolju ruku samo poštuju i strahuju od njega. **13** A ja tu kažem: Abedam će tu reći "hvala lepo" na takvom odlikovanju ako mora da oskudeva ljubavi. Zato hoću prilično rado da budem učitelj ljubavi delatno. Ali samo me ostavi što dalje od rasprave mudrosti. I znao kroz Duha da će Gospod sutra učiniti s celom zemljom kao što je prekjuche učinio tamo s onom gorom na Istoku. Zaista, hteo bih da Ga molim toliko dugo da me oslobodi toga da takvo objavljujem ljudima, čime bih valjda budio njihovu bojazan ali sigurno ne njihovu ljubav. – A ja mnim da je i takvo mudrost. **14** Brate Henoše, kažem ti, ti si dobio najtežu službu. **15** Zaista, da sam bio na tvome mestu, položio bih je tri, jest, sedam puta Gospodu pred noge pre nego što bih je prihvatio. **16** Veruj mi, dragi brate Henoše, služba će ti zadati mnogo posla; ti si sav sazdan od same ljubavi i propovedaćeš samu ljubav, ali time ćeš upravo najmanje uživati ljubav za svoga života. **17** Jer nema razlike u tome biti učitelj mudrosti ili ljubavi pošto se u ljubavi nalazi najviša mudrost. **18** Tako ćeš uživati najveće poštovanje, ali će te malo braće i sestara zagrliti. **19** A meni je zagrljaj brata više, a i sestre, od najvećeg poštovanja celog sveta." **20** Tu učuta Abedam; začudiše se pak svi njegovoj mudrosti i Henoh požuri njemu te reče: **21** Brate! Ti si govorio savršeno; sve to sada osećam živo u sebi šta si govorio, ali kako tome doskočiti?" **22** I Abedam mu reče: "Brate, veruj mi, On je među nama, i tu se svemu može lako pomoći; gle, imamo živo otvoreno oko za Njega; to je naše srce. **23** Zato iznesimo Njemu to što nas negde tišti samo živo u srcu, i On će biti tu i stišati šta nas tišti. **24** Tako to mislim i verujem da je ispravno. **25** Ne misliš li ipak drugačije?"

330 Poglavlje

1 Na to Henoh pribra misli kratko vreme, pa reče Abedamu: "Brate! Ti apsolutno nisu u krivu, no ipak verujem, što se tiče mog dela, da ovde na svetu zapravo ne stoji do ugodnosti, nego jedino do volje Gospodnje i istinske poniznosti naših srca. **2** Jer premda je istina da učitelja i proroka više poštuju nego što ga vole, ipak je s druge strane opet istina da je baš tako više nego drugi držan u granicama poniznosti. **3** Jer to je sigurno da je ljubav u suštini najviši stepen dubokog poštovanja onog što ljubimo, od

čega je onda ono takozvano poštovanje službe samo iskra. **4** Jer ono što istinski ljubimo, za to idemo i u vatru; a ono što samo poštujemo kao službu, iza toga se obično krijemo ako bi npr. došla neka opasnost. **5** Zato velim, što se tiče mog dela, ukoliko bi sveti, preljubazni Otac jedino hteo da nas postavi za ugodnost, onda s Njegove svemoćne strane ne bi trebalo ništa drugo nego da nas sve zajedno pretvori u životinje, i svrha savršene ugodnosti za nas bila bi tako jednim udarcem postignuta; međutim On, najviša i najsavršenija ljubav i mudrost, s nama ima, kao što nam je On Sam svima pokazao, višu nameru osim jedino neme ugodnosti. **6** Zato nam je On i objavio Svoju volju i svakome dao službu ljubavi; a manjima još uz to i službicu mudrosti. **7** Ako prema tome kao takvi baš ni ne bismo imali da očekujemo toliko ljubavi od naše braće i sestara kao oni između sebe, onda to ne čini našu nesreću – jer u tom slučaju onda imamo najlepšu priliku da ih više ljubimo i prema tome poštujemo nego oni nas; a i to je Gospodnja volja. **8** Šta je bolje, usrećiti ili biti usrećen, dati ili uzeti? **9** Zato opet velim da je samo do nas kako stvar prihvatamo, da li iz istinske ljubavi prema svojoj braći pred Bogom ili sudskoslužbenom prinudom, koja je ranije bila udeo svih nas. Onda svi mi možemo biti sasvim sigurni da On, predobri Otac, nama dečici nije svezao gvozdenu jaram na potiljak. **10** Ostanimo prema tome prezahvalnog i poniznog srca samo za šta nas je On pozvao – jer u to svi mi možemo biti sigurni da nam On, najčistija ljubav i najviša mudrost, takvu službu nije dao na propast, nego samo na naše večno dobro i svih naših otaca, matera, braće i sestara; zato Njemu jedino sva ljubav, sva slava i sva hvala od svih nas. **11** Gle, brate, to je moje mišljenje. A pošto je već danas dan raspre i pošto se do sada još nisu pojavili svadljivci, onda možeš da se raspravljaš sa mnom – jer ja neću da budem nepogrešiv prvosveštenik, nego da i ja svaku reč brata pogledam naspram svoje. Izuzev ako bi Duh Gospodnji govorio iz mene, prema Kome onda naše reči dašta nisu ništa osim praznog brbljanja. Zato možeš sada da mi prigovoriš ako nešta imaš – jer to behu samo moje reči." **12** A Abedam se kod ove besede Henohove sasvim smete, pade mu oko vrata, pa konačno reče: "Jest, jest, dragi brate, ti jedino imaš sasvim savršeno pravo. S tobom je Gospod savršeno. A ja sam svagda glup iz temelja. O kako bih sada lepo mogao da se rastrgnem od same ljutnje na moju tvrdokornu glupost. **13** Zar se u mome srcu nikada neće sasvim razdaniti? – Samo to mi sada reci,

dragi brate! **14** Ne, ne, neshvatljivo je kakvom mirnoćom sam maločas ispoljio svoju glupost i unekoliko htedoh u svojoj nerazumnosti da te spustim i da te poučim. **15** O – o – ja veliki glupak! – Ja da učim Henoha! – Brate, oprosti mi, sirotom, glupom šmokljanu! **16** Pomisli samo da sam govorio baš onako kako sam razumeo." **17** I Henoh mu uzvрати: "O brate, budi miran. I tvoja reč ima dobru podlogu, a moja je izrasla iz nje. Zato će ostati isto kao i moja sve do kraja vremena. Zato budi miran jer i učitelji i proroci su ljubljani ako su po volji Boga, Oca. Razumeš li to?"

331 Poglavlje

1 I Abedam uzvрати na to: "O da, dragi brate Henoše, itekako sada razumem. **2** Samo što se tiče čuvanja moje ranije besede do kraja vremena, to valjda imaš pravo utoliko što su u Bogu sačuvane čak i sve naše misli i prema tome sigurno i moja ranija beseda da je i odveć bila prazna no što je ionako bila. Ali da se možda napiše na kamene ploče – to bi bilo ipak malo previše da tražiš. **3** Tu baš ne znam tačno šta si time hteo reći. Zato mi apsolutno ni najmanje neće škoditi ako mi o tome dodaš nekoliko rečica." **4** I Henoh mu uzvрати i reče: "Kažem ti u imenu Gospodnjem: Ne samo tvoja ranija beseda nego i svaka reč koju si sada rekao zapisace se na kamenim pločama! – Razumeš li sada?" **5** I Abedam uzvрати: "Da, sada mi je sasvim jasno. Ali sada smesta više ništa neću reći kako ove prazne koještarije mojih usta ne bi još više dospele na kamene ploče. **6** Ali gle, tamo od večeri upravo vidim kako nam se brzim korakom približavaju njih dvojica. Tako će se moj jezik malo odmoriti, ali tim više uposliti moje uši. **7** Ali to me krišom malo raduje da je moje predskazanje ipak negde bilo tačno, naime da zbog ne pojavljivanja raspravljača izjutra rano ne treba brzoreko likovati. Jer to su već sigurno neki prilično žustri kada tako hitro žure. **8** Ali sada ni reč više jer gotovo da su već tu." **9** I ta dva čoveka se hitrim koracima približiše ocima na visini i pozdraviše ih odveć sa strahopoštovanjem. **10** A Adam smesta istupi s naviknutim patrijahalnim sudskim službenim izrazom lica i upita ih na uobičajan način: "Koja razmirica vas je nagnala ovamo?" **11** I jedan od dvojice uzvрати: "Oče Adame, ovaj put ćeš od nas na to pitanje teško dobiti odgovor iz naših srca. Zato ćeš se ovog puta već morati prilagoditi na drugo pitanje – jer nas danas apsolutno nikakva razmirica ne nagna ovamo." **12** U

toj prilici čak i Abedam primeti sebi samom, naime govoreći: "Čini mi se da sam i ja moje predviđanje nešta prerano pohvalio. O Gospode, oprosti mi moju svagda veliku nerazumnost." **13** A Adam na ovo ispoljenje stranca odmah ispade iz svoje uloge i više ne znađase šta da upita ovu dvojicu ili inače šta s njima da govori ili da čini i zato pozva sebi Henoha i upita ga šta ovde valja činiti. **14** A Henoh reče: "Ništa do čekati – jer ako ova dvojica imaju neki razlog zašto su došla kod nas, onda će nam ga obznaniti na vreme. A ako nemaju nikakav drugi osim jedinio taj da nas vide, onda će se valjda opet okrenuti kada se nagledaju nas. **15** Zato uvek treba da smo bez brige zašto ovo, zašto ono. Nego sva naša briga neka je usmerena na Onog Koji je još juče presveto hodio među nama. **16** Gle, jedino takvo je svima nama nužno, a za sve drugo će se već postarati preljubazni, sveti Otac. **17** Zato možeš ti, oče Adame, da budeš sasvim spokojan, i prema tome ostavimo sve stare beznačajne službene obrazce – jer On nam je svima dao nov obrazac, naime najdivniji obrazac ljubavi. Ostanimo kod tog i u njemu sada i večno, amin."

332 Poglavlje

1 Te reči Henohove smiriše sasvim Adama. A stranac, koji je već ranije govorio, stupi sada do Henoha i reče mu: **2** "Henoše, tvoje reči mi se sviđaju, ti si istinski učitelj i prorok – jer ti propovedaš ljubav. **3** Ljubav je i razlog koji me je, i kao što vidiš, i još jednog brata doveo ovamo. **4** Jer nećemo da se raspravljamo pred vama koji ste se ispunili duhom ljubavi, nego upravo duha ljubavi hoćemo u vama da istražimo kao da nam je stran. I kada ga istražimo, nećemo da vam ga uzmemo, nego – u svem izobilju kao što je u vama – da ostavimo. **5** Gle, to je razlog zašto smo došli ovamo. – A i sunce izlazi i zalazi, čime nastaje dan i noć na zemlji. Ali na samom suncu, koje je kudikamo veći svet od zemlje, nema noći budući da je sunce posve svetlost. **6** Isto tako izgleda da je slučaj sa čovekom, ako nije sasvim i skroz ispitan u svojoj ljubavi, da je poput planete na kome bude čas dan, čas opet noć. **7** A kada bude ispitan u svome srcu onda srce postaje suncem, pa tako nadalje više ne biva noći u njegovoj duši. **8** Isto tako mladoženja istražuje svoju nevestu, onda i ona mladoženju. Tako njihova ljubav biva sve svetlija zato što se sve više i više prepoznaju pa zatim i sve srdačnije ljube. **9** Pa kada se

njihova ljubav sasvim razgori, onda se obuhvataju, za večno sasvim i skroz prosvetljeni, pošto se prepoznaju i u tom spoznanju se tek sasvim uzajamno dopadaju jedno drugom. **10** Zato hajde da se tako uzajamno ispitamo kako bi naša ljubav postala savršenom." **11** Tu Abedam cimnu Henoha i reče: "Brate, kako ću ja u mojoj domovini izgledati kao učitelj kada tamo ima tako posve mudrih ljudi? **12** Jer dozvoli mi, naspram ovoga se nas dvojica nalazimo u prašini. Ne, meni je neshvatljivo otkud ovi uzeše takvu mudrost." **13** A Henoh reče: "Abedame, samo budi miran – jer tu će još ispasti nešta neshvatljivije – jer ova dvojica mi se sviđaju odveć dobro. Razumeš li to?"

333 Poglavlje

1 Nakon što Abedam i Henoh primetiše ovo jedan drugom, obrati se strani govornik opet Henohu i upita ga: **2** "Čuj, dragi Henoše, koji si postavljen prvosveštenikom Gospodnjim, ja i ovaj brat tu pored mene nismo saglasni u jednoj stvari. To jest mi nismo nesaglasni možda u srcu, nego samo malo u svetlosti. A pošto si ti uglavnom kao glavni sluga od Gospoda obdaren svetlošću usled tvoje ljubavi prema Njemu, i iz nje prema svoj braći, obznani nam rasvetljujući u čemu smo nesaglasni. **3** Ovo je tačka koja nas u svetlosti razdvaja: Ja kažem u sebi da i suđeni čovek živi, ali on živi prinudnim životom, dok slobodni, nesuđeni čovek živi apsolutnim neprinudnim životom. **4** I tako je suđen život – život greha, a nesuđen život – život ljubavi. Prema tome ni nema smrti, nego samo razlika života. **5** Gle, takvo kažem ja u sebi. Brat pak kaže: **6** Suđen život posve nije život, nego samo prava pravcata smrt, jer suđen život sasvim je nalik bačenom kamenu, koji, istina, takođe leti kroz vazduh poput ptice, no samo toliko koliko ga nosi hitac; a kad prestane sila hitca, odmah opet pada savršeno mrtav na zemlju, dok se ptica može slobodna kretati na sve strane. **7** Jest, on još dodaje: Pretpostavimo da je kamen bačen tako silno da se večno mora kretati u beskonačnom prostoru. Onda se postavlja pitanje da li kamen usled takvog večnog leta živi ili je ipak sam po sebi savršeno mrtav? – **8** Gle, dragi Henoše, to je prema tome naš procep svetlosti kojeg bi mogao da nam popraviš, ali tako da svakome od nas bude savršeno jasno što ćeš nam reći." **9** Tu Henoh razmišljaše u svome srcu i posle duže potrage

ne nađe odgovor, jer kako proveri jednu rečenicu, nađe je sasvim tačnom; i kako to učini i s drugom, to opet i ta beše bez prigovora tačna. Tako on uprkos svakom razmišljanju i upoređivanju ne nađe odgovor. **10** I kada se kao i uvek u takvim prilikama obrati Jehovi u ljubavi svoga srca, takođe tu zvučашe da su tačne i jedna i druga rečenica. **11** Otud se Henoh još i veoma smete i ne snađe se ni sa jednim rešenjem. **12** Stranac mirno iščekivaše odgovor koji se ne htede pojaviti; a Abedam povuče Henoha i reče mu sasvim krišom: "Brate Henoše! – Ako uzvišeni Abedam tokom Svog boravka među nama nije hteo da nas nasanka dodeljenim službama, onda se ja ne zvao Abedam glupi. **13** Uzmi samo ovu dvojicu – još i od Večeri, a ja kao navodno najprobuđeniji vođa među njima. **14** Pola takvog pitanja već je za mene pri svoj mojoj navodnoj probuđenosti više nego dovoljno da mojoj očajnoj mudrosti zapuši usta za sva večita vremena. **15** Predpostavimo slučaj da su se obratili meni s ovima dvama presudnim pitanjima, o Gospode! šta bi bilo sa mnom jednim udracem? – Zaista, svenuo bih kao prljava kap vode kada padne u oganj sunca. **16** A mene je, kao što si sam čuo, postavio glavnim vođom za ovaj moj bratski narod Večeri. **17** Brate! – Ako to ne znači nasankati, onda ja kod moje sirote duše ne znam kako učiniti i izvesti svom snagom još više nekoga nasankati. **18** On nam je češće rekao: Sve je do ljubavi; iz ljubavi sve da zahvatamo. **19** Brate, ja ljubim i ljubio sam Boga svagda iz sve svoje snage i sve ljude bih valjano ugrizao iz ljubavi, a ipak sam pri tome toliko glupav koliko uopšte neko može da bude glupav. **20** Šta ti kažeš na to? – Verujem krišom kod sebe da nam je svima Jehova u Abedamu dao nov kamen provere na kojem treba da proverimo našu čvrstoću – jer inače bi mi moja stalna glupost pri mom zanimanju bila neobjašnjivija od zvezde koja još nikada nije izišla. Šta veliš ti, dragi brate, u tom pogledu?" **21** Tu se Henoh nađe u još većem škripcu i na kraju ne znade šta da kaže osim samo malo reči: **22** "Brate, veruj mi, ti si u svojoj prostoti sretniji od mene kod sve moje predpostavljene mudrosti. **23** Zato i hoću jedino da objavljujem ljubav, a takve smicalice mudrost svagda hoću da propustim neprimećeno. **24** Jer ovde u ove dve rečenice u osnovi svako ima pravo; a ipak između njih postoji znatna razlika; ali kako je učiniti jasnom, to je drugo pitanje. **25** Šta je prinuđen život, a šta naspram toga smrt? **26** Tu odluku odložimo za bolje vreme. Zato ćemo ovu dvojicu time i

otpraviti – jer ono šta ne razumem, o tome ni ne mogu da govorim. Ti me razumeš?"

334 Poglavlje

1 Pošto je stranac pak već čekao prilično vreme i još uvek ne dobi odgovora, opet se obrati Henohu i upita ga: "Henoše, držiš li me nevrednim odgovora kada tako čutiš i nećeš da mi kažeš da ili ne, ili još uvek u sebi nisi našao rešenje? **2** Zato te molim da mi ili daš odgovor ili da me uputiš negde drugde – jer stalo mi je do toga da između mene i ovog brata sasvim bude svetlosti." **3** Tu Henoh više ne premišljaše dugo, nego ubrzo kaza strancu: "Čuj, dragi brate! – To što je tebi i tvome bratu na srcu takve je vrste da se ne može reći puno – jer u suštini je tvoja rečenica isto toliko istinita i tačna koliko rečenica ovog brata i u suštini i jedna i druga kažu isto, samo su reči različite. Gle, tako ja to shvatam. Ali pošto ti u tome nalaziš znatnu razliku, tako je meni nemoguće da iz te razlike nađem sredinu svetlosti pošto tu apsolutno ne vidim razlike – jer prinuđen život jeste jašta samo prividan; a šta je prividan život? – sigurno ništa drugo do prividno kretanje koje ni nije nikakvo kretanje. **4** Kada na primer noću odeljeni oblaci prolaze ispod meseca, onda se oku čini kao da mesec prelazi preko njih; a da li je to prividno kretanje pravo kretanje? **5** O nikako! U tom pogledu je mesec mrtav – jer ne on, nego samo se oblaci kreću. **6** A pošto takvo kretanje nije kretanje, nego pravi zastoj, tako i prinuđen ili suđen život nije život, nego u odnosu na pravi život prava pravcata smrt. **7** Jer ako nešta neživo biva povučeno kao živo drugim životom kao što na primer haljinu nosim sa sobom na svom živom telu, ona tako ne živi, nego je sasvim mrtva u pogledu na moj život, mada u sebi mora da ima svojstvenu silu toliko da se ne raspadne ili da nestane ne posluživši mi za haljinu. **8** Gle, to je i sve što sam vičan da ti dam kao odgovor na tvoje pitanje. **9** A ako apsolutno hoćeš da saznaš neku svetliju razliku, onda ti neće ništa drugo preostati osim da se obratiš nekom drugom ili da sačekaš neko bolje vreme kada ću u toj stvari imati možda više svetlosti nego upravo sada. **10** Uostalom moram da ti primetim da je utoliko bolje ljubiti Boga iz sve snage i braću više nego se sebe nego baviti se takvim smicalicama mudrosti. **11** Učinite to, tako će vas razlika između onog što je prinuđen život greha i onog što je smrt veoma

malo brinuti – jer samo tako ćete istinski postati živi. **12** A onaj koji ima život, taj postupa veoma nemudro ako se brine oko onog što je smrti. **13** Učinite sada kako hoćete, ali ne propustite da na ovo obratite pažnju." **14** I stanac na to uzvraća Henohu: "Dragi moj Henoše, ti, doduše, u jednom pogledu nisi baš u krivu, ali kada kažeš da se živi ne brine oko smrti, onda bih ipak od tebe hteo da saznam kako to misliš? **15** Gle, Bog sigurno jeste potpuno živ – a svi ljudi su mrtvi naspram Njega. – Ako se On sada kao jedino živi u Svojoj velikoj ljubavi, smilovanju i mudrosti ne bi brinuo o ljudima koji su u sebi mrtvi, dakle, za opštu smrt, kako bi onda izgledalo sa oživljavanjem ljudi? **16** A ako smo srazmere Božje, onda u tom slučaju usled tvog prilično dobrog učenja ozbiljno ne znam kako da sebe posmatram kao takva božanska srazmera? – Jer životu nije potreban izbavitelj, ali itekako smrti. **17** Gle, tu opet zapinje između nas dvojice. **18** Dokaži mi to i ja ću biti zadovoljan u svemu." **19** Tu Henoh silno stuknu od čuđenja, a Abedam reče: **20** Sve je jasnije, nasankani smo, ništa drugo! Već htedoh da likujem na tvoje mudro učenje – ali kako sada opet stojimo? **21** Ne, kakav samo prigovor! kao brdo na mravinjak koje sve smaknu! **22** Ne, na takav prigovor bi se čak i arhanđel razboleo. **23** Brate, znaš li šta? Položimo lepo pred Bogom i svetom naše službe i naćićemo se odmah u boljem položaju – jer još jedan takav prigovor stajaće nas ovo malo života. Jest, jest, to učinimo."

335 Poglavlje

1 I Henoh reče na to Abedamu: "Dragi brate! Primećujem sve više i više da ti s tvojom prvom besedom koju si uputio meni i ocu Adamu nije da nisi bio baš u krivu. **2** Ali s napuštanjem naše službe ipak ne ide tako lako kako ti misliš – jer da su nas pozvali naši oci, onda bismo to mogli da učinimo bez daljnjeg. **3** Ali gle, pošto nas je pozvala Sama svemoćna, sveta volja bićstveno preko Onog Koji je blagovoleo da nosi tvoje ime, onda s našuštanjem naše službe ne ide tako lako kao što ti misliš – jer sve dokle moramo priznavati da je uzvišeni Abedam bio Sam Gospod Bog Savaot, moramo i u svim okolnostima s ljubaznom voljom da nosimo breme koje nam je On odredio. **4** Jer sigurno nam nije dao službu za naše svetsko veličanje, nego za naše stalno poniženje pred Njim i takođe pred svetom. **5**

A ako spoznamo, ili pre ako bismo mogli spoznati, da uzvišeni Abedam nije bio Onaj za Koga se On rećima i delima nama predstavljao, onda ću Ja biti prvi koji će slediti tvom savetu. **6** Ali verujem da takvo više neće biti tako lako moguće – jer ko može da govori kao što je On govorio i ko vršiti takva dela koja je pred našim očima vršio? Ko je od nas ikada otkrio takvu ljubav u nekom čoveku i ko je ikada osetio takvu milinu u blizini nekog čoveka kao što smo svi mi osetili u Njegovoj blizini? **7** Gle, zbog takvih i suviše silnih razloga nikako ne možemo a da ne verujemo da je On bio Onaj za Koga se nama svima preodano kazao. **8** A pošto prema tome takvo moramo da verujemo, onda i moramo u svoj ljubavi, zahvalnosti, strpljenju i blagosti i velikoj poniznosti da nosimo breme koje nam je On Sam odredio. **9** A u to možemo obojica biti sigurni da On to sigurno nije učinio na našu propast. **10** Zato nemoj ni ti da veruješ da smo zbog toga nasankani, nego On tako hoće, i tako će biti i pravo zato što On tako hoće; na našu štetu neće biti, nego sigurno jedino na naš probitak; i tako i ostanimo u Njegovom presvetom imenu za šta nas je pozvao, amin." **11** I Abedam ovu besedu Henohovu primi odveć povoljno te reče: "Jest, jest, dragi brate, mogu da gledam, mislim i govorim kako god hoću, ipak mi na posletku ne ostaje ništa drugo osim da se vladam ovako kako si sada rekao – jer nešta pametnije u celom svom životu ne bih prevaleo preko usana. **12** A i sada verujem čvrsto da On sigurno neće uskratiti razum onome kome je dao službu. **13** Ali gle, stranci iščekuju odgovor od tebe; otpremi ih konačno i govori što ti god padne na pamet! Valjano ih stuci govoreći kako bi nas što pre napustili siti reći – jer to su baš dvojica prilično odabrana grizača. **14** Zato gledaj da ih se što pre otarasimo." **15** I Henoh se na to odmah obrati strancu i reče mu: "Čuj, dragi brate, tvoja primedba je ispravna i dobra i istinita da joj se ništa ne može protivstaviti; samo izgleda da ovamo baš ne odgovara – jer sasvim sigurno je beskrajno velika razlika između našeg života i života u Bogu. **16** Naš život će čak i u najsavršenijem stanju ostati uslovljen, dokle je najsvetiji najsavršeniji život u Bogu večno preslobodan i najneuslovljeniji. Za Boga nema smrti, nego pred njim je sve uslovljeno Njegovom voljom, kako život, tako i sud ili smrt uzeto za naš vidokrug. **17** Pred Bogom sve živi; pred Bogom ne može opstati nikakav sud, nego samo Njegov večni poredak, koji je On Sam iz Sebe slobodno. **18** A sva stvorenja postoje usled tog Njegovog slobodnog poretka u Njemu uslovljeni

odnosima upravo tog slobodnog poretka. **19** Prema tome mi kao Njegova stvorenja nikako ne možemo na Njega da prenesemo naše uslovljene odnose i da tako s Njim stanemo na isti stupanj. **20** I tako Tvorac može da se brine o svim okolnostima Svojih stvorenja, a mi činimo sasvim dovoljno ako samo ispunjavamo Njegovu najsvetiju volju. **21** Sunce izlazi i zalazi i donosi nam dan. Možemo li da učinimo drugačije? Da li sunce to čini kroz sud ili kroz slobodno, živo htenje – zašto da se brinemo o tome – jer mi znamo i bez obzira na to da ono jedino može ići putem koji mu je obeležio Njegov poredak. **22** A i tako manje ili više stoji s nama ljudima. Možemo, doduše, po tlu zemlje da se krećemo slobodno tamo vamo, ali niko ne može da napusti tlo zemlje i da se slobodno vine naviše do oblaka neba. **23** Dakle, velim, da se zadovoljite mojim ranijim rešenjem a ne možda opet da primetite nečeg novog. Valjano se držite toga." **24** I stranac uzvrat: "Dragi Henoše, sasvim si valjano zborio i priznajem ti to. No samo bih uz to još hteo da saznam razliku između stvorenja i dece Božje. **25** Ako je nema, onda sasvim imaš pravo. A ako je ima, onda ćeš već pristati da povučesh svoje reči ili ipak veoma silno da postupiš po njima. **26** Zato izvesti me inače ti neću dati mira." **27** Tu Henoh još više stuknu. – A Abedam pak reče: "O strpljenje, samo me ne napuštaj! **28** Ako dođe sa još jednom takvom primedbom onda će imati posla sa mnom. – Zaista, oteraću ga rečima preko svih brda! Taj će zapamtiti takvu besedu iz mojih usta. **29** Brate Henoše, samo se još sada priberi! A onda prepusti meni prepirača ako opet dođe s takvom primedbom. **30** Moj dokaz će ga sigurno oterati preko svih gora. – Brate, ti me sigurno razumeš?"

336¹⁷ Poglavlje

1 Tu se, pak, stranac obrati Abedamu i reče mu: "Brate i prijatelju Abedame, ako te moje sigurno važne primedbe tako jako bune i ti pri nekoj sledećoj čak rečima hoćeš da me oteraš preko svih brda, gle, takvo smesta možeš da učiniš! Uspe li ti tvoja tobož pobeda, onda si sebe i Henoha poštediti svih budućih primedbi života i ljubavi. **2** A ja velim, ako život nije dečija igra, nego vrlo ozbiljna stvar, onda će takve primedbe sigurno biti značajnije od tvoje udobnosti. **3** Uostalom još ti nisam ni jednim pitanjem pao na teret.

¹⁷ Vidi: 2:150.

Zašto prema tome hoćeš da duvaš gde te još ni najmanje ne peče? **4** A kako rekoh, ako si raspoložen da me svojski stučesh govoreći, slobodno smesta počni, i neka se naposljetku pokaže ko će na ovom bojištu ostati kao pobednik. **5** A ja velim da ćeš ti u takvoj borbi sasvim izvesno izvući deblji kraj. **6** Zato dobro se priberi ako si možda još raspoložen da se sa mnom upustiš u prepirku. **7** Tebe buni moja mudrost zato što prevazilazi tvoju, i posebice sada pošto misliš da si od prisustva Jehovinog, uz koga si neprestano bio, svojski jeo mudrost kašikom i sva tvoja braća u Večeri zato ima da budu gluplji od tebe kako bi prilično bezobzirce osetili tvoju veliku prevagu mudrosti. **8** A zar ne znaš i još nisi čuo da su jedino ljubav, strpljenje, poniznost i blagost jedini stubovi sve mudrosti? **9** Možeš li, pak, reći da je takvo u tebi kada se ljutiš na mene i to ni zbog čega drugog nego jedino što ti se čini da sam ja dubokoumniji i mudriji od tebe. **10** Jest, upravo iz tog razloga možeš čak i Boga, večnu odanost i istinu, optužiti nasankanja. **11** Abedame, gle, pogledaj jednom u svoje srce. Kakvo li mora da je ono kada se već danas odriče Onog od Koga je još juče primalo najveća čudesna dobročinstva? **12** Zar uzvišeni Abedam nije više zaslužio oko tebe nego što sada hoćeš da Ga se odrekneš i zato što mi zavidiš na mudrosti hoćeš rečima okrutno da me oteraš preko svih brda? **13** O, koliko loše mora da si obuzeo reči Abedamove. **14** Kada je nekome preporučio da zavidi u mudrosti? **15** A kako možeš ikada polagati pravo na istinsku mudrost kada je tvoje srce puno ljutnje? **16** Zato najpre očisti svoje srce pa će se pokazati koliko u njemu ima mesta mudrosti. **17** Razumeš li takvo? – A ja ti kažem: Razumi ili raspravi sa mnom! – Jer ja sam sasvim dorastao tvojoj snazi! jer ja poznajem tebe i uzvišenog Abedama bolje nego ti!" **18** Ove reči Abedamu toliko prodreše u dušu tako da on zaplaka od velikog kajanja i zamoli stranog brata za oproštaj i na kraju svoje molbe reče: **19** "Brate, pošto ti mene nadmašuješ u svakoj mudrosti hiljadostruko, što sam sada iz ove tvoje zaista nebeski čiste istinske opomene odveć jasno razabrao i pošto si takođe od Večeri, to budi moj pomoćnik i zastupnik – jer šta da radim s mojom velikom nerazumnošću? **20** Uzvišeni Abedam mi je takvu službu sigurno samo odredio za samoproveru moje poniznosti, što sada uviđam tim više. Zato će sigurno biti pravo da ti budeš moj zastupnik." **21** No stranac mu uzvrat: "Zar ti misliš da je uzvišeni Abedam s tobom hteo takozvano da se našali? – O, tu si Ga loše spoznao i shvatio! **22** Gle, onog

koga je izabrao, sigurno je i predvideo zašto ga je izabrao. Ali On zato ipak ni jednom izabraniku ne baca mudrost za leđa, nego svaki izabranik tek treba da je usvoji na putevima koje mu je On radi toga pokazao mnogim hiljadama reči i prema tome obeležio najvernije. **23** Zato ti ostani za šta si pozvan i idi na obeleženim putevima, tako ćeš sasvim ovladati dodeljenom tebi službom. Takvo da valjano razumeš i po tome da postupiš." **24** Ove reči zatutnjaše kao snažni gromovi kroz dušu Abedamovu i Henoh i svi oci začudiše se ovoj velikoj mudrosti stranca. **25** Adam reče na to Setu a i ostalima: "Zaista, moram priznati mudrost ovog stranca je velilka. **26** Da je došao od Jutra, onda bih mislio da je za njim skriven možda već i Puristin Plamen. Ali s Večeri teško da će takvo biti slučaj." **27** I stranac na to uzvрати Adamu: "Šta govoriš? Zar vama na predsabat nije došao Asmahael čak iz Dubine? Zašto potom da se i u Večeri ne nađe mudar brat? **28** Gle, to je krivo rasuđivanje od tebe." – I Adam na to ne znađase ništa odgovoriti. **29** A stranac se zatim obrati Henohu i zamoli za rešenje njegove primedbe. A Henoh zamoli stranca da mu najpre obznani njegovo mišljenje, na šta će on tek reći "da" a sigurno ne – "ne".

337 Poglavlje

1 Pošto pak stranac ču takvu želju od Henoha, napravi začuđen izraz lica pa mu zatim reče: **2** "Dragi Henoše, to je takođe mudro od tebe – jer kada imaš jednom moje rasuđivanje, onda ćeš ti tim lakše doći do sopstvenog rasuđivanja, posebno ako naposljetku jedino stoji do jednog "da" ili "ne". **3** Ali tada se postavlja pitanje da li će tim neko izvući korist? **4** Jer čovek se nigde lakše ne da nagovoriti nego u onome što ne razume. **5** Jer tada ili priznaje rasuđivanje iz neznanja ili veruje autoritetu govornika, utvrdi se zatim u tome pa potom nikako ne može dospeti do sopstvenog rasuđivanja. **6** A takvo onda ne znači ništa drugo do zakovati samostalnost sopstvenog duha i postati mašina-duh nekog drugog ili zapostaviti sopstveni život za tuđ prividan život. **7** A ja ti to rekoh iz moga iskustva da možda ne bi dopustio da te nagovorim, nego samo otud da prihvatiš što ti je jasno; i tako da ne prihvatiš ni jedno slovo koje bi jedino morao da veruješ a da ga prethodno nisi pouzdano obuzeo u duhu. **8** Nema gore stanje za slobodnog čoveka nego što je slepa vera – jer takva vera rađa istinsku smrt duha. **9**

Onaj koji je slepo verujući, taj je i istovremeno osuđen duh kroz nekog slavljublivog brata. **10** A kada je već sud živog Boga ubitačan, koliko će tek biti jednog mrtvog čoveka ili onog koji sam jedino ima prividan život? **11** Gle, iz tog razloga je i sopstveno rasuđivanje mnogo bolje makar bilo iole slabašno nego neko prihvaćeno pukom verom, za čiju tačnost duh, koji treba da je slobodan, nema drugo jemstvo osim jedino autoritet propovednika i mlaku dovoljnost svoje sopstvene nerazumnosti. **12** Što je pak sve pred Bogom sigurno gnusoba – jer Bog je čoveka stvorio za slobodan život, a ne da lenjo ponavlja s gubice nekog slavljublivog propovednika i time sebičnog sudije srca ljudi koji treba da budu slobodni. **13** Ako bih ti stoga i učinio što si me zamolio zato što hoću da ti učinim uslugu, onda pak od tog ne prihvataj ništa osim samo ono što si posle duboke provere našao da je tvoje sopstveno rasuđivanje. **14** Jer ako bi neko tebi rekao: "Učini ovo ili ono", i ti učiniš ne brinući se ni malo zašto i s kojom krajnom svrhom, onda si već postao mašinom volje nekog drugog zato što si dopustio da te sudi. A ako najpre proveriš zahtev svoga brata i nađeš slobodno u sebi krajnu svrhu, a i nađeš da je dostojna zato što joj je ljubav podloga, i onda učiniš šta tvoj brat traži od tebe, onda si postupio kao slobodan čovek i kao istinsko dete Božje, a ne kao suđeno stvorenje. **15** Jer to je po mom prosuđivanju silna razlika između istinske dece Božje i stvorenja da deca treba da su slobodno delatna kao što je slobodno delatan Sam Bog, njihov Otac, i treba upravo u tome da budu savršena kao što je On Sam savršen zato što su oni Njegove savršene srazmere. **16** Da li takvo možda mogu i životinje? O ne, one svagda moraju izvršavati volju Tvorca – jer njihova priroda je već nosač volje Tvorčeve. Ali tako nije sa ljudima, koji su postavljeni istinskom decom Božjom. **17** Njima se tek otkriva Božja volja kako bi o njoj najpre prosudili sopstvenim slobodnim duhom da je jedino ispravna i istinita, da je prepoznaju, pa tek onda da je učine kao svojom svojinom, pa da po njoj postupaju. **18** Onaj koji prihvati otkrivenje i postupa po njemu tako što misli da mora da postupa po njemu, taj je već suđeni – jer ne postupa u saglasnosti sopstvene volje s Božjom, nego on postupa kao mašina i jeste i ostaje pri tom ipak mrtav zato što ne mari za potpunu spoznaju onog što je Božja volja i šta je poredak iste; nego ako nešto spozna ušima kao božanska volja najčešće iz usta nekog hvalisavca samog sebe, onda to čini ne prosuđujući čemu i zašto. **19** Gle, takvo je samo

po sebi pravo pravcato idolopoklonstvo – jer čovek tako sudi sam sebi, ili štaviše dopušta da bude suđen, i prema tome i ubijen. **20** I gle, to je i prema tome razlika između slobodnog i prinuđenog života. No takav život još nije smrt greha – jer greh je puteve Božjeg poretka, ukoliko su otkriveni, spoznati pa zatim dobrovoljno prekršiti dobro shvatanje u sebi. **21** Gle, takva je onda i stvarna smrt. Zašto? – Zato što je greh pravo pravcato narušavanje božanskog poretka, dok nijedan sud isti ne narušava, nego samo sputava slobodu duha. **22** Gle, dragi Henoše, to je moje viđenje. A sada mi daj i tvoje kako bismo tako dospeli do opšteg suda, kojim se jedino možemo podstaknuti na pravo delo. No, ako hoćeš, amin."

338 Poglavlje

1 Kada Henoh takvo ču od stranca, zadivi se odveć – pa ga upita: **2** "Čuj, dragi prijatelju! Ako je tvoja velika mudrost čovečija, onda sam ja sam sebi neodgonetljiva zagonetka – jer zaista tvoje reči učutkuju moj duh. **3** Ti hoćeš da ti nešta prigovorim kako bismo dospeli do zajedničkog suda. Ali kako to mogu ili trebam? **4** Jer tvoje reči su moje celo biće toliko ubedljivo jasno prozele da bi mi prosto pre bilo moguće da nekome dokažem da nisam Henoh, nego da tebi u ovoj tvojoj odveć mudroj i do središnje tačke istinitoj besedi i najmanje prigovorim. **5** I tako ti ne kažem ništa drugo i ni ne mogu ti ništa drugo reći osim samo da je tvoje rasuđivanje već sasvim i moje. **6** A ako je preko mog viđenja negde moguć neki prigovor, ili možda neko pitanje, onda bi ti, najdraži brate i prijatelju, već to morao sam učiniti. **7** Jer, kako rekoh, ja ni u jednoj tački ove tvoje besede ne nalazim ništa za šta bi mi bio moguć neznatan prigovor ili pak barem neko pitanje. **8** A ako je samo do mene, onda bih rekao: Brate, radije govori o nečem drugom – jer ta beseda je suviše uzvišeno celosna i istinita tako da bi bilo zanavek šteta ako bismo je bilo kakvim sporednim prigovorima unekoliko ogreballi i raznosili. – Zar ti ne misliš tako? **9** I stranac uzvratil: "Henoše, ti valjano uviđaš da je tako zato što se tvoje rasuđivanje slaže sa mojim u duhu i istini. No ovaj predmet će ipak tek onda postati potpuno korisnom izvesnošću kada postane opštim rasuđivanjem. **10** Zato po mom viđenju nije dovoljno kada neka istina postane jednoglasnim rasuđivanjem između dvojice, nego ona mnogostranim jednoglasnim rasuđivanjem mora postati

onim što zapravo treba da bude. **11** Jer predpostavimo u nekom kraju se nalaze gomila gladnih koji ne znaju kako da pomognu sebi. Dvojica pak među njima imaju dovoljno hleba za sopstvenu potrebu a i dovoljno su sita. **12** Ako bi onda gladni došli do njih i pitali ih: "Braćo, kako vi to radite da izgledate zadovoljni i siti dokle mi propadamo od gladi?" **13** A ova dvojica im odgovore: "Čujte, mi jedemo hleba i tako smo siti." **14** Reci mi, dragi Henoše, da li će takav odgovor, mada je sam po sebi najlepša istina, utoliti gladne? **15** O ne! To mora svako da uvidi da se utoljenjem te dvojice niko drugi neće utoliti. **16** Nego gladni će reći sitima: "Šta nam to vredi ako svoj hleb ne učinite opštim dobrom? **17** Dajte i nama da zagrizemo u vaš hleb pa ćemo tek onda saznati da li i kako će nas utoliti." **18** Gle dakle, dragi Henoše, zar to nije veoma važeća primedba? – A kako je rešiti? **19** Gle, ovde već ima više gladnih. Oni takođe neka zagrizu u naš hleb i neka ispolje svoje rasuđivanje da li ih toli ili ne. Ako je dovoljno svima onda više nije potreban dodatak. Ako nije dovoljno, onda nam ništa ne preostaje do da nabavimo više hleba ili da im pokažemo i otkrijemo veliku opštu ostavu hleba. Šta veliš sada, nije li takvo pravo?" **20** I Henoh, sasvim zadivljen toj uzvišenoj mudrosti od zapadnjaka, potvrdi sve iz najdublje osnove svoga srca, pa upita potom stranog mudraca: **21** "Ali dragi brate, molim te radi svega u duhu, reci mi pak najpre pre nego što damo ostalima da zagrizu u naš hleb otkud si primio takvu mudrost pošto si mi ti potpuno nepoznat i koliko znam nikada nisi bio prisutan dokle je Svevišnji hodio među nama, i kada si je primio?" **22** A stranac uzvratil Henohu i reče: "Najdraži Henoše! Gle, ovde je samo jedno nužno. Zato ostavimo to "kako" i "kada" i dajmo mesto toga radije da braća zagrizu u hleb. **23** A doći će još veoma mnogi od Izlaska i Zalaska i mnogu decu svetlost optužice crnog mraka, to tako da će ovi vikati "ah" i "avaj". **24** No ostavimo se sada toga – jer vaša mudrost će se opravdati tek u vašoj deci. Zato gledajmo sada na oce kako deca ne bi propala. **25** Henoše! Shvataš li i to? – Dakle pruži hleb ocima i braći!"

339 Poglavlje

1 A pošto Henoh ču takvo rešenje od stranca, oseti se veoma neobično i ne znađase na čemu je. **2** On razmišljase u sebi i reče sam sebi u sebi: "Što više rasuđujem njegove reči, to više uočavam njihovu neporecivu tačnost. A ipak

ne mogu se setiti da nam je uzvišeni Abedam ikada spomenuo nešto o tome. **3** Zaista je čudno, ne možeš ništa zamisliti što bi bilo još čistije od upravo ovih reči, a, kako rekoh, Abedam to nije objavio. Njegovo učenje je uglavnom samo smeralo na ljubav, i poniznost, i On meni samo zapovedi da objavljujem baš samo ljubav i svu poniznost iz nje. **4** A ako sada reči ovog stranca prilično izmerim, to uprkos tačnosti ipak opet izgleda nešto neobično da učenje izrečeno od nekog izabranog učitelja treba da bude podređeno rasuđivanju svakog pojedinog čoveka, pa se tek onda može punovažno prihvatiti kada potpuno odgovara svakom rasuđivanju. **5** S druge strane je ipak opet tačno, jest, odveć tačno, da je naime neko učenje samo za vetar ako ga srca kojima je upućeno ne prihvate potpuno vlastito. – Šta tu činiti? **6** Ukratko, jedno pravilo mora da bude, i to pravilo neka glasi ovako: Ono što prepoznaješ potpuno tačnim, dobrim i istinitim, bilo iz kojih usta došlo, nemoj uskraćivati svojoj braći – jer i oni imaju kao i ja besmrtnog duha. **7** Tom pravilu sigurno ni Sam Jehova ne može prigovoriti. **8** Zato hoću i činiti po rečima stranog čoveka. **9** Ovde bi na primer odmah bio moj dragi brat Abedam. Da vidimo i čujemo šta će on na to reći." **10** Tu se Henoh obrati Abedamu i reče mu: "Brate Abedame! Ti si isto tako kao i ja i svi čuo odveć izvrsne reči nepoznatog brata. Gle, pruža ti se veliko parče hleba. Zagrizi i reci nam zatim svoje rasuđivanje da li i kako toli razumevanje tvoga srca?" **11** Tu se Abedam prilično poplaši i ne znađase šta na to da kaže – jer on tokom glavnog govora stranca beše neprestano zauzet sam sa sobom i zato ne znađase o čemu zapravo beše reč. Tako upita nakon što se malo pribra sasvim tiho i poverljivo Henoha o čemu zapravo da ispolji rasuđivanje? **12** A Henoh mu na to reče: "Da, dragi moj brate, ako ti nedostaje prava pažnja duha, onda ti dašta kudikamo još nisi budan, nego spavaš. A spavač sigurno ne može ispoljiti neko rasuđivanje. **13** Zar si ti potpuno prečuo kako mi je stranac odveć mudro pokazao razliku između stvorenja i dece Božje i pokazao mi razliku između osuđenog života i smrti greha? **14** O, nemi i gluvi duše! Kako ti je moglo promaći najvažnije otkrivanje života?" **15** Tek ovim drmanjem probudi se Abedam i nađe u sebi celu besedu stranca svetleći nalik suncu pri izlasku, i reče na to: **16** "Nemoj se ljutiti što se tiče moje ne svojevoljne pospanosti, dragi brate Henoše – jer sada sam već potpuno našao u sebi i kažem ti da je sve što je stranac rekao takođe i po mom rasuđivanju čisto i ispravno kao sunce najčistijeg jutra. **17**

U to možeš biti sasvim siguran. Više ne treba da ti kažem. **18** Samo primećujem ti ovde u vezi stranca i to glasi od mene ovako: **19** Brate Henoše, opominji se stalno velike ljubavi Jehovine, našeg najsvetijeg Oca – jer On stalno ide takvim putevima koje nikada najoštroidiji i najdubokoumniji anđeo neće uočiti ni dokučiti. **20** Gle, ja sam doduše spavač, ali, kako mi se čini, ovaj put u mome snu vidim više nego ti na javi. **21** No, što vidim, to ti neću reći, i to toliko dugo sve dokle i ti sam ne vidiš baš kao što ja vidim." **22** Tu se stranac dade do Abedama i reče mu: "Zaista, možeš da veruješ, oči tvoga duha te ne varaju. Ali ipak za ponekog duha u određenim vremenima bolje je da ne vidi tako skoro u sredinu onog što je pred njim. Takvo takođe znam iz dugog iskustva već. Zato si u pravu da ne kažeš šta vidiš, nego tek onda kada i drugi vidi." **23** Tu Henoh upita stranca: "Brate, šta time treba da je rečeno? – Zaista, ovo je prvi put da mi je Abedam nerazumljiv. **24** Reci mi šta je to što ne vidim – jer takvo ti kao premudar čovek takođe sigurno znaš da je neizvesnost najveća muka za duha i gora je od same smrti. – Zato reci mi, molim te!" **25** A stranac mu reče: "Henoše, kažem ti, pitaj svoje srce. Ukoliko ti ono ništa ne kaže, onda će ti malo koristiti što bih ti rekao; i ovde je do sopstvenog rasuđivanja. Ti dašta znaš drveće iz plodova; ako drvo donosi žive plodove, kakvo je prema tome samo drvo? **26** Ili da li si ikada video da iz suvog stabla izrastaju živi plodovi? **27** Mahovina koja uništava sigurno, ali ne živi plod. **28** A ako na nekom bratu otkriješ žive plodove reči, onda je zagonetno što brata ne prepoznaješ više." **29** Tu se Henoh začudi još više i stade da pregleda Abedama. A taj reče: **30** "Brate, mene pregledaš zalud. Pregledaj bolje jednog drugog, i ti ćeš na njemu sigurno otkriti više nego na meni. Gle, on nam nije daleko; takvo ćeš valjda razumeti, dragi brate!"

340 Poglavlje

1 A Henohu se te reči zariše duboko u srce i on razmišljaše u svome srcu svaku reč Abedamovu kao i osobito strančevu. **2** Ali sve promišljanje ovaj put bi uzalud – jer onaj koga sam postavio prvosveštenikom moraše dopustiti na sebi veću proveru nego svako drugi. **3** Dokle stranac razgovaraše sasvim krišom s Abedamom, Henoh pak iskoristi priliku i ode do drugog stranca da ga upita za savet ko li je strani besednik – i otkud mu

dode takva čisto božanska mudrost, i koje mu je ime. **4** Drugi pak stranac uzvрати Henohu i reče: "Otkud da me pitaš? **5** Ja sam samo protivnik njemu, i ti svakako znaš da protivnik po starom običaju ima sve da čuti dokle drugi vodi reč, i ako mu je drugi dokazao da su njegovi, tj. protivnikovi stavovi netačni, onda mu je tako i vezao jezik i oduzeo svako dalje pravo na reč. **6** Gle, takvo mi je pak učinio moj protivnik, zato ja usled starog običaja bez njegovog pristanka apsolutno više ni nemam nikakvo pravo da ovde izjavim bilo šta što se odnosi na njega, a najmanje pred tobom, sada prvosveštenikom Gospodnjim. **7** A još nikada nije bio običaj da su raspravljajući bili obavezni da obznane svoja imena kako otud ne bi nastala neka pristrasnost. **8** Jest, još su raspravljajući morali pokriti svoje lice i čak su svoju stvar morali izneti narušenim jednolikim glasom. **9** Jest, u zadnje vreme štaviše nisu smela da govore obojica, nego jedino je jedan morao izložiti i stvar svoga protivnika kako bi raspravljajući ostali što nepoznatiji i kako bi im se našla što bespredrasudnija presuda. **10** A kako sada stoji s tim poretком kada ti mene kao protivnika koji ima da čuti sam pozivaš da govorim dok bi ti kao vrhovni sudija jedino trebao da me kazniš ukoliko bih te samo zamolio da mi dozvoliš da s tobom govorim samo jednu reč? **11** Gle, iz tog razloga ne mogu niti smem da ti odgovorim. **12** Jer mada je moj protivnik kudikamo mudriji od mene, ipak sam i ja dovoljno pametan da ne budem nagnan u zamku. **13** A to što sam sada govorio, morao sam da govorim – jer i to je stari običaj da svako ima pravo na opravdanje. **14** Zato nemoj mi zameriti. A ako možda treba da uvedeš novi poredak, onda to najpre obznani celom narodu kako bi znao da se upravi za sledeći dan raspre." **15** Po tom izvinjenju Henoh apsolutno ne znađаше više šta da uradi. Ode zato do Adama i upita ga za savet. **16** Taj mu pak uzvрати: "Zašto si ti tako nesmotren? Gle, takvo ne priliči za istinskog sudiju. **17** Samo ti razmiri raspru, i – kada se završi, šta te dalje briga. **18** Zaista je zadivljujuće velika mudrost jednog kao i ništa manje stroga zakonska postojanost drugog, kojom je barem preda mnoг čovek dobra kova. **19** Ali šta te to buni? – Kada te je Sam Gospod učinio prvim učiteljem i sveštenikom sveг naroda. Zato ostani pri tom i ostavi drugo što te se ne tiče današnjeg dana. **20** Raspra je rešena, šta hoćeš više? **21** Ako je zapadnjak Abedam svog zemljaka prepoznao pre tebe, zašto te to brine? – Budi sad miran i daj Bogu slavu. To je sve što ti mogu savetovati." **22** Ove reči Adamove smiriše delom

Henoha, ali bez obzira strančeve reči mu ipak ne izlaziše iz srca, kao ni Abedamove. – Pa tako opet oslovi Adama i reče: **23** "Oče, ti dašta imaš pravo u jednom pogledu. No, stranac me je izričitio pozvao da njegovo jelo poslužim svim gladnima. – Šta tu da učinim? Jer da je stranac samo običan raspravljач, otkud bi takvo mogao da traži od mene? **24** Tu je, zaista, teško biti pametan – jer za obest je suviše mudar. Kojom moći prema tome čini takvo?" **25** Ovde Adam opet stuknu pa konačno reče Henohu: "Jest, tu dašta opet imaš pravo. **26** No, velim smirenje će sve ovo opet dovesti u red. Ako hoće da ga ti i svi mi prepoznamo, onda će sebe otkriti ako mu je do toga. Ako ne, onda dajmo čast Bogu; a sve ostalo neka ide po poretку Božjem. **27** Gle, zato i ostanimo pri tome. Gospodnja volja, amin."

341 Poglavlje

1 A po tom razgovoru stranac, napustiv Abedama, stupi između Henoha i Adama i reče u neku ruku obojicu pitajući: **2** "Vi raspravljate tu nešto krišom. Zar je i takvo pravilo na dan raspre? **3** Do sada je sudija morao da se drži kao nem i nije se smeo čak ni nikome približiti ni nikoga pogledati da bi njegova presuda bila bez mane. **4** A sada je Henoh, od Samog Boga izabrani sudija ljubavi, već prvog dana suda postao časikalo. Kako prema tome da to uzmemo? **5** Henoše, pa ti si neprestano ovde bio prisutan i sigurno mora da si zapamtio sudijin poredak na dan raspre. **6** A pošto takvo ne možeš da osporiš, kakav onda imaš razlog da se ne držiš istog? **7** Da te nije uzvišeni Abedam razrešio toga i da nije uveo drugi poredak? Takvo bih i ja morao znati. **8** A ja ne znam ništa o tome osim da je On onu raniju suvu sudsku službu preinačio u službu učenja i ljubavi. **9** A za ostala pravila ovog dana, da li imaju opstati ili ne, apsolutno se ne mogu opsetiti da li je nešto odredio. **10** Zato bih takođe hteo da znam iz kog razloga se ne držiš starog zakona Adamovog?" **11** Tu se Henoh veoma smete i apsolutno ne znađаше šta da uzvрати strancu na takvu oštru primedbu. **12** Ali tim hitriji u toj prilici bi Adam. – Taj se odmah dignu, poprими svoje staro službeno držanje, obrati se strancu te mu reče. **13** "Čuj ti, moje dete! – Tvoja mudrost je izgleda zaboravila na kom mestu se nalaziš! **14** Ako ti tako dobro vladaš starim pravilima dana raspre da temeljno manišeš svaki pokret novog sudije, reci mi stoga da možda nisi ništa čuo o starom zakonu Adamovom

usled kojeg onog koji bi svejedno kako dirnuo u sudiju, bilo jezikom, bilo prstom ili krivim pogledom, ima se smesta proterati na trideset godina? **15** Šta kažeš o tom zakonu? – Takav zakon je svagda važio i uzvišeni Abedam, koliko znam, nije ukinio ni ovaj ni bilo koji drugi kojeg si spomenuo. Razumeš li takvo? **16** A stari zakonodavac zemlje jesam ja i mogu ukinuti zakon kako i kada hoću. Razumeš li ti takvo? **17** I prema tome i ukidam sve zakone kojima je sudija do sada bio vezan u svejedno kojoj sferi. Ali zakoni za raspravljače ostaju! – Razumeš li ti, mudri zapadnjače, takvo!? **18** Zato iznesi važeće opravdanje, i ako ne možeš, onda te očekuje neopozivo tridesetogodišnje proterivanje! Razumeš li takvo? **19** Zato govori i opravdaj se, inače imaš vrlo brzo da čuješ moju presudu! Razumi takvo, ti uobraženi raspravljaču!!!" **20** Stranac kao odveć začuđeno pogleda sasvim razjarenog Adama – čutaše kratko vreme – otvori konačno svoja usta te reče: **21** "Adame! – Šta bi pak ti rekao ako bih ti dokazao da imam dovoljno moći i prava da i drugi deo tvojih zakona načisto ukinem?" **22** Adam pak uzvratu strancu žestoko: "Još jedno takvo pitanje, i izgubio si i pravo opravdanja! – Razumi, premisli i govori!!!" **23** Stranac pak opet uzvratu Adamu: **24** "Adame! Tri dana je uzvišeni Abedam, Jehova, Bog, Večni, lično propovedao ništa osim ljubavi. Jesu li to plodovi Njegovog snishođenja? **25** Zar sam negde dirnuo u Henoha ako sam ga samo pitao iz kojeg razloga se ne drži u svim tačkama tvog starog zakona? **26** Adame, ti si Abedamovo učenje loše shvatio. **27** Zar nije Abedam proterao sav sud i mesto njega postavio jedino ljubav. Zar ti nije zbog toga oduzeo opšteg Adama i time te razrešio svake odgovornosti za tvoje potomstvo? **28** Zašto sada opet hoćeš da natovariš na sebe stari teret? **29** O ti nezahvalni čoveče! – Šta je Abedam još trebao da učin što nije učinio? – Pun jarosti je tvoje biće i hteo bi da me uništiš da ti je moguće. – O koliko loše si shvatio hiljadu i hiljadu Abedamovih reči! **30** Istina, pogodiće me tvoja sadašnja presuda. Podneću valjano tridesetogodišnje proterivanje – ali za sada još nije vreme. **31** A zato sada ukidam i taj zakon da više niko nema da bude proteran; na ovoj Visini niko više. **32** Jer braća da ne sude jedan drugog, osim ljubavlju, strpljenjem, blagošću i smilovanjem. **33** A kada braća počnu da sude jedan drugog, tada ću i Ja ustati kao sudija i osudiću ih na večnu smrt! **34** Adame, razumeš li ti takvo?" – Tu svima pade kao koprena s očiju i oni prepoznaše stranca.

342 Poglavlje

1 Smesta svi padoše pred prepoznatog stranca i slavljahu i hvaljahu u Njemu presvetoga Oca zato što im je ukazao toliko milosti i smilovanja što je i ovaj put blagovoleo, tako kao što je obrekao, da boravi među njima još i na dan raspre. **2** Stranac im naloži da svi opet ustanu pa im zatim reče: "Dečice, Ava je Moje ime. Tako da Me svagda zovete u svojim srcima. **3** Kada Me tako zovete u duhu i vasceloj istini, onda ću svagda čuti vaš zov. A ukoliko Me zovete bilo kakvim drugim imenom, onda neću čuti vaš zov, nego ću odvratiti Svoje uho od vaših usta i Svojim očima neću pogledati vaša dela. **4** Rob ima gospodara, priroda ima neumoljivog Boga tvorcem i sudijom, pred Jehovom sve mora proći jer Večni i Beskrajni u Sebi i van Sebe ne trpi ništa jer Njegova svetost je nedodiriva, samo jedino Otac zna Svoju dečicu i ona treba samo Njega da spoznaju i da zovu "Ava, dragi Oče!" Tako će ih On svagda čuti i daće im sve što On Sam ima, naime – savršeni, večni život i sva beskrajna blaga istog. **5** Vi, istina, kažete u svojim srcima i pitate: Kako ćemo to valjano učiniti jer Otac jeste i jedini večni Bog i jeste beskrajan i presvet? Ako zovemo "Oče!", onda i prikriveno zovemo što ne treba da zovemo. **6** Kako možemo zvati "Oče!" a da se pri tom svagda ne sećamo Ko je Otac? – **7** A Ja kažem vama svima i štaviše i zapovedam vam da svagda valjano premišljate Ko je vaš Otac jer On je stvorio i vas kao i celu beskonačnost. No sva stvorenja je ostavio kakvima su stvorena, vas je pak iz Svoje večne ljubavi preobrazio Svojom decom. **8** Zato i treba svagda da Ga zovete Ocem, no pri tom i svagda da premišljate Ko je Otac, tako će vas svagda čuti. **9** Kao Bog sam večni sudija po Mojoj beskrajnoj mudrosti i svetosti – jer Bogu se ništa ne može približiti i živeti, ali u Mojoj isto tako beskrajnoj ljubavi jesam Otac i svu Svoju decu hoću da sakupim oko Sebe. **10** Ne pitajte ko je moćniji: da li Bog ili Otac – jer jeste samo jedan Bog i Otac, i to sve jesam Ja sada vidljivo pred vama. **11** Držite se pak svi Oca, tako nikada nećete biti osuđeni i propasti – jer Otac ne sudi nikome, a najmanje Svojoj deci koja Ga svagda istinski i odano priznaju u svojim srcima kao jedinog istinog, dobrog Oca i tako i živo pozivaju. **12** A kao što vi svojoj deci ne sudite, nego samo ih vaspitavate, učite i vodite, isto tako činim i Ja. **13** A da činim tako, u to se upravo sada možete uveriti tako što sam Vama došao i Sam vas učim da hodite putevima života. **14** Zar bih

učinio takvo da niste Moja deca i Ja vaš dobri Otac? **15** O sigurno ne bi – jer bilo bi Mi kudikamo lakše da vas držim u suđenom poretku poput svih drugih stvorenja. Međutim – pošto takvo ne činim, onda je dašta jasno da ste Moja deca i Ja dobri Otac svih vas. **16** Došao sam vam danas opet kao stranac i niste Me prepoznali zato što ste zvali Jehovu a niste istinski Oca. **17** Ostanite prema tome kod Oca savršeno, tako vam nadalje više neću biti stranac. **18** A pošto sam sada kod vas, radujte se i dođite Mi svi, amin."

343 Poglavlje

1 Na taj poziv svi požuriše do Ave i priviše se o Njega koliko god moguće, i Ava pohvali revnost njihovih srdaca. **2** Pošto Adam ne beše toliko hitar nogama kao drugi, to se desi da drugi sasvim okružiše Avu pre no što Adam bi u stanju da stigne. **3** Takvo pak malo ozlovolji starog da ovaj put tako malo obratiše pažnju na njega – i on zato i ozbiljno poče da se duri. **4** A Ava mu reče: "Adame, zašto se sada duriš? – Zar nismo došla nas dvojica? – Ako ti je ovde malo mesta, gle, tamo stoji još jedan! – Privij o njega! – Ali prepoznaj ga najpre pa pitaj svoje srce koji od nas dvojice se nalazi dublje u tvom srcu. – A Ja ti kažem da će ti tvoje srce glasno reći zašto si ovog puta zakasnio do Mene. **5** A i kažem ti da stranac, koga ćeš ubrzo prepoznati, stoji zasada bolje od tebe – jer on je već besmrtn, a ti ćeš najpre morati potpuno umreti pre no što dospeš do besmrtnosti. **6** Pa tako pogledaj bliže Mog pratioca, i kada ga prepoznaš, kaži nama svima koga si u njemu prepoznao." **7** Tu Adam stuknu i obrati se polako prema strancu, poče ga pregledati od glave do pete i pošto ga ipak ne prepozna, to se opet obrati Avi i upita Ga: **8** "Ava, ne mogu da prepoznam Tvog pratioca – tã ko je on i kako se zove? – Ava, reci mi da me ne muči suviše dugo očekivanje. **9** Da ćemo ja i moji potomci u našem telu pre morati umreti sa zemlje no što naš duh opet dospe u svoju domovinu, takvo mi je dašta poznato još od vremena Aveljevog – jer on je svima nama postao tužnim primerom. **10** Ali uprkos tome ipak ne drhtim – jer takođe znam da ću umreti u Tvojim rukama kao što sam iz istih došao na zemlju. **11** Ali bez obzira na sve to stranac mi ipak ostaje stran i ne mogu ga prepoznati – zato mi, o Ava, obznani Svojim svetim ustima ko je stranac." **12** I Ava reče na to Adamu: "Onda mu priđi bliže pa će se valjda onda pokazati da li ćeš ga prepoznati

ili nećeš." **13** I Adam priđe bliže strancu, no jedva da mu se približi još nekoliko koraka, gle, iznenada glasno vrisnu – jer u strancu prepozna svoga sina Avelja, i htede i odmah da nasrne na njega. **14** No taj reče Adamu: "Zaustavi se i čuj! – Tvoja deca su obuhvatila pravog Oca. Zašto hoćeš da budeš na odstojanju od Njega i mesto Njega da obuhvatiš mene, koji nisam ništa prema Njemu? **15** Zato se brzo povrati kako bi dospeo do Onog Koji je jedino večni prauzrok svih bića! Inače umireš još danas! **16** Gle, baš danas je velikoj zmiji dopušteno široko polje, danas sme da mili čak po ovoj Visini. Zato požuri da te ne prestigne pre no što stupiš u krug života! **17** Pogledaj prema tvojoj pećini! Tamo već stoji – veliki neprijatelj života! **18** Zato požuri, požuri oče Adame – jer on je hitar kao munja i besan kao razdražen lav!!! **19** Tu Adam skoči žurno do Ave i On ga primi! **20** Međutim, odjednom se već stvori knez sveta u ljudskom obliku sav razjaren između Avelja i grupe, koja se uhvati grčevito o Avu, i dreknu ovako: **21** "Svemoćni! – Zašto me proganjaš ovde u mojoj svojini!? Šta imaš Ti s mojim stvorenjima? – Zašto hoćeš da mi otrgneš one koji nisu proizišli iz tebe, nego iz mene – i hoćeš da me učiniš bezdetnim ocem!? – Zar nemaš bezbrojne legije po Tebi čistih duhova? **22** Zato odstupi sa zemlje i odstupi iz mog velikog carstva svetova – jer to je moja svojina zato što je proizišla iz mene a ne iz Tebe! Ti gaziš Tvojim nogama moju svojinu i lopov si u mome carstvu! Zato odstupi odavde!!!" **23** I Ava mu reče: "Svetogrdniče! Kakvih laži su puna tvoja usta!? – Ako je to tvoja svojina, čija si svojina prema tome ti sam? – Ko te je pozvao u postojanje jednako drugim bezbrojnim legijama? **24** Šta govoriš o nekoj svojini!? – Pokaži mi biljku koju si stvorio na tlu zemlje, i Ja ću ti dati celu zemlju i celo vidljivo nebo u svojinu. **25** Bedni lažljivče! Sada drhtiš preda Mnom pošto sam otkrio tvoju sramotu. Zašto onda ne drhtiš pred sobom kada u svakoj sekundi proklinješ sam sebe za jednu večnost dublje svojom velikom zloćom? **26** Znaj, Ja sam Gospodar neba i zemlje! Zato odstupi – jer ovo mesto je suviše sveto za tvoje noge!!!" **27** I neprijatelj iščeznu ričući i psujući sa Visine.

344 Poglavlje

1 Kako veliki neprijatelj života iščeznu, tada Ava reče deci koja ga obuhvatahu: **2** "Dečice, da li ste čuli šta se prvi lažov usudio da govori pred

Mojim licem? **3** Zato se čuvajte valjano od njega da vas ne nagovori i da vas ne upropasti. – Jer velika je njegova pakost. **4** I koliko je velika njegova pakost, toliko je veliko i njegovo lukavstvo i podmuklost. Zato čuvajte ga se tripud najbrižljivije. **5** On je izopačen duh koji nikako neće da se obrati i nikako neće da Me prizna kao jedinog Boga sve svetosti, moći i sile, nego njemu je do samodržstva, zato se stalno nosi misliju da Me oslabi i konačno sasvim uništi, pa tako da se dočepa sve vlasti nebom i svim svetovima. **6** Ukoliko bi mu takvo uspelo, tek tada bi hteo da uništi sve sada postojeće iz prevelike mržnje prema Meni. **7** Pa ukoliko mu to uspe, onda tek tada da ostvari novu tvorevinu po svojoj volji. **8** U toj novoj tvorevini pak ne treba da postoji ništa možda večno postojeće, nego sve samo da postoji zavisno po njegovom odveć preslobodnom čefu, i samo toliko dugo da postoji dokle mu pričinjava čulnu razonodu. **9** Kada bi se nasitio, onda smesta opet cela jedna tvorevina ima da potone u ništavilo, i opet da nastane druga samo za njegovu razonodu. **10** Bića koja bi mu bila potpuno slična nikada ne bi stvorio, kao npr. čoveka, ali itekako ženu za njegovu čulnu potrebu. A ta treba da bude odveć osetljiva za razna za njega zabavna mučenja. **11** Ukratko, njegove ideje su toliko gnusne da ih čak ni najviši anđeo ne može shvatiti potpuno – zato ga se dobro čuvajte. **12** Vi se sada svakako savetujete u svojim srcima i kažete: A zašto On ne uništiti takvo biće koje je toliko puno smrtna pakosti? – **13** A Ja tu pitam svakog od vas: Koji od vas bi otputovao dole u Dubinu i ubio Lameha koji nije ništa bolji od ovog neprijatelja života? **14** Ili ukoliko bih vam još jednom predstavio neprijatelja života i ukoliko bih ga tako pripremio da ga ozbiljno možete ubiti, da li biste učinili takvo kada bi iole besan stajao pred vama? **15** Zaista, svi biste silno oklevali. **16** Gle, kada biste već vi oklevali i možda biste se povukli kada je vaša ljubav još premala prema Mojoj, koliko ću tek manje Ja učiniti takvo budući da sam Ja Sam beskrajna večna ljubav, i Ja sam uz to njegov tvorac kao što sam vaš, i njegov sam Bog kao što sam vaš, i njegov Gospodar kao vaš, i njegov još uvek očinski sudija kao što sam vaš dobar Otac lično. **17** A koliko je god bilo moguće, oduzeta mu je ionako moć volje. Zato više ni nemate ni najmanje da ga se plašite, nego jedino da se čuvate njegovog lukavstva, a to nema vlasti, nego je samo po sebi toliko nemoćno da ga svagda možete oduvati svojim dahom lakše nego mušicu, samo ako hoćete. **18** Prema tome on može da opstane i večno slepo da

pokušava da nas uništi – jer takvo što mu nikada neće uspeti koliko ni mušici pobeda u borbi s mamelhudom. **19** No vi ponovo pitate u svojim srcima u čemu se prema tome sastoji lukavstvo neprijatelja života da ga prepoznamo i da ga se čuvamo. **20** Jer ko će se paziti i čuvati onog što ne poznaje? – **21** Dečice! Imate pravo što tako pitate u svojim srcima, no ipak je vaše pitanje u osnovi tašto – jer neprijatelj života ne može i ne sme se približiti nikome. Dakle ni nikoga ne može obmanuti svojom pakosti. **22** Ako čovek dopusti da ga njegovo sopstveno srce obmane te postane gord, vlastoljubiv, telesan, svetoljubiv i sebičan, tada se čovek sam svojevolejno približava neprijatelju života, postaje sam neprijatelj sveg života, i ne retko još gori od pravog lično, od čijeg lukavstva treba da se čuvate. **23** Pa kada pravi neprijatelj života primeti pored sebe takvog njemu sličnog suseda, onda dašta više ne šteti sredstva da veže za sebe tog koji ga je pretežno slično dobrovoljno potražio. **24** Gledajte, tu tek počinje delovati lukavstvo neprijatelja da takvog prijatelja zadobije za sebe za večno. **25** Ko dakle hoće da izmakne lukavstvu neprijatelja, taj neka bude odan i vrlo pažljiv pastir svoga sopstvenoga srca i neka ga najpažljivije obrati Meni. Takvom čoveku koji se svagda obazire na to, zaista, možete verovati, bilo bi vam lakše da svučete sunce sa svoda nego da se neprijatelj života svojim lukavstvom približi takvom čoveku. **26** Zato ni nemojte da se približavate – jer bez Moje dozvole ništa se ne događa. A kada Ja nešto dopustim, onda svagda imam Svoj najbolji razlog. **27** Čuvajte se pak naročito sebe samih – jer zaista van Mene nema ništa slobodnije od vaših sopstvenih srca. **28** Zato starajte se za njih po Mojoj volji, tako ćete večno biti bezbedni od lukavstva neprijatelja. **29** Takvo razumite valjano – jer to je zaštita od njegovog lukavstva da svoja srca obratite Meni, a ne samovoljno njemu. – Razumete li takvo?"

345 Poglavlje

1 Posle te besede Avine, po Njegovoj naredbi, svi ponovo odstupiše na malo odstojanje od negde sedam koraka i obrazovaše tako krug oko Oca i zahvaljivahu Mu i slavljahu i hvaljahu Ga zbog Njegove beskrajne ljubavi, milosti i smilovanja. A On pozva Sebi Avelja te mu reče: **2** "Moj odani vesniče, šaljem te sada za Hanoh, tamo ćeš naići na sedmoricu odavde poslatih propovednika pokajanja. Među njima su trojica postojanih;

četvorica pak se klate – jer su pogledali žensku plot Dubine i time su zavedeni. Gle, te da mi opet urediš. **3** Od svoje moći neka ništa ne izgube. Pošto pak još nikada nisu osetili telesnog bola, to možeš uzeti najpre glatku šibu i da ih kazniš sa sedam udaraca preko ramena. Ali samo u vreme kada vidiš da se u njihovim srcima diže nečist plamen i iz plamena se konačno obrazuje plot žena. **4** Kada takvo primetiš, odmah digni svoju ruku i udari snažno. Ako se tim udarcem ugasi svaki plamen, onda sledeći udarci da budu blaži, čiji broj u svim okolnostima ima da ostane potpuno po Mojoj odluci. **5** A ako se plamen već pri prvom udarcu odmah ne uguši i ne nestane obličje ploti, onda sledeći udarac da udariš jače no što si udario prvi. Ako se ni tu ne pokaže promena, onda sledeći udarac udari još jače. **6** Ako tu usledi promena, tu mini svojom snagom. A ako ni tu još ne usledi, onda udvostruči svoju snagu i nastavi sve povišenije s njom sve do kraja određenog broja. **7** Ako kod jednog ili drugog udarca usledi promena, onda ostale udarce nastavi istom snagom kako bi se tvrdokornost srca valjano kaznila i ublažila. **8** A posle kazne jako pozovi u srce i obznani zavedenome Moju volju i Moju punu ozbiljnost. **9** Zatim posmatraj njegovo srce u tišini. Ako sedam dana ne primetiš povratak rđavih plamenova, onda ga opet možeš osloboditi na sedam dana. Zatim ga poseti opet. Nađeš li ga slobodnog, daj mu slobodu na sedam meseci. **10** Primetiš li pak da je njegovo srce za to vreme patilo, ukrepi ga uljem Moje milosti. Ako primetiš da je starom rđavom plamenu opet dopustio da plamti u njegovom srcu s dopadanjem, onda ga kazni opet. **11** Ukoliko pak prvih sedam udaraca sa svom snagom ne bi potpuno ugušili plamen, onda uzmi jaču, ali ne više glatku, nego trnovito hrapavu šibu i udaraj s njom preko celih leđa svom snagom. **12** Te udarce pak da ne ublažavaš makar se posle jednog ili drugog plamen ugušio – jer tu već imaš posla sa upornošću već prilično pokvarenog srca. **13** Ukoliko ni ti udarci ne izdejstvuju poboljšanje, onda uzmi vatrenu šibu i daj mu, rasrđenom rukom, sedamdeset i sedam teških udaraca preko celog tela tako da bude sav u čirevima i gnoju. **14** Popravi li se i promeni svoje srce, onda mu isceli rane i ukrepi ga Mojim smilovanjem. Ne popravi li se, onda mu pospi crve preko tela kako bi ga izjeli pri živoj duši – jer bolje je biti izjeden od crvi nego od gneva Božjeg. **15** A prvu trojicu ukrepi Mojom ljubavlju i utvori im se kada ih krepíš u Mome imenu. **16** A Ja ću svagda biti s tobom kao i sa svom Mojom decom, amin." **17** Tu se

andeo Avelj sagnu pred Avom do zemlje i iščeznu kao svetla munja kada sevne iz oblaka najvećom žurbom do zemlje. **18** Začudiše se svi oci kako je moguće da čak četvorica od vesnika već za tako kratko vreme zaboraviše Onog Koji ih je tek prethodnog dana opremio toliko prebogato Svojom ljubavlju, milošću i smilovanjem. **19** Ava im pak reče: "O dečice, ne čudite se tome! – Samo što sam vam maločas rekao da u celoj beskonačnosti osim Mene nema ništa slobodnije od jedino čovečijeg srca. – Tako ono može veoma brzo da bude zavedeno ako Me samo za trenutak ispusti iz vida. **20** O, moć ploti je velika i od vas svih još je niko nije savladao – zato neka vas ne čudi što su četvorica odmah zavedena prebujnom ploti žena iz Dubine. **21** Kajin, kada pobeže, prorokova pred zmijom, kada mu se utvori u ploti, kako će biti opasna plot svoj njegovoj braći. **22** Zato se ne čudite tome što su veoma brzo četvorica zavedena – jer vi i vaša deca nećete proći ni za dlaku bolje ako se samo na trenutke okrenete od Mene. **23** Zato ostanite u Meni kao Ja u vama, tako nećete postati robovi ploti, amin; razumite takvo, amin, amin, amin."

346¹⁸ Poglavlje

1 Po toj besedi Ava pozva Henoha da Mu priđe i naloži i svim drugima da valjano paze na to što će sada poveriti Henohu ukratko. **2** I Henoh se dade brzo do Ave i svi drugi načuljiše uši i raširiše silno svoja srca. **3** I Ava Henohu počeo upućivati sledeće poslovne reči te reče: "Henoše, čuj i čujte svi vi; no niko da se ne sablazni. **4** Prispće sada ovde četvorica od Podneva; ta su nesaglasna o Abedamu; dvojica Ga drže slabunjavo Jehovom, dvojica pak tvrde upravo suprotno i drže Ga duhom Aveljevim. **5** Zato hoće da prime savet od tebe. **6** Ti pak pređi na stranu poricača i razuveri im Abedama sa Jehovom kako bi sasvim obezbožili te da u njima podignemo novo zdanje – jer na tako peskovitom tlu ne može se postaviti ni mrtvačka koliba, a kamoli tek stan za Mene. **7** Gle, evo već stižu! Zato se priberi i govori kako sam ti savetovao. **8** Budi ozbiljan, ali ne suv i misli pri tom da su oni sirota braća kojima hoćemo da pomognemo iz osnove. **9** Jer zaista kažem vama svima: Onaj koji Me osporava u svojoj slepoći – hiljadu puta Mi je draži od onog koji Me u mlakosti svoga srca unekoliko priznaje, ali jedva da mu je

¹⁸ Vidi: 2:160.

vredno da možda sa svojim bratom razgovara o Meni. **10** No – približavaju se već našem krugu, zato pripravi se i niko da Me za sada ne otkriva, amin." **11** I Henoh sa srcem razgorelim u ljubavi zahvali svetom Avi, pa zatim smesta ode malo u susret četvorici i primi ih ljubaznom ozbiljnošću. **12** Kako pak stupiše na punu visinu, tada se raspravitelji pokloniše pred ocima i Henoh ih odmah upita te reče ovako: **13** "Braćo, šta vas je dovelo ovamo? – Obznanite ukratko svoj tmuran razlog!" – I smesta jedan od njih počeo da govori te reče: **14** "Naš razlog je Abedam. Nismo načisto u vezi s njim. – Da li je ili nije Jehova, ili da li je samo duh Aveljev? **15** Jer i Avelj treba da je za svoga života imao veliku čudesnu moć i smrskao je, kao što znamo od usta do usta, pred Kajinom celo brdo, pred svojim bratom Kajinom kako bi ga odvratio od njegove rđave namere. **16** Gle, to je naša nesuglasica! Daj nam pravu svetlost u tom sporu – jer mi svi držimo je najvažnijom i najvećom glavnom stvari." **17** I Henoh na to otvori svoja usta u Mome imenu i reče: "Braćo! Zašto se sporite oko pramena vune jednog jagnjeta? **18** Šta je Abedam, šta je Jehova ako Njega ne spominjemo u našem biću s osećanjem? – Kako možete da raspravljate o onom što nije, bilo ovako, bilo onako? **19** Ako na određenoj udaljenosti vidiš gomilu na putu i veliš da je to kamen, a tvoj brat tvrdi da je ta gomila samo krtičnjak, gle, to je nešta o čemu se može raspravljati toliko dugo dok samu gomilu ne učinite sudijom. Koga ćete pak učiniti sudijom tamo gde nema ničeg osim vaših praznih osećanja i misli, koji se izražavaju ovako ili onako i nemaju drugi temelj osim sopstvene praznine, bilo ovako, bilo onako? **20** Vi raspravljate da li je Abedam, Koji nas je tokom tri dana naslađivao svojom naukom, Jehova ili nije. **21** A ja vam kažem: Pitajte najpre da li uopšte postoji Jehova. **22** Šta ćete pak učiniti ako vam kažem da nigde ne postoji Jehova, nego samo beskrajan prostor i večno trajanje vremena? **23** Da su se u tom prostoru tokom vremena razne po sebi neme sile morale obuhvatiti i time proizvesti najpre neoblične grumene koji su zatim postali nužnom podlogom slepim delujućim silama i konačno malo pomalo razni drugi proizvodi svojim uzajamnim primoravanjem – to nas uči cela priroda. A gde se ona ikada izrazila u Jehovi? **24** Zar prema tome nije očito pametnije ispitati dublje i proveriti temelj koji se nalazi pred nama umesto neki koji se samo razvio vremenom vladajućim silama prirode u nama nekako kao tašt prazan san. **25** Ukoliko uopšte negde postoji sila koja sebe obuhvata i koja je svesna

sama sebe pod pojmom Bog, onda ona može proizići tek iz nas budući da smo mi prva bića na dugom delokrugu sila prirode u kojima sigurno prvi put upravo te sile počinju da bivaju same sebe sve više i više svesne i moćne. **26** Ili da li ste ikada videli da će se kamen pretvoriti u kapljicu vode? – A itekako je suprotan slučaj, mali kamen se sastoji iz bezbroj kapljica vode, koje bi valjda rastvorene sačinjavale pola mora. **27** Zato Bog tek može proizlaziti iz nas kao središnja sila samosvesnosti kao što iz mnogih kapljica vode proizilazi kamen, a ne obratno. **28** Pogledajte prema tome užasnu taštinu vašeg spora i predomislite se da pređete na nešta bolje. A pre toga postanite učenici duboke mudrosti. Tek onda tražite ono o čemu raspravljate. Razumite moje reči valjano, amin!" **29** Tu ova četvorica počеше da drhte i sasvim prebledеше, i samo onaj jedan reče Henohu: "Brate! zašto si nas sada ubio? Šta smo sada i šta imamo očekivati? – Ništa sem konačnog, večnog uništenja. **30** O, da si nas samo ostavio u našoj zabludi! – Koliko smo bili sretni u njoj! **31** Jer naša srca ipak imahu neki temelj – a sada si nas stavio uz ponor večne propasti. Šta da sada počnemo? **32** O Jehova, o Abedame! Da si još ovde! Koliko radije da nas varaš Ti, nego sada nas tako strašno prosvećene Henoh! **33** Henoše! Varaj nas ponovo kako bismo barem bili mirni dokle živimo, amin."

347 Poglavlje

1 A Henoh vide veliku zbunjenost četvorice i upita ih i reče: "Znači do istine vam je malo stalo, nego samo da u miru i potpunoj ugodnosti životarite ne starajući se najozbiljnije i ne istražujući kako stoje sva ta pitanja. **2** O nerazumnih spavača! Šta ste svom svojom mlakoćom do sada dobili? **3** Razotkrivajuće vreme će jednom doći za sve sa svim svojim strahotama smrti; onog koji se već dugo pripremao, neće iznenaditi pa dovesti u mračni škripac svakog očajanja. **4** A ako neko zato na bilo koji način hoće da se vara kako bi u noći takve varke prilično ugodno spavao, koliko će strašno negda u njegovim ušima zazvečati zov koga će mu došaptavati njegove sopstvene iščezavajuće sile veoma čujno govoreći: Lenji spavaču! Probudi se k smrti! – **5** Gle, da vam je oduvek stalo do Jehove, onda biste se već odavno ozbiljno postarali i pitali biste se: Ko, šta i gde je Jehova? **6** Međutim, kako biste se razrešili takvog truda, verovaste radije slepo ono što čujete od usta

do usta. Ali da ikada sami razmišljate – to beše suviše tegobno za vas. Morao vas je dakle jedan Abedam prodrmati iz najdubljeg sna, inače biste veoma slatko dremali sve do vremena i sigurno vam nikada ne bi palo na pamet da se bliže raspitate o Jehovi. **7** O vi mlaki, sada se starate o životu! – Šta ste radili sto i sto godina kada o Jehovi, kao ni sada, niste znali ništa i još kudikamo manje? Jer sada barem znate kako stoji s Jehovom – a tada niste znali ništa, i zazirali ste svagda da nešta bliže saznate o Njemu zato što vam je varka svagda bila radija od istine. – Zašto ste danas, kao inače nikada, došli ovamo? **8** Zato što vas je Abedam malo prodrmao iz sna pošto je vašeg umišljenog boga svojski pomutio. **9** Hteli biste tog svog starog umišljenog boga ponovo da obnovite kako biste zatim mogli da nastavite svoj stari san. Međutim, tome je sada kraj. **10** Jer vi htedoste samo da imate svetlosti u toj stvari. Ja vam zato i radi toga dadoh svetlosti u istaknutoj istini. Zašto sada mesto svetlosti opet hoćete da imate staru varku vaših čula? **11** Zato što ste došli ovamo ne radi istine, nego zbog varke, koju je prodrmao premudri istočnjak, i sada biste radi svoje slatke ugodnosti ponovo hteli da vam se obnovi stari Jehova, pod čijim štitom života mogaste tako preslatko da spavate dokle smo mi bdeli i stajali u neprestanoj borbi sa smrću. **12** Bdite sada s nama i pomozite nam da nosimo odveć teško breme smrti. Vaši potiljci su, evo, dovoljno široki i jaki za to! **13** Zaista, stari Jehova vam večno više ništa neće vredeti ako se u vama ne počne oblikovati novi Jehova. **14** Zato vam i rekoh u mojoj prvoj besedi da iz nas mora da proiziđe Jehova ako treba negde da postoji za nas; ako to nije slučaj, onda svima nama ništa ne vrede hiljade Jehove koje postoje negde za sebe. **15** Šta koristi kamenu moje postojanje svesno samo sebe? **16** A ukoliko bi kamenu bilo moguće da u sebi samom pređe u svest i da postane biće koje se samo slobodno kreće, onda bih ja za njega takođe bio nešta kao što sam za vas – a šta sam mrtvom kamenu? Ništavilo, puko i najsuštije nišavilo! **17** A u odnosu u kome se nalazimo uzajamno ja i kamen, u istom odnosu stojite i vi prema svom starom Jehovi. **18** Taj Jehova najpre u vama mora da dospe do najviše potpune samosvesti kroz vaše živo htenje pre nego što vam postane delujućim Jehovom; i takvo bi moralo da se dogodi kroz vaša dela; a ukoliko se ne dogodi, onda za vaš život za sva vremena vremenā nigde nema nekog Jehove kao što za kamenje nigde nema ljudi. **19** Nemojte zato da molite još više za varkom i lažju, nego

prodrите k istini. Naučite je iz velike knjige i znakova prirode. Onda će se valjda pokazati da li su vaša srca osposobljena za seme Jehovino. **20** A udaljite se sada za jedan pomak senke vremena. Razmislite o rečenom pa dodite opet ovamo da proverimo vaša srca koja ljubav vlada njima – tako idite, amin."

348 Poglavlje

1 I ova četvorica se pokloniše pred ocima, pa se smesta s naše jutarnje visine dadoše dole do jedne male izbočine, tu posedaše te počese da se savetuju među sobom ovako: **2** "Braćo", poče prvi, "kako vam izgleda – da li da verujemo Henohovim rečima ili – da im ne verujemo? **3** Što se mog dela tiče, velim da se Henoh ovog puta silno prevario. **4** On je dašta čovek kao što smo mi – i to je dovoljno da sasvim bude podložan raznim zabludama; više nam nije potrebno. **5** Jer mada mu je Svemoćni dodelio veća savršenstva i postavio ga prvosveštenikom, ipak mu je naprosto ostavio sve ljudsko tako da je on još uvek isti Henoh kao što je bio ranije, pa prema tome može i da greši. **6** A da se on ovog puta silno prevario, to smesta mogu da mu dokažem na prstima. **7** Samo što sada ne shvatam kako sam u njegovoj blizini mogao da budem tako tupav? **8** Na primer šta bi mi rekao da sam mu pri njegovom bezboštvu rekao: Brate, da je tako kao što si ti sada pametno tvrdio, onda dašta više ne bi trebalo da gradimo kuće. **9** Jer ako smo mogli da nastanemo bez nekog tvorca s najvećom mudrošću i kada smo sigurno u svemu savršeniji od naših kuća pošto možemo da mislimo, govorimo i pametno da postupamo, zašto onda ne bi i naše kuće koje su neizrecivo gluplje takođe mogle da nastanu same od sebe bez našeg učešća? – **10** Sačekaću Henoha jednu čitavu večnost i daću mu još preko toga svoj život u залог da sigurno nikada neće imati sreće da vidi kako valjano sređena kuća izrasta iz nemog tla zemlje. **11** Nije nego, mi dela slepih sila koje pre nas nisu ni same sebe svesne! **12** Ne, braćo! Pre nego što me Henoh uveri u to pre verujem i dokazaću mu da je on kao prvosveštenik zajedno sa svom njegovom mudrošću potpuna luda! – Šta kažete na to? – Imam li pravo ili ne?" **13** I drugi uze reč i reče: "Itekako imaš pravo! – Moram ti reći, brate, u meni me je neobično grizlo – da nisam štedeo uzvišene oce, zaista, nedostajala je samo jedna reč, i jezik Henohov bi se ukočio kao kap rose

zimi. **14** Rado bih čuo odgovor da sam ga samo, znaš, onako lako pitao: Henoše, ako je tako kako si nas sada mudro izvestio, onda bih ipak od tebe hteo da saznam kako objasniti ljubav prema Bogu? – **15** Braćo! Ako bi Henoh na to pitanje mogao da mi odgovori samo jednu reč ne protivurečeći se, onda ću pred vama i pred njim progutati svaku goru koju god volite. **16** Jer da je Jehova samo varka i unekoliko melem za tromost našeg duha, onda je i sva naša ljubav čista varka. I ako je ona varka, onda smo i mi sami sebi varka i Henoh ni najmanje ne izuzev. **17** A ako smo sami sebi varka, onda pitam: Brate! Koje prvenstvo onda ima tvoja mudrost pred našom nerazumnošću? **18** Zato možeš da čutiš isto tako kao i mi! – Kažite mi otvoreno šta bi mi ceo Henoh na to mogao uzvratiti? **19** Ništa – jer onda bi bio kao u hiljadostrukoj klopki i njegovim jezikom ne bi mogao ni nemo da prevale preko zuba." **20** "On je možda mislio", reče treći, "da smo mi neki lagodni glupaci, koje možeš odmah da namažeš raznim đubretom. **21** Ali naš sledeći sastanak neka pred njim osvetli četvoricu nerazumnika na način da će mu se njegovo prvosveštenstvo učiniti baš kao da se nalazi u nezreloj divljoj jabuci – jer ja sam nabijen kao težak oblak. **22** Samo malo vetra, i dobri Henoh će za svoje bezbožništvo biti poslužen deset puta gore nego što smo svi mi posluženi na pedsabat. Ima prilično grubo da oseti i da primi platu za očit u šalu koju je sebi na nama dozvolio. **23** Henoh ne veruje u Boga!? U to ću da poverujem tek kada mi neko dokaže da ne postojim. **24** Nego, on nas je sve zajedno nasankao. To i ništa drugo. **25** Čekaj samo, tako ću ga nasloniti da ostane zalepljen kao kamen kad padne u more gde je najdublje! **26** Šta li će mi odgovoriti ako pred njim direktno kažem: Henoše, ti sramni prvosvešteniče! Ti si sada duplo lagao iz tvoje velike slepoće – jer ako od večnosti unapred nema Jehove, onda si ti ionako govorio u vetar. **27** Jer slepa slučajnost sigurno nije tebe upodobila mudrijim od nas – i zaštoli baš ti da budeš više od nas, koji smo sebi samima ništa manje čista nerazumnost kao što si ti sebi a i zato nužno svima nama. **28** A ako ima jednog starog Jehove, onda si ti ionako očito i opipljivo lažljivac pred nama. – **29** Braćo! Šta mi može na to uzvratiti?" **30** I četvrti reče sa prvom dvojicom: "Ništa osim najviše: Tako stojim ja, magarac, pred vama i moje prvosveštenstvo jeste prazan vetar. – **31** A što se tiče Abedama, tu mislim da po toj tački treba da se ujedini i da mudrom prvosvešteniku dokažemo u lice da je On nepogrešivo bio Sam Jehova, što jasno proizilazi iz

Njegovih reči i dela ako samo donekle obratimo pažnju na njih. **32** A ospori li on to, onda ću ga sasvim jednostavno pitati: "Brate! Ko te je prema tome postavio prvosveštenikom? **33** Ako On nije ništa, onda nisi ni ti; pa učini najbolje i odloži prvosveštenstvo – jer takva služba ne priliči bezbožniku. – **34** Šta on ili neko drugi može da nam uzvрати na to?" **35** Na taj predlog sva četvorica budu jednim glasom i prvi se dignu te reče: "Braćo, ako smo saglasni i po toj tački, onda idimo i raspravimo našu stvar. **36** Stvarno gorim od radoznalosti šta će na kraju ispasti. Henoh je gotov! Tako idimo, amin!"

349 Poglavlje

1 I sva četvorica se digoše i tako naoružani vratiše se na visinu. Kako tu dospeše, odmah počеше da se savetuju koji će prvi da preuzme Henoha. **2** Posle dužeg nagađanja reče prvi ostaloj trojici: "Znate šta, imam dobro mišljenje; manimo se izbora, nego sačekajmo sve dokle nam se Henoh ili neko drugi ne približi pa sam ne oslovi jednog ili drugog. **3** Ko bude oslovljen, taj neka odmah i ispolji odgovor, i to tako da svako prvog trenutka primeti kako zapravo stoji s njim i s nama – a ne dođe li nam niko u blizinu, onda ionako znamo na čemu smo; pa znamo li to, onda nam ni ne treba ništa više nego da se okrenemo i da sablažnjivom prvosvešteniku pokažemo leđa za sva vremena. **4** Zašto, to vi sigurno uviđate još bolje no ja sam – recite da li se s tim slažete?" – I svi potvrdiše predlog jednoglasno. **5** Kada ih pak Henoh ugleda, dade se smesta do njih, tj. po nalogu svetog Ave, pa odmah upita prvog od njih: "Nu, braćo, koje rešenje ste našli u sebi? Obznanite mi ga iz temelja svog srca." **6** I prvi se pribra koliko god mu dozvoli njegova jaka smetenosti i s prilično nesigurnim glasom odgovori Henohu sledeće tako što reče: "Dragi brate Henoše! – Ja i takođe moja braća na tvoje pitanje ti za sada ne možemo dati drugi odgovor nego da ti kažemo da te od srca žalimo ukoliko bi svoj raniji stav ozbiljno i dalje tvrdio usled možda nezaslužene slepoće, ukoliko ti već ne možemo pomoći. **7** A ako u sebi imaš drugo mišljenje od onog kojeg si nam ranije obznanio – onda leži u tebi ili zloća ili gordost, ili si se nerazumno hteo našaliti s našom bedom ne premisliv koliko će takvo duboko ožalostiti tvoju sirotu braću. **8** A u tom slučaju ti zajedno s tvojim prvosveštenstvom nisi vredan da ti damo ni

najlošiji odgovor. **9** A da je jedno ili drugo kod tebe slučaj, to odmah prepoznamo iz ništavnosti tvojih postavljenih dokaza za praznoću tvojih stavova – zbog čega ti nas i nazva nerazumnicima budući da nismo poput tebe nerazumnici i ne umemo tako vešto kao ti da poričemo Jehovu. **10** To je celo rešenje koje smo za sada za tebe našli u nama. **11** Po kakvoći temelja tvoje nerazumnosti možeš prema tome kao rešenje da prihvatiš ili naše sažaljevanje ili pak i naše potpuno nedopadanje. **12** A nadamo se da ćeš nas ovog puta bolje razumeti nego pre." **13** I Henoh odgovori četvorici, naime govoreći: "O braćo, našli ste baš ono rešenje koje sam želeo da ga nađete. **14** Jedino što se tiče razloga samog po sebi iz kojeg vi tvrdite da su moji stavovi tekli k vama – tu stvari nisu tačni – jer da je tako kako ste mislili, onda vam sigurno nikada ne bih uputio reč. A pošto sasvim drugačije stoje stvari, zato sam vam tako govorio kako bi se vaš već dugo uspavani duh probudio. Vaš duh se sada probudio i tako ste mi vi time dali željeno rešenje, i tome se raduje moj duh. **15** A da apsolutno nisam hteo da vam budem lažljivac, nego istinski brat po Božjem poretku, možete videti iz sledećeg: **16** Bog sigurno nije lažljivac time što je svuda prisutan a ipak Ga niko ne može ugledati, osim ako bi On shodno Svom večnom poretku hteo da se pokaže Svojoj deci kao Otac i da ih zatim uči i vaspitava za večni život. **17** A ja sam vam sakrio Jehovu zato što u svojim srcima skoro ništa niste imali od Jehove, nego samo ste vodili Njegovo ime ustima, a ne i srcem. **18** A šta kome koristi puko mrtvo ime ako ne odgovara živome imenu u srcu? – Jest, ja vam kažem, takvo je bezbožništvo. **19** Pošto pak takvo ugledah u vama, to uzeh na sebe i predstavih vam kao da sam uzeo iz sebe. Tako vas probudih. **20** Gle, tako stoje stvari. Vi ste sada Jehovu našli čak i u Abedamu. Tako ste postali jedinstveni. Dakle, tako je izvojevana pobjeda vaših srdaca. **21** Pa tako sledite za mnom na veće posvećenje kako biste jasno ugledali da li sam dostojan prvosveštenik ili nisam. **22** Jer među nama je još Jedan i Taj će vama svima dati pravo posvećenje o Bogu i meni, amin."

350 Poglavlje

1 Zatim Henoh ovu četvoricu odvede do presvetog Ave te im reče: "Braćo, gle, ovaj vama još jaki stranac jeste o kojem vam maločas javih da će vam

tek dati veće posvećenje o Jehovi pa zatim i o meni. Zato slušajte i sledite Njega, amin." **2** I smesta Ava stupi pred njih i upita ih: "Pošto vas je gubitak Jehove Henohovom besedom toliko mnogo pomeo tako da su vam srca čak neprijateljski otekla prema prvosvešteniku, recite Mi koju predstavu u sebi imate o Jehovi?" **3** I prvi od četvorice odmah uze reč i reče prilično srčano: **4** "Dobri čoveče, prijatelju i brate, o čemu pitaš, valjda je odveć teško naći punovažan odgovor. No nije tako teško da ti obznanimo svoje opšte pojmove o Jehovi, to jest kakvi su opšte obični kod nas i među nama. Tako izvoli da ih čuješ. **5** Pod Bogom razumemo večnu, iznad svega savršenu, u svakom pogledu sebe samu najjasnije svesnu iskonsku silu koja ispunjava celu beskonačnost. **6** Ta sila se svuda može ispoljavati budući da je po sebi u suštini najsavršenija najslobodnija volja, koja deluje po sopstvenim utemeljenim idejama u sebi samoj, koje se upravo u toj volji i u njenoj sopstvenoj svetlosti, koja izvire iz njene neprestane aktivnosti, razvijaju u beskrajnom izobilju i u najvećoj jasnoći. **7** Gle, to bi bio naš opšti pojam o Bogu. Što se uostalom tiče substancijalnog bića te beskrajne večne iskonske sile volje, to se ono nalazi suviše van područja naše sposobnosti poimanja da bi se o tome postavio neki važeći stav. **8** A pretpostavke ne mogu niti trebaju da se postavljaju kao teoreme. **9** S druge strane se barem meni i nekim drugima čini da se ta beskrajna sila volje izražava blisko kao naša ljubav budući da sve što god da pogledamo nosi u sebi takvo neporecivo svedočanstvo. **10** Čak i kamen, beživotni, ne čuti u toj stvari, već govori unekoliko svojim bićem: Zato što su mi dragi moji delovi, zato ih držim čvrsto uz moje moćno središte. – **11** A pošto takvo i kamen neporecivo pokazuje, onda su sve druge stvari još vrsniji svedoci, i mi ljudi, svesni itekako samih sebe, još najviše budući da smo svi rođeni u uzajamnoj ljubavi. **12** Po tom velikom naziranju usuđujemo se i da tvrdimo da je Bog u Samom Sebi najčistija i najsvetija ljubav i iz te ljubavi može Se ispoljiti kao Jehova ili kao dobri, mudri i svemoćni Tvorac svih stvari u čoveku kao i van njega takođe kao čovek, dašta sigurno svagda na najsavršeniji način, i to u čoveku kao najčistija ljubav prema Njegovoj Samoj Božanstvenosti, a van čoveka kao moćno delujuća sila ili pak vidljivo u srazmernom čovečijem obliku, za koji dašta ne treba pretpostaviti da je On možda vezan. **13** Gle, dragi dobri čoveče, prijatelju i brate, to je opštenito i sve što znamo o biću Božjem. Sada je do tebe da ovo naše mišljenje ili odobriš ili pokudiš." **14** I

Ava reče na to četvorici: "Tvoj odgovor je bio savršen jer je ozbiljno tako kako si izjavio. **15** Ali ipak vam je potpuno beskorisna sva takva mudrost ako je delo sopstvenog razmišljanja ili i delo usmene nastave. **16** A da bi vam takva mudrost bila živo korisna, onda mora postati živim jasnim osećanjem u srcu, ili, što je dakako najizvrsnije, mora proisticati iz živahnosti srca. **17** Ako je jedno ili drugo slučaj, onda će tek tako probuđena sopstvena snaga života nastupiti kao stalni svedok i svakome će glasno oglašavati da je Sam Bog najčistija i najsvetija ljubav, u kojoj nijedno biće, a pogotovo ne istinska deca te ljubavi, nikada neće propasti. **18** Ko prema tome Boga ne nađe na taj način, za njega Bog ni nije Bog pošto nije Bog života, nego samo Bog čovečijeg mudrijašenja razumom, koje stoji toliko dugo sve dok ga ne potisne neko drugo. **19** A ko Boga nađe u svojoj suštini života, i iz te suštine, taj Ga je našao bivstveno i ni jedna moć nikada više neće biti u stanju da Ga potisne. **20** Gledajte, tako stoje stvari zaista. A sada mi obznanite svoje mišljenje o Abedamu i o prvosvešteniku Henohu kako bih vas i u tome ispravio, amin."

351 Poglavlje

1 I prvi od četvorice reče drugoj trojici: "Ako vam je pravo, onda ću ja da vodim reč. A ako neko od vas hoće da govori, onda mi je takvo takođe ugodno." **2** I ostala trojica rekoše: "Brate! Govori ti pošto već govoriš – jer mi smo ionako jedne čudi i jednog viđenja. **3** I tako prvi počeo još srčanije da vodi reč, pa reče: **4** "Dobri čoveče i prijatelju i brate, pošto sam iz tvoje ranije besede razabrao da i u tebi prebiva visok stepen mudrosti, to ću i ja, na način uzvišene mudrosti, pred tobom otvoriti usta kako bih ti time izložio moje puno poštovanje i odobrenje tvoje uzvišene mudrosti. Tako izvoli čuti nagnutog uha. **5** Što se tiče Abedama, koji je tokom puna tri dana boravio među nama čineći tolika čudesa, naše mišljenje stoji ovako kako ću ti sada tačno obznaniti. **6** Abedam je dvostruko biće, jest, rekao bih On je trostruko biće. **7** Dvostruko je biće pošto se u Njemu očito izrazila čovečija i božanska priroda: Čovečija u Njegovoj prividnosti, koja je imala naš oblik i odgovarala mu u svemu savršeno. Zatim božanska priroda u Njegovim rečima i delima pošto se kod Njega primećivala reč kao gotovo svršeno delo. **8** Jednostavan čovek, istina, takođe može misliti i hteti

raznoliko, ali njegove misli i njegovo htenje jedino jesu sasvim tanane tvorevine po sebi, koje pak u svojoj primarnosti nikada ne mogu istupiti do pojave, nego tek kao trudan dodatak kroz mehaničke ili organske sile, kojima se zatim naša unutarnja tvorevina tek dašta odveć nesavršeno podražava. **9** Dakle, takođe na primer možemo zamisliti savršeniju travu, pa zatim i izgovoriti; time je u nama kao stvoreno; ali istu postaviti van nas tako savršenom kako smo je zamislili, ne možemo nikako pošto je naše biće jedino uslovljeno biće i nužno ograničeno i mi zato ne možemo stvarati unutra u beskrajno biće Božje, nego jedino u prostoru svog sopstvenog bića u najmanjoj razmeri kao što Božanstvo čini u prostoru Njegovog beskrajnog bića. **10** Ali sasvim drugačije stoje stvari s Abedamom, Koji nije bio niko drugi do Jehove bivajući u stanju ispoljiti Sebe u svakom obliku – jer kroz čovečiji oblik u Abedamu Božanstvo je delovalo iz Svoje beskonačnosti. I šta prema tome Abedamova usta rekoše, moraše biti svršeno delo – budući da sve stvari koje posmatramo ne mogu biti ništa drugo do misli i reči koje u beskrajnom Božanstvu takođe same beskrajno moraju biti prisutne. Kada ih Samo Božanstvo izgovora, zato i nužno ovako očividno moraju biti prisutne kao u nama samima misli i reči koje smo za nas i u nama izgovorili određenije. **11** Gle sada, dragi, dobri čoveče i prijatelju i brate, tako stoje stvari. Dašta moglo bi mi se prigovoriti i neko bi mogao reći: **12** Ako je tako, kako onda stoje stvari sa čudesnom silom koja se već češće javljala u običnom čoveku ako su mu misli Božje poslušne? – **13** Tu pak kažem: Onda je čovek sam postao ispoljenjem Božanstva, koje kroz njega, mada u manjoj razmeri, deluje, kao što je u najvećoj razmeri izvodljivoj za nas delovalo kroz Abedama. **14** Pa stoga božansko delovanje ne počiva u biću čoveka, nego jedino u biću Božjem, Koji se kroz jednog čoveka ovako ili onako hteo ispoljiti. **15** Tako prema tome stoji i sa Henohom, koji po sebi nije ni više ni manje no što smo svi mi, naime sasvim običan čovek. A pošto ga je Bog preko Abedama pozvao i odredio prvosveštenikom ili organom preko koga se On hoće ispoljavati ljudima u čovečijem obliku, onda Henoh, kada se Bog preko njega ispoljava, bilo rečju, bilo delom, skoro jeste ono što je bio sam Abedam, naime posvećeno ili osposobljeno sredstvo kojim se beskrajno biće Božje hoće ispoljavati mesno ili vremenski. **16** A Henoh kao čovek iz sebe jeste vičan toliko malo koliko i ja. A kada je nečemu vičan, onda je tome vičan jedino Bog kroz

Henoha; što Henoh sigurno mnogo bolje uviđa od mene pošto je on sušiti mudrac. **17** A ja sam ranije rekao da je Abedam i kao trostruko biće. To je zato što baš taj Abedam, kao što barem ja verujem da sam našao, u Sebi sadrži puninu božanske sile pošto je On nastupio kao samostalno savršeno kao najčistija ljubav u Bogu i govorio je i postupao iz te samostalnosti tako kao da nije podređen Božanstvu, nego da je Božanstvo u svom obilju podređeno Njemu. **18** A ako je neporecivo tako, onda je Abedam trostruki, naime Samo Božanstvo zato što je ljubav; dalje sama delujuća svesila Božja zato što je reč čista ljubav; i konačno sama ljubav zato što je samo Božanstvo sa svim Njegovim beskrajnim obiljem moći. **19** Gle, to bi bilo naše mišljenje o Abedamu i Henohu. Ja sam ti ga dao onako kako smo ga našli. Sada je opet do tebe da odobriš ili pokudiš – jer samo mudrost može proveriti i osvetliti mudrost. A Bogu neka je sva čast večno, amin."

352 Poglavlje

1 I Abedam reče na to govorniku i tako i njegovoj braći: "Kažem ti: dao si mi sasvim tačan odgovor i tako je kako si sada rasvetlio. **2** Ali sve to je proizišlo iz tvog razmišljanja preko razuma i preko tvoje svetovne pameti, i usled toga si ti i savršeno čestit čovek. **3** A pošto si sve to našao putem čistog razmišljanja i mudrovanja, tako si na neko vreme oživeo čuvstva svoje duše; no tvoj duh je pri tom ipak ostao potpuno neprobuđen, jest, skoro kao mrtav; a da tako stoji stvar, svi vi treba jasno da vidite iz nekoliko malih poređenja. **4** Duša i njena čuvstva jesu cvet duha; a ako jedan ljiljan koji još nije sasvim procvetao otkineš sa stabljike pa staviš u vodu, onda će i tu procvetati i njegov spoljni oblik i miris biće potpuno jednak onom koji je procvetao na stabljici. Ali kada potom treba da sazre živo seme – gle, tu će ono propasti zajedno sa uvenulim i delom istrulelim cvetom – jer život semena ne potiče od cveta, koji samo ima određenje da razvije oblik semena, ili što je telo semena, nego samo od korena koji se nalazi u zemlji zasićenoj životom. **5** Sada gle, isto tako stoji stvar sa čovekom – ako jedino grabi za pukom mudrošću – jer mudrost po sebi onda nije ništa do prazno cvetanje cveta neke biljke koji je uzet ili odvojen od korenske stabljike i ne može izdejstvovati život zato što nema koren i nema zemlje, nego samo puku vodu, koja za sebe nema života, nego samo sposobnosti da oslobodi

život iz zemlje i da koren održi primljivim za život iz zemlje. **6** Ljubav je pak koren drveta života, a srce ili duševnost, čud, koja se izražava u osećanju jeste zemljište. Onaj koji prema tome hoće da ubere plodove života, taj mora da nađubri zemljište, da snabde koren hranom; tako će na stabljici, koja živi na zdravom korenu, cvet, i s njim i živo seme, odveć dobro poneti. **7** Ti si Abedama i Henoha po istini savršeno verno pojmio onako kako je ljiljanov cvet, koji je odvojen i koji cveta u vodi, savršeno sličan cvetu koji cveta na stabljici. Ukoliko pak počneš tražiti seme, zaista, nećeš ga naći zato što nema korena ni zemljišta. – Razumeš li takvo? **8** Ali čuj još jedno malo poređenje. Gle, za topla leta blistaju veoma mnoge biljke nad tlom zemlje; a kada dođe zima kao jaki ispitivač života, upropašćuje sve tvorevine svetlosti; jedino koren i sasvim sazrelo seme nije kadar usmrtniti. **9** Gle, isto tako je i predmet spoznanja o Abedamu i Henohu. Razum će Abedama i Henoha držati toliko dugo sve dokle su oni prisutni i opipljivi za njega, a i razmišljaće o njima toliko dugo sve dokle ne dođe do njemu zadovoljnog krajnog ishoda. Nađe li ga pak, onda je za njega i zašlo sunce i zima je počela. **10** Spoznanja će odumirati i prelaziti u smrt, koja je čista zabluda i zloba, i nalik je rastinju buđi i sunderima koji nemaju korena ni semena. **11** Ako je pak Abedam i Henoh primljen ljubavlju u srcu, onda će postati drvetom na čijim granama će obitavati čak i duhovi nebesa. **12** Jer tu će Abedam biti koren i Njegova reč zemljište, iz kojeg će u svakom pogledu proizići Henoh pun živog zrelog semena; i cvet tog stabla će biti valjan i daće sam semenu pravo obličje i pravu čvrstu haljinu, u kojoj će se život večno držati. – Razumeš li takvo? **13** Jest, ti sada razumeš kao što vodenii cvet liči potpunom cvetu; ali ako samo ostaneš u vodi svog razuma, onda iz tog tvog razumevanja neće izrasti živo seme kao što neće izrasti iz vodenog cveta. **14** A Ja ti kažem: Obuhvati svoju cvetnu stabljiku koja je odvojena od korena dobrom, živom zemljom svoga srca, pa zalivaj istu neprestano živom vodom koja je sada potekla iz mojih usta, tako barem seme možeš dovesti do sazrevanja, istog zatim ponovo da poseješ u svoje zemljište kako bi zatim i primio nov koren života, kojeg zima više neće moći da ošteti – jer bez korena nije moguć život. **15** Ti se sada dašta čudiš Mojoj mudrosti. Ja ti pak kažem: Traži da te što pre čudi Moja ljubav; onda se više nećeš toliko čuditi mudrosti, nego večnome životu, koji je ljubav i prauzrok svake mudrosti. **16** Ako te neko podari lepim cvetom kojeg još nikada nisi

video, onda se veoma raduješ – Ja ti pak dajem celu biljku. Zasadi je u zemljište pa ćeš tu žnjeti koren, cvet i konačno i seme života. **17** Razumi takvo! A ukoliko ti je nešta strano – gle, tu sam Ja i tamo je Henoh; pitaj i mi ćemo ti odgovoriti iz korena, tebi i svakome, amin!"

353 Poglavlje

1 I prvi od četvorice, veoma začuđen velikoj mudrosti strančevoj, zatim reče: "Čuj dobri čoveče i prijatelju i brate, od Tvojih reči mi ništa nije nerazumljivo, jer si se jasno izrazio i slika ubranog ljiljana čiji cvet bi se zatim besemenom razvio u bazenu – beše odveć upečatljiva i mi smo tačno shvatili šta si nam time hteo reći. **2** Sasvim uviđam da je sve to potpuno zasnovano u celoj prirodi i prema tome tim više nepogrešivo u prirodi čoveka. No pri kraju svoje besede ti spomenu nešta pošto si malo dospeo u afekat – i tu ti već moram primetiti, dragi dobri čoveče i prijatelju i brate, takvo ne mogu valjano zbrinuti pod krov. **3** Jer tu ti reče o svojim rečima kao da su živa voda kojom otkinutu stabljiku cveta treba marljivo da zalivam, čime ću barem imati seme, mada unekoliko ne već odmah koren, koje bih tek mogao posejati u svoje zemljište radi novog zadobijanja korena, stabljike i cveta i otud zatim i novog semena za večan život. **4** Sve je tačno, premudro i jasno. Jedino kako ti svoju reč činiš živom vodom, ili kako da je štaviše ja činim – gle, dobri čoveče i prijatelju i brate, to je malo smelo rečeno, to jest za sada dokle ja još ne razumem. **5** A ako hoćeš da mi ukažeš bratsku ljubaznost i da se o tome izraziš malo određenije, onda budi siguran da ćemo ja i svi mi svakoj tvojoj reči doista ukazati poštovanje i pokušaćemo je odnegovati u svojim srcima do živog korena i živog semena. **6** Prema tome molimo te da učiniš takvo!" **7** I presveti Ava na to otvori Svoja usta i reče: "Ti si zaista postavio najbolje pitanje – jer Ja ti kažem: Baš od toga zavisi da sve tačno shvatite. **8** Onaj koji ne razume kako je Moja reč živa voda – ne razume ni najmanje šta je Bog, šta Abedam i šta Henoh – jer to će mu jedino živa voda potpuno otkriti. **9** A pošto istinsko unutarne upoznanje prežive vode takvo uslovljava, onda se postavlja pitanje: Kako je prema tome reč iz Mojih usta živa voda? **10** To vam takođe valja videti iz jedne verne slike; pa tako čujte: **11** Ti kod kuće imaš vrt; u njega si zasadio razne dobre biljke; kada pak leti nekad bude veoma sušno, tada biljke

polivaš dobrom vodom kako se ne bi osušile i odumrele u besočnom zemljištu tvog vrta; no uprkos tvog vrednog zalivanja biljke uspevaju samo jedva i tvoja žetva je zatim isto toliko oskudna koliko je bedno zemljište živom hranom, koja se jedino sastoji u blagoslovljenoj kiši iz oblaka neba. **12** Ti kažeš sam iz svoje mudrosti: Sušna godina jeste bič kako za biljke, tako i za naše stomake i za našu kožu. – **13** Zašto li držiš kišnicu boljom i hranljivijom od vode koju izlivaš iz svog krčaga preko bilja? – Odgovori mi iz svoje mudrosti!" **14** I govornik uzvrat: To je sasvim prirodno – zato što je izvorska voda svoju oživljavajuću silu već preдалa zemlji pre nego što je nemoćna izbila na površinu; a kišnica pada sa još neoslabljenim obiljem oživljujuće sile na tlo zemlje, gde je onda jedna jedina kap za biljni svet izvrsnija od celog krčaga punog najčistije izvorske vode. Velim da je odgovor tačan." **15** I presveti Ava mu uzvrat: "Sasvim tačno – posmatraj prema tome i Moju reč kao kišu iz nebesa sveg života pa ti živost ove Moje prežive vode reči apsolutno više neće biti zagonetno. I Abedam zajedno s Henohom će s velikom bistrinom stajati pred tobom sa svim obiljem Svoje božanstvenosti. Razumi, amin!"

354 Poglavlje

1 Po toj besedi Avinoj ova četvorica silno stuknuše i jedan kao i drugi pomišljaše kod sebe: "Zaista je čudnovato oko tog čoveka. **2** Ko i šta je on, i otkud je došao? – Zaista – čovek govori baš tako kao da je on Sam Jehova." **3** Tu ova četvorica malo odstupiše, nakon što onaj prvi najpre zamoli njemu još stranog Avu za malo izvinjenje, te se savetovahu o premudrom strancu. **4** Prvi odmah upita ostalu trojicu, naime govoreći: "Braćo! Čuli ste baš kao i ja besedu ovog stranog čoveka i sigurno ste razumeli jednako meni; šta vam se čini o njemu? – Ko je on? – Ko može biti?" **5** I drugi reče na to: "Brate, ti znaš da se u nekim stvarima još nikada nisam prevario za čitavu kuću i zato i sada mislim da maljem neću udariti mnogo pored glave klina. **6** Slika o vrtu, o navodnjavanju istog, poređenje izvorske vode sa kišnicom i konačno poređenje naše reči sa već nemoćnom izvorskom vodom, Njegovu reč pak sa živom kišom iz nebeskih oblaka i onda na kraju još i nagoveštaj na prisustvo Abedamovo – barem kod mene više ne ostavljaju sumnju da se iza Njega krije – Abedam Jehova. **7** Gle braćo, to je moje mišljenje, koje mi se u

meni samom neopozovljivo nameće a i ispunjava istovremeno moje celo biće takvom radosno blaženom milinom koju još nikada nisam osetio. **8** Ali ovim neću nikome da sam nametnuo svoje mišljenje – i biće mi odveć drago da čujem i vaše mišljenje o tome." **9** I treći odmah na to uzvrat i reče: "Braćo! Barem kako se meni čini, izgleda da brat nije da baš nema pravo – doduše još neću da dodam sasvim svoje "da", ali ako ste svi jednog mišljenja, onda ja sigurno neću reći "ne". **10** Da ovaj čovek mora da je više nego samo običan čovek, to je iz svake njegove reči više nego jasno; ali da li je on neposredno sam Abedam Jehova ili da li njegov duh samo kroz njega, naime stranca, govori, to bi još trebalo razlikovati. **11** Ako je pak do mene, onda glasam pre za neposrednost nego za posrednost pri tome nikoga ni najmanje ne sputavajući u njegovom mnjenju." **12** I četvrti otvori svoja usta te reče: "Brate! Velim da neću mnogo promašiti ako se potpuno složim s tvojim viđenjem. Samo jedino još da se naš razum izjasni pa će se već brzo pokazati kuda se većina glasova naginje." **13** I prvi govornik reče na to: "Braćo! Mi smo potpuno jedno! – Jer to je krišom bilo moje mišljenje već posle Njegove prve besede, i ja se sada veoma radujem da smo ovako jednog srca i jednog uma; samo se sada postavlja pitanje: Kako ćemo sada početi, kako da Mu se opet približimo, koju žrtvu da Mu prinesemo – kako ćemo sada izgledati pred Njim? – Šta da Mu sada kažemo, Njemu, Kome su naše najskrivenije misli bile poznate već mnoge večnosti pre nego što smo postali misaonim i osećajnim ljudima Njegovom svemoćnom rečju? **14** On Koji je jednom rečju negda stvorio nebo i zemlju i sva bezbrojna stvorenja na njima sada je govorio toliko mnogo reči nama. Recite, pomislite šta može, šta će biti s tim?" **15** Tu iznenada stade Ava među njih te reče: "Deco, prijatelji i braćo! Moje srce se vama veoma raduje – jer ste Me našli zaista onako kako priliči slobodnom čoveku. **16** Ali vaš put Meni, svome večnom svetom Ocu, beše naporan – jer mudrost čini male i zamorne korake, dok ljubav upada kao s vratima u kući; a pošto ste Me našli, radujte se sada i preko mere – jer Ja, Bog Svemoćni, kao vaš preljubazni Otac, jesam sada vidljivo među vama. **17** Dođite svi ovamo na Moje grudi i osetite da Sam zaista vaš večni, sveti, preljubazni Otac! Dođite, dođite, amin."

355 Poglavlje

1 I smesta svi navališe, ne samo ova četvorica, nego svi koji su se u to vreme nalazili na visini i obuhvatiše Avu plaćući suzama radosti i ljubavi. Svi slavljahu, hvaljahu Njega i dadoše Mu čast u svojim srcima. **2** A On ih sve blagoslovi pa konačno im reče: "Dečice, vi sada imate istinskog Oca i videli ste u Meni Boga; obuhvatili ste Me ljubavlju budući da sam vam došao ljubavlju. Verujte sada svi čvrsto u vašim srcima da sam Ja jedino istinski, dobri, sveti Otac i jedini Gospod neba i zemlje, Bog sve moći, sile i vlasti, Tvorac, Vođ i Održavalac svih stvari i večni jedino najsavršeniji život lično zato što sam Sam večna i beskrajna ljubav i mudrost. **3** Takvo dakle verujte čvrsto u svojim srcima i osećajte to živo da je večni život kroz Moju ljubav savršeno u vama; tako ćete svagda biti sretni ovde i s one strane u večnom domu Moje ljubavi i mudrosti; ovde ćete biti sretni budući da nećete videti ni podneti smrt; i s one strane kroz sve veće unutarne razviće beskrajnog izobilja čudesa Moga života u vama duhovno. **4** Ja sam vas sada blagoslovio kao istinski Otac; blagoslovite pak vi Mene u svojim srcima najodanijom stalnom ljubavlju, tako ćete živošću svojih dela pokazati da verujete da sam Ja jedini dobri Otac, koji vas je tokom večnosti ljubio pre nego što je neko sunce na svodu gorelo. **5** Koji Me bude poštovao rukom, ruka će mu biti blagoslovljena za svako delo; koji Me bude poštovao nogom, neće naći kamenje na tlu kojim putem bude pošao; koji Me bude poštovao telom, imaće blagoslovljeno telo i nikakav bol neće dirnuti vlakno njegovog tela; koji Me bude poštovao ustima, usta ima da mu budu blagoslovljena da će ga hvaliti svi narodi; koji Me bude poštovao očima, neće nikada videti smrti; koji Me bude poštovao ušima, u njegovo uho nikada neće prodreti rđav glas, već skladni zvukovi neka ga ushićuju; koji Me bude poštovao celom glavom i sržju iste, tog ću blagosloviti velikom mudrošću; ko Me pak bude poštovao svojim srcem kao jedinog dobrog Oca, taj jeste koji Me poštuje svojim celim životom budući da Me poštuje svojom ljubavlju koja jeste ceo njegov život; a onaj koji Me poštuje celim svojim životom, taj da bude i ceo blagoslovljen večnim životom iz Mene, svetog, preljubaznog, dobrog Oca. **6** Poštujte Me zato srcem svagda, tako će večni život biti u vama zato što su vaša srca ispunjena onim što je večnoga života, naime Mojom svetom svemoćnom ljubavlju. **7** Niko Mene ne može blagosloviti ni

rukom, ni nogama, ni telom, ni ustima, ni očima ni ušima, nego jedino čistim, Mojom svetom ljubavlju ispunjenim srcem. **8** Ko Me pak blagosilja takvim srcem, taj Me i blagosilja rukama, nogama, ustima, očima, ušima i celom glavom i celim telom, jest, svim svojim silama, a zato i Ja savršeno hoću da blagoslovim celog čoveka k večnom životu. **9** A onog koji samo delom bude hteo da Me blagoslovi, tog ću i Ja, kako rekoh, samo delom blagosloviti. **10** Ostanite zato kod jedine ljubavi, tako ćete stalno imati obilje Mojih blagoslova; a ukoliko se pak ne budete jedino držali ljubavi, onda će i Moji blagoslovi biti jednaki vašoj ljubavi. **11** Zaista, Ja vam kažem, dečice Moja: Meni, vašem Ocu, nije potrebna neka Mene posebno poštujuća takozvana služba Božja – jer Ja sam dovoljno moćan da večno vršim svaku službu kao što sam je vršio već od večnosti bez vaše žrtve i bez vaše službe Božje. **12** A ako već hoćete da Mi služite, onda se služite uzajamno u Mojjoj Očinskoj ljubavi, tako ćete biti istinske sluge Božje. **13** Ko hoće da žrtvuje, neka žrtvuje u svome srcu – Moju Očinsku ljubav u svome srcu da Mi prinese kao žrtvu; takvu žrtvu ću svagda pogledati najblagovoleći. **14** Sada znate sve živo u vama. Obratite svagda živo pažnju na to i tvorite tako. Tako će izobilje večnoga života poput potoka izbiti iz vaših krsta i tu uništiti stan smrti za večno, večno, večno, amin. **15** Henoh jeste Moja usta kod vas. Njega slušajte i njegova reč će vas blagosiljati ili suditi po kakvoći vaših srca, amin, amin, amin." **16** Tu Ava opet postade nevidljiv i nestade tako pred plačućim očima dece zadnji put, to jest toliko dugo dokle još Adam življaše i potom Ga opšte više niko ne vide sve do velikog vremena vremenā u ploti kao sin čovečiji.

356¹⁹ Poglavlje

1 Tek posle određenog vremena oci počеше da se oporavljaju i da posmatraju oko sebe da Jehova nije tu negde. **2** Ali takav trud beše uzalud – jer se Jehova opet sakri u Svoju svetinju i nije se više mogao ugledati drugim okom do jedino očima čiste ljubavi u srcu. **3** Posle nekog vremena Adam pristupi Henohu te mu reče: "Henoše! Govori nešto o Njemu, Koga naše oči nisu bile dostojne da gledaju, kako se ne bismo osećali toliko sirotim. **4** Jer ništa nije bolnije za srce nego kada nedostaje ono što si

¹⁹ Vidi: 2:170.

jednom obuzeo ljubavlju. Tim bolnije je pak kada nedostaje Onaj Koji je jedini život naših srdaca i otud jedini predmet naše najsilnije ljubavi. **5** Zato govori, Henoše – govori! – Govori o Njemu, jest, ni o čemu drugom ne govori osim jedino o Njemu – jer jedino On je sada postao najveća potreba naših srca. **6** Takođe nemoj da govoriš o onom što se negde odnosi na Njega, nego sasvim prosto o Njemu samo govori. Takođe nemoj kako je bio među nama pun ljubavi, smilovanja i snishođenja i kako nas je sve vodio i učio i pokazao nam s najvećom blagošću ljubavlju prepune presvete puteve prema Njemu, prema Njemu, najboljem, najsvetijem, preljubaznom Ocu! **7** Dakle govori samo o Njemu, dragi Henoše, amin." **8** I Henoh otvori usta te reče: "Čestiti oče, tvoja želja je čista kao voda tamo koja igra kod belog peska izvirući pod belim kamenom iz čista izvora, ali razmisli šta znači "govoriti o Njemu, o Njemu jedino govoriti". **9** Pogledaj Njegove velike reči oko nas! Mi sami nismo ništa drugo. I šta god pogledali nije ništa drugo osim Božja reč. **10** A sada želiš da o Njemu govorim ne dotičući išta što bi stajalo u bilo kakvom odnosu s Njim. **11** Reci mi, prečasni oče, kako bi takvo bilo moguće? Jer govoriti čisto o Njemu bez doticanja drugih slika i stvari i predmeta koji se odnose na Njega sasvim je nemoguće. **12** Moralo bi se neprestano sve dalje izgovarati Njegovo ime – ali kako bi se to tebi činilo posle samo malo vremena? **13** Ili da li bi se takav odveć jednoličan niz jednog te istog imena, makar njim bio označen najviši i najdostojniji predmet naše ljubavi, mogao nazvati besedom? **14** Zato ti, prečasni oče, moraš malo da promeniš, istina, samu po sebi najčistiju, ali bez obzira ipak neizvodljivu želju svoga srca, pa ću ja smesta jemčiti za nju. **15** I Adam uvide nerazumnost svog zahteva, pa reče konačno Henohu: "Jest, jest, sine moj, imaš ti pravo, moj zahtev je zbilja čisto neizvodljiv. Zato postupi po svome srcu koje je odveć srodno s ljubavlju najsvetijeg Oca i biće mi beskrajno dobrodošlo sve šta god izneo o Njemu, amin." **16** Odmah Henoh svima prisutnima počе upućivati sledeću kratku besedu, naime govoreći: "Oci i braćo! Zar još nikada niste posmatrali kako mesec danju izgleda pored sunca. Koja je razlika između njegove svetlosti i svetlosti sunca? **17** Vi me svi gledate začuđeno i ne znate šta s time hoću da kažem. **18** O čujte, tu sliku ćemo već jasnije da otrebimo. **19** Gledajte, kada moćna sunčeva svetlost sa previsokog svoda svetli dole do nas, tada mesec stoji posramljen pored velike svetiljke dana i jedan oblačić u zracima sunca blista

mногоstruko više nego mesec sa svem svojom noćnom razmetljivom mesečinom; tek kada velika dnevna svetiljka sasvim zađe, počinje da se ističe mesečeva hladna svetlost, pored koje i male zvezde mogu da svetle. **20** Gledajte, baš tako sada stoji i sa mnom; svaka beseda sada o Ocu iz mojih usta izgledala bi baš kao svetlost meseca pored sunca – a kada padne večer i noć, tada će i moj mesec svetleti kao da ima sopstvene svetlosti i dopustiće i drugim zvezdama oko sebe da svetle. **21** Sve dokle pak velika svetiljka reći Božje svetli u nama, dotle je moja mesečeva svetlost puka nerazumnost; zato otpustite mi sada traženu besedu i uživajte svi još u zracima velike svetlosti u nama. **22** Jer sada bi moja beseda ličila na pravo pomračenje sunca u nama; zato ostanimo na danu dokle traje. **23** A ako nekada tom danu dođe kraj, onda – oci i braćo – tek se osvrnite za mesecom! A sada dajte da idemo kući – jer sunce se već približava zalasku. Učinimo to, amin!"

357 Poglavlje

1 I svi oci zajedno sa četvoricom od Podneva digoše se sa zemlje po besedi Henohovoj i siđoše dole u stanove. Kako dospeše tu, Adam pozva Henoha, poznatog Abedama i četvoricu od Podneva da ostanu kod njega preko noći i da večeraju u njegovoj kolibi. **2** Gosti na to pozdraviše Adama s detinjom ljubavlju i Adamu rado ispuniše želju pa uđoše u kolibu Adamovu. **3** Adam pak smesta naruči kod Seta jelo i Set se odmah postara. **4** Zato hitrim korakom ode u svoju kolibu i naloži njegovoj deci da donesu tri srednje korpe pune najboljih plodova, mleka, soka od bobica, vode, hleba i meda. **5** Brzo požuriše deca Setova u njegove velike ostave da ispune volju njihovog oca. Ali veoma začuđeni i tužni se vratiše iz ostava pošto ih nađoše sasvim izpražnjene. **6** Čim takvo obznaniše Setu, on se smesta sam dade u ostave i nađe tu na njegovu ne malu žalost izjave svoje dece potvrđene. **7** "Šta mi je sada činiti?", upita svoje sopstveno srce – no ono osta nemo i ni jedan dobar savet ne htede se objaviti u njemu. **8** Zato smesta iziđe iz svog doma i dade se opet u dom Adamov. **9** Prispev tu – ispriča sažaljivim izrazom lica odveć jadno stanje svojih ostava. **10** Kada pak Adam, već prilično gladni, takvo ču, ožalosti se sam; obrati se pak konačno Henohu te ga upita da možda njegove ostave ne stoje bolje od Setovih. **11** I Henoh uzvрати na to: "Čujte,

ukoliko s ostavama oca Seta stvarno stoji tako kako nam je obznanio, onda sam već unapred siguran da moje ostave ne stoje tako jadno kako njegove. **12** A ja velim da se ovaj put otac Set u svojoj velikoj revnosti nije dovoljno osvrnuo u svome domu – zato dajte još jednom meni da kažem: Setove ostave su prepune, i otac Set neka još jednom ode u njih da bi ih našao napunjenim. **13** Jer Ava Jehova nije samo pun ljubavi i smilovanja kada vidljivo hodi među nama nego On je sasvim isti i kada je skriven našim očima. Zato Njemu sva naša ljubav, sva hvala i sva čast večno, amin." **14** I Set reče: "Henoše, istinu si rekao. Dobrome, preljubaznome Ocu sva naša ljubav i obožavanje! Jer On mi se sada pokazao velikim i odveć milosrdnim – jer zaista – ispražnjene behu moje ostave do zadnje kapi, a sada ih vidim opet obilno napunjene u svome srcu." **15** I smesta Set opet ode u svoj dom, a sva njegova deca i njegova žena mu požuriše u susret vičući: "Oče, oče! Naše ostave su prepune najdivnijih i najmimirisnih jela svake vrste!" **16** I Set se smesta sruši na lice i htede zahvaljivati i moliti, no jedan glas viknu kao iz nebesa: "Dragi moj brate Sete! – Ta Ja te znam, i ti znaš Mene! – Zato diži se i postaraj se za Adama i njegove Meni drage goste, amin!" **17** Tu Set skoči, pogleda oko sebe ne bi li negde ugledao svetog Avu. **18** Glas pak ponovo reče: "Sete, šta tražiš očima oko sebe? – Zar nije srce Moj dom u tebi? – Zato idi i posluži goste, amin." **19** I Set smesta ode i bogato opskrbi poznate goste i ispriča šta mu se desilo. **20** I Henoh uzvрати na to: "Tako jeste i ostaće da je uho bliže životu nego oko. No jedino srce jeste večno obitavalište života. Zato Njemu, Ocu sveg života potpuno posvećenje naših srdaca večno, amin." **21** Zatim Adam blagoslovi goste, slavljaše Boga s njima pa se s njima dade na počinak.

ŠESTA KNJIGA

Poslanstvo vesnikā u Dubini

1. Poslanstvo

358 Poglavlje

1 Pošto smo se u svemu sedam dana zadržavali na Visini kod dece Božje i tu podrobno od dela do dela i od reči do reči saposmatrali i slušali prvo zasnivanje crkve na zemlji kroz Jehovino vidljivo prisustvo, i time nam je potpuno objašnjeno šest dana stvaranja, koje je u Bibliji označio Mojsije, kojima ne treba razumeti ništa drugo do upravo zasnivanje prve crkve na zemlji – to ćemo na kratko opet napustiti Visinu te uputiti se za Hanoh kako bismo tu videli i čuli šta se tamo dešavalo i koje promene su se desile za nedelju dana. **2** Pa pođimo naniže. – Šta se tu događa, šta ima? **3** Gle, upravo Kizehel, Setlahem i još jedan brat, koji neka se zove Joram, polaze u dvor Lamehov. **4** Šta li nameravaju, šta li će učiniti i šta li će se sve pred njihovim očima jezovito i gnusno pokazati? Pa tako čujte i gledajte. **5** Sedmorica vesnika od svog brzog dolaska u Hanoh dadoše se već nekoliko puta do Lameha. Beše im sve pokazano i nisu nedostajale ni umilno doterane sobarice koje se motahu oko njih u raznim bujnim položajima i s privlačnim govorom i pokretima, i zbilja već četvoricu uhvatiše u mrežu, zbog čega na dan raspre i poslah anđela Avelja do njih i zato ova četvorica ovaj put ni nisu prisutna. No, jedino k samom Lamehu im još ne otvoriše vrata. **6** Ovog puta su pak ova trojica čvrsto odlučila da prodru u Lamehovu odaju pošto-poto. – Zato upravo ulaze u dvor. **7** Šta li hoće kod Lameha, koji neće da ih propusti, nego samo da ih svojim novim vrbovanim sobaricama i naložnicama obmane i uhvati u mrežu? **8** Vi znate šta je učinio s imenom Jehovinim. Gle, o tome se, dakle, radi. Svojeručno ima da iskopa rupu i da očisti ploču na opisani način. **9** Šta pak sve budu videli u toj prilici, moćićete i vi da gledate prilično jasno uz njih. **10** Kako dospeše do prvih stepenica, nađoše ih s obe strane popunjene najlepšim i najbujnije dražesnim ženama u potpuno golom stanju. Žene kukahu jadnim glasom i moljahu trojicu vesnika za spasenje – jer inače sledećeg časa moraju da

umru stašnom smrću zato što im prethodnog dana nije uspelo da ih kao najgore neprijatelje Lamehove uhvate pa da ih predaju njegovoj žarkoj osveti. **11** No ovo je samo lukavstvo Lamehovo. Ta trojica smesta prepoznaše takvo lukavstvo, i Kizehel reče golim ženama: "Čujte, pakosna gujska žgadio! – Neće vas Lameh svirepo satrti, nego oštra šiba Jehovina će vam učiniti tako. **12** Gnoj i čirevi će vas žive živcate izjesti napolju pred gradom u lokvama, močvarama i baruštinama! Jehovina svemoćna volja da bude, amin!" **13** Za tren tih oko šezdeset žena, koje stajahu gole, zahvati užasno žareća guba i one besneći i urličući otrčaše kroz ulice grada napolje do navedenih lokvi, močvara i baruština i baciše se tu naglo u njih. **14** Zatim se smesta na njihovim telesima pojaviše čirevi i gnoj, i meso pri još živim čulima zagnojeno i veoma smrdeći počeo se odvajati od kostiju. **15** Tako prve stepenice biše očišćene. Kako pak dospeše do drugih, tu počeo još strašnija kuknjava – jer i te stepenice behu popunjene golim ženama koje su lični panduri Lamehovi ostrim šibama zbilja razderali. **16** Kako krvareće žene ugledaše trojicu moćnih, počeo još silnije da viču da ih ova trojica spasu iz ruku ličnih pandura Lamehovih. **17** I Kizehel zapovedi pandurima napolje do lokvi, močvara i baruština. Tamo će naići na svoje drugarice u poroku i podeliće s njima svoju platu. **18** A vaša ruka neka nikada više ne takne šibu inače ćete umreti jednako ovim junakinjama poroka. – Jehovina volja da bude sada kao i večno, amin!" **19** I smesta panduri baciše šibe, svezaše ovim razderanim ženama ruke za leđa i odvukoše ih napolje do lokvi, močvara i baruština. Tu tek žene počeo strašno da zavijaju kada ugledaše sudbinu svojih drugarica. **20** Panduri im odvezaše ruke pa ih ostaviše. Žene se pak od očajanja baciše u močvare i propadoše tu jednako drugima. **21** Kada panduri opet dospeše u dvor, tada im ova trojica dadoše do znanja da se obrate Jehovi i da nikada više ne stupe na dvor, nego da se upute sa svojim ženama za Farak gde ih čeka drugo određenje. **22** Tih sto pandura smesta napustiše dvor i ova trojica se dadoše do trećih stepenica.

359 Poglavlje

1 Kada pak trojica sasvim dospeše do trećih stepenica, tada se počeo čuditi velikom lukavstvu Lamehovom – jer na takvo nešto nisu bili spremni. **2** A ni

Ja Sam im ništa nisam rekao u njihovoj duši zato da bi u takvoj izuzetnoj situaciji tim više utvrdili svoju silu mudrosti datu im od Mene. Kako, prema tome, Lameh zakrči ove treće stepenice? **3** Na svakoj stepenici su položena dečica i između dece postavljene nage matere sa zaparanim grudima i očajno raščupanom kosom. Deca su bila vezana užima za prečage i matere s gvozdenim okovima oko struka vezane jakim lancima za stepenice. **4** Kada matere ugledaše trojicu moćnih, tada počеше da kunu i da proklinju sebe i trojicu kako sledi: **5** "Iz kog pakla najgoreg od svih Sotona ste se popeli kada nas zbog vas ovde tako užasno muče da vam se našom užasnom mukom i najvećom žalosnom nevoljom onemoguću pristup do bezočnog Lameha!? **6** Vi se zovete Jehovinim vesnicima!? – O užasnih li bogohulnika! – Ako je Jehova kao vi, nije li onda naša gnusoba od Lameha blagi dašak u celoj njegovoj neljudskoj pakosti? **7** Šta su vam učinile našao one sirote sluškinje koje je Lameh namamio i zaveo sa svojom beskrajnom svirepošću i đavolskim lukavstvom kada ste ih bez milosti oterali napolje u sramne kloake i lokve i da tamo sve one propadnu telom i dušom? **8** O vi bedni vesnici donjeg pakla, kakvog je nekada učio veliki Farak, vi se još usuđujete pri takvim delima, kakvima svi đavoli zajedno nisu sposobni, da se zovete vesnicima Jehovinim!? **9** Lameh je ubio svoju dvojicu braće pa bi prema tome zaslužio dvostruku smrt. **10** Jehova pak reče Lamehu: Ko bi hteo da ubije Lameha, neka bude osvećen sedamdeset i sedam puta! – **11** One sirote sluškinje zajedno s nama nikada nisu ubile ni muvu; a vi kao tobož vesnici večne ljubavi Jehovine ste ih na najsvirepiji, najbedniji i najsramniji način upropastili i mučiteljski ubili zato što su njih, trostruko nesretne od najsramnije sile Lamehove, za njegove najniže namere panduri za kosu dovukli ovamo u ovu kuću strave, koje ste vi za njihovu svirepost još povrh toga oslobodili i usrećili. **12** O vi bedni, najsvirepiji vesnici Jehovini! Ako nameravate da preobratite gnusobu od Lameha i da ga obratite Jehovi, zašto najpre one nesretne sluškinje niste pokušali da preobratite pre nego što ste ih svirepo pogubili? **13** O gle, vama nije stalo do Jehove, Kojega vesnici hoćete da budete, nego samo do vlasti nad sirotim narodima u dubini svakog kala! **14** Pogledajte nas, bedne i najsramnije zlostavljene zbog vas, kako pod najgroznijim pritiskom Lamehovim moramo da ginemo! Da nećete i nas da grdite lažljivicama pa da nas zato upropastite i ubijete napolju u lokvama i kloakama? **15** Ako vi bednici to hoćete, onda odrešite

naše sveze jer bolnija ne može biti nijedna smrt za ljubeće majke i ni jedan pakao ne može više da muči od ovog stanja u kojem se sada nalazimo pred vama! **16** A ako to nećete, onda nas ostavite da ovde propadnemo i pređite preko nas i naše nevine sirote dece nagore u najsramniji, užasni stan Lamehov i učinite od njega još pakosnijeg đavola no što već ionako jeste! **17** Proklet da je dan koji nam je dao ovaj bedni život! Kletva našim roditeljima, i kletva tvorcu, koji nas je stvorio za takvu bedu, i večna kletva vama, koji ste došli da povećate našu bedu!!! **18** Uništite nas ako možete zanavek, ali nas ne mučite više nego što nas već ionako muče!!!" **19** Tu trojica stuknoše i ne znađahu šta da učine – jer beseda prikovanih žena i plač i vrisak dece počе silno da im ide do srca.

360 Poglavlje

1 Ova trojica se, istina, početkom samo začudiše Lamehovom lukavstvu, kojim im je tako uspešno zakrčio put preko trećih stepenica. **2** Takvo čuđenje beše plod trenutka u pogledu gnusno uspešnog zakrčenja. No, kako pak čuše i optužbu žena, tada njihova savest posta teža i teža i sve krvavije nepravedna zato što tako svirepo osudiše one sluškinje prvih dvaju stepenica. **3** Pa se zato dadoše napolje do lokvi u duhu obiljem sile koja prebivaše u njima, podigoše sve sluškinje očišćene i ponovo oživljene iz baruština i kloaka, zatim ih dovedoše pred žene koje kukahu, pa tek onda uputiše sledeću besedu ženama koje kukahu kada im za to opet potpuno otvorih njihova srca. Ovaj put besedovaše Setlahem, i njegove reči su glasile ovako: **4** "O vi pakosne žene, evo, pogledajte ovamo, tu su sve vaše drugarice u poroku! Evo, stoje drhteći spasene pred vama. One behu mrtve u lokvama. Ko ih je sada digao iz nepristupačnih močvara, lokvi i baruština i očistio i ozdravio i ponovo oživeo, pa tako odveć spasene doveo ovamo? **5** Vi spasene sluškinje! Besedujte ovim najpakosnijim ženama i recite ko vas je očistio i ko vas je izvukao iz ponora smrti i ponovo vas oživeo!" **6** I sve preko sto šezdeset sluškinja rekoše jednoglasno: "O, onda čujte nas, vi prenesretne namiguše Lamehove i njegovih slugu, kojih on još ima veliko mnoštvo, iako je pre tri dana njegov glavni sluga sa probranom silom, koja se zvaše Horadal isto kao njegov glavni sluga, na Visini od dece Jehovine uništen ili mu je postao neveran! **7** Mi smo već bile sasvim mrtve u

kloakama. Samo naše sirote duše hođahu odveć bedno preko močvara, lokvi i baruština. Ali odjednom ugledasmo tri velike svetleće prilike kako se približavaju našem jadnom boravištu i mi prepoznasmo u tim trima svetlim licima da su to ova trojica vesnika Jehovina. **8** I ta tri vesnika ubrzo pozvaše moćnim glasom: "Probudite se za svedočanstvo božanstvenosti našeg poslanstva!" – I smesta naša očišćena telesa ustaše iz ponora i mi se ponovo sjedinismo s njima, zatim nas nevidljiva sila dovede ovamo i sada svedočimo pred vama i svagda ćemo svedočiti da ova tri velika čoveka zaista moraju biti istinski vesnici Jehovini!" **9** I Setlahem reče dalje: "Evo sada, vi najpakosnije žene, i istinska deco zmaja! – Govorite kako vam se čini! – Kako sada stoji s vašom ranijom optužbom? – Recite nam ko dade Lamehu savet da ovo stepenište ovako zakrči? – Zar niste to vi učinile?! **10** Zar niste vi iznajmili decu i neku na silu otrgli sirotim materama za ovu presramnu svrhu? – Zar niste vi ovu decu svojeručno ovde ovako vezale i same sebe na privid pričvrstile lancima za otvorene basamake, i same ste sebi, a da Lameh od vas to ni najmanje nije tražio, požudno zaparale grudi i najvećim delom namazale crvenim sokom? **11** Jehova je na kratko sakrio pred nama da ne vidimo vašu gnusnu priliku. A sada nam ju je pokazao kakva je, i mi vas sada vidimo sasvim i skroz u celom obilju vaše podmuklosti – koju tužbu ćete sada podneti? **12** Maločas ste nas pitale iz kog pakla smo se popeli. – A sada pitam ja vas: Iz kog pakla ste se vi spentrane kada ste pred nama ružile Boga i Lameha? **13** Čija deca ste vi koja kunete istovremeno Jehovu i Sotonu? **14** Šta da se dogodi s vama kada je dom zmajev za vas ipak još suviše dobar? – Recite, presudite same sebi!" **15** I žene počеше da viču: "Priatelji Onoga Kojega ime naš gnusni jezik neće više nikada oskvrnaviti! Uništite nas, uništite nas sasvim – jer za nas je svako iole bedno bivanje još suviše velika milost!" **16** Setlahem pak na to reče: "Dižite se, uzmite decu i vratite ih nazad. A onda izidite napolje do kloaka, operite sebe prljavštinom pa se pokajte sve dok ne dođemo kod vas da vam damo pravednu nagradu za dela vaše pakosti. **17** Jer ovako ste previše loše za svaku kaznu i za svaki pakao. Pa tako dižite se i idite! – A vi spašene sluškinje idite u svoje odaje, obucite se, zatim dođite opet i odvedite nas do Lameha, amin."

361 Poglavlje

1 Žene smesta napustiše stepenište i s decom požuriše, zavijajući, napolje. A sluškinje odoše u svoje odaje da se obuku, dođoše zatim svečano i skromno obučene do trojice, baciše se pred njih, zamoliše ih da oproste njihovu predašnju pakost u kojoj su bile više prisiljene nego samonikle, zahvališe im za milost spasenja, pa ih zamoliše za stalan krepeći blagoslov. I trojica ih utešiše, blagosloviše i ukrepiše u Mome imenu. Nakon što tako postupiše reče Setlahem sluškinjama: **2** "Slušajte sada, sluškinje, koje ste već pet dana služile Lamehu, to jest ne Lamehu osobno, već pre njegovim slugama pošto Lameh posle trostrukog gubitka svoje ženskadije više ni sa jednim ženskim bićem nije imao posla pošto mu je postalo prokletstvom u njegovim ustima. **3** Vi ste sada očišćene i oslobođene i primile ste blagoslov Jehovin od nas, njegovih slugu i vesnika. Tako vam je oduzeto detstvo pakla i dodeljeno vam je detstvo neba. **4** A pošto ste sada postale decom neba, ponašajte se svagda shodno tom kako bi vam taj blagoslov ostao stalno udeljen. **5** Poslušnost je prva stepenica u stanu večnog života. Ako prema tome takođe hoćete da dosegnete večni život, onda budite poslušne svakoj reči koju čujete iz naših usta i iz stalno rastuće ljubavi prema Jehovi činite sve što ćemo vam naložiti. Budete li sve to činile vernim srcem iz ljubavi prema Jehovi, tada će se i vaša snaga povećavati da ćete tako postati pravim junakinjama – ne više poroka, već božanski večnog života, i time ćete postati večno blagougodne Bogu. **6** Prvo što sada tražimo od vas jeste da nas odvedete do odaje Lamehove. **7** Zatim pak idite napolje i skupite suvo granje i odnesite do lokvi i stavite tamo na suva mesta. Skupljajte to sve dok ne dođemo do vas. **8** Kada vas napolju one žene koje se mažu i peru kloakom upitaju, ili neko drugi, zašto tako činite, onda ne recite ništa drugo do jedino **9** da smo vam mi, vesnici Jehovini, zapovedili da činite tako, i teško onome koji bi se usudio da digne ruku na vas ili na drva što skupljate. **10** Sada znate za sada sve šta imate činiti, pa nas sada odvedite do odaje Lamehove, amin!" **11** I smesta deo sluškinja ode ispred trojice, deo za njima. Kada dospeše do vrata odaje Lamehove, sluškinje pokazaše da su to vrata do lične odaje Lamehove te rekoše: "To je odaja, a da li se on tu nalazi ili ne, to ne znamo pri zatvorenim vratima. – Jehova s vama i s nama!" **12** I Setlahem pohvali njihovu odanost pa im naloži da idu napolje da skupljaju

drva. **13** Kizehel pak dotaknu vrata, koja su odveć čvrsto bila zatvorena, zagrađena, i ona naglo poskočiše, i u dalekoj pozadini odaje seđaše Lameh ljuto besan i razjaren na velikom prestolu okružen hiljadu slugu i pandura naoružanih dugim kopljima. **14** Njegov prvi pozdrav beše: "Sluge, zgrabite ove tri gnusne životinje sa planina! Vežite ih čvrsto da ih onda sopstvenom rukom rastrgnem! Njihova krv neka mi osveti krv mojih žena Ade i Cile, i krv moje najlepše kćeri Naeme! Idite i izvršite moju svemoćnu volju!!!" **15** Kizehel pak smesta dignu ruku i reče gromkim glasom: "Stoj! Dovde i ni za dlaku dalje!!! **16** Onaj sluga koji makne samo ruku ili nogu u trenu će biti mrtav!" **17** Lameh, pak, pošto niko ne htedne da mrdne, skoči sam sa prestola, trgnu jednom sluzi koplje iz ruke i htedne time da probode trojicu! – Koplje pak smesta posta užareno i Lameh ga baci od sebe psujući, zgrabi smesta drugo i opeče njim šaku. **18** Pošto vide da je već gotov, upita trojicu drhteći od jarosti i užarenog besa: **19** "Šta hoćete vi planinske zveri ovde? Govorite da vam platim danak koji tražite! – Govorite – govorite – govorite!!!"

362 Poglavlje

1 I Kizehel ponovo dignu ruku i moćnim glasom stade upućivati sledeće reči Lamehu raspaljenom gnevom i besom, naime govoreći: **2** "Lameše, ti ništavni kralju svakog poroka, sve gnusobe i svake najslepije i najcrnje pakosti! **3** Sve vreme našeg boravka ovde, osim slobodnog vazduha i čiste vode, nismo ništa blagovali od svega što Dubina rađa u plodovima i namirnicama – jer mi smo u svemu izobilno opskrbljeni odozgo. Iz tog ti možeš razabrati da mi nismo ovde radi nekog danka. **4** Ali ipak zahtevamo jak danak od tebe. No nikakav danak u stvarima, nego danak u delu zahtevamo od tebe, i prema tome danak tvoje poslušnosti. **5** Gle, ti si kralj, zahtevaš od svakog najstrožu poslušnost na život i najstrašniju smrt, a ipak sam još nikada nisi bio poslušan. **6** Zato ćeš ti sada prvog puta u svome celom životu takođe morati svoju dobrouhranjenu šiju saviti pod težak jaram poslušnosti i učiniti i nositi šta ti mi naložimo u imenu Jehovinom da činiš i da nosiš. **7** Blago tebi ako se u svemu voljno pokoriš. Ukoliko se pak budeš protivio, onda ćeš najžešće osećati oštru šibu Božju toliko dugo sve dok se tvoja kraljevski kruta šija voljno ne pokori i najgipkije ne pogruži

pod jaram naše volje u imenu Gospodnjem! – Jel' znaš sada danak?" **8** Tu Lameh od jarosnog besa skoči u visinu i nasrnu najbesnije prema Kizehelu kao da hoće da ga raskida. Kizehel pak hitro zgrabi Lameha za dugu kosu, podignu ga malo tresući, pa ga upita ozbiljno: "Lameše, ti bedni crve prašine i svake nemoći i potpune slabosti, reci mi sada dokle misliš da nam se protiviš? **9** Ti, kojeg silom Božjom u nama možemo da oduvamo najmanjim dahom usta, ti hoćeš da se rogušiš pred svemoćnom voljom Božjom? – **10** Reci mi šta ćeš učiniti ako te opet oslobodim? Jer ti mi nećeš dotaći nogama zemlju dok se ovde u vazduhu viseći jasno ne izjasniš šta nameravaš činiti ukoliko te opet oslobodim. **11** Koliko ti tvoje sluge vrede pred nama, sada možeš da vidiš. Zato govori!" **12** I Lameh zaškrjuta pa reče konačno: "Onda mi barem dajte tri dana da razmislim da mogu da se priberem – jer vidim sada da protiv neprijatelja kao što ste vi nemam oružja. Zato hoću da razmislim i da se priberem kako mogu da vas slušam. **13** Zato spusti me opet na zemlju pa mi reci šta da činim." – I Kizehel spusti Lameha opet na tle i oslobodi ga. **14** Čim Lameh bi slobodan, smesta otrča do svog prestola, sede tu u svoj kraljevski položaj pa upita s velikom ozbiljnošću: "Šta prema tome veliki kralj i gospodar neba i zemlje treba da učini?" **15** I Kizehel reče na to odveć glupo pitanje: "Kao prvo neka taj veliki kralj i gospodar neba i zemlje odmah siđe sa svoga prestola ako na gvozdenom prestolu neće da izgori do pepela." **16** Tu presto odmah posta sve vrući, i Lameh smesta skoči s njega i prvi put opsova presto. **17** I Kizehel reče dalje: "I zatim će se veliki kralj koji je svrgnut s prestola smesta s nama dati napolje do lokvi, močvara i baruština. Njegova telesna garda će slediti za njim. Kada tamo dospe s nama, onda će već dobiti sledeću zapovest šta će sve imati da čini. **18** I tako sledi za nama u imenu Jehovinom, Jehove, velikog svemoćnog Boga, amin."

363 Poglavlje

1 Lameh pak reče Kizehelu: "Zašto mi nalažeš da smesta sledim zajedno s mojim slugama? Zar nisam pre toga dogovorio trodnevno vreme razmišljanja? – Gde je ono? **2** Zašto nećeš da mi ga priznaš? Odgovaraj!" **3** I Kizehel odgovori na to: "Zato što tako glasi volja Božja. – Mi ne činimo ništa iz sebe samih, nego šta činimo, činimo iz volje Božje, Kojega ime si ti najgnusnije oskrnavio i obeščastio! **4** Zbog toga nikako ne možeš da

dobiješ vreme razmišljanja – jer Bog ti je dao već veoma dugo vreme razmišljanja i preokreta. A ti si ga koristio za najveća sramna i gnusna dela. Zato ti se sada više neće dozvoliti vreme razmišljanja za koje bi da smišliš još više zla no što si do sada smislio. **5** Zato se smesta prilagodi da slediš za nama i Božju dugotrpeljivost više ne iskušavaj nikakvom tvrdoglavošću kao što si do sada činio, inače bi se moglo desiti da na tebi počnemo da upotrebljavamo silu. **6** Šta si ikada postigao protiv Jehove svojom tvrdoglavošću? **7** Koliko vremena ima otkad te je napustio Meduhed sa mnogim hiljadama? I Tatahar koji ga je gonio pogibe sa celom svojom vojskom? **8** Koliko vremena ima da te je čak i hrabri Sihin sa svojom malom ali odveć hrabro lukavom družinom ostavio na cedilu? **9** Koliko vremena ima od gubitka tvoje ženskadije? **10** Šta si postigao protiv Horeda, kome si varljivo dao svoju kćer? **11** Pre nekoliko dana hteo si da zapališ celu zemlju. Pitaj sam sebe kako ti je uspeo poduhvat. **12** Šta se dogodilo s Horadalom koga si poslao s mnogim oružjem da uništi decu Božju? Šta si time dobio **13** Šta ti je koristila sva tvoja svirepost? – Jesi li tako postao bogatiji i moćniji? **14** Razmisli šta si sve već preduzeo protiv Boga i kakve plodove ti je to rodilo! **15** Ja ti kažem: Nikakve druge osim takvih kojima si sve dublje pao u najteže ropstvo Sotone, iz kojeg ćeš se beskrajno teško opet dići. **16** Pao si u zamku da veruješ da si Bog, Svemoćni. O ti nerazumniče, zašto nikada nisi pokušao da stвориš čoveka, ili barem opet da oživiš one koje si ubio kako bi se uverio koliko je nerazumno i bedno tvoje božanstvo. **17** Zato se sada ne opiri da slediš za nama – jer mi smo zadnji Jehovin zrak milosti tebi. **18** Ukoliko ga voljno primiš u sebe, još možeš izbeći sudu Božjem. A inače će ti ovaj zadnji zrak milosti postati neumoljivim sudijom za večnu smrt. – Dakle, sledi za nama!" **19** I Lameh od gneva reče skoro sasvim skrušen: "I šta da činim napolju kod lokvi?" **20** I Kizehel reče: "Božju moć ćeš da spoznaš i takođe da spoznaš da Bog sa bićima tvoje vrste ne zna za šalu – jer Bog je ozbiljan Bog, a ne Bog koji čovečanstvo hoće da posmatra kao igračku Svoje moći." **21** Ove jako energično izrečene reči pokrenuše konačno Lameha da ide, i on pođe sa svojim oružnicima za trojicom. **22** Kada pak ljudi na ulicama videše kako ona trojica idu pred Lamehom, to pomisliše da ih je Lameh savladao i da ih sada izvodi na smrt. **23** Zato vikahu: "Teško nama, teško nama! Lameh se vinuo nad moćnima planina! Danas padnu oni, a sutra će nas njegova sekira ubiti!" **24** Kizehel pak reče

jakim glasom ovima što kukahu: "Sledite za nama i gledajte šta će se desiti – tek tada oplakujte nas pa vas! **25** Onaj koji bi nas doveo do pada, taj bi i Boga doveo do pada. A ukoliko bi Bog bio zarobljen, onda više ne bi bilo nikakve zemlje pod vašim nogama – jer zemlja je Božja kao što je nebo. A zemlja još jeste, dakle i Bog još jeste – i mi iz Njega. **26** Zato sledite svi za nama kako biste videli veliku nerazumnost vašeg praznog straha!" **27** I veliko mnoštvo naroda pođe za njima napolje do lokvi.

364 Poglavlje

1 Kako dospeše do lokvi, močvara i baruština i kako Lameh ugleda svoje sluškinje te vide kako se jedne mažu blatom, trljaju i peru, a druge još behu upošljene dovlačenjem drva, tada nasrnu do Kizehela i upita ga najogorčenijim glasom: **2** "Reci ti meni, velikom kralju ravnice Hanoh, ti dugonoga planinska zveri, koju gnusobu hoćeš da izvršiš ovde na meni i na mom celom domu?" **3** I Kizehel odgovori čvrstim glasom: "Čuj ti, živi dome Sotonin, ti najgadniji pojme celog pakla, ti živo dupe đavola, čija sva dela znamo. Sam postupak će ti dati odgovor. Tako ćuti i više ne pitaj ni za šta. A kada te ja upitam, onda govori ustima čoveka, a ne čeljustima zmaja! Da bude!" **4** Na taj odgovor Lameh učuta i ne reče ništa više jer mu se učini uputnije da ćuti nego da govori pošto se ova trojica nipošto ne dadoše uplašiti njegovim glasom, i njegovim oružjem takođe se ništa nije dalo postići. **5** Pošto pak Kizehel primeti kako stoji sa Lamehovom hrabrošću, tada se odmah obrati sluškinjama koje donesoše drva te im reče: **6** "Čujte, očišćene sluškinje, ispunile ste našu reč pošto ste donele valjanu količinu suvog drveta za kratko vreme. Ako hoćete potpuno da budete slobodne, onda što brže nabavite i vatre!" **7** I sluškinje otrčaše i odmah se vratiše sa gorućim bakljama zgotovljenih od smole i zemljane smole. **8** Kako sluškinje behu spremne s vatrom, tada se Kizehel obrati ženama koje se marljivo mazahu nečistotom te im reče: **9** "Čujte sada! Vaše telo je sada, kao i duša, sposobna za pakao, jer telo sada pomoću ove smrdljive kloake izgleda kao vaša duša. Prema tome dižite se iz ovih kloaka i popnite se na ove gomile drva kako bi bes plamena okončao vaš bedni život i da na plamtećoj lomači nađete svoju već odavno zasluženu platu. Da bude!" **10** Tu žene počеше da zapomažu, da mole i preklinju te vikahu: "Vi moćni poslanici jedinog

istinog, velikog Boga, propišite nam kajanje kakvo god hoćete, i mi ćemo ga se držati odano kroz ceo naš život kao što smo izvršili vašu volju u ovim kloakama! Jedino ovo malo ionako bednog života ostavite nam kako ne bismo večno propali. **11** A ako hoćete ili ako morate da nas ubijete, nemojte to učiniti na ovaj najbolniji način. **12** Za to vas molimo za smilovanje radi vašeg živog, svemoćnog, velikog Boga!" **13** I Kizehel im reče: "Čujte, ovde ne zavisi od nas jer mi vam ne možemo ni suditi ni izbaviti vas pošto nismo ništa drugo do izvršioći božanske volje. **14** Ali bacite se radije pred Boga i predstavite Njemu vašu nevolju i zamolite jedino Njega za izbavljenje, i budite sigurne da ćemo onda učiniti onako kako nam On pokaže kroz naša srca." **15** I žene počеше da viču k Bogu da ih izbavi strašne predstojeće muke. **16** Ali gromovni glas se prolomi kao gnevno užaren do ušiju svih, koji je glasio ovako: "Tek nakon ognja da vam bude izbavljenje!" **17** I Kizehel reče ženama već skoro polumrtvim od straha: "Sada ste čule sopstvenim ušima šta ovde treba da se čini s vama – pa zato više ne oklevajte i uspnite se na drva u imenu svemoćnog Boga, Koji je sada jedino vaš sudija!" **18** I žene se polako podigoše sa tla i zavijajući stadoše da se penju na naslagana drva. **19** Čim se sve nađoše na naslaganim drvima, tada Kizehel zapovedi sluškinjama da ih zapale bakljama. **20** Drhtećim rukama i odvrćajućim licima sluškinje učiniše tako. **21** Brzo vatra zahvati gomile. Žene vikahu još pola izgorele propinjući se besne od bolova u sredini svetlih plamenova sve dok smrt sve ne okonča. **22** Tu Lameh kao pomahnita i upita Kizehela sav besan: "Šta ste vi i šta je vaš Bog sada dobio time što su žene ovako bedno pogubljene?" **23** I Kizehel mu uzvрати: "Rečeno ti je da ne govoriš sve dok ti se neko ne obrati. **24** A ti se ne držiš naše volje, zato ni nećeš dobiti drugi odgovor do jedino odgovor dela." **25** I odmah Kizehel povika jakim glasom: "Vi žene očišćene kroz oganj! Dignite se opet iz pepela vašeg ranije grešnog tela i svedočite Lamehu šta imate da poručite!" **26** I smesta žene kao preobražene ustaše iz pepela i slavljahu i hvaljahu Boga i svedočahu da su ova trojica zaista vesnici večnoga Boga, a i posvedočiše i izjaviše koliko je mala bila muka prema ovome šta sada osećaju u ovom sasvim novom životu. **27** Tu Lameh stade da unilazi u sebe i da razmišlja o takvom nečuvenom čudu.

365 Poglavlje

1 Tek posle tog čudesnog dela Kizehel se obrati Lamehu i upita ga: "Lameše, koji umišljaš ne samo da si velik kralj nego i blazniš da si bog! Ti si već mnoge hiljade pogubio i to na najsvirepiji način, reci nam da li si usled svog božanstva samo jednog ponovo vratio u život? **2** Jer mi znamo itekako dobro da si zažalio poneko delo. **3** Poželeo si da ponovo oživiš svoju braću, koju si ubio, kao i još poneke druge da ti je bilo moguće u vreme kada sebe još nisi umišljao bogom. **4** Zato nam reci zašto takvo sada nisi učinio pošto si veoma čvrsto verovao da si neki svemoćan bog? **5** Nisi li hteo ili nisi mogao ili si možda takvo držao ispod svog božanskog dostojanstva?" **6** I Lameh uzvрати sav važan i gord: "Ja sam to uvek držao ispod svog dostojanstva. Zato takvo nešto ni nisam hteo da učinim!" **7** I Kizehel ga opet upita: "Onda mi priznaj kakva dela držiš dostojna Božanstvu?" **8** I Lameh smesta upita Kizehela: "Zar sam dužan da ti odgovorim na svako pitanje?" **9** I Kezehel mu uzvрати: "Da, to sada moraš da činiš, inače bi mogao da te udari oštar udarac šibom odozgo. Zato samo vredno odgovaraj ono što si upitan!" **10** I Lameh prepozna u prestrogom licu Kizehelovom da s njim nema šale pa zato odmah odgovori na gornje pitanje na sledeći način: **11** "Pošto prema tome već moram odgovoriti, to ti kažem da jedino stvaranje svetova i ponovo uništavanje istih držim dostojno bogu. **12** Sve drugo nije ništa osim puko hvatanje muva i može se smatrati delom manjih, uslužnih duhova. **13** Isto tako su i osveta i sud dostojni bogu. Smilovanje, ljubav, strpljenje, poštedita i slično mogu se smatrati samo osobinama običnih stvorenja." **14** I Kizehel ga opet upita, naime govoreći: "Dobro, neka ti je privremeno tako, samo moraš mi uz to još i dokazati da si ti zaista svemoćan bog. **15** Jer ne proizilazi, ako nećeš, da ni ne možeš. Za svemoć ništa nije nemoguće. **16** Ti bi prema tome opet mogao da oživiš mrtve, samo ako bi hteo? **17** A zato ti sada i kažem da baš sada to moraš učiniti da nam dokažeš svoje božanstvo – jer iz uništavanja i ubijanja još ne prepoznavamo tvoje božanstvo zato što su to u stanju i divlje, krvoločne šumske zveri. **18** Gle, tu stoje sluškinje, žene i tvoje slugе. Ubij nekog pa ga odmah opet oživi, i možeš biti siguran da ćemo te i mi priznati jedinim istinim bogom neba i zemlje i da ćemo te najponiznije obožavati. **19** Ali ne razmišljaj predugo, nego pokaži nam odmah šta si sve kadar kao bog." **20** Tu

Lameh stuknu silno i ne znađase šta mu je sada činiti ili barem šta da govori. **21** I Kizehel mu na to reče sasvim ozbiljno: "Čuj Lameše! Ako nam smesta ne dokažeš svoje božanstvo kao što sam tražio od tebe, onda ću te prisiliti s gorućim bakljama preko tvojih leđa da ti svojim sopstvenim kraljevskim rukama opet iskopaš onu tebi itekako poznatu kamenu ploču na kojoj si napisao ime Jehovino, zatim si je namazao izmetom, ime si prokleo pa si je bacio u rupu punu izmeta i zatrpao je opet izmetom – da je očistiš pa tek onda kao strogi pokajnik celog tvog života istu ploču najuzvišenije da obožavaš i imenu da se moliš." **22** Tu Lameh skoro puče od besa – jer on itekako znađase kako stoji s njegovom svemoću i šta može. **23** Zato i već vide unapred šta će morati da učini, pa prizna konačno sav besan da je njegova božanstvenost samo kraljevski počasni naziv, a nikakva stvarnost. **24** I Kizehel uzvрати: "Ako je tako, zašto si prema tome onako oskrnavio ime jedinog istinog Boga? – Govori, ili odmah ideš na delo koje maločas rekoh." **25** Tu bes skoro proždre Lameha te on osta nem.

366²⁰ Poglavlje

1 Kratko vreme Kizehel sačeka šta će Lameh činiti, to jest šta će na to reći; no tu čekanja beše čisto uzalud. Sva trojica, naravno, znađase to unapred, no trebalo je, ipak, njega radi dati vreme za razmišljanje, da on, potom, ako ga ponovo treba napasti, ne bi rekao: "Zašto mi niste dali da se valjano priberem i spremim?". **2** Pošto uprkos čekanju ove trojice Lameh ne napravi nikakav pokret kao da hoće da se opravda, već se sve više izgubi u svakakve najgnusnije misli osvete te poče sasvim da razmišlja kako da upropasti trojicu vesnika zajedno sa ostalom četvoricom, za koje takođe znađase od strane žena – to mu se Kizehel opet obrati te reče: **3** "Lameše! Ti pakosni slugo Sotone, ućutao si zato što te moja reč uhvatila u trostruku mrežu i sada ispunjavaš svoje srce mislima osvete tako da je celo tvoje biće najgnusnija kletva prema nama i prema tome i prema Bogu. **4** Reci mi kakvo si ti to biće? – Uverio si se u svoju nemoć prema nama. Pokazali smo ti nesavladljivu silu Božju u nama. Ti uviđaš da protiv nas večno nikada nećeš postići ništa u ovoj tvojoj prilici – a ipak se tvrdokorno opireš duhu večne ljubavi Božje u nama. **5** Reci, reci, kakvo si ti to biće? – Pogledaj

²⁰ Vidi: 2:180.

sluškinje koje si postavio na prvo i drugo stepenište kako bi nas sprečile da dođemo do tebe! Gle, bile su mrtve jer naša sila volje iz Boga ih naglo otera napolje do ovih lokvi, gde sve bedno poginuše. A sada sve one opet žive. **6** I svoje žene si sopstvenim očima video kako izgoreše sve do pepela, i video si zatim kako ponovo ustaju iz pepela sa preobraženim telima. **7** Zar ti to nije najjači dokaz za naše božansko poslanje u najvećoj meri? **8** Reci, reci šta hoćeš da postigneš i šta možeš protiv nas sa svojim prkosom i zatim sa tvojim mislima osvete? **9** Ti bedni, nemoćni crve u prašini najveće ništavnosti! Ti hoćeš da se opireš Bogu, a mi bismo mogli da te oduvamo najmanjim dahom svojih usta, samo ukoliko bismo hteli. **10** O ti gnusobo pakla!!! Sa Bogom hoćeš da se boriš dok tvoj život svakog trenutka zavisi jedino od Njegovog smilovanja! **11** Kako ćeš da napadneš Boga, Njega! Koji u trenu tvog napada može da te uništi i osudi u pakao svog večnog gnevnog ognja! **12** Stupi u borbu s nama, ti bedni crve blata i najsmrdljivije prašine, pa ćeš se brzo uveriti šta ćeš postići protiv nas! **13** Razgori se najodvratnijom, najsmrtnijom, razjarenom osvetom prema meni, ti bedno dupe đavola, i uništi me, hladeći svoju veliku osvetu, ako možeš, i uveri se još više u svoju najveću nemoć i slepoću! **14** Vidiš kako je potpuno ništavna sva tvoja moć samo protiv daha mojih usta. Reci, zašto hoćeš da nam pružaš tvrdokorni prkos umesto pogođene poslušnosti, kojom jedino opet možeš dospeti do milosti Božje i mogao bi nam postati, istina, pokajan ali inače odveć dragi brat? **15** Govori, govori, zapovedam ti u ime Onog Koji nas je iz prevelikog smilovanja sa svetih Visina poslao dole k tebi u ovu tvoju kletvom opterećenu blatnjavu Dubinu kako bismo te za Njega pridobili!" **16** I Lameh, silno nadut, konačno odgovori: "Šta si govorio, ja ne razumem, a ni neću da razumem – jer tako se ne govori s kraljem koji je, kao ti, govorio s Bogom i takođe od Njega ima reč da će sedamdeset i sedam puta biti osvećen onaj koji digne ruku na njega. **17** Ja se neću osvetiti tebi, a pogotovo ne Bogu – jer itekako dobro znam svoju nemoć. **18** A ti si već napastvovao na mene, kralja Lameha. Zato gledaj kako ćeš izići na kraj sa svojim Bogom. **19** Božji poredak i mudrost doseže dalje od tvojih očiju. A ako jesam kakav jesam i ako činim kako činim, sigurno ne van Boga, nego kao ti u Bogu, zašto me prema tome praviš gnusobom kojoj nema ravne? **20** Ako sam ja kralj Dubine i ako si ti poslat meni, onda razgovaraj s kraljem kao poslanik kako dostoji, a ne kao da ćeš da mi sudiš.

21 Moju moć možeš ovako slomiti, ali moju volju na taj način večno nikad! – Razumi, ti gordi zlikovče prema meni, kralju ove nesretne proklete zemlje!"

367 Poglavlje

1 I Kizehel odgovori Lamehu na ovu njegovu kraljevsku besedu govoreći: "Čuj Lameše, imaš pravo što ti kao kralj zahtevaš takvo od mene i nas svih. Samo mi reci šta prema tome mi kao istinski vesnici najvišeg i najsvetijeg Boga treba da zahtevamo od tebe pošto smo ti dovoljno dokazali delima i rečima da zaista jesmo što kažemo da jesmo? **2** Kako se sa tvoje kraljevske strane slaže prvi poziv s izrazom "planinske zveri" s našim božanskim poslanstvom? – Kako prvo zakrčenje stepeništa pred nama i uopšte svako ponašanje s tvoje strane prema nama, nakon što si već dugo itekako spoznao kako stoji s nama? – Razjasni nam to kraljevski! **3** Ukoliko možeš to opravdati, onda ću povući svaku svoju reč, i sve što ti učinih našao, popraviću obilno; u to budi siguran. **4** Teško pak tebi ako to ne možeš! Jer ti si se pozvao na Boga, na Boga, kažem ti! Koga si rečju i delom kleo i kao najveći svetogrdnik si se stavio u poredak Njegove večne, nedodirljive svetosti kako bi nas, koji smo stavljeni u poredak Njegove svetosti, u svome pakosnom srcu iz nekog prividnog razloga mogao da osudiš! **5** Zato se priberi valjano u tom tvom poretku, inače – kako rekoh, teško tebi! **6** Kažem ti, za to ćeš primiti prvi udarac božanske šibe! Dakle govori, amin!" **7** I Lameh stupi sasvim osorno pod Kizehelovo lice i poče mu upućivati sledeće reči, naime govoreći: "Da ne misliš da će se Lameh saviti pred tvojom izrečenom pretnjom!? Neće! **8** Zato kralj Lameh za svoje reči tebi ni neće dati nikakvo opravdanje – jer se Lameh ne boji smrti, a prema tome ni Boga, a pogotovo ne tebe makar bio opremljen hiljadostruko većom moću nego što kao poslanik Jehovin ionako jesi! **9** Ako hoćeš da me biješ vatrenim šibama, samo to čini do smrti. Život mi možeš uzeti, ali moju volju i um mi nećeš sve dokle živim! To ti se kunem svojom kraljevskom čašću! **10** Ako ćeš da me mučiš najvećim mukama vremenski i večno, time ćeš jedino hraniti moj gnev, ali nikako ga nećeš oslabiti, i moja volja će ostati kakva je sada, čvrsta i zemaljskim teretima čak nesalomljiva – i ti ćeš se uveriti da se volja Božja da slomiti, ali volja Lamehova neće! **11** Provuci mi užarene zmije kroz

telo i baci me u užareno belo gvožđe, i tako ću tebe i tvoga boga samo tim više proklinjati! – A ako hoćeš da me slomiš, onda me uništi – jer ako me više nema, onda će i doći kraj nesalomljivosti moje volje! **12** Konačno moram još da ti primetim da Lameh raspolaže još drugim silama koje još nije držao vrednima, kao vi vaše, da upotrebi. A ukoliko mu pridete suviše blizu, to je vrlo raspoložen da vam pokaže kako stoji s njegovim božanstvom! **13** Zato vam savetujem da najduže za tri dana napustite ovaj moj kraljevski grad, inače ćete se gadno provesti. **14** Istina da si ti već nada mnom izgovorio "teško tebi". Ja kao kralj iz obzira takvo još nisam učinio pošto sam prvo mislio u sebi: U moje zakone niste upućeni i prema tome još ne podležete nikakvoj kazni osim zastrašivanja. – A drugo mislio sam takođe: Pa i oni su zajedno sa mnom i mojim narodom deca Adamova, i usto još neotesana i neprosvećena u ovom mom gradu; zato ću ih i štedeti što duže. – **15** A pošto sada vidim da ste tvrdoglavo uporni da mene, kralja, učinite robom vašeg ćefa, to sada i ja vičem oštro na vas "teško vama" ako se, kao što rekoh, za tri dana ne pokupite na svagda iz mog kraljevskog grada! **16** Pa prema tome udaljite se odavde – jer od sada od Lameha nećete dobiti nikakvo pitanje ni odgovor i u slučaju vaše neposlušnosti znaće da upotrebi pravo sredstvo da zlikovce kao vas kazni najosetnije. **17** Razumite valjano i udaljite se!" **18** I Kizehel reče na to: "Dobro, neka bude kako kažeš. – Čujte žene i sluškinje a i vi oružnici i sav narod: napustite sa nama ovo mesto, Lameh jedino ostaje i tokom tri dana neka ovde kuša šibu Božju. **19** Možda ćemo mu posle tog vremena biti dobrodošliji nego danas. Da bude!" **20** I odmah svi napustiše mesto i radosno se sa trojicom vratiše u grad. Jedino Lameh osta bolno prikovan te ne mogaše napustiti mesto. I trojica zapovediše da se niko iz grada nipošto ne približi onom mestu tokom tri dana.

368 Poglavlje

1 A za ta tri dana ova trojica posetiše četvoricu ostale braće koji u jednom konaku ležahu bolesni pošto ih je duh Aveljev malo kaznio zato što dopustiše da ih zanesu sluškinje Lamehove. **2** Ova trojica znađahu valjano da ću onu četvoricu malo kazniti, ali preko koga – to još ne znađahu. **3** Pošto se Kizehel u toj stvari obrati Meni, to mu i otvorih unutarnji vid te on

vide duha Aveljevog, pokloni se pred njim te ga upita: "Brate iz nebesa, koliko dugo još moraš ovako da držiš ovu četvoricu sirote braće?" **4** I Avelj uzvratu Kizehelu: "Sve dokle predstava tela ne nestane iz njihovih srca. **5** Pogledaj ovamo, tu su njihova srca otvorena! Vidiš li kako još gomila masnih, golih ženskinja prebiva u odajama koje jedino treba da su posvećene ljubavi prema Bogu i kako se duh braće naslađuje gledajući ih, rije u njihovim telesima. **6** Gle, to mora napolje! Pre moja šiba neće mirovati. **7** Zato ih možeš i prilično ozbiljno opomenuti a i pokazati im kako stoji s njima, ali o mome imenu moraš ćutati." **8** I Kizehel na to upita duha Aveljevog: "Čuj mili brate iz nebesa! – Čemu se nadaš za Lameha? – Verujem da se iz temelja nikada neće obratiti. Ukoliko se pak obrati, neće li to pre biti prividno obraćenje a ni najmanje pravo i sasvim potpuno iznutra istinsko?" **9** I Avelj reče Kizehelu: "Dragi brate! Ne brini se o ishodu ove stvari, nego postupaj najstrpljivije po volji Božjoj, koja ti je odveć poznata. Tako će se na kraju sve okrenuti pravoj meti i nepogrešno će je i doseći. **10** A tebi je pre svega potrebno strpljenje; ako ga imaš u pravoj meri, onda ćeš sve lako činiti i očekivati. **11** Ne gledaj zato kako se Lameh osvrće i obrće, nego pazi uvek najtačnije na tok božanske volje u sebi i postupaj, kao do sada, strogo po njoj; tako ideš ionako najpravijim i prema tome i najkraćim, najljubaznijim i najispravnijim putem. **12** Da li će se okoreli Lameh danas ili sutra, ili tek za godinu dana ili više godina obratiti, to neka ti je svejedno – jer takvo Gospod svagda zadržava za sebe – jer Njegovi putevi su neistraživi i Njegova rešenja nedokučiva. **13** A mi činimo pravo u svemu ako jedino izvršavamo Njegovu volju i ako Njega, najljubaznijeg, presvetog Oca, ljubimo iznad svega. **14** Zato budi bez brige za krajno dejstvo svog poslanstva Lamehu. Tvoru volju Božju, a sve drugo stavi u svemoćne ruke Onog Koji ti za tu službu stalno pokazuje Svoju najsvetiju volju, tako će sve doći svom pravom kraju. **15** Pogledaj mene! Misliš da me brine kada će ova tvoja braća ozdraviti? O, nipošto! Jer moja ljubav prema njima je isuviše uverena da je beskrajno najmudriji, sveti Otac izabrao lek koji deluje. **16** Moje je pri tome da taj lek najodanije prenesem te da ga strogo dodelim potrebnjaku. Sve drugo leži u Očevoj ruci. **17** Strpljenje je prema tome naše glavno; koji je ima u svome srcu, taj će gledati krune svojih dela; dok nestrpljivi neretko u trenu više uništava no što je ranije deset godina gradio. **18** Kada mati vidi da njena deca vole nešto što je korisno, uzvišeno i

lepo, ali pri tome je nestrpljiva i zlovoljna zato što deca trenutačno ne shvataju šta ih raduje i čega Plemenitog čezne u srcu – reci mi kako će s vremenom izgledati s unutaršnjim obrazovanjem dece? – Kako s njihovim duhom? **19** Deca će postati zlovoljna u srcu i počće krišom da preziru svoju nestrpljivu mater i gledaće je uvek kao kamen spoticanja koga će u svome srcu izbegavati koliko god mogu. **20** Gle, kada je dakle jednoj materi pri obrazovanju srca svoje dece pre svega potrebno strpljenje, bez kojeg će samo vaspitati robove i sluge umesto ljubazne i plemenite ljude – koliko tek više svetog strpljenja iz Oca mora da nam bude svojsteno da kao od Njega postavljene putovođe onima koje treba da vodimo ne zaprečimo put, nego da ih vodimo do večno živog odredišta. **21** Zato i ti, dragi moj brate, imaj sve strpljenje u ovoj tvojoj važnoj službi i ne budi sličan nerazumnoj materi koja radije gleda kako joj deca razbijaju kamenje, nego da se zanimaju onim što vredi njihovom srcu – tako svoj rad nećeš videti nekrunisanim. **22** Primi blagoslov moga srca u imenu našeg svetog Oca, amin." **23** Tu Avelj opet posta nevidljiv Kizehelu, i on ove reči zakopa duboko u svome srcu i подели ih i sa svojom braćom, jedino ne otkud zapravo dođoše. **24** I svi se tome veoma obradovali i dadoše Meni čast iz temelja svoga srca, i ubrzo zatim bude bolje i sa četvoricom – jer kako iz Kizehelovih usta čuše ponešto i te reči, očistiše ubrzo svoje srce od tela te ozdraviše tako opet u Mojoj milosti i smilovanju, ustaše i napustiše s ostalima loš konak.

2. Lamehovo pokajanje

369 Poglavlje

1 Kada dođe predodređeni treći dan, tada Kizehel pozva nama već poznate sluškinje i žene te im reče: "Čujte, sluškinje i žene koje ste nanovo ustale! – Došao je predodređeni treći dan; zato ćemo izići do mesta gde se nalazi Lameh. **2** Zato idite do zamka Lamehovog, recite to svim njegovim slugama a i recite im da mesto oružja ponesu lopate i motike. A vi se obucite svečano i svaka od vas neka ponese namirnice koliko može lako poneti. Tako idite i izvršite tačno ovaj vaš zadatak!" **3** I žene otidoše na zadatak likujući i slaveći i hvaleći Boga, a i zamoliše Ga da jogunastom Lamehu bude milostiv i da privoli njegovo srce za Njegovu svetu volju. **4** Posle malo

vremena vratiše se sve sluškinje i žene i obavestiše sada sedmoricu da se sve nalazi po poretku kakvom oni žele. **5** I Kizehel reče na to: "Da, tako je dobro, o sluškinje i žene! Kada biste znale koliko ste nas obradovele tim što ste se molile Bogu za sirotog Lameha, zaista, vas bi oganj radosti naših srca zahvatio i drugi put razložio, i to grđe i mnogo jače od ognja svih drva zemlje. **6** A zbog toga da je našem svetom Ocu na nebu sva naša ljubav, čast i obožavanje! Ostanite u toj molbi, i mi ćemo još danas doživeti čudesne stvari na Lamehu. A sada idimo napolje do njega, amin." **7** I odmah se digoše sa svog slobodnog konaka, koji beše široka, senovita smokva, i iziđoše napolje do lokvi gde se Lameh od gladi i žeđi poput crva propinjaše i vijaše. **8** Kako svi zajedno sa sluškinjama, ženama i slugama dospeše do Lameha, tada smesta Lameh dignu svoje ruke i reče drhtećim glasom Kizehelu: **9** "Moćni poslanice Onog Kojega ime moj jezik večno više neće biti vredan da izgovori! – Ne boj se više moje volje jer nju si već zauvek slomio! Pruži mi pak nešta za ukrepljenje – jer gle, strašno sam gladan i žedan!" **10** I Kizehel reče sluškinjama i ženama: "Donesite ovamo jela i pića i dajte Lamehu koliko hoće!" **11** I žene učiniše. Lameh se pak udari u grudi i reče: **12** "O božanskog smilovanja! – Zar je veliki grešnik Lameh još vredan da uzme jela i pića iz ruku onih koje si Ti spasao i očistio?" **13** I Kizehel reče: "Da – brate Lameše! Jer Očeva dobrotu je veća i doseže dalje no što sva nebesa dosežu. Zato jedi i pij po svojoj potrebi!" **14** Tu Lameh zaplače jer pregleda množinu svojih gnusnih dela, pa zatim reče: "O vi veliki moćni poslanici večnoga smilovanja! Meni se nikada ne može oprostiti – jer i suviše jezovito velika je množina mojih gadosti! **15** Sada vidim u svoje srce, i ono je ispunjeno samim zmijama i svakakvom vrstom otrovne gadije – i oko mene stoji nepregledno ljudstvo, pružaju očajno ruke, proklinju me i viču krvavim ustima Bogu za osvetom na mene. **16** Da, silno sam gladan i žedan; ali sada više ništa ne mogu uzeti – jer ovaj pogled me čini suviše gadnim pred vama, i još beskrajno više pred Onim Kojega ste moćni vesnici. **17** Zato dajte mi da umrem od gladi pošto sam toliko mnogima dao da baš ovako umru od gladi. **18** Dajte da umrem od gladi, dajte da uginem od žeđi i dajte da očajavam od bola – jer nisam ništa bolje zaslužio. **19** Ja sam ružio Boga i vas, težio sam za vašim životom ako bi mi samo bilo moguće da vas uništim. **20** O, zato pustite me da u ovom mom beskrajnom bolu kajanja očajno propadnem – jer ništa bolje nisam zaslužio!" **21** Posle pak malog

zastoja viknu glasno nevidljivom ljudstvu: "O vi nesretni preko mene! Zovite, zovite silno večnog sudiju za osvetom na mene sve dok ne dođe – strašna, strašna osveta! **22** Jer ni jedna neće biti prevelika za mene! Zaslužio sam najveću, jest, beskrajno najveću osvetu!!!" **23** Tu se skljoka i plakaše silno. – I svi okolo takođe behu dirnuti velikim kajanjem Lamehovim i plakahu s njim. **24** Kizehel pak stupi do Lameha, taknu ga te reče: "Brate Lameše, uspravi se i pogledaj ovamo u našu sredinu da bi ti postalo jasno kako se večna ljubav Božja sveti onim grešnicima koji u svome srcu ovako pokajnički kao ti prepoznaju veličinu njihove krivice pred Bogom i pred ljudima pa se ponize pod svako stvorenje." **25** I Lameh se smesta drhteći dignu sa tla i ugleda jednako ostalima u sredini sedmorice vesnika svetao oblak. **26** Ugledav to skoro ukočen, pribra se tek posle malo vremena i upita Kizehela koji ga posmatraše odveć bratski ljubazno: "O ti moćni vesniče Svemoćnog! – Šta je to, šta ovo znači?" **27** I glas reče iz svetlog oblaka: "Lameše, dugo si nogama gazio Moj poredak – a pošto si se kajajući ponizio preda Mnom i svojom braćom, uzeo sam sva tvoja nedela od tebe i oprostio sam ti svu tvoju krivicu. **28** Zato se sada digni sasvim, popravi daljom ljubavlju prema Meni i svojoj braći što si u svom odmetništvu skrivio. **29** A sada jedi i pij – jer Ja, tvoj Bog, Tvorac i Gospod, blagoslovio sam za tebe jelo i piće. **30** Moji vesnici pak će ti sve obznaniti kako i šta ubuduće imaš da činiš. **31** Ja sam Onaj Koji ti to kaže, Onaj koji ti je govorio kada si ubio svoju braću." **32** Tu oblak nesta, i Lameh se oslobodi svojih stega. **33** Kako se njegove noge oslobodiše, dade se odmah do Kizehela te mu reče: "Moćni vesniče Božji, Koji je sada tako blago govorio iz oblaka i otpustio mi je Moju veliku krivicu, oprosti mi i ti moju krivicu prema tebi i svojoj braći, i budi uveren da od sada više neću biti kralj, nego samo tvoj donji sluga; ti pak budi kralj u imenu Najsvetijeg." **34** I Kizehel mu uzvрати: "Brate Lameše, gle, ti si slab! Ukrepi se hranom i pićem; tek zatim ćemo porazgovarati o daljem i činiti kako traži božanska volja." **35** I Lameh na to smesta blagova jelo i piće.

370 Poglavlje

1 Kada se Lameh sasvim najeo, ustade te reče Kizehelu: "Moćni vesniče svemoćnog, velikog Boga! – Gle, najeo sam se blagoslovljenim jelom; moje

celo biće je sada uzbuđeno za veliku zahvalnost prema Onome Koji mi je blagoslovio hranu i otpustio mi moju beskrajno veliku krivicu prema Njemu i prema vama, i prema celom narodu, i celoj zemlji. **2** Ali ja nemam reči kojima bih izrazio zahvalnost koja je za mene, istina, velika, ali za Boga i Njegovo smilovanje sigurno samo ništavna. **3** Zato me uči dostojne reči kojima bih mogao izraziti šta sada osećam u sebi i šta ću sigurno svagda još moćnije osećati u sebi. **4** O najdraži prijatelju Najvišeg, pogledaj me u blatu mojih nedela i odobri mi moju želju!" **5** I Kizehel reče na to Lamehu: "O brate Lameše, ti se brineš o nečemu što pred Bogom samo malo vredi. Veruj mi, Gospod, sveti, preljubazni Otac, ne gleda na reči, nego jedino samo na srce. **6** Zahvalnost koju u sebi osećaš kao veliki plamen koji hoće da izjede srce, čuj! ta zahvalnost je Ocu najugodnija. Pri njoj ostani svagda i večno, tako će On tvoju žrtvu zahvalnosti sigurno i svagda večno prihvatiti blagovoleći. **7** Gle, kada čovek prima veliku milost od Oca, smesta zahvaljuje kao veliki dužnik u svome srcu žešćim i sve žešćim požarom ljubavi u svome srcu i ostaje u toj najčistijoj i potpuno istinskoj zahvalnosti toliko dugo sve dok se nje ne rastereti ustima, a što samo po sebi nije ništa do prividno udovoljenje za primljeno dobročinstvo. **8** Tada mu po takvom zahvaljenju-rasterećenju, obavezno izgledajućem, bude mnogo lakše i mirnije u srcu, no pitanje je tu: zar se srce posle takvog rasterećenja ne lišava vatrene ljubavi, hladi se i prema tome ubuduće biva manje zahvalno za primljenu milost, koje se rečima usta unekoliko rasteretilo trajno trebajuće zahvalnosti? **9** O sigurno, dragi novi brate Lameše. – Gle, ja, kao i ti, rodili smo decu i prema tome smo postali njihovim ocima kao što su nam ona postala decom. **10** Ja sam pak na svojoj deci uvek saznavao da su upravo ona deca koja su mi skoro za svaku reč zahvaljivala ustima najmanje ostala zahvalna u srcu. Ona pak deca koja skoro na svaki dar ćutahu behu takva da bi za mene pošla u vatru da sam tražio od njih. **11** Istina, nikad ili retko kad čuh reči zahvalnosti iz njihovih usta, ali tim češće primetih suze zahvalnosti, radosti i hvale u njihovim očima; i – brate Lameše! zaista – beše mi takva tiha suza u oku mog deteta više no sve predivne reče drugog umilnog deteta, jest više no sav svet beše mi takva suza. **12** Jer umilno dete se rastereti svoje zahvalnosti prema meni; drugo koje zahvali ćuteći, pak, zadrža večnu zahvalnost u srcu. **13** Zato i kod Boga, Koji jedino gleda na srce, trajna zahvalnost u srcu važi sigurno

beskrajno više nego izgovorena i prema tome prolazna, koje se srce, pritisnuto zahvalnošću, rečima rasteretilo. **14** Zahvaljuj prema tome i ti neprestano u srcu ovako kao sada, tako će tvoja zahvalnost prema Bogu biti prava i Njemu će neprestano biti ugodno tvoje srce ispunjeno neprestano jednako moćnom zahvalnošću. **15** Na takvo prema tome neprestano obrati pažnju radi velike utehe u sebi, tako ćeš svetome Ocu neprestano biti prijatan i On će ti za takvu zahvalnost pružiti pre hiljadu milosti nego za zahvalnost ustima jednu. **16** Pošto takvo sada znaš i sasvim si se obratio Gospodu, onda sada možeš odrediti šta dalje valja činiti; jer gle, zato smo sada tu da ti budemo u pomoći u svakom dobru sa svim našim silama. Pa tako daj nam do znanja neku svoju želju, amin." **17** I Lameh sasvim skoči od radosti te reče Kizehelu s velikim uzbuđenjem: "O prijatelji Božji, svemoćnog Tvorca neba i zemlje! – O posvećeni brate s Visina, koje su kao trajan stan Svemoćnog, za prvo uzmi ove moje suze kao znak moje unutarne, večno trajne zahvalnosti za tvoje divno, premudro učenje, koje si mi upravo dao – jer ne samo da je istinito u svakoj rečici nego je sveto! – Jest, postoji samo jedna zahvalnost i samo jedna hvala u obilju istine, i ta je večna. Kod nje hoću od sada zanavek da ostanem. **18** A što se tiče moje želje, imam samo jednu; jest, samo jedno me još pritiska, i to je kamena ploča koju sam tako gnusno oskrnavio. Dajte mi da je svojeručno vratim na videlo dana i da je ovde očistim i odveć visoko obožavam ukoliko sam uopšte još dostojan takvog dela." **19** I Kizehel reče na to Lamehu: Gle, tu već radi toga stoje tvoje sluge sa oruđem za kopanje. **20** Dovoljno je da si to učinio živo u svome srcu; ostalo će već učiniti oni; pa tako daj da se latimo tog važnog dela, amin."

371 Poglavlje

1 Kako Lameh ču takvo od Kizehela, baci se na kolena te reče s podignutim rukama: "O Bože, o Bože, kolika li mora da je tvoja ljubav kada jednom grešniku možeš da budeš toliko milostiv i milosrdan. **2** Ovo predstojeće delo, kojeg se sada osećam nedostojnim u celom svom biću da ga izvršim svojeručno, oduzeo si mi i zapovedio si drugim rukama da izvrše mesto mene i time si mene, prenedostojnog, previše udostojio. **3** O Bože, o Bože, koliko si dobar kada najizopačenijeg grešnika u njegovoj najvećoj mogućoj

niskosti gnusnih dela posmatraš kao da skoro nikada nije grešio pred Tobom. **4** O vi najsretniji prijatelji moga celog bića i moga zaista sirotog naroda, čije siromaštvo mi tek sada, nažalost, biva jasno u svoj korenskoj dubini, čiji sam razlog jedino ja, kakav osećaj mora da plamti u vašim srcima kada mislite i sigurno i prejasno razgledate da Bog – svemoćni Bog – najviša ljubav, jeste vaš Otac! **5** O vi velika i moćna deco svemoćnog Boga, recite mi, ako vam je moguće, recite šta osećate onda, ili stalno, kada vam vaše srce kaže: Bog je moj Otac? **6** O beskrajnog jaza između mene i vas! – Vi – rođeni iz večne svetlosti Božje i na večno oživljeni kroz Njegovu beskrajnu ljubav, jest, kroz Njegovu beskrajnu Očinsku ljubav! – ja, dete blatnjavog nakota zemlje, sin zmiје kao što beše otac Kajin. **7** O prijatelji, sada tek sasvim uviđam zašto se zmiје tako rado sunčaju – sigurno im topla svetlost sunca prija isto kao što meni sada prija da budem pred vama, decom večne svetlosti u Bogu, vašem presvetom Ocu. **8** Jest, jest, i deca zemlje raduju se u lepim zracima sunca; tako se sada i veliki grešnik Lameh raduje vašoj svetoj, večnoj svetlosti, koja vas živo okružuje iz srca Onog Kojega ime – sveto, sveto, sveto – ovde, gde sada klečim i plačem, tako sramno oskrnavih. **9** O deco večnoga Boga, ovde, ovde gde klečim, tu sam sve svoje zločine krunisao najvećim zločinom; tu sam zakopao najsvetije ime na kamenju ploči!" **10** Tada Lameh silno zaplače, Kizehel pak stupi smesta do njega, uhvati ga pod mišku, dignu ga te mu reče: "Dragi brate! – Brate Lameše! Gle, ja i svi mi nazivamo te sada bratom. Kako možeš sada da govoriš o velikom jazu? **11** Reci mi, dragi brate Lameše, osećas li veliku i premoćnu ljubav prema Bogu u svome srcu?" **12** I Lameh odgovori sav dirnut: "O prijatelju iz svetle Visine! – Da moje srce i celo moje biće nije prožeto takvom ljubavlju, koje moje srce naravno u najvećem stepenu nije vredno, otkud bih mogao da slutim šta vi kao istinska deca Božja morate da osećate ako premišljate da je Bog vaš Otac." **13** I Kizehel, užareno radostan, zgrabi ruku Lamehovu te reče veoma glasno: "O brate, našem svetom Ocu neka je večno sva hvala, sva slava, sva čast, sva moja ljubav i sve uznošenje zato što mi je dodelio veliku radost da opet nađem dragog brata koji bejaše izgubljen! **14** Brate Lameše, raduj se vrlo sa mnom – jer veruj mi, mi smo deca jednog te istog Oca na nebu i više nema takvog jaza među nama i tobom kao što veliš, nego, kako rekoh, mi smo deca jednog te istog Oca. **15** Jer da nije tako, ne bismo ti došli i Bog nikada ne bi govorio s tobom. **16** A

pošto smo ti došli da te spasemo od propasti, tebe i sav tvoj narod, onda je jasno kao dan da ste ti i tvoj narod naša braća od večnosti i od svih vremena. **17** A zato se raduj – jer bio si izgubljen, a sada si opet nađen. **18** A ionako je oduvek bila veća radost onome što izgubiš pa opet nađeš nego onome što si uvek imao. **19** Sada se radujemo tebi sto puta više nego svima onima na Visini koji oduvek hođahu pred našim očima. **20** A ploču si već iskopao i svojim suzama ljubavi i kajanja očistio, i prema tome si nečistoću u koju si metnuo ploču pretvorio u samo zlato i skupoceno drago kamenje. **21** Pa daj da radnici ovde otvore mesto, i ti ćeš se uveriti u šta je tvoje pokajničko ljubeće srce pretvorilo nečistoću." **22** I Lameh reče na to slugama: "Pošto je presveta volja velikog Boga, dođite ovamo i otvorite ovo mesto!" – I smesta pristupiše sluge i počеше da kopaju zemlju. **23** A koliko se samo začudiše svi okolo zajedno sa Lamehom kada po otvaranju tla naiđoše na samo zlato i drago kamenje koje beše neprocenjivo dragoceno. **24** I kada tek posle sat vremena kopanja dospeše do ploče i naiđoše je kao presvetli alem-kamen sa svetlećim znacima Jehovinim – tada se svi baciše na zemlju i obožavahu najsvetije ime. **25** I Lameh se udaraše o grudi i vikaše: "O Bože, budi meni milostiv i milosrdan!"

372 Poglavlje

1 Kada prema tome iskopaše ploču i svi prisutni prineše najdublje obožavanje i slavljenje imenu napisanom na njoj, tada Kizehel uze ploču u ruke, pritisnu je o grudi, pa reče kao govoreći ploči: **2** "O ime, sveto ime, prva reč iz usta Božjih, koja bejaše pre no što van Boga beše biće misleće, samo sebe svesno! Jest – najvećnja reč, prauzrok svih bića i stvari koje ispunjavaju svu beskonačnost, kako me blago i nežno obasjavaš! **3** Jednostavni su, istina, potezi tvog crteža, ali nemaju početka ni kraja. **4** Jest, tako je i pravilan crtež – jer ni Bog nema početka ni kraja. **5** On jeste i večno će biti beskonačan Bog. Tako je ovaj crtež za nas pravilna slika najsvetijeg imena i zato u pogledu na Onoga Koga prikazuje neka bude uvek u najvećem obožavanju i slavljenju." **6** Tu se Kizehel obrati Lamehu te mu reče sasvim dirnut: "Lameše, pogledaj ovo sveto blago! Od sada da uložiš sav trud da ga posmatraš kao sveti natpis, zastavu tvoga srca, tvoje zemlje i sveg tvog naroda. **7** Jednu kuću da sagradiš na ovom mestu; ona

neka ima prozora pet, zatim sedam, pa deset i tri ulazna vrata: jednu s večeri, jednu s podneva i jednu s ponoći. **8** A deo prema jutru da ima u tri reda navedeni broj prozora; od njih gore neka budu onih pet, u sredini sedam i dole deset; a kuća neka ima sasvim okrugao oblik i neka bude visoka dvanaest čovečijih visina; i njen prečnik da bude kolika je njena visina. **9** Zidove iznutra da presvučeš zlatom i raznim dragim kamenjem. Krov da bude polovina kugle i iznutra i spolja da bude presvučena glačanim zlatom. Nad kupolom, pak, neka se nalaze još tri kugle, svaka tri čovečije visine jedna nad drugom takođe od zlata. **10** U sredini te kuće, koja ne sme imati spratove, da podigneš žrtvenik od samih rubina i dijamanta. Tek na tom žrtveniku da se namesti ova ploča uspravno stojeći. **11** Kada pak sve to načiniš po mom propisu, onda da mesto oko te kuće očistiš nadaleko. Ni jedna kuća da se izgradi u blizini te svete kuće – jer ta kuća neka se drži svetom. **12** Zlatna vrata ove kuće neka budu otvorena na Sabate celog dana, a radnim danima da budu zatvorena. **13** U tu kuću niko da ne uđe pokrivene glave, i ni jedna žena koja nije zastrtog lica. **14** Ko dakle stupi čistog srca u kuću i dâ čast Bogu, taj će u kući biti veoma ukrepljen. **15** A svetogrdnika prema toj najčistijoj kući će u njoj na mestu uvek snaći njegov neminovni, iznenadni sud. Zato i mesto neka bude ograđeno zidom visokim tri čovečije visine, kroz koji da vodi samo jedna kapija od bronz. **16** Spoljni zid kuće pak da bude premazan u istoj visini četiri čovečije visine ovako: dole crvenom bojom, u sredini zelenom i gore belom. **17** Pogledom na te tri boje neka se svako koji se približava kući podseti da se on Bogu jedino najpre može približiti preko ljubavi svoga srca. Kada se tako približio Bogu, onda će mu postati udeo poverenje i vernost srca, koja je živa nagrada čiste ljubavi. A onome kome to postane delom, tome će i treća gornja boja postati delom, koja označava živost vere, koja je svetlost duha, koja potiče od živog plamena ljubavi prema Bogu. **18** Sada, dragi brate Lameše, znaš sve šta treba činiti. Jedino još pri gradnji imaš obratiti pažnju da niko ne bude prisiljen, nego koji bude činio s ljubavlju, taj neka i bude primljen na gradnju – jer samo građevinski radnici koji ljube će naći blagoslov svog posla, a prisiljeni – smrt. Zato na to itekako moraš obratiti pažnju. **19** A zbog toga još danas da budu izaslati vesnici na sve strane kako bi se već sutra započelo ovo delo. **20** A tokom noći će sve ove močvare, lokve i baruštine postati suvom zemljom – jer takva je volja Božja. **21** Pa tako,

dragi brate Lameše, daj da pozovemo vesnike pa da ih pošaljemo na sve strane, amin."

373 Poglavlje

1 Kako Lameh ču ovo kazivanje od strane Kizehela, veoma se obradova i slavljaše i hvaljaše Moje ime i zahvali Mi za tako veliku milost kojom se on nađe udostojen da Mome imenu sme sagraditi takvu kuću. **2** Nakon što Mi završi molitvu iz pokajničkog obilja svoga srca, obrati se smesta svojim slugama i slugama na dvoru te im reče: **3** "Vi ste svi ovde jednako meni videli veliko čudo i u tom pogledu ste čuli reči o predstojećoj svetoj gradnji iz usta velikog vesnika svemoćnoga Boga, šta treba odmah činiti. **4** Idite dakle u imenu velikog vesnika i u imenu najvišeg Boga na sve strane i pozovite za sutrašnji dan sve dobrovoljce iz ljubavi prema Bogu na uzvišeni početak ovog dela. **5** Ali recite i svima šta se dogodilo s Lamehom kako se pred njim niko više ne bi plašio i zato da svakome opet bude odrešen jezik kako bi govorio po svojoj čudi a i obznanio svoju volju. **6** Recite takođe još svima da je od Lameha, svirepog, od hijene s ljudskom maskom, postalo jagnje koje se kaje za svaku kap krvi i za svaku suzu koju je ikada prouzrokovao podanicima bilo kakvim tlačenjem. **7** I objavite svima glasno da će se Lameh – zato što mu je svemilostivi Bog, Koga je propovedao otac Farak, prèzreo njegovu veliku krivicu – truditi najmarljivije kroz ceo svoj život i učiniće svojim glavnim staranjem da svaku nepravdu koja se ikako može ublažiti opet popravi i da će ubuduće sve smatrati svojom braćom i sestrama. **8** Zato niko da se više ne plaši Lameha. Pošto sada sve znate, idite da obznanite ne moju, nego volju svemoćnog, velikog Boga! Da bude!" **9** Sluge pak oklevaše i napraviše se kao da im nije baš do toga da odmah učine što im je Lameh naložio i zapovedio. **10** Pošto to Lameh vide, rastuži se i njegova tuga ubrzo pređe u jaku revnost. S tom revnošću reče oklevajućim slugama: **11** "Čujte vi trome sluge moga dvora: Sve dokle vas je Lameh prisiljavao gvozdenim šibama, mogli ste da slušate na najmanji mig. **12** Sada pak kada vas moli kao brat, nemate sluha za njegov glas. **13** Ali vi niste meni neposlušni, nego Bogu svemoćnom; zato gledajte kako će vas On pogledati za vašu neposlušnost. **14** Ja vam nisam zapovedio, nego samo sam vam obznanio volju Božju; zato činite kako hoćete, ali gledajte da vas

ne snađe neki sud." **15** Zatim se Lameh obrati Kizehelu te reče: "O ti dragi poslaniče Gospodnji, reci mi, svome sirotom sluzi, jesam li postupio nepravedno što sam tvoju volju iz Boga obznanio ovoj braći kako bi je izvršili. **16** I Kizehel uzvrat na to Lamehu govoreći: "O brate Lameše, svaka reč beše prava i savršena, no sluge su slabe i gladnog tela. Zato neka prvo blaguju, pa će već činiti šta je pravo." – I Lameh se pokloni pred Kizehelom pa ga opet upita govoreći: **17** "O veliki prijatelju! – Onda me posavetuj šta da činim sada, jer ovde nema ničeg čime bi se ovi gladni nasitili. **18** Da li da ih uputim dvoru kako bi se tamo iz ostava nasitili najboljim plodovima, ili da li da sluškinje donesu ovamo jelo i piće? **19** O prijatelju! Samo reci, i učiniću sve kako ti se dopada." **20** I Kizehel reče na to Lamehu: "Čuj brate! Ovde nije potrebno ni jedno ni drugo, jer gle, sluškinje i žene imaju još poneki ostatak u svojim korpama. Daj da to blagoslovimo, i budi siguran, biće za sve dovoljno." – I Lameh se baci pred Kizehela i zamoli ga za blagoslov. **21** I Kizehel reče odmah ženama i sluškinjama: "Postavite vaše ostatke u korpama ovamo!" – I čim žene i sluškinje učiniše tako, Kizehel sa svojom braćom pogleda naviše k nebu te blagoslovi ostatke u korpama. **22** Kako se korpe iznenada napuniše, tada Kizehel pozva sluge te im reče: "Pa evo, vi trome i lenje sluge, dođite ovamo i nasitite se da biste ispunili kako vam je Lameh zapovedio, amin!" **23** I sluge odmah zahvatiše korpe i sadržinu. Kako se nasitiše, tek tada i oni punije počеше da Me priznavaju pa tako i da Me slave i hvale. **24** Po njihovom slavljenju i hvaljenju ustaše hitro i ispuniše volju Lamehovu i pogodiše veliki broj radnika za dolazeći dan.

374 Poglavlje

1 Pošto pak vesnici iziđoše na sve strane da najme radnike, a već beše oko petog časa popodne po sadašnjem računanju, tada se Kizehel obrati Lamehu te mu reče: **2** "Lameše, gle, ovde na ovom mestu u zemlji leže mnoge hiljade tona najčistijeg zlata. Taj metal je najplemenitiji od svih metala na zemlji. Ali ovako kako je pomešano s peskom, ne može se upotrebiti ni za šta. **3** Zato majstor za metale najpre treba da očisti ovo zlato, kroz valjanu vatru. Pa kada se slije u teške poluge, onda će se na širokom nakovnju udarcima čekića lako izbiti u velike limene ploče – to tako da će jedan grumen veličine pesnice ovog metala lako dati limenu

ploču na kojoj bi sto ljudi imali dovoljno mesta da stanu. **4** Zato je potrebno da se odmah nađe valjani majstor za metale. **5** Ako imaš takvog, onda neka dođe, i mi ćemo mu dati uputstvo kako da obradi taj metal." **6** I Lameh, odveć obradovan takvom objavom, odmah uzvrat Kizehelu: "Čuj, veliki prijatelju! – Evo odmah rešenja. **7** Moj sin, Tubalkajin, koji se sa svojom sestrom Naemom na neko vreme kao bračno povezao, jeste glavni majstor za metale i razume umetnost da zemlji izmami takav metal kroz vatru i zatim silom njegovih teških čekića, kao što vidiš na svom ovom oruđu za kopanje, koje je sve on izradio. Nije li on pravi čovek za taj posao zajedno sa svojim pomoćnicima? – Ako ga pozovem, odmah će doći. **8** Ako vam je ovaj moj sin po volji, onda mi obznanite vašu volju i ja ću učiniti sve da nigde ama ni najmanje ne postupim protiv vaše volje." **9** I Kizehel reče na to Lamehu: "Jest, Tubalkajin je pravi čovek; zato daj da dođe. No pre nego što bude čistio ovaj metal sa svojim pomoćnicima, moraće on sam da se očisti. **10** Jer u njegovom sastavu ima još znatno više nečistog peska nego u sastavu ovog plemenitog, ali samo još sirovog metala. **11** A kao što se ovaj metal čisti kroz vatru i so, tako će i Tubalkajin najpre morati proći kroz našu vatru i so pre nego što potpuno bude u stanju da čisti ovaj plemeniti metal. **12** A ako pošalješ vesnika po njega, onda mu reci da pred Tubalkajinom ćuti o svemu šta se ovde zbilo. – Pa tako možeš takvo učiniti, amin." **13** Lameh pak, pošto više ne primeti ni jedno muško biće, upita nešto zbunjeno Kizehela: "Veliki prijatelju! – Sve je dobro ako mi dozvoliš da odem u grad; tamo će se odmah naći vesnik kome ću dodeliti taj posao; ali ovde se osim ženskih bića i osim nas više ne nalazi niko muškog roda kome se može dodeliti nešto tako važno. **14** Zato mi i u tom slučaju daj savet kojeg sam smesta voljan ispuniti." **15** I Kizehel reče Lamehu: "Gle, brate Lameše, i žene imaju noge. – Ali izaberi troje od njih – jer jedna ne bi priličila kao vesnik sinu kralja." **16** I Lameh smesta pozva troje najglagoljivijih, predstavi ih Kizehelu i upita ga da li ove mogu da posluže. **17** Kizehel potvrdi; i smesta posla ove tri žena do Tubalkajina. Pošto žene otidoše, tada Kizehel reče Lamehu: **18** "Brate Lameše, ako si gladan i žedan, onda pošalji žene i sluškinje sa praznim korpama u svoje ostave da donesu ovamo jela i pića." **19** I Lameh uzvrat: "Jest, veliki, dragi prijatelji, ako sam dostojan milosti da vam se sviđa da blagujete sa mnom bednim grešnikom, onda ću u tom pogledu odmah učiniti što ste mi predložili. **20** A ako sam

još sigurno potpuno nedostojan toga, onda ću radije postiti toliko dugo sve dok me vi ne nađete dostojnijim takve milosti nego upravo sada." **21** I Kizehel uzvratilamehu: "Brate, gle, još nisu prošla tri dana od kada je Jehova na Visinama vidljivo telesno u potpunom ljudskom obliku hodio među nama i jeo i pio s nama, a ipak smo mi neizrecivo manji prema Njemu nego što si ti sada prema nama. **22** A ako je Jehova jeo s nama, zašto da mi, tvoja braća kao svi potomci još živog oca Adama, ne blagujemo s tobom? – Zato samo daj da se donese jela i pića, i ti nećeš sam jesti iz korpi, nego i mi zajedno sa ženama i sluškinjama ćemo lepo učestvovati u tome." **23** Tu Lameh skoro mahnito od radosti skoči u visinu i slavljase i hvaljase Boga za ovu za njega sada neizrecivo veliku milost i posla odmah žene i sluškinje da donesu najbolje iz njegovih ostava. **24** I žene smesta otrčase likujući do grada da donesu jela i pića.

375 Poglavlje

1 Posle kraćeg zadržavanja vratiše se žene i sluškinje s napunjenim korpama i postaviše ih pred sedmoricu vesnika. **2** Učinivši to, pokloniše se pred njima pa opet odstupiše s punim strahopoštovanjem. Sedmorica odmah blagosloviše jelo u korpama, pa Kizehel reče Lamehu: **3** "Brate Lameše! Gle, evo jela, i sada su blagoslovljena! Dođi ovamo s moje desne strane, nama osmorici će biti dovoljna jedna korpa. A sve ostale prepustićemo ženama i sluškinjama jer one već više dana nisu ništa blagovala i do sada su održane samo čudesno božanskom milošću i smilovanjem. Jedino božanskom milošću i smilovanjem opremljeni smo i mi bezbedno mogli kročiti u ovu dubinu. **4** A sada treba i one opet da jedu i piju i da se ukrepe na prirodan način čoveka kako bi opet postale podobne za čoveka. **5** Jer to je ženino određenje da bude čoveku što je čovek Bogu svemoćnom tvorcu. – Ako je žena to čoveku, onda je jedno s njim kao što je čovek, pravednik inače, jedno s Bogom, dakle u duhu potpuno jedno biće. **6** A ove žene i sluškinje su se suviše ukaljale i nipošto nisu mogle da služe čoveku. Zato su i očišćene kako bi opet postale podobne za čoveka. **7** A da bi to opet mogle da postanu, potrebno je da se njihova tela opet hrane plodovima zemlje kako bi njihovo plodonosno tle postalo sposobno da primi čovekovo seme – pa tako neka opet počnu da jedu, amin." **8** Pošto je Kizehel

to veoma glasno izgovorio, tako čuše i žene i sluškinje i u sebi se veoma obradovaše rečima iz usta Kizehelovih koji se ticahu njih. Vidljivo se pak pokloniše do zemlje i rekoše: **9** "O vi muškarci koje je posvetio Bog iz svetih Visina, takve milosti više nismo nikako dostojne jer mi smo dobrovoljno odbacile same sebe. **10** A što smo preko vas očišćene, nemamo nikakav zaslužni udeo, nego samo vi. Kako ćemo prema tome postati vredne takve milosti pred vama i pred svemoćnim Bogom?" **11** I Kizehel pozva sebi Setlahema govoreći: "Brate! Započni svoje delo i uputi ispravnu utehu sirotim bićima, čije je srce sada ispunjeno radosnom poniznošću." – I Setlahem se smesta dignu i ode do žena i devojaka, podignu svoje ruke preko njih pa im reče: **12** "Čujte žene i sluškinje! – Čišćenje izvršeno na vama nije se ticalo vaših tela, nego samo vašeg duha. Prema tome su vaša tela još potpuno ista kakva behu pre čišćenja vašeg duha. **13** Jer sve što se dogodilo s vama beše samo dobar privid, pojava za duh, a ne za telo. **14** Jer kada ste nam zaprečile stepenište do Lameha, tada božanska sila u nama dozvoli da vas prebacimo u vaš odveć nečisti duh. Prema tome u duhu je jedan deo od vas otišao do lokvi, najpodobnijem elementu vašeg unutaršnjeg života, i bacio se u njih i tamo je po prividu kao propao, i posle kratkog vremena je opet vraćen u neoštećena tela usled svog kajanja i svoje poslušnosti. **15** A jedan deo od vas je takođe po prividu kao izgoreo. Drva su sluškinje skupljale samo zanesene u duhu i svi gledaoci su tokom vatrenog čišćenja zajedno s Lamehom prebačeni u duha u sebi, i prema tome nisu mogli da vide ništa drugo osim što se događalo duhovno. **16** Vi ste, istina, bile tu i telesno; ali vaša tela, pošto su bila ozleđena vašom nerazumnošću, pomazana su uljem, koje je vaše rane odmah iscelilo, i ležala su utonuta u dubok san ovde okolo na mekanjoj travi. **17** I tek, kako rekoh, posle nužnog čišćenja duha opet ste probuđene zajedno s duhom pa zatim opet postavljene pred telesne oči ljudi. **18** A da imate još svoja ranija telesa, to možete da vidite što ona još imaju ožiljke koje im je nanela vaša nerazumnost. **19** Zato se vi još možete potpuno povezati s čovekom i biti sposobne da primite njegovo seme onako kao ranije pre čudesnog čišćenja vašeg duha. **20** Zato više ne pitajte da li ste vredne milosti, nego jedite i pijte s nama da biste opet ojačale. A ovo što se sada dogodilo s vama, ubuduće se više neće desiti sa ženom – jer ovo je samo sada bilo potrebno radi Lameha. – Ubuduće će doći sud na one koje budu živele kao što ste vi

živele. **21** A onima trima koje su poslate Tubalkajinu za sada ne govorite ništa. Prema tome jedite i pijte u ime velikog Boga, amin!" **22** I žene zbog toga počеше da slave i hvale Boga, pa sedošę uz korpe s hranom; i Setlahem posle ove utehe ženama takođe se opet vrati do svog društva te tu jeđaše i pijaše.

376²¹ Poglavlje

1 Kako se svi dovoljno nasitiše, ustadoše, zahvališe Meni na daru, pa Setlahem reče ženama i sluškinjama: **2** "Žene i sluškinje! – Skupite ostatke i stavite ih zajedno u jednu korpu kako bi žene koje će se ubrzo vratiti našle i njihov dobar deo da jedu. **3** Korpe pak uzmite u ruke i idite s njima do grada. Sredite u Lamehovoј kući sve i počistite sve odaje kako bi bile čiste da prime novog kralja, koji je sada postao dragi brat prema nama. Zato idite i učinite naloženo vama, amin." **4** I odmah žene i sluškinje prionuše rukom na naloženo delo i slavlahu i hvaljahu pri tome Mene zato što se nadoše dostojne da ih Moji vesnici uposle. **5** Kada se žene i sluškinje dadoše do grada, gle, već i dođoše one druge tri i za njima grubi Tubalkajin sa priličnim ljudstvom rudara opremljenih raznim nužnim oruđem za rudarstvo. **6** Kada sasvim stupiše do Lameha, tada Setlahem najpre preuze žene, odvede ih do korpe i naloži im da se potkrepe i osveže jelom i pićem. Kako žene to čuše, tada iz njihovih lica zasija skoro nadzemaljska radost. **7** Glasno počеше da Me slave i hvale pa zatim rekoše Setlahemu: **8** "O veliki vesniče Onoga Koga naši jezici nikada neće biti vredni da izgovore! Zar smo mi još vredne te milosti da jedemo ovu hranu koju ste sigurno vi blagoslovili, i da li smo uopšte još sposobne da je jedemo?" **9** I Setlahem uzvрати trima ženama: "Kada vam ja kažem, zašto još pitate? – Zato ne pitajte više, nego budite vedro raspoložene i jedite i pijte s punom radošću svoga srca. **10** A kada se potkrepite, onda hvalite Gospoda Boga, uzmite korpu i idite u grad i učinite u Lamehovoј kući kako već čine vaše drugarice, amin." **11** S tom odlukom se te tri žene sasvim zadovoljiše i dadoše se do korpe te jeđahu i pijahu. Pošto velikom radošću u svome srcu zahvališe Bogu, digoše se i požuriše do grada u kuću Lamehovu. **12** Istovremeno, pak, dokle naime Setlahem sredi s trima ženama, počеше i malo oštri pregovori

²¹ Vidi: 2:190.

Kizehela i Lameha s Tubalkajinom, koji behu ovakvi: **13** Čim se Tubalkajin sa svojim ljudstvom zaustavi pred Lamehom i pred vesnicima, dignu odmah jedan težak čekić s ramena i udari njim tako silno na zemlju da se ona zatrese u krugu od sto hvati, pa zatim upita odveć grubim glasom: **14** "Oče Lameše! Šta hoćeš od mena da učinim? – Da li možda ove planinske dripce da spljoštim? Ili trebaš novo oružje? **15** Ili možda vrhove planina malo da skrešem do Dubine? – Govori šta hoćeš da učinim?" **16** Lameh pak pogleda Tubalkajina veoma značajno te mu reče pokazujući na Kizehela: "Ne ja, nego ovaj ovde će ti reći šta imaš činiti. **17** I ne razmeći se previše svojim teškim čekićem, inače bi mogao da ti postane pretežak." **18** Tu se Tubalkajin odmah obrati Kizehelu te ga upita: "Dakle, ako si me pozvao, zašto se ne javljaš? – Jel' se toliko plašiš mene ili ne razumeš moj jezik? Govori ako uopšte umeš da govoriš! **19** Žene su govorile o nekom pronađenom plemenitom metalu. Reci šta ima u vezi toga!" **20** Kizehel se uspravi i reče Tubalkajinu gotovo ga pitajući: "Reci mi najpre zbog čega si maločas sa svojim čekićem udario tako silno na zemlju i zašto si nas nadenuo planinskim dripcima? Tek tada ću ti obznaniti svoju volju. – Govori, amin!" **21** I Tubalkajin odmah izobličí lice na hiljadu jarosnih bora i reče kao iz ognjišta pršteći besnom vatrom: "Šta kažeš, ti bedno stvorenje!? – Ti ptico grabljivico lepih žena iz grada moga oca! **22** Da li odmah da ti spljoštim tvoju lobanju ili tek posle malo vremena!? **23** Pazi molim, ova gotovanska gadija sa stenovitih litica hoće još i čast od nas! **24** Stvarno šteta za moj čekić da razbije tako glupavu glavu." **25** Tu se on obrati svom ljudstvu i reče: "Vratite se opet sa mnom – jer za takve dripce nije naša rudarska umetnost. **26** A da bi ti, tupavče, znao zašto te nazivam dripcem, to ti kažem: zato što jesi! – A i to je tvoja velika sreća – jer da si malo manje glup nego što jesi po prirodi, ili kako barem izgledaš, onda bi umesto odgovora okusio ovaj čekić, pa bi mogao da kažeš kako ti je prijao. – Razumeš li takvo!?" **27** Na to Tubalkajin opet dignu svoj čekić na rame i htede da ide. **28** No Kizehel dignu svoju ruku uvis i zagrme: "Tubalkajine! Ja ti kažem, ti ostaješ, amin!"

377 Poglavlje

1 Kako Tubalkajin ču takve čvrste reči od Kizehela, poboja se malo početkom – jer na prvi pogled nije očekivao toliko hrabrosti u stranca. Zato

malo zastade sa svojim povratkom, opet se ohrabri pa reče malo podozrivo: **2** "Da nećeš sa svojom medvedom rikom da izmeniš moju volju i da me učiniš tebi poslušnim slugom? **3** Mogu samo da ti se smejem, ti jadniče s planina! Da smatram da je vredno, onda bih ti zato dao da okusiš čvrstoću naših maljeva. Ali pošto moćni lav ne lovi muve, što sam stvarno već češće posmatrao kod moje dve životinje koje sam žive uhvatio, to ni ja neću da se bavim s takvom gadijom! – Razumeš, dripče, i čini sada šta hoćeš; a ja idem." **4** Tu Tubalkajin opet htjede da pođe, ali uzalud – jer Kizehelova reč i volja iz Mene ukoči noge rudarskog majstora tako da taj ne bi u stanju ni malo da ih pomeri. **5** Kako Tubalkajin to primeti, pozva sebi svoga oca Lameha i reče mu krišom i prilično smeten: "Čuj, šta je sa mnom kada ne mogu da pomerim ni jednu nogu? – Daj pomozi, inače ću bedno da izgledam pred ovim sirovim planinskim glupacima još povrhn toga." **6** I Lameh reče na to Tubalkajinu: "Zar ti nisam predhodno rekao: Čuvaj se da ti čekić ne postane pretežak. – Gle, tvoj otac je tačno prorekao. Zato gledaj kako ćeš se snaći s ovim poslanicima velikog Boga. **7** Sada ti ne smem više reći, ali to možeš da znaš da se ne valja svađati s onima kojima su stihije poslušne na mig. **8** Sada znate dovoljno i ti za sebe skoro previše. Zato gledaj kako ćeš se izjednačiti s onim kome si pokazao težinu svog čekića." **9** Tu Tubalkajin silno stuknu te razmišljaše tamo vamo šta da čini. **10** Konačno pak pomisli: "Da se sa ovim, znači, vesnicima Božjim može postići nešto na silu, onda bi to sigurno primenio moj otac Lameh, prema kome sam ja bio samo nežno jagnje i još jesam. **11** A on sada govori tako da je otud jasno da ni on ništa ne može protiv njih. **12** O oče Lameše! Sada te tek razumem – ti si sam pobeđen! **13** Da, s tog stanovišta biće da mi je moj čekić malo pretežak, i zato će ovde valjda biti uputnije i bolje da se poslužim politikom i međutim da se povinujem dok ne dune drugi vetar. **14** Znači tako ću i uraditi, pa pošto-poto!" **15** Tu se on obrati Kizehelu i uputi mu sledeće reči: "Čoveče sa planina! Zar s tobom ne može da se rekne reč koja bi ti bila ugodnija da pomirimo moju i tvoju volju?" **16** I Kizehel mu uzvрати: "O, ne samo jedna, nego cela gomila, ali ne iz razloga iz kog hoćeš da govoriš sa mnom! – Kod mene je sve puna ozbiljnost i puna istina; iz Božjeg večnog poretka proističu moje reči i moji postupci. **17** Ako dakle sa mnom hoćeš da govoriš korisno, onda moraš da govoriš s potpunom, unutaršnjom ozbiljnošću, a ne zbog politike, inače je svaka tvoja reč uzalud.

18 Ljude poput tebe možeš obmanuti svojom politikom, ali ljudima kao što smo mi takvo što je strano – jer oni vide posredstvom milosti Božje u srca i znaju sve do atoma šta se u njemu zbiva. Zato je i nemoguće obmanuti ih putem svetovne politike. **19** Razumeš li takvo? – Ja ti kažem razumi i premisli tačno – jer nećeš ovo mesto napustiti sve dok ne isteraš svu politiku iz svoga srca! – Obrati pažnju na to i razumi valjano, amin."

378 Poglavlje

1 Kada po ovim rečima Kizehelovim Tubalkajin primeti da se putem politike baš ništa ne može postići, to sav začuđen u sebi počeo da razmišlja i reče u sebi ovako: **2** "Ova stvar izgleda biva sve ozbiljnija. Šta činiti? Noge su mi ukočene, da pobegnem prema tome ne ide nikako. **3** Pretvarati se, politika ovde je na najgorem mestu – jer gde te sitno proziru kao kap vode voleo bih da poznajem onog koji bi u takvim okolnostima stigao dalje s bednom politikom. **4** To je sve tačno; ali šta meni, sada nevoljniku, preostaje? **5** To je sasvim drugo pitanje. Da neću ovu čudnu planinsku momčad da zamolim za oproštaj zbog mog nešto grubog ponašanja prema njima? **6** Ja, kraljev sin, majstor s metalima, od koga jedino sada zavisi sva dobrobit i nevolja celog naroda i države? **7** Ne, ne, to bi ipak bilo malo previše i oteralo bi ovu stvar predaleko. **8** Moćan kraljevski sin da moli? – Nije nego! **9** Ali šta da radim? – Najpre reče da sve uzmem s punom ozbiljnošću, onda mogu s njim da govorim koliko hoću. Ali konačno i reče da ovo mesto neću da napustim sve dok zadnja mrvica politike ne nestane iz mene. – Evo, našao sam već! – Meni je potpuno ozbiljno da napustim ovo mesto i da se vratim svom rudarskom i metalском zanimanju. **10** Iza toga sigurno nije skrivena politika? – Prema tome mogu ga na najlakši način uzeti za reč. A ukoliko me ni onda ne pusti, onda ga na mestu mogu okriviti za laž i optužiti ga za hulnika svoga Boga pošto je javno o sebi izjavio da je kod njega sve puna ozbiljnost i puna istina u svakoj njegovoj reči i njegovom postupku iz večnog poretka Božjeg. **11** O – evo, setio sam se! Budem li opet na slobodnoj nozi, onda može za mnom poslati šest hiljada žena, a Tubalkajin neće mrdnuti iz svojih velikih radionica." **12** Tu mu Kizehel upadnu u misli te mu reče: "Tubalkajine! – Reci mi šta držiš gorim: politiku ljudi ili lukavstvo zmija?" **13** Tu Tubalkajin stuknu silno i ne znadaše šta da odgovori

na ovo pitanje, pa prema tome ćutaše odveć smeten. **14** Kizehel pak govoraše dalje i reče: "Pošto si video da sa mnom i svom ovom mojom braćom ne možeš ništa postići putem politike, to si se bacio u zagrljaj prepredenog lukavstva zmija. **15** Da ti je sigurno ozbiljno stalo da ti se pokrenu noge, u to nema sumnje; ali ukoliko hoćeš da me uhvatiš ovom svojom jedino sebičnom istinom, tu se silno varaš – jer kada već zlobom prvog stepena ništa ne možeš postići protiv mene, šta li će ti tek koristiti drugi niži stepen? **16** Zar misliš da ću postati hulnik Boga ako ne pokrenem tvoje noge lukavstva tvog radi? **17** O nipošto – jer ja znam Boga i ne činim ništa osim samo što me Njegov sveti duh primorava da činim po mojoj volji koja je sasvim predana jedino Njemu. **18** Zato ja usled tvog prepredenog lukavstva još ne postajem bogohulnikom. Ali zato jesi ti pošto hoćeš da obmaneš ne mene, nego jedino Duha Božjeg, ukoliko bi ti samo bilo moguće. **19** Ja ti kažem: Da ti nisi paganin i sluga zmaja, skupo bi te stajala ta namera. **20** Ti pak ne poznaješ jedino istinog Boga, zato ti se takva misao i može prèzeti ukoliko je ozbiljno zažališ. **21** A ukoliko hoćeš da se izbaviš, obrati se jedino istinom večnom Bogu, Koga ti je još tvoja mati objavljivala iz usta Farakova, a ne meni – jer nisam ti ja ukočio noge, nego Božja milost. **22** Ja sam samo čovek kao ti, ali čovek po volji Božjoj i priznajem svoju potpunu ništavnost pred Njim. **23** Budi ti isto tako i čini što ja činim. Prepoznaj svoju veliku nerazumnost, prepoznaj svoju krivicu, prepoznaj Boga, tako ćeš biti slobodan. **24** Razumi takvo i čini po tom, amin."

379 Poglavlje

1 Po tim rečima Kizehelovim Tubalkajin silno stuknu – jer da je Kizehel mogao da zaviri u njega, to mu više ne bi strano, ali da je Kizehel tačno mogao znati za svaku pojedinu misao koja se pojavi u njegovoj duši, to za našeg Tubalkajina beše ipak malo previše te sada ne znađашe kako da se snađe. **2** Tako on mozgaše neko vreme pred sobom kao nem. Posle nekog vremena tek se opet obrati Kizehelu te mu uputi sledeće reči, naime govoreći: **3** "Čuj, ti – prema tome veliki i moćni vesniče Boga Farakovog nama stanovnicima Dubine, meni je ovaj moj položaj veoma neprijatan. Učini da ponovo budem slobodan, pa ću otvoreno govoriti s tobom – jer gle, ovo sputanje mi je silno neugodno i u tom stanju nisam kadar da govorim

slobodnu reč s tobom. **4** Ako sa svojom umetnošću treba da ti koristim, onda moram da budem slobodan, inače si me ovako ili onako uzalud zvao ovamo. **5** Ako sam se poneo prema tebi nešta grubo, onda ti i razlog iz uzroka sigurno neće biti nepoznat iz kojeg možeš znati šta mislim u sebi. **6** Gle, sigurno nije mala stvar kada izgubiš svoju iole lepu a i dragu ženu? – Ti sigurno znaš bolje od mene. **7** No sve ću zaboraviti ako me opet oslobodiš i da mogu s tobom da govorim otvoreno." **8** Tu Kizehel ode do Tubalkajina, zgrabi njegovu ruku te mu reče: **9** "Tubalkajine, u ime Božje, jedino istinog svemoćnog velikog Boga, kažem ti: Budi slobodan i hodi i postupaj pravo; da bude!" **10** Smesta Tubalkajin bude slobodan i mogaše ići kao pre, i Kizehel reče zatim njemu: "Gle, sada si slobodan, šta ćeš sada činiti?" **11** I Tubalkajin uzvрати: "Onda čuj: Prvo da bude da ti mesto mene slaviš i hvališ svemoćnog Boga zato što je tebi i meni bio tako milostiv i oslobodio me je tvojom rečju. A zatim mi konačno poveri do čega ti je stalo kako bih mogao činiti zašta si me zvao. Pa kada ti poslužim na tvoje zadovoljstvo, onda radniku nećeš ni uskratiti malu nagradu. **12** Gle, to je sve što sada hoću činiti i šta tražim. **13** No time ništa nisam hteo da ti naznačim – jer si ti moćan i mudar. **14** Odmeri prema tome ove moje reči pa zapovedi po svojoj mudrosti, i ja ću ti služiti u tom." **15** I Kizehel upita Tubalkajina dalje te mu reče: "I u čemu da se sastoji tvoja mala nagrada? – Reci nama svima – jer gle, takvo znamo itekako da svaki radnik zasluđuje svoju nagradu. – Zato izloži preciznije. **16** I Tubalkajin mu reče: "Šta da govorim puno. Ti čitaš ionako u mome srcu šta mu nedostaje. – Ja sam sam od dana gubitka moje slatke žene Naeme. **17** Ne zahtevam Naemu jer je ona za mene izgubljena. Ali drugu ženu mi dodeli, i nagradio si me na najveće zadovoljstvo moga srca." **18** I Kizehel reče na to Tubalkajinu: "Dobro, biće ti po tvojoj želji i to još danas u kući tvoga oca. **19** A kada budeš imao tu nagradu, hoćeš li onda već biti sasvim zadovoljan?" **20** Tu Tubalkajin stuknu, neko vreme, pribra se konačno te reče: "O – imalo bi još nešta – ali to nije za nas stanovnike Dubine." **21** I Kizehel reče na to: "Da, uradi dobro svoju stvar. Zaista, ako svoj posao uradiš iz ljubavi prema Bogu, onda ćeš stupiti i na Visine i videti i razgovarati s praocem Adamom i pramaterom Evom i videćeš sve praoce, jedinog prvosveštenika Henoha i ukrepićeš se u kuhinji Puriste. **22** No, ovde do naših nogu leži sirova ruda, posmatraj. Ovo da mi topiš, zatim da iskuješ

u lim kako bismo time pokrili hram Jehovin. **23** Gle, to je sve šta tražim od tebe. Zato daj se na posao, amin."

380 Poglavlje

1 Tu Tubalkajin pade na svoje lice pred Kizehelom i poče slaviti Boga ovako: "Veliki, svemoćni, meni još nepoznati Bože! – Moje srce mrda silno ispunjeno vrelom zahvalnošću i hvalom. Ma hteo bih da Te slavim i hvalim preko svake mere celog mog života. Ali ja sam kao potpuno slep i gluv – jer ja ne znam gde si Ti i osim reči šaputanja moje ucveljene i plašljive matere nikada nisam ništa čuo o Tebi. **2** Zato budi meni sirotom i slabom pred Tobom i Tvome narodu milostiv i daj da te pred sobom i u sebi prepoznam, gledam i čujem onako kako jesi i gde jesi za čoveka zemlje. **3** Daj da Te čujem, gledam i prepoznam kako bih Te dolikujući slavio, hvalio, obožavao i uznosio. Gle, ja dašta vidim Tvoja dela i posmatram ih s velikim zadovoljstvom, a ne retko opet s velikim strahom. Tvoja moćna deca stoje preda mnom. Tako vidim dašta dela, ali veliki Umetnik mi je stran, i vidim bezbrojna stvorenja. A gde si Ti, o Tvorče, kako bih ti prineo moju hvalu? **4** Svoju moćnu decu si poslao dole k nama u Dubinu kao spasonosne vesnike. Jest, oni su lično ovde, govore o Tebi, svedoče o Tebi i postupaju u Tvome najsvetijem imenu. A gde si Ti, o najsvetiji Oče takve dece? **5** Tebe, tebe hteo bih bliže da znam! Siđi, siđi i k nama sirotim grešnicima! Mada smo proizišli iz Kajina, oca greha i suda, ipak je i on proizišao iz Tvoga sina Adama. **6** Bio on i nedostojan Tvog smilovanja pošto si Ti suviše svet, a šta mi možemo zato što smo postali njegovi potomci. **7** Zato budi nam milostiv i milosrdan i ostavi nam samo jedan zrak milosti, ali iz Tebe, savršeno jedino iz Tebe pošalji nam kako bismo mogli savršeno u nama saznati kakav jesi i gde jesi – da bismo jedino Tebe mogli slaviti i hvalliti. **8** Budemo li Te onda slavili i hvalili i kao grešnici, o Gospode, nećeš nas zbog toga odbaciti zato što smo iz greha u greh rođeni. **9** Gle, noć je noć, i sva njena bezbrojna svetila su užasno slaba prema samo jednom jedinom najslabijem zraku iz sunca. **10** Kao Otac ove Tvoje dece koja sada kao zvezde obasjavaju našu crnu noć pošalji nam samo jedan najslabiji zrak iz Tebe i naša grešna noć će se sigurno pretvoriti u svetao dan. **11** Jest, naša noć jeste i ostaje noć uprkos ovih divnih zvezda. Ali samo jedan zrak iz Tebe, i naša noć prestaje

biti noć i mi ćemo na danu Tvoje velike slave hvaliti i slaviti Tebe i sva naša kolena i srca, koja su kruta od noći, najdublje će se saviti pred Tvojim najsvetijim imenom. **12** Gle, ja Tubalkajin, sin noći leži ovde pred Tobom u prašini svoje ništavnosti! Grešnik Te preklinje za milost i smilovanje, hoće da Te slavi i hvali, ali ne poznaje Tebe. Zato daj da Te on upozna!" **13** Po tim rečima on učuta i plakaše u prašinu zemlje. **14** Kizehel se pak sagnu do zemlje, dignu Tubalkajina pa mu reče: "Tubalkajine! Znači i ti si nam postao brat!" **15** Tada Kizehel usmeri svoje oči naviše i reče kako sledi: **16** "O Oče! Slavim i hvalim Tebe u ovom novom bratu! Jedino ti sam jesi izvršio delo i podario si nam i u Tubalkajinu novog divnog brata. Nisi ga Ti uzalud već od večnosti izabrao kako bi čistio zlato zemlje i da ga čini savitljivim i gipkim. **17** Jer Ti si predvideo da nam kroz njega postane nov divan brat koji plemeniti metal zemlje u vatri ne samo treba da učini da ga gledamo umilno i vitko nego pre svega će da budi metal u srcima ljudi u velikoj vatrenoj revnosti svoje ljubavi prema Tebi da ga učini gipkim, savitljivim, pa zatim da se gleda umilno. **18** Zato Tebi sva slava, sva hvala i sva naša ljubav! **19** O Oče, gle, ovaj novi brat je, pak, još slep i ne može da Te vidi! Zato ako hoćeš da izvoliš najmilostivije da uslišiš njegovu molbu. **20** Ako bi bila Tvoja sveta volja, hoćeš li ovu moju molbu uslišiti i podariti mu zrak Tvoje milosti u njegovo srce, koje je obraćeno Tebi puno užarene ljubavi i čežnje prema Tebi, sveti Oče. **21** O usliši nas, usliši nas! Tvoje sveto ime da se sveti i Tvoja volja da bude svagda i večno, amin." **22** Ove Kizehelove reči Tubalkajinu kao i Lamehu sasvim slomiše srce, tako da obojica stadoše glasno plakati. Posle pak malo vremena spusti se pred ovo društvo svetao oblak, i Lameh i Tubalkajin ne znađашe šta će otud biti, zato se i počеше silno plašiti. **23** No obrzo iz oblaka progovori očinski glas: "Tubalkajine, gle, Onaj Koga ne poznaješ sada je pred tobom, Otac ljudi i svemoćni Tvorac svih stvari. **24** Čuj, pogledao sam tvoje srce i našao sam ga očišćenim. Zato i da se probudiš za večno iz svoje noći. Jednog duha iz Mene ću položiti u tvoje srce, taj će te voditi u svu mudrost. **25** Budući da su pak Moji vesnici još ovde, slušaj njih – jer oni će tog duha u tebi probuditi. Proslavi Moje ime, i Ja ću tebi i svem narodu biti milostiv – jer Ja sam svet, svet, svet večno i beskrajno, amin." **26** Zatim oblak nestade, i svi padoše na svoja lica, i dadoše Bogu čast u svoj poniznosti i skrušenju svoga srca.

381 Poglavlje

1 Nakon što tako slavljahu i hvaljahu Boga oko sat vremena, dignu se konačno Kizehel po unutrašnjoj zapovesti te reče ostalima: **2** "U imenu jedinog svemoćnog Boga kažem vam: Ustanite zajedno sa mnom – jer tako je sveta volja Onog Koji je bio pred nama i koji je govorio reči života, milosti i smilovanja." **3** I svi ustaše na poziv Kizehelov. Pošto se pak svi ukrepljeni i odveć utešeni digoše sa tla, tada se i Kizehel smesta obrati Tubalkajinu te mu reče: **4** "Brate Tubalkajine, čuj, pošto je Gospodnja volja možeš pozvati svoje radnike i pokazati im posao, i neka odmah počnu i neka rade celu noć. **5** Onako kako su topili rudu planina posredstvom kamene soli i jake vatre, neka tope i ovu rudu. Pa kada budu imali grumene čistog metala u velikoj količini, tek onda neka prestanu da tope. **6** A pogodna velika količina neka bude sedamnaest stotina grumena. Tako odredi stvar, amin." **7** I Tubalkajin smesta pozva veliko ljudstvo svojih radnika, pokaza im sirovu rudu, pa ih poduči kako da se late da istu tope i oblikuju u okrugle grumene. **8** Čim radnici takvo sasvim shvatiše, tada ga upita njegov glavni poslovođa: **9** "Gospodine i plemeniti gospodaru, sve je dobro i valjano pokazano. Jedino dozvoli da te pitam i ne srđi se na mene ako ti postavim pitanje i s poniznim poštovanjem kažem: Imamo radnika u dovoljnom broju i rude ima u velikom obilju, ali otkud da uzmemo drva i so? – jer bez nje ne možemo da topimo. **10** Da li da donesemo ovamo naša drva i da koristimo našu so ili sve to ima da uzmemo iz grada?" **11** I Tubalkajin reče poslovođi: "Čuj, ako sam preuzeo posao, onda sam ga preuzeo celog, uz to pripada i drva i so. **12** A ja ti kažem: Ne samo drva i so, nego i sledovanje podmirujem. A isto tako i platu. **13** Zato donesite sve ovamo šta je potrebno za rad i gledajte da počnemo najkasnije za sat vremena. Odnosno, čim se sunce spusti ispod planina, već mora da deluje vatra. **14** Iskopajte barem sto jama dubokih tri pedlja za loženje rude i neka za to pristupe svih dve hiljade radnika. Tako će s novim blagoslovom jedinog istinog svemoćnog Boga delo dobro napredovati. **15** Zato daj da sto radnika odmah kopaju jame; dvesta neka donesu drva; dvesta so; sto da donesu hranu; dvesta neka kopaju sirovu rudu, i dvesta neka rudu peku i tope. Pa kada se jedna jama napuni, onda neka se hladi trideset maha ruke. Zatim uzmi grumen iz jame i odmah počni s novim loženjem. **16** Ako prema tome

marljivo radite cele noći, onda ćemo do ujutru ovog metala imati u sasvim dovoljnim količinama. **17** Zatim ćemo sutra doneti ovamo teške čekiće s nožnom polugom, i pre nego što zađe sunce ima grumene da isteramo u ljupke ploče. **18** Sada znaš sve, idi i postupi, neka bude!" **19** Smesta se poslovođa dade na posao i Kizehel zatim reče Tubalkajinu: "Brate! Dobro si sve odredio; zato neka ti je blagoslovljeno delo! – Zaista ti kažem, sutra ćeš gledati čuda – jer tvoji radnici će proizvesti toliko metala da ćeš se ježiti gledajući ga. **20** Ali nećemo sada više o tome – jer je sada sve sređeno. **21** Ti, brate Lameše, uzmi ploču i idi na čelu, a mi ćemo slediti za tobom u tvoju kuću. Tamo ćemo ovu svetinju čuvati do dovršenja hrama. Bićemo svi tvoji gosti a ti naš brat i domaćin. **22** Za tvojom trpezom ćemo jesti i u tvome domu slaviti presveto ime najljubaznijeg Oca svih ljudi. **23** Ti, brate Tubalkajine, da ideš pored mene i još danas u kući svoga oca da primiš pogođenu nagradu – jer ti znaš da u domu tvoga oca ima velik broj žena i sluškinja. Gle, one su sada sve očišćene i tebi će iz velikog broja pripasti prava. Tako dajmo se tamo, amin." **24** Smesta Lameh s najvećim strahopoštovanjem i ljubavlju zgrabi svetinju i pođe napred, i Tubalkajin uz Kizehela i ostali vesnici za njim. **25** Kako se približiše gradu, pođe im u susret veliko mnoštvo naroda, i vikahu: "Slava Bogu na visini zato što je Lameha učinio pravim kraljem!" – I tako narod uzvikivaše još dugo u noć. **26** A Lameh bi ganut tako da plakaše glasno.

382 Poglavlje

1 Kako stupiše u rezidenciju Lamehovu, podoše im u susret sve žene i sluškinje, padoše pred njima na kolena i slavljahu zastrtim licima ime napisano na kamenoj ploči koju Lameh nošao. **2** Kizehel pak reče Setlahemu: "Brate, pogledaj žene! – Po svojoj reči u sebi postupi s njima!" **3** I Setlahem odmah naloži ženama i sluškinjama da ustanu pa im reče dalje: **4** "Idite i spremite dobar obed, dajte da se danas zakolje jagnje i da se valjano spremi za novog kralja i utovljeno tele da se spremi za novog mladoženju i njegovu nevestu. **5** Isto tako se postarajte za hleb i za plemenite plodove, i neka ne nedostaju dobra i čista pića. **6** Tako idite do ostavara i spremite sve to najukrasnije, amin." **7** I žene i sluškinje požuriše i postaraše se za sve naloženo. **8** Kada pak zatim celo društvo stupi u veliku

kraljevsku dvoranu, tada Lameh stade i reče Kizehelu: "Veliki, moćni prijatelju i sasvim istinski i pravedni poslanice svemoćnog velikog Boga, gle, sada se ježim sasvim i skroz pri pogledu mog ranijeg gnusnog vladarskog prestola i ponovo se pojavljuju sve moje gnusobe u mojoj duši kao što se teški olujni oblaci pojavljuju u sparnoj noći iz velikih voda. **9** Ne bi li ti bilo ugodno da izbegnemo ovu dvoranu i uzmemo drugu veliku odaju koja bi mi se činila prijatnijom od ove, gde sam prosto davao da budem obožavan kao jedan bog. **10** I baš s ovog prestola, kojeg su podigle krvave suze sirotog naroda, još sam uz to davao najsvirepije tajne i javne zapovesti. **11** O prijatelju, ako bi zato tebi bilo ugodno, onda bih te molio svom svojom snagom, kako rekoh, da uzmemo drugu odaju." **12** Kizehel pak uzvratilamehu te reče: "Brate! – Baš ovo je najpodesnija odaja ovog tvog celog dvora. **13** Ako hoćeš sasvim da ozdraviš u svome srcu i svome duhu, onda moraš svoje srce i sasvim da očistiš od stare pogani. To, pak, možeš privesti u delo samo tako što će se tvoj duh sve više raspaliti i svojim ognjem izjesti svu pogan u tvome srcu. **14** A da li duh zgodnije može da se dovede do raspaljenja osim baš pritiskom sa svih strana, što se postiže probuđenim teretom tvojih počinjenih zverstava? **15** A ti sada u ovoj odaji primećuješ taj tegoban pritisak, a i to je baš ono što vrlo čežnjivo treba da želiš. Zla sećanja te pritiskaju, i to je dobro – jer baš taj pritisak će te osloboditi. **16** Gle, šta da učiniš? – Možeš li promeniti šta se desilo? Možeš li se ikada osloboditi svojih dela? – Ja ti kažem, dragi brate, takvo ti je večno nemoguće sve dokle bežiš od sećanja tvog osećanja na njih. **17** Samo jedno može da oslobodi tvoje srce pa tako i tvoga duha, i to jedno jeste istina. **18** Nju moraš tražiti u svemu, tako će njen oganj izjesti pogan u tebi, pa ćeš hoditi slobodnim duhom. Slobodnog duha ćeš tek sasvim spoznati šta je zapravo greh i kako je Gospodu veoma lako da ti otpusti sve tvoje grehe, bio im broj veći od trave na zemlji i peska u moru. **19** Tako ćemo ostati u ovoj odaji i ovu ploču međutim postaviti na praznično ukrašeni presto radi znaka Kome ubuduće zapravo treba da pripada vladarsko prestolje. **20** I prema tome odnesi ploču do prestolja i postavi je tamo. Tamo da oстане do dovršenja hrama, amin." **21** I Lameh se zadovolji i učini smesta što mu Kizehel naloži, i zatim slavljase i hvaljase sveto ime na ploči.

383 Poglavlje

1 Lameh pak nađe veliko osećanje ugodnosti obožavajući sveto ime, tako da ne htede ustati – jer što više sve dublje i dublje obuzimaše ime tim više bejaše obuziman u srcu i duhu, i stoga ne uzmognu rastaviti se od mesta gde ga ljubav prema Bogu tako silno stade vezivati. **2** Kizehel mu pak ostavi uzvišeno zadovoljstvo njegovog duha kako bi se sve više učvrstio u moćnoj živoj ljubavi prema Bogu. **3** A pošto Tubalkajin vide takvo, začudi se svome ocu Lamehu i reče Kizehelu: **4** "Čuj, veliki moćni prijatelju i brate po tvojoj reči, zaista, da mi je neko rekao: sutra će iz zemlje iznići drvo koje će svojim granama do večeri doseći nebeski svod, onda bih takvo što pre držao mogućim od ovakvog iznenadnog preobraćaja moga oca. **5** Jedva da je proteklo osam dana od kada se Lameh zakleo da će uništiti nebo i svu zemlju, a sada leži skrušen u prašini pred Onim što je tako jezivo gorko prokleo. **6** Zaista, to je najveće čudo koje zemlja ima da pokaže zajedno sa svojim postanjem sa svim što je u njoj, na njoj i preko nje. **7** Jest, kažem ti moćni prijatelju i brate, da si svojom silom premestio gore, ne bi me time toliko silno uverio u svoje čisto božansko poslanje do upravo ovim nečuvenim čudom. **8** Jest, sada tek verujem sasvim da vas je čisto Bog poslao ovamo – jer ona čuda napolju su me sigurno šćepala, ali uverila me nisu toliko – jer suviše brzo su usledila jedna za drugom tako da nisam znao kuda da se okrenem, nego jedino sam bio primoran kao potpuno pobeđen i morao sam se povinovati gonjen svojom nemoći i prinudnim ubeđenjem. **9** Sada se pak budi moja slobodna volja pa tako nisam više prinuđeni pristalica svega onog što ste nas već učili i sigurno ćete još i dalje učiti, nego sada hoću slobodno iz sebe samog što hoćete iz najsvetije volje svemoćnog Boga. **10** Zato dajte sada i meni da odem do prestola i da tamo učinim onako kako sada čini moj otac Lameh, što podiže dušu. Vaša volja u Bogu da bude." **11** I Kizehel uzvratil Tubalkajinu: "Brate! Takvo je valjano i pravo od tebe. Idi tamo i ukrepi se za dolazeće iskušenje – jer onoga kome otac pomogne čudom, tog zatim proverava jače nego onog koji se Njemu obratio samo rečju. **12** Ja ti kažem: sve najpre mora proći kroz oganj da bi se približilo Bogu u srcu i u duhu. Ti si istina obraćen i Lameh je takođe, i to na čudesan način, ali u tom stanju obraćanja vi ste još nalik rudi koja se nalazi sirova u zemlji i u neku ruku treba je posmatrati njezinom

nečistoćom. Da bi ruda postala čvrsta i korisna, mora proći kroz vatru. **13** Gle, tako ćete i ti i Lameh još morati proći kroz vatru i njom se sasvim istopiti pre nego što dosegnete istinsku čvrstoću u veri, ljubavi i odanosti prema Bogu. **14** Zato ti valja takođe otići tamo da se jednako tvome ocu ukrepiš za svaku moguću dolazeću i sigurno očekujuću proveru odozgo." **15** Ove reči poplašišu Tubalkajina toliko mnogo da se stade tresti i na posletku jedva izusti mucajući pitanje: **16** "O prijatelju! – zar – ćemo – ja – i – otac Lameh – morati – da – gorimo – u – vatri?" **17** I Kizehel uzvratil: "O kako nerazumno pomišljaš! **18** Ni jedna iskra neće dotaći vaše telo; ali oganj vaše ljubavi prema Bogu najpre će vas morati izjesti u svim vašim zemaljskim sklonostima koje još prijanjaju skriveno u vama. Tek tada, kako rekoh, možete se približiti Bogu, i sav vaš greh će se uzeti od vas, onako kako je uzet od mene pošto i ja bejah grešnik pred Bogom. **19** I ja sam se obratio čudom pa sam zatim morao izdržati jak oganj, i sada još izdržavam. Tako ćete i vi proći. Zato samo idi raspoloženo do svog oca i čini isto kako on sada čini. Tako ćeš naći mnogo ukrepljujuće milosti pa ćeš tako proveru koje dolaze lako i s vedrim raspoloženjem izdržati, amin."

384 Poglavlje

1 I Tubalkajin smesta s radosnim raspoloženjem ode do svoga Oca Lameha, baci se tamo na lice, premišljaše sve svoje ranije delanje, činjenje, pa potom u obilju kajanja svoga srca zamoli sada spoznatog jedino istinskog Boga da oprostí sve one postupke koje je počinio protiv itekako osetnih opomena svoga srca. **2** Dobrih sat vremena trajaše preuznošenje najsvetijeg imena kada se konačno vrlo okrepljeni Lameh opet dignu i pred prestolom uzviknu: "Izborio sam se, izvojevao sam veliku pobedu! **3** O čujte, narodi svi! Gospod, beskrajno svemoćni Tvorac neba i zemlje, večno veliki Bog, o Koga smo se svi najužasnije ogrešili, pogledao nas je i zbog naše velike slepoće poništio je pravedan sud koji bi nas sve na večno progutao u smrt. **4** Zato hoću da likujem celog mog života zato što je Gospod tako milostiv i pun najvećeg strpljenja, dugotrpeljivosti, ljubavi i smilovanja. **5** Silno velika je bila moja zloba i ja sam s njom hteo prodreti u nebеса života – ali iz moje zlobe je Gospod prepoznao moju bedu i smilovao mi se. **6** Zato neka je jedino Njemu večno sada i dalje sva moja hvala. **7** O Gospode, hoću dalje

da Te slavim s hiljadu jezika zato što si tako milostiv, blag i milosrdan. **8** O, moj bedni prestole! – Moje sedište moći zakona za zverstva, moja najvernija srazmero! – Šta si bio! – I – šta si sada! – S tebe prokleh ono što sada nosiš. **9** O Gospode! – Kolika li mora da je Tvoja dobrota? Kolika li Tvoja ljubav? Kada trpiš i podnosiš da gledaš kako Tvoje sveto ime nosi ista stolica – stolica koja beše nosilac tolikih, jest, bezbrojnih zverstava! **10** O, zato hvali, duše moj, Gospoda zato što je On tako neizrecivo dobar večno! **11** Gospode, ljubazno pravedni! Šta da činim kako se negda pred Tobom ne bih pojavio toliko grdni? **12** O, daj objavi mi milostivo preko Tvojih slugu; ali samo ukoliko je Tvoja volja. Po mojoj volji neka se od sada ništa više ne događa – jer ja sam spoznao nemoć moje volje i svu njenu zlobu; zato se sada nje gadim. **13** Zato sada više nemam volje. Zato neka svagda bude samo Tvoja svemoćna i najsvetija volja!" **14** Po tim rečima Kizehel brzo krenu do Lameha, zagrlí ga te mu reče: **15** "Brate! Dragi brate! – Kada bi znao koliko se srdačno radujemo svi mi tobom, zaista, težak bi ti postao život! **16** Ali u to budi sasvim siguran: Ako ostaneš uporan kako si počeo, onda će granice čisto nestati između Visine i Dubine koje su dugo postojale. Može se i zbiti da će se najsvetijem Ocu dopasti da i vama pošalje prvosveštenika Henoha, koga je On sam postavio, kako bi vas učio da hodite putem ljubavi. **17** Brate! Kažem ti, u imenu Onog Koji nas je sve pozvao tebi, kada se hram dovrši, onda ćeš ti i tvoj sin Tubalkajin među nama stupiti na svete Visine, gde ćeš tek sa svim izobiljem spoznati istinski život za tebe i sav tvoj narod i sasvim ga prisvojiti. Zato ustraj u tome da Gospodnja volja ostane jedino tvoja, pa si prema tome i na tvoje pitanje saznao Gospodnju volju preko mene, Koji ti ovim odgovara: **18** "Tako postupaj, i Ja ću te posvetiti na Visini Moje dece!" **19** Na to obaveštenje Lameh bi van sebe od radosti zajedno sa Tubalkajinom koji se upravo podiže. Dugo ne mogaše govoriti – jer ovo suviše uzvišeno obrećenje skoro mu ukoči jezik. **20** Posle tek nekog vremena opet se pribra, pa reče: "O prijatelju, o brate! – Šta si rekao? – Noge jednog najvećeg grešnika takođe će jednom smeti stupiti na posvećene Visine? Moje od zverstava skoro oslepele oči još jednom da gledaju veliko veličanstvo dece svemoćnoga Boga? **21** I s mojim rukama s kojih kaplje krv moje braće i mog sirotog naroda da smem da dirnem rub haljine onih koji su rođeni iz Boga? – Ne, ne! – Nikako, brate! **22** Takve milosti se Lameh večno nikada ne može udostojiti samo u najmanjem delu.

– Zato, o prijatelji i braćo, dodelite mi drugi odgovor – jer zaista, odveć zaista, taj odgovor nije za grešnika – kao što sam ja." **23** I Kizehel na to uzvрати Lamehu: "O brate! – Gle, i ja sam bio velik i prost grešnik pred Bogom u mojoj nasleđenoj svetlosnoj sferi sigurno ništa manje nego ti u tvojoj nasleđenoj velikoj slepoći. **24** Čim sam pak priznao svoju veliku krivicu pred Njim, preljubaznim Ocem, nakon što me je Svojom beskrajnom milošću i smilovanjem predusreo, tada me najsvetiji Otac uhvati Svojim najmoćnijim rukama, uspravi crva u prašini pred Njim, oprosti mu sasvim njegovu veliku krivicu i ispuni ga zato silom večnog života. **25** Gle, brate! Tako preljubazni Otac postupa s grešnikom koji Mu se pokajnički obraća. **26** Zato ostani kod tog odgovora i budi pun najveće utehe – jer neće se promeniti ni crtica na tome. Šta Gospod kaže, to večno ostaje onako kako On kaže. **27** Njemu neka je zato sva čast, sva hvala i sva naša ljubav večno – jer jedino On je dostojan uzeti od nas svu hvalu, svu slavu, sve obožavanje i svu ljubav, i Njegova večna volja da bude večno, amin."

385 Poglavlje

1 Ne treba ovde bliže spomenuti u kakvo blaženstvo su ova dvojica prebačena preko zadnjih reči Kizehelovih – jer se lako može prepoznati iz prethodnog. Zato ćemo se odmah okrenuti jednoj drugoj pojavi. Ta se pojava ovde neće mnogo razlikovati od Pontija Pilata u takozvanom Simbolu vere, međutim to ovde ne smeta – jer i ona pripada poretku stvari. Kakva li prema tome beše ta pojava? Samo strpljenja, doći će još dosta rano. **2** Vi znate šta je ranije Kizehel najavio Tubalkajinu, naime, pojedina iskušenja i provere i čisteći i učvršćujući oganj. Gle, to je šta se ovde najpre pojavljuje. **3** Veoma dobro znate kakav je ranije bio Lameh i čiji odani sluga. Sve dokle neprijatelj života još primećuje da ne preti stvarna opasnost njegovom plenu koji mu se čini odveć sigurnim, dotle ga mnogo ni ne brinu sva preobraćanja. **4** A kada vidi i vrlo dobro počinje da opaža da preti opasnost da mu umakne plen, onda i smesta počinje silno da mrda i da se bori za svoju umišljenu svojinu. **5** I upravo to beše i ovde slučaj kao što je u sadašnje vreme kod veoma mnogo ljudi slučaj koji su dopustili da ih on, veliki neprijatelj života, u bilo šta uplete. **6** Takvi ljudi su često kao sama vrlina, jedino što još obično imaju jednu slabu stranu. Međutim, ne znaju

da je ta slaba strana zapravo jedna toliko jaka strana, da ona, kada se samo malko takne, odmah savladava sve dobre strane i najlakše ih pobeđuje i povlači za sobom. **7** Ako se nekome ovo čini preterano, taj neka samo jednom takne takvu slabu stranu kod jednog junaka vrline, pa će veoma brzo naći i neoborivo saznati koliko je jaka takva slaba strana. **8** Ja ću navesti i jedan primer kako bih ovu važnu stvar više obasjao. Uzmimo čoveka koji je sebe u svemu mogućem već savladao. Ali jednu slabu stranu ipak ima, no na nju uopšte ne obraća pažnju zbog njene neznatnosti – jer ona se sastoji samo u tome da ponekad rado posećuje nekoga, a i prilično se raduje kada ga neko posećuje. Ova stvar se čini najbezazlenijom uopšte. **9** Ali ako ćemo bolje da rasvetlimo ovu slabu stranu, onda ona nije ništa drugo do čvrsto uže Sotone. **10** Taj tačno posmatra, kada je jednom povezan s nekim, kada se duhu čoveka približava nešto posebno korenito spasonosno. **11** Ukoliko je to slučaj, onda povuče za to uže. Slaba strana postaje jakom i naš junak vrline ide sa svim svojim ostalim obiljem vrline onamo kuda ga vuče slaba strana i na taj način svagda proputa dobru priliku u kojoj sam ga Ja mogao posetiti bliže radi njegovog posvećenja. Takva slaba strana čoveku ostaje često do groba, što je dašta prilično tužno. **12** Tako je i naš Lameh imao još gomilu takvih slabih strana koje mu pri njegovom obraćanju nisu bile vredne da na njih obrati pažnju. **13** Pošto je pak njegova ljubav prema Meni odjednom postala silna, tako je u ognju te ljubavi i rđava užad patila tako što ih je oganj progoreo nadvoje, pa neprijatelj života onda više ništa nije imao čime je svoj sigurno umišljen plen mogao da drži i vuče. Šta je tu trebalo učiniti? **14** Ništa osim lukavstva i pri neuspehu istog primeniti silu. **15** I tako se dogodi – kada se Kizehel sa ovom dvojicom približi ostaloj šestorici – tada odjednom Naeme upade kao očajna kroz vrata, zapomagaše neko vreme rukama i vikaše, nakon što se malo pribra, glasom očajne: **16** "Oče Lameše! – Ti si izdat i izgubljen! – Ja sam na Visini sve čula koju zamku su ti postavili! **17** Zato sam požurila, ne mareći za svoj život, dok su me gonili lavovi, tigrovi i stanovnici planina, da ti još na vreme prenesem bezočan plan. **18** Ali – zakasnila sam! Jer, kako vidim, već si plen strašnih gorskih čarobnjaka! **19** Zar nisi u svojoj mudrosti uvideo da je sa planina uvek dolazila sva nevolja na nas; a ipak si dao da te ovaj put tako užasno zavedu i da te odvuku u strašnu zamku tvoje propasti!" **20** Tu se okrenu, pogleda Tubalkajina i silno kriknu: "Tubalkajine,

brate moj, mužu moj!! – I ti žrva najsramnije izdaje!! – Da – i ti! – Sada je sve izgubljeno!! **21** Ubijte me, ubijte me – da ne moram s vama da budem svedok vaše strašne propasti!!" **22** Tu se promeni i Lamehov lik, a Tubalkajin stisnu pesnice od probuđene srdnje i povika konačno gromovitim glasom: "Takvi Jehovini vesnici ste vi!? – O vi izmetino pakla! – Da, da – na planine ste hteli da nas odvedete zato što vam se čini da vašom đavolkom naukom ovde ne možete sasvim da nas savladate! – Ne, nećete! **23** Hvala tebi, moja vredna ženo, na ovoj vesti! Tubalkajin će znati da se suprotstavi takvoj podlosti!" **24** Lameh pak reče Tubalkajinu: "Sine, pre nego što postupimo, hoćemo da saslušamo i drugu stranu. Zato se smiri – jer ko zna da to nije možda iskušenje? **25** Pa tako pitam vas, vesnici, kažite mi kako stoje stvari? Otkrijte mi ovu zagonetku, ili ću odstupiti i biću šta sam bio, i u ognju nepokolebljiv kralj kako ne biste sramno odneli pobeđu nada mnoom i mojim jakim narodom. **26** Dakle govorite, ili moja kletva da pogodi svako vlakno vašeg bića, amin."

386²² Poglavlje

1 Kizehel, pak, koji beše dobro obavešten u čemu će se sastojati ovo prvo iskušenje, pogleda čvrsto Lameha i Tubalkajina, pa konačno reče obojici: **2** "Verujete li da stvar stoji ovako kako vam je objavila ova Naeme?" **3** I Lameh mu odmah upadnu nešta žestoko u reč: "Misliš li da ne poznajem svoju kćer? Kakvu korist bi imala da me laže? – Ona je moja divna kći i kao takva mi je uvek govorila istinu. Šta prema tome znači tvoje pitanje?" **4** I Kizehel reče na to Lamehu kao i Tubalkajinu: "Dobro, ako je držite pravom Naemom, onda ostanite pri svom ubeđenju. **5** Ali planine će se onda opet zatvoriti i niko od vas više neće videti istinsku Naemu. Gradnja hrama će izostati i onu presvetu ploču tamo ću odmah lično izneti iz ove vaše kuće i poneti na Visinu. **6** Verujte ili nama ili ovoj Naemi! Kako pak verujete, tako će vam i biti. Sada su vam podjednako otvorena vrata života i smrti. Ostanemo li kod vas, ostaje i život kod vas. Ostane li pak ova Naeme kod vas, onda je večna smrt vaš neizostavan udeo. **7** Pa tako izaberite između ove dve krajnosti koje rekoh. Vaša volja, amin!" **8** Tu Lameh zgrabi Tubalkajina za ruku, odvede ga malo ustranu te mu reče: "Čuj, dragi sine! –

²² Vidi. 2:200.

Stvarno, ova Naeme mi je nešta čudna – jer do sada nije pogledala ni mene ni tebe, nego od kada je banula kroz vrata i bacila se na lice, još leži cvileći na zemlji. **9** Ja velim pre nego što zbog nje sasvim prekinemo dobre odnose sa sedmoricom moćnih prijatelja, biće veoma nužno iz valjanog razloga da malo bolje ispitamo ovu neobičnu Naemu. **10** A za to neće biti ništa bolje do da joj zapovedim da odmah ustane i uzme onu veoma značajnu ploču sa prestola i prema tome opet meni i njoj ustupi vladarsku stolicu. Ako to učini, onda ćemo verovati njenim rečima. A ako to ne može da izvede, onda znamo da ova Naeme nije ništa drugo osim utvare da nas iskuša, pa ćemo se onda i svojski rastati s njom." **11** I Tubalkajin pristade na taj predlog te reče: "Oče, to zovem mudrim planom. Hajdemo tamo po tvojoj volji i po tvom mudrom savetu." **12** I obojica pođeše opet do Naeme. Kada dođoše do nje, sagnu se Lameh do zemlje do Naeme, taknu je svojim prstima i reče joj: **13** "Naemo, ako si zaista moja kći, onda se digni sa poda i pokaži mi tvoje lice. Onda idi do prestola i donesi mi svetleću ploču; predaj mi je, i tako slomi svu moć gorskih čarobnjaka. **14** Ja sam zatim opet stari, moćni nesavladivi kralj a ti moja desna ruka. **15** Jer u ovoj i na ovoj tajnovitoj ploči sakrivena je sva moć gorskih čarobnjaka. **16** Ako si ti zaista moja kći Naeme, onda ćeš to učiniti, ukoliko jedino od toga zavisi moje spasenje." **17** Tu Naeme poče da se previja i da se ponaša veoma jadno, učini žalosno, napravi tako kao da od same slabosti ne može ustati. **18** Lameh se pak rasrdi na takvo ponašanje te reče: "Naemo! – Ti znaš Lameha! – Zašto oklevaš da učiniš moju volju? **19** Ako si slaba i nemoćna, onda govori – jer ja sam ti otac i imam još toliko da ti dam nužnu snagu – jer onaj koji je još u stanju da se tako silno vije i previja i da jadikuje kao ti, taj sigurno ima još toliko snage da može obznaniti šta mu nedostaje i zašto odmah ne može ili neće da izvrši nešta tako lako. **20** Zato ustani, ili moja strašna kletva će te pogoditi!" **21** Tu se Naeme podignu; i kada obojica videše njeno lice, prestašise se silno – jer s Naemom nemaše nikakve sličnosti. **22** Ipak joj pak Lameh reče: "Iz tvoga lica te ne prepoznajem; idi pak do prestola, učini zapovedeno i ja ću te iz tvoje volje prepoznati." **23** Tu Naeme poče da se trese, uruši se ubrzo i postade nevidljiva. – Tu Kizehel upita Lameha: "Nu, brate Lameše, kako ti se sviđa ova Naeme?" **24** I Lameh i Tubalkajin se baciše pred Kizehela i oplakaše svoju slepoću – jer sada tek potpuno spoznaše kako stvari stoje s ovom Naemom i otkud ona zapravo bi.

387 Poglavlje

1 Kizehel se pak odmah sagnu do zemlje, podignu Lameha i Tubalkajina, pa im reče: "Braćo, zašto se bacate pred nas? Zar smo mi više od vas? – Ili zar nismo braća međusobno? **2** O gle, takvo da više ne činimo ubuduće – jer jedino Bogu pripada sva hvala, sva čast, sva naša poniznost i sva naša ljubav. **3** A ako ćemo da budemo istinska deca jednog te istog Oca, onda uzajamno moramo da se poštujemo jednako, da ne zahtevamo klanjanje od svoje braće; nego sve što ćemo ukazati uzajamno, da bude jedino u tome da se iz ljubavi prema Bogu ljubimo kao istinska braća. **4** Što je preko toga, i ispod toga, to podjednako nije u poretku Božjem i prema tome je greh. **5** A to možete da vidite otud ako bi postojao čovek kome bi svi drugi ljudi, mada nije ni za dlaku više od njih, ukazivali duboko poštovanje. **6** Kakav će uskoro biti sled s takvim poštovanim čovekom od tolikog opšteg poštovanja prema njemu? **7** Gle, on će ubrzo početi sebe da drži višim i boljim od onih koji mu ukazuju takvo poštovanje – postaće gord, ubrzo osilan i konačno čak vlastoljubiv. S poštovanjem svoje znatne okoline više neće biti zadovoljan, nego će s tom njemu nerazumno odanom gomilom prodrati u druge krajeve i tamo će zateknute druge ljude, pa će ih preko svojih njemu odanih bezumnika nasilno prisiliti da se pred njim klanjaju, i zlostavljajući i čak ubiti one koji se pred njim ne budu klanjali. **8** Jest, takav će terati dotle da će mu odana braća i ona koja ga poštuju čak od svega što steknu svojim rukama morati plaćati znatan deo kao danak svog nerazumnog poštovanja. **9** Tako će nastati kraljevi i svetski vlastodršci sa svom svirepošću i pritiskaće do smrti svoju braću, koja su bila dovoljno nerazumna da ih početkom zbog možda neke istaknute obdarenosti drže višim nego što bi bilo po božanskom poretku. **10** Prema tome, tako treba Bogu da damo šta je Njegovo, a čoveku-bratu šta dostoji njemu. **11** Čast, uzvišeno poštovanje, poniznost, slava, hvala, zahvalnost, ljubav i obožavanje pripada od nas jedino samo Bogu. A mi uzajamno jesmo braća i zato jedni druge ne treba da ljubimo ni više ni manje no što svako ljubi samog sebe – jer to je poluga vage koja sve sređuje i sve izjednačava da se jedni prema drugima odnosimo kao što se svako odnosi prema sebi. **12** Gde god se odstupa s te prave crte, tu se i savija božanski večni poredak, a i lako se lomi, tako što čovek čoveku pruža što je jedino Bogu dužan. **13** A gde se takvo bude

događalo, tu će se i metnuti seme iz kojeg će izrasti sve zlo preko cele zemlje. **14** Jer zaista vam kažem: Nijedan greh kao taj neće se kazniti već na zemlji tako krvavo, kao što je pod vašom vlašću već često bio slučaj. **15** Zato, dragi brate! – zato hoćemo da uvedemo sasvim drugo kraljevstvo. U tom kraljevstvu će kralj biti upravitelj i učitelj braće, a nikako gospodar i zapovednik. **16** Takav kralj će biti po poretku Božjem i neće mu biti potrebna svetovna moć; nego moć i sila božanske ljubavi, mudrosti i poretka će prebivati u njegovom duhu, i iz tog duha će lako i dovoljno silno biti u stanju da vodi svoju braću ka svakom dobrom i istinitom. **17** Na takvo obratite valjano pažnju i zato ne bacajte se pred nas kao ni pred kim poput vas i nas – tako ćete biti blagoslov narodu. A ni ne dopuštajte da se ko klanja pred vama, tako ćete blagosiljati narode. **18** A sada se dajmo u trpezariju – jer obed je već sasvim spreman. **19** Ali ne razmišljajte o iskušenju, već budite vedro raspoloženi – jer pobednik treba da se raduje pobeđi, a ne da tuguje. **20** Pa tako hajde da idemo, amin."

388 Poglavlje

1 I svi se dadoše u trpezariju. Kada stupiše u nju, nađoše sve praznično ukrašeno – devet okruglih stolova, ukrašenih lepim pletenjem, behu postavljeni s valjanim, ukrašenim, dobro napunjenim korpama s jelom. **2** U sredini ovih devet stolova, pak, nalazila su se još dva stola nešto duguljastog oblika. Na njima je bilo postavljeno pečenje na umiljat dobar tamo uobičajen način. **3** I gosti sedoše za stolove, zahvališe Bogu, hvaljahu Boga, pa jedahu i pijahu raspoloženo. Pošto po potrebi blagovaše plodove, tada se Kizehel dignu, obrati se Kubalkajinu te reče: **4** "Nu, brate Tubalkajine, sada je pogođeni red na tebi da od ovih zgodnih i ljupko doteranih sluškinja i žena sebi izabereš nevestu i ženu na tvoje zadovoljstvo, pod pretpostavkom ako nisi odlučio drugačije. **5** Jer gle, svadbeni ručak je spreman: jagnje za tvoga oca Lameha, tele za tebe i tvoju nevestu." **6** Ovaj govor se veoma svide Tubalkajinu te on zato reče: "Tek sada uviđam sasvim da je ono iskušenje bila savršeno prazna varka – jer Naeme, prava Naeme, sigurno živi boljim životom nego takvim koji bi bio sušta suprotnost Bogu, Koga se već ovde krišom toliko držala. **7** Jest – ukoliko bi ona kojim slučajem bila takva suprotnost Bogu, onda njena noga sigurno nikada ne bi

dosegla Visinu, stan dece Božje, a ni ne bi je taknuo jedan Hored; a sve to se dogodilo. Otkud bi bilo moguće da je naša ranija utvara blagočestiva Naeme? **8** Zato sam sada sav vedar i radostan pa ću zato bez daljeg premišljanja poslušati tvoj savet. **9** Jer sada vidim da vi niste izdajnici prema nama, nego istinski prijatelji i moćni vesnici Božji. Zato ću i zbog vas svagda slaviti i hvaliti Boga što je tako milostiv i milosrdan. Tako neka bude vaša volja iz Boga za moju probitačnost." **10** Tu Tubalkajin ustade i dade se do sluškinja, sve ih dobro razgleda i nađe jednu među njima koja mu se svidi; izabra je i odvede je pred Kizehela; kako se pak s njom približi Kizehelu, tada se izabranica iznenada zaustavi i ne htjede ići dalje. **11** I Tubalkajin je upita i reče: "Budući da si dopustila da te izaberem, šta je sada da nećeš sa mnom sasvim do poslanika svemoćnog Boga kako bi nas blagoslovio?" **12** Izabranica pak na to uzvratila sasvim naprasito: "Čemu da nam koristi njegov blagoslov? Zar nisu mnoge hiljade žena od svih vremena začinjale i rađale bez takvog blagoslova? Zašto baš sada da mi budemo izuzetak? **13** A ako hoćeš da te blagoslove večnim robom Jehovinom, onda ćeš to sam; a ja ću ostati slobodna i pokazaću ti da i bez takvog glupog blagoslova mogu da rađam decu." **14** Tu se Tubalkajin začudi takvoj drskosti, ostavi izabranicu i dade se sam do Kizehela. Taj pak znadaše dobro šta će mu Tubalkajin izneti, pa zato smesta reče njemu: **15** "Brate Tubalkajine, gle, učinio si loš izbor; to ja znam iz temelja. Ja ti pak kažem: Biraj s Bogom, onda više nećeš naići na takvu koja se već veoma dugo nalazi preko broja pravednih. **16** Gle, s ovom tvojom izabranicom stoji kao s ranije varljivom Naemom. Zato idi, pljuni joj u lice i izaberi odmah drugu!" – I Tubalkajin smesta učini takvo. **17** Rđava odabrana smesta nesta, a nova odabrana odmah pođe slaveći i hvaleći Boga za Tubalkajinom do Kizehela. **18** Taj ih blagoslovi u imenu Jehovinom, i Tubalkajin postade vedro raspoložen, slavljajući i hvaljajući sa svojom novom lepom ženom Boga i pozva konačno sve da uzmu učešća u njegovom svadbenom obedu. **19** I svi se dadoše do ona dva stola postavljena za nevestu, blagosloviše trpezu, pa jedahu i pijahu s novim parom. **20** Tako Tubalkajin blagosloveno dobi pogođenu nagradu.

389 Poglavlje

1 Kako pak svi još ovako radosno razgovarahu međusobno o vodstvima Božjim i vesnici ispričahu ponešto šta se zbilo odveć ljubazno čudesno na Visinama i kako Gospod hođaše među njima i kako ih podučavaše o večnom životu duha i kako ljubav u srcu čoveka prema Bogu po sebi jedino čini večni život, gle, tada odjednom na ulicama velikog grada Hanoh nastala silna meteža. Ubrzo se čuše glasovi koji glasiše: "Kletva Lamehu, kletva svim njegovim pristalicama! **2** Smrt i propast celom njegovom domu – zato što je dao da bude zaveden na sraman način i sve nas je izdao planinskim zverima. **3** Zato neka umre pre nas! Već jurišaju vojske ogromnih boraca sa svih strana sa planina. Dolaze da nas satru! – Da, da, sve da nas istrebe dolaze strašno! **4** Ali zato ćeš ti, bedni Lameše, pre da platiš pod našim rukama zato što si nas tako sramno predao u ruke ubica! **5** Neće ti više pomoći tvoji planinski čuvari. Mora da budeš uništen zajedno s tvojim pristalicama i zajedno s tvojom novom stražom!" **6** Za takvim pohvalnim proglasom meteža posta još jači i velika gomila buntovnika sa tojagama i drugim oružjem počeo da prodire u dvor Lamehov. Ubrzo se čulo jako mnogostruko kasanje, grđenje i psovanje i udaranje preko stepeništa dvora. Sve bliže i bliže prodiraše takav metež i galama koja donosi smrt. **7** Lameh i Tubalkajin uplašili se toliko da skoro izgube svest. Takođe i žene i sluškinje zajedno s novom Tubalkajinovom ženom uplašili se toliko silno da počele da viču i da se tresu! – Kizehel pak reče jakim glasom Lamehu: **8** "Brate Lameše! Šta ti je kada tako stojiš i klonuo si kao neko kome je već stavljen nož o gušu? **9** O nerazumni čoveče! Zar nisi saznao koliko ti je vredela sva tvoja moć protiv mene? Zar nisu stotine pod našim pogledom ukočeni bacili oružje od sebe, povinovali se našim rečima? **10** Ako si božansku silu tako saznao na nama, kako da se sada toliko prestrašiš od ovog meteža? **11** Zato se omužaj i budi vedro raspoložen. Daj buntovnicima da se prvo primaknu, pa kada tebe zbilja s nama savladaju, onda se tek prestraši. A sve dokle takvo uopšte nije slučaj, toliko budi i miran i uzdaj se u Boga živo – jer Njegova moć je veća od sile svih slepih buntovnika zemlje. Tako omužajte se svi, amin!" **12** Po toj besedi Lameh zajedno s ostalima počeo opet slobodnije da gleda oko sebe pa konačno reče: **13** "O prijatelji! – Ne ljutite se na mene što sam u vašem prisustvu mogao tako da se

prepadnem. Ovakva iznenadna buka već sama po sebi ima nešto strašno i sigurno još strašnije kada je praćena takvim pretnjama. Zato nama slaboj deci Dubine treba oprostiti kada nas spopadne velik strah u takvoj prilici. Ali sada Lameha ništa više da plaši, čak ni sama smrt. **14** Jer od sada hoću kroz ceo svoj još preostali život da budem borac protiv nje i svagda hoću da se borim za proslavljenje božanskog imena!" **15** I Kizehel mu uzvratil: "Brate, tek ovakav mi se sasvim sviđaš – jer ovako si savršen brat prema meni. Ali gle, pobunjenici dolaze. Spremi se i pođi sam protiv njih, i ti da im svima budeš silan pobednik. **16** Jer oni sada pred tobom da se rasprše kao prašina i pleva; pa tako digne se, amin."

390 Poglavlje

1 Jedva da je Kizehel Lamehu skrenuo pažnju da pazi na buntovnike, kada navale kroz vrata, kada evo njih već, sasvim razjarene. **2** Kako Lameh vide takva besna, razjarena lica i ču njihovo strašno zavijanje, tada se ponovo zaprepasti toliko silno tako da se skoro bez svesti sruši na zemlju, i još tokom svog padanja jedva uzviknu: "Teško meni! Gotov sam!" **3** Samo Tubalkajin ovog puta osta stamen, postavi se stameno nasuprot prodirućoj gomili i gurnu je snažno više puta nazad. **4** Pošto pak gomila nije davala da se savlada, to ih Tubalkajin upita sasvim gromovno ozbiljno te reče: "Šta vi hoćete od nas? Zašto nasrcete tako na nas?" **5** Gomila pak povika: "Ništa osim vas i vaš prokleti sramni život!" **6** Po takvom ispoljenju Tubalkajin dignu svoje ruke kao i srce naviše Bogu te reče: "O svemoćni, pravedni, sveti Bože, Oče i Tvorče svih stvari! Daj mi sada pravu snagu i silu da bih bio u stanju da ove remitelje mira opet odbijem nazad u pravedan poredak!" **7** Na takav silan uzvik smesta Kizehel stupi pored Tubalkajina i reče mu: "Tubalkajine, brate moj! – Čuj, preljubazni, sveti Otac čuo je tvoje preklinjanje i uslišio je tvoju molbu. Zato budi spokojan i hrabar – jer brzo ćeš u nama i u tebi saznati silu Božju. **8** Sada pođi na rđave pobunjenike i udari ih svojom rečju po glavi, amin!" **9** Tubalkajin je pak dobro primetio kako sila iz Boga dođe na njega. Tako se uspravi i reče jakim glasom buntovnicima: **10** "Čujte, vi pobunjenici na sveta prava Božja! – Protiv koga ste se pozvali da se borite? – Protiv Boga je usmereno vaše zlo srce; protiv Njega ste pošli tojagama, kopljima i motkama! **11** O vi siroti borci! – Da li

ste ikada saznali moć najvišeg, najmoćnijeg Boga!? **12** Vi vićete: "Ne, šta mi imamo s njom!? Hoćemo samo vas i vaš život!" – Ja vam pak kažem: Sada imate posla sa silom i moću Božjom, zato premislite dobro pre nego što sasvim dignete svoje smrtno oruđe protiv nas i na nas. **13** Jer zaista, zaista kažem vama svima u imenu svemoćnoga Boga: Ako se odmah ne vratite, tada ćete proći kao neko koji bi pao u levak jedne gore koja besno jako gori. Prašina i pepeo da postane onaj koji se prvi usudi da digne svoju tojagu na nas. **14** Sada znate protiv Koga ste pošli u boj i koja vas sudbina čega. Činite sada šta hoćete! Imate slobodnu volju. Po delu pak će vam se tačno odmeriti vaša cena borbe! **15** Tek sada na te reči pobunjenici počese da besne i da psuju, tako da takva buka Lameha opet probudi. **16** Kako pak opet dođe sebi, tada se tek rasrdi na pobunjenike i povika glasno: "Moćna braćo i prijatelji! – Uništite ih, ove besnove na Boga!!!" **17** Kizehel pak reče sasvim opušteno Lamehu: "Brate! Ne žesti se zalud – jer Bog nije kao čovek da će smesta uništiti svoja dela; nego večni zakon Njegovog večnog poretka glasi: Večno održanje svih stvorenih stvari! – **18** Ovi su pak sada od Tubalkajina primili zakon, i takav se posvetio odozgo. Onaj od njih koji prestupi, taj će odmah i naći svoj sud. Zato možeš biti miran, amin." **19** Jedan buntovnik pak zamahnu svojom tojagom na Kizehela; no trenutno ga zahvati vatra i proždre ga naoči svih do pepela. Na to svi ostali stuknuše, i jedan za drugim poče sasvim skromno da se povlači. **20** Poneki još psovaše, drugi ih pak opomenuše na pokajanje. I tako ova pobuna dođe kraju i mir opet nastupi mesto nje.

391 Poglavlje

1 Kada se metež slegnu i mir i red ga zameni, tada Lameh i Tubalkajin padoše na pod i slavljahu i hvaljahu Boga što najmilostivije dodeli takvu silu čoveku, i zamoliše Ga da ih takvom Svojom svetom silom nikada ne napusti, nego da ostane kod njih kroz ceo njihov život i da takvom milošću blagoslovi i njihove potomke i da je milostivo održi dalje i dalje u njima. **2** Po toj hvali, zahvalivanju i po takvoj molbi dade se Kizehel do ove dvojice još na podu ležećih, uspravi ih, pa im reče: **3** "Prijatelji, braćo! Sveti, preljubazni Otac veoma se raduje vama. U to možete biti sasvim sigurni – jer vi ste sada dali tri jaka ispita vaše odanosti kojoj ste pristupili. **4** No,

verujte nama, sve dokle mi ljudi nosimo ovo smrtno telo sa sobom, toliko dugo i nosimo sa sobom svoja iskušenja neprestano obnavljajuća, i nismo sigurni tako da možemo kazati: Sada je kraj iskušenjima. – **5** Jest, što se više približavamo savršenstvu, tim više neprestano opažamo da naše telo, svet i ambicija našeg telesnog srca neprestano poturaju novo kamenje pod noge duhu, koji hoće živo da se probudi, ne bi li opet pao nazad u svoj prvotni smrtni san. **6** Međutim, da li zbog toga treba da postanemo bojažljivi i malodušni? **7** O nikako, dragi moji prijatelji i braćo! Upravo u tome jeste velika milosrdna ljubav svetog, predobrog Oca na nebesima – jer takvim proverama najpre bivamo buđeni u svome duhu, zatim bivamo održavani budnima do pravog vremena kada će našem duhu svanuti novi večni dan, u kome ga nikakav san i prema tome ni nikakvo iskušenje više neće opterećivati. **8** To sretno stanje će negda sigurno uslediti po otpadanju tela, može pak već i pri telesnom životu postati pravednim udelom čoveku koji se u svemu isključivo jedino upravljao božanskom voljom. **9** A kako da se dogodi takvo? – Na najjednostavniji način na svetu: Sav svet ne ceniti, poštovati ni za šta, Boga pak jedino iznad svega. Ništa ne ljubiti što je god sveta, nego Boga jedino iznad svega. Iz te svete ljubavi obuhvatiti sve svoje bližnje ljude kao braću i sestre, i ceo teško izgledajući zadatak života je potpuno rešen. **10** A ako bi neko tome hteo prigovoriti i kazati: "da, to je lakše rečeno nego potpuno pravo učinjeno", tome kažem ništa do ovo: "Prijatelju! Šta imaš toliko dobrog na svetu kada ga toliko ceniš i ljubiš, i zazireš da ga gaziš svojim nogama koje treba da postanu besmrtno? **11** Gle, ništa osim jedno napunjenje svog želuca i stomaka, bedna pokrivka preko svoje kože, kletvom opterećena služba od strane svoje braće i sestara i konačno posle kratko proteklog doba vremenska i večna prebolna smrt. – **12** Gle, to su sve prednosti koje nam nudi ništavni svet. **13** Recite mi jesu li vredne da čovek na njih samo i pomisli? **14** Ko njega, to jest svet, samo jednom pravo pogleda okom, koliko mu je lako da se smesta okrene, svemu svetu da pokaže leđa, pa s čilim i preradosnim srcem sledi za svetim zovom večnog, svetog, preljubaznog Oca u nebesima i iz nebesa večnog, najblaženijeg života. **15** Ako bi imao san u kome su te prilično sa svih strana poštovali kao naprosto boga i jeo si najslađe poslastice i imao si zatim najlepše i najdražesnije naložnice – pa kada se probudiš, hoćeš li uzdisati za snom? **16** Bezumnik bi tako učinio. Mudar pak zna da samo

beše tašt san te zato neće uzdisati. **17** Tako je i sa svetom. Nije ništa do tašt prazan san koji smesta prolazi čim se duh probudio u novom danu. Zato ne držite se više sveta, koji nije ništa. Tako ćete i sva njegova iskušenja pobediti baš onako kao što buđenje za dana lako pobeđuje sva tašta sanjarenja noći. **18** Na to obratite pažnju i postupite po tome. Tako će večni život postati vaš udeo. Sada pak opet budite radosni i vedri, amin."

392 Poglavlje

1 Po ovome svi opet biše vedri i živahni. Jedino Lameh još nikako da se pribere i beše pun misli. **2** Budući da Kizehel takvo valjano primeti, to se približi Lamehu te ga upita: "Brate Lameše! Šta sve još prerađuješ u sebi? – Reci mi direktno šta je što te još tako obuzima? – Ne zaziri – jer sada smo braća i moramo biti jedinstveni. Zato reci mi bez skrivanja šta tvoju dušu još tako silno zapošljava. Po tvojoj volji, amin." **3** I Lameh malo vremena razmišljajući i sređujući svoje misli reče konačno: "Moćni prijatelju i brate! Gle, imaš pravo kada me tako pitaš – jer jake misli sumnje motaju se po mojoj duši i ja zbilja ne znam šta s njima da radim. **4** Ti ćeš mi sigurno o tome dati najbolje obaveštenje. **5** I pošto si me već o tome pitao, tako ću ti i smesta obznaniti svoju glavnu brigu. Pa tako čuj – jer ovako glasi suština mojih misli: **6** Gle, nikako da sebi složim sva naprestana iskušenja. Prema njima imam sledeće misli: Ja sam kroz moj život počinio mnogo previše zlog – ali zašto sam to činio? **7** Zato što drugačije nisam mogao postupati. Moja duša, cela moja priroda beše takva da sam morao tako postupati. **8** Jer za svaki postupak obuze me žestoka žudnja, kojoj se nisam mogao suprotstaviti kao ni žestokoj oluji stihija. **9** A ko je u meni stvorio takve rđave žudnje? Ko ih razuzdane gurnuo u moje grudi? – Jesam li ja to učinio? – Ili jesam li mogao učiniti? – Kada čak ni najmanje znam kakva je to stvar žudnja u meni i otkud dolazi. **10** Usled takve žudnje izvršavao sam sva svoja dela. Zar sam mogao drugačije nego da ih izvršavam? – Zar nisam bio teran najžešće takvom svojom žudnjom? – A u toj žudnji i leži sve iskušenje. **11** A kada je čovek takvom nepobedivom silom u sebi samom kušan i kada svojom sopstvenom slabošću ne ovladava iskušenju, reci mi prema tome ko je pravi krivac kada čovek podleagne moćnom iskušenju? **12** I kada čovek nikako nema sile da odoli iskušenju, čemu je onda iskušenje,

šta je njegova krajna svrha? **13** Gle, moćni prijatelju i brate! To su moje misli. Razjasni mi to samo ukratko, i ja celog svog života više neću udostojiti jedne misli tu tačku sumnje." **14** I Kizehel uzvratí Lamehu sledeće: "Brate Lameše! – Za duha skoro da nema ništa lakše da shvati do ovo. **15** Vidi, pretpostavimo da je i tebi moguće da stvoriš čoveka sa slobodnom voljom. Samo treba da hoćeš, i evo, već je tu. Opremio si ga raznim obdarenjima i sposobnostima, pa mu onda kažeš: **16** "Evo, čoveče stvoren iz moje sile! Kažem ti da si slobodan i možeš činiti šta hoćeš!" – Da li će taj čovek stvoren tobom zbilja već biti slobodan? – O neće – jer on još ne zna šta je sloboda. **17** Neće ni početi da postupa usled obdarenosti i sposobnosti u njemu, nego će stajati kao sud napunjen vodom, bilo i najčistijom vodom. Šta li ćeš morati učiniti da slobodno deluje? – Sigurno ćeš mu udahnuti i žudnju za postupanjem. **18** Pošto takvu bude imao u sebi, onda će, istina, sve obuhvatati kako ga žudnja vuče, ali da li će takvo postupanje biti i slobodno i sređeno? – Ti kažeš: "Nipošto." **19** Dobro, a da bi njegovo postupanje postalo slobodno i sređeno, zar neće biti potrebno da mu se pokaže kroz zakone šta treba ili ne treba da čini? **20** Ukoliko pak zakone strogo staviš u njega, onda će postupati kao životinja. **21** Staviš li ih suviše mlitave, to jest bez sankcija, onda neće mariti na njih. **22** Dakle moraćeš da ih sankcionišeš, i čovek će tek tada početi da razlikuje pravilno od pogrešnog ili sređeno od nesređenog. **23** A da bi on onda postao aktivan i slobodan duh, onda će s tvoje strane sigurno morati da mu se prirede i takve prilike u kojima će moći da okuša svoju slobodnu delatnu silu – i gle, takve prilike nisu ništa drugo do iskušenja o kojima si tako oštro mislio. **24** I tako Bog mora da nam dozvoli takva iskušenja, inače bismo bili nalik kamenju ili drveću ili životinjama. **25** Bog pak hoće da budemo slobodni ljudi. Zato nam stalno mora priređivati prilike preko kojih zaista možemo postati slobodni. **26** A iskušenja iz sveta i naše žudnje jesu takve prilike. Zato samo budi miran i ne žalosti se dalje. A u svome duhu ćeš ovu zagonetku tek naći sasvim razrešenom. **27** I tako budi veseo sa svima nama, amin."

393 Poglavlje

1 Po toj besedi Kizehelovoj Lameh se, doduše, dosta razvedri, ali ipak jedino kao neko koji je veoma voljan da bude prilično veseo, ali pri tome ipak ne može sakriti da ima veoma tesnu cipelu na nozi koja ga stalno pritiska. **2** Takvo stanje Kizehel opet primeti, približi se Lamehu, pa mu reče: "Čuj, brate Lameše, moram ti reći ti uopšte još nisi slobodan u svojoj duši. **3** Krišom prerađuješ još ponešto i ne dospevaš do kraja. Reci mi gde te još pritiska, i ja ću ti svuda rado pribaviti svetlosti i s milošću Gospodnjom pomoći iz svake nevolje." **4** I Lameh se vrlo ljubazno obrati Kizehelu te reče: "Moćni prijatelju i brate! Ja sada hvalim i slavim Onoga Koji živi večno, Kojega sila nema kraja i Kojega carstvo i svemoćna vlast jesu beskrajni i traju večno dalje i dalje. **5** Jest, ja, Lameh, sada dajem čast, slavim i hvalim Onog prema Kome svi oni koji žive na zemlji i koji su moćni nisu ama baš ništa. **6** Jer On čini kako On hoće, kako sa silama na nebu, tako i sa onima na zemlji; i niko Mu ne može braniti i niko Ga pitati i reći Mu: Šta činiš Ti, Svemoćni? **7** Jer On je sâm Gospodar i može činiti šta hoće. Koga hoće da kažnjava – kažnjava; koga hoće da ponizi – ponižava; koga hoće da iskuša – iskušava. **8** Kome hoće da oprostí greh, tome oprašta bez zamerke. Ako hoće nekog da umori – umori će ga kada hoće i ne mora da kaže: sutra ću te umoriti – nego kada On lično hoće; i niko Mu ne može staviti na račun i niko Mu ne može suditi – jer On je uzvišen preko svih nebesa i preko svih ljudi zemlje. **9** Gle, brate, takvo sve sada znam. Ali sve to mi ipak ne pomaže mnogo – jer sada mogu da mislim kako god hoću, na kraju ipak ne ispada ništa drugo do: Bog je jedino sve u svemu; a svi mi skupa prema Njemu čisto nismo ništa. **10** Jedino što naime možemo i smemo da Ga ljubimo, častimo, slavimo i hvalimo jeste nešto samo u pogledu među nama; ali u pogledu Njegovog svemoćnog, beskrajnog i večnog božanskog bića nije baš ništa. Jer ako svi mi ljudi i životinje zemlje i sve sile nebesa nismo ništa prema Njemu, šta li će prema tome Njemu biti naša ljubav, naša hvala, naša čast koju Mu dajemo i sve naše slavljenje? **11** Dakle u pravom smislu ni ne možemo da Ga hvalimo, da dajemo čast i da slavimo – nego kada činimo takvo, činimo to samo u pogledu svoje sopstvene dobrobiti – jer ko će uzdizati Boga kada je On od večnosti Svevišnji? **12** Ko može preuznositi Boga svojom hvalom, Njega, pred Kim nebesa i zemlje nisu ništa? – Ko

može Njega ljubiti, Njega, beskrajnu moć, silu i vlast? – Ko Mu prineti valjanu žrtvu, Njemu, Kome je sve iskonska večna svojina? **13** Dakle takvo sve činimo samo čisto radi nas i u pravom smislu nikako ništa ne možemo činiti radi Boga. **14** Ipak želim sve to da činim samo radi Boga, a ne na taj način prinuđeno samo radi moje dobrobiti. **15** A kako je takvo moguće posmatrano s ovog istinskog stanovišta? **16** Vidim sada dobro da sva ta iskušenja jedino zavise od velike milosti Božje i da Mu jedino možemo večno zahvaljivati zato što se On nas tako opominje, On – beskrajni – večni Bog. **17** A što tišti moju dušu, ožalošćuje moje srce, gle, to je što mu za uzvrat ne možemo ništa učiniti. **18** O brate! – Takvo što ti ne možeš osetiti u dubini i obilju kao ja, veliki dužnik. – Ako si i ti bio dužnik, ipak nisi bio u obimu koliko sam bio ja; i tako ni ne možeš, kako rekoh, da osetiš toliko kao ja šta znači biti dužnikom, a za dug ne moći ponuditi naknadu. **19** Sada znaš sve šta me tišti. Savetuj mi dakle ako možeš ili ako ti je moguće." **20** Takva beseda učini da Kizehel stuknu i on ozbiljno početkom ne umeše da se pribere. Kada pak u tu svrhu Moj duh opet dođe na njega, tada uteši Lameha sledećim rečima: **21** "O brate Lameše! Šta ti sada osećaš, to smo svi već dugo osećali i osećamo sada mnogo življe pošto ti osećaš s nama. Ali pri tome i znamo iz Gospodnjih sopstvenih svetih usta da je Njemu upravo zahvalnost s naše strane najugodnija ako shvatamo našu potpunu ništavnost pred Njim. **22** Kada više ne nalaziš reči u sebi da Mu zahvaljuješ i ni jednu sasvim dostojnu žrtvu za Njega, onda si ti valjani zahvalitelj, slavitelj i obožavalac Boga, svetog Oca. **23** Gle, to je prava poniznost, i ona je seme za večni život u Bogu. **24** Ona je početak čiste ljubavi; ta pak sam večni život. **25** Zato budi odveć radostan i vedar – jer baš u tome jesi upravo sada dobio večnog duha istinskog, večnog života. **26** O Lameše! Brate! Moja radost zbog tebe je postala velika! **27** Ostani tako, tako ćeš živeti večno, večno, večno, amin."

394 Poglavlje

1 Kako Lameh ču takvo od Kizehela, bude odveć radostan i vedar, te reče Kizehelu: "Moćni prijatelju i brate! Svemoćnom, večnom Bogu i Tvorcu svih nebeskih sila, ove zemlje i svega što u njoj, na njoj i nad njom živi, diše i misli neka je večno sva moja ljubav, čast i obožavanje zato što je tako

milosrdan i tako odveć milostiv što je preko tebe sada zborio meni i pokazao mi pravi put života. **2** Jer tek sada sam sasvim uspostavljen i znam kako stoje stvari. **3** A i zato će se od sada Lameh uspinjati svim silama da na svima još živima popravi šta je sa njima i na njima rđavo počinio. **4** Takvo sve se ja, Lameh, sada zavetujem svima vama najsvetijim, živim imenom Najvišeg!" **5** I Kizehel reče na to Lamehu: "Čuj, brate Lameše, Gospod nije tražio od tebe da Mu se zavetuješ! Pošto si pak dragovoljno Bogu dao zavet svoje odanosti, to si ti time s Njim, najsvetijim Ocem, sklopio čvrst savez ljubavi; On ga je prihvatio; zato će te On i ukrepiti, ali neće ni izostaviti da te proverava u pravoj meri kako bi ti stalno imao dovoljno prilike da neprestano sve više i više učvrstiš svoju odanost koju si Njemu zavetovao. **6** Ostani dakle odan svome savezu. Gospod će ti obeležavati sve puteve kojima ima da ideš u Njegovom najsvetijem imenu. **7** Bilo koje poteškoće da ti se bilo kako ispreče, nemoj gledati na njih, nego svagda postupaj po volji Gospodnjoj; i budi verno siguran da će ti svemoćni, sveti Otac blagosloviti svaki poduhvat u njegovom imenu i učiniće da potpuno uspeš. **8** Gle, ne beše mali zadatak za nas da tebe, dragi brate, spasemo tvoje propasti; međutim, Gospod beše s nama i ti sada stojiš tu, nama divna nagrada za sav naš strah, trud i rad – jer imali smo borbu ne samo s tobom, nego s daleko gorim i moćnijim neprijateljem od tebe; i taj beše veliki, tebi nevidljivi, stari knez laži, sebičnosti, sveg lukavstva i sve varke, najotvoreniji neprijatelj Božji, koji od početka htede biti veći Boga. **9** A pošto ga je Božja moć oborila, to je on sav jarostan i ne razmišlja ni o čemu drugom do kako bilo kako da nanese štetu Bogu. **10** Taj veliki neprijatelj je još veoma moćan i njegovo carstvo je još neizmerno veliko – jer on zna itekako koliko je velika božanska Očinska ljubav i strpljenje, greši zato u svako doba zato što mu je Božansko smilovanje još ostavilo slobodnu volju kao i njegovo carstvo. **11** I gle zato, dragi brate, s tim neprijateljem imali smo najpre posla i morali smo najpre da ovladamo njim pre nego što smo ti uopšte mogli prići da bismo te spasli. Zato smo oko tebe imali da izdržimo veliku i pretešku borbu. **12** Na taj način ćeš i ti, dragi brate, svagda imati da izdržiš tešku borbu. Ali opominji se svagda sasvim svog svetog saveza sa Bogom i ostani njemu svagda sasvim odan, tako ćeš nadvladati svaku opasnost i na posletku ćeš kao silan glasnik s pobedničkom krunom ući u večni, neprolazni, najblaženiji, slobodni život.

13 Sada primi uz to naš blagoslov; Gospodnja ljubav, milost i smilovanje neka je svagda s tobom i svim tvojim narodom. **14** Tako dajte da zahvalimo Bogu, da Ga slavimo i hvalimo, pa da se damo na okrepljujući počinak našeg tela." **15** Zatim se svi dadoše u dvornicu s prestolom, tu slavljahu i hvaljahu najsvetije ime, dadoše se potom na počinak, a sedmorica vesnika ostaše u predsoblju Lamehovom.

3. Početak gradnje hrama

395 Poglavlje

1 Sledećeg dana rano još dugo pre rođaja dadoše se svi u dvornicu s prestolom i dadoše tu Bogu čast. **2** Po svršenom obožavanju najsvetijeg imena, koje potraja do punog izlaska, dadoše se svi opet u trpezariju gde već spremljen obilan doručak dočeka goste. **3** Doručkovaše posle dirljivog hvalospeva. **4** I po prinesenoj hvali za takav dobar doručak reče Kizehel: "Nu, draga braćo, dajte da iziđemo do naših radnika i vidimo šta su sve već ostvarili. **5** A žene i sluškinje neka posle nekog vremena iznesu poneke korpe pune jela za dobro okrepljenje za dolazeće radnike. **6** Potom se svi dadoše napolje. Kako tamo prispeše, koliko se samo začudiše Lameh i Tubalkajin kada, prvo, ugledaše ne samo skoro kao brdo veliku blistajuću gomilu zlatnih grumena nego i mnoštvo čekića raskovnika naveliko na djelu i uz to već veliku količinu najljepših odveć jako blistajućih zlatnih limenih ploča. – I, drugo, što od lokvi i baruština nadaleko i naširoko više ne primetiš ni traga. **7** Posle takvog posmatranja obrati se Lameh Kizehelu te ga upita: "O moćni prijatelju i brate! Daj reci mi kako takvo bi moguće? – Jer ljudskim silama takvo se ne može zamisliti. **8** Pristajem za nuždu na metal, ali isušenje lokvi, močvara i baruština koje su se prostirale na mnoge sate na sve strane, čisto mi je neshvatljivo. **9** Daj reci mi kako se takvo dogodilo." **10** I Kizehel odgovori Lamehu te reče: "Lameše, znaš li kako se dogodilo da je danas opet dan? **11** Ti kažeš: "Sasvim mi je takvo strano", a ipak će takvo značiti beskrajno više od isušenja lokvi, a za veće niko neće ni pitati. **12** Zar ne znaš da su kod Boga sve stvari moguće? **13** Gle, na Visini je velika noćna oluja u noći pred Sabat razmrskala skoro do prašine jedno celo kristalno brdo najveće divote. **14** Ujutru su svi veoma provereni žitelji s

velikim žaljenjem videli tu veliku visinsku velelepnost kao sasvim uništenu u gomili krša koji se još dimio. Komadi ruševina su ležali razmrskani i najsitnije raspršeni po dalekom planinskom tlu rasuti u groznom neredu. **15** I gle, Gospodu je bila dovoljna najmanja misao, jedva dašak, jedna rečica, i cela uništena i raspršena pećina, sigurno najdivnije najveći, najuzvišeniji i najveličanstveniji dvorac zemlje za tren opet stajaše tu kao da ni najslabiji vetar nikad ni najmanje nije dahnuo na tu pećinu. **16** Gle sada, dragi brate Lameše, kada je Gospodu to jedno tako lako moguće, onda mu ni nešta drugo ni najmanje neće biti nemoguće. **17** Onome Koji je zemlju mogao stvoriti valjda neće biti tako teško da osuši ove močvare, ako samo hoće; takvo je pak hteo; i gle, zato je tako kako je On hteo. Jesi li sada zadovoljan tim rasvetljenjem?" **18** I Lameh uzvрати: "Prijatelju i brate! Potpuno! Ali želim da te pitam samo još nešto, i to jedno jeste i sastoji se u tome, naime: **19** Kako svemoćni Bog Svojim stvorenjima ipak daje da budu aktivni u raznim stvarima, a tačnije uzev ipak Mu ni najmanje nije potrebna njihova služba?" **20** I Kizehel reče na to Lamehu: "Takvo se događa iz beskrajno premudrog razloga kako bi time sav život koji ishodi iz Njega ovako ili onako našao dovoljno i potrebno vežbe svojih sila, bez kojih bi prestao biti život. **21** Delovanje jeste održavanje i stalno ukrepljavanje života. Zato su sve stvari delatne, i zato čovek treba da bude odveć delatan zbog toga što ga je Bog najviše obdario životom. **22** A pošto čovek prvenstveno ima duhovan život, to i treba prvenstveno da ga vežba u ljubavi prema Bogu kako ga ne bi izgubio. **23** Gle, zato nam svemoćni Bog daje da radimo. **24** No gle, tamo već sa svih strana dolaze radnici za gradnju hrama. Zato se sada spremi i dodeli odmah svakome svoj posao. **25** No pre početka radova neka jedu i piju. **26** Pa tako dajmo da počne delo, amin."

396²³ Poglavlje

1 Kako radnici, oko tri hiljade na broju, sasvim prispeše sa ženama na mesto gde se nalazio Lameh sa sedmoricom vesnika iz Visine, tada Lameh dade svima njima da posedaju na zemlju i da uzmu jelo i piće koje sve obilno upravo donesoše žene i sluškinje Lamehove. **2** Zatim pak zamoli Kizehela da ovim gostima blagoslovi jelo i piće – i Kizehel učini tako. **3**

²³ Vidi: 2:210.

Kada se radnici dovoljno nasitiše, a korpe ipak umesto praznije postajahu sve punije, primetiše pojedini takvo i ne mogahu se dovoljno načuditi – jer ne znađahu otkud takvo dolazi. **4** Ali Lameh im reče: "Čudi vas blagoslov iz svete visine? Jest, imate pravo što se tako čudite; ali gledaćete još mnogo šta drugo koje će vas još neizrecivo više čuditi od ovog što sada vidite." **5** Jedan pak otmen čovek iz grada Faraka, koji beše graditelj, dignu se, pokloni se duboko pred kraljem te mu reče: **6** "Moćni, sjajni kralju i gospodaru! Svemoćni Bog Farakov i svih naših otaca podario ti dug život! **7** Ja, jedan tvojih slugu, hoću da te zamolim da me najmilostivije saslušáš; gle, imam nešta vrlo važno na svome srcu." **8** I Lameh, ovom čoveku ljubazno pružajući svoju ruku, reče: "O govori, govori brate i prijatelju i ne plaši se više Lameha – jer hijena je postala smernim jagnjetom. Dakle govori šta ti leži na srcu!" **9** I čovek iz Faraka se ponovo pokloni duboko pred Lamehom pa reče: **10** "Veliki kralju i gospodaru, gle, imao sam noćas san da su mi došla sedmorica velikih ljudi odeveni u odveć svetle haljine. **11** Jedan od njih mi pak pristupi i reče mi: "Mura! Ti si moj čovek. Idi za Hanoh pošto si graditelj, i tamo da izvedeš divnu gradnju. **12** Lameh će Bogu Farakovom podići hram, a ti da izvodiš radove. **13** Kada se ujutru probudiš, već ćeš naći gotov plan na svome stolu. Po tom planu da sagradiš hram. **14** Ali pokaži najpre plan kralju, i on će ga smesta prepoznati kao pravi, pa će te izabrati za graditelja." **15** I dalje mi još reče: "A ja, koji ti to sada u snu oglašavam, dolazim zajedno s ovom šesticom braće s Visine, i zovem se Kizehel, vesnik Gospodnji deci Dubine." **16** Gle, takvo mi je rečeno, i ovde je čudesni plan, kojeg ja, Mura, zaista čudesno danas rano jutros još dugo pre izlaska nađoh na svome stolu. **17** O kralju i gospodaru, izvoli da ga milostivo pogledáš." **18** Lameh, u najvećem stepenu radosno sasvim začuđen ovom pripovešću, prepozna smesta potpunu tačnost plana, pa zatim reče Muri: **19** "Prijatelju i brate! Ovim mojim stiskom ruke postavljam te onim kojim te je moćni vesnik Gospodnji pozvao u duhu. **20** Ova moja kraljevska ogrlica, koju ti sada predajem, neka te uvek odlikuje kao mog opunomoćenog graditelja." **21** Zatim pak Lameh upita Muru: "Jesi li zapamtio i lik Kizehelov?" I Mura odgovori: **22** "O kralju i gospodaru! Toliko da mi valjda nikada neće nestati iz duše." **23** I Lameh reče na to Muri: "Prijatelju i brate, gledaj tamo onog visokog čoveka koji upravo razgovara s Tubalkajinom; ne liči li na njega?" **24** I Mura sasvim van sebe od radosti

reče: "O kralju i gospodaru! ne samo da liči nego – pa taj je lično! Jest, jest, taj je, taj je!!!" **25** I Lameh pozva Kizehela sebi, pa taj smesta stupi do Lameha te upita ga: "Nu, kako ti se sviđa graditelj Mura iz Faraka?" **26** I Lameh od prevelike radosti ne uzmognu govoriti, a Mura se baci pred Kizehela. **27** Kizehel pak reče obojici: "Ustanite, dajte Bogu čast! Ti Lameše jesi sada pravi kralj i ti Mura jesi pravi graditelj. **28** Zato dajte se na delo! Gospodnji blagoslov neka je s vama i delom vaših ruku, amin!"

397 Poglavlje

1 A Mura jedva verovaše svojim očima i svojim ušima. Kada se pak po obećanju Kizehelovom opet sasvim uspravi, tada reče Lamehu: **2** "Moj mudri kralju i gospodaru, dozvoli meni, svome sluzi, da govorim samo malo reči – jer u toj stvari moram da imam svetlosti, ili ću pre umreti ili gadno poginuti no da ostanem u toj tami u kojoj ne mogu da vidim mogućnost i način događaja koji se meni tako čudesno otkrio. **3** Ako je tebi, o kralju i gospodaru, poznato nešto o tome, onda mi obznani. **4** Jer inače neću valjano opstati u izvođenju gradnje ako moj duh u toj tami uzalud bude tražio svoju svetlost." **5** I Lameh uzvrat Muri: "Čuj prijatelju i brate, pohvalna je tvoja revnost, to ti mogu reći, ali otkriti tebi puteve Božje – gle, tu si se obratio nesposobnom čoveku – jer takvo mi je isto tako zagonetka kao što je tebi. **6** A ja hoću da se povinujem Gospodnjoj volji. Ako je pravo i živo dobro za mene, onda ću saznati u pravo vreme; a ukoliko nije tako, onda neću dalje mariti o tome. **7** A to sada znam tačno da sve što se događa – događa se po volji Gospodnjoj. I gle, to je međutim i dovoljno. **8** Meni i tebi je Gospod čudesno obznanio Svoju volju. Ispunimo je najpre pa će nas Gospod dalje već upotrebiti kako je Njegova najsvetija volja. **9** Gle, šta god da pogledamo, nije ništa do čisto čudo: sunce na nebu, mesec i sve zvezde; i naša zemlja je puna najneshvatljivijih čuda; ko ih shvata u svojoj vrsti? **10** Hoćeš li zbog toga radije umreti pošto takvo ne shvataš? **11** Gle, takvo je, prema tome, tašto od tebe – zato pusti to i povinuj se po volji Božjoj; sve ostalo će već pridoći ako Gospodu bude ugodno. **12** Ukoliko Mu pak nije ugodno, onda je daleko bolje za nas da takvo ne saznamo no da saznamo protiv volje Gospodnje. **13** Tako dajmo se radije na gradilište, obeležimo sve pravilno po planu, pa rasporedimo posao radnicima. Jel' se slažeš s tim?" **14**

I Mura reče na to sasvim skrušen od besede Lamehove: **15** "O kralju i gospodaru, Bog, Svemoćni, dao ti dug život – jer sada tek spoznajem sasvim da si ti od Boga primio istinsku mudrost – jer sasvim si smirio moje žudnje. **16** A zato i hoću svagda kroz ceo moj život da ti budem voljan i uslužan sluga. Bogu za to neka je večno sva čast i sva hvala, amin." **17** Zatim pozva sebi svoje podređene graditelje i naloži im da njemu i svetlom kralju slede na gradilište koje će im kralj pokazati. **18** I smesta istupiše trideset njih iz mnoštva. Lameh se pak malo smete. **19** Jer mesto određeno za hram sada beše zakršeno samom rudom, jamama, radnicima i čekićima i topilnim vatrama. Tako Lameh ne znađase šta da čini. **20** Iz tog razloga obrati se opet Kizehelu te upita šta sada valja činiti. **21** Kizehel pak na to reče Lamehu: "Čuj, dragi moj brate Lameše, nije mnogo stalo do mesta zemlje gde da stoji hram, nego do tvoga srca. Ako si u toj tvojoj živoj zemlji na valjanom mestu podigao pravi hram najsvetijem imenu, koga si ranije zatrpao u nečistoću iste te zemlje, onda si već postavio pravu meru. **22** A što se zatim tiče spoljnog zdanja, to ga ti izmeri na najzgodnijem mestu, i Gospodu će biti pravo. **23** A to što sam tebi računao govoreći da hram sagradiš upravo na mestu gde je iskopana ploča, gle, to se odnosilo samo na tvoje srce. U njemu si pak već izveo gradnju, i tako je pravo. **24** Tako možeš na zemlji da meriš gde hoćeš, i biće pravo ako je samo tvoje unutarne biće pravo." **25** Tu Lameh zahvali Kizehelu na takvoj svetlosti i dade se s odveć začuđenim Murom napolje na prelepo, slobodno mesto i tu s Murom majstorski dogovori izvođenje plana.

398 Poglavlje

1 Kada sasvim dogovoriše izvođenje plana, tada graditelj Mura sazva svojih trideset podređenih graditelja te im reče: **2** "Pogledajte ovamo na plan! Ovako je raspored temelja, i ovako prizemlja, i ovako nadgratka, i ovako gornjeg dela građevine. **3** Dogovorite se o tome pa rasporedite posao. **4** Pitajte me za građevinski kamen. Evo, pogledajte onamo prema brdu. Biće da su jedva sedam hiljada koraka pravog puta. Tamo ćete zateći kamenja u velikoj količini koje je dobro za temelj. **5** Odmah pored nalazi se divan kamenolom. Njega koristite za prizemlje. To je žilav sivi mermer, kojeg pak treba hrapavo stesati u četvrtaste ravnomerne blokove. **6** Za nadgradak i

gornji deo pak pogledajte tamo preko onih kamenoloma, pogledajte one bele litice! To je najfiniji, beli mermer. Taj ćemo uzeti za nadgradak i gornji deo. **7** Taj kamen pak na zidnoj strani kako prema unutra, tako prema spolja najpre najfinije mora da se zaseče, zatim uljem da se izbrusi i valjano da se uglača pre nego što se upotrebi za gradnju. **8** Vezivo za temelj i prizemlje neka se sastoji od obične kamene kaše. Za vezivanje nagradka i gornjeg dela pak neka služi vama poznata kamena sluz. **9** A za unutrašnje, metalne zidne komore će se po dobroj srazmeri i pravoj potrebi već postarati Tubalkajin. **10** Što se tiče krova, to pripada tesarima pa zatim radnicima što rade s gvoždem. **11** Sada znate sve. Počnite delo s jedinim istinim Bogom Faraka, mudrog učitelja čovečanstva. Tako ćete delo s Bogom i završiti. **12** Za jelo, piće i pravednu nagradu neka se niko ne brine – jer takvo sve će se svakome dati u pravoj meri. **13** A svaki radnik neka premisli da se ova gradnja izvodi u čast jedinog istinog Boga s naše strane. Tako će naći veliki blagoslov u svom radu. **14** Pa tako idite u imenu jedinog istinog Boga i počnite delo!" **15** Jedan od podređenih graditelja pak upita Muru: "Majstore, plan sadrži i kružno platno; šta je s tim?" **16** I Mura uzvрати pitaču: "Čuj, moj Kurale! – Da li si se nekada starao za haljinu deteta kada je jedva splodeno? **17** Ti kažeš: "Ni u kom slučaju, nego tek kada se rodi na svetu." **18** Tako i ovde dajmo da se dete prvo rodi, pa onda se starajmo za haljinu. **19** Idite sada i počnite delatno posvećeno delo, amin!" **20** Na tu Murinu zapovest svi smesta poput mrava i pčela prionuše delu. **21** Lameh i Mura se pak dadoše do sedmorice vesnika, naime do Kizehela, koji upravo s Tubalkajinom razgovaraše u vezi potrebnih metalnih radova i pokaza mu kako su sve uredili. **22** Kizehel na to reče ovoj dvojici: "Draga braćo, tako je pravo i Bogu blagougodno. On će zato blagosloviti delo, i za sedam dana će sve stajati dovršeno. U to budi sasvim siguran. **23** A sada dajte da opet pođemo kući u grad i da se tamo postaramo da se svi radnici opskrbe potrebnim. **24** Ti Setlaheme upravi žene i sluškinje u svom radu, a ti, brate Lameše, naloži svojim sada prisutnim slugama na svoj način da se svaki opet prihvati svoje službe u svojoj struci i da se stara za dobar poredak u gradu kao i u celoj zemlji. **25** Ja ću ostati kod tebe, a Setlahem će preuzeti staranje o ženama i sluškinjama. **26** Ti Jorame pak idi s četvoricom braće u druge gradove i pokažite im snažno i moćno šta je Bog učinio na bratu Lamehu, i pridobijte

ih sve za Boga. **27** Sedmog dana se pak svi vratite ovamo i pozovite sve upravnike Lamehove ovamo za Hanoh kako bi uzeli učešća osvećenju novog hrama u Dubini. **28** I tako da sve bude po volji Gospodnjoj, amin."

4. Uspeće na očišćeno brdo. Henohov dolazak

399 Poglavlje

1 Po takvoj besedi svi se dadoše na svoja mesta i učiniše kako je naloženo. Rado Lameh za tih sedam dana češće htede da iziđe napolje do gradilišta da gleda kako napreduje gradnja, no Kizehel ga odvrati s dobrim razlogom i mesto toga s njim idaše mnogo po velikom gradu i pokazivaše svim žiteljima da je Lameh sada pravi od Boga pomazani kralj. **2** I žitelji uzvikivahu i likovahu što se jedini istini, svemoćni Bog Farakov toliko smilovao kralju i njima. **3** Šestog dana ga pak Kizehel odvede čak na jedno znatno brdo koje se nalazilo blizu grada. **4** Na to brdo niko nije mogao stupiti zbog velikog mnoštva velikih i odveć otrovnih zmija; zato Lameh upozori i Kizehela pred tim. **5** Kizehel pak uzvratu Lamehu te mu reče: "Dragi brate Lameše! Gle, baš zbog toga te vodim na ovo zmijsko brdo kako bi video veličinu božanske sile u čoveku. **6** Jer kažem ti: svaka životinja zemlje je bolja i bolje vrste od ove pošto je stvorenje pakla; a zato ni ni jedna životinja nije toliko uporna ni opirna ni puna najzlobnijeg skrivenog lukavstva od upravo ove. **7** Ali ipak će sve skupa morati da napuste ovo brdo, pa zatim brzo da beže onamo gde prema zapadu vidiš jednu goruću goru preko čijeg bila se upravo u Dubinu obrušava užarena reka. **8** Ta reka neka ih izjede u gomilama od mnogih hiljada i hiljada." **9** Zatim Kizehel zgrabi lesku, obreza je dole i gore, blagoslovi je te udari njom sedam puta o brdo. **10** Na sedmi udarac podiže se veliko siktanje skoro onako kao kada noćna zimska oluja huji kroz bezlisno granje drveća. **11** I vrlo brzo se pojavi bezbrojna gomila prevelikih zmija svih vrsta kako juri s brda i odlazi preko velike peščane pustare gde goraše pomenuta gora. **12** Kako Lameh to vide, bi van sebe od radosti te reče: "Sada neka je Gospodu sva slava i hvala zato što je čoveku dodelio takvu silu. **13** Već dugo mi ovo brdo beše najodvratniji prizor. A pošto stajaše ovako sasvim slobodno, to sam i češće pomišljao ne bi li se moglo očistiti od ove najgadnije gadije. **14** Međutim, niko mu se nije

mogao približiti ni na hiljadu koraka a da se ne obre u velikoj opasnosti da ga ove zveri zarobe i prožderu. **15** A sada se i ta moja želja najdivnije ispunila, zato Bogu sva slava i sva hvala. **16** I Kizehel mu reče: "Jest, brate, tako je pravo. Jedino Bogu pripada sva slava, sva čast, sva zahvalnost i sve naše obožavanje i ljubav. **17** Stara gadija je doduše otišla, ali je ostavila sedam puta toliko mladog nakota; i taj mora napolje i mora sasvim da se uništi, amin; u imenu Gospodnjem, amin." **18** Tu Kizehel udari još sedam puta o brdo, i odmah mladi nakot odgmiza preko padina brda u takvim gustim masama da se ne vide tle. **19** Tu se Lameh poboja i zato reče Kizehelu: "O moćni prijatelju i brate! – Reci mi: da li je brdo već sasvim očišćeno?" **20** Kizehel pak uzvratu: "Da, osim onih deset hiljada miliona jaja u starim gnezdima. **21** A kako bi se i oni zatrli, neka se brdo unutra užari, neka ih sve šiblje i rđavo drvlje žarom unutra izjede, neka spolja prema unutra uništi sva ta jaja." **22** Zatim Kizehel opet udari sedam puta o brdo. Ono iznenada poče da se dimi. Šiblje i rđavo drvlje planu vatrom i sva jaja zmija uništi. **23** Tek tada se ova dvojica na jednom slobodnom mestu dadoše nagore prema temenu, i posle malog napora i sasvim na njega slaveći i hvaleći Boga.

400 Poglavlje

1 Kada se Lameh sa Kizehelom sada konačno nađe na visini, poče da plače – jer divan pogled dalekog kraja, visoke planine s njihovim belim vrhovima koje se pojaviše preko nižeg predgorja, znatan deo istočnog predela dece Visine, prema podnevu u daljini deo velikog jezera uz čiju obalu beše sagrađen grad Uvrak i konačno još pogled ostalih devet gradova i celog Hanoha kao i novog hrama, koji osim jednog malog dela kružne ograde već beše sasvim završen – to odjednom bi previše za našeg sirotog Lameha, koji još nikada svojom nogom nije stupio na neko brdo. **2** Kada se unekoliko nagleda, to jest za prvi juriš očiju, i opet dođe do daha, tada tek dade malo oduška svome srcu prepunom osećanja blaženstva i oslobodi se rečima dela svog preblāženog tereta na srcu tako što uzviknu prema Kizehelu: **3** "O prijatelju, o brate! – Kakva divota puna najblaženije miline caruje ovde na ovoj visini! – O, ovde je dobro biti! – Ovde, ovde hoću večno da stanujem! **4** O vi siroti gradovi u dubini sada ispod mene, ti moj bedni dvore! – Šta ste

sada prema ovoj velikoj, beskrajno divnoj građevini svemoćnog tvorca!? 5 Ništa, ništa sem jadnih mravinjaka puhlih mlađi koja bode i grize! 6 O prijatelju, o brate! – Zar će u nebesima Božjim izgledati divnije no ovde? – Ne, ne, nemoguće! 7 Evo, samo pogledaj tamo između jutra i podneva onih pet vrhova! Izgleda baš kao da zemlja ili barem moćan, nju štiteći duh hoće pružiti ruku prema nebu i zavetovati Gospodu večnu vernost. 8 O veliki, svemoćni Bože, kako su samo divna Tvoja dela! Kakvo je uživanje onome koji na njih obraća pažnju u svome srcu! 9 I evo, pogledaj samo jednom prema večeri! Kakva vreva svetlih plamenova se igra tamo oko visokih temena gora koje se puše. 10 A i tamo prema jutru dižu se vrhovi planina koji sežu u nebo, svaki krunisan svetlećim plamenim stubom i oko kojih sevaju hiljadu munja. 11 Kakvo neizrecivo veličanstveno delovanje, metež i radnje sada gleda moje oko svuda gde god uperi pogled. 12 Ah, prijatelju i brate! Pogledaj samo jednom tamo navise ka svetim visinama koje su oдавde postavljene prema ponoći! Šta li je ono tamo na vrtoglavoј visini što toliko svetli kao da tamo izlazi drugo sunce?" 13 Sada tek Kizehel mogaše doći do reči i uzvрати Lamehu na ovo pitanje sledeće: 14 "Dragi brate Lameše! Gle, upravo to je ona čuvena pećina koju ti već spomenuh. Vrlo uskoro treba bliže da je upoznaš. 15 Ali vidi sada, dragi brate Lameše, na isti način kao što nam sada služi ovo brdo i kao što smo ga uspeli, može i treba svaki čovek sam sebe da očisti. Tako će na najlakši način i u sebi doseći svetlo, najviše stanoviše svoga života. 16 A šta mi to učinismo da očistimo i uklonimo zmije na ovom brdu, koje nas sada tako divno krepі na njegovoj visini? 17 Gle, jednim slabim prutom leske isterasmo najpre velike stare zveri napolje u oganj uništenja. 18 Prut je pak našа vera i naše puno poverenje u milost i smilovanje Gospodnje. Sedam puta udarасmo prutem o brdo, i stara i krupna gadija se pokrenu i moraše da ode. 19 Ovih sedam udaraca predstavljaju puno poverenje u milost i smilovanje Gospodnje kroz čvrstu, nepokolebljivu veru u Njega. 20 Ali još ne беše brdo sasvim očišćeno – jer sadržаvаše još bezbroјno potomstvo rđavog nakota. Opet udarасmo sedam puta o brdo, i ti vide bezbroјno mnoštvo mlade gadije kako odmіleše k brdu. Šta to predstavlja? 21 Gle, kada se čovek oslobodi svojih grubih greha, koji prebivaju u njegovoj materiji, onda odmah mora da ide na svoju dušu, u njoj da ispita sve težnje i žudnje. Kada ih spozna svojom velikom ozbiljnošću, onda opet svojom verom i poverenjem mora da udari o brdo

svog života, sasvim da se preda Gospodu, i sav zli nakot težnji i žudnji moraće da napusti dušu. 22 No sada još ima bezbroј jаја nakota u brdu života – to su još svakakve svetske i sebične misli. 23 A kao što se iz jаја izleže mladi nakot pa zatim brzo naraste do krupne gadne gadije, tako se iz misli lako opet rađaju težnje i žudnje, pa iz njih zatim vrlo brzo stvarni postupci. A kako se ova jаја greha satiru u brdu života? 24 Probuđenjem unutarњeg ognja, koji je ljubav prema Gospodu, kroz veru i kroz živo poverenje u Njega! 25 Kada se to dogodi, onda je brdo već gotovo uspeto. Ovo brdo sada predstavlja tebe samog, i ti sada ovde možeš da daš da ti se sagradi stan i u njemu da razmišljaš o Bogu i o Njegovoj milosti i velikom smilovanju. 26 A pošto sada takvo znamo, onda smo i simbolično dostigli svrhu ovog uspeća i možemo se u imenu Gospodnjem opet dati dole u grad, gde nas već mnogi čekaju. Bogu јedino sva čаst večno, amin."

401 Poglavlje

1 Kada se nakon još јednog pogleda unaokolo ova dvojica opet dadoše s brda dole u grad, tada Lameh usput zamoli Kizehela da za trajno blagoslovi brdo da se ubuduće u njemu više ne nastani gadija. 2 I Kizehel učini tako, reče pak zatim Lamehu: "Dragi brate Lameše, gle, ispunio sam tvoju želju po svoј sili i delatnoj moći dodeljenoј mi od Gospoda. 3 No čistota ovog brda će ipak stalno zavisiti od čistote tvoga srca. 4 Ostaneš li ti i tvoji potomci u čistoti srca јedino blagougodnoj Bogu, onda će to stalno biti slučaj i s ovim brdom. Isprljaš li pak svoje srce grehom pred Bogom, onda će i brdo opet dobiti јednog starog žitelja. Isti slučaj će biti i s onima koji će slediti za tobom. 5 Kada pak ugledaš zmiju kako puzi na brdo, onda se seti šta ti sada otkrih iz Gospoda veličanstva, i pokaj se u vreći i pepelu, i posti toliko dugo dokle se tvoje srce ne očisti. Postupiš li tako, onda će brdo opet oterati svog stanovnika od sebe. 6 Ljubav prema Gospodu je pak najveće. Sve dokle je tvoje srce ispunjeno ljubavlju prema Bogu, toliko dugo ćete ti i tvoji potomci biti sasvim nesposobni da padnete u greh. 7 Popustiš li pak ti ili neki tvoj potomak u ljubavi, onda ćete u pukoj veri imati veoma malo zaštite protiv moći greha u vama. 8 Jer životu je daleko nedovoljno da neko samo zna, veruje pa kaže: "Ima Boga." – Zaista takvo nije teško. 9 Ali mnogo je teže i mnogo više znači ljubiti Boga iznad svega kada Ga ne vidiš. 10 Ko

prema tome hoće da ljubi Boga, taj ne samo da mora znati i verovati da On jeste, nego on Boga mora spoznati istinski u sebi. Pa kako Boga sve više spozna svojim marljivim ispitivanjem za Njim u delima, onda će i Njega sve više morati da ljubi pošto će sve jasnije spoznavati da je Bog u Sebi sama najviša najčistija, to jest najnesebičnija ljubav i najviša i najsvetija mudrost. **11** Tako je istinsko spoznanje Božje osnova ljubavi prema Njemu. Zato prvo zanimanje svakoga neka bude da Boga spozna kako bi Ga mogao ljubiti iznad svega. **12** A to je onda i večni život da Boga spoznamo i zatim da Ga ljubimo iznad svega – jer iz ljubavi najboljeg, najsvetijeg Oca smo proizašli, iz Njega, i zato samo opet kroz ljubav možemo dospeti do Njega. **13** A ovo još zapamti uz ovu reč Božju iz mojih usta tvome srcu da su dva puta koja vode do Oca: Jedan se zove istinsko revnosno spoznanje Božje, drugi se pak zove ljubav. **14** Ti kažeš: Po prethodnom rasvetljenju izgleda da je ovo jedno te isto pošto spoznanje Boga nužno mora da prethodi ljubavi. **15** Jest, tako stvar izgleda na prvi pogled. Ali ako tu stvar primaknemo bliže svetlosti duha, onda se ipak ističe jedna velika razlika. **16** A da bi takvu odveć znatnu razliku ti utoliko snažnije primetio, to ću ti takvu prilično jasno predočiti kroz jedan istoglasan primer. **17** Zamisli prema tome da negde u nekom skrivenom delu tvoje velike zemlje postoji jedna odveć divna prelepa kći koja je zrela da je neko uzme za ženu. Da bi takvo ljudi ipak saznali, ona šalje vesnike i preko njih razglašava u celoj zemlji da je takvo slučaj. **18** Nakon što je pak takvo razglašeno, rekoše neki: "Da tu stvarno nečega ima, došla bi lično i pokazala bi nam se da je prepoznamo i izaberemo za naše srce. **19** A pošto samo preko vesnika kaže o sebi kako je divna, to možemo takvo što da verujemo ali i isto tako da manemo. **20** Usto još poručuje da nikome neće pružiti ruku koji je prethodno sasvim ne prepozna da je ona takva kako su je poklisari predstavili. **21** Ko će biti tako nerazuman da preduzme takav trud?" **22** Među mnogima koji omalovažise i ismejaše takvo obaveštenje nađu se pak ipak dvojica. Jedan kaže sebi: "Ja ću ipak otići tamo i pogledati je oštrim očima. Ako je takva kako vesnici izjavljuju, onda ću je i bez premišljanja izabrati za svoje srce." **23** Drugi pak govori vesniku iz punog ljubavnog žara: "Vodite me do nje. Neću da je ispitivam i dugo vremena tek da je upoznajem, nego već sam je u svome srcu najužarenije zagrljio. Već je ljubim više od svega na svetu!" **24** Kada ova dvojica dospu do kćeri, tada će se prvi odmah odveć začuditi, prepoznaće je

i izabrati je. Drugi će joj pak reći: "O ti beskrajno divna kćeri nebesa, oprosti meni kukavcu – jer drznuo sam se da te ljubim pre nego što bih te prepoznao i tek sada uviđam koliko je nedostojna bila moja ljubav tvog nebeskog bića. Zato daj mi da opet pođem kako bih skriveno mogao da te ljubim svim silama mog srca." **25** Šta veliš: kome će ova nevesta pružiti ruku? – Jest, sasvim sigurno onom koji ju je ljubio već pre nego što ju je prepoznao. **26** A prvi će se morati zadovoljiti – da ne bi napustio njenu nebesku blizinu – jedino gledanjem kao jedan njenih slugu, dok će drugi obilje blaženstva u njenom zagrljaju svagda kušati. **27** Gle, to je ta znatna razlika. Onaj koji Boga ljubi već pre spoznanja, taj će primiti obilje života. A onaj koji Boga ljubi po spoznanju, i taj će živeti, ali ne u srcu, nego u carstvu milosti kao valjano nagrađen sluga. **28** Na to dobro obrati pažnju, dragi brate Lameše – jer je od najvećeg značaja za život. Tako hajdemo opet u grad, amin."

402 Poglavlje

1 Kako Lameh takvo ču od Kizehela, tada kao da ga prozrač i zagreja svetli plamen i za koji čas uzviknu, naime govoreći: **2** "O moj dragi brate i prijatelju! Šta mi ti sada objavi odveć veliko značajno i neizrecivo divno iz tvoje mudrosti koju ti je Bog podario! **3** Jest, tek sada uviđam sasvim gde je najviše zapinjalo kod mene i svih nas. Tražili smo Boga, doduše, u svim kucima u takozvanoj pravdi. Hteli smo otuda da dospemo do sagledive mudrosti da tako vidimo Boga, ali pri tom smo već početkom u pozadini postavili kao prećutan uslov sledeće: **4** Ako Boga ima, onda se mora naći na taj način, vidljivo. A ako se ne može naći na taj način, onda ili nije, ili je neki slabić. **5** I jedno i drugo nas zatim ovlašćuje da se sami nametnemo kao bog. – **6** Ja sam negda ubrzo zatim – kada je moja gordost, koja se već umišljavala božanstvom, počinila zločin na mojoj braći – doduše zaista stvarno čuo božansku reč, koja je mene, vrlo obespoloženog zbog počinjenog zverstva, uzela u zaštitu. Ali pošto takva reč dođe na mene tako blago i odveć dobroćudno, to naposletku moja mudrost izvede odveć sablažnjiv zaključak da Boga, istina, ima, ali mora da je slabić, da me se plaši i da se ne usuđuje da mi priđe. **7** Taj zaključak onda beše uzrok moje cele gnusobe, koja ti je dobro poznata. **8** Ti si mi doduše već ponešto rekao,

ali baš svetla mi još ne beše ni jedna tvoja reč, iz koje bih ovako jasno mogao da vidim koji odnos vlada između Boga i čoveka do upravo ovo. **9** Tek sada uviđam celo obilje moje zablude. **10** Onaj koji je prema tome samo nešto malo čuo od Boga, taj može stalno da se vežba i jača u ljubavi kako bi uskoro postala najmoćniji temelj njegovog života. **11** Pa kada postane tim, onda se i čovek na jedini pravi način približio svemoćnom Bogu, i Bog će se njemu pokazati po pravdi jedine ljubavi, koja jedino može da oživi čovekovo srce, dušu i duh za Boga. **12** A pošto takvo sada jasno shvatam iz tvojih reči, onda hoću da te zamolim bratski ljubazno za još jedan sličan primer kako bi mi ovo sveto učenje postalo čvršćim i kako bih imao još više slično divnog štiva za pouku veoma mnogih sirotih grešnika, koji su delom preko mene, a delom i svojom sopstvenom voljom dospeli na stranputice." **13** I Kizehel na to uzvрати Lamehu i reče mu: "Dragi brate Lameše, ovom tvojom istinskom molbom srca si mi priredio najveću radost kao i uopšte celim tvojim sadašnjim vladanjem. **14** Zato bih i hteo da ti obznamim hiljadu takvih primera, ali gle, takvo sada kod tebe nije potrebno. **15** Ti si ovim ugledao istinu dubinski. Sve drugo pak će ti ljubav prema Gospodu ionako pružiti u najbogatijem izobilju. U to budi sasvim siguran. **16** Gle, ukoliko bi u tebi još bila noć, teško da bi ugledao osnovu istine. **17** Jer ako noću neke zvezde manje ili više svetlucaju na nebeskom svodu, od toga tlo zemlje neće biti svetlije, i ti pri takvoj svetlosti teško da ćeš razlikovati šta leži na tlu. **18** A kada izađe ono jedno sunce, onda zvezde više nisu potrebne, kao ni dvoje sunaca – jer svetlost ovog jednog sunca je dovoljno jaka da sve obasjava suviše dovoljno. **19** Zato se i ti međutim zadovolji jednim suncem sve dok istinsko živo sunce ne izađe u tebi samom. **20** U zracima tog sunca ćeš pak ionako naći sve u najvećem izobilju šta će ti biti potrebno. **21** Pa tako hajdemo do grada, gde već mnogi čekaju na nas, amin."

403 Poglavlje

1 Po ovoj Kizehelovoj besedi Lameh se sasvim smiri i dade se bez ustezanja s Kizehelom u grad. **2** Kada njih dvojica stupiše pred dvor, već behu postavljena velika ljudstva koja vikahu: **3** "Čast velikom Bogu u visini što nas je sve tako milostivo i milosrdno pohodio i dao nam svima pravog kralja pošto je prežreo nedelo Lamehovo i obratio ga je Sebi da bi nama

svima sada bio pravi kralj! **4** Da, Lameh nam je postao pravim kraljem pun milosti sada i pun mudrosti iz Boga. Zato neka sva naša čast i obožavanje bude Bogu, Svemoćnome na visini – i iznad svega da je sveto Njegovo najuzvišenije ime sada i večno, amin!" **5** Posle takvog uznošenja Lameh stade na jedan stub koji jedino u tu svrhu beše postavljen pred dvorem kako bi se s njega narodu objavljivalo i uputi sledeće reči narodu koji se u velikom mnoštu bio skupio sa svih strana: **6** "Čujte, sada ne više moje sluge, moji podanici, robovi i tovarčići! Nego čujte sada vi, moja draga braćo i sestre! Ja Lameh bejah vama kralj i vladao sam vama vašom snagom (jer ja bejah među vama valjda najnemoćniji), i vi drhtaste od moje najnemoćnije reči. **7** Bili ste mi poslušni prinuđeni vašom snagom i grdili ste me zato što sam vam davao zakone zla i svireposti. **8** Sada pak više neću da vam budem kralj ni nikako gospodar, nego vaš brat, koji hoće da vas vodi i upravlja ka istinskom spoznanju i ljubavi Božje, Koji je jedini Gospodar i car od večnosti nad svim ljudima i nad svim stvorenjima. **9** Tom caru sam sagradio nov dvor napolju na slobodnom i čistom mestu. Taj će svagda vladati nama kao što dobar premudar otac vlada svojom decom. **10** Sutra je dan kada će se Njegovo najuzvišenije sveto ime u takvom novom dvoru trajno nastaniti. **11** Taj dan hoćemo da proslavimo svim našim silama života. Zato spremite se kako valja za taj dan svih dana – jer tog dana će nas snaći velik blagoslov. **12** Zato spremite se kako valja kako bismo kao čista braća pred Bogom koliko dostojni stupili na to mesto i blagougodni Onom Koji će se sveto, sveto, sveto nastaniti među nama jednim grešnicima. Njegova sveta volja da bude svagda i večno!" **13** Po takvim rečima mnošto bi van sebe od radosti; jedino radosna vika, ništa drugo do: Slava, slava, slava velikom Bogu na visini! – Da se sveti Njegovo preuzvišeno ime! – **14** Kada se vika nešto stiša i kako se videlo da čitava ljudstva plakahu od zahvalnosti i radosti i videlo se kako veoma mnogi stavljaju svoje ruke na grudi i čine kao da hoće da istrgnu svoja srca iz grudi pa da ih hitnu prema nebu, što beše posledica njihove probuđene ljubavi prema Bogu, tada se odjednom jedan visok, star ali inače snažan čovek probi napred iz mnoštva. **15** Lameh i Kizehel pak ne videše njegovo lice jer on svoje lice prekri rukom. **16** Kizehel se obrati svojoj ljubavi kako bi saznao ko je to, ali ona reče njegovom duhu: Čuj ga, i iz njegove reči ćeš ga prepoznati. – **17** Kako Kizehel ču takvo, ohrabri se, pa reče i Lamehu: "Brate! Čuj, taj će govoriti;

tek tada ćemo ga prepoznati." **18** I stranac stade na stub pa zatim reče snažnim glasom: **19** "Čujte, mnogobrojno ljudstvo! Bog, najsvetiji i preljubazni Otac smilovao se vama i oslobodio vas je sveg ropstva i uklonio je zlu zmiju iz ovog kraja tako što je Lameha pomazao najdragocenijim uljem Svoje milosti i smilovanja. **20** Ljubite zato Njega, Oca, svim svojim silama – jer On vam je istinski Otac. On je Sam Svoj gnev zarobio i kao jedini istinski Otac vam se smilovao i hoće vas primiti Svojom decom. **21** Zato žurite Njemu u susret u svojim srcima – jer sutra hoće da uđe ovamo praćen mnoom. **22** O deco Visine, moji oci i braćo! – Kada je Otac hodio među nama, tada se nije videlo nikog da hoće da istrigne srce iz grudi i da odnese Tebi, o sveti Oče! A ova jadna dečica čine takvo. **23** O tako dođi Ti, preljubazni sveti Oče i primi ih i učini ih jednakima nama kako bismo Te onda jednim glasom slavili i jednim srcem živo ljubili! **24** Radujte se svi, dečice – jer Otac će vam doći i sve će vas obuhvatiti Svojom Očevom rukom i daće vam večni život. **25** Jer zato je On vama poslao mene, Svog prvosveštenika, da vam to obznamim iz Visine. **26** Radujte se svetom Ocu – jer On je odveć dobar i pun smilovanja. **27** Sutra treba da vidite Njegovu slavu, amin."

404 Poglavlje

1 Po svršetku besede ovog još stranog besednika Lameh zgrabi ruku Kizehelovu i upita ga najhitrije: **2** "Moćni prijatelju i brate, jesi li ga prepoznao – ovog božanskog besednika? – Zaista običnog porekla taj sigurno nije. On reče o Visini odakle si ti; nije li on odande? **3** Jest, mora da jeste, hoće li on ili neće – jer ovako da govori valjda niko ne ume u Dubini. **4** Grad Farak je inače tajno još imao mudre muževe koji su se skrivali iz straha od mene, ali o takvoj mudrosti nema govora. **5** Jer ovaj zaista odveć uzvišeni čovek izreče takve reči koje zvučаше baš tako kao da ih je rekao Sam svemoćni Bog. **6** Takvo si ti valjda još bolje mogao opaziti od mene. Tako te molim uči me da upoznam ovog čoveka – jer veoma mi je stalo do toga." **7** I Kizehel reče zatim Lamehu: "Brate, gle, sam on prilazi nama, i velim da ćeš od njega nevarljivo saznati ko se nalazi iza njegove ruke. Meni je poznat njegov glas – jer zvučаше kao najvišeg sveštenika Henoha, koga je Sam Bog kao takvog postavio za celu zemlju. **8** Ali njegova prilika je i meni

još skoro sasvim nepoznata pošto ne mogu da vidim njegovo lice zato što ga pokriva kada se okreće nama, a otkriva, kako mi se čini, prema narodu, što mi se čini malo zagonetnim od strane Henoha. **9** Jer ja još sam ne uviđam razlog zašto on preda mnoom, pred tobom i pred drugom šestoricom braće koja stoje iza nas skriva lice. No, blizu nam je, zato ništa dalje." **10** I odmah još strani čovek priđe Kizehelu, pruži mu ruku pa mu reče: "Večna ljubav i milost našeg predobrog svetog Oca neka je s tobom, s tvojom dragom braćom i s ovim novim bratom Lamehom i celim njegovim narodom! **11** Pozdravljaju te i tvoju braću praotac Adam kao i pramati Eva, Set, Enos, Kenan, Mahalalel, moj otac Jared, moj sin Matusalah i njegov sin, dragi Lameh, i beskrajno se mnogo raduju divnom uspehu vašeg dela, koje vam je Sam sveti Otac odredio. **12** Adam je svakog dana stotinu puta blagosiljao Dubinu, i sva njegova deca glavnog kolena s njim – jer on se veoma brinuo za vas, i to utoliko više zato što preljubazni sveti Otac sve do danas ujutru svima nama nije hteo oglasiti kako stoji s vama. **13** Ali danas vrlo rano reče mi On: "Henoše! Spremi se i oglasi ocima da je Moje smilovanje pobedilo Dubinu, i sutra praćen tobom tamo hoću proslaviti Svoju pobedu i ući u grad Hanoh. **14** Zato daj se još danas dole i objavi to Mojoj braći! **15** Svoje lice pak početkom pokri svojom rukom za znak da sam Ja dugotrpeljiv i odveć strpljiv. **16** Onda pak pođi u kuću kraljevu i ukloni ruku s tvog lica! **17** Gle, tako mi reče danas rano ujutru sveti preljubazni Otac. Tako siđoh prvi put i sada sam tu pred vama po volji dragog, dobrog, svetog Oca. **18** Pa tako hajde da pođemo u kuću kralja. **19** Ali najpre mi pokažite ploču na kojoj je napisano najsvetije ime našeg Boga, našeg najsvetijeg, preljubaznog Oca – kako bih Mu ja, Njegov prvosvetštenik prineo svoje srce." **20** Smesta Lameh otrča napred, otvori sam vrata dvornice s prestolom, požuri zatim u susret visokom gostu, pa mu reče: **21** "O veliki prijatelju svemoćnog Boga, dođi sada, dođi u moju prljavu kuću, u kojoj će još dosta imati da se čisti, i posveti umesto nas nedostojnih najveću svetinju, koja sada najmilostivije prebiva u mojoj prljavoj kući." **22** Tu Lameha nadvladaše osećanja te on zaplaka od ljubavi, kajanja i radosti zbog velike milosti koja sada snađe njegov dom. **23** Henoh pak obuhvati Lameha, pritisnu ga o svoje grudi, pa mu reče: "O moj dragi, još slabi brate, sada si primio večni život. **24** Jer ti sada ljubiš Njega, svetoga Oca, više no što možeš da shvatiš; ali zato ćeš i saznati koliko je odveć

dobar Otac. **25** Zaista, toliko ljubavi nisam našao na Visini, i tako me ti sada raduješ više nego devedeset i devet na Visini koji su, istina, svagda hodili pravo pred Bogom, ali nikada ne dopustiše da ljubav prema Njemu njihova srca toliko užari. **26** Pa tako odvedi me u najveću svetinju tvog doma, amin."

405 Poglavlje

1 I smesta po tim rečima Henohovim Lameh odveć obradovan ode napred i odvede kao vodič Henoha do dvornice s prestolom i s najvećim poštovanjem reče Henohu na pragu: **2** "Moćni prijatelju najvišeg Boga, gle, tamo u sredini je presto. Svetla ploča koja počiva na njemu jeste ona na kojoj je na naš način zapisano ime Koje da izgovorim moj jezik nikada neće biti dostojan." **3** I Henoh, staviv svoju ruku na grudi, zastade malo na pragu i ćutaše. **4** A onda ispruži svoje ruke i požuri do prestola, zgrabi ploču i stisnu je o svoje grudi, poljubi je, pa je ponovo stavi na presto. **5** Prinev tako ljubaznu čast najsvetijem imenu, stade malo postrani prestola, i to s desne strane, pa uputi sledeće reči svim prisutnima (jer i mnogi ugledni građani i službenici Lamehovi takođe dođoše gore u dvoranu). Reči su glasile: **6** "Braćo i deco jednog Oca na nebu! Iznad svega dobri, preljubazni i sveti Otac je blagovoleo da vam da Njegovo ime, Koje je u Sebi sveto, presveto. **7** Ali šta zato hoćete vi da pružite Njemu, jedinom svetom preljubaznom davatelju svih dobrih darova? **8** Vaše misli traže, a ne možete naći ništa što imate što pre niste primili od Boga. **9** Jest, zaista, tu je sav vaš trud i rad uzaludan. **10** Hoćete li ime da slavite, hvalite, veličate i obožavate celog vašeg života? **11** Jest, takvo možete činiti itekako. Ali obratite pažnju, hoću da vam kažem nešto, to nam pokazuje nebeski svod i cela zemlja. **12** Nebo i zemlja su puni Njegove hvale, Njegove časti i svi beskrajni prostori su puni najviših posvećenih anđela koji svagda kažu: "Svet, svet, svet jeste Gospod, naš Bog. Čast Njemu, kao Ocu, Njegovoj reči i svemoći Njegove večne ljubavi. **13** Slavimo Te večno, o veliki Bože i hvalimo svagda Tvoju beskrajnu silu – jer jedino samo Tebi pripada sva hvala, sva čast, sva slava, sve veličanje, sve poštovanje, sve obožavanje i sva naša ljubav!" **14** Gledajte, koliko časti, slave, veličanja i istinskog obožavanja svagda i večno prinose Bogu! **15** Ukoliko isto tako hoćete da hvalite Oca i da Mu dajete čast, koliko

li će time postati veća Njegova beskrajna božanska čast i slava? **16** Zaista, ukoliko je najsitnija kapljica vode pala u more, onda je more time u poređenju već primilo beskrajno više nego što bi bilo vaše doživotno neprekidno obožavanje i davanje časti prema beskrajnoj časti i večnoj slavi Božjoj, koju je u Sebi imao u najsavršenijoj meri već pre no što je nešto stvoreno. **17** Šta li prema tome hoćete da učinite svetome Ocu za takvu milost, ljubav i smilovanje? **18** Vi kažete: Hoćemo da Mu zahvaljujemo celog svog života. – **19** Učinite tako – jer Njemu, jedinom davatelju, jedino i pripada sva hvala. **20** No, ukoliko hoćete da zahvaljujete tako da se vaš jezik potroši do korena, hoće li On tako postati bogatijim i divnijim no što ionako već od večnosti jeste? **21** Gledajte dakle, takvo je tašto po sebi, i Gospodaru sve slave i moći nije potrebno. **22** A ako neko im nevestu, taj neka pita svoje sopstveno srce šta mu je na njoj najugodnije, pa će mu njegovo srce reći: "Bogato sam svim blazima i ne treba mi ni zlato, ni drago kamenje, ni plodovi drveća, ni pitomih životinja, ni da mi daješ čast ni da mi prinosiš žrtve paljenice. **23** Samo jedno imaš ti, draga nevesto, za mene, čemu žudi moj život. To jedno je tvoja ljubav. **24** Ljubi me, tako si mi dala više no što mi mogu pružiti nebo i zemlja." **25** Nije li tako, braćo moja? – Vi kažete: Jest, tako je večno istina. – **26** Tako činite i vi. Ljubite Oca – jer ljubav je Njegovo biće i ljubav je Njegova beskrajna potreba. Tako ste Mu sve dali i žrtvovali sve šta vam je on dao – jer više od Svog sopstvenog života nije vam mogao dati. Ljubav je pak vaš život i život Božji u vama. **27** Ako prema tome ljubite Boga Oca, onda činite onako na šta On gleda i što Mu je jedino prijatno. **28** Takva je pak volja Božja da Ga ljubimo iznad svega. Činimo to, tako ćemo imati život večno, amin."

406²⁴ Poglavlje

1 Po toj besedi Henohovoj udarahu se svi prisutni o grudi i govorahu jedan drugom: "Kakve besede, kakvih reči!" **2** O istino, večna sveta istino, put prema tebi je za onog koji te ne poznaje neizrecivo teško naći. **3** Ukoliko pak dođeš u susret umornom putniku, onda si odmah toliko prepoznatljiva za njega koliko je prepoznatljivo izlazeće sunce za svako oko. **4** Jest, možeš da misliš koliko hoćeš, a ne možeš naći stav koji bi ikako opstao pored ovog.

²⁴ Vidi: 2:220.

5 Tako postoji samo jedna istina. Bog je ta večna istina, i ona pokazuje jedini istinski odnos između Njega i čoveka, i kaže da je to jedina ljubav. **6** A zar može najbolji i najčistiji razum da nađe i nešto drugo mogućim? **7** Ne može, znamo da se sva ljudska dela razuma sastoje u samom rasipanju, i uništenje je na kraju namera. **8** Mi smo planeri koji traže, pokušavaju, grade, kvare i uništavaju. Stalno hoćemo nešto novo, stalno nešto bolje i savršnije i pri takvom trudu zaboravljamo sasvim da sami sebe nikada ne možemo nadmašiti i prema tome naša dela ne mogu biti ništa osim samo što je njihov uzrok, naš razum. **9** Imamo velike oči za nerazumnost drugih, a daleko veću sopstvenu ne vidimo. **10** Ali sve to leži baš u tome što još nikada nismo ugledali jednu punu istinu. **11** A sada nam je ovaj moćni veliki prijatelj Božji pokazao najčistiju istinu. Zato i možemo jednim udarcem da prepoznamo celu gomilu naše velike i krupne nerazumnosti – jer ljubav je jedino u čoveku što ga sabira i drži zajedno, jedino čime je neko svoje misli sproveo u delo. **12** Da, ljubav jeste očiti osnovni uslov sveg bivanja i prema tome i sveg postajanja. Da, ona je, ako ćemo uzeti pravo, samo pravo bivanje. Ona je jedina realnost, znači jedina istina – i to nam je moglo promaći kroz tolike stotine godina. **13** Da, veliki, moćni prijatelju i istinski, jedini prvosvešteniče Božji, sasvim imaš pravo budući da je ljubav jedina prava stvarnost, jedino istinsko bivanje i takođe je osnovno biće Božje kao i prema tome i naše savršeno biće iz Njega. **14** Šta li onda drugo možemo pružiti Njemu osim samo ono što jedino nešto jeste pred Njim, naime ljubav, to jest svu našu ljubav budući da sve naše potiče upravo ljubavi Božjoj. **15** Primi zato naše potpuno i osobito uverenje da ćemo tako činiti svom našom snagom, i Bog neka nam ovako kao do sada bude milostiv i milosrdan. **16** Hvaljeno i odveć ljubljeno da je Njegovo presveto ime." **17** I Henoh reče: "Amin, hvala i ljubav od svih nas večno svetom, najljubaznijem Ocu, Koji nas je ljubio već pre no što smo postojali – jer da nije tako, nikad ništa ne bi stvoreno. **18** Bog kao večna beskrajna ljubav i mudrost, kao večna istina, predvideo je od večnosti da su Njena dela bila dobra, da jesu i da će večno ostati. Zato nas još nosi stara zemlja i staro sunce nam deli stalno istu divnu svetlost. **19** Čovek je samo radi najviše savršenosti postavljen na ovaj tesan krug. Krug je, istina, tesan, ali zato tim moćnije ispunjen ljubavlju Božjom. **20** Zato spoznajte svi u tom uzanom krugu ljubavi da Bog jeste ljubav. Spoznajte ljubavlju ljubav, tako će ta

ljubav postati moćnom vatrom koja će vrlo brzo pokidati tesan krug. **21** Pa ćete onda slobodno istupiti u beskrajni krug božanske ljubavi, milosti i smilovanja i živećete tu životom koji glasi: Budite savršeni kao što sam Ja, vaš Otac. – **22** A sada hajde da obedujemo, brate Lameše! Kao što smo ovde zajedno, tako da i zajednički zahvatamo u zdelu. **23** Pa tako vodi nas u trpezariju, amin."

407 Poglavlje

1 I odmah se svi dadoše u trpezariju, u kojoj su po starom običaju sluge Lamehove stalno morale da vode računa da se na obednim stolovima neprestano nalaze najizvrsniji plodovi. **2** Kada svi obedovaše, upravo uđe Tubalkajin s Murom i Kuralom u dvoranu i smesta stupi do Lameha i Kizehela izveštavajući im s preradosnim licem da je hram sada potpuno završen i da je njegov majstor za metale od preostalog plemenitog metala napravio odveć veličanstvena vrata koja čak imaju veštačku rezu kako bi se hram mogao zaključavati osim određenog vremena. **3** Posle takvog obaveštenja Lameh hvaljaše Boga što je graditeljima podario takvo saznanje i snagu da se takvo jedno veliko delo moglo završiti u tako kratkom vremenu, dok je inače za neku neznatnu stambenu kuću nekog običnog građana bilo potrebno više godina dok se sasvim ne sagrađi. **4** Posle takvog Lamehovog hvaljenja i zahvaljivanja stupiše pak Mura i Kural do Lameha i Mura uze reč i reče Lamehu: **5** "Svetli, moćni, mudri kralju i gospodar, ti bi me sada hteo pitati i reći: Pošto je gradnja tako divno i do odeređenog vremena završena, pokaži mi račun kako bih ti dao svu platu za gradnju. – **6** Međutim, takvo što, o kralju, sada bi bilo tašto od tebe – jer gle, kao što nam je stalno zaista čudesno veliko delo išlo od ruke, baš isto tako čisto čudesno primili smo ja i svaki radnik odveć bogatu platu. **7** Jedva da je prošlo sat vremena kako je svršeno veliko delo, dodoše ljudi i za njima velika stada plemenitih pitomih životinja, kao što su volovi, krave, koze i vrlo lepe bele ovce. **8** Od njih je svaki radnik bez razlike primio deset mužjaka i ženki svake vrste, to tako da je svaki dobio deset volova i deset krava, deset jaraca i deset koza i deset ovnova i deset ovaca, dakle, svako šezdeset komada, a ja i Kural smo dobili svaki desetostruko zajedno s ostalim podređenim graditeljima. **9** Tako smo odveć dobro nagrađeni i zato

od tebe za sebe i naše sledbenike više nemamo ništa drugo da molimo osim prvo da prema nama kraljevski blagovoliš i da nam svagda budeš milostiv. **10** Kural je pak iz posebne zahvalnosti prema Bogu, kao i ja pored njega, odlučio da ceo prostor unutar bedema obloži belim uglačanim kamenjem. **11** Više od tri četvrtine je već obloženo i za kratko vreme će i preostala četvrtina biti obložena, i ti ćeš sve naći u najčistijem i najraskošnijem sjajnom stanju. **12** Ovde je ključ od vrata hrama i ovde manji od takode zlatne rešetkaste kapije divnog kružnog bedema. **13** Ključ od vrata hrama možeš odmah zadržati; a malog ću ti poslati preko sluge čim mesto bude sasvim obloženo. **14** Pa tako daj nam da opet idemo do zadnjeg dobrovoljnog posla. Tvoja volja, amin." **15** Takva vest našeg Lameha iznenadi toliko da od same radosti ne uzmože pomoći sebi, a ni ne uzmože da izusti ni reč. **16** Tako istupi Henoh i reče Tubalkajinu, Muri i Kuralu: **17** "Ja sam nov vesnik Gospodnji s Visine. Moje ime je Henoh, jedan jedini prvosveštenik Božji. **18** Kao takav vam kažem da se ne radujete previše nagradi a ni toliko završenom delu, nego radujte se pre svega velikoj milosti i smilovanju Božjem. Prepoznajte svoje nedostatke, očistite svoja srca, budite revnosni vršitelji volje Božje i ljubite Njega iznad svega, i jedni druge kao svako svoj sopstveni život. Tako ćete u takvoj ljubavi tek naći najveću nagradu, koja će se zvati večni život u Bogu. **19** Ti Tubalkajine ostani ovde, a ti Mura i Kurale idite, završite delo pa zatim dođite sami ponovo – jer ja s vama imam još dosta važnog da razgovaram, amin."

408 Poglavlje

1 Posle ove kratke primedbe Henohove pokloniše se ova dvojica duboko, pa otidoše na svoj posao. **2** Tubalkajin pak navali na Henoha i zamoli ga za oproštenje zato što takvo nije primetio ranije da se jedan neizrecivo uzvišen gost nalazi među njima i što mu nije odmah odao najveće strahopoštovanje. **3** Henoh pak Tubalkajina smesta dignu s poda pa mu reče: "Brate, siroti brate! Šta činiš preda mnom, svom bratu? **4** Gle, čak je Gospod, naš Bog i Otac, nas sve opomenuo uprkos Njegove beskrajne, nedodirive svetosti tako što nam je u tančine dokazao da je čoveku znatno lakše pred Njim pregibati kolena nego srce. **5** Takvo što pak čoveku uopšte ne služi životu, nego jedino pregibanje srca. **6** Ako neko dakle ima

nesavrtljivo srce i ne može ga poniziti i očistiti pred Bogom, onda se tokom celog svog života može valjati u prašini, a sve mu to ništa neće koristiti. **7** A onaj koji savija svoje srce i čisti ga i ispunjava ljubavlju, taj više ne mora svoje telo da spušta u prašinu – jer njegov duh zna u svoj poniznosti i prepunoj ljubavi prema Bogu, svetome Ocu, da telo pripada prašini zemlje i da će se opet vratiti tamo otkud je uzeto. **8** A ako bi ti stanovao u nekoj kući i pred tvoju kuću bi došao ugledan, uzvišen gost, hoćeš li od samog strahopoštovanja da srušiš celu kuću pred uzvišenim gostom i da položiš u prašinu pa tek onda ponovo da sagradiš kako bi gosta primio u tvoju kuću? **9** Ja pak velim da bi takvo što bilo odveć smešno nerazumno – jer, prvo, uzvišeni gost takvo ne traži i, drugo, gledaće samo kako ćeš mu ti kao stanovnik kuće izići u susret, a ne – kako će se tvoja mrtva, sama po sebi nepomična kuća ponašati prema njemu. **10** Tako je i naše telo samo kuća duha, a ne možda jedno te isto s duhom, i sveti, preljubazni Otac samo gleda šta čini duh. **11** To jeste ljubav i njena slobodna volja, a ne gledajući na telo šta ono čini, koje ne može ništa činiti no samo muklo vršiti svoju prirodnu, suđenu potrebu. **12** Zato budi ti, Tubalkajine, moj dragi brat u duhu. **13** Savijaj jedino pred Bogom svoje srce. Ljubi Ga iznad svega; a mene, svoga brata, kao sebe samog. Tako si sve učinio šta je čestito i valjano pred Bogom i svim svetom. **14** Takođe si uzeo sebi ženu. To je pravo i valjano. A pošto si obležao svoju sopstvenu sestru, takvo što beše gnusno pred Bogom. Takvo su smeli činiti prva deca Adamova za vreme dokle Bog još nije razdvojio krv i prema tome u svima beše jedna krv i jedno telo. **15** A pošto su se ljudi vremenom veoma razmnožili, Bog razdvoji krv da se ne bi ubrzo ukiselila i izumrla. **16** Iz tog razloga su sve više i više određeni stepeni krvnog srodstva i usled te odredbe bez posebnog Božjeg pristanka niko ne sme uzeti sebi ženu u prvom kolenu, nego tek u drugom, trećem i tako dalje. Što udaljenije koleno neko izabere, tim valjanije čini. **17** A ti si pak sada sebi uzeo ženu iz veoma udaljenog kolena, i tako si učinio veoma dobro i pravo i valjano, i tako nju možeš da dovedeš kako bih te i ja blagoslovio." **18** Tu Tubalkajin smesta pozva svoju ženu i prestavi je Henohu s posebnim poštovanjem. **19** Henoh pak smesta oboma položi ruke te ih blagoslovi u imenu Gospodnjem. **20** Posle tog čina Henoh pozva Lameha i sedmoricu sebi, pa im reče: **21** "Braćo! Čujte, ovako glasi volji Očeva: Uveče kada se budete ukrepili s više braće iz sirote Dubine, blagoslovite ih u

Mome imenu pa dajte im da idu na nužni počinak. **22** Vi pak zajedno s Lamehom dajte se na brdo koje je Kizehel u Mome imenu očistio i bdite tu sve do jutra. **23** Kada pak primetite prvo svitanje jutra, tada se skupite duboko – jer u to doba ću Ja najpre osetno pa zatim i čujno i konačno vidljivo biti među vama. – **24** Dakle, učinimo sve tako kako bi nam se udelila takva milost, amin." **25** I odmah nastupiše braća zajedno s Lamehom, blagosloviše sve brojne prisutne, pa ih uputiše na počinak. **26** Kada se svi udaljiše slaveći božansko ime, tada i ubrzo Henoh i sva sedmorica zajedno s Lamehom napustiše kuću i dadoše se brzim korakom na teme brda visokog oko trista hvati. **27** Kada sasvim dosegoše visinu, tada svi jednoglasnim srcem Ocu prineše hvalu i slavu; a zatim razgovarahu raznim velikim posmatranjima o vođstvu Božjem i o divoti velikih dela, pri čemu se Lameh sasvim pretvorio u srce i uho i od samog blaženstva ne znađашe pomoći sebi. **28** Kada pak Henoh primeti blizinu jutra, tada reče braći: **29** "Sada neka zanemi naš jezik. Svako neka se pribere duboko u svome srcu i neka se spremi za sveti prijem Gospoda, našeg Boga, našeg najsvetijeg Oca – jer On je već na putu k nama." **30** Tada se sve utiša, i Otac dođe tiho do iščekujućih Njega.

6. Gospodnje prisustvo

409 Poglavlje

1 Počelo je da sviće dolazećeg dana i s tim svitanjem poče da duva jak vetar, koji pak pri svoj njegovoj žestini nikome nije pričinjavao bol, nego je samo na svakoga imao odveć prijatno osvežavajuće dejstvo. **2** Kada je zora počela svetlo da rudi, tada se vetar stiša; ali tim žešće počеше da plamte kako bliske, tako i daleke goreće planine. **3** I ubrzo svetli plamenovi izbiše svuda pored već običnih vatrenih gora takođe i iz drugih gora i bregova tako da se jutarnje rumenilo od samog plamenog sjaja jedva raspoznavalo. **4** Jer čitav kraj je izgledao da prelazi u vatreno more. **5** Na posletku Lameh primeti kako čak i iz njegovog brda tu i tamo izbijaju plamenovi i počе zbog toga malo da se plaši. **6** Jer on razmišlјaše u sebi da će mu to biti propast i stoga dospe u pravo malo nepoverenje. **7** Pošto pak plamenovi postajahu sve žešći, Lameh više ne mogaše to posmatrati ravnodušno, nego se

podignu i reče sa strahopoštovanjem Henohu: **8** "Moćni, veliki prijatelju Gospodnji! Gle, razorni plamenovi ližu već prema nama. Misliš li da će još dugo biti bezbedno da se zadržavamo ovde? **9** Ako je do mene, onda bih da napustim ovo mesto." **10** Henoh pak uzvрати Lamehu te mu reče: "Brate Lameše, misliš li da će Najsvetiji stupiti na nečisto tlo? **11** Gle, tako Gospod čisti za Sebe Svoje puteve ako hoće da nam dođe. **12** I ako neko hoće da dođe Njemu, onda takođe mora proći kroz oganj ljubavi, inače ne može dospeti do Njega. **13** Gle, kada Gospod dolazi, onda dolazi u ognju Svoje ljubavi. A ipak On nije ni u vetru ni u ognju, nego Njegovo biće jeste nežan dašak. **14** Zato ne plaši se zbog vatre – jer ona ti neće oprljiti ni dlaku na glavi, nego čekaj strplјivo i neustrašivo s nama i slušaj – jer sada ćeš čuti Očev glas." **15** Ove reči opet sasvim smiriše Lameha, te on slušaše na glas Očev. **16** Kada plamenovi već obrazovaše svetao krug oko iščekujućih, tada odjednom zazvuča glas nad plamenim krugom, i njegove reči su glasile ovako: **17** "Mir s vama i s tobom, Lameše! Jer danas ću ući u kolibu koju si Mi postavio. **18** Moje ime Jehova neka živi živo unutar kolibe. **19** Osim tebe iz tvoga naroda neka niko ne stupa u kolibu ako je takav kakav jeste. **20** Ako pak nekoga bude podsticao plamen velike ljubavi prema Meni, tome da otvoriš vrata Moga doma. Tako neka bude svagda! **21** Na ovom brdu pak da Mi podigneš spomenik na svoj način kako bi se svako potsetio pri pogledu na njega da sam Ja ovde govorio s tobom. **22** Kunem se Sobom Koji Sam večan, sveti Bog, ako ikada deca Visine kao i deca Dubine zaborave na Mene, onda ću suditi ceo zemaljski šar i navesti silnu vodenu bujicu tako visoko nad svim planinama koliko visoko sada vidiš plamen nad najvišim gorama i dati ću upropastiti sva stvorenja tla zemlje. **23** Tako sada govori tebi, Lameše, tvoj Bog i tvoj Gospod." **24** Tu Lameh zadržta duboko u duši i sruši se dole na svoje lice i Gospodu u svome srcu zavetova svagdašnjju odanost sveg svog života. **25** Tu i sunce iziđe i jedna snažna ruka zgrabi Lameha i uspravi ga. **26** Kada ponovo otvori oči, gle tada ugleda, na svoje veliko čuđenje, da je sav plamen na tlu zemlje nestao; divno svetlјaše očišćena zemlja obasjana sjajnom svetlošću jutarnjeg sunca i pored sebe ugleda (Lameh) jednog snažnog, mladog, ozbilјno lepog čoveka, pa Ga upita: **27** "Da li si i ti jedan novi gost sa svete Visine?" **28** I ovaj njemu još strani čovek reče: "Imaš pravo. Jest, Ja jesam takođe odande, i to s najveće

Visine. **29** Ali daj da sada sidemo u tvoj dom, tek tamo ćeš Me bliže upoznati. Henoše, prati Me, amin."

410 Poglavlje

1 Sav užaren ljubavlju navali Henoh do Oca i reče u svome srcu: "O predobri, presveti, najljubazniji Oče, kako neizmerno si usrećio moje srce! Ja, slab čovek zemlje, smem da Te pratim! **2** Mada sam ja prvosveštenik kojeg si Ti postavio i pozvao, ali šta je takvo prema Tebi, Ti najsvetiji, najljubazniji Oče? **3** No nisam ja, jest – večno nisam ja sam sebe za to udostojio, nego – o sveti Oče! Tvoja beskrajna blagost, milost, ljubav i smilovanje učini takvo na meni. A baš zato hoću i do smrti da se uljubim u Tebe. **4** O, kada bi mi bilo moguće da Tebe ljubim silom i moćnošću svih nebesa, koliko beskrajno blaženo bih hteo da učinim tako! **5** O Oče, večna, najčistija i svemoćna ljubavi, nemoj da dopustiš meni, još suviše nesposobnom, za takva najviša uživanja nebesa, da budem ovde toliko neizrecivo blažen – jer skoro da moje srce više ne podnosi takav požar ljubavi. **6** Ali šta sve pričam u svom zanosu? **7** Pa sve to je Tvoja presveta volja – zato neka i svagda sve bude onako kako je Tebi ugodno. **8** O, sveti Oče! Koliko dobar mora da si u Sebi kada ja, ništavilo pred Tobom, već toliko neizmerno mnogo osećam ove Tvoje beskrajne dobrote. **9** O zemljo, zadrhti od prevelikog ushićenja – jer Tvorac, Koji te je živu stvorio, hoda sada po tebi. Ti siroto sunce sa svojom svetlošću, usuđuješ li se još da šalješ svoje zrake dole na tlo zemlje, kada preko nje hoda Onaj Kojega najmanji dah negda tebe pozva da postojiš? **10** Ali već opet govorim kao zbunjeni od ljubavi. Tà zemlja ćuti od prevelikog, uzvišenog strahopoštovanja – jer ona oseća Ko je Onaj Koga sada nosi – i sunce, koliko moguće, svojim blagim zracima prinosi Gospodu ljubazno najveću hvalu. **11** Sve, sve je zahvaćeno uzvišenim i predanim ćutanjem punim strahopoštovanja, samo ja blebećem neprestano u sebi. **12** Jedino ja očito grešim protiv nadležnog strahopoštovanja, ali ja ni ne mogu pomoći sebi – jer previše Ga ljubim no da mi je moguće da obuzdam svoje sve više i više govornjivo srce. **13** Ali kakva milina i koje blaženstvo u večnosti mogu da budu koliko takva biti kod Njega, hoditi pored Njega preljubaznog, očinskog i svemoćnog i smeti ljubiti Njega svom snagom? **14** Ali sada tiše, srce moje – jer On kao da hoće

nešta da mi kaže. **15** O raduj se, celo biće moje, jer ti ćeš opet iz najsvetijih usta Očevih! ćuti reči života." **16** Tom prilikom ovih sada devet osoba dospeše s brda dole u ravnicu, i Gospod uz Henoha stade i reče svima: **17** "Prijatelji! Ovde ćemo se malo zaustaviti – jer vidim da su se pojedini malo umorili, a ti, Moj dragi Henoše, jesi najumorniji – jer tvoje srce zamalo da posegnu za Mnom. **18** A Ja ti kažem: preobilno velika je tvoja ljubav prema Bogu, svome Ocu. Ali da ti je moguće okusiti koliko se Otac raduje velikoj ljubavi deteta prema Njemu i zatim da odmeriš Njegovu veliku maštu ljubavi i misli u kojima On svemoćno, beskrajno i večno pravi velike planove da takvo dete koje iznad svega ljubi Njega usreći beskrajno koliko god moguće Njegovoj beskrajnoj svemoći, tada bi nestao već najmanjim približenjem takvoj misli Božjoj. **19** Ali slobodno dalje sanjari ovako u svojoj čistoj ljubavi prema Bogu kao što si ti, Moj dragi Henoše, do sada sanjario, tako će iz takvog sanjarenja jednom proizići velika stvarnost, kojoj će se tvoj duh odveć začuditi." **20** Zatim se Gospod obrati Kizehelu te mu reče: "Kizehele, poznaješ li sada Očevu moć ljubavi? **21** Gle, kada si bio poslat dole u Dubinu, tada si još krišom sumnjao u uspeh i posle prvog nastupa mislio si tajno u sebi: **22** Gospodnja moć je, istina, beskrajno veća no što će je i najsavršeniji duh i u najmanjem delu shvatiti, ali što se tiče Lameha, teško da ćemo šta postići, a pogotovo ne putem ljubavi. **23** Jedino ubiti Lameha pa zatim ponovo oživiti sa sasvim drugom voljom, inače ovde propade svaki pokušaj. – **24** Sada gle, nismo koristili ništa drugo osim upravo jedino ljubavi, i sva Dubina sada stoji očišćena pred nama. **25** Tako da ostane večno! Gde ljubav više ništa ne postigne, tamo neka ni jedna druga moć više ništa ne postigne. **26** Budući da su sva dela tvorevine proizišla iz ljubavi, zar će onda dela biti moćnija od ljubavi, njihovog prauzroka? Zato ostanite svi svagda pri ljubavi, i na kraju neka sve bude dobiveno. **27** Ali pošto se odmorismo, da pođemo dalje jer ih već ima mnogo koji čekaju. **28** Zato idimo kako bi ih naš blagoslov stigao u pravi čas, amin."

411 Poglavlje

1 Na te reči Gospodnje svi se opet digoše i pođoše ka gradu. **2** Lameh, pak, između hiljadu misli švrljajući o ovom stranom čoveku, obrati se putem

Kizehelu te ga upita: "Čuj, visoki, moćni prijatelju i brate! Poznaješ li ti ovog odveć čudnovato mladog, a ipak ovako odveć mudrog čoveka? Zar je on još veći od prvosveštenika Henoha? **3** Jer gle, meni je ipak malo čudno da Henoh, koji mi se čini beskrajno moćno mudrim, usto još u odmaklim godinama, izgleda ima tako odveć veliko strahopoštovanje pred ovim mladim čovekom. **4** Doduše, moram i sam priznati, što se tiče mudrosti i velike ljubazne dobrote, izgleda da Henoh ni ne prednjači njemu, divnom čoveku. **5** Ali bez obzira na to ipak mi izgleda nešta čudno što se Henoh prema njemu odnosi tako ljubazno ponizno kao da zavisi jedino od njega. **6** Ako ti prema tome bliže poznaješ ovog neobičnog čoveka, onda mi obznani šta je skriveno iza njega kako bi se i ja prema njemu ponašao kako dolikuje. **7** Da je odveć mudar i moćan, razabrao sam iz besede koju je uputio tebi. **8** Ali to ste svi vi s Visine, zbog čega od vaših očiju ni jedno srce nije sigurno. **9** Dakle i on pošto je itekako znao šta se zbivalo u tebi kada si poslan meni. **10** Takvo me, dakle, ne buni, nego samo, kako rekoh, jedino samo ponašanje Henohovo prema njemu. **11** Zato još jednom da te zamolim da mi ovog mladog čoveka bliže naznačiš, to jest ako ti je ugodno i ako to smeš." **12** I Kizehel Lamehu uzvratil sledeće, naime govoreći: "Dragi brate Lameše! Što se tiče ovog mladog čoveka i što se Henoh, kao i svi mi, prema Njemu ponaša tako odveć podređeno, to ima takav dubok i tajnovit razlog da ga ti u ovom trenutku uopšte ne bi mogao shvatiti. **13** Zato strpi se za sada još samo malo vremena i ti ćeš Ga onda itekako prepoznati. **14** A od mene možeš da saznaš da je On, kao što ti je On Sam na brdu primetio, zaista najviši Gospodar na najvišoj Visini deci Visine i prema tome svoj deci Dubine. **15** Više za sada ni ne treba da znaš o ovom mladom čoveku. **16** Jer ionako je blizu trenutak kada ćeš Ga bliže upoznati; zato se samo strpi do tada." **17** U toj prilici pak već između likujućih redova dospeše do kuće Lamehove, pa tako Lamehu više ni ne ostade prostora za pitanje. **18** Kako pak stadoše ispred kuće Lamehove, tada ovaj mladi čovek uziđe na već poznati besednički stub i uputi narodu sledeće blagoslovene reči: **19** "Čujte, moja sirota deco! Jer ovako govori Gospod, vaš Bog, vaš Tvorac i svih vas preljubazni, sveti Otac vama ovoga dana iz Svojih usta: **20** Mir s vama, spoznajte jedino istinog Boga i Oca, jedinog Gospodara neba i zemlje i ljubite Ga iznad svega; tako će vas svagda uslišati, pogledati i pomoći u svemu što vam je nužno i dati svagda što trebate. **21** I dalje govori Gospod:

Hoću da vas štitim sve dokle istrajete u Mojoj ljubavi. Kada pak počnete samovoljno da sudite o Meni, tada ću povući svoju milost i ostaviti vas da svetlite među sobom svojom svetlošću. **22** Moju svetlost ću pak povući. Tada ćete brzo dospeti u veliku nevolju i tamu, koja će biti mnogo gora od one koja je bila od početka do sada. **23** Sada sam vam poslao moćne vesnike budući da ste od detinjstva bili slabi i bedni. **24** Ali onda ću vam poslati samo slabe vesnike, koji neka jedino imaju mudar jezik, ali nemoćnu volju. Vi ćete ih zgrabiti i ubiti i tako ćete Moj gnev prirediti sebi neumoljivim sudom, zato što sam vam sada ukazao veliku milost i smilovanje i ojačao sam vas iz Mene. **25** Danas vam dajem Svoje ime. Ostanite pri tom imenu, tako ću i Ja biti kod vas. Ukoliko pak napustite ime, tada ću vas i Ja napustiti. **26** Jer vi svagda treba da hodite slobodni preda Mnom. Tako primite Moj blagoslov, amin." **27** Tu Gospod blagoslovi Dubinu i sav narod se baci pred moćnim besednikom i obožavaše ga u imenu Gospodnjem. **28** Gospod se zatim vrati do Svoga društva i praćen Henohom dade se u kuću Lamehovu. Niko se sada ne usudi prići kući Lamehovoju.

412 Poglavlje

1 Kako dospeše pred vrata dvornice s prestolom, tada Lameh brzo ode do stranog čoveka te Mu reče: **2** "Ti još moćniji prijatelju nego što su Kizehel i njegova braća i nego što je sam prvosveštenik Henoh, ovde je dvornica sa prestolom, u kojem se nalazi najsvetije ime Božje na prestolu. **3** Pošto si ti tako odveć dirljivo moćno govorio narodu o tom imenu kao iz usta Božjih, onda će ti sigurno biti i blagougodno da pogledaš to najsvetije ime. **4** Ako ti to zasada hoćeš pre nego što ćemo da doručujemo, onda ću trenutno da dam da se otvori dvorana – jer gle, tamo u pozadini čekaju sto uslužnih ljudi oba roda. Samo smem da im mahnem, i odmah će biti pri ruci i otvoriti nam ova teška, gvozdena vrata." **5** I Gospod uzvratil Lamehu: "Zašto narodu nepotrebnu muku? Gle, takvo možemo i mi učiniti, i to mnogo lakše nego siroti, slabi narod." **6** Lameh pak reče na to: "To je tačno, ali valjda najpre mora da nam se donesu ključevi?" **7** I Gospod uzvratil Lamehu: "Čuj Lameše! Ja lično jesam ključ i vrata, sa Mnom možeš da otvoriš sve što je bilo gde zaključano; i preko Mene možeš dospeti u odaju večnog života. **8** A

da Ja i jesam ključ pred kojim ni jedna vrata nisu sigurna, evo, samo pogledaj vrata! Kada budem rekao: Otvori se – onda će se i otvoriti i bez tvog ključa." **9** Tu Gospod reče vratima: "Otvori se!" – I odmah skočiše dva teška krila vrata tako brzo da Lameh ni ne primeti kako i kada se to dogodi. **10** To Lameha izuzetno začudi. Zato brzo opet požuri nazad do Kizehela, pa mu reče: "Čuj brate, to mi je malo prejako! **11** Počinjem da strepim od tog čoveka – jer verujem da bi taj svojim rečima mogao da premesti i gore. **12** Reci mi da li bi i ti takvo što ostvario svojom silom volje i reči?" **13** I Kizehel uzvratu Lamehu: "Svakako, ali jedino kao sve do sada moću i milošću Gospodnjom, van koje nema ni moći ni sile niti koje bilo milosti. **14** I tako svako sa Gospodom može sve, bez Gospoda, pak, ništa – jer jedino je Gospod svemoćan i može sve iz Sebe i niko više osim Gospoda išta iz sebe." **15** I Lameh opet upita Kizehela: "Dakle ovaj čudni mladi čovek od Boga mora da ima veoma mnogo milosti zato što takvo deluje i što se tako pred svima vama ističe?" **16** I Kizehel uzvratu: "Itekako, dragi moj brate Lameše, On ima najveći stepen milosti iz Boga, i zato je i Najmoćniji i Najmudriji." **17** I Lameh opet reče: "Ipak mi se to čini neobičnim da je Bog baš ovom mladom čoveku dodelio više milosti, mudrosti i moći nego vama iskusnim muževima u odmaklim godinama. Nije li i tebi to čudno?" **18** I Kizehel mu uzvratu: "O, ni malo! Gle, takvo čini Gospod kako hoće. Jedan cvetić neretko se šepuri i miriše daleko jače od najveće sunčeve ruže. Zašto? – To jedino zna Gospod. **19** Ali sada gle, mladi čovek se približava ploči. Zato obratimo pažnju šta će učiniti s njom." **20** Gospod pak samo pogleda ploču i taman ne učini nikakav dalji obred, nego se ubrzo opet okrenu pa reče Lamehu: **21** "Sada, prijatelju Moj, idemo opet, a ti daj da nam pripreme doručak." **22** Brzo Lameh beše pri ruci i reče mladom čoveku: "Moj najvrlije cenjeni prijatelju, koji si pun najčvršće moći i mudrosti! – Samo treba da odemo u dvoranu, i sve će biti po poretku." **23** I Gospod uzvratu: "Onda daj da idemo!" **24** Tu Gospod pored Henoha krenu napred i Kizehel i Lameh sa ostalom šestoricom pođoše za Njim. **25** Idući pak ispolji se Lameh Kizehelu: "Brate, ovo mi se opet učini sasvim neobičnim da se ovaj od Boga toliko visoko postavljeni čovek ni najmanje ne pokloni pred pločom, nego samo ovlaš pogleda, pa joj okrenu leđa. **26** Kažem ti to mi je još najčudnije." **27** I Kizehel na to reče Lamehu: "Dragi brate, neka te to ne brine – jer veoma

brzo će ti sve to postati jasno kao dan. **28** Ali učini tačno sve što On kaže, tako će sve Bogu biti odveć blagougodno."

413 Poglavlje

1 Kako pak gosti uđoše u trpezariju, odmah priđoše Tubalkajin, Mura i Kural, od kojih dvojica zadnjih već posle potpunog završetka svog posla već uveče prethodno predadoše Lamehu ključ kapije spoljnog bedema. **2** Mura odmah predade ključ Lamehu i uveri ga da se već sve nalazi u najvećem sjaju. **3** Lameh pak zato obojicu pozva na doručak i reče Muri sasvim letimice: **4** "Prijatelju i brate Mura, još ne otpuštaj svoje radnike jer ćeš dobiti još jedno delo od mene da izvršiš. **5** A sada ostani ovde, to jest u ovom društvu. **6** Mura pak primeti mladog čoveka pored Henoha i zato upita sasvim krišom Lameha: "Svetli i mudri kralju Lameše, nećeš li mi reći ko je ovaj divni mladi čovek pored Henoha?" **7** On izgleda tako ljubazno-ozbiljno-mudro. – Zar je i on s Visine?" **8** I Lameh uzvratu Muri: "Moj dragi, cenjeni prijatelju! U tom pogledu si se loše posavetovao što si se obratio meni – jer do sada o njemu ja sam jedva znam malo više od tebe. **9** Toliko znam posmatrajući i zatim iz reči Kizehelovih vrlo postavljenih na kantar da je mladi čovek odveć mudar i zaista strašno moćan rečima i voljom i da je on upravo po jasnoj izjavi Kizehelovoj takođe najviši Gospodar na Visini, kome je i sam prvosveštenik Henoh podređen – dakle sasvim sigurno jedan kralj. **10** Gle, to je već i sve što znam o njemu. Zadovolji se međutim s ovim dok možda ne dođe nešto svetlije i sedni s Kuralom za jedan sto i jedi i pij. Ali ne odvrćaj svoje oko od tog čoveka, možda ćeš na njemu otkriti više od mene." **11** Tu Lameh uze ključ i odnese ga do Henoha rekav mu takođe u toj prilici: **12** "Moćni prijatelju i jedini prvosveštenuke jedinog, istinog, svemoćnog, večnog Boga! Gle, ovde su oba ključa zajedno; ja ti ih predajem – jer jedino tebi dostoji da njima otvoriš ono što je Božje, to jest ono što je u Njegovu čast i Njegovu hvalu podignuto od nas po Njegovoj najsvetijoj volji." **13** Henoh pak reče Lamehu: "Brate Lameše, Gospod hoće da i ti svome narodu ne budeš toliko kralj, nego i sveštenik budući da je Gospod jedino gospodar u svoj moći, sili i vlasti od večnosti. **14** Zato samo i zadrži ključeve svog sveštenstva i otvori nam hram i predvorje kada bude vreme. **15** Ali ovo da ti još bude rečeno: Jedan sveštenik je istinski brat braće po

ljubaznom poretku Božjem, a kralj je narodu već sud. **16** Kada god se narodi budu našli pod kraljevima, onda će oni, narodi naime, biti i suđeni. Uzeće im se zemljište i moraće kralju da izmiruju velike poreze. Čak i njihov život će biti njegova svojina. **17** I onog koji bude gundao i koji se bude durio, tog će kralj neretko kažnjavati do zadnje kapi krvi. **18** Tada će biti mnogo jada i velike nevolje na celoj zemlji. **19** Zato ti od sada radije budi sveštenik nego kralj tvom narodu." **20** I Lameh, sav van sebe od radosti zbog ovog novog naimenovanja za sveštenstvo Gospodnje, reče Henohu: **21** "Moćni prijatelju i prvosvešteniče Božji! – Čuj, ukoliko bih hiljadu puta bio kralj, odrekao bih se svih hiljadu kraljeva kako bih bio dostojniji sveštenik po tvom poretku." **22** I Henoh mu uzvratil: "Brate, sedni sada za sto – jer što hoćeš da budeš, već jesi. A sada daj da obedujemo i da se ukrepimo radi službe Gospodnje. **23** Lameh zatim zadržal ključeve i sednu preradosno za sto i jeđaše i pijaše jednako ostalima. **24** A kako se prilično čašćavaše, tada se iznenada seti da niko ne blagoslovi hranu na način Kizehelov a i da niko ne slavljaše ni hvaljaše Boga ni zahvali. **25** Hitno ustade i reče: "O moji dragi prijatelji i braćo! – Strašno! – Baš danas kada smo primili toliko neizrecivih dobročinstva od Boga i usto još među nama treba da se izlije velika, velika milost da Gospod, veliki svemoćni Bog, u Svome najsvetijem imenu treba da se useli u podignuti hram među nama – baš danas smo zaboravili da najpre Njemu, svetom davatelju svih dobrih darova, prinesemo najdostojniju hvalu pre nego što smo se usudili da stavimo i najmanji zalogaj u usta! **26** Ne, ne, šta učinismo! – Ja za sebe pre ću umreti nego da do tri dana nešto pojedem." **27** Gospod se pak osmehnu Lamehu, naloži mu da dođe do Njega, pa mu reče: "Lameše, ako bi imao dete koje bi se negde sasvim beznačajno ogrešilo o tebe, a opazi grešku na sebi i htedne sasvim očajno da ti uzvikne: Oče! Strašno, gle, ogrešio sam se o tebe. Teško meni! Neću tri dana uzeti zalogaj pa makar već drugog dana umro od gladi! – **28** A ukoliko bi ti onda hteo da kažeš detetu: Čuj, drago moje dete! – Tvoja greška beše samo veoma mala omaška ne hotimice. Zato neka te nije briga. Ali dođi ovamo i samo me ljubi – jer ja nisam obratio pažnju na tvoju tobož grešku. – **29** Šta bi tebi tu bilo draže? Da dete dođe tebi i obuhvati te ljubeći svojim nežnim ručicama, ili da istraje u svojoj strogoj nameri? **30** Ti kažeš: Ako siroto dete dođe meni i obuhvati me ljubeći, takvo bi mi bilo neizrecivo draže. – **31** Dobro, kažem Ja tebi! Tako i ti učini prema nebeskom

Ocu šta spoznaješ boljim – jer i ti si dete prema Njemu i takvo će Njemu biti mnogo blagougodnije od sveg tvog pošćenja!" **32** I Lameh upita: "A gde je Otac kako bih otišao do Njega i učinio jednako detetu?" **33** I Gospod reče: "Lameše! Pogledaj ovamo, ovde stoji vidljivo pred tobom! Ja sam Otac, Bog neba i zemlje!" **34** Tu svi popadaše i Lameh promuca: "O Ti sveti Oče! Budi meni jadnom grešniku milostiv i milosrdan! – Tvoja sveta volja da bude večno, amin."

414 Poglavlje

1 A Gospod odmah naloži deci Dubine da se dignu sa poda, pa im zatim reče: **2** "Čujte, sva Moja deco! – Ja sam jedini, sveti, svemoćni Bog i Tvorac svih stvari i bića na nebu i na zemlji! Osim Mene nema Boga i sva beskonačnost i sva večnost savršeno su ispunjeni moću Moje ljubavi, mudrosti, smilovanja i milosti. Tako sam Ja od večnosti Gospodar nad svim savršeno budući da je sve iz Mene i sve je nužno podređeno Mojoj beskrajnoj moći. **3** A kako bi i moglo biti drugačije pošto sve što postoji samo postoji iz Moje volje i opstoji iz nje i zato ni ne može izmaći njoj – jer ukoliko bi bilo moguće da što izmakne Mojoj volji, onda bi nužno moralo i da izmakne svom postojanju budući da u svoj večnosti ništa ne može postojati osim jedino samo kroz Moju volju i u njoj, koja je isključivi temeljni uslov sveg bivanja i svuda savršeno ispunjava beskrajni prostor večno. **4** Pošto je prema tome tako, a ni ne može biti drugačije, onda morate i, doduše, da Me spoznate kako jesam, dakle, kao jedinog Boga i kao jedinog Gospodara. **5** Jer Gospodar je jedino Onaj Koji večno potpuno poseduje svu beskrajnu moć, silu i vlast iz Sebe. **6** Ja takvo, pak, posedujem večno i beskrajno – dakle sam i jedini Gospodar. Ali bez obzira na to ne trebate da se valjate preda Mnom u prašini i da prljate svoje telo i njegov omot ni za što – jer nisam vam dao uspravno telo da ga preda Mnom koristite poput crva, nego jedino da kao slobodni ljudi kao Moja deca i među sobom kao sama braća i sestre preda Mnom, svom Ocu, svagda hodite uspravno. **7** Zato sada i treba da saznate iz Mojih usta da Ja nipošto ne volim neku telesnu službu – jer za to ni niste dobili telo da Mi s njim služite na koji bilo način – jer telo vam je samo dato kako bi vam služilo u pravo doba i u valjanoj, sređenoj meri radi ojačanja vašeg duha, koji je vaše

pravo biće. **8** Šta li prema tome treba da znači kada neko svoje telo baca preda Mnom u prašinu? **9** Zar bih tako trebao da zadobijem da blagovolim ili da li ćete tako postati boljim ukoliko se neko vreme valjate u prašini? **10** A Ja vam kažem: Sve takvo je čisto nerazumno. Gledajte, ukoliko je neko zanatlija i potreban mu je neki alat, zar ne bi bilo sasvim nerazumno od njega ako bi pre neke radnje alat valjao neko vreme u prašini i đubretu iz samog dubokog poštovanja prema radu kojeg treba da izvrši s alatom? **11** A ja velim da će zanatlija učiniti bolje ako alat upotrebi samo na pravi način čemu vredi, a ne i za nešto za šta nije napravljen. **12** A već će se u dobro prikazanom djelu pokazati poštovanje pred radom, a ne u alatu. **13** A Ja sam glavni rad za vaš duh, i uvek sam ravnomerno jedan te isti Bog. **14** A onaj koji Mi daje čast i koji je ponizan preda Mnom, taj neka Mi neprestano daje čas i neka neprestano bude ponizan preda Mnom – jer Ja sam uvek svet pred svakim. **15** A onaj koji prema tome svojim telom u prašini hoće da Mi daje čast, taj i mora dan i noć bez prestanka da se valja u prašini. **16** A da sam od vas takvo hteo, onda bih vas načinio crvima, a ne slobodnim ljudima. **17** Istinsko davanje časti, pak, sastoji se u tome da svi vi neprestano činite Moju volju, koja vam je trostruko otkrivena, naime u poretku prirode stvari, zatim kroz vaše sopstveno duhovno srce, koje je čista ljubav, i zatim kroz Moje vesnike, i sada potvrđujući kroz Mene Samog. **18** Ljubite Mene iznad svega i sebe međusobno kao svako sam sebe, tako ćete Meni davati čast u duhu i prema tome u svoj istini. **19** To je dakle Moja volja i jedino važi kod Mene, a sve ostalo je tašto i nerazumno. **20** Dakle činite po tome, tako ćete Mi svagda biti po volji, amin."

415 Poglavlje

1 Po toj besedi Gospodnjoj svi se više ohrabriše te slavljahu i hvaljahu Boga u svojim srcima zbog Njegove prevelike dobrote, milosti i smilovanja. **2** Lameh se pak osmeli više nego iko drugi te upita Gospoda govoreći: "O Gospode, jedini, veliki Bože neba i zemlje, jedini istini, najbolji Oče ljudi, Koji si svet, presvet! A da li je već apsolutno grešna omaška ako se neki čovek prinuđen svojim osećanjem i nagnan svojom poniznošću i moćnom ljubavlju prema Tebi gotovo nehotično već i pred Tvojom jedinom najsvetijom voljom i Tvojim imenom baci pred Tebe kako duhovno tako i

telesno i tako Te obožava unutra i spolja istovremeno u prašini potpune sopstvene ništavnosti i prema tome se Tebi sasvim žrtvuje? **3** Jer ovako velim što se tiče mog dela: Prema Tvojoj beskrajnoj dobroti i smilovanju čovek ama baš nikako ne može učiniti previše. **4** Neka se duh čovekov po Tvome svetom poretku i po Tvojoj najsvetijoj ljubaznoj volji slobodno neprestano bavi Tobom, o sveti Oče – to će mu sigurno biti najprijatnije zanimanje večno. **5** Ali u ponekim trenucima kada ga previše prožme Tvoja ljubav i milost, kada mu iz očiju liju suze kajanja, ljubavi i radosti, kada hoće Tebe, o sveti Oče, da zagrlji hiljadu i hiljadu puta najvrelijom ljubavlju, tu ja sada iz mog najunutarnijeg bića velim da čovek valjda ne može a da i s telom ne čini takve pokrete koji sasvim odgovaraju pokretima duha. **6** Tà i prijatelji, braća i oni koji se vole se grle u posebnoj prilici moćnijeg uzbuđenja. Dečica često grčevito obuhvataju svoje roditelje prinuđena svojom ljubavlju. Ti Sam si Svoju veliku divnu tvorevinu uredio tako da sve ispoljava veoma posebne trenutke u kojima je više uzbuđeno i opet trenutke u kojima izgleda da je manje uzbuđeno. **7** Sunce, istina, daruje neprestano jednaku svetlost. To mi se čini kao neprestano bavljenje Tobom kako si rekao. **8** Ali nije takav slučaj sa darovanjem toplote. Tu sunce izgleda pazi na određenu postepenost i izgleda da je nekada više, a opet nekada manje uzbuđeno. **9** Drveće ne cveta neprestano a ni nema neprestano plodova na svojim granama; a ipak stoji tu u Tvome poretku. **10** Sam vazduh se često silno izmeće i s velikim i silnim uzbuđenjem prelazi preko nas. **11** I gore ne gore stalno mada uvek stoje u Tvome poretku. Samo u određena doba žestoko se uzbuđuju i izgledaju onda da će svojim vatrenim rukama žestoko ljubeći da Te zgrabe. **12** Dakle ni Ti, o presveti Oče, nemoj uzeti tako precizno s nama ako Te i mi nagnani svojom ljubavlju pokretima tela zajedno s pokretima duha poštujemo, slavimo, hvalimo, zahvaljujemo Ti i obožavamo Te? **13** Čak i kamen dopušta da se istopi u moćnoj vatri, koja je takođe sila iz Tebe. A zašto naš duh, koji Te neprestano ljubi, takođe da ne povuče naše oživljeno i osetljivo telo u posebnoj prilici uzbuđenja ljubavi prema Tebi i da ga u ognju ljubavi takođe malo ne istopi?" **14** Gospod pak Lamehu položi Svoje ruke, pa mu reče: "Lameše! Ti si bio sin sveta i tada ništa nisi znao od svega ovog što si sada govorio preda Mnom. **15** Otkud da sada govoriš kao jedan sveštenik s Visine pomazan Mojim duhom?" **16** I Lameh uzvratu sa strahopoštovanjem: "O Gospode,

govorim kako mi sada daje moje srce i moja ljubav prema Tebi." **17** I Gospod reče na to Lamehu: "Ako Me neko ljubi iznad svega i njegovo srce mu razgovor u takvoj velikoj ljubavi prema Meni kaže: "Čini ovo, ili čini ono", onda neka čini, i Ja ću sve pogledati blagovoleći šta čista ljubav prema Meni bude činila. **18** Ali ljubav da bude sva vaša svetlost i jedini putokaz večno u Mome imenu, amin."

416²⁵ Poglavlje

1 Po toj uzvišenoj pouci Lameh zahvalno i najponiznije opet uze reč i upita Gospoda: **2** "O Gospode, pošto sam već jednom počeo da Te molim i da Te pitam, tako se usuđujem, imajući potpuno poverenje u Tvoju beskrajnu dobrotu i strpljenje, da Te još dalje molim i pitam. **3** A ovo hoću da Te pitam, kako bih neposredno saznao iz Tvojih presvetih usta, kako bi Tebi posebice bilo blagougodno da čovek postupa u svim svojim zemaljskim odnosima? **4** Jer gle, o sveti Oče, kada je od jednog do drugog mesta sasvim napravljen put, onda na takvom putu valjda niko neće zalutati, osim ukoliko bi jedino namerno hteo da zaluta ili sujetno možda da pronade kraći put, u kojoj prilici je onda mogao da zaluta i da dospe u gusto šipražje koje je napunjeno zmijama i gujama. **5** Dakle za sve nas ništa ne bi bilo poželjnije nego da je našem duhu od Tebe, o sveti Oče, tačno obeležen put – dakle jedan određen zakon postupiti tako a ne drugačije. **6** Jer ako imamo od Tebe Samog obeleženo pravilo, onda i znamo šta Ti hoćeš i šta je shodno Tvome božanskom poretku, i mi možemo onda s velikom lakoćom da živimo kako Ti blagovoliš. **7** A ako nemamo pravilo, onda svaki naš korak prati velika bojazan da ne bismo lasno posrnuli protiv Tvog presvetog poretka. **8** Ukoliko bi Tebi, o sveti Oče, bilo ugodno, onda bih Te za to u ime cele Dubine zamolio, ali i da Ti zavetujem svoju neprestanu, tajstrožu odanost za svagda i večno." **9** I Gospod podignu ruku i reče Lamehu kao i svima: "Zaista, zaista kažem Ja sada još vaš najsvetiji i preljubazni Otac: **10** Kada vas budem vezao zakonima, onda ću vas i vezati sudom – jer bez suda nije moguć nijedan zakon, a prema tome i bez zakona nijedan sud. **11** Da si ti, Lameše, do sada imao zakone od Mene, onda Ja sada ne bih došao k vama kao Otac i zato kao pomoćnik vama svima, nego kao neumoljivi sudija

²⁵ Vidi:2:230.

došao bih k vama da vas osudim za sva vaša nedela. **12** A vi od početka niste imali zakone – dakle kao dečica u kolevcu bejaste. Počinili ste mnoga zla, jest, zla koja vaze do neba počiniste. Ali budući da niste imali određen zakon neposredno od Mene, nego samo posredan savet, to do sada niste ni bili sposobni suda – i Ja sam sada tu da vam pomognem. **13** Otkud da ti, Lameše, prema tome Mene moliš za zakone? **14** Šta li je bolje: biti sasvim slobodan u ljubavi prema Meni i time Me imati Ocem, ili pak biti vezan zakonima i time Mene imati stalnim sudijom? **15** Zaista kažem vama svima: Pre ću uništiti celu tvorevinu nego da svoju decu vežem zakonima, time da prestanem da im budem Otac i da ih sudim k večnoj smrti. **16** Zato ti, Lameše, povuci svoju molbu i neka sasvim propadne u tebi – jer ti si Mi u svoj svojoj zlobi ipak bio draži no što bi Mi bio u najsavesnijoj strogoći držanja zakona. **17** Jer zakon potire svu ljubav između zakonodavca i onog natovarenog zakonima i umesto ljubavi postavlja neumoljivo najstrože pravo. **18** A ko može reći o sebi: Ja sam kadar sasvim ispuniti zakon? **19** Gle, jedino Meni bi takvo bilo moguće, a inače ni jednom slobodnom biću; stvorenje bi moralo da hodi u sudu poput životinja. **20** A ako tako, gde je onda slobodno delovanje života duha? **21** Teško vama i teško svakom narodu kome budem davao zakone – jer onda će se dom Očev zatvoriti železnim rezama. **22** I ako ne dođem Sam da ispunim zakon, propade sva tvorevina. **23** Dakle sada vam ni ne dajem zakon, nego samo vam kažem kao Otac da Me ljubite iznad svega i vi vas među sobom kao svako samog sebe. To je Moja volja. Sve drugo pak činite iz mudrosti koja vam bude u Mojoj ljubavi, tako ćete živeti onako kako je Meni najblagougodnije. **24** Na takvo dakle obratite pažnju i činite po tome. Tako ćete uvek imati Moju ljubav i Moj velik Očev dom neće se pred vama zatvoriti večno, amin."

417 Poglavlje

1 Po toj besedi celo društvo stuknu osim onih s Visine, naročito Lameh – jer sada misljaše u sebi: **2** "On, istina, inače izgleda odveć dobar, tako da pogledav Njega uvek se opet ohrabriš da s Njim ponovo zapodeneš nov razgovor; Njegovo oko te podstiče na to. **3** Ali sudeći po toj besedi, ipak Mu se ne može sasvim verovati. Zato ću sigurno učiniti mudrije i uzdržati se govora. **4** Jer ipak se ne može znati kako će On na kraju primiti neku samo

malo glupu reč – i na kraju bi s Njim stvar mogao da upropastiš tako da ti više nema pomoći za svu večnost. **5** Njegov gnev mora da je nešta neizrecivo užasno. **6** Pomisli samo na gnev jednog svemoćnog Boga! **7** Tu bi bilo beskrajno bolje da ne postojiš nego da postojiš pored gnevnog Boga. **8** O zato samo tiho, tiho, moj glupi jeziče, ti bedno parče mesa u ustima! – Mogao bi našem čovečanstvu da prirediš lepu sudbinu! – Razgneviti jednog Boga! – Zaime Boga! **9** Ne, ne, neću više ni da mislim na takvo što – jer misao o mogućem gnevu Božjem već je strašnija od svega što sav čovečiji razum samo može da smisli. **10** A ja glupa čovečija zver sam se drznuo da s Njim govorim baš kao s običnim čovekom i da pred njim ispružim svu moju glupost. **11** Ne, što duže sada razmišljam i usto još premišljam kakav zlikovac bejah, tim užasnijom mi se sa svakim trenutkom čini moja drska nerazumnost. **12** Tä ja učinih tako kao da sam ja Njega – Boga Svemoćnog – hteo da poučim o ispoljavanju Njegove volje! **13** Da se nije na kraju već krišom rasrdio? – Zaime Boga, šta učinih ja, bedan, glup magarac! **14** Evo, Njegov ozbiljan pogled! – Jest, jest – tako je kako tek pomislih! – Rasrdio se krišom! **15** Ko li će me sada zaštititi od Njega ako na mene možda ustremi gnev? **16** O, samo da me ovaj put poštedi! – Ima ceo svoj život da budem nem. **17** On više ni ne govori, ni sa Svojima, ni s nekim od nas. **18** To je već siguran znak da se veoma silno rasrdio. **19** Čuti, moje srce, i očekuj najvećim strahom i drhtanjem najužasniji izliv! – O, ja sam izgubljen, večno sam izgubljen!" **20** Tu Gospod stupi do Lameha, pogleda ga odveć ljubazno, pa mu zatim reče: **21** "Dragi Moj Lameše, kakvim to bednim mislima kidaš svoje srce koje su najnedostojnije Mene? **22** Kako samo možeš da zamisliš gnevnog Boga! **23** Gle, ljubav i gnev su uzajamno najsuprotstavljeniji što bi uopšte mogao zamisliti neki najdublje misleći živi duh. **24** Ljubav je načelo koje večno sve održava, a gnev koje večno sve uništava. **25** Da je prema tome u Meni moguć sušt gnev, onda bi isti odmah uništio svu ljubav i s njom sve što je stvoreno njom – jest, konačno i sebe samog. **26** Gle, evo, sve još postoji! Gde bi prema tome bio Moj gnev? **27** Jeste, čovek se može gneviti zato što je usled svoje provere slobode biće udaljeno od Mene i prema tome privremena suprotnost Meni. Zbog toga se upravo samo opet kroz ljubav prema Meni može sjediniti sa Mnom. No, Ja kao najčistija ljubav potpuno sam nesposoban gneva. **28** Jest, negda ljubav u Meni bejaše takođe obuhvaćena gnevom. Tada, pak, beskonačnost takođe još beše

prazna svih stvorenja, kako duhovno, tako materijalno. **29** Ali ljubav zgrabi gnev koji je pritiskaše i postavi je telesno bićstveno van Sebe. **30** I gle, iz tog gneva su zatim stvoreni svi bezbrojni duhovi, sunca i svetovi, ova zemlja i sve što je na njoj. **31** Ako prema tome hoćeš da vidiš zaista gnev Božji, tada pogledaj stvorene stvari – one su gnev Božji. **32** Ali oni nisu možda samo gnev, nego Moja ljubav je svuda najmoćnije biće usto. **33** Ona drži i nosi sve i osim nje nema druge moći koja bi bila jača od nje. **34** Zato čovek ni ne treba da gine za svetom, nego sasvim da se od njega otrgne kako ga ne bi na kraju progutao i tako da dospe u Moj gnev – jer svet je Moj vezani gnev. A onaj koji je sa svetom, taj će i biti s njegovim večnim svezama smrti. **35** A ono što bi ti kod Mene možda smatrao gnevom, gle, to je samo Moja božanska najživlja revnost ljubavi, koja je po sebi Moje smilovanje. **36** Tako slobodno preda Mnom možeš da govoriš šta hoćeš i Ja se neću gneviti, ali itekako ću te poučiti u nerazumnim stvarima. **37** Dakle, šta ti god još leži na srcu, slobodno Mi obznani, i Ja ću ti biti pri ruci. Dakle, govori, amin."

418 Poglavlje

1 Pošto Lameh ču takvo od Gospoda, obradova se odveć i razvedri u svojoj duši, pa se potom opet ohrabri da se obrati Gospodu pitanjem. **2** Pošto se tako pribra, dade se opet do Gospoda i uputi Njemu sledeće reči, naime govoreći: **3** "O Gospode, Ti najljubazniji, najsvetiji Oče! – Večno je dobro i istino da možemo da Ti budemo ugodni i po volji jedino onda ako Te ljubimo iznad svega i svoju braću i sestre kao sebe same. **4** Ali kakvu kakvoću treba da ima ljubav prema Tebi? – Kako slabi čovek može da te ljubi iznad svega? **5** Kako da izvede? – Zar može i sme da Te ljubi onako kako ljubi sebi ravnog, istim srcem, istom dušom? **6** Gle, o sveti, preljubazni Oče, to je barem za mene nešta izuzetno važno – jer ti nisi ravan čoveku. Dakle, ni ljubav prema Tebi ni ne može biti ljudska. I pošto si Ti svet, presvet, onda će i ljubav prema Tebi morati da bude prečisto posvećena – jer nešta nečisto i neposvećeno se ne može približiti Tebi ni na jedan ni na drugi način. **7** O Gospode i iznad svega sveti i preljubazni Oče, ukoliko je Tvoja sveta volja, ne bi li hteo da nam još obznaniš kako uobličena i koje prirode da bude ljubav od nas prema Tebi kako bismo uz mogli da Te ispravno ljubimo." **8** I Gospod ljubazno pogleda Lameha te mu reče: "Čuj,

sada takođe istini Lameše (*Čovek ZA Mene ili Čovek Po Mome Srcu*), zaista, takvo pitanje Mi još niko nije postavio! **9** I Ja ti kažem, Lameše, da je tvoje pitanje izuzetno važno – jer zaista, sve je do toga kako Me ljubite. **10** Sa nevaljanom i prema tome Mene nedostojnom ljubavlju ne može ni ne treba niko da Mi se približava. **11** Ali kako da Ja tebi, Moj Lameše, obznamim kako da ljubiš Boga? **12** Gle, to će biti malo poteže. Jest, Ja velim da bi ti bilo lakše da tvojim suviše kratkim rukama obuhvatiš celu zemlju i celo nebo nego da shvatiš i razumeš šta se nalazi u punom odgovoru na tvoje velevažno pitanje. **13** Zato će biti potrebno da se s takvim odgovorom izrazim nešta prostije – pa tako čuj! **14** Postavljam slučaj da otac od vrlo uglednog staleža, kao knez jednog od deset gradova, ima više dece. Ta deca znaju poredak kako smeju da priđu svome ocu, naime, sasvim pristojno doterana, odmerena koraka, ruke ukršteno stavljene preko grudi i glavom ponizno sagnutom nadole. **15** Kada ta deca ovako dođu pred kneževskog oca, onda ih on pohvali, pa ih zatim otpusti. **16** A jedno dete, jedan čio mališan, jeste sasvim odvažan, ne pojavljuje se sa podešenom decom – jer takvo što ne može da prevali preko srca, koje suviše ljubi uzvišenog oca, nego dolazi sasvim sam trčeći do oca, a i više je nemaran odećom. **17** A kako dečak ugleda oca, tada širi svoje ruke, obuhvata ga sa svim dečijim žarom ljubavi i viče: O oče, oče! moj dragi oče, koliko te samo ljubim! **18** Gle, moj divni, dragi, dobri oče, ljubim te previše da bi mi bilo moguće da se krećem pred tobom u zakonskim učtivim pregradama. **19** Da, pre ću umreti nego da pred tobom, o moj oče, ugnjetem i prisilim svoje srce. – **20** A postavljam sada slučaj da si ti otac takvog deteta. Šta bi ti učinio takvom detetu čisto sudeći po svom očinskom osećanju? **21** Ti kažeš: O, ljubio bih takođe to dete preko mere. – **22** Dobar odgovor. A Ja ti kažem da sam upravo i Ja takav otac. Onaj koji prema tome Meni takođe dođe kao taj odvažan dečak, prelazeći preko svih bezbrojnih nerazumnih pregrada učtivosti, taj će i Meni biti najdraži sin. **23** Boga po sebi ne možeš ljubiti. Ali Oca možeš ljubiti kao odvažan dečak, i Bog kao Otac će te onda takođe zgrabiti sa svom silom Svoje ljubavi i staviće te u Svoje krilo kao istinsko Njemu iznad svega mило dete, pa će svima ostalima zbog tebe biti milostiv i oprostiće im praznu učtivost. **24** Gle, to je valjana ljubav! Na nju, dakle, obrati pažnju, amin."

419 Poglavlje

1 Po toj pouci Lameh pred Gospodom pade na svoja kolena i u ime svih zahvali glasno Gospodu na tako velikoj milosti zato što im sada prejasno pokaza kako Ga treba ljubiti. **2** Pošto Lameh svoju zahvalnost ovako u svom srcu i iz srca prinese Gospodu, tada mu Gospod naloži da se digne sa poda. **3** Lameh se uspravi, pa uputi sledeće reči onima kojima je ranije bio kralj: **4** "Sada sâma braćo i sestre! – Zajedno sa mnoom ste sada primili u svoje srce, čuli ste sopstvenim ušima i videli ste sopstvenim očima da Gospod, jedino jedini istini svemoćni Bog, Tvorac svih stvari, svima nama hoće da bude istini, sveti, preljubazni Otac i pokazao nam je sada Sam da smemo da Ga ljubimo kao što dobra deca sa svim žarem srca ljube svoje roditelje. **5** Koja još beskrajno veća milost je mogla da nas snađe? **6** Zato priberimo svoja srca i prinesimo ih svagda razgorela u ljubavi Njemu na žrtvu, i ona će Njemu, kao što nas je sada On Sam poučio, biti najugodnija žrtva. **7** Ali s nečistim srcem nećemo ni da Mu prinosimo žrtvu – jer On je svet, presvet. **8** Ja pak velim, ako uvek ostanemo živo budni u Njegovoj ljubavi, onda ćemo i vrlo lako i stalno uživati takvo stanje duše koje će biti blagougodno najsvetijem, preljubaznom Ocu. **9** A sada se svi dobro pripremite u svojim srcima da svi budemo dostojni da hodimo pored Njega ako On, sveti preljubazni Otac, bude blogovoleo da prenesemo Njegovo najsvetije živo ime u novosagrađeni hram. **10** On je našoj grešnoj slabosti, istina, ovde izišao u susret kao istinski, preljubazni najmilosrdniji Otac; ali mi pri takvoj Njegovoj beskrajnoj ljubavi ne smemo zaboraviti da je On i presveti, beskrajni Bog – i beskrajnom milošću hoće da nam postavi Svoju svetinju u hramu, onako kako nam je oglasio Svojim moćnim vesnikom. **11** Dakle, svi mi u svojim srcima kroz čistu moćnu ljubav prema Njemu moramo da budemo itekako spremni da sigurno stupimo u Njegovu svetinju." **12** Tu se Lameh obrati Gospodu te reče: "O sveti Oče! – Primi ove moje manjkave reči tako kao da su dostojne Tebe i blagoslovi ih u našim srcima kako bi svagda Tebi, o sveti Oče, rađale blagougodne plodove čiste ljubavi. **13** O sveti Oče, imam još dva sina, Jubala i Jabala. Tek su se nedavno izgubila iz mojih očiju. Ti znaš to beše ubrzo nakon što sam dao svoju kćer, pa zatim kada su mi i moje dve žene, Ada i Cila, otete. **14** Gle, znam sada dobro da su moja kći i moje žene vrlo dobro zbrinute; zato se malo brinem za njih; ali

ta dva sina me brinu jer ne znam kuda su. **15** Ako bi bila Tvoja sveta volja, voleo bih još jednom da ih vidim, pa da ih i odvedem Tebi." **16** Ovde Gospod reče Lamehu: "Čuj, dragi moj Lameše! – Što se tiče tvog govora maločas tvom narodu, neka bude sasvim blagosloven u srcima svih; ali bez pritiska i bez najmanjeg ograničenja slobode duha – jer tvoj govor beše sasvim istinit i dobar u Mome imenu. **17** Što se pak tiče tvojih dvojice sinova, sada ne mogu dospeti ovamo – jer se dadoše s Horadalom na Visinu, i sada su kod njega. **18** U pravo vreme ću ih već dovesti pred tvoje lice, kao i tvoje dve žene i tvoju kćer; no sada još nije vreme. **19** A sada daj da idemo i da stavimo ploču u hram. **20** Zato idi i donesi ploču ovamo; Ja ću dahnuti na nju i ti ćeš je zatim nositi preda Mnom i pred Henohom u hram. **21** Svi drugi pak neka slede za nama – jer niko da ne ide ispred tebe, amin."

420 Poglavlje

1 Na ovu odredbu i nalaganje Gospodnje Lameh se smesta uputi u dvornicu s prestolom da donese ploču. **2** S najvećom predanošću priđe prestolu, dade Bogu čast, pa s najvećim strahopoštovanjem dohvati ploču, koja beše postavljena na prestolu. **3** Kako pak htede da je digne i odnese, gle, ploča iznenada bi tako teška da mu beše čisto nemoguće da je pomeri. **4** Kako više puta pokušavaše da digne svetu ploču i da je po volji Gospodnjoj odnese u trpezariju kako bi tamo On dahnuo na nju, pa da je zatim on, Lameh naime, odnese u hram – a uprkos svih pokušaja ipak ništa ne postignu, tada ozbiljno stade razmišljati te mu se učini da je već jednom čuo od Kizehela, od Henoha, ili od Samog Gospoda: Bez Mene ne možete ništa, a sa Mnom savršeno sve. – **5** Po toj sretnoj misli, pokloniv se s najvećim poštovanjem pred moćnom pločom, napusti smesta dvornicu pa prema tome neobavljena posla se opet vrati do uzvišenog društva u trpezariju. **6** Svi se pak začudiše i upitaše ga marljivo sa svih strana: "Ali brate Lameše! Šta li je sa svetom pločom? **7** Da je možda više nisi zatekao kada se ovako prazan opet vraćaš?" **8** Lameh pak reče svima onima koji tako pitaše: "O draga braćo! – Zbog ove pojave uzmite zajedno sa mnom k srcu ovu kratku, ali inače najvažniju pouku: **9** Kada je svemoćni Gospod i najljubazniji sveti Otac s nama, onda u Njemu i preko Njega možemo sve; a bez Njega ne možemo ništa. **10** Ja sam bio nerazumnik. Zato otidoh bez

Njega u dvornicu da uzmem svetinju. Ali iskustvo mi je tu dovoljno pokazalo šta čovek može bez Gospoda. **11** Zato sada žurim Gospodu kako bi On bio sa mnom i ja tada sigurno neću opet praznih ruku dospeti ovamo. **12** Takvo dakle da svagda ja kao i svi vi vrlo valjano i vrlo duboko zapamtimo i da svagda na to najodanije obratimo pažnju." **13** Tu Lameh ode do Gospoda, Koji međutim razgovaraše s Henohom i s ostalom sedmoricom, baci se pred Njega i reče: **14** "O Gospode i sveti Oče, pogledaj milostivo dole na mene, jednog najvećeg nerazumnika! Ja, jedan najveći glupak, htedoh bez Tebe dići Tvoju svetinju i doneti ovamo po Tvom najmilostivijem nalogu. Ali – kako ja, najveći bednik, pokušah takvo i svetu ploču ne mogah pomeriti s mesta usled njene beskrajne težine, tada mi tek bi jasno da bez Tebe ne možemo ništa – a pogotovo ono što se neposredno tiče Tebe – a itekako sve sa Tobom u Tebi i preko Tebe, o sveti, najljubazniji Oče! **15** Zato se sada i neobavljena posla opet vraćam Tebi i molim Te iz dubine svog srca da sa mnom odeš u dvornicu s prestolom i da mi pomogneš da Tvoju svetinju pomerim s mesta. **16** Jer inače će biti nemoguće ikada je odneti u hram." **17** Tu se Gospod sagnu do zemlje, podignu opet Lameha pa mu reče: "Jest, tako je, Moj Lameše – sa Mnom možeš sve, a bez Mene ništa. **18** Ko može da poveća svoji visinu samo za deseti deo pedlja? Ko može reći: ovo ili ono da bude kako bi odmah bilo po njegovoj volji? **19** Jedino Meni su večno podređene sve stvari. **20** A onaj koji je prema tome sa Mnom, taj je i sa Mojom silom – jer Ja Sam jesam večna beskrajna sila i prema tome sve mogu u Meni i sa Mnom. **21** Pa tako pođi sa Mnom, i Ja ću biti s tobom. Onda ćemo videti da li će ploča još biti toliko neprenosivo teška." **22** Pa tako Lameh s Gospodom opet ode u dvornicu s prestolom i svi podoše s njima i videše tu podizanje svete ploče i zatim odnošenje u trpezariju, gde je Lameh stavi na glavni obedni sto, pa zatim Gospod dahnu na nju.

421 Poglavlje

1 A zatim, pošto je Gospod dahnuo na ploču, obrati se Lamehu te mu reče kao i svima njegove zemlje: **2** "Čuj sada, ti Lameše i svi vi takođe deco Kajinova! – Ti, Lameše, si Me zamolio za zakone, i gle, nisam vam dao ni jedan kako ne bi došao sud na tebe i sav tvoj narod. **3** A koliko je težak

jedan zakon iz Mene, to si ti, Lameše, proverio na ploči kada si je hteo dići bez Mene. **4** Gle, Ja Sam sam ti zapovedio da doneseš ploču. Ti smesta strogo ispuni Moju volju – jer ode smesta da doneseš ploču. **5** A da li si i sam mogao da je doneseš ovamo? **6** Ne, kažeš – jer mi beše beskrajno teška. – **7** Gle, isto tako bi veoma mnogi ljudi posedujući zakone iz Mene imali čestitu volju da ispune iste sve dokle pri tom ne naiđu na poteškoće koje ih proveravaju. **8** Ako bi pak došli do poteškoća, šta i kako tada ako ne bih bio vidljivo prisutan kao upravo sada među vama i ako bi se kod kasnijih potomaka izgubila i čvrsta nepokolebljiva vera u Mene i s njom i nužna ljubav, zbog čega se onda ni niko ne bi mogao dati do Mene ovako kao sada ti i reći Mi: Gospode, sada uviđam da se bez Tebe ništa ne može; zato dođi i pomoz mi da prenesem i donesem veliki, teški teret? **9** Ovim sam ti dakle hteo pokazati da čovek božansku zapovest nikada ne može ispuniti. I onaj koji bi tada iz svoje prečvrste volje sve moguće učinio, ali bi onda rekao: Gospode! Gle, ispunio sam Tvoj zakon do zadnje crte – taj bi bio velik lažljivac i drzak zločinilac. **10** Jer božanski zakon niko ne može potpuno ispuniti izuzev Boga jedino. Zašto tako? **11** Zato što je zakon božanski – iz Boga, i stoga u sebi sadrži beskrajne uslove. **12** A ukoliko bi čovek učinio sve po Mojoj volji otkrivenoj njemu i tako hoće preda Mnom da bude opravdan, onda mora reći u svom poniznom srcu: **13** O Gospode i Oče, budi meni lenjom i beskorisnom sluzi milostiv i milosrdan. **14** Jer ja sam valjda glodao o koru, ali drvesina i srž zakona još su sasvim ostali netaknuti zubom moje snage volje. – **15** Ako neko ovako čini Moju volju, taj pa neka čini kao da čini takvo sopstvenom snagom – dašta uvek s punim poverenjem u Moju snažnu potporu. Kada pak negde nešto ostvari po Mojoj volji, onda smesta živo mora da se seti da nije on ništa, nego da sam Ja sve kroz njega ostvario. **16** Onaj koji takvo spozna živo u sebi, taj će i preda Mnom biti opravdan tim svojim poniznim spoznanjem. **17** A onaj koji dela pripiše samom sebi, taj će negda preda Mnom imati da polaže i beskrajno teške račune, pri kojima teško da će ikada ispasti potpuno važeća provera. – Izuzev ukoliko takav računar još pravovremeno pribegne do tablice poniznosti i na toj tablici najočitije prizna da je preda Mnom najveći dužnik. **18** A kako bi ti i tvoj narod koliko god je moguće bio pošteđen suda, zato što je ispunjenje Mog zakona teško, jest, čisto nemoguće za vas, to vam ni ne dajem zakon osim jedino zakon ljubavi, a koji zapravo ni nije

zakon zato što je ljubav zapravo sasvim sopstven život svakoga, i da Moje ime ne spominjete uzalud – jer je ono ime Božje, Koji je večno svet, svet, svet! – I da svagda verujete da sam Ja jedini i isključivi Bog i Tvorac neba i zemlje i još bezbrojnih sunaca i svetova u Mojoj beskonačnosti. **19** Dakle, ljubite, poštujujte Me svagda iznad svega i verujte da sam Ja vaš Bog i dobri, najljubazniji Otac, Koji vam sada ovo objavljuje. Tako činite više no da ste deset hiljada zakona ispunili najstrože. **20** A ova ploča da vas svagda podseća na Mene i da ispunjava vaša srca ljubavlju, strahopoštovanjem i verom u Mene. Tako ću Ja i u duhu svagda biti kod vas i imaćete i naćićete u Meni večni život. **21** Pa tako hajde da dignemo ovu ploču i da je odnesemo na mesto njenog uzvišenog određenja za vaš svagdašnji spas, amin."

422 Poglavlje

1 Po toj besedi i učenju pokloni se Lameh najdublje pred pločom, uze je rukom te je nošase polako i vrlo odmerenim korakom – jer pri svakom koraku razmišljaše Ko je Onaj Koji sledi za njim s Henohom i Kojega ime nosi. **2** Kako pak dospeše do velike izlazne kapije dvora, to ona, kao i sav veliki prostor pred dvorom, beše toliko ispunjen ljudima da Lamehu beše čisto nemoguće da ikako iziđe iz kapije – jer ljudi koji stajahu kod kapije ne mogahu ustuknuti zato što ih oni iza njih suviše tiskahu. Šta je tu trebalo činiti? **3** Lameh, tako doveden u veliku nelagodnost, obrati se Gospodu te Mu reče s najdubljim strahopoštovanjem: **4** "O Gospode, pogledaj moju veliku nelagodnost i strah! Šta ovde činiti? **5** Upotrebiti silu uopšte ne bi bilo na pravom mestu, i veoma malo bi koristilo. **6** Potisnuti ih čudesnom silom iz Tebe takođe ne bi bilo pošteno – jer su svi sve sami pozvani gosti i takođe, o sveti Oče, sve sama Tvoja dečica. **7** Konačno da iziđemo kroz neku drugu kapiju, valjda uopšte ne bi priličilo upravo ovom današnjom večno najuzvišenijom prilikom. **8** A Tebi, o presveti Oče, otvoreno je još hiljadu izlaza. Nećeš li mi sada najmilostivije ukazati najbolji? **9** O molim Te iz dubine svoga srca. – Tvoja sveta volja da bude svagda i večno, amin." **10** Gospod pak reče Lamehu: "Moj Lameše, zar još ne znaš za glavni ključ posredstvom kojeg svako može otvoriti čak za sebe veliku kapiju večnoga života? **11** Gle, ključ se zove ljubav. – Pokušajmo dakle s tim ključem da

suzbijemo dečicu s kapije. A ukoliko ne ide tim ključem, onda ima još drugi, i taj se zove strpljenje. Sa strpljenjem se prevazilazi sve. **12** Dakle pokušajmo prvo s prvim ključem i držimo istovremeno uz njega već i drugi u punoj pripravnosti, i budi tako siguran da sa ta dva životna ključa sigurno nećemo zaglaviti." **13** Tu čak i Henoh glasno uzviknu: "O svetog učenja i Ti, sveti Učitelju! Jest, Ti, o Oče, jesi sam sasvim presveta, večno prečista ljubav." **14** Gospod pak reče Henohu: "Jest, jest, Moj dragi, mili Henoše, gle, tako moramo sirotu dečicu da podučavamo noseći na svojim rukama da ovako ojačaju i da se obogate ljubavlju, milošću i večnim životom pred nama. **15** Izbegavajte stoga i na Visini svaku silu i uzvišeno i tajnovito pompezno, nego hodajte jednako Meni ljubazno malo i prosto. Tako će sva srca u vama naći mir, kao i u Meni kroz vas večni život." **16** Tu Lameh ode do ljudi koji stajahu kod kapije i reče im: "Braćo, ako vam je uostalom moguće, onda nam napravite barem toliko mesta da možemo pojedinačno da prodemo; no niko od vas da ne upotrebi silu prema svome susedu. **17** Jer imaćemo rado strpljenja sve dok se sporazumno dobro sredite." **18** I odmah prvi preneše to svojim susedima i ovi opet dalje i tako sve dalje do zadnjeg čoveka. **19** I ne potraja četvrt sata te kapija beše oslobođena i svi sada imaše dovoljno mesta da neometano nastave predodređeni put. **20** Sada Gospod Lameha pozva malo nazad i upita ga: "Pa, Moj Lameše, šta kažeš za ova Moja dva glavna ključa? **21** I Lameh, sav uništen velikom dobrotom Gospodnjom, reče plačući: "O sveti Oče! Samo mogu reći da si jedino Ti dobar i jedino si Ti ljubav. I ja Te sada ljubim iznad svega." **22** I Gospod mu na to reče: "Onda tako hodi dalje, amin."

423 Poglavlje

1 Kako se ova uzvišena povorka kretala kroz ulice velikog grada, narod se tiskaše svuda za povorkom, a i veliko mnoštvo požuri ispred povorke. **2** Lameh se pak opominjaše reči Gospodnjih koje glasiše: Pred Tobom pak niko da ne ide. – I zbog toga opet zapade u veliku nelagodnost, ne usudi se pak zbog remećenja poretka da se vrati kako bi pitao Gospoda šta valja činiti. **3** No u jednoj širokoj ulici, gde se sada nađoše, sve veće mnoštvo naroda počeo da se gura napred. To Lamehu ipak bi previše. **4** Zato stade i veoma se uzruja u svojoj duši. **5** Gospod pak vide kako stoji s Lamehom pa

zato se napravi, učini kao da ne primećuje nevolju Lamehovu. **6** Pošto se pak Lameh ne usudi da dalje krene, to ga Gospod konačno ipak upita: "Lameše! – Zašto si se zaustavio? **7** Gle, imamo još pola puta i Moje vreme je blizu. **8** Zato treba da ideš, a ne da stojiš." **9** Tek tu se Lameh opet ohrabrio pa reče Gospodu: "O sveti, preljubazni Oče, gle, setio sam se da si Ti prethodno odredio da niko ne ide preda mnom. – A evo gle, hiljade njih je pred nama!" **10** Gospod pak na to uzvрати Lamehu te reče: "To vidim i Ja, Moj Lameše. A da li si ti prethodno objavio da niko ne ide pred nama? **11** Ti kažeš: Ah, na to nisam mislio. – **12** Nu, ako tako, zašto te potom sablažnjava gomila koja kasa napred? **13** A Ja nisam mislio na ovaj hod koji sada činimo, nego samo na službeni hod tvog sveštenstva. **14** Zato sada budi potpuno miran i idi dalje – jer ovako je pravo i ovako neka i ostane da narod svagda ide pred našim licem. **15** Po tom poretku neka nadalje uvek i ostane telesno i duhovno. **16** Drži ti prema tome narod svagda na oku, tako ćeš Mi biti pravi pastir ovog Mog stada, amin." **17** Takva beseda smiri Lameha pa on sada dobre volje krenu dalje. **18** Kako sada dospeše van grada i Lameh u blizini ugleda veličanstveni hram, tada se odveć obradova i od same radosti skoro počeo poskakivati. **19** To bi i učinio da se nije ustručavao od naroda. **20** Gospod mu pak reče: "Čuj, Lameše, Moja deca, sasvim slobodno od sveg raspoloženja srca smeju da se raduju u Mome imenu. Zato slobodno možeš da skačeš kao jelen jer Meni je vedri u Mome imenu draži nego neki koji tuguje na Mom srcu. **21** Jer stvorio sam vas jedino radi blaženstva, a ne radi tuge." **22** Tu Lameh ozbiljno počeo da poskakuje. **23** Pošto takvo vide narod, začudi se silno i pojedini iz naroda zbog toga stadoše slaviti i hvaliti Boga i od velike radosti takođe poskakivaše u visinu. **24** Drugi pak rekoše: "Gledajte, gledajte, naš predašnji davitelj postade plesačem." **25** Takvo što su mu sigurno učinili ovi s Visine – jer treba da su sve sami moćni čarobnjaci tako da im je pokorno čak i kamenje." **26** Drugi ih pak opomenuše takvih reči te rekoše: "Zar ne vidite ploču ukrašenu imenom Gospodnjim i kako ovi moćni odmereno nastupaju? **27** Zato ne pričajte takvo koješta, nego obožavajte svetinju večnog svemoćnog Boga, Koga nas je negda učio veliki videlac Božji, knez Farak." **28** I pod takvim zgodama stigoše sada i do zlatne kapije kružnog bedema. **29** Mura otvori kapiju i povorka krenu do hrama; ali narod se ne

usudi koraknuti nogom preko tog praga, nego ostade sasvim mirno van ograde.

424 Poglavlje

1 Kada uzvišena povorka sasvim dospe do hrama, tada Mura opet odmah otvori zlatna vrata i Lameh se silno začudi velikom sjaju. **2** Pošto se malo oporavi od svog velikog čuđenja, tada tek primeti da kroz svaki red prozora upada druga svetlost u unutrašnjost hrama. Kroz donji red veoma ružičasto-crvena, kroz srednji red zelena, koja se pak na stranama prema zadnja dva prozora gubila u žutu, a kroz gornji red plava prelazeći prema obema stranama u svetlu ljubičastu. **3** On ne mogaše takvo suzbiti jer ova pojava suviše zahvati njegovu radoznalost. **4** On se zato obrati Gospodu te Mu reče: "O Gospode, najmudriji, najbolji, najljubazniji Oče, Ti Koji si svet, presvet! Sigurno vidiš zašto se sada obraćam Tebi. **5** Ako je Tvoja najsvetija volja, onda bi Ti mogao da smiriš moje srce." **6** Gospod pak reče Lamehu: "Čuj, Moj Lameše! Moja služba koju sada vršiš ima prednost svemu. Zato ostavi sada boje prozora bojama i obavi šta pristoji Meni na tvoj način. **7** Kad obaviš, tada se tek obrati Muri, i on će ti obznaniti šta je uzrok obojene svetlosti. **8** Gle, pred tobom već stoji žrtvenik! Stani s njegove desne i čekaj dokle blagoslovim žrtvenik Svojom rukom. **9** Kada se to dogodi, onda stavi ploču na žrtvenik, a Ja ću tada s obe strane žrtvenika dodati dva heruba, i oni neka svagda čuvaju ovu Moju svetinju među vama. **10** Nad imenom ću Ja dahnuti svetao oblak za znak da sam Ja, večno svemoćni, živi, jedini Bog i Gospod neba i zemlje takvo ovde odredio za vaše spasenje od večne propasti. **11** Onaj koji se ovom hramu bude približavao dostojnim i čistim srcem ispunjenim ljubavlju, taj da bude ukrepljen Mojom milošću. **12** A ko se ovom hramu bude približavao nedostojnim, nečistim, svetoljubivim i sebičnim srcem, toga će zahvatiti oganj koji će se sručiti s krova hrama i ubiće ga pa sasvim proždreti. **13** A u hram niko da ne ulazi osim jedino ti kao prvosveštenik Dubine, kojeg Ja postavih, i ako dođe neko s Visine, a posle tebe tvoj najstariji sin kada ga najpre u Mome imenu budeš blagoslovio za prvosveštenika umesto tebe. **14** Takvo prvosveštenstvo neka uvek ostane pri tvom glavnom kolenu. **15** A ko se još uputi u hram, tog će herubi smesta ubiti. **16** Takođe ni jedna žena da se ne usudi u ovu svetinju

ako hoće da ostane živa, bilo s Visine, a kamoli iz Dubine. **17** A i ti sam da samo četiri puta godišnje uđeš u hram i pre toga da se sedam dana spremaš i da dobro razmisliš kuda i pred Koga stupaš. **18** A ukoliko na to ne obratiš pažnju, zaista, ne bi prošao bolje od svakog drugog. **19** Kada pak budeš ulazio u hram, nemoj za sobom zatvarati vrata kako bi i narod s valjanog rastojanja mogao da zagleda u svetinju i tu da ugleda Moju veliku veličanstvenost. **20** A u predvorju da se skupljate svakog Sabata i da Mi zahvaljujete i da Mi prinosite vašu ljubav na žrtvu, ali nipošto neku drugu žrtvu. **21** Jer vaša žrtva je žrtva Kajinova, a nju neću pogledati osim jedino u vašim srcima. **22** U predvorje pak da ne ulazi ni jedan čovek pokrivene glave i ni jedna žena otkrivenog lica. **23** Sve dokle među vama budete obraćali pažnju na ovaj Moj poredak, toliko dugo će i ova Moja milost ostati vidljivo i svagda delotvorno među vama. **24** Ukoliko pak ikada opet napustite ovaj Moj poredak, onda će vam se uzeti ova svetinja i umesto nje ćete nad žrtvenikom ugledati sud u plamenu koji sve proždire. **25** Tada će deca Visine moćno doći na vas i tući će vas užarenim šibama. **26** Gle, to je za sada Moja volja. **27** Pa tako daj da blagoslovim žrtvenik i ti zatim stavi ploču na njega, a potom Moja volja, amin."

425 Poglavlje

1 Po takvoj besedi Lameh smesta ode do desne strane žrtvenika, stade tamo s pločom u ruci a napravi pri tom odveć nesiguran izraz lica, na kojem se jasno ocrtavalo da je puno velikog straha i trepeta. **2** Pošto Gospod takvo vrlo dobro primeti, tada smesta zastade s već skoro započetim blagosiljanjem žrtvenika i reče Lamehu, naime govoreći: **3** "Lameše! Šta ti je kada tvoje lice i celo tvoje držanje sada pokazuje da se takvo zbiva u tvojoj duši? **4** Zar si zadržtao zbog Mog poretka kojeg sam ti sada dao iz Sebe kako bi znao kako treba držati Moju svetinju i zbog čega joj se ne može ni ne sme približiti ništa nespremno i nečisto? **5** Govori, i Ja ću ti biti milostiv!" **6** I Lameh uzvratu Gospodu: "O moj Gospode i moj Bože! Šta li nemoćni crv u prašini još da kaže Tebi kada si Ti jednom izrekao Svoju svemoćnu, najsvetiju volju? **7** Tu jedino znači posle takvog rešenja iz Tebe: Čoveče, stvorenje! Živi nepromenljivo potom, ili Ja, tvoj svemoćni Bog i Tvorac, ću te iznenada uništiti i upropastiti na večno. **8** Gle, Ti daješ nama sirotim crvima

Dubine sada Svoju svetinju i time beskrajno veliku milost; ali šta će nam takvo po Tvojim večnom nepromenljivoj odluci doneti? **9** Ništa osim smrti, propasti pa zatim strašnog mučiteljskog suda. **10** O, ne bih smeo da poznajem ljudsku prirodu kada ne bih znao kako ista lako dospeva na nečiste puteve; i kada takvo zlo snađe slabog čoveka, šta je potom s njim pored ove svetinje? **11** Zašto samo isključivo ja smem u hram kada ja bejah svagda najveći grešnik pred Tobom; a hiljadu puta čistiji ne smeju da se usude na to pri gubitku svog života? **12** Više je u redu da niko nečista srca ne treba da se približava ovom hramu; ali ko li je čistog srca pred Tvojom svetošću? **13** I tako svakome koji se ikada usudi da se približi ovom hramu predstoji neizbežna smrt. **14** O divna, sveta ploča, likujući te doneh ovamo, ali ridajući ću se opet od tebe vratiti kući – jer ti nama sirotima nisi na blagoslov, nego za neumoljiv sud si nam data. **15** O Gospode, ako se već smjera na naše krajnje uništenje, onda bez obzira neka ipak bude svagda Tvoja svemoćna, sveta volja, amin." **16** Kako Lameh takvo reče, tada ga Gospod pogleda vrlo sažaljivo, pa mu reče: "O Lameše, ti zaista siroti sine nevolje i tame, zašto se plašiš uzalud? **17** Gle, da sam Ja takav prijatelj ubijanja Svoje dece, zar bi onda bilo potrebno da vam dođem vidljivo? **18** O gle, dovoljna je misao, i cela tvorevina bi nestala kao da je nikad ni nije bilo. **19** A Ja samo dođoh k vama duhovno mrtvima kako bih vam život, kojeg ste izgubili, sasvim opet dao dobrovoljno iz Mog velikog smilovanja i da vam i ovde dam ustanovu u kojoj svagda opet možete steći izgubljeni život. **20** A da ova ustanova mora da se održi u čistom poretku da takva sila radi vaše sreće ne bi oslabila raznim neredom, reci, da li je to sud? **21** Ako samo prvosvešteniku dopustim da stupi u ovu svetinju, šta tim gube ostali? **22** Ako su ljubavljivi prionuti uz Mene, zaista, to je više od hiljadu takvih hramova. **23** A onaj koji Me ljubi, taj je već unutar hrama, jest, unutar duhovnog hrama i onda ga sigurno neće snaći smrt ako s tobom ide u ovaj hram. **24** Jer onaj koji Me ljubi, taj je već odozgo i može u svako doba u hram. **25** A sigurno da od Mene nećeš da tražiš da vam hram ispunjen Mojom živom milošću dam za svinjac. **26** Zato neka samo ostane kod Mog ranijeg rešenja i budi siguran da niko zato neće štetovati. **27** Jer Ja sam Otac vas svih, a ne ubica. **28** Pa tako blagosiljam ovaj žrtvenik, amin."

426²⁶ Poglavlje

1 Pošto prema tome Gospod blagoslovi hram, tada i Lameh stavi ploču na žrtvenik i Gospod Svojom rukom taknu ploču. **2** I gle, dva odveć ozbiljna heruba se ukazaše s obe strane žrtvenika stojeći na svetlim oblačcima, svim prisutnima se ukazaše. **3** Onda Gospod dahnu preko ploče i odmah svetao stub od oblaka stade nad pločom i žrtvenikom dosežući gore do zlatnog svoda. **4** Kako sve to svi prisutni ugledaše, tada sve zahvati silan strah, jest, i sam Henoh takvu pojavu posmatraše s najvećom pažnjom i strahopoštovanjem i reče u sebi: **5** "O sveti, preljubazni Oče! – Koliko si Ti beskrajno dobar! – Na Tvojim svetom Visini skoro da nisi hteo žrtvenik i dao si se čak nagovoriti da prihvatiš jedan najobičniji žrtveni žrtvenik i nama deci planina nisi hteo da ostaviš ni jedan vidljivi znak osim ponovo dignutu pećinu Adamovu i najjednostavniju kolibu Puristinu. **6** A ovde si postavio takav veličanstven spomenik tako da će na njega sa strahopoštovanjem gledati sunce, mesec i sve zvezde neba; i deca Visine će s velikom ljubomorom gledati dole u Dubinu sada toliko uzvišeno blagoslovenu. **7** O sveti, preljubazni Oče, neobične stvari činiš i niko ne može da ugleda smisao Tvoje odluke. Samo to znam da ti sve to činiš iz Svoje beskrajne ljubavi i smilovanja, i zato neka je jedino Tebi svagda i večno sva Moja ljubav." **8** Gospod pak pogleda Henoha i reče mu kroz srce: "Henoše, gle, ovde ime, gore nosilac istog. Ovde znak, gore davatelj znaka. Ovde Moj privid, gore Moje bivanje. Ovde veličanstvenost znaka, gore Očeva moć. Ovde sve od dragulja i zlata zemlje, gore Očeva ljubav i blagost živo. **9** Moj Henoše, šta ti se čini boljim?" **10** Tu Henoh reče ganut sve do najunutarnijeg vlakna: "O Ti neizrecivo preljubazni, presveti Oče! Tu zanemi moje srce u suviše moćnoj ljubavi prema Tebi i ja ne mogu ništa reći osim: O Oče, koliko beskrajno dobar si Ti!" **11** Gospod pak na to reče glasno Henohu pred svima: "Henoše, Moj jedini prvosveštene ovog vremena, budući da su se sada nebo i zemlja slili u jedno i ostvareno je zajedništvo anđela neba s vama, Mojom decom, Ja ti kažem: I ovo stado neka je od sada povereno tvom pokroviteljstvu. **12** Ako vidiš njegovu nevolju, onda se daj ovamo i uspostavi opet dobar poredak u Mome imenu. **13** Zehelu na Visini pak reci da se opet vrati Meni – jer Mi je potreban, i reci mu dalje da uzme

26 Vidi: (2.240)

mač i da s njim odmereno stupa kao jedan vrhovni knez svih anđela neba naoružan za neprestanu borbu. **14** To da nisi propustio – jer Zehelovo vreme je odmereno jednako Mom." **15** Tu se Gospod opet obrati Lamehu te mu reče: "Lameše, gle, sada je sve sređeno! Ostani u ovom poretku obznanjenom tebi sada prejasno, tako ćeš uvek ostati u živom zajedništvu nebesa i tebi i svem tvom narodu će biti dobro na zemlji. **16** A onaj koji Me bude ljubio iznad svega i iz velike ljubavi prema Meni odrekne sebe u svemu svetskom, taj će da ima večni život i neće videti ni osetiti ni okusiti smrt. **17** A u ovoj svetinji ćeš svagda saznavati Moju volju ako Mi najpre žrtvuješ, moleći se, svoje srce. **18** Kada god Henoh bude dolazio tebi ili ti njemu, svagda da ga slušaš za sebe i za sav tvoj narod. **19** Dakle svi vi da se usmeravate po Henohu – jer iz njegovih usta hoću da vam govorim. **20** A sada primite svi Moj Očinski blagoslov; Moja ljubav sa svima vama, amin!" **21** Tu Gospod nestade, i svi jecahu i plakahu.

427 Poglavlje

1 Kada se svi malo oporaviše od svoje velike tuge, tada se Henoh dignu, stupi do Lameha i reče sledeće reči: **2** "Čuj, brate Lameše, i čujte svi! Svi vi ste sada svojim očima videli Gospoda, svetog, preljubaznog Oca, kako deluje i svi ste čuli Njegov božanski, svemoćni, sveti Očev glas i svako je morao priznati sam sebi i reći u sopstvenom srcu: Zaista, ovako ne ume da govori ni jedan čovek. – **3** I takođe ste videli dela od Njega koja ni jedan čovek nikada ne može činiti iz sebe osim ako ih jedino čini Gospod, Koga ste sada videli i čuli, preko Njega. **4** Vi sada, dašta, verujete bez sumnje da je Gospod; ali gledajte, ništa vam ne koristi ni vaša vera, ni vaša ljubav prema Njemu zato što ste bili prinuđeni da verujete u vidljivog i da ljubite opipljivog pošto vam je nemoguće da takvo izostavite budući da vas je Njegovo svemoćno prisustvo teralo i privuklo vas je neodoljivo Njemu. **5** A pošto vam takvo ništa ne koristi, postavlja se pitanje šta li da činite kako bi vam koristila vera u Njega i ljubav prema Njemu? **6** Gledajte, draga braćo, to je sada vrlo važno pitanje, i na to pitanje moram da vam odgovorim. **7** Vi sada, istina, pitate u svojim srcima i kažete: Pa, zašto da nam sve to ništa ne koristi? Zar nam već nije beskrajno koristilo i beskrajno će nam koristiti? **8** Imate pravo, draga moja braćo, što tako pitate. Ja vam pak kažem da se

ovde uopšte ne radi o takvoj koristi – jer sve što Gospod čini jeste nama na korist ako isto pravilno upotrebljavamo. Upotrebljavamo li pak pogrešno, onda nam može biti i na najveću štetu. **9** Što nas je Gospod stvorio i što nam je dao slobodno, samostalno postojanje i uz to još za nas stvorio divnu zemlju, koja nas nosi, i što nas opskrbljava svim mogućim, ko će tu reći da nam takvo nije korisno? **10** Međutim – kada nam sve to koristi? – Samo onda kada sve to upotrebljavamo po božanskoj ljubaznoj volji. **11** Ukoliko pak ne upotrebljavamo tako, onda nam smesta služi na sud, koji je već prva smrt duha, i prenosi nas zatim iz ove smrti, koja je naime sud, do stvarne i večne smrti. **12** Sada gledajte, upravo tako kako vas je Gospod negda sve stvorio za slobodno, samostalno delovanje posredstvom žive sile iz Njega koju vam je dodelio, isto tako vas je i sada verno i ljubeći ponovo oblikovao iz Njega. **13** Ta vera i ta ljubav sada još nije ni najmanje vaša svojina i prema tome ni ne služi vam na život; nego je za sve samo sud pošto ste sada primorani da tako verujete i ljubite. **14** Ali šta vam je sada činiti da se izvučete iz tog škripca suda? **15** Gledajte, za to svi mi imamo samo jedno jedino sredstvo, i ono se zove istinska, velika poniznost srca. – A u čemu se sastoji? **16** Sastoji se u tome da sami sebe smatrate odveć nedostojnima takve milosti koja se sada vama svima dodelila i da se držite najmanjima u narodu i da narod najmarljivije učite da Boga spozna kao Gospoda i jedinog istinskog Oca, i dalje da, ukoliko ste ceo dan radili u imenu Gospodnjem, onda krajem dana Njemu kažete u svojim srcima punim žive ljubavi: **17** O Gospode i Oče! Pogledaj dole milostivo na nas, loše i lenje sluge, i pogledaj naš posao tako kao da je nešta pred Tobom – jer mi uviđamo i priznajemo živo pred Tobom da sve dobro što je na našem poslu jeste delo od Tebe; a mi smo Tebi samo smetali u Tvom poslu našim nespretnim rukama. Prihvati stoga našu volju umesto dela i svagda da bude jedino Tvoja sveta volja. – **18** Gle, pri takvom stanju vaše duše tek će vam ova vera i ova ljubav postati korisnim. **19** Takvo znači zavetujte sada Gospodu u svome srcu, tako ćete zaista postati živog duha i vaša deca i deca dece će vaš blagoslov deliti s vama večno u Gospodu, amin."

428 Poglavlje

1 Po toj više opštoj besedi obrati se Henoh jedino Lamehu te mu reče: **2** "I sada, dragi moj brate Lameše, čuj me jedino za sebe – jer ovako glasi volja Gospodnja isključivo tebi: **3** Sada treba da zatvoriš hram devedeset i jedan dan. Devedeset i prvog dana pak od sutrašnjeg dana s jedan počev računano ujutru opet treba da otvoriš hram, ali tek uveče da uđeš u hram i da se u njemu zadržiš jedan pomak senke. **4** Kada pak u hramu budeš stojao pred Bogom, onda da ne koristiš svoja usta a ni svoje ruke, nego s punim mirom da iščekuješ Duha Božjeg i da Ga očekuješ sa svom poniznošću i ljubavlju svoga srca. **5** Ali da ne govoriš ni srcem, a kamoli ustima: Veliki, svemoćni Bože, Ti sveti Duše sve večne sile i moći, dođi meni i objavi mi iz Svojih svetih usta Svoju najsvetiju volju. – **6** Nego jedino živo osećajući da u sebi govoriš ovako pred Bogom: O Bože, jedini Gospode neba i zemlje, ovde stojim ja, jedan najnedostojniji grešnik pred Tobom i nisam dostojan da me pogledaš u ovoj Svojoj svetinji koju si postavio. **7** Ali Ti Sam si me pozvao da stupim ovamo u ovaj sveti dom; zato neka svagda i večno bude Tvoja sveta volja sa mnom. **8** O Bože! Budući pak da si nas Sam učio da Te ljubimo kao Oca i da Te priznajemo jedinim istinim Ocem i potom i da zovemo, tako i ja zovem Tebi: **9** O sveti, preljubazni Oče, budi meni sirotom grešniku milostiv i milosrdan i oprosti mi što se usuđujem da Te ljubim svojim nečistim srcem – i da Te kao krupan i velik grešnik zovem Ocem. – **10** Gledaj sada, dragi moj brate Lameše, to neka svagda bude tvoj posao u hramu. **11** Kada pak takvo budeš živo u sebi izvršio, tada se daj u potpuni mir i očekuj Gospodnju reč i volju. **12** Ako dođe, onda najpažljivije obrati pažnju na nju, zabeleži je zatim na pločama pa objavi je narodu. **13** A ukoliko ne dođe, onda daj Bogu u svome srcu čast, istupi zatim sa strahopoštovanjem iz hrama i zatvori ga opet na devedeset i jedan dan. **14** A što se tiče predvorja, neka uvek bude otvoren narodu na Sabat ujutru i neka ostane otvoren sve do jutra sledećeg dana kako bi ljudi koji stanuju daleko takođe još mogli da imaju udela ukoliko na Sabat ne mogu da stignu na sveto mesto. **15** A kod kapije predvorja neka uvek budu prisutna dva čuvara i neka sve koji stupaju u predvorje valjano proveravaju i upozoravaju. **16** Jer onog koji bi nedostojan hteo da se približi hramu, čuo si od Samog Gospoda šta takvog očekuje. **17** Zato čuvari kapije svakog koji hoće da uđe

najpre da provere u njegovoj duši. Nađu li ga nedostojnim, onda neka ga hitno upozore da ne ulazi u predvorje sve dokle se ne očisti i tako se udostoji da bude sposoban da uđe u predvorje. **18** Provera neka pak svagda bude usmerena na srce onog koji hoće da uđe. I čuvari moraju sami posle tebe da budu prvi muževi najčistija srca i svoju službu moraju da obavljaju sa svem poniznošću i ljubavlju prema Gospodu. **19** Ovo si još morao saznati. I pošto si sada u svemu obavešten, i to ovde u svetinji, onda hajde da istupimo iz nje, zatim da zatvorimo hram i još da se o ponečem posavetujemo u predvorju, pa konačno da se vratimo u tvoj dom. **20** Tako neka se sve to dogodi u imenu Gospodnjem, amin."

429 Poglavlje

1 Po tim rečima Henohovim svi u svome srcu dadoše Bogu čast, iziđoše zatim iz hrama i Lameh zatvori isti. **2** Sada tek Lameh jako stade promatrati građevinu hrama. Kako sa svih strana vide njegovu veličanstvenost, tada se opet ispuni uzvišenom radošću te slavljaše Boga što čoveku dodeli takvo saznanje usled kojeg uzmognu ostvariti takvo što uzvišeno i veličanstveno što pobuđuje strahopoštovanje. **3** Henoh pak uze Lameha za ruku pa mu reče: "Dragi brate Lameše, tebi se izuzetno sviđa sjaj ovog hrama kako dobro primećujem; ali razumeš li i ovaj hram u svojoj građevini? **4** Kažeš mi u svome srcu: Ne, brate, otkud da razumem? – **5** Dobro, kažem ja tebi, ti si sada iskren i imaš čestito srce, zato mi i moraš takvo priznati. **6** Ali pogledaj malo dublje i naćićeš u valjanoj dubini svoga srca gde će biti napisano s užarenim pismom: **7** Ti, prvosveštenik u svetinji Gospodnjoj, moraš spoznati delo u duhu istine, nad čim te je Gospod postavio; inače si slep zlikovac u njoj. **8** Teško tebi ako hoćeš svoga brata da učiš o nečemu što ne razumeš – jer Gospod tu govori i kaže: **9** Tu ću kažnjavati učitelja i učenika i neću pre pogledati ni jednog ni drugog! – Lameše, razumeš li takvo? **10** Gle, onaj koji hoće da govori o Bogu i Njegovom delu i hoće u tome da poduči svoga brata, taj najpre sam mora da nauči od Boga. **11** Zašto li? Zato što Boga i Njegovo delo niko ne poznaje osim jedino Bog. **12** Sve to je tebi sada još strano i ne znaš kako Bog čoveka uči i povlači. **13** Ali kažem ti: Još danas pre nego što potpuno padne mrak upознаćeš prve elemente i zatim sve dalje sve dok ne staneš

potpunim bogoslovom." **14** Ovde Lameh opet silno stuknu i upita Henoha veoma revnosnom besedom: "Brate Henoše! Kakve mi to stvari govoriš koje moje srce ne može da shvati? **15** Molim te i kažem ti: izjasni se razumljivo inače tvoja beseda ne вреди za mene. **16** Ti reče upravo: Teško učitelju koji svoga brata hoće da uči nešto što sam ne razume. – **17** A šta ja da kažem kada preda mnom govoriš stvari koje su mi nepojmljivije od kraja sveta ako ga negde ima." **18** Tu opet Henoh uze reč i reče Lamehu: "Brate Lameše, ne revnuj zalud – jer ako bi učenik već ranije znao što će tek saznati od svog učitelja, reci mi, zar onda učitelj ne bi bio najizlišnije biće na svetu? **19** A to je velika razlika između učitelja i učenika da ni jedan učenik odmah početkom nije tako savršen kao njegov učitelj. **20** A kada postane kao njegov učitelj, onda je savršen i više nema razlike između učitelja i učenika. **21** Gle, mene je Gospod poslao dole tebi kao pred-učitelj s Visine; tako ima i da me slušaš. **22** A zar učitelj ne bi nerazumno pristupio delu ukoliko bi svome učeniku najpre dao objašnjenje nekog štiva i potpuno razlaganje tog štiva pre no što mu pokaže samo štivo za obradu. **23** Gle, ja sam ti pak sada najpre dao sirovo štivo po božanskom poretku; tako sam ja valjani učitelj po poretku Božjem. **24** Zato ne revnuj pre vremena; kada ti dadoh štivo, onda ću ti dati i objašnjenje. **25** Ali sve treba svoje vreme i svoje strpljenje. **26** U tvom domu ćeš tek saznati više, pa tako hajde da sada pođemo tamo, amin."

430 Poglavlje

1 Po toj besedi Henohovoj smesta se svi prisutni: Lameh, Tubalkajin, Mura, Kural, sedmorica vesnika i tako i Henoh dadoše iz širokog predvorja u grad a tamo u dom Lamehov. **2** Kada pak ovo društvo istupi iz vrta Božjeg (*tako se kasnije nazva predvorje hrama*) i htjede da pođe do grada, gle, zaustavi ih narod – jer njemu nedostajao onaj mladi divni čovek ranije viđeni. **3** Pošto ga ne vide da ranije iziđe iz hrama, ni sada u društvu, to pomisli da ga Lameh i njegovo društvo možda nisu zatvorili u hramu, gde će morati da umre od gladi. **4** Pošto pak Lameh vide da narod postaje sve neobuzdaniji i navaljuje na Lameha i vikaše: "Lameše, stari krvoloč, stari tiranine, vrati nam opet divnog čoveka inače ćemo da te rastrgnemo na komade!" tada počeo odveć da strepi tako da povika Henohu: **5** "Henoše, moćni prijatelju

Gospodnji! Zar ne vidiš veliku nesreću u kojoj se nalazimo!? **6** Zar moram da propadnem? Molim te, savetuj kako da se spasemo ovde iz ruku besnog naroda!" **7** I Henoh se na to obrati Lamehu i reče mu: "O, ti malodušni! Zar nemaš ključeve u ruci? **8** Reci nerazumnom narodu da s tobom ode tamo i neka uzmu iz hrama mladog divnog čoveka. Kada se uvere da tamo više nema nikog, onda će se valjda smiriti i mi ćemo onda sasvim neometano poći dalje kući. Dakle, učini tako. Amin." **9** Tu se Lameh opet ohrabrio i reče glavnim vikačima: "Čujte, onaj mladi divni čovek apsolutno ne dopušta da ga mi zatvorimo – jer On je jedan svemoćan isključiv gospodar. **10** Samo Njegovo sveto ime je ostalo živo u hramu. A On je na našu veliku žalost postao nevidljiv kada nam je pokazao Svoju svetu volju i na najdivniji način živo blagoslovio žrtvenik i ceo hram. **11** Takvo se, zaista, zaista, zbilo. Oni moćni živi herubi na svetlim oblacima s obe strane žrtvenika, na kome počiva najsvetije ime divnog čoveka, svedoči tome, i svetli oblak nad žrtvenikom takođe pokazuje to. **12** Ako nećete da verujete mojim rečima, evo, ovde su ključevi! Uzmite ih i idite tamo, pretražite hram, pa dovedite ovamo divnog čoveka i zatim neka se on sam pred vašim očima osveti meni. Ukoliko Ga ne nađete, onda ćete valjda verovati da je tako kako vam sada rekoš i više mi ne možete ništa. **13** Ali pazite da vam je srce čisto inače će vam se desiti veliko zlo pri približenju hrama." **14** Kada vikači čuše takvo od Lameha, tada silno stuknuše i ni jedan nemade hrabrosti da dohvati ključ i takođe ni jedan od njih ne znađao šta da odgovori Lamehu na njegovu besedu. **15** Lameh ih pak sada upita veoma ozbiljno, naime govoreći: "Nu, zašto oklevate? Zar to još nije dovoljno dokaza kada vam odobravam da sami proverite?" **16** Tu ustuknuše vikači i rekoše: "Sada verujemo da je tako kako si nam rekao. – Oprosti nam našu grubu nametljivost – jer onaj mladi čovek je osvojio naša srca". **17** I Lameh uzvрати govorniku: "A kažem vam još usto: Ostanite svagda u tom živom raspoloženju za mladog čoveka, tako ćete ići pravim putem – jer taj čovek jeste Bog od večnosti, On je Bog Farakov!" **18** Tu se sav narod naježi i ustuknu a naše društvo produži, kako početkom već bi rečeno, neometano u grad i tako i u dom Lamehov.

431 Poglavlje

1 Čim svi ranije navedeni potpuno prispeše u domu Lamehovom, tada Lameh upita Henoha da nije možda vreme da obeduju. **2** I Henoh uzvratilamehu: "Brate, ti tako želiš u svojoj prirodi po svom starom običaju, zato i postupi po svojoj želji; ali pri tome se ne brini nas radi – jer mi još ne osećamo potrebu za obedom pošto smo još prezasićeni velikom ljubavlju i milošću Gospodnjom, koja nam se danas dodelila toliko preobilno. **3** Jer gle, ne samo o zemaljskom hlebu živi čovek, nego pre o reči Božjoj. **4** A kada jedeš prirodni hleb i njim se utoliš i hraniš, onda se upitaj i reci: Zašto i kako me je prirodni hleb ili uopšte prirodna hrana utolila i nahranila? **5** I u sebi ćeš svagda dobiti punovažan odgovor: Zato što i svaka prirodna telesna hrana potiče od večne svemoćne reči Božje. **6** Sada gle, kada te već učvršćena i prikovana reč Božja toli i hrani, koliko će tek više slobodna, neprikovana odveć živa reč ishodeća sveže iz usta Božjih biti u stanju da takvo ostvari! **7** Tà mi sami potičemo od reči Božje, dakle za nas večno ni nema ništa hranljivije i zasitljivije od upravo žive reči Božje. **8** Tako čovek ne živi jedino o hlebu i sve druge svetovne hrane, nego on živi pre svega o svakoj reči koji potiče iz usta Božjih. **9** Ali time nikako da bude rečeno da čovek ne treba da blaguje prirodnu hranu budući da ju je Bog zato stvorio i istu je pred svima nama i s nama jeo, ali jedino ne treba da nam postane glavnom potrebom. **10** Gle, Lameše, takođe i takvo pripada u poredak božanskih predmeta. **11** A ja ti kažem: budi uvek umeren s blagovanjem prirodne hrane – jer u njoj leži veliko iskušenje. **12** Možeš mi sasvim verovati: Kada jedemo prirodni hleb i plodove zemljinog tla, onda pri tome moramo da budemo veoma na oprezu da njenim grubim čulnim teretom ne ugušimo besmrtnog duha. **13** Jer takvo već možeš da vidiš jasno na halapljivoj deci kako upravo tom svojom jakom proždrljivošću zaglupljuju pa zatim ne budu sposobna za ništa duhovno marljivo. Nasuprot tome ona deca koja su stalno više umerena vrlo brzo postaju pristojni mislioci. **14** A kao što je takvo očito slučaj kod dece, isto tako je utoliko više slučaj kod odraslog čoveka pošto je on sposoban razvijenih strasti koje su još strane detetu. **15** Ja ti kažem, dragi brate Lameše, s prirodnom hranom primaš prirodno i ono se u tebi ne produhovljuje, nego ono samo čini prirodnim tvoga duha; ali s rečju primaš duhovno, i ono toli, hrani i ukrepljuje duha k

večnom životu. **16** S prirodnom hranom hrani se telo a duh se pritiska i prisiljava na post; ali duhovnom hranom dobijaju oboje i duh postaje snažan i moćan i njegova čula bes krajno moćna a telo onda preko duha postaje vitko, umereno, postojano i održava se kao dobro tkana haljina od tananih, ali u sebi tim više žilavijih i jačih vlakana. **17** U prirodnoj hrani miruju kvarni duhovi i ako čovek od njih previše primi u sebe, onda oni ovladavaju njegovim duhom i potkopavaju njegovo biće onako kao što rđave bube i crvi glođu i potkopavaju drvo, uništavaju njegovo biće i konačno ga sasvim upropašćuju. **18** A duhovna hrana je duhu oživljujući blagoslov s neba, kojom će se on vrlo skoro rascvetati u snažan i miomirisan cvet večnoga života. **19** Na takvo, dakle, brate Lameše, takođe svagda da obratiš pažnju i da svoj narod po tome vodiš. **20** Pošto si pak takvo radosno i vrlo voljno čuo, onda i možeš za sve nas da spremiš valjan obed ali s merom i svrhom. Amin."

432 Poglavlje

1 Po toj besedi, koja Lameha sasvim živo duhovno okrepi i uveri u veliku istinu tog predmeta, dade se smesta do svog trpezara u sporedni kabinet i naruči umeren, običan obed. **2** Trpezar sasvim začuđen tom porudžbinom, upita Lameha da li on to ozbiljno. **3** Lameh mu pak uzvratilamehu: "Zašto me pitaš, valjda ću znati šta mi je činiti. **4** Ali ti kažem ne pitaj dalje, nego učini kako sam ti naložio, tako ćeš biti pravi sluga onog koji ti je sada od Boga postavljen pravim vođom." **5** Ove reči začudiše trpezara i on reče sebi malo poluglasnim glasom: "Zar Lameh više nije kralj? Šta je to kada govori: Koji ti je od Boga postavljen pravim vođom? – Neka razume to ko može i hoće, ali ja ne razumem." **6** No Lameh itekako dobro primeti šta trpezar progunda u svoju bradu, obrati mu se zato te reče: "Čuj, Brudale! Ono što ne razumeš može odmah da ti se objasni. Gle, između Lameha kralja i Lameha vođe takva je razlika: **7** Lameh kao kralj odmah bi dao da te vežu i umore za ovo pogovaranje. A Lameh od Boga postavljeni vođa stupa do tebe i kaže ti: Dragi moj Brudale, idi i čini kako ti naložih – jer tako hoće Gospod, veliki večni svemoćni Bog Farakov. **8** A ako si već skupio izobilje hrane i pića, onda dovedi siromahe i zatvorenike u dvoranu s prestolom i ugosti ih kao da su svi moja braća i sestre. **9** Pošalji skoroteče kroz ceo grad i reci im da

koga god nađu da ga dovedu u moj dom i neka se otvore svi zatvori i ni jedan zatvorenik neka ne ostane; takođe ni moji najveći neprijatelji; oni čija se hrana do sada sastojala u kuvanim velikim močvarnim bubama (rakovima) neka se sada nahrane mojom kraljevskom hranom. **10** Jer od sada mom narodu više neću da budem kralj i gospodar života i smrti, nego jedino hoću svima da budem brat koji mudro vodi u poretku Božjem. **11** Gle, moj dragi brate Brudale, to je sada razlika između kralja Lameha i vođe Lameha. Ali idi hitro, izvrši ovo što sam ti sada kao brat naložio." **12** Od prevelike radosti Brudal skoči uvis i reče glasno: "O veliki svemoćni Bože! Samo Tebi je bilo moguće da gvozdeno srce Lamehovo preobraziš u toplo bratsko srce! **13** O Bože – o Bože! kako si me sada odjednom beskrajno usrećio! Još danas ću videti svoju vernu ženu, moju dvojicu braće i mojih sedam dece, tri dečaka i četiri odraslih kćeri, koji su na smrt dospeli u zatvor pošto ne htedoše Lameha obožavati kao Boga." **14** Tu otrča, postara se za sve, i u roku od sat vremena već svi zatvorenici i mnoštvo drugih siromašnih behu u dvornici s prestolom. **15** A Brudal najaktivnije uposli svu poslugu na dvoru i ugosti sve siromahe i zatvorenike. A ovi hvaljahu velikog Boga Farakovog zato što ih tako divno oslobodi, i jeđahu i pijahu. **16** A porodica Brudalova ne htede jesti pre nego što vidi da li je Lameh stvarno tako preobraćen – jer ona mišljaše to bi mogao biti i neki čef kraljev. **17** Ali Lameh posle nekog vremena opet dođe do Brudala i upita ga: "Brudale! Zašto nam nisi pružio nikakvu hranu? – Tjã, uzvišeni gosti s Visine Božje su kod nas! Šta li će oni misliti o nama kada ih tako zapuštamo? Zato postaraj se malo da uskoro dobijemo nešto da jedemo." **18** I Brudal pokaza Lamehu svoju drhteću porodicu pa mu reče: "O brate Lamеше! Hajde podigni i ove sirote kako bi verovali koja milost ti je dana od Boga." **19** Kako Lameh vide ove sirote, bude ganut do suza, sagnu se do njih dole, dignu ih i reče: "Dođite k meni, mučio sam vas, mnogo sam se ogrešio o vas, ali sada hoću za svu nepravdu da vas obeštetim tako da će svima vama nedostajati reči da izgovorite. **20** Pođite sada sa mnom u trpezariju da sedite pored mene i da sada i svagda jedete za mojim stolom." **21** Tu siroti od radosti skoro stadoše da viču, slavljahu i hvaljahu Boga i pođoše za Lamehom u trpezariju.

433 Poglavlje

1 Pošto Lameh sa svojim novim primljenim društvom opet dođe u trpezariju, tada mu Henoh odmah iziđe u susret i reče mu: **2** "Lamеше, dragi moj brate! Šta je danas s tobom? Inače sve beše u najvećem poretku, trebao si samo mahnuti, i jela stajaše na stolu. A sada već ideš po drugi put i od tvoje prve nabavke jela i pića već je prošlo vreme od skoro dva pomaka senke, a još su stolovi potpuno prazni. **3** Da li je možda tvoja zaliha založena i tvoje ostave su prazne, ili se nešto drugo desilo? Ukratko, daj kaži mi šta takvo treba da znači." **4** Henoh, pak, i svi ostali s Visine znađahu itekako šta beše razlog, a Henoh samo zato postavi takvo pitanje kako bi Lameh time dobio priliku da dublje i poniznije uniđe u sebe. **5** I tako Lameh stuknu veoma silno kod sebe i ne znađашe u tom trenu šta da uzvрати Henohu. Za koji čas pak se konačno ipak ohrabri i uputi sledeće reči Henohu: **6** "Uzvišeni moćni prijatelju Gospodnji! Gle, kada svom trpezaru obznanih svoju želju po tvom savetu, tada se on začudi mojim rečima. Ja mu pak pokazah razliku između kralja i vođe Lameha. **7** A da bi on razliku još jasnije video i shvatio, naložih mu i zapovedih da odmah sazove svu svoju poslugu pa da preko njih potraži sve siromahe u gradu i da sve zatvorenike oslobodi da svi dođu ovamo u dvornicu s prestolom i da tu najbolje budu ugošćeni jelom i pićem kao sama braća i sestre prema meni kao i, nadam se, prema svima nama. **8** Ovde uz mene već vidiš osmoro takve braće i sestara o kojih se kralj Lameh teško ogrešio. A vođa Lameh će se zato sada u imenu Gospodnjem starati za njihovu vremensku i večnu dobrobit i takođe je odlučan da čvrsto kao gvožđe koliko je god moguće potpuno učini isto tako svima koje je kralj na bilo koji način pritiskao, a posebno prvenstveno da obrati pažnju na one koji su zbog kralja ginuli u zatvorima. **9** Dvorana koja je sada već puna takve braće i sestara može, uzvišeni prijatelju Gospodnji, da te uveri u sve to što ti sada obznanih. **10** Zato su i toliko dugo izostala jela određena za nas. No i ubrzo će i ona ukrasiti naše stolove." **11** Tu Henoh zagrli Lameha i reče mu: "O ti moj odveć sada dragi, pravi brate u Gospodu! – Gle, sada Gospod oduze od tebe sve grehe. Ti sada stojiš ovde čistiji od sunca na najčistijem podnevnom nebu! **12** Gle, to je značenje hrama i celog njegovog ustrojstva. **13** Ti si hram, tvoje biće je sada muška čvrstina hrama. Prozori su spoznanja u tebi koja

potiču od plamene svetlosti tvoje ljubavi. Zlatni krov je tvoja prosvećena glava. Žrtvenik u istom je tvoje srce. Herubi s obe strane žrtvenika predstavljaju tvoju ljubav prema bližnjem; i živo ime na altaru i svetli oblak nad istim jeste tvoja živa ljubav prema Gospodu iz koje sada sve ovo činiš. A oblak koji doseže do svoda predstavlja još po tom da si ti sa Gospodom sklopio potpuni savez ljubavi. A predvorje je tvoj telesni život u kome sada upražnjavaš ljubav prema bližnjem. **14** O brate! Gle, tako ti je Gospod spremio veliku divotu i učinio te je Svojim detetom. Tako blago tebi i tvome narodu! **15** A da bi video koliko Otac ovo blagovolji, hajdemo u dvornicu s prestolom. Tamo ćeš saznati s kojim blagovoljenjem On gleda na takve postupke. **16** Tamo ćemo i večerati. Amin."

434 Poglavlje

1 Po toj besedi Henohovoj dadoše se svi u dvornicu s prestolom i Brudalu bi rečeno da sada jela pribavi i za uzvišene goste u dvornicu s prestolom i da tamo za njih naruči udobniji sto. **2** Tako i odmah bi. Kako pak ovi glavni gosti stupiš u dvornicu s prestolom, tada odjednom nastaje veliko slavlje i Lameh se radosno začudi mnoštvom gostiju a još više velikim i raznim izborom najukusnijih plodova. **3** Zato odmah pozva sebi Brudala i upita ga kazavši mu: "Ali čuj me, moj dragi brate! Šta je ovo? Odakle si uzeo ove plodove koje nikada nisam video? Da nisi i ti činio čuda? Kako se ovo dogodilo?" **4** I Brudal reče na to Lamehu sam sasvim začuđen tom izuzetnom pojavom: "O ugledni vođa naroda! Uzalud me pitaš o tome – jer takvo i ja sam tek otkrivam. **5** A velim da će uzvišeni moćni gosti s Visine sigurno biti u stanju da tebi samom daju najverodostojnije obaveštenje. Tako možeš njima da se obratiš sa svojim najdostojnijim pitanjem." **6** Pošto Lameh to ču od Brudala, odmah se i obrati Henohu i uputi mu sledeće pitanje, naime govoreći: "Čuj, moćni prijatelju Gospodnji! Ti ovde sigurno vidiš isto što mene od samog čuđenje obara s nogu. Daj, reci mi koji je uzrok – jer sigurno je istina da su Gospodu sve stvari moguće i vama takođe veliko preko Njega, ali od mojih loših plodova satvoriti ove plemenite, gle, to mi je neshvatljivo. **7** Gospodu će sigurno biti lako da stvori najčudesnije plodove putem Svog večnog poretka, ali da nije možda protiv Njegovog svetog poretka da od lošeg stvori plemenito i najbolje?"

Ukratko, ta stvar mi je suviše okrugla i stoga i suviše neshvatljiva; zato daj mi obaveštenje o tome." **8** I Henoh se Lamehu osmehnu pa mu reče: "O dragi brate, ti revnuješ u svom pitanju za pramenom vune, ali važno u toj stvari izgleda ne primećuješ. **9** Pitaš me sada u svojoj duši i kažeš u sebi: "Pa šta je to važno i gde je?" **10** Kada ti upravo reče kao da ti se čini da Gospod usled Svog večnog svetog poretka ne može satvoriti plemenito i dobro iz lošeg. **11** Zar nisi čuo da sam Gospod pri stvaranju sve stvari nazva dobrim. Gde su prema tome loše? – **12** A ja ti kažem: ništa u svetu nije loše osim jedino čovek kada se u svome srcu odvraća od Gospoda. A kada je čovek na ovaj način zao i loš, onda je za njega i ceo svet loš i zao. **13** Ako si čist u svome srcu, onda će za tebe sve biti čisto, to jest tu ćeš sve ugledati u istini. A ukoliko je tvoje srce nečisto, onda će i sve pred tobom biti onako kako je tvoje srce. **14** Kakav si ti bio do skoro kao kralj? – Bio si loš, zao, sav podmukao i pun varke. Tako i tvoj siroti narod uglavnom beše protiv tebe i ti čak ni u najpoštenijem nisi video ništa osim podmukle hulje, i zato ga ti baci u zatvor. **15** *Gle, Gospod se pak smilovao tebi, spasao te od propasti i gle, sada više ne vidiš ni jednu hulju i one koje si bacio u zatvore sada su radosni gosti u tvojoj dvornici s prestolom i sama su braća i sestre.* **16** Sada gledaj dalje: kada je Gospod mogao da te popravi i očisti koji si zaista bio zao i rđav, onda će Mu valjda i biti moguće da plodove ovog tla oplemeni? **17** A ovi plodovi prikazuju ti plodove dela tvoga srca i prema tome i živo blagovoljenje Gospodnje na njima, i prema tome ovde ti je pred očima što sam ti maločas prorekao u drugoj dvorani, naime blagovoljenje Gospodnje. **18** Gle, to je pozadina ove pojave. Tako hajde da i mi odemo do stola postavljenog za nas i da se ukrepimo u imenu Gospodnjem. Amin."

435 Poglavlje

1 I tako se celo društvo sledeći za Henohom dade za sto već postavljen raznim plodovima. **2** Svi zahvališe Gospodu usrdno u srcu za takvu milost a i zamoliše Ga da nadalje i svagda ostane kod njih Svojom toliko blagosiljajućom milošću i da ih štiti od svakog zla duha kao i tela. **3** Po takvom unutarnjem živom prizivu Henoh blagoslovi jelo i piće u imenu Gospodnjem pa reče zatim: "Sada ćemo, draga braćo i drage sestre, s dobrim raspoloženjem ukrepiti naše telo, pa tako jedimo i pijmo u imenu

Gospodnjem!" **4** I odmah svi dohvatiše plodove, koji pak na ovom gospodarskom stolu ostadoše nepromenjene; Lameh pak imađase jaku volju za plemenitim plodovima. **5** Ali Henoh mu reče: "Brate Lameše! Gospod je stvorio mnoštvo životinja koje postoje jedino da jedu dan i noć. Ali nama ljudima nije dao da postojimo da samo živimo da bismo jeli, nego da se u duhu usavršavamo i da samo radi telesnog života koji je potreban za to jedemo s dobrom svrhom i pravom merom, a ne da ovaj jedino prividan život imamo da jedemo takođe najbolje i najplemenitije plodove zemlje bez svrhe i bez mere. **6** Zato nemoj da žudiš za onim plemenitim plodovima koji ukrašavaju stolove tvojih gostiju, nego ostani zahvalno kod onog što nam je Gospod podario." **7** Ta beseda Lameha smesta sasvim zadovolji onim što beše na njegovom stolu te se dobro počasti. **8** Kako svi ovako radosno i raspoloženo jedahu i pijahu, tada pred vratima dvornice s prestolom izbi prepirka koja je pretila da postane sve jačom. **9** Lameh pak ustade i ode da pogleda šta se tamo događa. **10** Kako ovako dođe do vrata, gle, tada ugleda više siromaha kojima nekolicina grubih slugu Lamehových uskratiše da uđu pošto odocniše i sada ne priliči da stupe u dvoranu pošto se već uzvišena gospoda nalazi u njemu. **11** A pošto Lameh vide takvu nepodobštinu svojih slugu, tada se skoro rasrdi pa reče slugama: "O zmijska žgadijo! – Zahvalite Gospodu Bogu što sada sputava moj pravedan gnev! Zaista, za ovo vaše delo bih vas inače strpao u najdublji od svih mojih zatvora do kraja vašeg života. **12** Ako ste moje sluge, onda čekajte na moju naredbu pa činite potom onako kako je učinio vaš upravnik Brudal, ali daleko vam bila sva samovoljnost. **13** Bog je sada moj i vaš jedini gospodar. A On vam sigurno nije naredio da siromahe uzdržavate od mene, pa ste tako postupili slepo samovoljno. **14** A sada vam kažem zadnji put da vam je to zadnja samovoljnost! Još jednom tako postupili – i gole ću vas proterati u najpustiju pustinju. **15** A sada idite u svoju odaju i pokajte se zbog svog dela kako bi vam i Bog oprostio. **16** A vi moja sirota braćo pođite sa mnom i ukrepite se u dvorani jelom i pićem."

Gospodnje ponovno prisustvo

436 Poglavlje

1 A jedan među desetoricom siromaha izgledaše veoma bedno jer beše skoro do pola go. Njemu sluge i najviše uskratiše da uđe. **2** Kada pak Lameh njega ugleda, bi ganut do suza i reče mu: "O moj siroti brate, dođi da te zagrlim. Sigurno si preko mene osiromašio! Zaista, ti ćeš pored mene preko milosti Gospodnje postati najbogatiji! Dođi dakle sa mnom za moj sto! **3** Siromah pak reče Lamehu: "O pravedni kralju, polazim s tobom, ali samo sluge koje su htele da me zlostavljaju ne ostavljaj u svojoj nemilosti, nego oprosti im sasvim kao što sam im ja oprostio od sveg srca." **4** Te reči siromaha Lamehu sasvim slomiše srce tako da zaplače. On i odmah posla drugog slugu tamo i objavi nemilostivim slugama njihovu slobodu. Lameh se pak odmah sa svojim siromahom dade u dvoranu i ustupi njemu svoje mesto. **5** A dođoše sada i nemilostive sluge sasvim omekšane i baciše se zahvalno pred Lameha. Lameh ih pak odmah dignu svojim rukama i pozdravi ih kao braću. Siromah pak ustade, bi taknut do suza, zagrli Lameha pa mu reče: **6** "Lameše! Sada te je obuhvatio večni život i Ja, tvoj Bog i tvoj Gospodar neću ti biti samo Otac nego i istinski brat! Ovako ću stanovati na zemlji večno!" **7** Tu svi prepoznaše Gospoda u sirotom bratu. **8** Te reči siromaha prodreše kao hiljadu munja kroz srca svih prisutnih. Čak ni Henoh ne beše spreman na ovu pojavu i zbog čega već ranije Lamehu posvedoči Gospodnje blagovoljenje iz čudesne pojave plodova. **9** Zato se sam Henoh smesta obrati siromahu te Mu reče: "Ako pitam svoje srce, onda mi itekako kaže sasvim tajno da si Ti. Ali ako zatim iz dubine srca pogledam u oko duha, onda tu ne mogu da otkrijem, kako svemoćni Otac, Bog, Tvorac svih stvari može da bude i siromah. – Zato Te molim za reč o tome kako bih mogao da Te prepoznam." **10** Siromah pak samo pogleda Henoha – i kako Henoh ugleda oko siromaha, požuri prema Njemu i reče: Jest, jest! – Ti si! – O dobri Oče, Ti si zaista! Jer takva blagost, takva dobrota, takva ljubav, takva odanost i pri tom takva uzvišenost ne zrači iz oka ni jednog čoveka!" **11** Tek po tom uzviku Otac u prilici siromaha uputi našem društvu sledeće reči i reče kao Henohu: **12** "Henoše i takođe ti, Lameše! Čujte šta vam siromah kaže i zadržite duboko: Kada siromah dođe tebi i ti ga primiš u

Mome imenu, onda si Mene primio. **13** Ti kažeš: Kako je takvo moguće? Tebi, o Bože, jedino je srodno Uzvišeno, Moćno, Snažno! **14** A Ja kažem: Zaista, zaista, ti Me večno ne možeš spoznati u Mojoj uzvišenosti ni u Mojoj moći i sili, ali možeš u Mom smilovanju i u istinskoj Očinskoj ljubavi. **15** A ljubav privlači sve sebi i hoće sve da skupi oko sebe u najužem krugu. I gle, takvo čini Otac. **16** A ako sve hoćeš da odmeravaš po Mojoj božanstvenosti, onda Oca ne ljubiš, nego samo hoćeš da se približiš Božanstvu, koje je beskrajno u svom biću, rasipaš se tako i usmrćuješ sebe na kraju. **17** Shvati pak dalje dubine Duha Božjeg! – Ti si stvoren čovek, kao takav se sastojiš od tela i od žive duše, u kojoj prebiva duh ljubavi. **18** Iz Božanstva je tvoje telo, njegov zakon je neizmenjivo moranje, naime – da budeš takav i nikako drugačije! – Možeš činiti šta hoćeš, a ne možeš promeniti njegov oblik. **19** A pošto tvoje telo jeste delo nepromenjive božanske moći koje se tako sastoji od svemoćnog moranja iz Boga, zato je i smrtno i uništivo. **20** Ti pitaš kako je takvo moguće. – Gle, zato što u Bogu vlada najbeskrajnija sloboda i prema tome On nikako ne može da drži moranje. **21** Ukoliko bi Bog bio jedino Bog, onda večno nikada ništa ne bi bilo stvoreno, nego sve bi još bila večna beskrajna misao vidljiva samo za Njega, ali ni jedno biće ne bi uživalo u slobodnom postojanju u Bogu. **22** Bog pak nije jedino Bog u Sebi i iz Sebe, nego On je Bog iz ljubavi u Njemu. **23** Bog proizilazi iz Svoje ljubavi i beskonačnost jeste Njegovo biće. To biće se pak svagda opet vraća nazad u Njegovu ljubav i utoljava Sebe tu beskrajnom silom i moću. **24** Sada čuj dalje! Tvoju dušu je rodio Otac, koji je večna ljubav u Bogu. **25** A kao što je ta ljubav sâm pravo suštastveno biće u Bogu, tako je i prema tome ta duša suštastveno biće tvog bivanja i jeste sasud za večan život i sve u njoj se može preinačiti za večan život. Takođe i telo, koje je delo ili hram Duha Božjeg kroz božansko moranje. **26** Ti pitaš: zašto kroz moranje? Gle, sve dokle držiš kamen u svojoj ruci, toliko se i nalazi u tvojoj slobodnoj vlasti i možeš s njim činiti šta hoćeš. **27** Ako pak jednom kamen zavitlaš od sebe, onda si ga, doduše, razrešio svoje samovolje, ali tada ipak kamen leti u pravcu kojeg si mu moću svoje ruke odredio, no oslobođenom kamenu tokom njegovog leta više ne možeš biti sudijom. **28** Kada pak kamen opet padne, pošto za sebe nema sile, onda ga opet možeš rediti po svojoj samovolji. **29** Ko sada ima uši, neka čuje! – Gle, Otac kao večno beskrajna velika ljubav u Bogu ili u Njegovom ispoljavanju

dao je sve od Sebe. **30** Preko Svog velikog katapulta Svoje beskrajne moći ispunio je svim Svojim beskrajno velim mislima do večno svu beskonačnost. Ništa nije zadržao za Sebe, nego sve što imađase dade. **31** Tako je Otac u Sebi siromašan i siromaštvo je sada Njegova ljubav. A Njegovo bogatstvo je sada slobodna ljubav i Njegov jedini večni život u kojem jedino prebiva sva moć i sila. **32** To siromaštvo je pak sada Očevo najveće blaženstvo budući da On opet sve vidi da Mu se vraća i On opet sve može beskrajno usavršeno da obuhvati Svojom ljubavlju. **33** Gle! Sunce, mesec i sve zvezde, ukratko, sve što možeš da ugledaš i da obuzmeš odgovara prema tome Mom Božanstvu ili Mojoj moći. Moje moranje sve svezuje. **34** Ali ne može tako ostati kako jeste jer sve je tu radi Oca kako bi se On bogatio večno, večno – zato što On htede da bude iz sebe siromašan na neko vreme. **35** Tako budite i vi iz sebe Moja verna srazmera, budite zaista Moja deca, dajte sve kao Ja, oslobodite svoju ljubav i svoj život iz Mene, tako ćete se sa Mnom obogatiti večno, večno! – Budite siromašni kako biste postali bogati! Amin."

437 Poglavlje

1 Kada Henoh i svi ostali čuše takvo od Oca u prilici siromaha, tada svi navališe na Njega, obožavahu Ga i hvaljahu Njegovu beskrajnu dobrotu i takvu beskrajnu ljubav. **2** I Henoh reče s punim najvećim ushićenjem: "O sveti Oče! – Mnoge godine se moje siroto srce bavilo Tobom i nađe u samom sebi da si Ti večna, najčistija i beskrajna ljubav. **3** Naučih već rano iz svojih osećanja da jedino sa svom ljubavlju budem privržen Tebi, o sveti Oče, i naučih upravo iz osećanja da spoznam Tebe kao jedino istinskog beskrajno dobrog Oca i tu ni jedno suprotno učenje nije moglo da me navede na druge pojmove i predstave o Tebi. Ukratko, spoznah u Tebi najpre za svoje srce potpuno beskrajno dobrog Oca. **4** A kada se nama svima na Visini dodelila beskrajna nebeska sreća milosti kada si nas pohodio, tada takođe nađoh svoje ranije učenje srca savršeno najdivnije potvrđenim. **5** Ali pri svemu tome nikako se ne bih usudio ni izdaleka da o Tebi zamislim takvu misao. **6** O koliko potpuno uništen sada stojim ovde pred Tobom, o sveti Oče! Budući da Sam Sebe nazivaš siromašnim, jest, ne samo što nazivaš, nego i zaista hoćeš da budeš siromašan i da nas sve, kao i sve milione i milione koji će nam slediti po Tvojoi presvetoj volji, kao

povraćen zrak milosti, koji negda ode iz Tebe, kroz Tvoju ljubav i smilovanje beskrajno proslavljen, opet primiš u Sebe i da nama svima zatim budeš vidljiv, svemoćan, najsvetiji Otac. **7** O sveti, sve beskrajno neizrecive najviše ljubavi prepuni Oče, zaista, zaista, zaista, ovo otkrivenje jeste suviše neizrecivo veliko i presveto uzvišeno za smrtnog čoveka. **8** Svet, svet, svet jesi Ti, o Oče! I nebo, sunce, mesec, zvezde i ova zemlja jesu puni Tvoje beskrajne slave! **9** Zato hoću u svome srcu da Te najžešće slavim, hvalim i ljubim iznad svega, svega, svega! **10** O, beskrajno dobri Oče! Da mi je moguće da Te opet obogatim, da Ti sve vratim šta je Tvoja beskrajna ljubav nama svima toliko bogato, jest, u takvom beskrajnom izobilju predala, kakvo bi to blaženstvo bilo za mene!" **11** Tu Otac zagrli Henoha te reče: "Moj dragi Henoše, ne brini se nepotrebno, gle, da Mi je stalo da opet posedujem sve dato, onda bih opet mogao i uzeti – jer Ja Sam imao bih za to moć i silu budući da van Mene nema bilo kakve moći ni sile. **12** A ja ti kažem: da si Mi u stanju i da daš sunca, mesece i sve bezbrojne zemlje u beskrajnom prostoru, sve takvo bi preda Mnom bilo beskrajno manje nego ako Me ljubiš iznad svega kao istinski sin svoga jedino istinskog Oca. **13** Jer gle, to je najveće da sam vam Ja istinski Otac i vi Meni istinska deca. **14** Zaista, zaista! Ja ću radi jednog deteta žrtvovati milijarde sunaca i svetova svake vrste ukoliko ga inače ne bih mogao dobiti Meni nazad! **15** Jest – čuj moj Henoše, reći ću ti još daleko više od ovog što ti sada rekoh. **16** Gle, ti znaš da sam jedino život nepodeljen kao Svoju ljubav zadržao u Sebi kada inače sve predadoh. Taj večni jedini život jesam Sam, van Mene je sve mrtvo i nema života osim jedino iz Mene. **17** Ukoliko bi se pak radilo o tome da se neko dete jedino može spasti tako da Ja za njega dam taj Moj jedini večni život, onda bih i isti pre predao nego da izgubim jedno Moje dete. Henoše, shvataš li tu ljubav?" **18** Henoh pak i svi se baciše pred Oca i svi plakahu od prevelike ljubavi i niko ne uzmognu ni reč da prevale preko svojih usana. **19** Otac pak reče: "O dečice! – Takvo je sada vaš dobar Otac rekao kako biste spoznali Njegovu ljubav. Ali nije On takvo rekao uzalud – jer ono što je rekao to će negda i učiniti kroz Svoju ovaploćenu reč u velikom vremenu vremena. **20** Jest, rođiću sina i daću tom sinu sav Svoj život i biću u sinu i sin će biti u Meni i Otac i sin će tada večno biti savršeno jedno. Amin."

438 Poglavlje

1 Po tim rečima Henoh se opet probudi, pogleda setno i ozbiljno sebe i Oca i kao potpuno izgubljen ostade malo da stoji. Konačno se opet pribra pa uputi sledeće reči Ocu: **2** "O sveti beskrajno preljubazni Oče! – Suviše beskrajno uzvišeno i tajnovito zvučahu Tvoje zadnje presvete reči. Ko će osim Tebe u svome duhu shvatiti njihov smisao? **3** Ukoliko Ti, Tebi ne nemoguće, predaš Svoj život i dopustiš da Te usmrte neka za to uslovljena stvorenja, zar onda sve u celom beskrajnom prostoru neće biti usmrćeno smesta u trenu ukoliko bi Ti bio usmrćen? **4** Jer sve što živi jedino živi životom iz Tebe, dakle Tvojim životom. A kojim životom bi onda živelo ukoliko bi Ti – istočnik života – prešao u smrt? **5** O najsvetiji Oče, razjasni nam to i daj nam silniju svetlost, jer inače si nam tim rečima objavio neminovno večno uništenje svih stvari i sveg postojanja." **6** Tu Otac ustade i reče Henohu: "Tebi, Moj Henoše, da bude dato da saznaš i da shvatš veliku tajnu Mog carstva, ali osim tebe nikome. **7** Pa tako zapečati ove reči u sebi koje ću ti sada reći – jer samo ti i inače niko sve do velikog vremena vremenā neće shvatiti njihov smisao, a svet neka bude udaren slepoćom sve do kraja. **8** Tako čuj: Ljubav i život jesu jedno a ipak su dvoje: ljubav uzrok a život dejstvo. Tako su i svetlost i mudrost jedno a ipak su opet dvoje: svetlost uzrok a mudrost dejstvo. **9** A iz ljubavi i života još proizilazi treće, to je sila dejstva, koja je pak moćni Duh. Takođe i iz svetlosti i mudrosti proizilazi treće a to je poredak, iz koga je uobličenje svih stvari i ono što određuje krajnju svrhu. **10** I iz ljubavi i života i iz svetlosti i mudrosti proizilazi Duh sve svetosti i taj je reč iz usta Božjih. **11** Ta reč je bivstvena i jeste osnova iz koje su sušto bivstveno stvorene sve stvari. **12** Ako sada posmatraš bivstvo ljubavi i života i delotvornu silu koja proizilazi iz tih dvoje i posmatraš bivstvo svetlosti i mudrosti i poredak koji proizilazi iz tih dvoje i konačno još posmatraš svetost ili bivstvo večne reči iz usta Božjih, koja proizilazi iz svega prethodnog, onda imaš sedam duhova koji svi proizilaze iz ljubavi. Sama ljubav je prvi duh koji ishodi iz sebe. Drugih šest duhova ishode istovremeno iz ljubavi a ipak su jedno s njom od večnosti. **13** Ljubav i život se pak mogu razdvojiti i tada ljubav liči na grumen leda u kome nema toplote. A život za sebe postaje puka vatra, koja uništava i tu traži sebi podnošljivo ublaženje. **14** Isto tako se i svetlost i mudrost mogu

razdvojiti. Svetlost je tada u razornoj vatri kao mrtva a mudrost postaje noć, varka, pogrešno i laž. **15** Isto tako se i reč koja proizilazi iz ljubavi i života i iz svetlosti i mudrosti bivstveno može razdvojiti. **16** Da je takvo moguće, pokazuje ti cela tvorevina i u tvorevini možeš videti sva rečena razdvajanja. Ja sam ih već razdvojio i njihov uzrok sam Ja, i krajnja svrha svega toga glasi: životna provera ili neprestano vežbanje i jačanje večnog života. **17** I gle, uprkos svih tih razdvajanja ipak sam Ja ovde nerazdvojen s celim posedom Svojih duhova. **18** Isto tako će biti i u velikom vremenu vremena kada će večna Reč kao bivstven uzrok svih stvari u Samoj Sebi postati telom u kome će prebivati sve obilje Mog bića. **19** A telo će svet usmrtiti, ali obilje Boga koje prebiva u telu, dakle večna ljubav će odmah opet iz Sebe oživiti telo. I tako će obilje Božje večno prebivati u svojoj otelotvorenoj reči kao čovek prema svojim stvorenjima i oni će Njega gledati i s njim govoriti kao pravi brat. **20** Tek taj Bogo-čovek će svima vama doneti istinski večni život. A do tada ćete samo živeti životom odvojenim iz Moje ljubavi. **21** Gle, to je smisao Mojih reči, shvati ga, ali inače niko osim tebe, ni svet – sve do kraja. Amin. **22** I sada jedite i pijte svi. Amin."

439 Poglavlje

1 Po toj besedi Očevoj svi sa strahopoštovanjem posedaše za sto i jeđahu i pijahu. Ali niko se za stolom ne usudi da govori – jer Očeva beskrajna mudrost koju je ispoljio Henohu svakome oduze hrabrost. **2** Ali među ostalim gostima bi dosta razgovora. Pojedini ne mogahu razumeti promenu na Lamehu pa zato se razgovarahu o toj pojavi, ali ne mogahu dokučiti baš mnogo korisnog – jer najčešće uopšte ne znađahu šta se za tako kratko vreme sve dogodilo s Lamehom. **3** Oni najbliži našem glavnom društvu, pak, zapaziše siromaha i Njegovu veliku mudrost, ali takođe ne znađahu za šta da ga drže. **4** Pojedini šaputahu jedni drugima da to mora da je neki videlac. **5** Drugi pak rekoše da je to sigurno ukrotitelj zmija – jer valjda tako izgledaju oni kojima su poslušne zmijske i guje. **6** Drugi opet primetiše naprotiv: Ukoliko bi on bio takav, onda bi morao imati čarobnjački štap i morao bi usto imati sasvim tajne znake. Mi zato velimo da je on mudar zvezdočatac. To takođe ponajviše proizilazi otuda zato što ga svi nazivaju

ocem – jer takvim nazivom obično se ukazuje poštovanje takvom mudracu. **7** Opet drugi uzvratu tome i reče: Uopšte nisam vašeg mišljenja. Teško da ću se varati – jer imam oštar vid i zato se usuđujem da čvrsto tvrdim da baš ovaj siromah nije niko drugi osim sada prerušeni divni čovek koji se danas sredinom dana nalazio pored starih mudraca s Visine kada je Lameh u hram odneo ploču obeleženu imenom Boga Farakovog. Crte lica su u dlaku iste, jedino su znatno izobličene odveć bednom odećom. **8** Jedan drugi takođe nađe isto, jedino ne uviđaše usto zašto bi se onaj divan čovek toliko prerušio pošto se zato ne može otkriti razlog. **9** Još jedan drugi primeti: Ako je on onaj, što mi se takođe čini, onda se jedino možda radi iznenađenja tako obukao, jer Lameh ga je odveć voleo i treba da je u hramu krišom zbrisao, kako čuh onako u prolazu – jer zbog toga je izgleda izbila prava pobuna. A kako bi Lameha i ostale tim više iznenadio, zato se tako prerušio. **10** Jedan drugi pak opet primeti naprotiv te reče: Sve bi to bilo pravo, ali samo nikako da shvatim zašto oni, mnogo stariji, njega neprestano nazivaju ocem. – Jer jedno odlikovanje to nikako ne može biti zato što je on jedan mudrac – jer onda bi oni drugi mudraci s Visine takođe morali imati to počasno ime. Jedino ako je to njegovo ime, inače stvarno ne bih znao sebi objasniti. – **11** Jedan, pak, koji se nalazio najbliže govorniku reče mu: Sve bi to bilo pravo što veliš, ali samo jednu okolnost sam pri tome primetio, a ta je izuzetno značajna. Zar nisi video kako se maločas celo uzvišeno društvo bacilo pred njega i plakalo pred njim i bukvalno ga obožavalo? **12** Da je on samo neki veliki učitelj kao što je nekada bio veliki učitelj Farak i kao što su veliki i čak čudesno moćni mudraci s Visine, onda oni zajedno s Lamehom ne bi činili tako. **13** Dakle mora da je nešta izuzetno posebno skriveno iza tog čoveka. A u čemu se to sastoji, to da dokučimo će za nas dvojicu biti izuzetno teško. **14** Zato budimo lepo tihi i mirni i nećemo da duvamo tamo gde nas ne peče. Bolje da dohvatamo plodove, razumeš li me?

440 Poglavlje

1 Pošto se svi dovoljno nasitiše, ustaše sa svojih mesta i zahvališe Gospodu za divno i vrlo ukusno jelo. **2** Isto tako učiniše sve zvanice koje su bile delom siromašne, delom kao bivši zatvorenici. **3** Svi ovi gosti zahvališe i Bogu Farakovom jer oni ne znađahu da se sveti davalac nalazio među

njima. **4** Pošto Bogu Farakovom prinese svoju najusrdniju zahvalnost, tada tek svaki ode do Lameha, položi svoje ruke ukršteno na grudi i tako i njemu zahvali na takvoj njegovoj velikoj dobroti. **5** Lameh se pak smesta obrati zahvalnima i odbaci takvo od sebe i naznači siromašnim gostima svojim pogledima da zahvale siromašnom čoveku i dodade nekako isprikrajka uz takvo dobronamerno naznačenje: "Ne ja, nego Ovaj je istini davalac svih takvih i još bezbrojno drugih dobrih darova." **6** Siromašni gosti se pak začuđeno zgledaše i krišom upitaše jedan drugog sasvim zbunjeno: "Šta li uzvišeni kralj Lameh time hoće da naznači? – Siromahu da zahvalimo koji sam poput nas nema ništa? Kralj je oduvek imao svoje neobične hireve. Ovo je sigurno opet takav njegov hir. Ko zna da neće sve nas još danas da kuva i peće? – Daj da gledamo da se što pre izgubimo iz njegove previše opasne blizine. **7** Pošto pak Lameh ču takvo šaputanje, smesta zgrabi ruku jednog takvog nepoverljivog i upita ga po svom starom običaju nešta naprasito: "Sažaljivi prijatelju, zašto misliš zlo o meni?" **8** To pitanje upitanog toliko uplaši da se on zbog toga skoro sasvim bez svesti sruši pred Lamehom na pod. **9** Ovo pak i Lameha užasnu toliko da ne znađase pomoći sebi. Zato on požuri do Oca i obavesti Ga o tome. **10** Otac pak reče Lamehu: "Gle, ovako ubuduće ne moraš bez Mene da izlaziš ako hoćeš da koristiš svetu. **11** Gle, ovaj narod još ne zna da ti više nisi kralj, nego da si postao vodeći prvosveštenik narodu kroz Mene i iz Mene. Zato ti narod još ne veruje jer u tebi pred sobom još vidi strašnog tiranina. **12** Zato se sada popni na presto i objasni narodu u Mome imenu šta si sada i šta nameravaš s narodom, pa će se sve dati u dobar poredak. Tako idi i učini s malo reči šta sam te posavetovao." **13** Lameh pak upita Oca da li uopšte valja da se popne na presto pošto je ranije sveto ime na istom počivalo. **14** Otac pak reče Lamehu: "Kako si sada postao toliko glupav? – Gle, sa Mnom razgovaraš, a prestola se plašiš samim tim što je Moje ime neko vreme na istom, zapisano tobom samim, počivalo. Reci Mi: šta je veće: Ja ili Moje ime? **15** A ako već nećeš da staneš na presto iz samog strahopoštovanja pred Mojim imenom i da s njega objaviš svoje određenje od Mene poteklo i naloženo, onda se popni na ovu stolicu i objavi isto jer Ja te neću primorati. **16** Ovo Lameh ne dopusti da mu se dvaput kaže, pope se smesta na stolicu i propovedaše s iste narodu i pokaza mu ljubazno šta se sve s njim zbilo i šta je sada pred njima postao i šta će sada takođe nepromenljivo dalje

ostati. **17** Pošto narod takvo ču, poče iznenada da likuje i svaki jezik slavljase i hvaljase Boga Farakovog. **18** Pošto pak Lameh siđe sa svoje stolice, tada mu Otac skrenu pažnju da on sada stajase na stolici na kojoj je On Sam kao sveti svemoćni Bog sedeo. **19** Tada se Lameh baci pred Njega i zamoli ga za oproštenje. **20** Otac ga pak dignu i reče mu: "Moj dragi Lameše! Nisam ti ovo kazao kao da sam ti time hteo pokazati da si se ogrešio preda Mnom, nego samo zato da u nastavne svrhe svoj presto možeš da koristiš bez obzira na to premda je pre toga ploča ležala na njemu. **21** Ja ti kažem: Moje oko je usmereno samo na srce, sve ostalo nema vrednost preda Mnom – jer Ja sam sama ljubav i stoga neću ništa osim ljubavi. **22** A sada idi na presto i s dobrom besedom predstavi Me ovom narodu kako ne bi više šaputao o Meni i nagađao, nego da sasvim sazna Koga ima u svojoj sredini. Amin."

441 Poglavlje

1 I Lameh sada bez premišljanja ode na presto i obznani valjano sređenom besedom prisustvo najsvetijeg, preljubaznog, večnog Oca u siromašnom čoveku. **2** Kako svi siromašni gosti i bivši zatvorenici čuše takvo iz usta Lamehovah kao i kako je upravo taj sveti Otac naložio i čudesno sagradio hram, tada se siromasi smesta srušise i obožavahu Ga. **3** No zatvorenici kazaše jedan drugom: "Neshvatljivo mi je kako svemoćni Bog koji Svojom svemoću obuzima nebo i zemlju, koga slušaju sunce, mesec i sve zvezde i vetrovi, oblaci, munje i sve velike vode može da bude tako bedan čovek? **4** To je sigurno opet Lamehova skrivena smicalica. Video je da sa visokim gorštacima ne može ništa postići silom, pa se pomirio da ili prihvati njihove uslove ili da skače preko plamena. **5** Zato je, prvo i prvo, morao manuti svoje smešno božanstvo, a zatim takođe i svoje kraljevstvo. Ali da bi ipak vladao nama, to on vrlo lukavo uz ljubaznu pomoć moćnih i mudrih gorštaka smisli za nas vidljivo božanstvo, koje će ga unekoliko pred našim očima pomazati za potpuno zakonskog vlastodršca. **6** O Lameše, onoliko koliko si ti mudar toliko smo i mi. Ako hoćeš da zaslepiš Videće, onda moraš smisliti nešta drugo jer na ovaj način neće proći. **7** A mi ćemo otići do siromaha i ozbiljno ga pitati kako stoji s njegovim božanstvom. – I odmah neka se pokaže šta je sve skriveno iza Lamehove smicalice. **8** Ali teško tebi,

Lameše, ako siromah nije ono kakvim ga pokazuješ nama, onda ćemo te terati preko dobro nahranjenog plamena." **9** I odmah se više takvih protivnika dadoše do siromaha i jedan glavni govornik otvori usta i uputi siromašnom čoveku sledeće pitanje: **10** "Čuj, ti čoveče koji inače izgledaš čestito i pošteno! Da li si ti to šta prepredeni Lameh na prestolu reče o tebi? **11** Ali premisli dobro pre no što govoriš – jer ako primetimo da trubiš u Lamehov rog, loše ćeš se provesti. **12** Farak je učio istinskog Boga i njegovo sveto učenje zadržalo se sve do Lamehove braće, koje je zato ubio napolju u žbunju gde su velike lokve, močvare i baruštine zato što je sam hteo da bude bog i gospodar. Ko zna šta je lukavi sada naumio! **13** Zato govori pred nama punu istinu, inače ćeš se veoma loše provesti i zatim Lameh ništa bolje od tebe!" **14** Na takav poziv dignu se Gospod i reče osornima: "Što pitate Mene, zar vam nije rekao Lameh? – A ako sumnjate, zašto ne odete onamo da se posavetujete otkud dođe takva beseda o Meni? **15** Zašto li siromasi mogu da veruju šta Lameh reče, a vi ne možete? Da li ćete da verujete ako Ja sada pred vama potvrdim izjavu Lamehovu? **16** Gle, vi ste još puni rđavog duha i zato ne možete da verujete. **17** Lameh je za sva vremena odložio vladarsko žezlo pošto Me je prepoznao i mesto nje je zgrabio pastirsku palicu pruženu Mnome – a vi sada hoćete da prisvojite vladarsko žezlo i da Lameha oterate u plamen. **18** Zato ste puni zloće i ne možete da Me prepoznate. **19** A Ja vam neću reći Ko sam. Zato idite kod Lameha i raspravite s njim o Meni. **20** Zaista, nećete prepoznati Oca sve dokle ne ode, i sada idite ako nećete da umrete. Amin." **21** Tu osorni počеше da se češu iza ušiju i počеше da se premeštaju do prestola Lamehovog. Pošto pak tu prispeše, klonuše i zbuniše se da ni jedan ne znađаше šta da govori jer reči siromahove im prodoše kroz kosti.

442 Poglavlje

1 Lameh pak primeti da ovi njegovi raniji neprijatelji, koje je zbog toga zatvorio u tamnicu da ginu, hoće nešta od njega, ali da se nijedan od njih ne usuđuje da mu iznese njihovu potrebu. Pa tako ih on upita: "Šta tražite, šta hoćete, ili ste nešta izgubili?" **2** Jedan od njih se konačno osmeli te reče: "Čuj me, o plemeniti kralju Lameše, svima nama je ovde loše, ali ne možda što se tiče našeg tela, nego što se tiče našeg razumevanja. **3** Gle, ti si

maločas u svojoj dobroj besedi izjavio da je onaj siromah tamo istini jedini Bog i Tvorac neba i zemlje, znači isti Bog i Tvorac svih stvari Koga smo svi mi upoznali još od tvoje braće kako Ga je negda objavljivao Farak. **4** Takvo pak ne možemo da uvidimo, da shvatimo i prema tome ni da verujemo – jer Farak učaše narod da pozna jednog beskrajnog Boga, koji svojom desnom obuhvata nebo i zemlju a levom doseže tamo gde nema kraja Njegovom biću. **5** Dalje učaše: Bog je Duh i kao takav svuda je prisutan kao večna beskrajna misao, koju pak stvoreno biće ne može videti zato što je beskrajna. **6** Dalje veliki učitelj učaše: Bog je zbog takve Njegove beskrajne osobenosti i neizrecivo svet. Zato Mu se ništa ne može približiti i On po jedino Njemu samom mogućem posmatranju, to jest On Sam po Sebi, prebiva u večno nepristupačnoj svetlosti. **7** Ako sada ovo Boga dostojno učenje Farakovo postaviš uz onog siromašnog čoveka, koji po tvojoj ranijoj besedi treba da je upravo taj najuzvišeniji Bog Farakov, kako onda On izgleda? **8** Tu mi, tvoji oslobođeni zatvorenici, više ličimo Bogu nego onaj siromah tamo, koji sam po sebi izgleda da je prilično pošten i mudar čovek i mi protiv toga ništa ni nemamo da prigovorimo. **9** Ali za žaljenje je ili on ili ti plemeniti kralju: On ako stvarno umišlja da je svemoćni Bog, a ti i svi s tobom ako takvo ozbiljno veruju. **10** Zato hoćemo da te zamolimo, ako ti je ugodno, da nam to više razjasniš." **11** I Lameh, pošto takvo ču, siđe smesta s prestola, zgrabi ruku govornika, pogleda ga ljubazno, pa mu reče: **12** "Čuj brate i prijatelju! Tvoji pojmovi o Bogu po učenju Farakovom, koje još i ja pamtim, potpuno su dostojni Boga – jer ti pojmovi su čisto duhovni i svugde pokazuju beskrajnu uzvišenost Božanstva. **13** Ako bih te pak pitao po tvojim pojmovima i kazao: Ako je Bog bez sumnje sasvim onako kako Ga je Farak učio, kako je onda uopšte zamislivo da Mu se pripíše stvaranje krajnih odveć neuglednih bića? – Kako stvaranje muve zunzare, kako komarca i lisne vaši? **14** Kako se beskrajni Bog mogao zanimati takvim sasvim užasno ograničenim najneznatnijim malenkostima? **15** Jest, zar ne treba negodovati na pomisao ako moramo pretpostaviti da je beskrajno uzvišeni Bog Farakov nas ljude oblikovao toliko nesavršeno i što je kao beskrajni Tvorac ostavio toliko velike propuste u Svojoj tvorevini? **16** Ta zašto je na zemlji jednom noć, jednom dan? – Zar noć nije protivurečna večnoj svetlosti u Bogu, zar Mu je pri stvaranju ponestalo materijala za još jedno sunce koje bi okončalo noć zemlje? **17** Vidimo između zemlje i svoda

velik prazan prostor. Ta zašto je svemoćni Bog Farakov ostavio praznim toliko ogromno stvaralačkog mesta? **18** Kako se takva praznina slaže s beskrajnom uzvišenošću i sveprisustvom Božjim? Kako naša smrdljiva pogan i još po štošta? **19** Pitam te sada i ti mi dovoljno odgovori kako takvo nalaziš, pa ću i ja tebi punovažno odgovoriti na tvoje pitanje. **20** Ti ćutiš i sada si veoma silno zbunjen da daš odgovor. A meni je sada onaj siromašan čovek tamo dao da čitam u tvome srcu i ono kaže tebi: Ako je bez sumnje tako kako cela tvorevina prejasno pokazuje, onda ili nema Boga i sve je samovoljno delo neke stvari koja je nastala slučajnom okolnošću nekim obrtom sile, ili postoji neki Bog koji je samo večni posmatrač šta deluju sile svojim slučajnim obrtom. – **21** Gle, gle, koje plodove ti donosi tvoje spoznanje Boga! A ja ti kažem, idi tamo i padni pred siromašnim čovekom i zamoli Ga za milost i smilovanje i vrlo ubrzo ćeš uvideti kako zapravo stoji s Bogom. **22** A ja ti sada više ne mogu ništa reći, nego samo ti savetujem šta da činiš. Takvo dakle čini kako ne bi propao. Budi potpuno slobodan – u bogu. Amin."

443 Poglavlje

1 Po toj besedi dadoše se sumnjala sasvim snebivljivo i oterana u tesnac do siromašnog čoveka, praćeni Lamehom. **2** Kada dospeše tamo, pokloniše se pred siromahom i glavni govornik uputi Mu sledeće pitanje i reče: "Ako mi je dozvoljeno da govorim pred Tobom kao pred čovekom, onda mi tako ukaži pa ću govoriti." **3** I Gospod reče: "Znam o čemu se radi zašto sada hoćeš da govoriš sa mnom. Dakle, Mene radi ne moraš svoj jezik predati delu. Ali ako hoćeš da govoriš, onda govori radi svoje braće i sebe samog." **4** Tu govornik stuknu silno pa reče posle kratkog vremena: "Pa, ako je ozbiljno tako, onda mogu da ćutim i samo da te zamolim da mi daš svetlosti i tako da okončaš našu neprestanu sumnju – jer svetlosti, jest, istinske svetlosti potrebno nam je pre svega. To bi ti mogao učiniti, ako te usrdno zamolimo." **5** I Gospod reče: "Čuj, onaj koji stavi svoj jezik na Moj, jezik će mu se oduzeti. Ko svoje oko stavi na Moje, oslepeće. Ko svoju ruku pruži protiv Moje, tog ću poniziti do zadnje kapi njegove krvi. Ko svoje noge hoće da stavi pred Moje, taj će postati bogalj. Ako neko hoće svoju glavu da stavi uz Moju, zaista, njegov mozak će postati mutnom vodom i njegova lobanja sud

pun pogani. **6** A onaj koji u svoj poniznosti digne svoje srce do Mojeg, njegov život ću obasjati u svetlom plamenu njegove ljubavi prema Meni i tako će mu celo njegovo biće postati svetlost tako da u toj svetlosti večno nikada više neće videti smrt. **7** Farak vas je učio da spoznate nepristupačnog Boga i njegovo učenje je bilo sasvim ispravno, jer tada je za vas Bog neba i svih zemalja bio nepristupačan zato što bi vas u tom vremenu jedna hijena posramila u ljubavi. **8** Zaista, tek je prošlo nekoliko meseci kada sam iz dobrovoljnog velikog smilovanja vašu decu pod Meduhedom i Sihinom izveo napolje budući da se u njima počela pojavljivati sićušna iskrica ljubavi. – A da se ta iskrica ne bi opet ugušila u ovoj dubini kala, tako ih gurnuh napolje svojom desnicom. **9** I gle, u pustinju odvedoh Sihina i dadoh mu tamo hijenu za učitelja i dopustih zatim da ga poduči lav, pa medved, zatim tigar i potom vuk – jer te krvoločne životinje tada imahu više ljubavi i obzira nego čovek. **10** A kada je tako stajalo s čovekom u njegovom srcu još pre nekoliko meseci, kako je tek bilo pre više stotina godina za vreme Faraka? **11** Ti kažeš: Znamo da sve do Lameha nije prolivena ljudska krv. Znači mora da su ljudi bili bolji. **12** Jest, kažem ja tebi, bili su bolji, ali ne kao slobodni ljudi, nego kao suđeni, koji nisi mogli drugačije činiti i postupati no kako sam im dozvoljavao Svojom svemoću. **13** Bili su prinuđeni da tako postupaju i njihov postupak nije bio delo njihovog slobodnog htenja, već delo Moje svemoći. A da bi ipak ostali održani, to morahu Boga da vide kao neumoljivog sudiju pred očima svog bića. **14** Kako pak ljudi zakone večnog sudije, u velikom strahu pred Njim, držahu, tada se sažalih narodu i oslobodih ga. **15** I gle, jedva što se bivši zatvorenici Moje moći oslobodiše, i sve krvoločne životinje pobegoše pred njima jer one ugledahu same otrovne guje u oslobođenim ljudima. **16** Ja sam takvo takođe video još od večnosti, ali znao sam i Svoje vreme i znao sam i znam sada itekako zašto pre blagotvorne kiše mora ići oluja. I Ja činim šta činim i znam zašto. A ko će zatražiti od Mene račun? I ukoliko zatraži, da li ću mu ga i dati? **17** Gle, tako bejaše, tako jeste sada, a kako će biti dalje? Da li da ti kažem? – Neću, ne možeš Me nagovoriti jer Ja sam večno slobodan i činim šta hoću. **18** Danas ću ti obeliti zemlju, a sutra ćeš da vidiš sve crno – jer Ja sam gospodar i ne dopuštam da Mi ko kaže šta da činim. **19** Ti sumnjaš u Mene zato što sam ovde siromašan. Zaista Bog i Gospodar nije siromašan – to ni nisam, ali Gospodar se smilovao vama i

oslobodio vas je kako bi postao i dragi Otac. A Otac je iz velike ljubavi sve dao kako bi vas pridobio za decu i tako je On kako Ga ovde vidiš pred sobom. **20** Nemoj da mi veruješ, ali ljubi Me, tako ćeš Me spoznati da sam Ja istinski Otac. **21** Ljubav će te izlečiti i uništiće sve tvoje sumnje, pa tako idi i ispitaj svoje srce; budi ponizan i Ja ću ti biti pravi Bog i Otac večno. Amin."

444 Poglavlje

1 Po tim rečima Gospodnjim naše neverno društvo se veoma zbuni i svako se savetovaše sa svojim susedom kako uzeti reči siromašnog čoveka. **2** Da li ga ozbiljno držati za istinsko najviše biće ili ga pitati još dalje kako stoji s njegovom prirodom. **3** I ukoliko je on ipak stvarno to što kaže o sebi i što je zapravo najodređenije kralj izjavio o njemu na prestolu, onda bi nam on mogao i dati znak kojim bismo ga nepogrešivo i sasvim nesumnjivo prepoznali. **4** Jer što se tiče mudrosti njegove besede, to je ona dašta za naše pojmove preko svake mere visoka i odveć uzvišeno velika; ali dajmo nekom drugom s Visine da govori, onda će savršeno biti isti slučaj – jer i ti će govoriti tako da nećemo baš previše shvatiti njihovu besedu. – **5** Jedan iz društva reče ovima koji se međusobno savetovahu: "Braćo, čujte, pala mi je sada na pamet jedna izvrsno dobra misao. Šta treba da činimo i šta treba da se dogodi? Ta šta hoćemo da saznamo? Gle, oko toga se vrti celo naše savetovanje; ali ja za to imam upravo jednu dobru misao. **6** Hoćemo od ovog čoveka znak kako bismo verovali da je on ozbiljno to što je kralj o njemu rekao da jeste. **7** Ali pitajmo se koji znak nam je veliki Farak dao kao jemstvo istine njegovog učenja! **8** Koliko znam nijedan drugi do upravo samo sâm učenje, a ipak verovalismo njegovom učenju i pri tom ne razmišljamo koliko bi moglo biti istinito ili neistinito. **9** Kako to da ovde tražimo znak za potvrdu naše vere kako bismo je zamenili za Neshvatljivo učenja Farakovog prema ovom vrlo Shvatljivom učenja ovog čoveka, koji čak ni ne traži veru, nego govori jedino vrlo blagim mudrim rečima: Nemojte Mi verovati, nego ljubite Me kao jedinog istinskog Oca; tako će vam plamen ljubavi postati čistom presvetlom svetiljkom, pa ćete onda prejasno ugledati u svojim srcima da li sam ja to šta je Lameh pred vama objavio da jesam. Ta šta hoćemo još više? **10** Ali ja znam suviše dobro da

dva čoveka nikada neće sasvim spoznati jedan drugog sve dok sasvim ne počnu da ljube jedan drugog kao istinska braća i prema tome i kao najprisniji prijatelji. Ko će spoznati ženu ako je ne ljubi i ako ona njega ne ljubi? **11** Zaista, onaj koji bi tvrdio i kazao: "Ja sam usled svog svetlog razuma poznavalac ljudi i lukavstvo žena otvoreno stoji preda mnom", tome kažem da je veliki lažljivac! **12** Ako pak vidimo da s ljubavlju prema svojoj braći i sestrama nikada nismo grešili niti ćemo ikada grešiti, onda stvarno ne uviđam zašto bismo pogrešili s ljubavlju prema Bogu? **13** A što se tiče ovog siromašnog čoveka, moram vam otvoreno priznati da Ga već ljubim preko svake mere jer čovek s takvom mudrošću večno nije siromašan. A ako je on sam prinuđen svojom ljubavlju sve dao što je imao, ko neće takvu ljubav opet ljubiti? **14** A ja velim sada da je on jedan preljubazan mudar čovek, divan brat, jest – on je čovek pun bratske i pun najveće prave očinske ljubavi. Znači, trebamo ga ljubiti tako kako ga spoznajemo. **15** Bio on Bog ili ne bio, sam po sebi, takvo da prosudimo još je daleko van sfere naših sposobnosti. A da on zaista ima u sebi božanskog, to se vidi u celom njegovom biću i u svakoj njegovoj reči. **16** Pa prema tome hoću da budem prvi koji će mu se približiti s jako plamtećim srcem i već se približavam." **17** Tu taj govornik stupi do Gospoda i reče Mu: "Najdraži brate, pun božanske mudrosti i pun najistinskije očinske ljubavi, budi ko god i šta god hoćeš, ja te ljubim jednom pošto sam te našao dostojnim sve ljubavi i ja znam suviše dobro da s takvom najistinskijom ljubavlju neću pogrešiti i kod tebe." **18** Tu on zagrlji Gospoda i pritisnu Ga o svoje srce. **19** A Gospod mu reče: "Sada si obuhvatio večni život. Tvoja ljubav neka ti postane svetlom svetlošću. Amin." **20** Tu govornik poče da uzdiše i reče svojoj braći: "Ovamo, ovamo dođite! – O braćo, zaista, zaista, ovde je više no samo jedan čovek! Ovde je zaista Otac!"

445 Poglavlje

1 Usled ovog poziva dadoše se i drugi do Gospoda i već pri samom približavanju osetiše da je izjava njihovog prethodnika puna stvarnost. **2** Kada se sasvim puni ljubavi nagnuše do siromašnog čoveka, tada svi smesta padoše ničice pre Njim i uzdisahu i plakahu i moljahu Ga podignutim rukama za oproštaj svojih grehova i svoje grube nerazumnosti i slepoće što

nisu mogli prepoznati koja beskrajna milost im je svima upućena. **3** Gospod pak ustade sa stolice, podignu sve zatvorenike, pa uputi im sledeće reči: "Dečice, pogledajte Me u svojim srcima, pa ćete s prosvetljenom dušom ugledati da sam Ja vaš Otac od večnosti, koji vam sada kažem da ste Moja dečica. **4** Svi ste se sada osim jednog našli preda Mnom u ljubavi i Mene, vašeg Boga i Oca, prepoznaste i u ovoj sirotoj prilici. **5** No, kažem vam pak da se ovako siromašan javljam samo siromašnima, a bogatima pak beskrajno bogat. **6** Siromašni pak bejaste u svojim srcima pošto u istom prebivaše malo ljubavi, pa vam se ni ne mogoh utvoriti drugačije osim jedino ovako kako Me imadaste u svojim srcima, naime siromašnog i odveć ubogog. **7** Siromašno bejaše vaše spoznanje i siromašna vaša ljubav. Zato sam jedino i mogao u istini da vam se utvorim onako kakvima ste vi sami bili u svojim srcima prema Meni. **8** A da ste bili bogati, zaista, ugledali biste Me i bogatog. – Jer ja sam siromašan siromašnima, bogat bogatima, milosrdan milosrdnima, krotak krotkima, blag blagima, pravedan pravednima, milostiv žednima svetlosti, preljubazan otac onima koji Me ljube, moćan moćnima, jak jakima, sudija sudijama, život živima, mrtav mrtvima, oganj ognju, oluja oluji, gnev gnevu, sud sudu, nebo nebesima, Tvorac stvorenjima, Otac deci, Bog mudrome, i pravoj braći sam štaviše i sam pravi brat. **9** Tako sam Ja sve u svemu. Onako kako je svojstveno srce čovekovo, tako sam i Ja svojstven njemu, i večno se neću drugačije uobličiti za čoveka no što je on sam Mene uobličio u sebi. **10** Jer niko nema silu ni moć života u sebi osim jedino onu koju sam mu Ja podario. Ali da bi čovek bio samostalan, dao sam mu iz Sebe potpuno slobodnu volju i podredio sam sve njemu podarene životne sile toj potpuno slobodnoj volji, koja je od Moje božanske sušte volje, potpuno podobno drugom bogu, sama po sebi potpuno odvojena. A kao što mu je slobodna volja tako mu je slobodna i ljubav pa zatim i sve njegovo spoznanje. **11** A zašto sam čoveka tako uredio? – Zato što sam ga Sebi postavio savršenom srazmerom pa on zatim, prema Meni, treba potpuno sam da se oblikuje, to jest čovek treba onda Mene u sebi da oblikuje po svojoj meri kao što sam ga Ja ranije oblikovao po Mojoj meri. **12** Tako i čovek u sebi oblikuje Mene po njegovoj meri, ali izobličava Moju njemu najpre datu izvornu meru često toliko mnogo da ovo novo oblikovanje u čoveku više nema ni najmanju sličnost s Mojom izvornom merom. **13** Tako jedan Mene – kao svagda večnu ljubav – oblikuje

u sudiju, drugi u boga osvetnika, treći u bludnicu, četvrti u jedino mudraca, peti u neumoljivu večnu svemoć, šesti u sudbinu, sedmi u upravitelja svetova, osmi u preterano preuzvišenog velikog cara i gospodara neba i zemlje, deveti u ljuti oganj, deseti u večno beskrajnu silu, jedanaesti Me čak potapa u materiju i dvanaesti čak u svoj trbuh. **14** I tako Me jedan oblikuje čas u ovo, drugi čas u ono. Ali samo malo njih se trude i u svome srcu Me obrazuju kao svetog i večno i svagda preljubaznog Oca. **15** Sada čujte Moja dečice! Pošto pak čovek na ovoj zemlji ne može i ne sme živeti večno, nego mora opet napustiti ovu prividnu podlogu, onda će se u njegovom i na njegovom duhu ubrzo prikazati kako Me je obrazovao u sebi tokom svojih vremena zemaljskog života. **16** Do Oca će tada dospeti samo oni koji su Ga u svome srcu valjano obrazovano doneli sa sobom, i samo ti će biti u stanju da gledaju istinsko sušto lice večnoga Oca. **17** A onako kako Me svako drugi izobličio u sebi kako mu godi, takvog će Me i imati dalje. Tako će ljubav odano naći u sebi ljubav, smilovanje – smilovanje, mudrost – mudrost, gnev – gnev, sudija – sudiju, sud – sud, smrt – smrt, vatra – vatru, pakao – pakao i tako dalje. **18** A vi svi bejaste siromašni, pa tako i Ja dođoh k vama siromašan zato što sam siromašan u vama. Ali obogatite se sada u ljubavi prema Meni i svoj braći i sestrama, tako ću Ja biti bogat u vama. **19** Pa kada dođete k Meni, tada ćete i sresti prebogatog Oca – i kada Ja dođem k vama, tada neću doći kao siromah vama, nego takođe kao prebogat Otac. **20** Henoše i Lameše, pazite i vi na ovo učenje za Moju decu – jer ono je istinska živa škola k večnom životu. Tako učite narode i decu i učite ih da upoznaju Oca, a ne sudiju, tako će se zemlja očistiti od kletve sudije. **21** A vi Moja dečice idite sada opet osim onog jednog, i taj neka dođe k Meni. Amin."

446²⁷ Poglavlje

1 Po toj besedi dade se društvo s osobitim poštovanjem opet na svoja ranija mesta. **2** A predašnji glavni govornik se zato dade do Gospoda i reče Mu: "Gle, evo me pred tobom, kao što si me pozvao preko moje braće. No, jedva znam zašto si me pozvao. **3** Ali ipak ću govoriti pred tobom i pokazaću ti šta je što me zadržava da verujem šta, kako primećujem, veruju svi moji

²⁷ Vidi: (2.260).

prijatelji, braća i sestre, i zbog toga su i vidljivo presretni usled vere u tvoje neposredno božanstvo. **4** Pa ti si isto tako krajan i ograničen kao što sam ja i sa svojom rukom, naravno, ne možeš da hvataš dalje od mene, a i sa svojim nogama sigurno ne možeš dalje skočiti no ja sa mojim. **5** To mi ne možeš osporiti ni ti ni ko drugi. Usto si ovde sasvim prisutan i ne nedostaje ti ni jedan deo tela, a tako sigurno ni duha. **6** Ja pak ovim nipošto neću da tvrdim da ti nisi kakvim te je prikazao kralj, ili sada vođa, Lameh i kao što si sada ti sam odveć mudro sam o sebi izjavio. Ali sada samo hoću da saznam ko sada zapravo održava celu tvorevinu, nosi i vodi, ko oživljava beskrajno veliko zemljište, ko pokreće vetrove, ko sada drži beskrajno veliko more u svojim granicama, ko sada gura napred bujice reka, ko potpomaže prirodnu vatru gora, ko sada sazreva useve i ko sada čuva život svih bića dokle se ti, kako rekoh, sada nalaziš nepodeljen među nama? **7** Gle, to je za mislećeg čoveka pitanje od najvećeg značaja. Sve dokle se ono sasvim ne ispravi u meni, ipak ne mogu sasvim da prihvatim da si ti zbilja i istovremeno u svoj punini moći i sile jedini večni Bog i Tvorac i Održitelj svih stvari. **8** Istina je da ljubav srca može učiniti takvo, isto kao što to čine deca pošto bez sumnje drže istinitim da su ljudi koji se staraju o njima njihovi roditelji. Ali da li je time ovo načelo već opšte tačno? **9** Ja kažem nije. Jer samo daj odojče iz kuće lepo negde daleko u tuđinu i pokaži mu se posle dvadeset godina kao pravi otac, i brzo ćeš se kao otac uveriti da ćeš teško proći s jedinom ljubavlju. Nego tu ćeš morati da pribegneš drugim sredstvima dokaza, kojima će se sin razumom uveriti da je otac koji mu se najavio kao otac zbilja njegov istinski otac. **10** Ako se tako postupi, onda će ljubav u sinu ionako zauzeti prvo mesto osećanja i života prema ocu. A sve dok se tako ne dogodi, možemo sina odvratiti da ljubi oca kao takvog pre nego što ga je razumom prepoznao kao takvog? **11** Zaista, ocu bi sasvim moralo da nedostaje svako razumevanje, ako bi ozbiljno to zahtevao od svog sina. **12** A gle, ti sada zahtevaš isto to od nas i prema tome i od mene. A kako se to može uskladiti s tvojom ostalom mudrošću? **13** Sada izgleda svi osim mene veruju da si ti potpuno istinski Bog od večnosti. Ali gle, to je slaba vera, koju je jedino izveo Lamehov i tvoj sopstveni mudri nagovor, koja će isto tako brzo splasnuti kako je nastala, i narod će ubrzo opet hoditi u velikoj tami i navaliće sebi na vrat Božji sud. **14** Jer čim se ova nagovorena ljubav veoma lako i veoma uskoro ohladi, onda će s njom

propasti i slaba vera. **15** A ako mi svojim razumevanjem možemo da te prepoznamo, i to naravno sasvim bez sumnje onako kao što uviđamo da je jedan i jedan – dva, onda će ljubav doći po sebi i održaće se nadalje nepromenljivo, kao onaj neoborivo istiniti osnovni račun, i Bog neće nikada imati potrebu da sudi svojim narodima, nego jedino stalno da ih usrećuje. **16** Odgovori mi zato na moje pitanje, pa ću ti verovati ne sumnjajući. A ako mi ne odgovoriš, onda ostajem kakav jesam i ostajem kod Boga Farakovog."

447 Poglavlje

1 I Gospod se obrati našem glavnom govorniku, pogleda ga veoma duboko, pa mu stade upućivati sledeće reči, naime govoreći: **2** "Čuj Me sada dobro, ti tvrdi duše od razuma! – Jer hoću da ti pokažem koliko si nerazuman i koliko malo shvataš sa svim svojim razumom. **3** Poučio sam vas maločas očigledno koja je razlika između Mene sada i Boga Kojeg vas je učio Farak, i gle, osim tebe nema nikog koji nije razumeo u svome srcu Moje reči. Otkud to? **4** Kažem ti to dolazi od tvog sasvim naopakog svetovnog srca, koje nema poniznosti i stoga nema ljubavi. **5** A kada srce nema ljubavi i prema tome ni vatre života i stoga ni svetleći plamen koji za sve veće i dublje istine treba da obasja celo njegovo biće, reci Mi otkud prema tome da dođe srcu svetlosti? **6** Kojim rečima, kojim li znacima uveriti gluvog i istovremeno slepog u istinu? **7** A ti si u svome srcu gluv i slep istovremeno. Zato ni nisi razumeo što svi drugi razumeše na najlakši mogući način. **8** Ti reče da sinu u tuđini, koji je kao odojče dospeo van roditeljskog doma, treba dati druge razumne dokaze no što je očinska ljubav ako će kao sin koji je prepoznao pravog oca da ljubi oca – jer prepozna li sin sasvim oca kao takvog, onda će ga sigurno i sam ljubiti. **9** Dobro, kažem Ja tebi; ali šta činiti onda ako je sin na nesreću istovremeno gluv i slep? **10** Gle, ti si sada stuknuo i zbunio se da odgovoriš. – A Ja ti kažem: Kada pravi otac primeti takvu nesreću na svome sinu, onda će preduzeti sve moguće da njegov siroti sin opet pročuje i progleda. **11** Jest, uzeće sina na rame i odvešće ga pred jednog duhovno moćnog mudraca kako bi mu taj opet povratio sluh i vid. **12** Pa kada sin možda opet povрати sluh i vid i ubrzo zatim od oca nauči govor, reci Mi da li će sin i onda još pitati za drugim dokazima kako bi prepoznao oca ili neće li mu velika ljubav očeva najpre i nesumnjivo reći da ima pravog oca pred

sobom? **13** Gle, a Ja kao večno jedino istinski i preljubazni Otac dođoh upravo ovako k vama gluvim i slepim i činim da svi vi pročujete i progledate i učim vas da govorite Moje reči, jest, Moje žive reči učim vas. **14** I gle, mnogi Me razumu, vide Me i prepoznaše u Meni jedino istinskog Boga i Oca. **15** Zašto li ti to ne možeš? Zato što nećeš da daš da se na jedini mogući i živi način isceliš. Ti si u svojoj gluvoći i slepoći sam mudrac i znaš sam za to najbolja sredstva. Zato se opireš u svom osećanju i ne dopuštaš da se isceliš. **16** A Ja ti kažem: Možeš činiti, upražnjavati i zahtevati što god hoćeš, a neće ti uspeti vremenski ni večno da se približiš svetlosti duha nekim drugim putem osim jedino onim kojeg sam vas sada učio. **17** Zaista, nećeš od Mene videti znaka osim jedino znaka Moje ljubavi i velikog smilovanja. A ako ti je taj dovoljan, onda ti ne treba ni jedan drugi – jer taj će ti ionako biti Najveće. **18** Ti hoćeš dokaz kao jedan i jedan – dva. Gle, kao takav dokaz stojim Ja večno preživ pred tobom – jer Ja i Bog Farakov jesmo savršeno jedno, no takvo nećeš uvideti pre sve dok Me ne obuzmeš iz svoga srca. **19** Svojim razumom Me večno nećeš shvatiti – jer za njega sam beskrajan, i samo Ja znam kako održavam sve stvorene stvari kada Ja, tebi prividno, takođe ne mogu dohvatati ni skakati dalje od tebe. **20** Ali idi sada i posavetuj se bolje sa onim videćima, pa Mi reci onda koliko daleko umem da dohvatam i da skačem. **21** Ali nipošto ne očekuj znaka od Mene – jer ukoliko budem činio znakove, onda ću vas suditi, a sada vas samo oživljavam. Takvo razumi i idi. Amin."

448 Poglavlje

1 Nakon tog upečatljivog živog učenja naš glavni govornik učini dubok poklon pred siromahom i dade se smesta potpuno čuteći nazad do svog društva. Čim tamo prispe, obrati se smesta jednom svom prijatelju i uputi mu sledeće pitanje, naime govoreći: **2** "Dragi brate, hajde reci mi sasvim iskreno, zar stvarno veruješ potpuno bez sumnje da je onaj siroti čovek lično najviše božansko biće? **3** Reci mi, kada sasvim temeljno promisliš sve okolnosti, sve osobine koje su sasvim neophodno potrebne za čistu božanstvenost, zar se ni malo ne dvoumiš? **4** Istina je da reči koje čovek govori kipe od najdublje mudrosti i ljubav je svuda glavna crta iste, ali ako pored toga prilično čvrsto uzmem na oko opet tog sasvim užasno

jednostavnog čoveka iz čijih usta dolaze takve divne reči i kažem sebi: Zar ovo treba – može da bude Bog? Bog Večni, Beskrajni, Svemoćni? O gle, tu se moj razum neprestano tome opire. **5** Zato bih ipak hteo da čujem sud od tebe u ovom odveć najvažnijem slučaju. Da li takvo zbilja veruješ ili veruješ takvo samo zbog čiste takođe uvek opravdane politike? Obznani mi ovo." **6** Drugi kaže našem glavnom govorniku: "Čuj, svih nas prijatelju i brate: Ti još znaš da me je Lameh strpao u zatvor zato što nipošto nisam hteo da ga priznam za boga. **7** Gle, tada ga je veoma mnogo njih – ne iz čiste, nego iz najprljavije politike priznalo za boga. Da li sam ja učinio tako? **8** Ti kažeš: Nipošto – ali pošto sam sada okusio zatvore, onda bi sada ipak trebalo da bude čista ili prljava politika s moje strane da sirotog čoveka po izgovorenoj volji Lamehovo priznam kao jedinog istinskog Boga neba i zemlje? **9** O brate, kažem ti: I kada bi mi Lameh zapretio s hiljadu zatvora da tog čoveka priznam za boga, ako ne bi bio, zaista, nipošto ne bih učinio. **10** Naprotiv, svagda bih pre bio raspoložen da Lamehu hiljadu puta prkosim nego da mu budem poslušan, jer ti znaš kako mi je uzeo ženu i decu i ženu učinio robinjom a decu prodao kneževima za prezrivu cenu. **11** Čuj brate! Takvu ranu nanetu ocu i odanom suprugu jedne najljubaznije žene ne leći zatvor zajedno s ovim obedom! **12** Ako to prilično dobro odmeriš, onda ćeš kod mene otkriti užasno malo politike. **13** Ali ako tog čoveka nesumnjivo priznajem kao jedinog istinskog Boga i sada, opraštajući Lamehu svu nepravdu, čvrsto i živo verujem da osim ovog Boga večno nema drugog niti može biti, onda možeš da pretpostaviš da za to moram da imam veoma dobar razlog. **14** I taj razlog jeste upravo siroti čovek lično. – Nauči da Ga poznaješ svojim srcem, a ne razumom, pa ćeš u samome sebi naći neizreciv razlog, koji će ti sam reći: **15** Gle, ovaj siroti čovek jeste veliki sveti preljubazni nebeski Otac svih anđela i ljudi, Tvorac svih stvari, i sva večnost i sva beskonačnost je podređena Njegovoj najsvetijoj i najmoćnijoj volji. **16** I s Njegove božanske strane bi bio dovoljan najmanji mig, i sva vidljiva tvorevina više ne bi postojala ili hiljadu novih sunaca bi gorelo na svodu. **17** Gle, tako jeste i tako će ostati večno. To je sada moj razlog i zato verujem šta mi ljubav prema Njemu kaže i pokazuje. **18** Zato ljubi Ga i ti iznad svega pa ćeš to smesta uvideti – jer Otac hoće da Ga pre ljubimo nego poznamo. To je Njegova volja. **19** Kada i dečica svoje roditelje ljube pre nego što ih poznaju, i mi se još nikada na to nismo žalili da tako nije u

poretku. **20** Zašto li svemoćni božanski Otac ne bi hteo da tako bude i s nama? On tako hoće, zato učini, brate! Jest, razumi valjano. Amin.”

449 Poglavlje

1 Po tim rečima, koje naš glavni govornik ču od svog prijatelja kao odgovor na svoje pitanje, stade veoma silno i veoma posebno da razmišlja o tome kako maloletna dečica sasvim pravilno putem ljubavi, mada je još unekoliko nagonska, najpre dospevaju do nesumnjivog spoznanja svojih roditelja. **2** Jest, on protegnu svoje misli štaviše i na carstvo životinja i biljaka i nađe to načelo potvrđenim na za njega prvi put iznenađujući način. **3** Iz mnogih svojih saznanja on opazi da sve životinje koje zna kao mladunčad prijanjaju uz svoje roditelje i ne napuštaju ih sve dok se sasvim ne opreme s nužnom životinjskom snagom, i u biljnom carstvu sada takođe sazna da, kao što se kaže, jabuka ne pada daleko od stabla. **4** Posle takvih dobrih misli obrati se opet svome prijatelju i reče mu: “Čuj, nadraži moj prijatelju i brate, što više razmišljam o tvojim rečima, tim više nalazim svetlosti u njima. U početku mi si učiniše sasvim beznačajne, ali gle, sada u njihovom krugu kod mene postaju sve značajnije. Zato mi se i čini da tvoje reči ni nisu izrasle tvom sopstvenom tlu. **5** Ali time uopšte neću da kažem da te možda držim nesposobnim takve mudrosti – jer dašta znam od ranije da si bio veoma mudar čovek i nisi se odvrćao od čvrste zamisli čak ni Lamehovim zatvorom. **6** Ali znaš, dragi brate, jedino tu malo razlikujem pošto su dve različite stvari govoriti mudro i razborito – i govoriti i postupati po razumu. **7** A ti si očito govorio meni mudro, i zato mi dođe misao da takva mudrost nije rasla na tvom zemljištu – jer je suviše obuhvatna, suviše opšta. A mi ljudi svoja ograničena shvatanja ne možemo raširiti tako daleko zato što nam je svagda nedostajalo opšte saznanje, a posebno u tamnici. **8** A kada mi iznosiš takva načela na kojima je zasnovana cela jedna tvorevina od početka do kraja, onda velim da te ne vređam ako tvrdim takvo o tvom iskazu. **9** A sada ti i kažem da su me te tvoje reči dovele bliže meti nego što bi ti možda mislio. Jest, možeš mi verovati da mi i bogočovečija zamisao postaje sve svetlijom i moja duša se više ne opire toliko tome. Samo odevanje siromašnog čoveka nikako da shvatim. **10** Da nemaš možda i tu neku reč koja bi mom razumevanju odgovarala više no suviše uzvišeno

mudra beseda onog čoveka, onda bih bio sklon da ga priznam za šta bi trebao da ga priznam a sada ozbiljno i želim. Ako prema tome imaš još koju reč, onda je izreci za moje potpuno smirenje.” **11** I drugi uze reč i reče našem glavnom govorniku: “Brate, zaista, ako nisi sleplji od središta zemlje, onda ja nemao ime. **12** Šta ti nazivaš bogatim, a šta siromašnim? **13** Zar je to bogato kod tebe ako se neko preko tela prekrio proizvodima bilo svojih, bilo ruku svoje braće, koji su dobiveni od prirodnih stvari? Ili ako je neko od gline ili kamena sagradio sebi stan? **14** I zar nazivaš siromašnim ono ako neko sve to manje ili više nema bilo prinudno tvrdoćom svoje braće, bilo pak i dobrovoljno? **15** O gle, to je temeljno pogrešno! Bog je čoveka stvorio po Svojoj meri i stavio ga je potpuno nagog na zemlju, i tako se do dana današnjeg sva deca čoveka rađaju naga na zemlji. A zar je nag čovek najbednije stvorenje Božje – ili nije li, naprotiv, neizmerno bogat datom njemu srazmerom svoga Tvorca? **16** Zar možeš sada još, kada je Tvorac u Svojoj suštoj čovečijoj meri došao k nama u svem obilju Svoje večne ljubavi i mudrosti, da zameraš u svome srcu takvo Njegovo sušto biće? **17** Zato ti kažem, spoznaj svoju veliku i krupnu slepoću, požuri k Njemu, baci se do Njegovih nogu kako bi dobio svetlosti u najvećoj bludnji svog života. **18** Spoznaj beskrajnu milost što među nama imamo Boga svemoćnog Tvorca kao najblažeg brata i preljubaznog Oca. **19** Zaista, ta misao je suviše velika i sveta za čoveka, i gle, ovde je više od najveće misli! Ovde je On, svemoćni Otac lično! **20** Zar još tu možeš oklevati u svome duhu gde sva beskonačnost drhti od prevelikog strahopoštovanja? **21** Gle, On – On – svemoćni večni Bog, Tvorac beskonačnosti čeka tamo na tebe! **22** Zato požuri, požuri k Njemu, pre nego što je prekasno i obožavaj Ga u svoj dubini svoga srca! **23** Požuri – požuri – do Njega, svetoga Oca! Amin.

450 Poglavlje

1 Po tim rečima glavni govornik više ne premišljaše dugo i primi u sebi u punoj meri siromašnog čoveka kao Gospoda neba i zemlje. **2** Ali sada stade da ga tišti nešta drugo, i on se ubrzo opet obrati prijatelju i reče mu: **3** “Čuj, moj odveć dragi prijatelju i brate! Nađoh sada u sebi, rasudivši tvoje reči zrelije i dublje, ne samo da je moguće nego da je i sasvim stvarno da je onaj čovek zbilja najviše božansko biće u samom sebi. I prema tome više nije

potreban nijedan dokaz pošto mi sada moje sopstveno srce nesumnjivo glasno objavljuje. **4** Ali nešta sasvim drugo mi se sada pojavljuje i to je mnogo gore od svih mojih ranijih sumnji. **5** Ti me sada gledaš s čuđenjem i tražiš u mojim očima i na mome čelu ne bi li saznao šta li je to u meni. Kažem ti nemoj to da činiš jer ću ti reći zbog dobrog saveta. **6** Gle, to je neki užasan strah kakav sličan nisam osetio celog svog života. **7** A ti mi reče s navaljujućim rečim da požurim i da se bacim do Njegovih nogu i da Ga – tamo obožavam. Ali kako da sada učinim takvo kada mi prekomerni strah pred beskrajno velikom božanskom uzvišenošću koči sve ude? **8** Savetuj mi dakle, savetuj šta da činim! **9** Tà hteo bih da pobegnem tamo samo da mogu, ali takvo što mi je čisto nemoguće. I svome drhtećem srcu već jesam sasvim kod njega, ali baš ovo strašno bivanje kod Njega koči mi svu moju snagu." **10** Tu se Gospod dignu i ode pravo prema našem glavnom govorniku. **11** Pošto pak ovaj primeti takvo, htede da pobegne. No, njegov prijatelj uhvati ga za ruku i reče mu: **12** "Brate, ali premisli šta hoćeš da učiniš! Gde li ćeš da pobegneš, i gde da se sakriješ pred Bogom? – Gle, Gospod samo što nije prispeo tik do tebe, šta li ćeš činiti?" **13** Tu se naš govornik gotovo onesvesti i sruši se smesta kao mrtav na pod. **14** Kako pak Gospod dođe sasvim do njega, taknu ga i reče mu: "Terhad! Kažem ti, digni se i ne budi mrtav, nego živ!" **15** Odmah se Terhad dignu i ukočenim očima posmatraše Gospoda izgledajući još sasvim užasno uplašen. **16** Gospod ga pogleda blago i ljubazno i reče mu: "Terhade, tà ti si uvek hteo da imaš znak kako bi i ti mogao da veruješ šta svi ostali veruju. **17** Ja lično ti rekoh da ako tebi ili nekom drugom ili celom nekom narodu dam znak Mog prisustva, onda ih je snašao sud, koji u sebi ima smrt. **18** A ko Me spozna u srcu, taj Me je spoznao slobodno i tako je u sebi našao istini večni život, i smrt će biti daleko od njega večno. **19** Gle, takav beše smisao moje besede – no tebi takva beseda ne bi dovoljna, nego ti htede Mene svojim razumom pre nego svojom ljubavlju da obuhvatiš. **20** Tako Ja i dozvolih pa ti besedovah razumski kroz usta tvoga brata kako bi ti postalo jasno da sam Ja ozbiljno Onaj Koga Lameh obznani na prestolu. **21** Ti Me time obuhvati u svome razumu i ispuni ga sve više Mojom suštom večnom božanstvenošću. **22** Širenjem svojim razumom sa Mnom ti, pak, zaboravi svoje srce. Ono se time skupi. Pa kada si hteo da Me primiš u svoje srce, tade se ono užasnu pred Mojom veličinom u tvome razumu i bi pritisnuto Mojim teretom u

tebi, pa ti drhtaše od straha i sruši se kao mrtav pri Mom približavanju. **23** I gle, to ti i beše znakom da sam Ja Onaj Koga si u samom srcu mnogo lakše i udobnije mogao naći, pri tom nemajući potrebu da malo okusiš sud. **24** No pošto si Me sada prepoznao, onda Me sada obuhvati takođe i svojim srcem i budi odan stražar Moje svetinje, koju sam vam dao. **25** Pa sada budi vedar i veseo jer ja, tvoj Otac, otkrio sam ti sada takvo. **26** Ljubi Me, tako nikada nećeš imati potrebe da Me se plašiš, jer Ja svima vama jesam jedino spasitelj, a večno ne upropastitelj. Tako sada budi vedar i radostan! Amin."

451 Poglavlje

1 Po toj besedi, potekloj od Gospoda, Terhad tek stade lakše disati. Njegovo srce se oslobodi straha i moćna ljubav prema Gospodu sada poče ispunjavati celo njegovo biće. **2** U tom novom stanju života naš glavni govornik opet otvori usta i sledećim rečima dade oduška svome srcu. Reči su pak glasile ovako: **3** "O Ti Kome niko nije jednak, jedini večni istinski Oče! Ti si dakle Onaj Koga se nikada nisam usuđivao sasvim zamisliti – jer suviše beskrajno uzvišeno zvučашe u meni već ime koje označavaše Njega, svemoćnoga Tvorca neba i zemlje, i ja ga kod sebe izgovorih vrlo često veoma krišom: **4** O sveto ime! Kada mislim na tebe, onda drhti celo moje biće u svim njegovim temeljima! **5** O, šta li je beskrajno uzvišeni presveti nosilac tog presvetog imena tek morao biti u Sebi, koja svetost, koja večna beskrajna slava mora Ga obuhvatati kada me Njegovo ime već toliko uništava i sam sebi izgledam pri njegovom izgovoru kao najbedniji crv koji jedva vidljiv najtegorbije puzi po mrtvoj prašini zemlje. **6** Gle, gle, o Ti, Koga moje oči večno nisu dostojne da pogledaju! Takva mi bejaše duša oduvek pri svoj mojoj inače zaista velikoj nevolji. **7** A šta li sada da mislim, šta da osećam i šta da govorim kada Ti sada stojiš pred nama svima u najvećoj jednostavnosti kao brat prema nama dokle pak celo beskrajno nebo gori bezbrojnim svetlima iz Tebe, sunce daruje Tvoju svetlost zemlji i mesec se sve vreme opasuje Tvojim sjajem i sva posvećena raskoš zemlje jeste Tvoje delo. **8** Jest, šta da govorim pred Tobom, o beskrajno dobri sveti Oče, kada premislim da Ti ovaj moj život u svakom trenutku održavaš Svojom svemoćnom voljom i da je svaki dah slobodan najdivniji dar od Tebe? **9** O Ti beskrajno uzvišeni presveti dobri Oče! Od same ljubavi sada ne

znam šta ću. Jest – zaista je istina, o Bože, o Oče! daj mi da izgovorim kako osećam – jest, zaista je istina, od same ljubavi ne mogu izdržati u ovom Tvom najsvetijem prisustvu. **10** A ipak mi je nemoguće odvratiti jedan jedini pogled od Tebe, o sveti dobri Oče! **11** O, daj mi da Te ljubim, toliko jako da me oganj ljubavi prema Tebi potpuno izjede i da sasvim umrem u ljubavi prema Tebi, o moj Bože, moj Jehova! moj sveti dobri Oče! **12** O Oče, ne mogu više da govorim jer ljubav prema Tebi suviše moćno obuzima celo moje biće. Jest, čini mi se kao da mi već moja sopstvena kosa došaptava: O ljubi, ljubi, ljubi Oca! jer On te je ljubio već večnosti ranije pre nego što si postojao. On je čista večna ljubav i tvoja ljubav je Njegova ljubav u tebi oživljavajući tvoga duha u tvome srcu. Zato ljubi, ljubi, ljubi Njega, dobrog svetog Oca; ljubi svog Boga, ljubi svog Tvorca! jer On je svet, svet, svet! **13** Jest – čak i moja koža počinje da govori i sve moje kosti i sva moja drob. I ja ih čujem kako govore: Bog, tvoj Otac je živa reč u tebi. Ti si izgovorena misao Onog Koji stoji pred tobom. Ti si s kožom, kosom, kostima, drobi, sa srcem i krvlju, s dušom i duhom lično reč iz usta Onog Koji stoji pred tobom. Ljubi, ljubi, ljubi Njega jer On je tvoje sve, On je tvoj život, On je tvoja svetlost kao svetlost beskonačnosti. On je sva tvoja snaga, tvoj govor! **14** O Oče, sveti Oče! Pa tako daj da Te večno ljubim, jest, daj da Te svi mi večno ljubimo! Ljubljen, slavljen i obožavan budi Ti, o najsvetiji Oče, i svagda i večno neka kroz našu ljubav bude posvećeno i najviše poštovano i hvaljeno Tvoje najsvetije ime! **15** O sveti Oče, Oče! Stojim ja kao grešnik pred Tobom, a Ti dopuštaš da Te ljubim. O, koliko beskrajno dobar mora da jesi kada čak dopuštaš da te grešnik ljubi! **16** O braćo, hajde bacite se svi sa mnom do Njegovih najsvetijih nogu, jer vidite, vidite koliko je beskrajno dobar On – sveti Otac! **17** O Oče, oprosti mi što se usuđujem da kao grešnik Tebe ljubim. Budi meni i svima nama zbog toga milostiv i milosrdan!" **18** Tu se svi baciše pred Oca i plakahu od ljubavi. **19** Otac pak zakloni svoje lice rukom i reče kao Sebi: **20** "O zemljo, šta Mi daješ! – Zaista, tvoja deca neka budu Mojom decom! Uzdićiću te da pred tobom sunca i anđeli preklone svoja kolena, i kada budem dolazio tebi, svagda ću tražiti grešnike i imaću s njima veliko smilovanje. **21** O Terhade, tvoja ljubav je velika, ali zato ćeš od Mene primiti upravo isto tako veliko smilovanje, i to da bude da ću postati odanim pastirom grešniku zemlje." **22**

Tu Gospod ćutaše i plakaše Sam krišom od velike ljubavi i smilovanja prema sirotoj dečici.

452 Poglavlje

1 Posle malo vremena, pak, Gospod ukloni Svoju ruku s lica i reče Terhadu: "Terhade, znao sam te i već dugo sam znao da si čovek jakog duha i snažan si u svojoj duši. Zato sam se i sakrio pred Tobom i dozvolio sam da Me tražiš, dok su drugi mogli da Me ugledaju na prvi pogled. **2** A pošto si već oduvek bio tako jakog duha i tako snažne duše i čak ni kroz Lamehovu tamnicu nisi odstupio od Mene kako si Me poznao po učenju Farakovom, tako ti Ja sada i kažem da si ti bio jedan glavni razlog što sam se smilovao Dubini, jer zaista, moćan duh u istinskom spoznanju, nepromenjiv duh može sam postati spasiocem svemira. **3** Pa tako si ti sada jedan spasilac Lamehov i jedan spasilac Dubine i jesi štit pred Mojim sudom, koji bi se inače u ovom vremenu izlio preko vas i jesi zaštitni zid koji stoji između Mog ognja i greha Kajinovog u dubini noći smrti. **4** I kao što je sada, tako neka ostane i nadalje. Sve dokle neko mesto na zemlji ima tri čoveka koji su pravedni preda Mnom, neću suditi mesto. Sve dokle jedan grad u Dubini ima dva pravednika, pošteću ga te dvojice radi. Sve dokle jedna zemlja ima sedam pravednika, istu neću pohoditi Svojim gnevom. I sve dokle jedan narod ima deset pravednika, pošteću ga izbijanja Moga ognja. **5** I sve dokle još dva oca žive među svom Mojom decom koja Me poznaju i ljube i takođe uče svoju decu i susede da Me poznaju i ljube, neću pogledati gnevno travu na celom tlu zemlje. **6** Kada se pak na celom čvrstom tlu ovde u Dubini kao i na Visini ne bude srelo više od jednog pravednika, onda ću čekati još sto i nekoliko godina neće li Mi se ko obratiti. I u tu svrhu ću svugde preko vesnika naučenih od Mene dati da propovedaju svakom stvorenju. **7** Ako se odmetnuti ljudi obrate, onda ću ih opet prihvatiti svojom decom. Ako se pak ne obrate Meni, već jedino tim čvršće produže svakom zlobom i čak pobiju vesnike, zaista, tada onaj jedan pravednik neće biti u stanju da odvrati Moju jarost od zemlje – i Ja ću tada satrti sve zločinitelje sa zemlje i podići Sebi nov rod na njoj. **8** Ove reči sada rekoh pred tobom, Terhade, kao i celoj zemlji. Zato da ih zabeležiš. I oni koji su ih s tobom čuli u ovoj dvorani, neka svedoče tebi da sam bio Ja koji je tebi

tako govorio da niko, ukoliko ikada dođe takvo vreme, ne bi mogao da se pravda da nije tako čuo. To svedočanstvo da svagda i svem narodu objavljuješ i da budeš pravi čuvar te Moje svetinje, kako u tebi, tako i u svim tvojim potomcima. **9** Takođe svagda na Sabat da budeš glavni stražar na kapiji predvorja koje okružuje Moj novi hram kod vas, kojeg ćeš tek sutra upoznati. **10** A kada god budeš čuvao stražu, da objavljuješ narodu ove Moje reči kako se nipošto ne bi zaboravile. **11** Pošto sada ovo znaš, tako sada i primi za tu službu Moj blagoslov kako bi osnažio da svagda postupaš po Mojoj volji. Amin."

453 Poglavlje

1 Ove reči Terhada skoro lišiše života, ali Gospodar života znađase novom čuvaru i da održi život, i uz to još odveć i tako da osnaži da ovaj življaše još 260 godina i vrlo snažno izvršavaše svoju službu. **2** A pošto takve reči iz usta Gospodnjih čuše i svi ostali gosti u dvorani, tada se pojedini začudiše kod sebe samih i izraziše se i tiho među sobom ovako: **3** Gledaj ovo! Onaj koji je bio toliko tvrdoglav i samovoljan i jedva se mogao pokrenuti da veruje u ovog Bogočoveka, dodeljuje se tako velika milost. A nama, koji smo Ga odmah primili u svoja srca bez najmanjeg pogovora, ni reč. Ne, to je ipak malo neobično. **4** On kao jedini Gospodar neba i zemlje dašta da može činiti šta hoće i niko Mu zbog toga ne može reći: Gospode, šta činiš? – Ali bez obzira na to ova priča ipak ostaje odveć čudna. **5** Ako bismo ovu priču dali doslovno, zaista, ne bismo rekli ništa drugo do: Baš bandoglavom! A blagom, odmah voljnom, ljubećem jedva malo smilovanja i ništa više. **6** Možeš obrtati koliko hoćeš, a ipak ova priča ostaje – uzmi na um – s božanske strane posmatrano, kako rekosmo, vrlo čudna." **7** Tu Gospod prekinu narod i reče istom: "Jest, zaista, čudno je što činim tako. Ali još znatno čudnije je što se vi ovde u Mom vidljivom prisustvu sablažnjavate o Mene zato što jednom sirotom bratu iz vas učinih milost koju vama slabićima nisam mogao učiniti. **8** Da ste onakvi kakvi biste trabali da budete, jedino biste se mnogo obradovali ako sam grešniku milostiv. Ali pošto ste još naopake ćudi i još dugo niste onakvi kakvi treba da budete, nalazite sablažnjivim i čudnim kada sam jednom grešniku milostiv. **9** Čujte hoću sada nešta da vam kažem i hoću da vam pokažem uzrok zašto se

sablažnjavate što sam Terhadu učinio takvu milost. **10** Gle, vi ste sitničari i vidite prašinu u oku brata. Ali kada u vašim očima plivaju čitava brda, to ne vidite. A zato ovde ni ne možete da ugledate razlog zašto sam ovde Terhadu učinio takvu milost. **11** A Ja vam kažem: Sve sam to video već veoma dugo da su vaša srca ispunjena svakom zavišću, i zato sam vam podario samo toliko milosti usled koje ste mogli da Me prepoznate da sam Ja Gospodar neba i zemlje. **12** Ali zavidljive upravnike uopšte ne trebam u Mojem velikom domaćinstvu. **13** Prema tome, očistite najpre svoja srca svake zavisti i pomišljajte svagda, čak i kada se iole zaista očistite, koliko god vam je moguće: "Nismo vredni ni najmanje milosti". **14** Tek tada ću vas ispitati da li ste zbilja potpuno čisti preda Mnom, i potpuno čiste ću onda i izabrati za višu harizmu [službu milosti] života iz Mene. A inače neka vam je svima dovoljna slobodna milost života iz Mene. **15** Cenite male darove iz Moje ruke ako hoćete da budete Moja deca, onda ću vam ionako već u pravo vreme dodeliti veće. **16** A kada već vašoj dečici dajete male igračke i sami se tome veoma radujete kada takvi darovi raduju vašu decu – recite zar sam Ja manje Otac svima vama nego što ste vi vašoj dečici? Velim da takvo nipošto neće biti slučaj. **17** Radujte se dakle tome što od Mene primete kao dečica. A kada budete ojačali, onda ću već gledati za kakvu službu vredite." **18** Tu svima bi vruće zbog takvih reči Gospodnjih, i svi se baciše pred Njega i zamoliše Ga da oprosti takvo ogrešenje. **19** Gospod im pak naloži da ustanu, uteši ih vrlo, pa se opet dade do svog glavnog društva.

454 Poglavlje

1 Prispeo do glavnog društva, Gospod odmah obznani Lamehu da je Terhada postavio za glavnog čuvara predvorja. On takvo oglasi Lamehu kako bi taj znao sasvim sigurno koga ima da se drži ako mu budu potrebni još više čuvara predvorja hrama; što vremenom i bi veoma potrebno zbog velike navale, i Lameha i Terhada uslovi da postave stražu predvorja od 300 ljudi, koje Terhad izabra pa Lameh potvrdi u Mome imenu. **2** Pošto pak Lameh dobi takvo obaveštenje od Gospoda, tada se baci pred Gospoda zbog prevelike zahvalnosti i osećanja ljubavi i slavljaše i hvaljaše Njega iz svih njegovih životnih sila što mu baš u toj važnoj tački pomognu iz nedoumice. **3** Jer o toj tački je Lameh stalno premišljao i nije bio načisto kome zapravo,

Gospodu blagougodno, da poveri stražu predvorja. **4** A pošto, kako sada obznanjeno, Gospod lično odredi taj važan položaj, tako ovim Lamehu pade velik kamen sa srca. **5** Pošto se takvom valjanom zahvalnošću srca Lameh pokaza ovako prijatnim Gospodu, a i ostali siroti gosti najtoplije uzeše učešća u hvali, tada Gospod naloži Lamehu da ustane te mu reče: **6** "Čuj sada dalje, dragi Moj Lameše! Sada bi ovde sve bilo sređeno, ali gle, očišćeno brdo, na kojem si Me najpre video, nakon što si prvo čuo Moj glas, još nema ukras. **7** Ti znaš da sam ti naložio da Mi i tamo postaviš spomenik. Ali ti ne pokazah bliže kako da izgleda hram kako bi potpuno bio uračunat u Moj poredak. **8** Ali sada ću ti bliže navesti oblik po kojem ćeš ga sagraditi, pa tako čuj: **9** Deset stubova visokih tri visine čoveka da daš da isklešu od čistog belog mermera onako kako ću oglasiti Muri i Kuralu. **10** Ti stubovi da se postave u krug tako da razmak između svakog stuba bude jedna visina čoveka. **11** Temelj da bude od plavog mermera, stalak [podnožje] stubova od crvenog mermera i glave od zelenog. **12** Nad glavama stubovi moraju veoma čvrsto da se povežu gredama izklesanih od žućkastog mermera i svaka takva poprečna greda opet sa sledećom mora posebno da se poveže posredstvom valjano čvrstih metalnih zagrada. **13** Preko tih poprečnih greda tek da postaviš zlatan krov na način glavnog hrama. Jedino što one tri kugle na krovu ne treba da budu iste veličine, nego tako da se uredi da donja kugla bude najveća, a dve gornje svaka za polovinu manja od donje predhodne. **14** Pa kada Mi na taj način što skorije sagradiš hram i u sredini istog podigneš žrtvenik za žrtvu paljenicu, takođe načinjen od čistog zlata, pa kada Mi svakog Sabata uveče zapališ žrtvu u žitu, tada ću blagosloviti sva polja Dubine, i ona će tebi i tvome narodu roditi stotruki rod. **15** *I planine i šume ću očistiti od zlih zveri, i prema tome između Dubine i Visine ću uspostaviti ponovnu vezu kako bi i Dubina stajala pod Henohom kao Mojim jedinim prvosveštenikom.* **16** Gle, takva je Moja ljubazna želja vama deci Kajinovoj da biste i vi bili potpuno Moja deca. Dakle, učini tako što pre! **17** Kada pak izvršiš to delo, onda i ti da budeš doveden na Visinu Moje dece, i Henoh će zatim s mnogima doći s Visine i u Mome imenu će blagosloviti novi hram za vaše potpuno posvećenje za Moju decu. **18** Sada znaš sve, zato primi Moj blagoslov i svrši delo. Amin." **19** Tu Gospod iznenada opet nestade. Svi Ga tražahu, ali nigde Ga više ne nađoše.

1 Kada se posle dugog traženja bez uspeha gosti koji su tražili opet vratiše u dvoranu s prestolom sasvim žalosnog lica, stupiše pojedini od njih do Henoha i upitaše ga da možda ne zna kako i gde se Gospod tako iznenada izgubio ili sakrio. **2** Henoh im pak uzvрати i reče: "Dragi prijatelji i braćo, vaše srce vas nagoni da tražite svemoćnog svetog preljubaznog Oca, i to je pravo i valjano – jer ko traži Boga, taj neka ga svagda traži srcem, inače Ga večno više neće naći. Ali bez obzira na to vaše sadašnje traženje jeste malo nerazumno. **3** Gledajte: Bog, Otac, Koga ste upravo lično bićstveno videli i s Njim razgovarali, jeste Duh i s telesnim očima se nikako ne može videti. A kada On hoće da bude vidljiv, onda On čoveku koji treba da Ga vidi otvara unutarnje oči duha, i onda duh-čovek kroz telo-čoveka može da vidi Boga, ako volja Božja traži, i tada Ga vidi i čuje onako kako ste Ga upravo svi videli i čuli. **4** A kada Gospod po Svom najmudrijem rešenju opet hoće da postane nevidljiv, onda On Svojom svemoćnom voljom čoveku-duhu odmah opet zatvara oči, pa čovek može činiti ma šta hoće, no nikako više ne može ugledati Gospoda. **5** A ovo zapamtite još dobro uz to! Gledanje nikome ne daje večni život, ali itekako slušanje i život po čuvenoj reči. **6** Gospod je sada vašem duhu zatvorio vid, ali nije njegov sluh, koji je u srcu. Prema tome svako od vas svagda može čuti glas Gospodnji, i svako se svagda može obratiti svojoj očinskoj ljubavi ako mu je što potrebno, i Otac će mu dati ako je dobro za njega, ali i uskratiti ako nije dobro za njega. A da li dobro ili ne, to možete svagda pitati Oca, i budite sigurni, On vam neće ostati dužan saveta vrlo приметljivog, i govoriće vašem srcu kada god Ga vrlo ozbiljno zamolite. **7** Kada god iz istinske unutarnje bratske ljubavi u imenu Gospodnjem govorite svojoj braći i budete im ljubazni učitelji o Bogu, o Njegovim delima, koja su puna Njegove beskrajno velike slave, o Njegovoj beskrajnoj dobroti, milosti, smilovanju i kako je On najljubazniji sveti Otac svim onim ljudima koji Ga ljube svim svojim životnim silama, onda – dajem svima vama punu potvrdu, nećete govoriti jednu reč koju pre toga Bog nije rekao u vašim srcima. **8** Ko vas bude čuo, taj će čuti glas Božji kao što ga sada čujete iz Mene. **9** Teško pak onom koji bi hteo da govori kao reči Božje iz sebe samog koristoljublja i svetskog ugleda radi ne čuv pre toga u sebi živu reč. Zaista, njegov jezik neka postane gujom pun otrovne žvale; i ko ga

bude čuo, dogodiće mu se kao da ga je ujela otrovna guja. **10** Zato čuvajte se pre svega posebno koristoljublja. Nego svako neka sasvim zaboravi na sebe i jedino neka iz dubine svoga srca brine za dobrobit svoje braće i sestara, tako će i uživati u neprestanom društvu s Bogom, najljubaznijim svetim Ocem, vremenski i zatim i u duhu večno vidljivo. **11** Vidite, tako ubuduće morate da tražite Gospoda, tako ćete Ga i svagda veoma lako naći. Pa kada zatim u svome srcu, ljubavlju razgorelom, upitate: Oče gde si? – Tada će vam On reći: Dečice! Tà Ja sam upravo među vama! Ne bojte se – jer Moja svemoćna ruka štiti vas danju i noću. – **12** Gledajte, tako će biti budući da je takva Gospodnja volja. Pazite zato na te reči i postupajte po njima, tako vam nadalje neće biti potrebno da Gospoda tražite u svakom kutku a da Ga na kraju ipak ne nađete, nego tada će Gospod svagda dolaziti vama u susret kuda god da se okrenete – jer Otac se za sve nas svagda brine beskrajno više nego što se sva deca zajedno brinu za Njega. **13** Zato zapamtite ovo odveć dobro kako nikada više ne biste bili siroti i zarobljeni. Amin."

456²⁸ Poglavlje

1 Po toj dobroj besedi Henohovoj odmah se Lameh dade do njega i upita ga, naime govoreći: "Dragi, moćni prijatelju i brate u našem Bogu i najljubaznijem svetom Ocu! Pošto smo sada ovog dana sve sredili u imenu Gospodnjem po Njegovom svedočanstvu onako kako je Njemu blagougodno i pošto sada više ništa ne znam šta bismo danas još mogli ili trebali preduzeti osim da presvetom Ocu prinesemo najživlju hvalu, onda imaj ti ljubav u imenu Gospodnjem i obznani nama svima šta sada treba da se dogodi." **2** I Henoh mu uzvрати: "Čuj, dragi prijatelju i brate, ovako glasi volja svetoga Oca: Treba svi da se damo na počinak i svi gosti noćas treba da prenoće u tvome domu. **3** Zatim neka se niko ne brine šta će sutrašnji dan možda sve doneti – jer taj će upravo doneti svoje sa sobom kao što je učinio današnji dan. **4** Zato ćemo se i mi dati na počinak i nećemo više ništa preduzeti za sutra – jer Gospod će nam oglasiti za sutra upravo sutra šta ima da činimo. **5** Pa oglasi ovo gostima i neka ih odvedu u čiste spavaonice. **6** Ja i mojih sedam braća ćemo ovde prenoćiti. A ti učini sa

²⁸ Vidi: (2.270).

svojim pripadnicima kako hoćeš. **7** Ako hoćeš da ostaneš ovde, biće pravo, a ako sa svojim hoćeš u drugu odaju, takođe će biti pravo – jer ovde ni jedno nije bolje od drugog, pa tako daj da se dogodi. Amin." **8** Usled tih reči Lameh se smesta dade do gostiju i obznani im ovo. Terhada pak zadrža u svome društvu. **9** Lamehove sluge dođoše i odvedoše goste s osobitim poštovanjem u spavaonice i žene i sluškinje donesoše odmah čilime i miomirisne mekane jastuke u dvoranu s prestolom i spremiše ležajeve za uzvišene goste i po želji Lamehovoju takođe i za njega i za njegove upravo takođe u dvorani s prestolom. **10** Gorahu pak još lonci s naftom pred prozorima (jer u Hanohu beše običaj da pred svakim prozorom bude glineni lonac kojeg bi uveče napunili naftom i nešto malo slame pa bi ga zapalili), i zato Lameh upita Henoha da li treba ugasiti lonce. **11** Henoh mu pak uzvрати: "Ostavi da svetli šta svetli – jer je bolje mirovati u svetlosti, nego spavati u noći." **12** Na te reči Lameh otpusti svu poslugu nakon što ih najpre još i najživlje podseti da itekako spomenu Gospoda pre spavanja. **13** Pošto se svi udaljše, tada se Lameh smesta baci na svoje lice i slavljaše i hvaljaše Boga glasno. **14** Posle nekog vremena, pak, nakon što se Lameh sa hvaljenjem i uzvisivanjem Gospoda nikako nije hteo iscrpsti, reče mu glas koji beše glas Očev: **15** "Lameše! Tvoje reči, istina, zvuče lepše od velike muzike sfera u večnom prostoru tvorevine, ali ljubav u srcu duha je još lepša od sveg ovog divnog zvučanja. Zato odmori svoje usne kako bi tako žive vode u tvojoj duši postale mirnim ogledalom i da mogu da se ogledam u tebi i da ugledaš Moje biće u ogledalu tvojih voda." **16** Tu Lameh ustade, zahvali u srcu dobrom Ocu na ovoj divnoj opomeni pa se sa ostalima dade na okrepljujući počinak.

7. Odlazak vesnika

457 Poglavlje

1 Kada sledeći dan stade da sviće, tada se ubrzo Henoh dignu, slavljaše i hvaljaše u svojoj ljubavi Oca i blagoslovi iz te svoje moćne ljubavi svu braću koja još dremahu. **2** Tek po toj divnoj radnji, koja Mi je najblagougodnija, probudi svoju braću te im reče: **3** "Braćo, dajte da ustanemo u ljubavi, milosti i smilovanju Gospodnjem i da hvalimo Njegovo najsvetije ime! **4**

Gle, opet je dobri, sveti, preljubazni Otac svima nama dao da doživimo nov nastupajući dan. **5** Već se prelamaju prvi zraci s istoka, noć beži pred njima, sve moćnije i moćnije je njihovo početkom još stidljivo delovanje i s neprestano rastućom silom potiskuju noć dole u dubine zemlje kako bi se površine i planine očistile da konačno potpuno prime moćnu svetlost i oživljujuću toplotu iz sunca, kada se vrlo ubrzo veličanstveno digne preko planina zemlje. **6** Požurimo zato napolje i prinesimo pod otvorenim nebom Ocu kao istinska deca koja Njega ljube iznad svega zajedničku hvalu. **7** U svojim srcima hoćemo Njemu prineti blagougodnu jutarnju žrtvu paljenicu pošto nam On, da bi nas kao svoju decu uvažavao i usrećio, pali tako veličanstveno divnu jutarnju žrtvu paljenicu Svoje ljubavi, milosti i smilovanja u izlazećem suncu koje celog dana božanski gori, sve obasjava, hrani i oživljava. **8** O draga braćo, hajde utvrdite takvo prilično u dubini svoga srca šta sve čini beskrajno večni dobri Otac, i vaša ljubav prema Njemu mora postati pravom jarom sunca. **9** Pogledajte zvezde koje još na svodu uzvišeno blistaju, pogledajte veličanstvenost zemlje, pogledajte vojske najdivnijeg cveća i osluhnite divno zvučanje pernatih pojaca u vazduhu koji je sve življi i življi! **10** Usmerite zatim svoje poglede na slavu jutra koja se stalno povećava i obratite pažnju kako svakim dahom udišete umnoženo obilje božanske svetlosti milosti, kako se vaša prsa sve više šire i postaju življa i svaka kap krvi u vama preobraženija i istinski nebeski etarskija što god bliže divno sunce Gospodnje žuri prema uzvišenom izlasku. **11** Gledajte o braćo! Obuhvatite deco svetoga Oca! Sve to je za nas prinesena žrtva od strane neizrecivo dobrog Oca. **12** Tako nas časti sveti Otac. Kako možemo to da previdimo, a da ne požurimo napolje i da Njemu zauzvrat u svojim srcima zapalimo žrtvu ljubavi blagougodnu jedino Njemu i da ostavimo da dalje gori, jest, sve više i više da gori svagda i zatim u duhu i večno? **13** O braćo! Dajte da odmah iziđemo i da u velikoj žrtvenoj dvorani, pred velikim prestoljem božanske milosti i smilovanja, prinesemo Njemu našu žrtvu, amin!" **14** Posle te istinske jutarnje besede digoš se svi i požuriše skrušenim srcem napolje na obližnje očišćeno brdo. **15** Kada ubrzo dospeše tamo, tada Henoh svima njima pokaza u širokom krugu velike divote Božje i skrenu im pažnju na sve pojave jutra i objasni im ih u smislu ljubavi. **16** I sve ih toliko dirnu velika divota, beskrajna dobrota i mudrost svetoga Oca da od same ljubavi prema Bogu ne znađahu kuda da se

okrenu. **17** I Lameh uzviknu sasvim skrušen iz najdublje dubine svoga srca: "O veliki, sveti, svemoćni, najljubazniji Oče! Sve to činiš za nas! – O kako da živim dalje kada pomislim šta sam bio! **18** Henoše, Henoše! Divni brate! Otvorio si mi sada oči i tek sada vidim celo obilje moje krivice pred Bogom. **19** On nam je svagda prineo takvu žrtvu Svoje ljubavi, milosti i smilovanja, a šta smo Mu mi zauzvrat činili!? Ne brate, ne! Ne smem da pomislim, jer suviše sraman beše svagda moj život." **20** Tu Henoh uteši Lameha, naime govoreći: "Budi mi utešen, dragi brate Lameše! Zaista, i da je tvojih grehova više nego što je peska u moru, otpušteni su ti pošto si u sebi dao da oživi tako velika ljubav prema Ocu. **21** Ostani u toj ljubavi, pa ćeš saznati još sasvim druge stvari nego što su ove, to onda kada u tebi iziđe večno sunce Božje. **22** A sada dajte da u slatkom spokoju ljubljavi očekujemo dolazeće sunce. Amin." **23** Tako naše društvo provede jutro na brdu i slavljaše i hvaljaše Boga u srcu duhovno i istinski.

458 Poglavlje

1 Posle izlaska sunca dadoše se svi po određenju Henohovom u grad, tu opet u stan Lamehov. **2** Prispev tu odmah se Lameh postara za dobar doručak, pri kojem se skupiše i svi siroti i ranije zatvoreni gosti oba roda i uzeše udela u istom slaveći Boga i uznoseći Njega. **3** A posle doručka Henoh svima sirotima i sužnjima u imenu Gospodnjem položi ruke i naloži im da iziđu dokle je zemlja naseljena decom Kajinovom i da svuda svedoče o onom što su svi čuli i videli. No žene da ostanu kući i da vode svoje domaćinstvo – jer ženama u Dubini nije određeno da prorokuju u imenu Gospodnjem, osim svojoj deci. **4** Posle takvog naloga reče Henoh Lamehu: "A ti moj dragi Lameše, moj brate i moj druže u službi, ionako znaš volju Gospodnju i sada tebi od mene više ništa nije potrebno. **5** No ovo zadrži najviše u svome srcu da Boga, najljubaznijeg Oca, svagda i svuda ljubiš iznad svega i svu svoju braću i sestre po praroditelju Kajinu dvostruko više no samog sebe. Tako ćeš hoditi u svetlosti Gospodnjoj zauvek i Njegov sveti Očinski glas će te u svako doba učiti da hodiš čudesne puteve Božje. **6** Sagrađi hram na brdu kako ti je zapovedeno. Pa kako ga završiš, onda ćemo mi mnogobrojno s Visine po obrećenju Gospodnjem opet doći k tebi u tvoj dom, pa ćemo blagosloviti novi hram i zatim te i odvesti na Visinu kako bi

tamo primio blagoslov Adamov, još živećeg prvog čoveka zemlje i prema tome praroditelja svih sada živećih ljudi, čime bi se onda kletva na Kajinu izbrisala s tvoga čela. **7** Isto tako ćeš videti i pramater Evu, koja će te takođe blagosloviti, i zatim ćeš dobiti nazad svoje žene Adu i Cilu, i svoju kćer Naeme ćeš videti i njenog supruga venčanog od Gospoda, širokogrudog Horeda. **8** I ako Oca živo zamoliš u svome srcu, onda se čak može desiti da taj tvoj novi i istinski zet takođe s tobom siđe u grad tvojih otaca. **9** Isto tako treba opet da dobiješ tvoja dva sina, Jabala i Jubala; ali, kako rekoh, ti moraš i najtačnije ispuniti volju Gospodnju. **10** Premda je Gospod sama večna beskrajna ljubav, ipak ne dopušta da se pogađaš s Njim. Pošto je On beskrajno odan u svim Njegovim obećanjima, to On božanskim i stvaralačkim pravom takvu odanost traži i od nas po našoj snazi; i zato bezuslovno moramo ispuniti Njegovu volju, pošto-poto. **11** Budi potpuno uveren da će se On strogo držati što ti je obećao ako sasvim delotvorno paziš na Njegovu najsvetiju volju. **12** Naprotiv ostavlja svakog da sedi do smrti. I za onog koji ne mari za Njega i koji brižno gine za svetom, za tog ni Gospod ne mari i ostavlja ga da ide svojim putevima koji ga svagda sigurno vuku u propast i tako u večnu smrt. **13** Tako neka sva tvoja briga bude u Bogu i Njegova najsvetija volja da bude sva tvoja delotvorna snaga, tako će ti Bog biti odan svagda i večno. Amin." **14** Po toj besedi udalji se Henoh sa sedmoricom kroz silu Božju takođe tako iznenada da Lameh ne znađase kako to da shvati. **15** A Terhad reče Lamehu: "Zato što su ovi istinska deca Gospodnja, tako su Mu i jednaka u svemu pošto im je On sve i sva. **16** Neka On bude i nama tako po našoj ljubavi prema Njemu, i bićemo jednaki njima. No Njegova volja mora da nam bude svetom kao što je njima bez poređenja. **17** Zato neka nas to ne čudi, nego dajmo se mesto toga na naloženo delo. Božja volja da bude svagda i večno, amin." **18** Lameh odmah shvati ove reči i pozva sebi Muru i Tubalkajina i posavetova se s njima oko nove gradnje hrama. **19** Mura razradi plan i već sledećeg dana dadoše se na delo hiljade ruku.